

ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်

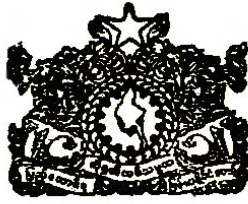
တရားစီရင်ထုံးများ

ဗ ဟို တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့

စီရင်ချက်များ

၁၉၇၈ ခုနှစ်

ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်
ပြည်သူ့တရားသူကြီးအဖွဲ့၏ခွင့်ပြုချက်အရထုတ်ဝေသည်။

ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်

တရားစီရင်ထုံးများ

ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့

စီရင်ချက်များ

၁၉၇၈ ခုနှစ်

ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်
ပြည်သူ့တရားသူကြီးအဖွဲ့၏ခွင့်ပြုချက်အရထုတ်ဝေသည်။

F. A

ဗဟိုတရားရုံး၊ ဒုတိယညွှန်ကြားရေးမှူး ဦးမြင့်ထွန်း၊ ကင်းလွတ်ခွင့်အမှတ်
(၃၄၆)က မြန်မာနိုင်ငံ ကြက်ခြေနီအသင်း ပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ် ၄၂၊
ကမ်းနားလမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့တွင် ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေသည်။

ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ် သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်

ပြည် သူ့ တ ရာ : သူ ကြီး အဖွဲ့

(၁-၁-၇၈ နေ့မှ ၁-၃-၇၈ နေ့ထိ)

၁။	သူရဦးအောင်ဖေ	ဥက္ကဋ္ဌ
၂။	ဇေယျကျော်ထင်ဦးထွန်းအောင်ကျော်	အဖွဲ့ဝင်
၃။	ဦးလှမောင်	အဖွဲ့ဝင်
၄။	ဦးလွင်မောင်	အဖွဲ့ဝင်
၅။	စည်သူတံဆိပ်ရ ဇေယျကျော်ထင် ဦးစိုးလှိုင်	အဖွဲ့ဝင်
၆။	ဦးကြည်မြ	အဖွဲ့ဝင်
၇။	ဦးသန့်စင် ဝါဏိစွပ်ဇွာ၊ ဥပဒေဝိဇ္ဇာ	အဖွဲ့ဝင်

(၂-၃-၇၈ နေ့မှ ၂၃-၁၀-၇၈ နေ့ထိ)

၁။	သူရ ဦးအောင်ဖေ	ဥက္ကဋ္ဌ
၂။	ဦးလှမောင်	အဖွဲ့ဝင်
၃။	စည်သူတံဆိပ်ရ ဇေယျကျော်ထင် ဦးစိုးလှိုင်	အဖွဲ့ဝင်
၄။	သီရိပျံချီ ဦးတင်အောင်	အဖွဲ့ဝင်
၅။	ဦးလှဘုန်း	အဖွဲ့ဝင်
၆။	ဦးအေးမောင် ဝါဏိစွပ်ဇွာ၊ ဥပဒေဝိဇ္ဇာ	အဖွဲ့ဝင်
၇။	ဦးသန့်စင် ဝါဏိစွပ်ဇွာ ဥပဒေဝိဇ္ဇာ	အဖွဲ့ဝင်

(၂၄-၁၀-၇၈ နေ့မှ ၃၁-၁၂-၇၈ နေ့ထိ)

၁။	သူရ ဦးအောင်ဖေ	ဥက္ကဋ္ဌ
၂။	စည်သူတံဆိပ်ရဇေယျကျော်ထင် ဦးစိုးလှိုင်	အဖွဲ့ဝင်
၃။	သီရိပျံချီ ဦးတင်အောင်	အဖွဲ့ဝင်
၄။	ဦးလှဘုန်း	အဖွဲ့ဝင်
၅။	ဦးထွန်းရှိန်	အဖွဲ့ဝင်
၆။	ဦးအေးမောင် ဝါဏိစွပ်ဇွာ ဥပဒေဝိဇ္ဇာ	အဖွဲ့ဝင်
၇။	ဦးသန့်စင် ဝါဏိစွပ်ဇွာ ဥပဒေဝိဇ္ဇာ	အဖွဲ့ဝင်

၁၉၇၈ ခုနှစ်

ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုများ

စီရင်ထုံးပြုသောမူခင်းများ

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုများ

စာမျက်နှာ

ကရင်လ	နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ် သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်	၁
မောင်ကံလှ	နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ် သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်	၃
ဦးကျော်လင်း	နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ် သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်	၆
ဒေါ်ကြည်	နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ် သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော် (ဦးသူတော်)	၁၂
ဒေါ်ခင်ညွန့်ပါ(၅)	နှင့် ဦးခင်မောင် (ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်အေးခင် ကိုယ်စား)	၁၅
ဦးချစ်ထွန်း	နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ် သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော် (ဒေါ်ကြည်ကြည်ဝင်း)	၁၈
မောင်စိုးညိမ်း	နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ် သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်	၂၁
မောင်စံလွင်(ခ)နသီး	နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ် သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်	၂၄
ဦးညိုကြီး	နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ် သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်	၂၇
မောင်ညွန့်စိန်	နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ် သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်	၃၀
မောင်တင့်ဆွေ	နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ် သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်	၃၃
မောင်ထွန်းကြည်	နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ် သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်	၃၈

မောင်နီ ပါ(၂)	နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်	
မောင်အုန်းမောင်ပါ(၂၀)	သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်	၄၁
မနွဲ့ကြီး	နှင့် မောင်တင်လှ	၄၅
ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်		
သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်	နှင့် ဂူဂျာရမ်းပါ(၂)	၄၉
ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်	ဦးစံအောင် (ခ)	
သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်	နှင့် ဇီဝကပါ (၃)	၅၂
ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်		
သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်	နှင့် မောင်ဉာဏ်လင်း	၅၉
ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်		
သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်	နှင့် မောင်ထွန်းရွှေ	၆၃
ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်		
သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်	နှင့် ဦးထွန်းလှ ပါ(၂)	၆၆
ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်		
သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်	နှင့် ဦးသောင်းညွန့်ပါ(၂)	၆၈
ဦးဘဂျမ်း	နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်	
	သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်	၇၁
ဦးဘလှိုင်	နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်	
	သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်	
	(ဦးထွန်းရင် ပါ ၂)	၇၄
ဦးဘရွှေ	နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်	
	သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်	၇၇
ဒေါ်မဲ	နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်	
	သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်	၈၃
ဦးမြ (ခ)	နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်	
လက်ရွှေမန်ဘဆာဝါတီ ယား	သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်	၈၅
ဒေါ်မြရီ	နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်	
	သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်	
	(ဒေါ်အယ်လီ)	၈၈

ခလိဖာဦးမောင်မောင်ကြီး	နှင့် ဦးရှုကူး	၉၂
ဒေါက်တာဦးမောင်မောင်စိန်	နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်	
ပါ (၂)	သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်ပါ(၂)	၉၄
မောင်လှထွေး	နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်	
	သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်	၉၉
ဦးလျန်ထာလ်	နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်	
	သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်	၁၀၄
မောင်ဝင်းမောင်	နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်	
	သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်	၁၀၆
ဦးသန်း	နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်	
	သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်	၁၀၉
ဒေါ်သိန်းကြည်	နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်	
	သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်	၁၁၃
ဦးသိန်းမောင်ပါ(၁၂)	နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်	
	သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်	၁၁၆
ဦးသွင်	နှင့် ဒေါ်အေးမိုး	၁၂၀
ဦးဟန်သ	နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်	
	သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်	၁၂၄
မောင်အိစွပ်	နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်	
	သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်	၁၂၇
ဦးအေးမောင်	နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်	
	သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်	၁၃၀
မောင်အောင်ညွန့်	နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်	
	သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်	
	(မောင်ဖုန်းမော်)	၁၃၄
ဦးအုန်းဖေပါ(၃)	နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်	
	သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်	
	(ဒေါ်ကင်အုန်း)	၁၃၇

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုများ

ဥပဒေများ—

စာမျက်နှာ

ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေ၊

ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေ၊

သက်သေခံအက်ဥပဒေ၊

သစ်တောအက်ဥပဒေ၊

မတရားအသင်းအက်ဥပဒေ၊

ဆိုရှယ်လစ်စီးပွားရေးစနစ်တည်ဆောက်မှုအတွက်လုပ်ပိုင်ခွင့်များ
အပ်နှင်းသည့်ဥပဒေ၊

မူးယစ်ထုံထိုင်း ဘေးဖြစ်စေတတ်သော ဆေးဝါးများဥပဒေနှင့်
နည်းဥပဒေ။

**စစ်အုပ်ချုပ်ရေးအမိန့်—မူရင်းဥပဒေအရ ထောင်ဒဏ် ၃ နှစ်အထိ အပြစ်
မပေးနိုင်သော အမှုများတွင် စစ်အုပ်ချုပ်ရေးအမိန့်အရ ထောင်
ဒဏ် ၃ နှစ် အပြစ်ပေးခြင်းသည် ဥပဒေနှင့်ညီမညီ။**

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ် သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံ
တော် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေ ပုဒ်မ ၇၆ အရ နိုင်ငံတော်ကောင်စီ
သည်လိုအပ်ပါက အရေးပေါ်အခြေအနေ ကြေငြာ၍ စစ်အုပ်
ချုပ်ရေးဥပဒေကို ထုတ်ပြန်နိုင်သည်။ ယင်းပုဒ်မက အပ်နှင်း
သော အာဏာကို သုံးစွဲလျက် နိုင်ငံတော်ကောင်စီသည် ကြေငြာ
ချက်အမှတ် (၄) ဖြင့် ၁၉၇၄ ခု၊ ဒီဇင်ဘာလ ၁၁ ရက်နေ့
တွင် ရန်ကုန်တိုင်းအတွင်း အရေးပေါ်အခြေအနေ ပေါ်ပေါက်
လျက်ရှိကြောင်းနှင့် စစ်အုပ်ချုပ်ရေး အာဏာ အပ်နှင်းကြောင်း
ကြေငြာခဲ့သည်။ ရန်ကုန်တိုင်း စစ်အုပ်ချုပ်ရေးအမိန့် အမှတ်(၁)
တွင် ဖော်ပြပါရှိချက်အရ အထူးခုံရုံးများသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ
မှုခင်းများကို အကျဉ်းနည်းဖြင့် ကြားနာ စစ်ဆေးနိုင်သည်။

ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ရာတွင်လည်း အနည်းဆုံးထောင်ဒဏ် ၃ နှစ် ချမှတ်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြချက်ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် မူရင်းဥပဒေက အပြစ်ဒဏ်သတ်မှတ်ရာတွင်ထောင်ဒဏ် ၃ နှစ်ထက် လျော့နည်းသော သတ်မှတ်ချက်ရှိစေကာမူ အထူးခုံရုံးသည် ထောင်ဒဏ် ၃ နှစ်ချမှတ်နိုင်သော စီရင်ပိုင်ခွင့် အာဏာရှိသည်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၄၃ ကဲ့သို့ အများဆုံးထောင်ဒဏ် ၆ လအထိသာ ချမှတ်နိုင်သော ပြစ်မှုအမျိုးအစားဖြစ်စေကာမူ အထူးခုံရုံးသည် ထောင်ဒဏ် ၃ နှစ် အပြစ်ဒဏ်ချမှတ်နိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေအရ စွဲဆိုသည့် ပုဒ်မ ၃ ရပ်အတွက် စုပေါင်း၍ ဦးကျော်လင်းအပေါ် ထောင်ဒဏ် ၇ နှစ် သတ်မှတ်ခြင်း မှာ မှားယွင်းသည်ဟု မဆိုနိုင်ချေ။

ဦးကျော်လင်း နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ် သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်

နိုင်ငံတော်ကောင်စီ၏ ကြေငြာချက် အမှတ်(၄) အရ စစ်အုပ်ချုပ်ရေး ကြေငြာခြင်း - စစ်အုပ်ချုပ်ရေး မကြေငြာမီက ကျူးလွန်သော အမှုများကို စစ်အုပ်ချုပ်ရေးအမိန့် အရ စစ်ဆေးကြားနာခြင်းသည် နောက်ကြောင်းပြန် အာဏာသက်ရောက်စေခြင်းဟုတ်မဟုတ်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ဥပဒေအချက်နှင့် ပတ်သက်၍ ထပ်မံစဉ်းစားရန်ရှိသည်မှာနိုင်ငံတော်ကောင်စီ၏ကြေငြာချက် အမှတ်(၄) အရ စစ်အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့သို့ ပေးအပ်သော နေ့မှာ ၁၁-၁၂-၇၄ နေ့မှ အစပြုသည်ဖြစ်သောကြောင့် ယင်းနေ့မတိုင်မီ ကျူးလွန်ခဲ့သည်ဟု အဆိုရှိသော ပြစ်မှုများနှင့်ပတ်သက်၍ နောက်ကြောင်းပြန် အာဏာ သက်ရောက်သည့်သဘော ပေါ်ပေါက်ခြင်းရှိ မရှိ ဖြစ်သည်။ နိုင်ငံတော်ကောင်စီ၏ ကြေငြာချက်အမှတ်(၄) အရ ၁၁-၁၂-၇၄ နေ့တွင် စစ်အုပ်ချုပ်ရေး ကြေငြာပြီးနောက် ရန်ကုန်တိုင်းစစ်အုပ်ချုပ်ရေးအမိန့် အမှတ်(၁) အရ လျော်ကန်သင့်မြတ်သည်ဟု ယူဆသောပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုများကို အထူးခုံရုံးဖွဲ့၍ စစ်ဆေးစီရင်စေရန် ညွှန်ကြားသော အမိန့်ထုတ်ပြန်ခြင်းမှာ

ဥပဒေအသစ်တရပ် ထုတ်ပြန်ခြင်းမဟုတ်ချေ။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေ တွင် ယခင်ကပင် ဖော်ပြ ပြဋ္ဌာန်းခဲ့ပြီးသော အမှုအမျိုးအစား များကို သာမန်တရားရုံးများဖြင့် စစ်ဆေးကြားနာမည့်အစား အထူးအာဏာအပ်နှင်းထားသော အထူးခုံရုံးများဖြင့် စစ်ဆေး ကြားနာစေခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် ယင်းသို့ ပြုမူ ဆောင်ရွက်ခြင်းအားဖြင့် နောက်ကြောင်းပြန်အာဏာသက်ရောက် သည်ဟူ၍ မဆိုနိုင်ချေ။

မောင်တင့်ဆွေ နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ် သမ္မတ
မြန်မာနိုင်ငံတော်

ကာကွယ်ခံပိုင်ခွင့်- ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၉၆-မည့်သည့်အခြေ အနေတွင် ကာကွယ်ခံပိုင်ခွင့်၏ အကျိုးကျေးဇူးကို ခံစားနိုင်ခွင့် ရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၉၆ တွင် ခုခံ ကာ ကွယ် ပိုင်ခွင့်အရ ပြုလုပ်ခြင်းဖြစ်လျှင် ပြစ်မှုမမြောက်ဟု ပြဋ္ဌာန်း ထားသည်။ သို့သော် ယင်းပြဋ္ဌာန်းချက်ပါ အခွင့်အရေးသည် ယခုအမှုကိစ္စကဲ့သို့ စကားများကြပြီး လက်နက်စွဲကိုင် ခိုက်ရန်ဖြစ် ပွားကြသည့် ကိစ္စမျိုးအတွက် ပေးထားခြင်း မဟုတ်ပေ။ စကား များကြပြီး လက်နက်စွဲကိုင် ခိုက်ရန် ဖြစ်ပွားခြင်း မရှိပဲ တဦး တယောက်က မိမိအား လာရောက် အန္တရာယ်ပြုသည့် အခါတွင် အန္တရာယ် မပြုလုပ်နိုင်ရန် ခုခံကာကွယ်ခြင်းမျိုး ဖြစ်မှသာ ခုခံ ကာကွယ်ပိုင်ခွင့်၏ အကျိုးကျေးဇူးကို ခံစားနိုင်ပေသည်။

ဦးအေးမောင် နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ် သမ္မတ
မြန်မာနိုင်ငံတော် ---

ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၄၅ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်-ယင်းပုဒ်မပါ လုပ်ပိုင်ခွင့်ကို ကျင့်သုံးရာတွင် ငြိမ်ဝပ်ပိပြားရေးကို ထိပါးမှုရှိမရှိ စစ်ဆေးရန် အဓိကဖြစ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၄၅ ၏ အဓိကရည်ရွယ်ချက်မှာ ငြိမ်ဝပ်ပိပြားရေးကို ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရန် ဖြစ်၍ ငြိမ်ဝပ်ပိပြားရေးကို ထိပါးမည့် လက္ခဏာရှိမရှိ စုံစမ်းစစ်ဆေးပြီး ရှိသည်ဟု ဖော်ပေါက်နေမှ သာလျှင် ယင်း ပုဒ်မ၏ လုပ်ပိုင်ခွင့်ကို ကျင့်သုံးရန်ဖြစ်သည်။

ဒေါ်ခင်ညွန့် ပါ (၅) ဦး နှင့် ဦးခင်မောင် (ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်အေးခင် ကိုယ်စား)

ပထမသတင်းပေး တိုင်တန်းချက်— ပထမသတင်းပေး တိုင်တန်းချက်တွင် အဓိက အချက်များသာ ဖော်ပြရန် လိုအပ်ခြင်း- ရုံးရွှေ့ထွက်ချက်တွင်ပါရှိသော အချက်များ ပထမသတင်းပေး တိုင်ချက်တွင်မပါယုံမျှဖြင့် ရုံးရွှေ့ထွက်ချက်ကို လက်မခံထိုက်ဟု ကောက်ယူရန် မသင့်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ဘိုကလေးမြို့နယ်၊ ကဒိုကနိ ပြည်သူ့ရဲတပ်ဖွဲ့စခန်းတွင် ပေးခဲ့သော ပထမသတင်းပေး တိုင်တန်းချက်နှင့် ဦးဘရွှေ၏ အစစ်ခံချက်မှာ တူညီမှုမရှိပဲ ကွဲလွဲလျက် ရှိပေသည်။ သို့ရာတွင် ပထမသတင်းပေး တိုင်တန်းချက် ဆိုသည်မှာ အချင်းဖြစ်ပွားခဲ့သည်ကို လာရောက်တိုင်တန်း သတင်းပေးခြင်းမျှသာ ဖြစ်၍ အမှုအဖြစ်အပျက် အသေးစိတ်ပါလေ့ မရှိပေ။ ပါရှိရန်လည်း မလိုအပ်ပေ။ အဓိကအချက်ကိုသာ ဖော်ပြရန်လိုပေသည်။ တိုင်တန်းချက်ကို ရယူသော ရဲအရာရှိသည် တရားရုံး ရွှေ့တွင် သက်သေတစ်ဦးအား စစ်ဆေးမေးမြန်းသကဲ့သို့ စစ်ဆေးမေးမြန်းသည် မဟုတ်ပေ။ ဆက်လက်စုံစမ်း စစ်ဆေးရာတွင် လိုအပ်မည့် အဓိကအချက်ကိုသာမှတ်သားရယူသည်။ ရုံးရွှေ့တွင် ထွက်ဆိုသော အခါ၌သာ တိုင်တန်းသူသည် မေးမြန်းသော မေးခွန်းများအပေါ် မူတည်၍ အချက်အလက်အပြည့် အစုံကို ဖြေကြားထွက်ဆိုရသည်ဖြစ်၍ ဦးဘရွှေ၏ ရုံးရွှေ့အစစ်ခံချက်မှာ လက်မခံထိုက်ဟု ကောက်ယူရန် မသင့်ပေ။

ဦးဘရွှေ နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ် သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်

ပထမသတင်းပေး တိုင်တန်းချက်— တိုင်တန်းသူ သေဆုံးပြီဖြစ်သဖြင့်
၎င်း၏ ပထမသတင်းပေး တိုင်တန်းချက်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ တရား
ရုံးတွင် ပြန်လှန်စစ်မေးခွင့် မရရှိခြင်း—ထိုတိုင်တန်းချက်ကို အခြေခံ
အထောက်အထားအဖြစ် တရားရုံးတွင် အသုံးမပြုနိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ပထမသတင်းပေး တိုင်တန်းချက်မှာ ကျမ်း
သစ္စာပြု၍ ထွက်ဆိုသော ထွက်ချက် မဟုတ်ချေ။ ယခုအမှုတွင်
တိုင်ချက်ပေးသူမှာ ရုံးတွင်စစ်ဆေးခြင်း မပြုရသေးမီ သေဆုံး
သွားပြီဖြစ်၍ ယင်းတိုင်တန်းချက်နှင့်ပတ်သက်၍ ပြန်လှန်မေးခွန်း
ထုတ်ခွင့်မရှိတော့ချေ။ တဘက်မှ ပြန်လှန်မေးခွန်းထုတ်ရန် အခွင့်
အရေး မရှိသည့် မှတ်တမ်းတခုသာ ဖြစ်နေ၍ ယင်းကဲ့သို့သော
မှတ်တမ်းမျိုးကို တရားခံတဦးအပေါ် အပြစ်ရှိမရှိနှင့် ပတ်သက်၍
စဉ်းစားရာတွင် အခြေခံ အထောက်အထား တခုအဖြစ် အသုံး
ပြုနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

မောင်လှထွေး နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ
မြန်မာနိုင်ငံတော် ---

ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၆၂-ရဲထံ ပြောကြားချက် များကို
ရှာဖွေပုံစံတွင် ရေးသားထားရာ၊ ယင်းအချက်များကို သက်သေခံ
ပစ္စည်းအား စီမံခန့်ခွဲရာတွင် စဉ်းစားနိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၆၂ အရ
လျှောက်ထားသူများ ပြောပြချက်များကို ရှာဖွေပုံစံ၌ ရေးသား
ထားရာ ရေးသားချက်များသည် ရဲထံသို့ ပေးသော ပြောပြချက်
များ ဖြစ်သော်လည်း ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၅၁၇
အရ သက်သေခံပစ္စည်းများ စီမံခန့်ခွဲမှုနှင့် ပတ်သက်၍ယင်းပြောပြ
ချက်များကို အသုံးမပြုနိုင်ဟု တားမြစ်ချက် မရှိချေ။ သို့ဖြစ်၍
ရှာဖွေပုံစံများတွင် ပါရှိသည့် မှတ်ချက်များကို လက်ခံစဉ်းစား
နိုင်ပေသည်။

ဦးအုန်းဖေပါ(၃) နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ
မြန်မာနိုင်ငံတော် (ဒေါ်တင်အုန်း) ---

ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၀ (၁)(က)အရ တိုက်ရိုက်တိုင်
 လျှောက်ချက်— ယင်းအမှုအတွက် သီးခြား တရားစွဲဆိုထားသော
 အမှုရှိပြီး ဖြစ်သည်ဆို၍ တိုင်လျှောက်ချက်ကို ပုဒ်မ ၂၀၀ အရ
 စစ်ဆေးခြင်းမပြုပဲ ချက်ခြင်းပယ်လိုက်ခြင်းမှာ ဥပဒေနှင့်မညီခြင်း—
 ထိုသို့သော တိုင်လျှောက်ချက်အပေါ် ဆောင်ရွက်ရန် လုပ်ထုံး
 လုပ်နည်း၊

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၀ တွင်
 ပုဒ်မခွဲ(၁) (၁)အရ ပြည်သူ့ရဲတပ်ဖွဲ့၏ တရားစွဲဆိုမှုကို လက်ခံ
 အရေးယူလျှင် ပုဒ်မခွဲ(၁) (က)အရ နစ်နာသူ၏ တိုင်လျှောက်
 ချက်ကို လက်ခံအရေးယူခြင်း မပြုရဟု တားမြစ်ထားခြင်းလည်း
 မရှိပေ။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များ အရ
 တရားခံ တစ်ဦးအား နှစ်ကြိမ်နှစ်ခါ အရေးယူခြင်း၊ အပြစ်ပေး
 ခြင်း မပြုနိုင်သည်မှာ မှန်သော်လည်း မြို့နယ်တရားရုံးသည်
 တိုင်လျှောက်လွှာများကို ချက်ခြင်းပယ်ရန်မဟုတ်ပဲ ပြစ်မှု ဆိုင်ရာ
 ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၀၀ နှင့်အညီ စုံစမ်းစစ်ဆေးသွားရန်ကား
 လိုအပ်ပေသည်။ အကယ်၍ ပြစ်မှုတရပ်အတွက် အကြိမ်ကြိမ်
 စွဲဆိုခြင်း ဖြစ်သည်ဟု တွေ့ရှိပါက တိုင်လျှောက်လွှာများအတွက်
 ဖွင့်လှစ်ထားသော အမှုတွဲများကို မူလရှိပြီးဖြစ်သည့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ
 မူလမှုအမှတ် ၅၅၄/၇၇ နှင့် ပူးပေါင်း၍ ဆောင်ရွက် သွားရန်
 သာ ဖြစ်သည်။ အမှုများ ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်သည့် အခါ
 ပင်တိုင်အမှု၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းတွင် အမှုများကို ပူးပေါင်းလိုက်
 ကြောင်း ဖော်ပြ၍ နောက်ဆုံးအမှုများမှ စာရွက်စာတမ်းများ
 ကိုပင်တိုင် အမှုတွဲ၌ တွဲထားရန်ဖြစ်ပြီး နောက်တိုး အမှုများတွင်
 ယင်းသို့ ဆောင်ရွက်ကြောင်း ဖော်ပြပြီး အမှုများ ပိတ်လိုက်ရန်
 ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ ဆောင်ရွက်မှသာ ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့်
 ညီညွတ်ပြီး တရားမျှတမှုရှိသည်ဟု ဆိုနိုင်ပေမည်။

ဒေါက်တာ ဦးမောင်မောင်စိန်ပါ(၂) နှင့် ပြည်ထောင်စု
 ဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်ပါ(၂)

ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၅ (၁) (ဂ)ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်—
 သက်ဆိုင်ရာ တရားရုံး၏ ရေးသားတိုင်ချက်ဖြင့် တိုင်တန်းမှသာ
 အရေးယူနိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၅ (၁) (ဂ) တွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၆၃၊ ၄၇၁၊ ၄၇၅၊ ၄၇၆ အရ စွဲဆိုလာသော အမှုများနှင့် စပ်လျဉ်း၍ သက်ဆိုင်ရာ တရားရုံး၏ ရေးသားတိုင်ချက်ဖြင့် တိုင်တန်းမှုသာ လက်ခံဆောင်ရွက်ရမည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ မြေပြုကုန်းကျေးရွာအုပ်စု တရားရုံးဥက္ကဋ္ဌနှင့် အဖွဲ့ဝင် နှစ်ဦးတို့က ရက်စွဲမပါသော လက်မှတ်ရေးထိုးထားသည့် ဒေါ်ကြည် တင်သွင်းလာသော စာချုပ်မှာ မရိုးသား မမှန်ကန်သဖြင့် ဦးသူတော်အား တရားစွဲဆို ခွင့်ပြုသည် ဆိုသည့် စာတမ်းတို့မှာ မြေပြုကုန်း ကျေးရွာအုပ်စု တရားရုံး၏ စာဖြင့် တိုင်ကြားချက် မဟုတ်ပေ။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၅(၁) (ဂ) နှင့် ညီညွတ်ရန်မှာ မြေပြုကုန်းကျေးရွာ အုပ်စု တရားရုံး၏ စာဖြင့် တိုင်ကြားချက် ရှိရမည် ဖြစ်ပေသည်။

ဒေါ်ကြည် နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော် (ဦးသူတော်)

ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၀၅(၁)အရ တရားခံကို တရားရုံးသို့ လာခြင်းမှ ကင်းလွတ်ခွင့်ပြုခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၂၀၅(၁) တွင် ဖော်ပြထားသည်မှာ- “တရားရုံးက ရုံးခေါ်စာ(သမ္မာန်စာ) ထုတ်ဆင့်သည့် အခါတိုင်း စွဲဆိုခြင်းခံရသူ တရားခံကိုယ်တိုင် လာရောက် စစ်ဆေးခြင်းမှ ကင်းလွတ်စေရန်အတွက် အခွင့်ပြုရန် အကြောင်းရှိလျှင် ကိုယ်ကိုတိုင်မလာရောက်ရန် ကင်းလွတ်ခွင့်ပြု၍ ၎င်း၏ ရွှေ့နေကိုသာ လာရောက်စေရန် အခွင့်ပြုနိုင်သည်” ဟု ဆိုထားသည်။ ဆိုလိုသည်မှာ တရားခံသည် သမ္မာန်စာထုတ်ဆင့်ခြင်း ခံရသည့်အခါ ထိုကဲ့သို့ တရားရုံးက ခွင့်ပြုခြင်း ခံရပါက၊ တရားရုံးသို့ ပထမအကြိမ်ပင် လာရောက်ရန် မလိုသဖြင့် မူလရုံးသည် ၎င်းအား အပ်နှင်း ထားသော တာဝန်နှင့် လုပ်ပိုင်ခွင့်အရ ဆောင်ရွက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် တိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပြီး မူလရုံး၏ အမိန့်ကို အတည်ပြုလိုက်သည်။

ခလီဖာ ဦးမောင်မောင်ကြီး နှင့် ဦးရှုကူး

ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၄၇ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်—ထောင်ဒဏ်
 ခြောက်လအထိ အပြစ်ပေးနိုင်သော အမှုများတွင် ရုံးချိန်းရက်၌
 တိုင်တန်းသူ တရားလို လာရောက်ရန် ပျက်ကွက်လျှင် တရားရုံး၏
 လုပ်ပိုင်ခွင့်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ရုံးချိန်း ရက်များ ဖြစ်သော ၆-၁၀-၇၅၊
 ၂၉-၁၀-၇၅ နှင့် ၁၄-၁၁-၇၅ တို့တွင် လျှောက်ထားသူ
 ဦးဘလှိုင်သော်လည်းကောင်း၊ ယင်း၏အကျိုးဆောင်သော်လည်း
 ကောင်း၊ လာရောက်ခြင်း မရှိကြောင်း တွေ့ရသည်။ ယင်းသို့
 ပျက်ကွက်လျှင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၂၄၇ အရ
 တရားစွဲဆိုခြင်းခံရသော တရားခံကို အမှုမှအပြီးအပြတ် လွတ်ရ
 မည်ဟု အတည်အလင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ ထို့ကြောင့် မြို့နယ်
 တရားရုံး၏ ဆောင်ရွက်ချက်သည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ
 ၂၄၇ နှင့် ညီညွတ်နေ၍ မှားယွင်းချွတ်ချော်သည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

ဦးဘလှိုင် နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်
 သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော် (ဦးထွန်းရင် ပါ ၂)

ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၃၉ အရ လုပ်ပိုင်ခွင့်— နောက်တိုး
 တရားခံအဖြစ် ထည့်သွင်းသော မြို့နယ်တရားရုံး၏ အမိန့်ကိုမကျေ
 နပ်ပါက တိုင်းတရားရုံးသို့ လျှောက်ထားရန် ဖြစ်ခြင်း- ပြစ်မှု
 ဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၁-က အရ ဗဟိုတရားရုံးသို့
 လျှောက်ထားရန် မဟုတ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မြို့နယ်တရားရုံးက လျှောက်ထားသူ မောင်အိ
 စွပ်အား တရားခံအဖြစ် ထည့်သွင်းသည့် အမိန့်မှာ ကြားဖြတ်
 အမိန့်တစ်ရပ်ဖြစ်သည်။ ယင်းအမိန့်ကို မကျေနပ်ပါက လျှောက်
 ထားသူ မောင်အိစွပ်သည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၃၉
 အရ ဆောင်ရွက်ပိုင်ခွင့်ရှိသော မန္တလေးတိုင်းတရားရုံးသို့ ပြင်ဆင်
 မှု လျှောက်ထားရန်ဖြစ်သည်။ လျှောက်ထားသူ မောင်အိစွပ်၏
 ပြင်ဆင်မှု လျှောက်လွှာ ခေါင်းစဉ်တွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး
 ဥပဒေပုဒ်မ ၄၃၉ အပြင် ပုဒ်မ ၅၆၁-က အရ လျှောက်ထားခြင်း
 ဖြစ်ကြောင်းဖော်ပြထားသော်လည်းလျှောက်ထားသူ မောင်အိစွပ်

အဓိက လိုလားချက်မှာ နောက်တိုး တရားခံအဖြစ်ထည့်သွင်းသည့် အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပေးရန် ဖြစ်၍ ယခုကိစ္စ အလို့ငှာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၁-က ကို ထည့်သွင်း စဉ်းစားရန် လိုအပ်မည် မဟုတ်ပေ။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၃၉ အရဆောင်ရွက်ပိုင်ခွင့်ရှိသော မန္တလေးတိုင်းတရားရုံးသို့ လျှောက်ထားရန်ဖြစ်သည်ကို ဗဟိုတရားရုံးသို့ လျှောက်ထားလာခြင်းဖြစ်၍ လျှောက်လွှာကို ပလပ်ရန်မလွဲ၍ အခြားအကြောင်း မရှိပေ။

မောင်အီစွပ် နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ် သမ္မတ

မြန်မာနိုင်ငံတော်

....

ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၈၈ အရ လျှောက်ထားသောအမှုကို ပြစ်မှုကျူးလွန်သူအား အရေးယူသကဲ့သို့ အမှုအတွင်း အာမခံတောင်းဆိုပြီး ခံဝန်ချုပ်စေခြင်း မပြုနိုင်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၄၈၈ အရ လျှောက်ထားသော အမှုများမှာပြစ်မှုတစ်မှုကျူးလွန်၍ အရေးယူပေးရန် လျှောက်ထား စွဲဆိုသော အမှုများ မဟုတ်ပေ။ လင်နှင့် ကွဲကွာ နေသော ဇနီး သားသမီးများ အတွက် လတ်တလော စားဝတ်နေထိုင်ရေးအခက်အခဲ မရှိစေရန် မြန်မြန်နှင့် ကျဉ်းကျဉ်း စစ်ဆေးပြီး သင့်တော်သော စရိတ်ငွေများ ချမှတ်ပေးရန်အတွက် လျှောက်ထားသော အမှုများသာ ဖြစ်သည်။ အာမခံ ပေးရေး မပေးရေးအတွက် ပြဋ္ဌာန်းထားသော ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၉၆၊ ပုဒ်မ ၄၉၇ နှင့် နောက်ဆက်တွဲ ဇယား (၂) တို့တွင်လည်း ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၈၈ နှင့် ပတ်သက်၍ တစုံတရာ ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်းလည်း မရှိပေ။ ထို့ကြောင့် စရိတ်ထောက်ပံ့ရန် ပျက်ကွက်သော လင်ယောက်ျားအား ပြစ်မှုကျူးလွန်သူ တဦးကဲ့သို့ အာမခံတောင်းဆိုခြင်းမှာ မှားယွင်းသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၄၈၈ အရ လျှောက်ထားသည့် ကိစ္စရပ်မျိုးတွင် လျှောက်ထားခံရသူက ကန့်ကွက်လွှာတင်ရမည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းချက် တစုံတရာလည်း မရှိပေ။

ဦးချစ်ထွန်း နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ် သမ္မတ

မြန်မာနိုင်ငံတော်(ဒေါ်ကြည်ကြည်ဝင်း)

....

စားစရိတ်တောင်းခံခြင်း— ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၈၈-
 ကလေးစရိတ် တောင်းခံရာတွင် လျှောက်ထားခံရသူသည် ကလေး
 ၏ ဖခင်ဟုတ်မဟုတ် တရားမရုံး၏ဆုံးဖြတ်ချက်ကို စောင့်ဆိုင်းရန်
 မလိုပဲ လုံလောက်သော သက်သေခံချက်ရှိလျှင် တောင်းခံလာ
 သော အကူအညီကို ပေးရန်လိုခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။မန္တကြီးမွေးဖွားခဲ့သောကလေးမှာ မောင်တင်
 လှ၏ ကလေး ဟုတ်မဟုတ် ပြဿနာနှင့် ပတ်သက်၍ တရားမရုံး၏
 ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ရှေးဦးစွာ ရယူသင့်သည်ဟူသော ရောဂတီတိုင်း
 တရားရုံး၏ မှတ်ချက်နှင့် စပ်လျဉ်း၍မူ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုများ
 စစ်ဆေးရသော တရားရုံးများသို့ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ
 ၄၈၈ က အပ်နှံထားသော လုပ်ပိုင်ခွင့်ကို ပိတ်ပင်တားဆီးရာ
 ရောက်သဖြင့် လက်ခံရန်မသင့်ဟုယူဆသည်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး
 ဥပဒေပုဒ်မ ၄၈၈ အရ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုများ စစ်ဆေးရသော
 တရားရုံးသို့ စရိတ်လျှောက်ထားခွင့် ပြုခြင်းသည်အမှုကို မြန်မြန်
 နှင့် အကျဉ်းနည်းဖြင့် စစ်ဆေး၍ ကြန့်ကြာခြင်း မရှိစေပဲ စရိတ်
 အကုန်အကျ နည်းစွာဖြင့် လိုအပ်သည့် အကူအညီကို ရနိုင်စေရန်
 ဖန်တီးထားခြင်း ဖြစ်သည်ဟု မှတ်ယူသင့်ပေသည်။ လုံလောက်
 သော သက်သေခံချက် အထောက်အထားရှိလျှင် တောင်းဆိုလာ
 သော အကူအညီကို ပေးရန်သင့်ပေသည်။

မန္တကြီး နှင့် မောင်တင်လှ

....

....

ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၈၈ (၁) အရ မယားနှင့်
 ကလေးစရိတ် တောင်းခံလျှင် တောင်းခံခြင်း ခံရသူကိုယ်တိုင်
 လုံလောက်သော ဝင်ငွေရှိရန် လိုသည့်အပြင်၊ စရိတ်ထောက်ပံ့
 ခံရမည့်ကလေးမှာမိမိကိုယ်တိုင် လုပ်ကိုင်စားနိုင်စွမ်း မရှိသူဖြစ်ရန်
 လိုအပ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၄၈၈ (၁)
 တွင် မည်သူမဆို မယားနှင့် ကလေးစရိတ် ပေးရန်လုံလောက်သည့်
 ဝင်ငွေရှိပါလျက်နှင့် ပေးကမ်းထောက်ပံ့ခြင်း မပြုပါက တရား
 စွဲဆို တောင်းခံခွင့်ရှိကြောင်း ဖော်ပြထားသည်။ ယခုအမှုတွင်

အမှုတို့ မှတ်တမ်းများအရ လျှောက်ထားသူ ဦးသွင်သည် အသက် ၆၉ နှစ်ရှိပြီး မျက်မမြင် ဒုက္ခိတဖြစ်၍ သားသမီးများ လုပ်စာကို မှီခိုအားထား နေရသူ ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။ သားဖြစ်သူ မောင်ကို မှာလည်း အသက် ၂၉ နှစ် ရှိ၍ ဝါးကပ် ယက်လုပ်၍ မိမိဝမ်းရေးအတွက် လုပ်ကိုင်စားသောက်နိုင်ကြောင်း ထွက်ချက် ရှိထားသည်။ မောင်ကိုသည် မစွမ်းမသန်ဟု ဆိုသော်လည်း အလုပ်ကို မလုပ်နိုင်လောက်အောင် မစွမ်းမသန် ဒုက္ခိတ တစ်ဦး ဖြစ်သည်ဟု အမှုတွဲ၌ မပေါ်လွင်ပေ။ ထို့ကြောင့် အောက်ရုံး များက လျှောက်ထားသူ ဦးသွင်အပေါ်မယားနှင့် ကလေးစရိတ် များ ပေးစေရန် ချမှတ်ထားသည့် အမိန့်များကို ပယ်ဖျက်ပေးရန် သာ ရှိသည်။

ဦးသွင် နှင့် ဒေါ်အေးမိုး

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၁၆ (က)- အမှုအတောအတွင်း သက်သေခံပစ္စည်းကို မည်သို့ စီမံဆောင်ရွက် ထိန်းသိမ်းရမည်ဟု အမိန့်ချမှတ်ရာတွင် မျှတစွာ စဉ်းစားပြီ အမိန့်ချမှတ်ရခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။အမှုနှင့် ပတ်သက်သည့် သက်သေခံ ပစ္စည်း များကို အမှုစစ်ဆေးသည့် ကာလအတွင်း မည်သို့ စီမံခန့်ခွဲ ထားနိုင်သည်ကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၁၆ (က) တွင် ပြဋ္ဌာန်း ထား သည်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၅၁၆(က)အရ တရားရုံးသည် သက်သေခံပစ္စည်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ မည်သို့ စီမံဆောင်ရွက်ထိန်းသိမ်းထားစေရမည်ဟု သင့်တော်သော အမိန့်တစ်ရပ်ချမှတ်နိုင်သည်။ တရားရုံးသည် ယင်းလုပ်ပိုင်ခွင့်အရ သင့်တော်သော အမိန့်တစ်ရပ် ချမှတ်နိုင်သော်လည်း ယင်းလုပ်ပိုင် ခွင့်ကို တရားမျှတစွာအသုံးပြုရန်လိုပေသည်။ ယခုအမှုတွင် မူလရုံး တရားလိုဖြစ်သော လျှောက်ထားသူ ဦးမြသည် သက်သေခံပစ္စည်း များနှင့် ပတ်သက်၍ လက်ရှိဖြစ်ခဲ့သူ မဟုတ်ပေ။ မူလရုံးတရားခံ ဦးစိန်းအောင်သည်လည်း သက်သေခံပစ္စည်းများနှင့် ပတ်သက်၍ လက်ရှိဖြစ်ခဲ့သူ မဟုတ်ပေ။ လျှောက်ထားခံရသူအမှတ်(၂)ဦးပါ သာလျှင် လက်ရှိဖြစ်နေရာမှ တရားရုံး၏ အမိန့်အရ သက်သေခံ

ပစ္စည်းအဖြစ် ပေးအပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်းတွေ့ရသည်။ ယင်းအခြေခံများအရ အမှုအတော အတွင်း သက်သေခံ ပစ္စည်းများကို ပြန်လည်ထိန်းသိမ်း ထားသင့်သူမှာ လျှောက်ထားခံရသူ အမှတ် (၂)ဦးပါ သာလျှင် ဖြစ်သည်။

ဦးမြ(ခ) လက်ရှမန်ဘဆာဝါတီယား နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်ပါ(၂)

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၆၃ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်-ယင်းပုဒ်မအရ ဒဏ်ငွေကို အကန့်အသတ်မရှိ ချမှတ်နိုင်သော်လည်း များလွန်းသော ဒေဒဏ် ချမှတ်ခြင်းမပြုနိုင်-ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှု၌ တရားလိုနစ်နာသော ဒေဒဏ်ကို ပြန်ရစေရန် သဘောဖြင့် အမိန့်ချမှတ်ခြင်းသည် တရားမဆိုင်ရာ ကိစ္စရပ်ကဲ့သို့ ဆောင်ရွက်သည့် သဘော သက်ရောက်စေသဖြင့် ယင်းအမိန့်ကို ပြင်ဆင်ပေးရန်လိုအပ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ လျှောက်ထားသူအပေါ် ဒဏ်ငွေကျပ် ၁၄၀၀၀/- တပ်ရိုက်၍ ယင်းဒဏ်ငွေများအနက်မှ ဒေဒဏ်ကျပ် ၁၃၀၀၀/- ကို ဆုံးရှုံးနစ်နာသူ ဒေါ်အယ်လီအား ပေးစေရန် အမိန့်ချမှတ်ခြင်းမှာ များလွန်းသော ဒေဒဏ်များ မချစေရဟု ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၆၃ ပြဋ္ဌာန်းချက်ပါ တားမြစ်ချက်အရ သင့်လျော် မှန်ကန်သည်ဟု မဆိုနိုင်ချေ။ သတ်မှတ်သော ဒဏ်ငွေအနက်မှ တရားလို ဆုံးရှုံးနစ်နာသော ဒေဒဏ်လုံးကို လျော်ကြေးအဖြစ် ပေးစေရန် အမိန့်ချမှတ်ခြင်းအားဖြင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကိစ္စရပ်ကို တရားမဆိုင်ရာ ကိစ္စရပ်ကဲ့သို့ ဆောင်ရွက်သည့်သဘော သက်ရောက်လျက် ရှိပေသည်။

ဒေါ်မြရီ နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော် (ဒေါ်အယ်လီ)

ခုခံကာကွယ်ပိုင်ခွင့်ကို ကျော်လွန်ခြင်း-သေသူလက်နက်မဲ့ ဖြစ်နေချိန်တွင် ဒဏ်ရာမြောက်များစွာရစေ၍ သေဆုံးစေလျှင် တရားခံသည် ကာကွယ်ခုခံပိုင်ခွင့်ကို ကျော်လွန်ရာရောက်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဤအမှုတွင် မောင်ညွန့်စိန်က ခုခံကာကွယ်ပိုင်ခွင့်ကို တင်ပြထားသော်လည်း သေသူတွင် ရရှိသော ဒဏ်ရာများကို လေ့လာသောအခါတွင် ဒဏ်ရာစုစုပေါင်း ၆ ချက်ရရှိပြီး ဆီးခုံအထက်နားနှင့် ရင်ဘတ် အောက်နားတွင် ရရှိသော ဒဏ်ရာများကြောင့် သေဆုံးရပါသည်ဟု ဆရာဝန်က ထွက်ဆိုထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ လျှောက်ထားသူ မောင်ညွန့်စိန်သည် သေသူ လက်နက်မဲ့ ဖြစ်နေသောအချိန်တွင် ထိုဒဏ်ရာများရစေသည်မှာ ပေါ်လွင်သည်။ ယင်းကြောင့် မောင်ညွန့်စိန်၏ပြုမူခြင်းသည် ခုခံကာကွယ်ပိုင်ခွင့်ကို ကျော်လွန်သည်ဟု ယူဆသည်။

မောင်ညွန့်စိန် နှင့် - ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ် သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်

ကာကွယ်ခံပိုင်ခွင့်- ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၀- မိမိကိုယ်ကို ကာကွယ်ခံရာ၌ မည်သည့်အခါ လူကိုသေစေသည့်အထိ ပြုမူနိုင်ခြင်း- ခုခံကာကွယ်ခွင့် ရယူသူသည် ကျရောက်လာသော အန္တရာယ်ကို အချိန်ယူ တွေးတောနေရန် မလိုခြင်း-ရရှိသောအခွင့်အရေးကို ရရှိသောအချိန်တွင် မိမိအသက်ဘေးကို ကာကွယ်ရမည်ဖြစ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၉၆၊ ၉၇ နှင့် ၁၀၀ တို့တွင် ခုခံကာကွယ်ပိုင်ခွင့်များပေးထားလေသည်။ ပုဒ်မ ၁၀၀ တွင် အန္တရာယ်ပြုသူက မကာကွယ်မခံလျှင် သေဘေးသို့ ရောက်စေခြင်းအတွက် စိုးရိမ်ဘွယ်ရာဖြစ်လောက်အောင် အကြောင်းရှိသည့်လက်ရောက်မှုတွင် အန္တရာယ်ပြုသူကို သေစေရန် သော်လည်းကောင်း၊ အခြားဘေးအန္တရာယ်တခုခု ဖြစ်စေရန်သော် လည်းကောင်း၊ မည်သူမဆို မိမိအလိုအလျောက်ပြု၍ လူကိုယ်ကို ကာကွယ်ခံပိုင်ခွင့်ရှိသည်ဟု ဆိုထားသည်။ ဤအမှုတွင် မောင်နာသန်သည် သေစေနိုင်လောက်သော လက်နက်ဖြင့် မောင်ဥာဏ်လင်းကိုစတင်၍ ခုတ်ကြောင်း တရားလိုပြသက်သေများနှင့် တရားခံပြသက်သေများက ထွက်ဆိုထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ခုခံ ကာကွယ်ပိုင်ခွင့် ရယူသူသည် ကျရောက်လာသောအန္တရာယ်ကို အချိန်ယူစဉ်းစား တွေးတောနေရန်

မလိုပေ။ ရရှိသောအခွင့်အရေးကို ရသည့်အချိန်တွင် မိမိအသက်
 ဘေးကိုကာကွယ်ရပေမည်။ မောင်ညာဏ်လင်းသည် မိမိလက်တွင်
 ဓားရံ၍ ထွက်ပြေးလျှင် အန္တရာယ်လွှတ်ရန်ရှိ မရှိကို စဉ်းစားရန်
 မလိုပေ။ တရားလိုပြသက်သေ မောင်ဇော်လင်းက မောင်နာသန်
 သည် လက်ထဲမှ ဓားလွှတ်ကျသွားစဉ် တုတ်ကိုရှာသည်ဟု ထွက်ဆို
 ထား၍ မောင်ညာဏ်လင်း၏လက်ထဲ ဓားရောက်ချိန်၌ အန္တရာယ်ရှိ
 နေသေးသည်မှာ ထင်ရှား၍ အန္တရာယ် ကာကွယ်ရန် ဓားဖြင့်
 တချက်ခုတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်ကို တွေ့ရသည်။

ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်
 သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော် နှင့် မောင်ညာဏ်လင်း

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂၂(၁)- ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံအား
 သစ္စာဖောက်ဖျက်နေသော မြေအောက်အဖျက်သမားများ၏ လုပ်
 စကောင်ချက်ကိုအထောက်အကူပြုခြင်းသည် သောင်းကျန်းသူများ
 နှင့် သာမန်ဆက်သွယ်ခြင်းမျိုးမဟုတ်ပဲ၊ နိုင်ငံတော်သစ္စာဖောက်
 ဖျက်မှုကို ကျူးလွန်သည်ဟု ဆိုနိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂၂ (၁) တွင်
 ပြဋ္ဌာန်းထားသည်မှာ မည်သူမဆို ပြည်ထောင်စုနိုင်ငံအတွင်းတွင်
 နိုင်ငံတော်သစ္စာဖောက်ဖျက် ပုန်ကန်မှုကြီးကို ကျူးလွန်လျှင်
 သေဒဏ်ဖြစ်စေ၊ တသက်တကျွန်းပို့ဒဏ် ဖြစ်စေ ချမှတ်ခြင်းခံရ
 မည်ဟု ဆိုထား၍ နိုင်ငံတော်သစ္စာဖောက်ဖျက် ပုန်ကန်ရာတွင်
 ပြည်ပသို့ ထွက်သွားရန် မလို၊ နိုင်ငံတွင်းနေထိုင်ပြီး ပုန်ကန်မှုကို
 ကျူးလွန်လျှင်လည်း အထက်ဖော်ပြပါ ပြစ်မှုကို ကျူးလွန်ရာ
 ရောက်လေသည်။ ယခုအမှုတွင် ဖော်ပြခဲ့သည့် အတိုင်း
 လျှောက်ထားခံရသူဦးစံအောင်(ခ)ဇီဝကနှင့်မောင်ဆန်းညွန့်(ခ)
 မောင်လှမင်းတို့သည် ဦးစံအောင်ထံမှ သိမ်းဆည်းရမိသော ကြိုး
 မဲ့ကြေးနန်း ဆက်သွယ်ရေးစက်နှင့် စကားဝှက်များသုံးခါ ပြည်
 ပြေးအဖွဲ့နှင့် တိုက်ရိုက်ဆက်သွယ်မှု ရှိသည်မှာ အထူးပေါ်လွင်
 သည်။ ပို့သောသတင်းများမှာလည်း တပ်မတော်၏အင်အားကို
 ဖော်ပြထား၍ ပြည်ထောင်စုနိုင်ငံအား သစ္စာဖောက်ဖျက်နေသော

မြေအောက်အဖျက်သမားများကို မြေပေါ်မှနေ၍ သတင်းပို့ခြင်းသည်မြေအောက်အဖျက်သမားများ၏ လုပ်ဆောင်ချက်ကိုတဘက်တလမ်းမှအထောက်အကူပြုသည်မှာ အထူးပေါ်လွင်၍ လျှောက်ထားခံရသူဦးစံအောင်(ခ) ဇီဝကနှင့် မောင်ဆန်းညွန့်(ခ) မောင်လှမင်းတို့၏ ပြုမူဆောင်ရွက်ခြင်းများမှာလည်း သာမန် သောင်းကျန်းသူနှင့် ဆက်သွယ်သည့် သဘောမျိုးမယူဆနိုင်သည့်ပြင် နိုင်ငံတော်သစ္စာဖောက်ဖျက်နေသူနှင့် တိုက်ရိုက်ဆက်သွယ်၍ ပုန်ကန်မှုကြီးကို ကျူးလွန်သည်ဟု ယူဆသည်။

ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ နှင့် ဦးစံအောင်(ခ) ဇီဝက ပါ
မြန်မာနိုင်ငံတော် (၃) ဦး

တင်ကူးကြံရွယ်ချက်- ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ (၁) (ခ) အရ သေဒဏ်အမိန့် ချမှတ်နိုင်ရန် တရားခံသည် တင်ကူးကြံရွယ်ချက်ဖြင့် သေသူအားသတ်ဖြတ်ကြောင်း လုံလောက်သော သက်သေခံချက်ရှိရမည်ဖြစ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။သူတဦးကို တင်ကူးကြံရွယ်ချက်ဖြင့် သတ်ဖြတ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်ရန် တင်ကူးကြံရွယ်ချက်ရှိကြောင်း လုံလောက်သော သက်သေခံချက်များ ရှိရပေမည်။ ဖြစ်ပွားသောကိစ္စတွင် မောင်စိုးညိမ်းသည် သေဆုံးသူ၏ဖခင်ထံ သေဆုံးသူနှင့် မိမိဇနီးမလှသိန်းတို့ အချင်းများသည့် ကိစ္စ ပြောဆိုတိုင်တန်းရာမှ သေဆုံးသူနှင့်မခြေမငံဖြစ်ပြီး ဓားနှင့်ခုတ်သည့် အခြေအနေမျိုးသာ ပေါ်ပေါက်သည်။ တင် ကူး ကြံ ရွယ် ချက် ရှိကြောင်း သံသယ ကင်းရှင်းစွာ ပေါ်လွင်ထင်ရှားခြင်း မရှိသောကြောင့် မောင်စိုးညိမ်းအပေါ် ညောင်တုန်းမြို့နယ်တရားရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂(၁) (ခ)အရ သေဒဏ်ချမှတ်သောအမိန့်ကို ပယ်ဖျက်၍ ပုဒ်မ ၃၀၂(၂)အရ တသက်တကျွန်းဒဏ်ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။

မောင်စိုးညိမ်း နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၁၁- ခိုးရာပါပစ္စည်းတစ်ခုကို ဝယ်ယူရရှိ
ခဲ့ခြင်းဖြစ်လင့်ကစား မရိုးမဖြောင့်သောသဘောပါရှိပါကခိုးရာပါ
ပစ္စည်းလက်ခံမှုပြောက်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ဦးဘဂျမ်းသည် ခိုးရာပါ ပစ္စည်းကို မရိုးမ
ဖြောင့်သော သဘောဖြင့် ဝယ်ယူမှုကို စိစစ်သုံးသပ်ရန် လိုပေ
မည်။ ၃-၁-၇၅ နေ့ညနေ ၃ / ၄ နာရီ အချိန်တွင် နွား
ပျောက်ဆုံးသည်။ ထိုနေ့ညနေပင် အရောင်းအဝယ် ပြုလုပ်ကြ
သည်။ အချင်းဖြစ် ညနေ ၆ နာရီခွဲခန့်တွင် ဦးဘဂျမ်းက နွားကို
သားသတ်ရုံသို့ ရောင်းလိုကြောင်း (လိုပြ-၂)ဦးတင်စိုးထံ လာ
ရောက် စုံစမ်းသည်။ လိုပြသက်သေဦးတင်စိုးက နွားသတ်ရုံသို့
သွားရောင်းရန် ညွှန်ပြလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ဦးတင်စိုး၏
ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း ဦးဘဂျမ်းသည် နွားကို နွားသတ်ရုံသို့
ချက်ခြင်း ပို့လိုက်ခြင်း၊ ကာလတန်ဖိုး ၁၅၀၀/- တန် နွားကို
၁၀၀၀/-ဖြင့် ဝယ်ယူခြင်း၊ နွားဝယ်ယူရာတွင်လည်း ရပ်ကွက်
ဓလေ့ထုံးစံအရ ကျေးရွာကောင်စီ၏ ထောက်ခံချက်ပါ မပါကို
မမေးမြန်း မစုံစမ်းပဲဝယ်ယူခြင်း စသည်တို့ကြောင့် ဦးဘဂျမ်း၏
ပြုမူချက်မှာ မရိုးမဖြောင့်သော သဘော ပေါ်လွင်ထင်ရှားပေ
သည်။

ဦးဘဂျမ်း နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ
မြန်မာနိုင်ငံတော်

ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၁၇-မိန်းကလေးအား လိမ်လည်လှည့်ဖြား
၍ ကာမရယူခြင်းသည် ပြစ်မှုကျူးလွန်ရန် အဓိက အချက်ဖြစ်
ခြင်း- မိန်းကလေးတွင်ရှိသော ကိုယ်ဝန်မှာ အဓိကမဟုတ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။မစိန်သွင်(ခ)မကုရင်၏ ကိုယ်ဝန်နှင့် ပတ်သက်
၍ မောင်ကံလှက မိမိနှင့် ကျူးကျူးလွန်လွန် ဖြစ်သည်ဆိုသော
နေ့မှစ၍ ရက်ပေါင်း ၃၂၉ ရက် ကြာမှ မွေးဖွားသည်ဟု အဆို
ရှိသောကြောင့် မိမိကိုယ်ဝန် မဖြစ်နိုင်ကြောင်း တင်ပြသည်။
မိန်းကလေး တဦးအား လိမ်လည် လှည့်ဖြား၍ အတည်တကျ

ပေါင်းသင်း နေထိုင်မည် ဖြစ်ကြောင်း ကတိပြု၍ ကာမရယူခြင်း
 သည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၁၇ ကို ကျူးလွန်ခြင်းဖြစ်သည်။
 ယင်းသို့ လိမ်လည် လှည့်ဖြားခြင်း မှန်ခဲ့လျှင် မိန်းကလေး၏
 ကိုယ်ဝန်နှင့် ပတ်သက်သည် ဖြစ်စေ၊ မပတ်သက်သည် ဖြစ်စေ၊
 လိမ်လည်လှည့် ဖြားသူမှာ အပြစ်ရှိမည်သာ ဖြစ်သောကြောင့်
 မောင်ကံလှ၏ ပထမတင်ပြချက်မှာ လက်ခံနိုင်ဘွယ်ရာ မရှိချေ။

မောင်ကံလှ နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်
 သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်

ပဋိညာဉ် ပျက်ကွက်မှုဖြင့် တရားမကြောင်းအရ အရေးယူသင့်သော
 အမှုကို ပြစ်မှုကြောင်းအရ အရေးယူနိုင်ခြင်း-ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေ
 ပုဒ်မ ၄၂၀ အရ၊ ပြစ်မှုမြောက်ရန်မှာ ငွေယူစဉ် လိမ်လည်ရန်
 အကြံရှိရန် လိုအပ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ လျှောက်ထားသူ ဦးညိုကြီးအပေါ် တရားစွဲဆို
 ခြင်းမှာ ကျောင်းဆောက်ရန် အတွက် ယူထားသော သစ်ဖိုးငွေ
 များ ကျေလည်အောင် ကတိအတိုင်း သစ်များပေးရန် ပျက်ကွက်
 သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဦးညိုကြီးသည် ကျောင်းဆောက်လုပ်
 ရေး အဖွဲ့ထဲမှ ငွေယူစဉ်အချိန်တွင် မရိုးမဖြောင့်သော သဘော
 ရှိကြောင်း မပေါ်ပေါက်ချေ။ ငွေများ လက်ခံစဉ် အချိန်က
 မရိုးမဖြောင့်သော သဘောနှင့် လိမ်လည်ရန် အကြံအစည်ရှိမှသာ
 လျှင် ပြစ်မှုကြောင်းအရ ဦးညိုကြီးအပေါ် အရေးယူနိုင်မည် ဖြစ်
 ပေသည်။

ကျောင်းဆောက်လုပ်ရေးအဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ ဦးဘိုးခင်နှင့် သစ်များ
 လက်ခံရယူသော အတွင်းရေးမှူး ဦးဘိုးစိုးကလည်း ဦးညိုကြီးနှင့်
 ကျောင်းဆောက်လုပ်ရေး အဖွဲ့သည် စာရင်းများ ရှင်း၍ မပြီး
 သေးကြောင်း ထွက်ဆိုကြသည်။ ထို့ကြောင့် ပဋိညာဉ်ပျက်ကွက်
 မှုဖြင့် တရားမကြောင်း အရသာ အရေးယူသင့်သော အမှုကို
 ပြစ်မှုကြောင်းအရ အရေးယူ အပြစ်ပေးခြင်းမှာ မှားယွင်းသည်။

ဦးညိုကြီး နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်
 သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်

လိမ်လည်မှုနှင့် သက်သေခံပစ္စည်း- တရားခံက ပစ္စည်းကို ရောင်းပေး
မည် ဆိုသဖြင့် ပိုင်ရှင်က ပစ္စည်းကို တရားခံသို့ ပေးလိုက်ခြင်း-
ရောင်းရငွေကို တရားခံက မပေးသဖြင့် လိမ်လည်မှုဖြင့် တရား
စွဲခြင်း- ပစ္စည်းဝယ်ယူသူမှာ ထိုပစ္စည်းကို တရားဝင်ပိုင်ဆိုင်ခွင့်
ရှိမရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မူလရုံး အမှုတွဲကို လေ့လာသော အခါ
မောင်ဖုန်းမော်သည် မိမိပိုင်ကက်ဆက်ကိုအိုက်ပေါင်းသို့ ပေးလိုက်
စဉ်က ရောင်းရန်အတွက် ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရသည်။
ထို့ကြောင့် ဥပဒေသဘောအရ အိုက်ပေါင်းသည် ထိုကက်ဆက်
ကို တရားဝင် ရောင်းချနိုင်ခွင့် ရှိသူ ဖြစ်ပေသည်။ တရားဝင်
ရောင်းချနိုင်ခွင့်ရှိသူထံမှ မည်သူမဆိုဝယ်ယူနိုင်သည့်အပြင် ဝယ်ယူ
သူမှာလည်း တရားဝင်ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရှိပေသည်။ အိုက်ပေါင်းသည်
ကက်ဆက် ရောင်းရငွေကို မောင်ဖုန်းမော်အား မပေးသဖြင့်
လိမ်လည်မှု မြောက်နိုင်သည် မှန်သော်လည်း တရားဝင် အရောင်း
အဝယ် ပြုလုပ်ထားသည့် ကိစ္စမှာမူ ပျက်ပြယ် သွားခြင်း မရှိ
နိုင်ပေ။

မောင်အောင်ညွန့် နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ
မြန်မာနိုင်ငံတော် (မောင်ဖုန်းမော်)

ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၄၈ အရ အပြစ်ပေးခံရသူသည် ဥပစာမှ
ထွက်ခွာခြင်းမပြုပဲ ပိုင်ရှင်အား ထပ်မံ၍ စိတ်ငြိုငြင်မှုဖြစ်စေလျှင်
၎င်းအပေါ် ထပ်မံ၍ တရားစွဲဆိုနိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အချင်းဖြစ် ဥပစာတွင်းသို့ မတရားကျော်နင်း
ဝင်ရောက်ခြင်းအတွက် တရားရုံးမှ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ပြီးသော်
လည်း ထိုဥပစာမှ ထွက်ခွာခြင်းမပြုပဲ ဆက်လက် နေထိုင်ခြင်းဖြင့်
ပိုင်ရှင်အား ထပ်မံ၍ စိတ်ငြိုငြင်မှု ဖြစ်စေလျှင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေ
ပုဒ်မ ၄၄၁ အရ ပြစ်မှုမကင်းသော ကျော်နင်းမှုကို နောက်ထပ်
ကျူးလွန်ရာ ရောက်သည့်အတွက် အချင်းဖြစ် အကြောင်းအရာ
အသစ် ပေါ်ပေါက်လာသည် ဖြစ်၍ ပြစ်မှုကို အသစ် တဖန်

ကျူးလွန်ရာ ရောက်ပေသည်။ ဤသို့အကြောင်းခြင်းရာ ပေါ်ပေါက်တိုင်း ကျူးကျော်ဝင်ရောက် နေထိုင်သူအား ထပ်မံ၍ နစ်နာသူက တရားစွဲဆိုနိုင်သည်။

ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ် သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော် နှင့်
ဦးသောင်းညွန့်ပါ (၂)

ထုံးတမ်း စဉ်လာနှင့် အညီ တရားဝင် လက်ထပ် ထားပြီး ဖြစ်လျှင် လင်မယားအဖြစ် ပေါင်းသင်း စပ်ယှက်မှု မရှိသော်လည်း လင်မယား အရာ မြောက်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ဘာရီဂျီလားနှင့် ဂျနကီးယားတို့သည် ဟိန္ဒူ ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ မင်္ဂလာဆောင်ခဲ့သည်ကို အငြင်းမပွားပေ။ လင်မယား အဖြစ် ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံခြင်း မရှိ၍ လင်ခန်း မယားခန်း မမြောက်ဟု ယူဆချက်မှာ မှားယွင်းသည်။ ထုံးတမ်း စဉ်လာအရ တရားဝင်လက်ထပ်ခြင်းဖြစ်သဖြင့် လင်မယားအဖြစ် ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံခဲ့သည် ဖြစ်စေ၊ မဆက်ဆံခဲ့သည် ဖြစ်စေ၊ လင်မယားအဖြစ် ရောက်ရှိသွားသည် ဖြစ်ကြောင်းကို စီရင်ထုံး များ ရှိထားသည်။

ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ် သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော် နှင့်
ဂူဂူဂျရမ်းပါ(၂)

ဆွေမျိုး သက် သေ ၏ ထွက်ချက်— မြစ်မှုများတွင် တရားလိုနှင့် ဆွေမျိုးတော်စပ်သော သက်သေများ၏ ထွက်ချက်ကို လက်မခံရဟု သက်သေခံ ဥပဒေက တားမြစ်ချက် မရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ပြစ်မှု ဆိုင်ရာ အမှု များနှင့် ပတ်သက်၍ သက်သေခံ ဥပဒေတွင် သက်သေများသည် တရားလိုနှင့် ဆွေမျိုးတော်စပ်သည့် အကြောင်းကြောင့် ယင်းသက်သေများ၏ ထွက်ချက်ကို လက်မခံရဟု တားမြစ်ထားသော ပြဋ္ဌာန်းချက် မရှိချေ။

မောင်စံလွင် (ခ) နသီး နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်

သက်သေထွက်ဆိုချက်ကို ချိန်ဆရာ၌ သက်သေအရေအတွက်ထက်သက်သေ အရည်အသွေးက အရေးကြီးခြင်း— သက်သေခံ အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၃၄ တွင်လည်း အကြောင်းခြင်းရာတစ်ရပ် ထင်ရှားစေရန် သက်သေခံချက် မည်မျှ ရှိရမည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းမထားခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ သက်သေထွက်ချက်ကို ချိန်ဆရာ၌ သက်သေအရေအတွက်ထက်သက်သေ၏အရည်အသွေးက အရေးကြီးသည်။ သက်သေခံအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၃၄ အရလည်း အကြောင်းခြင်းရာတစ်ရပ်ကို အထင်အရှား ဖြစ်စေရန် သက်သေများ၏ သက်သေခံချက် မည်ရွှေ့မည်မျှ ရှိရမည်ဟု ကန့်သတ်ချက် မရှိကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ သက်သေတဦးတည်း၏ ထွက်ဆိုချက်သည် အမှုအခြေအနေ အရပ်ရပ် အရယုံကြည်ထိုက်လျှင် ယင်းသက်သေ၏ ထွက်ဆိုချက်ကို လက်ခံပြီး အဆုံးအဖြတ် ပေးနိုင်သည်။

မောင်ဝင်းမောင် နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်

....

၁၀၆

သစ်တော အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၇ သည် သစ်တောများကို မီးရှို့သည့် ကိစ္စနှင့်သာ သက်ဆိုင်ခြင်း— မိမိပိုင် ခြံဝင်းအတွင်းရှိ သစ်ပင်ကို ခုတ်လှဲခြင်းနှင့် ပတ်သက်မှု မရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ သစ်တောအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၇ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်မှာ သစ်တောများကို မီးရှို့သည့်ကိစ္စနှင့်သာ ပတ်သက်ပေသည်။ မိမိပိုင် ခြံဝင်းအတွင်းရှိ သစ်ပင်ကို ခုတ်လှဲခြင်းနှင့် ပတ်သက်ခြင်း မရှိသဖြင့် မူလရုံးက ဦးလျန်ထာလ်အပေါ် ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ထားခြင်းမှာ ဥပဒေကြောင်းအရ မှားယွင်းနေပေသည်။

ဦးလျန်ထာလ် နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ
မြန်မာနိုင်ငံတော်

....

၁၀၇

သစ်တောဥပဒေပုဒ်မ ၃၀-ကျွန်းသစ်သည် နိုင်ငံပိုင်ဖြစ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ သိမ်းဆည်းရမိသော ကျွန်းတုံးများနှင့် ပတ်သက်၍ ခုတ်လှဲပြီးစကျွန်းသစ်ဖြစ်စေ ခုတ်လှဲပြီးနုရှည်လများမည်သို့မျှ

အသုံးမပြုရသေးသော ကျွန်းသစ်ဖြစ်စေ၊ ကျွန်သားသစ်ဖြစ်လျှင် သစ်တောဥပဒေပုဒ်မ ၃၀ အရ နိုင်ငံတော်ပိုင်သာ ဖြစ်ပေသည်။

မောင်ထွန်းကြည် နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ် သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်

မတရားအသင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၇ (၁)- သောင်းကျန်းသူနှင့် ဆက်ဆံရာတွင် လိုလိုလားလား မဟုတ်ပဲ ကြောက်ရွံ့ ဆက်ဆံ ရခြင်း ဖြစ်လျှင် မတရားအသင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၇(၁) အရ ပြစ်မှုမမြောက်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ဆေးဝယ်ရန် ငွေပေးခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ထိုစဉ်က သောင်းကျန်းသူ တစ်ဦးဖြစ်ခဲ့သော တင်မောင်ကြီးက အယူခံတရားခံများအား ငွေကို အတင်းအကြပ် ပေးခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း၊ အယူခံတရားခံများက ကြောက်ရွံ့သောကြောင့် ငွေကို လက်ခံရကြောင်း၊ ငွေများ လက်ခံပြီးနောက် အယူခံ တရားခံများသည် ပစ္စည်းတစ်စုံတရာဝယ်ပေးခြင်း မပြုသည့်အပြင် သောင်းကျန်းသူများကို ရှောင်တိမ်း၍နေကြောင်းထွက်ဆိုသည်။ ထို့ကြောင့် အယူခံတရားခံများသည် သောင်းကျန်းသူများထံမှ ငွေကျပ် ၈၀၀/- လက်ခံခဲ့ရခြင်းမှာ သောင်းကျန်းသူများအား လိုလား၍ မဟုတ်ကြောင်း ပေါ်လွင်သည်။

ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော် နှင့် ဦးထွန်းလှပါ (၂)

မတရားအသင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၇ (၁)- သောင်းကျန်းသူများ၏ အစည်းအဝေးသို့ ၎င်းတို့ကို ကြောက်ရွံ့၍ တက်ရောက်ရသည် ဆိုခြင်း-ကြောက်ရွံ့ရန် အခြေအနေ ရှိမရှိ စိစစ်ရန်လိုခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။လျှောက်ထားသူများသည် သောင်းကျန်းသူ များ ကျင်းပပြုလုပ်သည့် အစည်းအဝေးသို့ တက်ရောက်ရန် သင့် မသင့် စည်းဝေး ညှိနှိုင်း တိုင်ပင်ကြပြီးလျှင် ကေအိုင်အေ

သောင်းကျန်းသူ ဗိုလ်၏ အစည်းအဝေးသို့ တက်ရောက်ခြင်းဖြစ်၍
သောင်းကျန်းသူ များအား တနည်းအားဖြင့် ထောက်ခံသည့်
သဘော ပေါ်လွင်နေပေသည်။ နိုင်ငံတော်အစိုးရ၏ တပ်ဖွဲ့များ
နှင့် နီးကပ်လျက်ရှိပြီး လိုအပ်သည့် အကူအညီကို တောင်းခံရယူ
နိုင်မည့် အခြေ အနေတွင် သောင်းကျန်းသူကို ကြောက်ရွံ့၍
အစည်းအဝေး တက်ရပါသည် ဟူသော အကြောင်းပြချက်မှာ
ခိုင်လုံသော အကြောင်းပြချက် မဖြစ်နိုင်ချေ။

ဦးသိန်းမောင်ပါ (၁၂) နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်

900

ဆိုရှယ်လစ်စီးပွားရေးစနစ် တည်ဆောက်မှု အတွက် လုပ်ပိုင်ခွင့်များ အပ်နှင်းသည့်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၄ (၁)အရ အရေးယူခြင်း-ခရီးကြုံ၍ ဆန်များကို သယ်ယူခြင်းမဟုတ်ပဲ ဆန်များကို တင်ရန် ကားစီးလုံး အငှားလိုက်ခြင်းဖြစ်၍ မှောင်ခိုဆန်များသယ်ခြင်းကို ကားပိုင်ရှင် မသိဟုဆို ခြင်းမှာ ယုတ္တိမရှိ သိသည်ဟု ယူဆရမည်ဖြစ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ထွက်ချက်များအရ ကားနှစ်စီးသည် လမ်း
ပြေးကားအဖြစ် ခရီးကြုံယင်း ခရီးသည်များနှင့် ဆန်များကို
တင်သွားခြင်း မဟုတ်ပဲ ငါးပုယင်းရွာတွင် အိပ်ပြီး ဘုန်းကြီး
ကျောင်းမှ ဆန်များကို သီးသန့်သွားရောက်တင်ဆောင်ခြင်းဖြစ်၍
စင်းလုံးငှားသဘောဖြင့် အငှားလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်ဟုသာကောက်
ယူရပေသည်။ သန်းခေါင်ကျော်တွင် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ဆန်
လာတင်ခြင်းဖြစ်၍ ကြိုတင်ပြီး ငှားထားခြင်း ဖြစ်သည်ဟုလည်း
ကောက်ယူရပေသည်။ ဤကဲ့သို့ မှောင်ခိုဆန်များသယ်ယူခြင်းကို
ကားပိုင်ရှင်က မသိပါဟုဆိုခြင်းမှာ ယုတ္တိမရှိပေ။ ပိုင်ရှင်များသိ
လျက်နှင့် မှောင်ခိုဆန်များ တင်ခြင်းဖြစ်သည် ဟုသာ ယူဆပေ
သည်။

မောင်နီပါ ၊ ဦး

မောင်အုန်းမောင်ပါ ၂၀ ဦး

မောင်နီပါ ၂ ဦး ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်
မောင်ဘုန်းမောင်ပါ ၂၀ ဦး နှင့် သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်

တရားစွဲဆိုခွင့် ပြုမိန့် - အမှုစစ်ဆေးခြင်း မပြုမီက ရ ခို ထားသော
တရားစွဲဆိုခွင့်ပြုမိန့်ကို တရားလိုက မြို့နယ်တရားရုံးသို့ တင်ပြခြင်း
မပြုရုံမျှဖြင့်၊ အမှုမှာ ပျက်ပြယ်မသွားခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ယခုအမှုတွင် လျှောက်ထားသူဦးသန်းအပေါ်
၁၉၆၅ ခုနှစ် ခိုရှယ်လစ်စီးပွားရေးစနစ်တည်ဆောက်မှုအတွက်
လုပ်ပိုင်ခွင့်များ အပ်နှင်းသည့် ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅(၁) အရ တရား
စွဲဆိုနိုင်ရန်အတွက် လိုအပ်သောခွင့်ပြုမိန့်ကို ကြိုတင်ရရှိခဲ့ပြီးဖြစ်
သော်လည်း မြို့နယ်တရားရုံးတွင် တင်ပြရန် ပျက်ကွက်ခြင်းသာ
ဖြစ်ပေသည်။ လျှောက်ထားသူအပေါ် တရားစွဲဆိုရန် ခွင့်ပြုသော
ပြည်ထဲရေးနှင့် သာသနာရေး ဝန်ကြီးဌာန၏ အမိန့် နေ့စွဲမှာ
၁၁-၁၁-၇၅ နေ့ ဖြစ်၍ အမှု စတင် စစ်ဆေး သော နေ့ မှာ
၅-၁-၇၆ နေ့ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အမှုစတင် စစ်ဆေးခြင်း
မပြုမီကပင် တရားစွဲဆိုခွင့်အမိန့် ထုတ်ပြန်ခဲ့ပြီး ဖြစ်ကြောင်းထင်
ရှားသည်။

ဦးသန်း နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်

တရားခံ၏အိမ်တွင် ဘိန်းတွေ့ရှိသော်လည်း ယင်းဘိန်းများအိမ်မှာ
ရှိကြောင်း တရားခံမသိလျှင်ဘိန်းလက်ဝယ်ရှိသည်ဟုမဆိုနိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ လျှောက်ထားသူ၏ အိမ်တွင် ဘိန်းကို တွေ့ရှိ
သော်လည်း ဒေါ်ရာဂျာနှင့်မဒေါ်နီတို့ထွက်ချက်အရ ဖမ်းမိရသည့်
ဘိန်းမှာ ဒေါ်ရာဂျာ၏ဘိန်းဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားသည်။ ယင်း
ဘိန်းများ အိမ်မှာရှိကြောင်း လျှောက်ထားသူသိခဲ့သည်ဟု သက်
သေအထောက်အထား လုံးဝမရှိပေ။ သို့ဖြစ်၍ လျှောက်ထားသူ
သည် မူးယစ်ထုံထိုင်း ဘေးဖြစ်စေတတ်သော ဘေးဝါးများ
ဥပဒေပုဒ်မ ၆(ခ)အရ အပြစ်ကျူးလွန်ခဲ့သည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

ကရင်လ နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်

ယာဉ်မောင်းသူ တရားခံ ထိုင်သည့် ခုံအောက် အဝိုက်တွင် ဘိန်း
စိမ်းပျား တွေ့ရှိခြင်းကို တရားခံက မိမိမသိကြောင်း ငြင်းဆိုခွင့်
မရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ဘိန်းစိမ်းထုပ်ပျား တွေ့ရှိသည့်နေရာမှာ ခရီး
သည်များ၏ ပစ္စည်းထားသည့်နေရာ မဟုတ်သည်သာမက ယာဉ်
မောင်းသူထိုင်သည့်ထိုင်ခုံအောက်တွင်အံ့ဆင့်နှစ်ဆင့်ရှိသည့်အနက်
အောက်ဆုံးက အံ့ဆင့်တွင် တွေ့ရှိရခြင်းဖြစ်၍ အယူခံ တရားခံ
မောင်ထွန်းရွှေမသိပဲ အလွယ်တကူ ထားနိုင်သော နေရာမျိုး
မဟုတ်ကြောင်း ထင်ရှားသည်။

ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော် နှင့် မောင်ထွန်းရွှေ

ရှာဖွေခြင်း- ရှာဖွေရာတွင် စည်းကမ်း နည်းလမ်းတကျ မရှိရုံမျှဖြင့်
အမှုမပျက်ပြယ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ရှာဖွေရာတွင် စည်းကမ်းနည်းလမ်းတကျ မရှိ
သော်လည်း လျှောက်ထားသူ ဒေါ်သိန်းကြည်အိမ်ပေါ်မှ တွေ့ရှိ
ခြင်းမှာ ထင်ရှားနေ၍ အမှုမှာ ပျက်ပြယ်ခြင်းမရှိနိုင်ပေ။

ဒေါ်သိန်းကြည် နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော် ...

မူးယစ်ထုံထိုင်း ဘေးဖြစ်စေတတ်သော ဆေးဝါးများ နည်းဥပဒေ
၁၉(ဈ)-မိမိအစီအစဉ်ဖြင့် ဘိန်းစွဲကပ်သည့်ရောဂါကို ကုသခြင်း
သည် နည်းဥပဒေ ၁၉(ဈ) နှင့် မသက်ဆိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။မူးယစ်ထုံထိုင်း ဘေးဖြစ်စေတတ်သော ဆေး
ဝါးများ နည်းဥပဒေ ၆၇(က)(၃) အရဆိုလျှင် ဘိန်းအမြဲသုံးစွဲ
သူများအား လက်ခံကုပေးရမည့် နေရာများမှာ ယင်းနည်းဥပဒေ
၆၁ တွင် ဖော်ပြထားသည့် ဌာနများဖြစ်သည်။ ဦးဟုန်သသည်
စွဲကပ်နေသော ဘိန်းရှူသည့်ဝေဒနာကို ပြတ်စဲရန် မိမိ၏အိမ်တွင်

ဘိန်းကို တဖြည်းဖြည်းလျော့၍ ရှုသောနည်းဖြင့် ဆေးကုသခွင့်မရှိ
 ချေ။ ဤကဲ့သို့ ဘိန်းကို တဖြည်းဖြည်းလျော့၍ ရှုသောနည်းဖြင့်
 လူနာ၏နေအိမ်တွင် မူးယစ်ထုံထိုင်း ဘေးဖြစ်စေတတ်သော ဆေး
 ဝါးများကို လက်ဝယ်ထားရှိစေပြီး ဆေးကုသခွင့် ပေးလျှင်
 မူးယစ်ထုံထိုင်း ဘေးဖြစ်စေတတ်သော ဆေးဝါးများ ဥပဒေ၏
 ရည်ရွယ်ချက်နှင့် အနှစ်သာရတို့မှာ ပျက်ပြယ်သွားပေလိမ့်မည်
 ဖြစ်သည်။

ဦးဟန်သ နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်
 သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်

မူးယစ်ထုံထိုင်း ဘေးဖြစ်စေတတ်သော ဆေးဝါးများ နည်းဥပဒေ
 ၆၁ အရ၊ ဆေးစွဲသူအဖြစ် မှတ်ပုံတင်ထားစေကာမူ မူးယစ်ဆေး
 ဝါးကို ၎င်း၏လက်ဝယ်မထားနိုင်ခြင်း-ယင်းနည်းဥပဒေ ၂၃ အရ
 ဝေဒနာတခုခုအတွက် ဆရာဝန် ညွှန်ကြားချက်ဖြင့် ထားရလျှင်
 လည်း ကန့်သတ်ချက်အတွင်းသာ ထားနိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။မူးယစ်ထုံထိုင်း ဘေးဖြစ်စေတတ်သော ဆေး
 ဝါးများ နည်းဥပဒေ ၆၁ အရ မှတ်ပုံတင် ထား စေ ကာမူ
 ယင်းမှတ်ပုံတင်သူသည် ၎င်း၏ လက်ဝယ်၌ မူးယစ်ထုံထိုင်း ဘေး
 ဖြစ်စေတတ်သော ဆေးဝါးများကို ထားရှိခြင်း မပြုလုပ်နိုင်ပေ။
 ယင်း နည်းဥပဒေ ၂၃ အရ ဝေဒနာတခုခုအတွက် ဆရာဝန်
 က သုံးစွဲရန် ညွှန်ကြားခြင်းခံရသူ လူနာ၏လက်ဝယ်၌ မူးယစ်
 ထုံထိုင်း ဘေးဖြစ်စေတတ်သော ဆေးဝါးများကို ရက်သတ္တပတ်
 ၂ ပတ်စာထက် ပို၍ထားရှိခြင်းမပြုရဟု ပြဋ္ဌာန်းထားလေသည်။
 ဤအမှုတွင် ဒေါ်မဲ၌ ယင်းနည်းဥပဒေပုဒ်မ ၂၃ အရ လူနာလက်
 ဝယ်၌ အများဆုံးထားခွင့်ရှိသော ဆေးဝါးနှင့်ပတ်သက်၍ ဆရာ
 ဝန်၏ခွင့်ပြုချက်မရှိပေ။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်မဲအား ယင်းဥပဒေ
 ပုဒ်မ ၆ (ခ)အရ အပြစ်ပေးထားခြင်းမှာ မှားယွင်းသည်ဟု မဆို
 နိုင်ပေ။

ဒေါ်မဲ နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်
 သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်

အမှား ပြင်ဆင်ချက်

(ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုများ)

စာမျက်နှာ	စာကြောင်းရေ	အမှား	အမှန်
၂၂	၂	ဦးသိန်းမောင်၊	ဦးသိန်းအောင်
၂၈	၁၉	ပေးသွင်းရန်	ပေးသွင်းရန်
၄၂	၁၉	အကြုံးဝင်	အကျုံးဝင်
၇၈	၃၁	အခြင်းဖြစ်ခဲ့	အချင်းဖြစ်ခဲ့

(တရားမမှုများ)

စာမျက်နှာ	စာကြောင်းရေ	အမှား	အမှန်
၅၉	၉၊ ၁၂၊ ၂၂၊	ချွင်းချက်	ခြွင်းချက်
၅၉	၁၅၊ ၂၁၊	ဂတိ	ကတိ

* ဤစာအုပ်တွင် တရားမမှုလမှုအစား တရားမကြီးမှုဟု ပြင်ဆင်ဖတ်ရှုပါရန်နှင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ မူလမှုအစား ပြစ်မှုကြီးဟု ပြင်ဆင်ဖတ်ရှုပါရန်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးလွင်မောင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးလှမောင်နှင့် ဦးသန့်စင်
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရွှေတွင်

က ရ င် လ

နှင့်

ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ် သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော် *

†၁၉၇၀

ဇန်နဝါရီ

၁၉ ရက်

တရားခံ၏ အိမ်တွင် ဘိန်းတွေ့ရှိသော်လည်း ယင်းဘိန်းများ အိမ်မှာရှိ
ကြောင်း တရားခံမသိလျှင် ဘိန်းလက်ဝယ်ရှိသည်ဟု မဆိုနိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ လျှောက်ထားသူ၏ အိမ်တွင် ဘိန်းကို တွေ့ရှိသော်
လည်း ဒေင်္ဂါရာဂျာနှင့် မဒေါက်တို့ ထွက်ချက်အရ ဖမ်းမိရသည့် ဘိန်းမှာ
ဒေင်္ဂါရာဂျာ၏ ဘိန်းဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားသည်။ ယင်းဘိန်းများ အိမ်မှာ
ရှိကြောင်း လျှောက်ထားသူ သိခဲ့သည်ဟု သက်သေအထောက်အထား
လုံးဝမရှိပေ။ သို့ဖြစ်၍ လျှောက်ထားသူသည် မူးယစ်ထုံထိုင်း ဘေးဖြစ်
စေတတ်သော ဆေးဝါးများ ဥပဒေပုဒ်မ ၆ (ခ)အရ အပြစ်ကျူးလွန်
ခဲ့သည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

လျှောက်ထားသူ အတွက် - ဦးထွန်းဘေ၊ ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ

လျှောက်ထားခံရသူအတွက်- ဦးသိန်းအောင်၊ ဥပဒေဝန်ထမ်း
အဆင့်-၁

မိုးညှင်းမြို့ အောင်သပြေရပ်ရှိ လျှောက်ထားသူ ကရင်လ၏ အိမ်မီးဖို
ချောင်မှ ဘိန်းစိမ်း (ဂ) ကျပ်သားနှင့် အလေးတုံး အချို့ရှာဖွေ တွေ့ရှိ
သဖြင့် မူးယစ်ထုံထိုင်းဘေးဖြစ် စေတတ်သော ဆေးဝါးများ ဥပဒေပုဒ်မ
၆ (ခ)အရ မိုးညှင်းမြို့နယ် တရားရုံး ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီး အမှတ်

* ၁၉၇၅ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၂၂၀ (ခ)

† ၁၉၇၅ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှုအမှတ် ၄၄ တွင် ချမှတ်သော
(၁၇ - ၆ - ၇၅) နေ့စွဲပါ ကချင်ပြည်နယ်တရားရုံး၏ အမိန့်ကို
ပြင်ဆင်မှု။

၁၉၇၀
ကရင်လ
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်

၀၂၀/၇၄ တွင် အမှုစစ်ဆေးပြီး ကရင်လ အပေါ် ထောင်ဒဏ်(၅) နှစ်ကျ ခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။ ယင်းအမိန့်ကို မကျေနပ်၍ ကချင်ပြည်နယ်တရားရုံးသို့ အယူခံဝင်ရာ မအောင်မြင်သဖြင့် ဗဟိုတရားရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှု လျှောက်လွှာ တင်သွင်းခြင်း ဖြစ်သည်။

ကရင်လ နေအိမ်မှ ဘိန်းစိမ်းနှင့် အလေးတုံးများ သိမ်းဆည်းရမိခြင်း မှာ အငြင်းမပွားပေ။ သို့သော် လျှောက်ထားသူက မိမိဘိန်းစားကြောင်း၊ မိမိဘိန်းမဟုတ်ကြောင်း ငြင်းဆိုထုချေခဲ့သည်။ လျှောက်ထားသူ၏ ယောက္ခမ ဒေါ်ရာဂျာ (ခံပြ-၂) ၏ ထွက်ချက်အရ ဒေါ်ရာဂျာသည် ဘိန်းစားကြောင်း၊ ဖမ်းဆီးရမိသည့် ဘိန်းစိမ်းကို သမီးအား ဝယ်ခိုင်း၍ ဝယ်ထားသည့် ဘိန်းများဖြစ်ကြောင်း၊ ဘိန်းစွဲနေ၍ အခြားဆေးစားမရပဲ ဘိန်းကိုသာ ဆက်စားနေရကြောင်း၊ မူးယစ် ဆေးဝါး အမြဲသုံးစွဲသူအဖြစ် ၃-၁၀-၇၄ နေ့တွင် သက်ဆိုင်ရာဆေးရုံ၌ မှတ်ပုံတင် ပြုလုပ်ထားကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။ လျှောက်ထားသူ၏ ဇနီး မဒေါ်နီ (ခံပြ- ၃) ၏ ထွက်ချက် အရ ဖမ်းမိရသည့် ဘိန်းကို မိခင်က ဝယ်ခိုင်း၍ ဝယ်ပေးရကြောင်း၊ ယောက်ျားဖြစ်သူ ကရင်လမသိကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။

လျှောက်ထားသူ၏ အိမ်တွင် ဘိန်းကို တွေ့ရှိသော်သည်း ဒေါ်ရာဂျာနှင့် မဒေါ်နီတို့ ထွက်ချက်အရ ဖမ်းမိရသည့် ဘိန်းမှာ ဒေါ်ရာဂျာ၏ ဘိန်းဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားသည်။ ယင်းဘိန်းများ အိမ်မှာရှိကြောင်း လျှောက်ထားသူ သိခဲ့သည်ဟု သက်သေအထောက်အထား လုံးဝမရှိပေ။ သို့ဖြစ်၍ လျှောက်ထားသူသည် မူးယစ်ထုံထိုင်း ဘေးဖြစ်စေတတ်သော ဆေးဝါးများ ဥပဒေပုဒ်မ ၆ (ခ)အရ အပြစ်ကျူးလွန်ခဲ့သည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

ထို့ကြောင့် မြို့နယ်တရားရုံးနှင့် ပြည်နယ်တရားရုံးတို့၏ အမိန့်များကို ပယ်ဖျက်၍ လျှောက်ထားသူအား ဤအမှု၌ အပြီး အပြတ် လွှတ်လိုက်သည်။

မြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးလှမောင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးလှဘုန်း၊ နှင့် ဦးအေးမောင် တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရွှေ့တင်

မောင်ကံလှ

နှင့်

ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော် *

† ၁၉၇၀
မေလ
၁၀ ရက်

မြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၁၇ - မိန်းကလေးအား လိမ်လည်လှည့်ဖြား၍ ကာမရယူခြင်းသည် မြစ်မှုကျူးလွန်ရန် အဓိကအချက် ဖြစ်ခြင်း- မိန်းကလေးတွင် ရှိသော ကိုယ်ဝန်မှာ အဓိကမဟုတ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မစိန်သွင် (ခ) မကုရင်၏ ကိုယ်ဝန်နှင့်ပတ်သက်၍ မောင်ကံလှက မိမိနှင့်ကျူးကျူးလွန်လွန် ဖြစ်သည်ဆိုသောနေ့မှစတင်၍ ရက်ပေါင်း ၃၂၉ ရက်ကြာမှ မွေးဖွားသည်ဟုအဆိုရှိသောကြောင့် မိမိ ကိုယ်ဝန်မဖြစ်နိုင်ကြောင်းတင်ပြသည်။ မိန်းကလေးတစ်ဦးအား လိမ်လည် လှည့်ဖြား၍ အတည်ကကျပေါင်းသင်းနေထိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း ကတိပြု ၍ ကာမရယူခြင်းသည် မြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၁၇ ကိုကျူးလွန် ခြင်းဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ လိမ်လည်လှည့်ဖြားခြင်းမှန်ခဲ့လျှင် မိန်းကလေး ၏ကိုယ်ဝန်နှင့် ပတ်သက်သည်ဖြစ်စေ၊ မပတ်သက်သည်ဖြစ်စေ၊ လိမ် လည်လှည့်ဖြားသူမှာ အပြစ်ရှိမည်သာဖြစ်သောကြောင့် မောင်ကံလှ၏ ပထမတင်ပြချက်မှာ လက်ခံနိုင်ဖွယ်ရာမရှိချေ။

လျှောက်ထားသူအတွက် - ဦးမွန်စံလှိုင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ
လျှောက်ထားခံရသူအတွက် - ဦးမြင့်အောင်၊ ဥပဒေဝန်ထမ်း
အဆင့် (၁)

* ၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ မြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၂၁၀ (ခ)

† ၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ မြစ်မှုဆိုင်ရာအယူခံမှုအမှတ် ၁ (မ) တွင် ချမှတ်သော (၂၃-၃-၇၆) နေ့စွဲပါ မွန်ပြည်နယ် တရားရုံး၏ အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု။

၁၉၇၈
မောင်ကံလှ
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်

လျှောက်ထားသူ မောင်ကံလှသည် မစိန်သွင် (ခ) မကုရင်အား လက်ထပ်ပါမည်ဟုလိမ်လည်၍ ကာမရယူကြောင်းဖြင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၁၇ အရမော်လမြိုင်မြို့နယ်တရားရုံးကမောင်ကံလှအပေါ် ထောင်ဒဏ် ၆ လနှင့် ဒဏ်ငွေကျပ် ၅၀၀/- ပေးဆောင်စေရန်၊ ပျက်ကွက်လျှင် နောက်ထပ်ထောင်ဒဏ် ၃ လ ကျခံစေရန် အပြစ်ပေးသည်။ မောင်ကံလှက မွန်ပြည်နယ်တရားရုံးသို့ အယူခံသောအခါတွင် မြို့နယ်တရားရုံးအမိန့်ကို ပယ်ဖျက်၍ မောင်ကံလှသည် ဒဏ်ငွေကျပ် ၅၀၀/- ပေးဆောင်ရန်နှင့် ယင်းဒဏ်ငွေကို မစိန်သွင် (ခ) မကုရင်အား လျော်ကြေးအဖြစ် ပေးစေရန် အမိန့်ချမှတ်သည်။ မွန်ပြည်နယ်တရားရုံးက ယင်းသို့ အမိန့်ချမှတ်ခြင်း မပြုမီ မောင်ကံလှနှင့် မစိန်သွင် (ခ) မကုရင်တို့အား ခေါ်ယူတွေ့ဆုံပြီး မစိန်သွင် (ခ) မကုရင်က လျော်ကြေးငွေ စုစုပေါင်းကျပ် ၁၀၀၀/- လက်ခံရန်သဘောတူညီချက်ဖြင့် ရုံးပြင်ပတွင် မောင်ကံလှက မစိန်သွင်(ခ) မကုရင်အား ငွေကျပ် ၅၀၀/- ပေးစေရန်နှင့် မောင်ကံလှအပေါ် ဒဏ်ငွေတပ်ရိုက်သော ငွေကျပ် ၅၀၀/- ကိုလည်း မစိန်သွင် (ခ)မကုရင် အား လျော်ကြေးငွေအဖြစ် ပေးစေရန်သတ်မှတ်သည်။ မွန်ပြည်နယ် တရားရုံးအမိန့်ကို မောင်ကံလှကမကျေနပ်သောကြောင့် ဗဟိုတရားရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှုတင်သွင်းသည်။

မောင်ကံလှက တင်ပြသည်မှာ မိမိသည် မစိန်သွင် (ခ) မကုရင်နှင့် ချစ်ကြိုက်ခြင်း မရှိခဲ့၍ မစိန်သွင်(ခ)မကုရင် ရရှိသောကိုယ်ဝန်မှာလည်း မိမိနှင့် မည်သို့မျှ ပတ်သက်ခြင်း မရှိကြောင်း၊ မွန်ပြည်နယ် တရားရုံး သည် လျှောက်ထားသူနှင့် လျှောက်ထားခံရသူတို့ကို ညှိနှိုင်းဆွေးနွေး ပြီးမှ အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည် ဖြစ်သောကြောင့် ယင်းအမိန့်မှာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၃၄၅(၆)အရ ကျေအေးသည့်သဘော သက်ရောက် ပြီး မိမိကို အမှုမှ အပြီးအပြတ် လွှတ်သင့်ကြောင်း ဖြစ်သည်။

မောင်ကံလှ၏ ပထမတင်ပြချက်နှင့် ပတ်သက်၍ စဉ်းစားရာတွင် မောင်ကံလှသည် အိမ်နီးချင်း ဖြစ်သူမစိန်သွင်(ခ)မကုရင်၏ နေအိမ်သို့ ဝင်ထွက်သွားလာမှုရှိကြောင်း၊ သင်္ကြန်အကြိုနေ့ဖြစ်သော ၁၃-၄-၇၄ နေ့ညတွင် နှစ်ဦး ကျူးကျူးလွန်လွန် ဖြစ်ပြီး မစိန်သွင်(ခ) မကုရင်၌ ကိုယ်ဝန်ရှိခဲ့ကြောင်း၊ မောင်ကံလှက မစိန်သွင်(ခ)မကုရင်အား ကတိ အတိုင်း တောင်းရမ်းယူရန် ငြင်းဆန်သောကြောင့်အမှုဖြစ်ပွားရကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။

မစိန်သွင်(ခ) မကုရင်၏ ကိုယ်ဝန်နှင့် ပတ်သက်၍ မောင်ကံလှက မိမိနှင့် ကျူးကျူးလွန်လွန် ဖြစ်သည်ဆိုသော နေ့မှ စတင်၍ ရက်ပေါင်း

၃၂၉ ရက် ကြာမှ မွေးဖွားသည်ဟု အဆိုရှိသောကြောင့် မိမိကိုယ်ဝန် မဖြစ်နိုင်ကြောင်းတင်ပြသည်။ မိန်းကလေးတစ်ဦးအားလိမ်လည်လှည့်ဖြား ၍ အတည်တကျ ပေါင်းသင်းနေထိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း ကတိပြု၍ ကာမ ရယူခြင်းသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၁၇ ကို ကျူးလွန်ခြင်းဖြစ် သည်။ ယင်းသို့ လိမ်လည် လှည့်ဖြားခြင်း မှန်ခဲ့လျှင် မိန်းကလေး၏ ကိုယ်ဝန်နှင့် ပတ်သက်သည် ဖြစ်စေ၊ မပတ်သက် သည်ဖြစ်စေ၊ လိမ်လည် လှည့်ဖြား သူမှာ အပြစ်ရှိမည်သာ ဖြစ်သောကြောင့် မောင်ကံလှ၏ ပထမတင်ပြချက်မှာ လက်ခံနိုင်ဖွယ်ရာ မရှိချေ။

၁၉၇၈
မောင်ကံလှ
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်

မောင်ကံလှ၏ ဒုတိယတင်ပြချက်နှင့် ပတ်သက်၍ စဉ်းစားရာတွင် မှန်ပြည်နယ်တရားရုံးသည် မောင်ကံလှနှင့် မစိန်သွင်(ခ) မကုရင်တို့အား အမိန့်မချမီ ညှိနှိုင်းဆွေးနွေးခဲ့ကြောင်း၊ ၂၃-၃-၇၆ နေ့စွဲပါ အမှုတွဲ နေ့စဉ် မှတ်တမ်းအရ ပေါ်ပေါက်သည်။ သို့ရာတွင် ယင်းသို့ ဆွေးနွေး ရာတွင် နှစ်ဘက်လိုလားချက် အားလုံးပြည့်စုံစွာ ပါရှိသည်ဟု မဆိုနိုင် ချေ။ သာမန်လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်အရ မစိန်သွင်(ခ) မကုရင်သည် အမှုကျေ အေးလိုလျှင် မိမိလိုလားချက်များ အပြည့်အစုံဖော်ပြ၍ လျှောက်လွှာ တင်သွင်းရမည်ဖြစ်သည်။ သို့မှသာလျှင် မစိန်သွင်(ခ)မကုရင်၏သဘော ထားကို ပြည့်စုံစွာ သိမြင်နိုင်ပေလိမ့်မည်။

မှန်ပြည်နယ် တရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ဝင်များက နှစ်ဦးနှစ်ဘက် ခေါ်ယူ တွေ့ဆုံသော အချိန်တွင် မစိန်သွင် (ခ) မကုရင်သည် မောင်ကံလှထံမှ စုစုပေါင်း ကျပ် ၁၀၀၀/-ကို လက်ခံရန် သဘောတူညီ ကြောင်းသာ ဖော်ပြပါရှိ၍ အမှုကို ကျေအေးလိုကြောင်းနှင့် မောင်ကံလှကို အမှုမှ အပြီးအပြတ် လွှတ်ရန်သဘောတူကြောင်း မပေါ်ပေါက်ချေ။ ပြည်နယ် တရားစီရင်ရေး အဖွဲ့သည် မိန်းကလေးဖြစ်သူက ကျေအေးလိုသော ဆန္ဒရှိလျှင် ယင်းဆန္ဒအချက်အလက်များ ဖော်ပြ၍ လျှောက်လွှာတင်စေ ခြင်း သာလျှင် မှန်ကန်သော လုပ်ရပ်ဖြစ်သော်လည်း ပြည့်စုံခြင်း မရှိ သော အမှုနေ့စဉ် မှတ်တမ်းအပေါ် မူတည်၍ အမိန့်ချမှတ်ခြင်းအားဖြင့် နောက်ပိုင်းတွင် ပြဿနာ ပေါ်ပေါက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ မှန်ပြည်နယ် တရားရုံး၏ဆောင်ရွက်ချက်မှာပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၃၄၅(၆) အရ အကျုံးဝင်သည်ဟု မဆိုနိုင်ချေ။ အမှု အပြစ်အပျက် အကြောင်း ခြင်းရာအရ လည်းကောင်း၊ တရားဥပဒေအရ လည်းကောင်း လျှောက် ထားသူ၏ တင်ပြချက်ကို လက်ခံနိုင်ဖွယ်ရာ အကြောင်းမရှိသောကြောင့် ပြင်ဆင်မှုကို ပယ်လိုက်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးလှမောင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးအေးမောင်နှင့် ဦးသန့်စင်
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရွှေတွင်

ဦး ကျော်လင်း

နှင့်

ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်*

† ၁၉၇၀
စက်တင်ဘာ
၂၀ ရက်

စစ်အုပ်ချုပ်ရေးအမိန့် - မူရင်းဥပဒေအရ ထောင်ဒဏ် ၃ နှစ်အထိ အပြစ်
မပေးနိုင်သော အမှုများတွင် စစ်အုပ်ချုပ်ရေးအမိန့်အရ ထောင်ဒဏ်
၃ နှစ် အပြစ်ပေးခြင်းသည် ဥပဒေနှင့် ညီ မညီ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်
ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေပုဒ်မ ၇၆ အရ နိုင်ငံတော်ကောင်စီသည် လိုအပ်
ပါက အရေးပေါ်အခြေအနေ ကြေငြာ၍ စစ်အုပ်ချုပ်ရေး ဥပဒေကို
ထုတ်ပြန်နိုင်သည်။ ယင်း ပုဒ်မကအပ်နှံသော အာဏာကိုသုံးစွဲလျက်
နိုင်ငံတော်ကောင်စီသည် ကြေငြာချက်အမှတ် (၄) ဖြင့် ၁၉၇၄-ခု၊
ဒီဇင်ဘာလ (၁၁) ရက်နေ့တွင် ရန်ကုန်တိုင်းအတွင်း အရေးပေါ် အခြေ
အနေ ပေါ်ပေါက်လျက်ရှိကြောင်းနှင့် စစ်အုပ်ချုပ်ရေး အာဏာအပ်
နှံကြောင်း ကြေငြာခဲ့သည်။ ရန်ကုန်တိုင်း စစ်အုပ်ချုပ်ရေး အမိန့်
အမှတ် (၁) တွင် ဖော်ပြပါရှိချက်အရ အထူးခုံရုံးများသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ
မှုခင်းများကို အကျဉ်းနည်းဖြင့် ကြားနာ စစ်ဆေးနိုင်သည်။ ပြစ်ဒဏ်
ချမှတ်ရာတွင်လည်း အနည်းဆုံးထောင်ဒဏ် ၃ နှစ်ချမှတ်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း
ဖော်ပြချက်ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် မူရင်းဥပဒေက အပြစ်ဒဏ်သတ်မှတ်ရာ
တွင် ထောင်ဒဏ် ၃ နှစ်ထက်လျော့နည်းသော သတ်မှတ်ချက်ရှိစေကာမူ

* ၁၉၇၀ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှုအမှတ် ၇၃

† ၁၉၇၅ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှု အမှတ် ၁၃ တွင် ချမှတ်သော
(၇-၄-၇၅) နေ့စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်း အထူးခုံရုံး အမှတ် (၃) ၏
အမိန့်ကို အယူခံမှု။

အထူးခုံရုံးသည် ထောင်ဒဏ် ၃ နှစ် ချမှတ်နိုင်သော စီရင်ပိုင်ခွင့်အာဏာ ရှိသည်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၄၃ ကဲ့သို့ အများဆုံးထောင်ဒဏ် ၆ လအထိသာ ချမှတ်နိုင်သော ပြစ်မှုအမျိုးအစားဖြစ်စေကာမူ အထူးခုံ ရုံးသည် ထောင်ဒဏ် ၃ နှစ် အပြစ်ဒဏ် ချမှတ်နိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေအရ စွဲဆိုသည့် ပုဒ်မ ၃ ရပ်အတွက် စုပေါင်း၍ ဦးကျော်လင်းအပေါ် ထောင်ဒဏ် ၇ နှစ် သတ်မှတ်ခြင်းမှာ မှားယွင်း သည်ဟု မဆိုနိုင်ချေ။

၁၉၇၈
ဦးကျော်
လင်း
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်

အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးလှကျော်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

အယူခံတရားခံအတွက် - ဦးမြင့်အောင်၊ ဥပဒေဝန်ထမ်းအဆင့် (၁)

ရန်ကုန်တိုင်းစစ်အုပ်ချုပ်ရေး အထူးခုံရုံးအဖွဲ့အမှတ် (၃) အမှုအမှတ် ၁၃/၇၅ တွင် အယူခံတရားလို ဦးကျော်လင်းအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၄၃၊ ပုဒ်မ ၄၄၇ နှင့် ပုဒ်မ ၁၂၄ (က)/၁၄၉ အရ ပြစ်မှုများကို စုပေါင်းကျူးလွန်သည်ဟူ၍ ထောင်ဒဏ် ၇ နှစ် အပြစ်ဒဏ် ချမှတ်သည်။ ယင်းအမိန့်ကို ဦးကျော်လင်းက မကျေနပ်သောကြောင့် ဗဟိုတရားရုံးသို့ အယူခံဝင်သောအမှုဖြစ်သည်။

အမှုအကြောင်းအရာအကျဉ်းချုပ်မှာ ၅-၁၂-၇၄ နေ့ ညနေ ၃ နာရီ အချိန်ခန့်တွင် ဦးသန့်၏ ရုပ်ကလာပ်ကို အသုဘရှင် ဦးခန့်က သင်္ဂြိုဟ်ရန် စီစဉ်နေစဉ် ကျောင်းသားကျောင်းသူများ၊ ပြင်ပမှပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် သံဃာ တော်အချို့ တို့ပါဝင်သော ဆူပူသောင်းကျန်းသူ လူတစ်စုက ဦးသန့်၏ ရုပ် ကလာပ်ကို ကျိုက္ကဆံကွင်းမှ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်နယ်မြေအတွင်းသို့ အတင်း အဓမ္မယူဆောင်သွားကြသည်။ ထို့အပြင် တက္ကသိုလ်နယ်မြေကိုလည်း ၅-၁၂-၇၄နေ့မှ ၁၁-၁၂-၇၄ နေ့အထိသိမ်းပိုက်ထားပြီးဦးသန့်အတွက် ဂူဗိမာန်ကို ကန်တော်မင်၌ ဖြစ်စေ၊ ကျောင်းသားသမဂ္ဂ အဆောက်အဦ နေရာဟောင်း၌ဖြစ်စေ၊ အခြားသင့်တော်သော နေရာ၌ဖြစ်စေ တည် ဆောက်ပေးရန်အတွက် သက်ဆိုင်ရာအာဏာပိုင် အဖွဲ့အစည်းများထံ တောင်းဆိုသည်။ ၈-၁၂-၇၄ နေ့တွင် ဦးသန့်၏ ရုပ်ကလာပ်ကို သမဂ္ဂ အဆောက်အဦနေရာဟောင်းမှတဆင့် ကန်တော်မင်သို့ပို့ ဆောင်ရန် စီစဉ် ကြသော်လည်း၊ သမဂ္ဂနေရာဟောင်း၌ပင် ဂူသွင်းသင်္ဂြိုဟ်ရန် အော်ဟစ် ဆန္ဒပြသူများ ပေါ်ပေါက်သောကြောင့် သမဂ္ဂအဆောက်အဦ နေရာ ဟောင်း၌ပင် ဂူသွင်းရန်ဆုံးဖြတ်ကြသည်။

၁၉၇၀
ဦးကျော်
လင်း
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်

ဆူပူသောင်းကျန်းသူများသည် ၅-၁၂-၇၄ နေ့ ညနေမှအစပြု၍ တက္ကသိုလ်နယ်မြေတွင် ကျူးကျော်ဝင်ရောက်လျက်ရှိသောကြောင့် ပညာရေးဝန်ကြီးဌာနမှ ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ် ဦးစံသာအောင်က တက္ကသိုလ်နှင့် ကောလိပ်များကို ၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၆ ရက်နေ့မှစ၍ ပိတ်ထားကြောင်း၊ တက္ကသိုလ်မှ ကျောင်းသူကျောင်းသားများအား မိဘရပ်ထံ ပြန်နိုင်ရန်အတွက် လိုအပ်သောငွေကို ထုတ်ချေးသည့် အပြင် ယာဉ်များကိုလည်း စီစဉ်ပေးကြောင်းနှင့် တက္ကသိုလ်နယ်မြေ အတွင်းရှိ အဆောင်အသီးသီးတွင် ကျန်ရှိနေသေးသော ကျောင်းသူကျောင်းသားများသည် ၁၀-၁၂-၇၄ နေ့ ၁၂ နာရီကို နောက်ဆုံးထား၍ ဖယ်ရှားပေးရန်ဖြစ်ကြောင်း အမိန့်ထုတ်ပြန်သည်။ ထို့နောက် ၁၁-၁၂-၇၄ နေ့နံနက်ပိုင်းထိ တက္ကသိုလ်နယ်မြေအတွင်း ကျန်ရှိနေသော ကျောင်းသူကျောင်းသားများနှင့်တကွ ဆူပူသောင်းကျန်းသူများကို ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များနှင့် ဝင်ရောက်ဖမ်းဆီးခြင်း ပြုလုပ်ခဲ့သည်။

အယူခံတရားလို ဦးကျော်လင်းအပေါ် စွပ်စွဲသည့် အချက်များမှာ ဦးသန့်စာပေန အရေးအခင်းနှင့်ပတ်သက်၍ တရားခံများသည် ရန်ကုန် မြို့တော်စည်ပင်သာယာရေးအဖွဲ့မှ ထုတ်ပေးသောအမိန့်ကို ဆန့်ကျင်ပြီး ငြိမ်ဝပ်ပိပြားရေးကို ထိခိုက်စေသောဆူပူမှုကို ရည်ရွယ်ချက်တူဖြင့် ပူးပေါင်းကျူးလွန်ကြရာ၌ ဥပဒေနှင့်ဆန့်ကျင်သောအစုဝေးတွင် ပါဝင်ကြသူများဖြစ်သည့်အလျောက် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၄၃ ကို ကျူးလွန်ခြင်း၊ ယင်းလူစုသည် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်နယ်မြေနှင့် ဘွဲ့နှင်းသဘင်ခန်းမကို သက်ဆိုင်ရာမှ ခွင့်ပြုချက်မရရှိပဲ ကျူးကျော်ဝင်ရောက် သိမ်းပိုက်ထားပြီး ကျောင်းဆောင်အစရှိသော အဆောက်အဦနေရာများတွင် အစည်းအဝေးများနှင့် လှုပ်ရှားမှုအဝဝကို ပြုလုပ်ခြင်းဖြင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၄၇ ကို ကျူးလွန်ခြင်း၊ ကျောင်းသား ကျောင်းသူအချို့နှင့် သံဃာအချို့တို့သည် ဘွဲ့နှင်းသဘင်ခန်းမဆောင်နှင့် သမဂ္ဂအဆောက်အဦဟောင်းနေရာများတွင် အစိုးရအား ဆန့်ကျင်သောတရားများကို ဟောပြောကြခြင်း၊ အစိုးရအားအကြည်ညိုပျက်စေသော စာရွက်စာတမ်းများကို ရိုက်နှိပ်ဝေငှဖြန့်ဖြူးခြင်းဖြင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၂၄(က)/၁၄၉ ကို ကျူးလွန်ခြင်းဟူသော အချက်များဖြစ်သည်။

တရားလိုပြ သက်သေများ၏ ထွက်ချက်များအရ အယူခံတရားလို ဦးကျော်လင်းသည် ဦးသန့်၏ စာပေနိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ၅-၁၂-၇၄ နေ့မှအစပြု၍ စာပေနိစ္စဟိုကော်မတီ၏ အကြံပေးအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့

ကြောင်းနှင့် နိုင်ငံတော်အား အကြည်ညိုပျက်စေမည့် အရေးအသားများပါဝင်သော ကုလသမဂ္ဂအဖွဲ့သို့ ပေးပို့ရန်စာကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရေးသားပေးခဲ့ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။ ယင်းအပေါ် စွပ်စွဲချက်များနှင့်ပတ်သက်၍ ငြင်းဆန်ခြင်းမရှိချေ။ ကြိုက်သည့်နည်းနှင့် အပြစ်ပေးနိုင်ကြောင်း၊ ရဲစစ်ချက် တရားမဝင်ကြောင်းနှင့် ယင်းအပေါ်သက်သေအထောက်အထား ခိုင်လုံသည်ဟုမထည့်ပဲ ဦးသန့်အရေးအခင်းကြောင့် ဟူ၍ ဖော်ပြရန်တင်ပြသည်။

၁၉၇၀
ဦးကျော်လင်း
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်

ဥပဒေအချက်နှင့်ပတ်သက်၍ အယူခံတရားလို ဦးကျော်လင်း ကျူးလွန်ခဲ့သည်ဆိုသော အပြစ်ဒဏ်အားလုံးတို့ကို တမူပြီးတမူ ဆက်တိုက် စုပေါင်းစဉ်းစားလျှင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေတွင် ပြဋ္ဌာန်းချက်အရ ထောင်ဒဏ် ၃ နှစ် ၉ လအထိသာ အများဆုံးသတ်မှတ်နိုင်သည်ဖြစ်သောကြောင့် အထူးခုံရုံးက အယူခံတရားလို ဦးကျော်လင်းအပေါ် ထောင်ဒဏ် ၇ နှစ် သတ်မှတ်ခြင်းသည် ဥပဒေနှင့် ဆန့်ကျင်ခြင်း ရှိ မရှိကို စဉ်းစားရန် ရှိသည်။

ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ် သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေပုဒ်မ ၇၆ အရ နိုင်ငံတော်ကောင်စီသည် လိုအပ်ပါက အရေးပေါ် အခြေအနေ ကြေငြာ၍ စစ်အုပ်ချုပ်ရေး ဥပဒေကို ထုတ်ပြန်နိုင်သည်။ ယင်းပုဒ်မက အပ်နှင်းသော အာဏာကို သုံးစွဲလျက် နိုင်ငံတော်ကောင်စီသည် ကြေငြာချက်အမှတ် (၄)ဖြင့် ၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၁၁ ရက်နေ့တွင် ရန်ကုန်တိုင်းအတွင်း အရေးပေါ် အခြေအနေ ပေါ်ပေါက်လျက် ရှိကြောင်းနှင့် စစ်အုပ်ချုပ်ရေး အာဏာအပ်နှင်းကြောင်း ကြေငြာခဲ့သည်။ ရန်ကုန်တိုင်း စစ်အုပ်ချုပ်ရေး အမိန့်အမှတ် (၁)တွင် ဖော်ပြပါရှိချက်အရ၊ အထူးခုံရုံးများသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာမှုခင်းများကို အကျဉ်းနည်းဖြင့် ကြားနာစစ်ဆေးနိုင်သည်။ ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ရာတွင်လည်း အနည်းဆုံး ထောင်ဒဏ် ၃ နှစ် ချမှတ်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြချက်ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် မူရင်းဥပဒေက အပြစ်ဒဏ် သတ်မှတ်ရာတွင် ထောင်ဒဏ် ၃ နှစ်ထက် လျော့နည်းသော သတ်မှတ်ချက် ရှိစေကာမူ၊ အထူးခုံရုံးသည် ထောင်ဒဏ် ၃ နှစ် ချမှတ်နိုင်သော စီရင်ပိုင်ခွင့် အာဏာရှိသည်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၄၃ ကဲ့သို့ အများဆုံး ထောင်ဒဏ် ၆ လ အထိသာ ချမှတ်နိုင်သော ပြစ်မှုအမျိုးအစား ဖြစ်စေကာမူ အထူးခုံရုံးသည် ထောင်ဒဏ် ၃ နှစ် အပြစ်ဒဏ် ချမှတ်နိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေအရ စွဲဆိုသည့် ပုဒ်မ ၃ ရပ် အတွက်

၁၉၇၈
ဦးကျော်
လင်း
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်

စုပေါင်း၍ ဦးကျော်လင်းအပေါ် ထောင်ဒဏ် ၇ နှစ် သတ်မှတ်ခြင်းမှာ
မှားယွင်းသည်ဟု မဆိုနိုင်ချေ။

ဥပဒေအချက်နှင့် ပတ်သက်၍ ထပ်မံစဉ်းစားရန်ရှိသည်မှာ နိုင်ငံတော်
ကောင်စီ၏ ကြေငြာချက် အမှတ် (၄) အရ စစ်အုပ်ချုပ်ရေး အဖွဲ့သို့
ပေးအပ်သောနေ့မှာ ၁၁-၁၂-၇၄ နေ့မှ အစပြုသည် ဖြစ်သောကြောင့်
ယင်းနေ့မတိုင်မီ ကျူးလွန်ခဲ့သည်ဟု အဆိုရှိသော ပြစ်မှုများနှင့် ပတ်သက်
၍ နောက်ကြောင်းပြန် အာဏာသက်ရောက်သည့် သဘော ပေါ်ပေါက်
ခြင်း ရှိ မရှိဖြစ်သည်။ နိုင်ငံတော် ကောင်စီ၏ ကြေငြာချက် အမှတ်(၄)
အရ ၁၁ - ၁၂ - ၇၄ နေ့တွင် စစ်အုပ်ချုပ်ရေး ကြေငြာပြီးနောက်
ရန်ကုန်တိုင်း စစ်အုပ်ချုပ်ရေး အမိန့်အမှတ်(၁)အရ လျော်ကန် သင့်မြတ်
သည်ဟု ယူဆသော ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုများကို အထူးခုံရုံးဖွဲ့၍ စစ်ဆေး
စီရင်စေရန် ညွှန်ကြားသောအမိန့် ထုတ်ပြန်ခဲ့သည်။ ယင်းအမိန့်တွင်
အထူး ခုံရုံးများသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ မှုခင်းများကို အကျဉ်းနည်းဖြင့်
ကြားနာစစ်ဆေးရန်၊ ပြစ်ဒဏ် ချမှတ်ရာတွင် အနည်းဆုံး ထောင်ဒဏ်
၃ နှစ် ချမှတ်ရန် ဖော်ပြပါရှိသည်။ ရန်ကုန်တိုင်း စစ်အုပ်ချုပ်ရေး
အမိန့်အမှတ် (၁)သည် အသစ်ပြဋ္ဌာန်းသော ဥပဒေမဟုတ်ချေ။ အယူခံ
တရားလိုအပေါ် ကြားနာစစ်ဆေးသော ပြစ်မှုများမှာ ရှိရင်းစွဲ ဖြစ်မှု
ဆိုင်ရာ ဥပဒေမှ ဥပဒေပုဒ်မများ အရသာဖြစ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့်
ယခင်ကပင် ပြဋ္ဌာန်းခဲ့ပြီးဖြစ်သော အမှုအမျိုးအစားများကို သာမန်
တရားရုံးများဖြင့် စစ်ဆေး ကြားနာမည့်အစား အာဏာ အပ်နှင်းထား
သော အထူးခုံရုံးများဖြင့် စစ်ဆေးကြားနာခြင်းသာဖြစ်ပေသည်။ ယင်း
သို့ ဆောင်ရွက်ခြင်းအားဖြင့် နောက်ကြောင်းပြန် အာဏာသက်ရောက်
ခြင်း ရှိသည်ဟု မဆိုနိုင်ချေ။

အယူခံတရားလို ဦးကျော်လင်းသည် အမှုဖြစ်ပျက်သည့် အကြောင်း
ခြင်းရာနှင့် ပတ်သက်၍ ယင်းအပေါ် တရားစွဲဆို အပြစ်ပေးထားသော
ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မများအရ ပြစ်မှုကျူးလွန်ကြောင်း ထင်ရှားသည်။
ဥပဒေ အကြောင်းခြင်းရာ အရလည်း အထူးခုံရုံးမှ ဆောင်ရွက်ချက်မှာ
မှန်ကန်သည်။ အပြစ်ဒဏ် လျော့ပေါ့ သတ်မှတ်ရန် သင့်မသင့် စဉ်းစား
လျှင် အယူခံတရားလို ဦးကျော်လင်းသည် အထက်တန်းရွှေနေ တစ်ဦးဖြစ်
၍ မသိနားမလည်သောသူ တစ်ဦးဟု ဆိုရန်မဖြစ်နိုင်ချေ။ အယူခံတရားလို
ဦးကျော်လင်းသည် နိုင်ငံတော်အား အကြည်ညိုပျက်စေသည့် ကုလသမဂ္ဂ
ထိ မမှန်ကန်သော သတင်းဖြစ်ရပ်များ တိုင်တန်းပေးပို့နိုင်ရန် စာကို

အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရေးသားပေးခြင်းဖြင့် ကျောင်းသား များကို
 သွေးထိုးလို့ဆော် အားပေးသည့် သဘော သက်ရောက်လျက်ရှိပေသည်။
 အယူခံတရားလို ဦးကျော်လင်းသည် စတင်ဖြစ်ပွားသော ၅-၁၂-၇၄
 နေ့မှ ပြီးဆုံးသော ၁၁-၁၂-၇၄ နေ့တွင် တက္ကသိုလ်နယ်မြေမှ ဆူပူ
 သောင်းကျန်းသော ကျောင်းသားများနှင့် အဆက်အသွယ် ပြုလုပ်ပါဝင်
 ခဲ့ကြောင်းမှာလည်း ပေါ်လွင်ထင်ရှားပေသည်။ ထို့ကြောင့် အယူခံကို
 ပယ်လိုက်သည်။

၁၉၇၈
 ဦးကျော်
 လင်း
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စု
 ဆိုရှယ်လစ်
 သမ္မတမြန်မာ
 နိုင်ငံတော်

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးစိုးလှိုင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးလှပောင်နှင့် ဦးအေးမောင်
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရှေ့တွင်

† ၁၉၇၀
ဇွန်လ
၂၉ ရက်

ဒေင်္ဂါကြည်
နှင့်

ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်
(ဦး သူ တော်) *

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၅ (၁) (ဂ) ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်-
သက်ဆိုင်ရာတရားရုံး၏ ရေးသားတိုင်ချက်ဖြင့် တိုင်တန်းမှသာ အရေး
ယူနိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၅ (၁)
(ဂ)တွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၆၃၊ ၄၇၁၊ ၄၇၅၊ ၄၇၆ အရ
စွဲဆိုလာသော အမှုများနှင့် စပ်လျဉ်း၍ သက်ဆိုင်ရာ တရားရုံး၏ရေးသား
တိုင်ချက်ဖြင့် တိုင်တန်းမှသာ လက်ခံဆောင်ရွက်ရမည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထား
သည်။ မြေဖြူကုန်းကျေးရွာအုပ်စု တရားရုံးဥက္ကဋ္ဌနှင့် အဖွဲ့ဝင်နှစ်ဦးတို့
က ရက်စွဲမပါသော လက်မှတ်ရေးထိုးထားသည့် ဒေင်္ဂါကြည် တင်သွင်း
လာသော စာချုပ်မှာ မရှိသေး၊ မမှန်ကန်သဖြင့် ဦးသူတော်အား
တရားစွဲဆို ခွင့်ပြုသည်ဆိုသည့် စာတမ်းတို့မှာ မြေဖြူကုန်း ကျေးရွာ
အုပ်စုတရားရုံး၏ စာဖြင့် တိုင်ကြားချက် မဟုတ်ပေ။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ
ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၅ (၁)(ဂ)နှင့် ညီညွတ်ရန်မှာ မြေဖြူကုန်း
ကျေးရွာအုပ်စု တရားရုံး၏ စာဖြင့် တိုင်ကြားချက် ရှိရမည်ဖြစ်ပေသည်။

လျှောက်ထားသူ အတွက်- ဦးညွန့်မြိုင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

လျှောက်ထားခံရသူအတွက်- ဦးထွန်းအောင်၊ ဥပဒေဝန်ထမ်း
အဆင့် (၁)

* ၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု အမှတ် ၇၁ (ခ)

† ၁၉၇၅ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု အမှတ် ၁၀ တွင် ချမှတ်သော
(ဂ-၁-၇၆) နေ့စွဲပါ မြင်းခြံရုံးထိုင် မန္တလေးတိုင်း တရားရုံး၏
အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု။

မန္တလေးတိုင်း တောင်သာမြို့နယ် တရားရုံး ပြစ်မှုကြီး အမှတ် ၁၈၆/၇၅ တွင် လျှောက်ထားခံရသူ ဦးသူတော်က လျှောက်ထားသူ ဒေါ်ကြည်အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၆၅ နှင့် ပုဒ်မ ၄၇၁ တို့ အရ တိုက်ရိုက်လျှောက်ထား တရားစွဲဆိုခဲ့သည်။ သို့သော် ယင်းသို့တရား စွဲဆိုခြင်းမှာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၅ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့် ကိုက်ညီခြင်း မရှိဟု ဒေါ်ကြည်က ကန့်ကွက်လာသဖြင့် မြို့နယ်တရားရုံး က နှစ်ဘက်လျှောက်လဲချက်များ ကြားနာပြီးနောက် ၅-၁၁-၇၅ နေ့ တွင် ဦးသူတော်၏ တိုက်ရိုက်လျှောက်လွှာမှာ ဥပဒေအရ လက်ခံနိုင်ရန် အကြောင်း မရှိသဖြင့် ပယ်ခဲ့သည်။ ဦးသူတော်က မကျေနပ်သဖြင့် တိုင်းတရားရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှု လျှောက်ထားသည့် အခါတွင်မူ တိုင်းတရား ရုံးက မြို့နယ်တရားရုံး၏ အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ကာ အမှုကို ဆက်လက် စစ်ဆေး ကြားနာရန် အမိန့်ချခဲ့သည်။ ယင်းအမိန့်ကို မကျေနပ်သဖြင့် ဒေါ်ကြည်က ဗဟိုတရားရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှု လျှောက်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

၁၉၇၈
ဒေါ်ခင်ကြည်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်
(ဦးသူတော်)

အမှုမှာ တောင်သာမြို့ တမံကြီးကျေးရွာနေ လျှောက်ထားခံရသူ ဦးသူတော်၏ ဖခင် ဦးအောင်ဇံ ကွယ်လွန်ပြီးနောက် မိဘဘိုးဘွားများ နေထိုင်ခဲ့သော ဝိုင်းမြေမှ အပ ကျန်မိဘများ၏ အမွေပစ္စည်းအားလုံးကို လူကြီးများ ရှေ့တွင် အမွေဆိုင်များ ဖြစ်ကြသော ဒေါ်စောရွှေ၊ လျှောက်ထားသူ ဒေါ်ကြည်၏ ခင်ပွန်း ဦးဖိုးဉာဏ်၊ ဒေါ်စောဌေး၊ လျှောက်ထားခံရသူ ဦးသူတော်တို့က သဘောတူ ခွဲဝေယူခဲ့ကြသည်။ မိဘဘိုးဘွား နေထိုင်ခဲ့သော ဝိုင်းမြေကို ဘုံပိုင်မြေဟု သတ်မှတ်ခဲ့ကြ သည်။ ဦးဖိုးဉာဏ် သေဆုံးပြီးနောက် ဒေါ်ကြည်သည် ဘုံပိုင်မြေ အဖြစ် သတ်မှတ်ထားသော ဝိုင်းမြေကို ဦးဖိုးဉာဏ်အား ပေးခဲ့သော ဝိုင်းမြေဟု စာချုပ်စာတမ်း အတုအလိမ်ပြုလုပ်၍ မြေဖြူကုန်းကျေးရွာ အုပ်စုတရား ရုံးတွင် ကိုကျော်သိန်းဆိုသူအား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၄၇ အရ စွဲဆိုသော အမှုတွင် တင်ပြကိုးကားခဲ့သည်။ ယင်းသို့ တင်ပြကြောင်းကို လျှောက်ထားခံရသူ ဦးသူတော်က သိရှိရသဖြင့် ဒေါ်ကြည်အား ပြစ်မှု ဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၆၅ နှင့် ပုဒ်မ ၄၇၁ တို့ အရ အရေးယူပေးပါရန် တိုက်ရိုက်လျှောက်ထား တရားစွဲဆိုခြင်း ဖြစ်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၅ (၁) (ဂ) တွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၆၃၊ ၄၇၁၊ ၄၇၅၊ ၄၇၆ အရ စွဲဆိုလာသော အမှုများ နှင့် စပ်လျဉ်း၍ သက်ဆိုင်ရာ တရားရုံး၏ ရေးသားတိုင်ချက်ဖြင့် တိုင်တန်း မှသာ လက်ခံဆောင်ရွက်ရမည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ ယခုကိစ္စနှင့်

၁၉၇၀
ဒေါ်ကြည်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်
(ဦးသူတော်)

ပတ်သက်၍ အမှုတွဲကို လေ့လာကြည့်ရာတွင် ထိုသို့သက်ဆိုင်ရာ တရားရုံး၏ စာဖြင့် တိုင်ကြားချက်ပေးပို့၍ တိုင်တန်းခဲ့ခြင်း မဟုတ်ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။ အမှုတွဲပါ မြေဖြူကုန်းကျေးရွာ အုပ်စုပြည်သူ့ကောင်စီ အတွင်း ရေးမှူးက ဦးသူတော်အား ဒေါ်ကြည် တင်သွင်းခဲ့သောစာချုပ်ကို မိတ္တူကူးခွင့်ပြုသည့် စာတမ်းနှင့် မြေဖြူကုန်းကျေးရွာ အုပ်စု တရားရုံး ဥက္ကဋ္ဌနှင့် အဖွဲ့ဝင်နှစ်ဦးတို့က ရက်စွဲမပါသော လက်မှတ် ရေးထိုးထားသည့် ဒေါ်ကြည် တင်သွင်းလာသော စာချုပ်မှာ မရိုးသား မမှန်ကန်သဖြင့် ဦးသူတော်အား တရားစွဲခွင့်ပြုသည် ဆိုသည့်စာတမ်းတို့မှာ မြေဖြူကုန်းကျေးရွာအုပ်စုတရားရုံး၏ စာဖြင့် တိုင်ကြားချက် မဟုတ်ပေ။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၅ (၁) (ဂ) နှင့် ညီညွတ်ရန်မှာ မြေဖြူကုန်း ကျေးရွာအုပ်စု တရားရုံး၏ စာဖြင့်တိုင်ကြားချက် ရှိရမည်ဖြစ်ပေသည်။ ကာယကံရှင်များ တိုက်ရိုက်လျှောက်ထား စွဲဆိုနိုင်သော ကိစ္စမျိုး မဟုတ်ပေ။ ယခုမူ ကာယကံရှင် ဦးသူတော် ကိုယ်တိုင်က လျှောက်ထားလာခြင်း ဖြစ်၍ တရားရုံးက လက်ခံဆောင်ရွက်နိုင်ခြင်း မရှိချေ။

သို့ဖြစ်၍ မန္တလေးတိုင်း တရားရုံး၏ ၈-၁-၇၆ ရက်စွဲပါ အမှုဆက်လက် စစ်ဆေးရန် အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်၍ တောင်သာမြို့နယ် တရားရုံး၏ ၅-၁၁-၇၅ ရက်စွဲပါ အမိန့်ကို အတည်ပြုလိုက်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးစိုးလှိုင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးလှမောင်နှင့် ဦးအေးမောင်
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရှေ့တွင်

ဒေင်္ဂါခင်ညွန့်ပါ(၅)ဦး

နှင့်

ဦးခင်မောင် *

(ကွယ်လွန်သူ ဒေင်္ဂါအေးခင် ကိုယ်စား)

† ၁၉၇၀

မေလ

၁၁ ရက်

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၄၅ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်- ယင်းပုဒ်မပါ
လုပ်ပိုင်ခွင့်ကို ကျင့်သုံးရာတွင် ငြိမ်ဝပ်ပိပြားရေးကို ထိပါးမှု ရှိမရှိ
စစ်ဆေးရန် အဓိကဖြစ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၄၅ ၏ အဓိက
ရည်ရွယ်ချက်မှာ ငြိမ်ဝပ်ပိပြားရေးကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရန် ဖြစ်၍
ငြိမ်ဝပ်ပိပြားရေးကို ထိပါးမည့် လက္ခဏာရှိမရှိ စုံစမ်းစစ်ဆေးပြီး ရှိသည်
ဟု ပေါ်ပေါက်နေမှသာလျှင် ယင်းပုဒ်မ၏ လုပ်ပိုင်ခွင့်ကို ကျင့်သုံးရန်
ဖြစ်သည်။

လျှောက်ထားသူများအတွက်- ဦးမြစိန်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ
ဦးထွန်းဝေ၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

လျှောက်ထား ခံရသူအတွက်- ဦးမြသောင်း၊ ဥပဒေ ဝန်ထမ်း
အဆင့်-(၁)

မန္တလေး အနောက်တောင်မြို့နယ် တရားရုံး ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှု
အထွေထွေအမှု အမှတ် ၂၃၄ တွင် ဒေင်္ဂါအေးခင်ဆိုသူက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ
ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၄၄ နှင့် ၁၄၅ အရ အရေးယူပေးပါရန်
လျှောက်ထားခဲ့သည်။ ၁၈-၁၂-၇၃ နေ့တွင် မြို့နယ်တရားရုံးက ပြစ်မှု

* ၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၃၃ (ခ)

† ၁၉၇၅ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၂၆ တွင် ချမှတ်သော
(၁၄-၁-၇၆) နေ့စွဲပါ မန္တလေးတိုင်း တရားရုံး၏ အမိန့်ကို
ပြင်ဆင်မှု။

၁၉၇၀
ဒေါ်ခင်ညွန့်
ပါ (၅)ဦး
နှင့်
ဦးခင်မောင်
(ကွယ်လွန်သူ
ဒေါ်အေးခင်
ကိုယ်စား)

ဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၄၄ အရ အချင်းဖြစ် အိမ်ကို ချိတ်ပိတ် ထိန်းသိမ်းထားရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ ယင်းအမိန့်ကို မကျေနပ်သဖြင့် ဒေါ်ခင်ညွန့်ပါ ၅ ဦးတို့က တိုင်းတရားရုံးသို့ လျှောက်ထားခဲ့ရာ တိုင်း တရားရုံးက ၃၀-၄-၇၄ နေ့တွင် မြို့နယ်တရားရုံး၏ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၄၄ အရ ဆောင်ရွက်မှုကို အတည်ပြုပြီး ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၄၅ အရ ဆောင်ရွက်မှုကို ဆက်လက် စုံစမ်း စစ်ဆေးပြီး အဆုံးအဖြတ်ပေးရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ တိုင်းတရားရုံး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို လက်ခံရရှိပြီးနောက် မြို့နယ်တရားရုံးသည် ၁၃-၅-၇၄ နေ့တွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၄၄ အရဟု ဆိုကာ ချိတ်ပိတ် အမိန့်ကို ထပ်မံချမှတ်ခဲ့သည်။ ထို့ပြင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၄၅ အရ စုံစမ်းစစ်ဆေးမှုကိုလည်း ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ ၁-၉-၇၅ နေ့တွင် အချင်းဖြစ် မြေနှင့် အဆောက်အဦ ကိစ္စမှာ ပဋိပက္ခ၊ အဓိကရုဏ်းမှု ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားမှု စသည့် ဘေးအန္တရာယ် ဖြစ်စေပြီး ငြိမ်ဝပ်ပိပြားရေး ကို ထိခိုက်စေလောက်သည့် အရေးအခင်း ပေါ်ပေါက်ခြင်း မရှိပဲနှစ်ဘက် အမှုသည်များ၏ ဆွေမျိုးသားချင်း စကားများ ရန်ဖြစ်ကြသည့် သဘော လောက်သာ တွေ့ရသဖြင့် ၁၃-၅-၇၄ နေ့စွဲပါ အမိန့်ကို ပြန်လည် ရုပ်သိမ်းလိုက်ကြောင်း ချမှတ်ခဲ့သည်။ ယင်းအမိန့်ကို မကျေနပ်သဖြင့် ဒေါ်အေးခင်၏ ကိုယ်စား ဆောင်ရွက်သူ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဦးခင်မောင်က တိုင်းတရားရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှု လျှောက်ထားခဲ့ရာ တိုင်းတရားရုံးက အမှု သည်များ ရင်ဆိုင်လျက် ရှိကြသော တရားမမှု မပြီးပြတ်မီ ချိတ်ခွာခြင်း အားဖြင့် ပဋိပက္ခဖြစ်ပွားဖွယ်ရှိသည်ဟု ဆိုကာ မြို့နယ်တရားရုံး၏ အမိန့် ကို ပယ်ဖျက်ပြီး ပြန်လည်ချိတ်ပိတ်ရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်ခင်ညွန့်ပါ ၅ ဦးတို့က ဗဟိုတရားရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှု လျှောက်လွှာ တင်သွင်းခြင်း ဖြစ်သည်။

မူလရုံး အမှုတွဲကို ဖတ်ရှုလေ့လာသည့်အခါ ဖြစ်ပျက်လာသည့် ကိစ္စ သည် ငြိမ်ဝပ်ပိပြားရေးကို ထိခိုက်ပျက်ပြား စေနိုင်လောက်သည့် ကိစ္စ မျိုး ဖြစ်ကြောင်း ညွှန်ပြသည့် အချက်အလက် တစုံတရာ မတွေ့ရှိရပဲ အချင်းဖြစ် အိမ်မြေ ဥပစာ ပိုင်ရေးပိုင်ခွင့် အငြင်းပွားမှု တစ်ရပ်သာ ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ အချင်းဖြစ် အိမ်မြေ ဥပစာနှင့် ပတ်သက်၍ တရားမကြောင်းဖြင့် တရားစွဲဆိုထားခြင်း ရှိကြောင်းမှာလည်း ပေါ် မေါက်နေသည်။

ထို့ကြောင့် မြို့နယ်တရားရုံးက သေချာစွာ စုံစမ်းစစ်ဆေးပြီး ငြိမ်ဝပ် ပိပြားရေးကို ထိခိုက်စေလောက်သည့် အရေးအခင်း ပေါ်ပေါက်ခြင်း မရှိပဲ အိမ်မြေဥပစာပိုင်ရေး ပိုင်ခွင့်နှင့် ပတ်သက်၍ နှစ်ဘက် ဆွေမျိုး

သားချင်း အငြင်းပွားကြသည့် ကိစ္စရပ်သာဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိချက်ကို လက်ခံခြင်း မပြုပဲ တိုင်းတရားရုံးက တရားမမှု မပြီးပြတ်မီ ချိတ်ခွာခြင်း မှာ မဋ္ဌိမကွပ်ကဲမှုပေးနိုင်ဖွယ်ရှိသည်ဟု ယူဆခြင်းမှာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၄၅ (၁)ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် ညီညွတ်ခြင်း မရှိဟု ဆိုရ ပေမည်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၄၅ ၏ အဓိကရည်ရွယ် ချက်မှာ ငြိမ်ဝပ်ပိပြားရေးကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရန် ဖြစ်၍ ငြိမ်ဝပ် ပိပြားရေးကို ထိပါးမည့် လက္ခဏာရှိမရှိ စုံစမ်းစစ်ဆေးပြီး ရှိသည်ဟု ပေါ်ပေါက် နေမှသာလျှင် ယင်းပုဒ်မ၏ လုပ်ပိုင်ခွင့်ကို ကျင့်သုံးရန်ဖြစ် သည်။ ယခုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ထိုသို့လက္ခဏာရှိကြောင်း မတွေ့ရပေ။ ထို့ကြောင့် တိုင်းတရားရုံး၏ ၁၄-၁-၇၆ နေ့စွဲပါ အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်၍ မြို့နယ်တရားရုံး၏ ၁-၉-၇၅ နေ့စွဲပါ အမိန့်ကို အတည်ပြုကြောင်း အမိန့်ချမှတ်သည်။

၁၉၇၈
ဒေါ်ခင်ညွန့်
ပါ (၅)ဦး
နှင့်
ဦးခင်မောင်
(ကွယ်လွန်
သူ ဒေါ်အေး
ခင်ကိုယ်စား)

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဦးစိုးလှိုင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးတင်အောင်နှင့် ဦးအေးမောင်
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်

† ၁၉၇၀
အောက်တို
ဘာလ
၆ ရက်

ဦးချစ်ထွန်း
နှင့်
ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်
(ဒေါ်ကြည်ကြည်ဝင်း) *

ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၈၈ အရ လျှောက်ထားသောအမှုကို
ပြစ်မှု ကျူးလွန်သူအား အရေးယူသကဲ့သို့ အမှုအတွင်း အာမခံ
တောင်းဆိုပြီး ခံဝန်ချုပ်စေခြင်း မပြုနိုင်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၄၈၈ အရ
လျှောက်ထားသော အမှုများမှာ ပြစ်မှုတစ်မှုကျူးလွန်၍ အရေးယူပေး
ရန် လျှောက်ထားစွဲဆိုသော အမှုများ မဟုတ်ပေ။ လင်နှင့် ကွဲကွာနေ
သော ဇနီးသားသမီးများအတွက် လတ်တလော စားဝတ်နေထိုင်ရေး
အခက်အခဲ မရှိစေရန် မြန်မြန်နှင့် ကျဉ်းကျဉ်းစစ်ဆေးပြီး သင့်တော်
သော စရိတ်ငွေများ ချမှတ်ပေးရန်အတွက် လျှောက်ထားသော အမှုများ
သာ ဖြစ်သည်။ အာမခံပေးရေး မပေးရေးအတွက် ပြဋ္ဌာန်းထားသော
ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၉၆၊ ပုဒ်မ ၄၉၇ နှင့် နောက်ဆက်တွဲ
ဇယား (၂) တို့တွင်လည်း ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၄၈၈ နှင့်
ပတ်သက်၍ တစုံတရာ ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်းလည်း မရှိပေ။ ထို့ကြောင့်
စရိတ်ထောက်ပံ့ရန် ပျက်ကွက်သော လင်ယောက်ျားအား ပြစ်မှုကျူးလွန်
သူတဦးကဲ့သို့ အာမခံ တောင်းဆိုခြင်းမှာ မှားယွင်းသည်ဟုဆိုရပေမည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၄၈၈
အရ လျှောက်ထားသည့် ကိစ္စရပ်မျိုးတွင် လျှောက်ထားခံရသူက ကန့်
ကွက်လွှာ တင်ရမည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းချက် တစုံတရာလည်း မရှိပေ။

* ၁၉၇၀ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၆ (ခ)

† ၁၉၇၇ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု အမှတ် ၂၉၆ (ကြည့်မြင်တိုင်)
တွင် ချမှတ်သော (၉-၁၁-၇၇) နေ့စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး၏
အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု။

လျှောက်ထားသူ အတွက် - ဦးနိုင်ဝင်း၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

လျှောက်ထားခံရသူအတွက်- ဦးသိန်းအောင်၊ ဥပဒေဝန်ထမ်း
အဆင့် (၁)
ဦးမောင်မောင် (ဖျာပုံ)
ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

၁၉၇၈
ဦးချစ်ထွန်း
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်
(ဒေါ်ကြည်
ကြည်ဝင်း)

ရန်ကုန်တိုင်း ကြည့်မြင်တိုင်မြို့နယ်တရားရုံး၊ ပြစ်မှုအထွေထွေလျှောက်
လွှာ အမှတ် ၅၈/၇၆ တွင် ပြင်ဆင်မှု လျှောက်ထားခံရသူ ဒေါ်ကြည်
ကြည်ဝင်းက ပြင်ဆင်မှု လျှောက်ထားသူ ဦးချစ်ထွန်း အပေါ် ပြစ်မှု
ဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၄၈၈ အရ ကလေးစရိတ် ရလိုကြောင်းဖြင့်
လျှောက်ထားခဲ့သည်။ မြို့နယ်တရားရုံးက လျှောက်ထားသူ ဦးချစ်ထွန်း
အား ဆင့်ခေါ်ပြီး အမှုအတောအတွင်း ငွေကျပ် ၂၀၀/-တန် အာမခံ
မည့်သူ ၂ ဦးဖြင့် ခံဝန်ချုပ်စေရန် အမိန့်ချမှတ်ပြီး အမှုကို စစ်ဆေး
ကြားနာရန် ရက်ချိန်းသတ်မှတ်ခဲ့သည်။ ယင်းအမိန့်နှင့် အမှုစစ်ဆေးရန်
ရက်ချိန်းသတ်မှတ်ခြင်း တို့ကို လျှောက်ထားသူ ဦးချစ်ထွန်းက မကျေနပ်
သဖြင့် ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှု လျှောက်ထား ခဲ့သော်လည်း
ပြင်ဆင်မှုကို ပလပ် လိုက်သည့်အတွက် ဗဟိုတရားရုံးသို့ မြို့နယ်တရားရုံး
နှင့် တိုင်းတရားရုံး တို့၏ အမိန့်များကိုပြင်ဆင်ပေးရန် လျှောက်ထားခြင်း
ဖြစ်သည်။

လျှောက်ထားသူ ဦးချစ်ထွန်း၏ ပြင်ဆင်မှု လျှောက်လွှာတွင် အမှု
ကိစ္စရပ်မှာ ကလေးစရိတ် လျှောက်ထားခြင်း အမှုကိစ္စရပ်သာ ဖြစ်ပါ
လျက် မြို့နယ်တရားရုံးက ပြစ်မှု ကျူးလွန်သူအား အရေးယူသကဲ့သို့
အာမခံတောင်းဆိုပြီး ခံဝန်ချုပ်စေခြင်းမှာ မှားယွင်း နေကြောင်းနှင့်
အမှု စစ်ဆေးရန် ရက်ချိန်းတွင် ချေလွှာတင်ခွင့် မပြုခဲ့ခြင်းမှာလည်း
မှားယွင်းနေကြောင်းဖြင့် အဓိကထား၍ အကြောင်းပြထားသည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၄၈၈ အရ လျှောက်ထားသော
အမှုများမှာ ပြစ်မှုတစ်မှု ကျူးလွန်၍ အရေးယူပေးရန်လျှောက်ထားစွဲဆို
သော အမှုများ မဟုတ်ပေ။ လင်နှင့် ကွဲကွာနေသော ဇနီး သားသမီး
များ အတွက် လတ်တလော စားဝတ်နေထိုင်ရေး အကဲအခဲခေါ်စေရန်
မြန်မြန်နှင့် ကျဉ်းကျဉ်းစစ်ဆေးပြီး သင့်တော်သော စရိတ်ငွေများ ချမှတ်
ပေးရန်အတွက် လျှောက်ထားသော အမှုများသာ ဖြစ်သည်။ အာမခံ

၁၉၇၈
ဦးချစ်ထွန်း
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်
(ဒေါ်ကြည်
ကြည်ဝင်း)

ပေးရေး မပေးရေး အတွက် ပြဋ္ဌာန်းထားသော ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး
ဥပဒေပုဒ်မ ၄၉၆၊ ပုဒ်မ ၄၉၇ နှင့် နောက်ဆက်တွဲဇယား (၂)တို့တွင်
လည်း ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၈၈ နှင့် ပတ်သက်၍ တစ်စုံတရာ
ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်းလည်း မရှိပေ။ ထို့ကြောင့် စရိတ်ထောက်ပံ့ရန်
ပျက်ကွက်သော လင်ယောက်ျားအား ပြစ်မှုကျူးလွန်သူတဦးကဲ့သို့ အာမ
ခံ တောင်းဆိုခြင်းမှာ မှားယွင်းသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

ချေလွှာတင်ခွင့်မပြုပဲ အမှုစစ်ဆေးရန်အတွက် ရက်ချိန်းပေးခြင်းနှင့်
ပတ်သက်၍ မူလရုံးအမှုတွဲပါ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းများကို ကြည့်ရှုလေ့လာ
ရာတွင် လျှောက်ထားသူ ဦးချစ်ထွန်းအနေဖြင့် လျှောက်ထားခံရသူ
ဒေါ်ကြည် ကြည် ဝင်း ၏ လျှောက် လွှာ ကို ကန့်ကွက်လို ကြောင်း
တရားရုံးသို့ လျှောက်ထားခဲ့ခြင်းမရှိကြောင်း တွေ့ရသည်။ တရားရုံးသို့
လျှောက်ထားပါက တရားရုံးက ခွင့်ပြုသည် မပြုသည်ဟု အမိန့်ချမှတ်
ရသည်။ ထိုကဲ့သို့ အမိန့်မျိုးချမှတ်ထားခြင်းရှိကြောင်းလည်း မတွေ့ရပေ။
ထို့အပြင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၈၈ အရ လျှောက်ထား
သည့် ကိစ္စရပ်မျိုးတွင် လျှောက်ထားခံရသူက ကန့်ကွက်လွှာတင်ရမည်ဟု
ပြဋ္ဌာန်းချက် တစ်စုံ တရာလည်း မရှိပေ။ ထို့ကြောင့် အမှု စစ်ဆေးရန်
ရက်ချိန်းပေးခြင်းမှာ မှားယွင်းသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

သို့ဖြစ်၍ ကြည့်မြင်တိုင် မြို့နယ်တရားရုံး၏ ၂၈ - ၁၀ - ၇၆ နေ့စွဲပါ
အာမခံတောင်းဆိုသည့် အမိန့်အစိတ်အပိုင်းကို ပယ်ဖျက်လိုက်ကြောင်း
နှင့် အမှုကို ရောက်ရှိနေသည့် အဆင့်မှ ဆက်လက် စစ်ဆေးကြားနာ
အဆုံးအဖြတ်ပေးရန် အမိန့်ချမှတ်သည်။

အမှုမှာ ၁၃-၁၀-၇၆ ရက်နေ့က စတင်စွဲခဲ့သော အမှုဖြစ်ပြီး မြန်မြန်
နှင့် မှန်မှန်စစ်ဆေး ပေးရန်ကိစ္စရပ် ဖြစ်ပါလျက် အထူးပင် ကြန့်ကြာ
နေကြောင်း တွေ့ရ၍ ဦးစားပေး စစ်ဆေးရန် ညွှန်ကြားလိုက်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးအေးမောင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးစိုးလှိုင်နှင့် ဦးလှဘုန်း
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရွှေတွင်

မောင် စိုး ညိမ်း

နှင့်

ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော် *

† ၁၉၇၀
ဧပြီလ
၂၀ ရက်

တင်ကူးကြံရွယ်ချက်- ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ (၁) (ခ) အရ
သေဒဏ် အမိန့်ချမှတ်နိုင်ရန် တရားခံသည် တင်ကူးကြံရွယ်ချက်ဖြင့်
သေသူအား သတ်ဖြတ်ကြောင်း လုံလောက်သော သက်သေခံချက်
ရှိရမည် ဖြစ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ သူတစ်ဦးကို တင်ကူးကြံရွယ်ချက်ဖြင့် သတ်ဖြတ်
ကြောင်း ပေါ်ပေါက်ရန် တင်ကူးကြံရွယ်ချက်ရှိကြောင်း လုံလောက်
သော သက်သေခံချက်များ ရှိရပေမည်။ ဖြစ်ပွားသော ကိစ္စတွင်
မောင်စိုးညိမ်းသည် သေဆုံးသူ၏ ဖခင်ထံ သေဆုံးသူနှင့် မိမိ ဇနီး
မလှသိန်းတို့ အချင်းများသည့်ကိစ္စ ပြောဆိုတိုင်တန်းရာမှ သေဆုံးသူနှင့်
မခြေမငုံဖြစ်ပြီး ဓါးနှင့်ခုတ်သည့် အခြေအနေမျိုးသာပေါ်ပေါက်သည်။
တင်ကူးကြံရွယ်ချက်ရှိကြောင်း သံသယကင်းရှင်းစွာ ပေါ်လွင် ထင်ရှား
ခြင်း မရှိသောကြောင့် မောင်စိုးညိမ်း အပေါ် ညောင်တုန်းမြို့နယ်
တရားရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ (၁) (ခ) အရ သေဒဏ်
ချမှတ်သော အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်၍ ပုဒ်မ ၃၀၂ (၂) အရ တသက်တကျွန်း
ဒဏ်ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။

* ၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှု အမှတ် ၁၂၀
† ၁၉၇၇ ခုနှစ်၊ သေဒဏ် အတည်ပြုမှုအမှတ် ၂ တွင် ချမှတ်သော
(၇-၉-၇၇) နေ့စွဲပါ ရော့ဘတ်တိုင်း တရားရုံး၏ အမိန့်ကို
အယူခံမှု။

၁၉၇၀
မောင်စိုး
ညိမ်း
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်

အယူခံတရားလိုအတွက် — ဦးအုန်းမောင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ
အယူခံတရားခံ အတွက် — ဦးသိန်းမောင်၊ ဥပဒေဝန်ထမ်း
အဆင့် (၁)

အယူခံတရားလို မောင်စိုးညိမ်းအပေါ် ညောင်တုန်းမြို့နယ်တရားရုံး
က ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ (၁) (ခ) အရ သေဒဏ် ကျခံစေ
ခြင်းကို ရောဝတီတိုင်းတရားရုံးက အတည်ပြုသောကြောင့် ဗဟိုတရားရုံး
သို့ အယူခံတင်သွင်းခြင်းဖြစ်သည်။

ညောင်တုန်းမြို့နယ်ရွှေဟင်္သာကျွန်းနေ မောင်သာဝ (ခ) မောင်သိန်း
အောင် ဆိုသူအား မောင်စိုးညိမ်းက အိမ်ပေါ်တက်၍ ဓားနှင့်ခုတ်
သောကြောင့် မောင်သာဝ (ခ) မောင်သိန်းအောင် ဓားဒဏ်ရာ
၃ ချက်ဖြင့် သေဆုံးရသည်။ မောင်စိုးညိမ်းက သေဆုံးသူအား ဓားနှင့်
ခုတ်ကြောင်း အငြင်းမထွက်ချေ။ အချင်းဖြစ်ပွားသော နေ့တွင် သေဆုံး
သူ၏ ဖခင်က ခေါ်သောကြောင့် အိမ်ပေါ်သို့ တက်၍ စကားပြောနေ
စဉ် သေဆုံးသူက ဆဲရေးတိုင်းထွာပြီး ဓားနှင့်ခုတ်ရန် ကြိုးစားသော
ကြောင့် ဓားကို လု၍မွှေ ယမ်းရာမှ မောင်သိန်းအောင် (ခ) မောင်သာဝ
သေဆုံးရကြောင်း ချေပသည်။

သေဆုံးသူသည် အချင်းမဖြစ်ပွားမှီ ၂ ရက်က မောင်စိုးညိမ်း၏
ဇနီးအား မူးယစ်သောက်စား၍ ရန်မူခဲ့ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။
ယင်းကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ မောင်စိုးညိမ်းက သေဆုံးသူအပေါ် ရန်ငြိုး
ထားပြီး တင်ကူးကြံရွယ်ချက်ဖြင့် ဓားနှင့်ခုတ်ကြောင်း ပြစ်မှုဆိုင်ရာ
ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ (၁) (ခ) အရ သေဒဏ်ချမှတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။
သို့ရာတွင် သေဆုံးသူနှင့်မောင်စိုးညိမ်း၏ဇနီးတို့ အချင်းဖြစ်ပွားပြီး ၂ ရက်
အကြာမှ မောင်စိုးညိမ်းက သွားရောက်ခြင်း၊ ယင်းသို့ သွားရာတွင်
လည်း ဓားမပါခြင်းနှင့် မောင်စိုးညိမ်းနှင့် မောင်သိန်းအောင် (ခ)
မောင်သာဝတို့သည် ဓားတချောင်းကို လုယက်နေခြင်း စသော သက်
သေခံ အထောက်အထားများ ရှိသည်။

သူတဦးကို တင်ကူးကြံရွယ်ချက်ဖြင့် သတ်ဖြတ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်
ရန် တင်ကူးကြံရွယ်ချက်ရှိကြောင်း လုံလောက်သော သက်သေခံချက်
များ ရှိရပေမည်။ ဖြစ်ပွားသောကိစ္စတွင် မောင်စိုးညိမ်း သည် သေဆုံး

သူ၏ ဖခင်ထံ သေဆုံးသူနှင့် မိမိဇနီး မလှသိန်းတို့ အချင်းများသည့် ကိစ္စ ပြောဆိုတိုင်တန်းရာမှ သေဆုံးသူနှင့် မခြေမငံဖြစ်ပြီး ဓားနှင့်ခုတ်သည့် အခြေအနေမျိုးသာ ပေါ်ပေါက်သည်။ တင်ကူးကြံရွယ်ချက် ရှိကြောင်း သံသယကင်းရှင်းစွာ ပေါ်လွင်ထင်ရှားခြင်း မရှိသောကြောင့်၊ မောင်စိုးညိမ်းအပေါ် ညောင်တုန်းမြို့နယ် တရားရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ (၁) (ခ) အရ သေဒဏ် ချမှတ်သော အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်၍ ပုဒ်မ ၃၀၂ (၂) အရ တသက်တကျွန်း ဒဏ်ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။

၁၉၇၈

မောင်စိုး

ညိမ်း

နှင့်

ပြည်ထောင်စု

ဆိုရှယ်လစ်

သမ္မတမြန်မာ

နိုင်ငံတော်

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးတင်အောင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးလှဘုန်း နှင့် ဦးသန့်စင်
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရွှေတွင်

† ၁၉၇၀
အောက်တို
ဘာ ၆ ရက်

မောင်စံလွင် (ခ) နသီး
နှင့်

ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော် *

ဆွေမျိုးသက်သေ၏ ထွက်ချက်- ပြစ်မှုများတွင် တရားလိုနှင့် ဆွေမျိုးတော်
စပ်သော သက်သေများ၏ ထွက်ချက်ကို လက်မခံရဟု သက်သေခံ
ဥပဒေက တားမြစ်ချက် မရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုများနှင့် ပတ်သက်၍ သက်သေခံ
ဥပဒေတွင် သက်သေများသည် တရားလိုနှင့် ဆွေမျိုး တော်ဖြစ်သည့်
အကြောင်းကြောင့် ယင်းသက်သေများ၏ ထွက်ချက်ကို လက်မခံရဟု
တားမြစ် ထားသော ပြဋ္ဌာန်းချက် မရှိချေ။

လျှောက်ထားသူအတွက် - မရှိ

လျှောက်ထားခံရသူအတွက် - ဦးသိန်းလွင်၊ ဥပဒေဝန်ထမ်း
အဆင့် (၁)

သာကေတမြို့နယ်တရားရုံး ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီး အမှတ် ၁၂၂၃/၇၃
တွင် လျှောက်ထားသူ မောင်စံလွင် (ခ) နသီးအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ
ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ (၂) အရ ထောက်ခံ ၉ နှစ် ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်
သည်။ မောင်စံလွင်သည် ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးသို့ အယူခံဝင်သော်လည်း
မအောင်မြင်၍ ဗဟိုတရားရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှုဆက်လက် လျှောက်ထားသော
အမှုဖြစ်သည်။

* ၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၄၄၃ (ခ)

† ၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအယူခံမှုအမှတ် ၁၆ တွင် ချမှတ်သော
(၂၃-၈-၇၆) နေ့စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု။

အမှုဖြစ်ပွားပုံမှာ ၈-၅-၇၃ နေ့ည ၉ နာရီ ၃၀ မိနစ်လောက်တွင် သေသူဓာတ်ဘဲသည် ဇနီး မဌေးဌေး၊ ညီဖြစ်သူ မောင်ဓာတ်ခဲတို့နှင့် အတူ သာကေတမြို့နယ် ၇ ရပ်ကွက်နှင့် ၆ ရပ်ကွက် ဒေါင့်ရှိ ရိပ်သာ အတွင်း ထိုင်စကားပြောနေစဉ် လျှောက်ထားသူ မောင်စံလွင်သည် ရုတ်တရက် ဝင်လာပြီး မင်းလားကွဟု အော်ခါ မောင်ဓာတ်ဘဲကို ဓားနှင့် ၂ ချက် ထိုးလေသည်။ ထို့နောက် မောင်စံလွင်သည် အနီးရှိ မဌေးဌေး နှင့် မောင်ဓာတ်ခဲတို့ကို ဓားနှင့် ထိုးရန်ပြုသော အခါ မဌေးဌေးနှင့် မောင်ဓာတ်ခဲတို့လည်း ထွက်ပြေးသဖြင့် မောင်စံလွင်သည် ၁၀ လမ်း ဘက်သို့ ထွက်သွားသည်။ မဌေးဌေးနှင့် မောင်ဓာတ်ခဲတို့သည် အချင်း ဖြစ်နေရာသို့ ပြန်လာသော အခါ မောင်ဓာတ်ဘဲသည် လမ်းဘေး ကွမ်း ယာဆိုင် အနီးတွင် ဓားဒဏ်ရာ ၂ ချက်ရပြီး မှောက်လျက် လဲနေသည် ကို တွေ့ရသည်။ မဌေးဌေးက မောင်ဓာတ်ဘဲ၏ မိခင် ဒေါ်နန်းစိန်ကို အခေါ်ခိုင်းပြီး မောင်ဓာတ်ဘဲကို ဆေးရုံသို့ ပို့သော်လည်း မောင်ဓာတ် ဘဲမှာ သေဆုံးပြီးဖြစ်သည်။ ဤတွင် မဌေးဌေးက သာကေတရဲစခန်းသို့ တိုင်ချက်ရေး ဖွင့်သဖြင့် ရဲစခန်းမှအမှုကို ဆက်လက်စုံစမ်းပြီး လျှောက် ထားသူ မောင်စံလွင်အပေါ် လူသတ်မှုနှင့် အရေးယူခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

၁၉၇၀
မောင်စံလွင်
(ခ) နသီး
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်

မြို့နယ်တရားရုံး၏အမှုတွဲကို လေ့လာသောအခါ သေသူမောင်ဓာတ် ဘဲကို လျှောက်ထားသူ မောင်စံလွင်က ဓားနှင့် ၂ ချက် ထိုးကြောင်းကို ထိုစဉ်က မောင်ဓာတ်ဘဲ အနီးတွင် ထိုင်နေသူ မောင်ဓာတ်ဘဲ၏ ဇနီး မဌေးဌေး (လိပြ-၁) နှင့် မောင်ဓာတ်ဘဲ၏ ညီဖြစ်သူ မောင်ဓာတ်ခဲ (လိပြ-၂) တို့က အတည့်အလင်း ထွက်ဆို ထားကြသည်။ မဌေးဌေး သည် သတင်းတိုင်ချက်ကို ရေးဖွင့်စဉ်ကပင် ဓားနှင့်ထိုးသူကို မှတ်မိ ကြောင်းနှင့် လူပုံသဏ္ဌာန်ပါ ဖော်ပြပြီး စိုင်ကြားခံသည့်အပြင် တရား ရေးကော်မီတီ ရွှေ့တွင်လည်း လူစီတန်းပြရာတွင် စွပ်စွဲပြသနိုင်ခဲ့ကြောင်း သက်သေခံ(ခ)အရ ပေါ်လွင်ပေသည်။ ထိုနည်းအတူ အခြားမျက်မြင် သက်သေဖြစ်သူ မောင်ဓာတ်ခဲကလည်း တရားရေးကော်မီတီရွှေ့တွင် သက်သေခံ(ဂ)အရ လူစီတန်းပြသခဲ့သည်မှာလည်း ထင်ရှားလေသည်။ ထို့ကြောင့် ယခုအမှုတွင် လျှောက်ထားသူ မောင်စံလွင်အပေါ် မျက်မြင် သက်သေ အထောက်အထားများ ခိုင်လုံစွာ ရှိနေသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

လျှောက်ထားသူ မောင်စံလွင်က မိမိသည် တန်ခူးလ လောက်က သေသူ မောင်ဓာတ်ဘဲ၏ အစ်ကိုဖြစ်သူ မောင်ခင်မောင်လင်းနှင့် ရန်ဖြစ်၍ မိမိ၏ ဦးခေါင်း နှင့် လက်တွင် ဒဏ်ရာ ရခဲ့ကြောင်း၊ ဖခင် ဖြစ်သူက

၁၉၇၀
မောင်စံလွင်
(ခ) နသီး
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်

အဘိုးများရှိရာ တောသို့သွားနေရန် ခိုင်းသဖြင့် လက်ပံတန်းမြို့နယ် ဂရံ
ရွာသို့ သင်္ကြန်မတိုင်မီ ၁၀ ရက်လောက်က အဘိုးများနှင့် သွားရောက်
နေထိုင်ပြီး အဘိုးများကို ကူညီလုပ်ကိုင်နေခဲ့ကြောင်း နောက်ပိုင်းတွင်
မောင်သက်တင် (ခံပြု- ၉)က လူသတ်မှုနှင့် အစွပ်စွဲ ခံနေရကြောင်း
လာပြောမှ မိမိရန်ကုန်သို့ ပြန်လာသောအခါ ယခုအမှုနှင့် ပတ်သက်၍
အဖမ်း ခံရကြောင်း ချေပထားသည်။ တရားခံပြု သက်သေများ၏
ထွက်ချက်များကို လေ့လာသောအခါ လျှောက်ထားသူ မောင်စံလွင်
သည် ဂရံရွာသို့ ရောက်သည့် အချိန်လောက်သာ ယေဘုယျအားဖြင့်
ထွက်ဆိုကြခြင်းကို တွေ့ရသည်။ မောင်စံလွင်သည် တောရွာသို့ သင်္ကြန်
မတိုင်မီ ၁၀ ရက်လောက်က ရောက်နေပါသည်ဟု ထွက်ဆိုကြသော်
လည်း အချင်းဖြစ်သည့် ၈-၅-၇၃ နေ့တွင် ဂရံရွာ၌ ရှိနေသည်ဟု
မည်သူမျှ မထွက်ဆိုနိုင်ကြပေ။

ယခုအမှုတွင် တရားလိုဘက်မှ သက်သေများမှာ သေသူ၏ ဇနီးနှင့်
ညီဖြစ်သောကြောင့် ယုံကြည်ရန် မသင့်ဟု တရားခံဘက်မှ တင်ပြသေး
သည်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုများနှင့် ပတ်သက်၍ သက်သေခံဥပဒေတွင်
သက်သေများသည် တရားလိုနှင့် ဆွေမျိုး တော်စပ်သည့် အကြောင်း
ကြောင့် ယင်းသက်သေများ၏ ထွက်ချက်ကို လက်မခံရဟု တားမြစ်
ထားသော ပြဋ္ဌာန်းချက်မရှိချေ။ အချင်းဖြစ်ချိန်က အချင်းဖြစ်နေရာတွင်
မဌေးဌေးနှင့် မောင်ဓာတ်ခဲတို့ ရှိကြောင်းကို မောင်ခင်မောင်လင်း
(လုံပြု- ၃) နှင့် ဒေါ်နှင်းစိန် (လုံပြု- ၄)တို့၏ ထွက်ချက်အရလည်း
ပေါ်လွင် ပေသည်။ ဤမျက်မြင် သက်သေ ၂ ဦး၏ တင်ပြချက်ကို
မောင်စံလွင်သည် အထောက်အထားခိုင်လုံစွာ ချေဖျက်နိုင်ခြင်း မရှိပေ။

ထို့ကြောင့် သေသူ မောင်ဓာတ်ဘဲကို ဓားနှင့်ထိုး၍ သတ်သူမှာ
လျှောက်ထားသူ မောင်စံလွင်(ခ) နသီး ဖြစ်ကြောင်း မြို့နယ်တရားရုံးနှင့်
တိုင်းတရားရုံး တို့က အကြောင်းခြင်းရာ အချက်အလက်နှင့် ပတ်သက်၍
တသဘောတည်းဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းမှာ အမှုတွင်ပေါ်ပေါက်သောသက်သေခံ
အထောက်အထားများအရ မှားယွင်းချွတ်ချော်မှု ရှိသည်ဟု မယူဆနိုင်
သဖြင့် မောင်စံလွင်၏ ပြင်ဆင်မှု လျှောက်ထားချက်ကို ပယ်လိုက်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးတင်အောင်၊ အဖွဲ့ဝင်များ အဖြစ် ဦးစိုးလှိုင်နှင့် ဦးသန့်စင်
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရှေ့တွင်

ဦးညိုကြီး
နှင့်

ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ် သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော် *

† ၁၉၇၀
ဇွန်လ
၂၃ ရက်

ပဋိညာဉ်ပျက်ကွက်မှုဖြင့် တရားမကြောင်းအရ အရေးယူသင့်သောအမှုကို
ပြစ်မှုကြောင်းအရ အရေးမယူနိုင်ခြင်း- ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၀
အရ၊ ပြစ်မှုမြောက်ရန်မှာ ငွေယူစဉ်လိမ်လည်ရန် အကြံရှိရန်လိုအပ်
ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ လျှောက်ထားသူ ဦးညိုကြီးအပေါ် တရားစွဲဆိုခြင်း
မှာ ကျောင်းဆောက်ရန်အတွက် ယူထားသော သစ်ဖိုးငွေများကျေလည်
အောင် ကတိအတိုင်းသစ်များပေးရန် ပျက်ကွက်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။
ဦးညိုကြီးသည် ကျောင်းဆောက်လုပ်ရေး အဖွဲ့ထံမှ ငွေယူစဉ်အချိန်တွင်
မရိုးမဖြောင့်သော သဘောရှိကြောင်း မပေါ်ပေါက်ချေ။ ငွေများ
လက်ခံစဉ်အချိန်ကမရိုးမဖြောင့်သောသဘောနှင့်လိမ်လည်ရန်အကြံအစည်
ရှိမှသာလျှင် ပြစ်မှုကြောင်းအရ ဦးညိုကြီးအပေါ် အရေးယူနိုင်မည်ဖြစ်
ပေသည်။

ကျောင်းဆောက်လုပ်ရေး အဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ ဦးဘိုးခင်နှင့် သစ်များလက်ခံ
ရယူသော အတွင်းရေးမှူး ဦးဘိုးစိုးကလည်း ဦးညိုကြီးနှင့် ကျောင်း
ဆောက်လုပ်ရေးအဖွဲ့သည် စာရင်းများရှင်း၍ မပြီးသေးကြောင်း ထွက်
ဆိုကြသည်။ ထို့ကြောင့် ပဋိညာဉ်ပျက်ကွက်မှုဖြင့် တရားမကြောင်း
အရသာ အရေးယူသင့်သောအမှုကို ပြစ်မှုကြောင်းအရ အရေးယူအပြစ်
ပေးခြင်းမှာ မှားယွင်းသည်။

* ၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၄၇၈ (ခ)

† ၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအယူခံမှုအမှတ် (၄၁) တွင် ချမှတ်သော
(၂၀-၁၀-၇၆) နေ့စွဲပါ ဝဲခူးတိုင်းတရားရုံး၏အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု။

၁၉၇၈
ဦးညိုကြီး
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်

လျှောက်ထားသူအတွက် - ကိုယ်တိုင်

လျှောက်ထားခံရသူများအတွက်- ဒေါ်စောဝင်း၊ ဥပဒေဝန်ထမ်း
အဆင့်(၂)

လျှောက်ထားသူ ဦးညိုကြီးအပေါ်ညောင်လေးပင်မြို့နယ်တရားရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၀ အရ ဒဏ်ငွေကျပ် ၂၂၀၀/-ပေးဆောင် ရန်ပျက်ကွက်လျှင် ထောင်ဒဏ် ၁ နှစ်နှင့် ၉ လကျခံစေရန်၊ ဒဏ်ငွေပေး ဆောင်လျှင် ကျပ် ၂၀၅၀/- ကို နှစ်နာသူဦးဘိုးခင်အား လျော်ကြေး အဖြစ်ပေးစေရန် အမိန့်ချမှတ်သည်။ ဦးညိုကြီးက ပဲခူးတိုင်းတရားရုံးသို့ အယူခံသော်လည်း အောင်မြင်ခြင်းမရှိသောကြောင့် ဗဟိုတရားရုံးသို့ ပြင် ဆင်မှု တင်သွင်းခြင်းဖြစ်သည်။

မူလအမှုတိုင်ကြားသူ ဦးဘိုးခင်သည် ပြန်တန်ဆာမြို့နယ် အထက်တန်း ကျောင်း ဆောက်လုပ်ရေးအဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သည်။ ကျောင်းဆောက်လုပ်ရန် သစ်များရရှိရေးအတွက် ဦးဘိုးခင်နှင့်ဦးညိုကြီးတို့ သဘောတူညီချက်အရ ဦးညိုကြီးက သစ်များပေးသွင်းရန်၊ ပထမအကြိမ် ငွေကျပ် ၂၀၀၀/- ဒုတိယအကြိမ် ငွေကျပ် ၂၀၀၀/- နှင့် တတိယအကြိမ်ငွေကျပ် ၁၅၀၀/- စုစုပေါင်းငွေကျပ် ၅၅၀၀/- ဦးဘိုးခင်ထံမှရယူခဲ့သည်။

ဦးညိုကြီးသည်ကျောင်းဆောက်လုပ်ရေးအဖွဲ့သို့တန်ဖိုးငွေကျပ်၂၅၀၀/- ရှိ သစ်များပေးသွင်းပြီးနောက် ကျန်ရှိသောငွေကျပ် ၃၀၀၀/- အတွက် သစ်များပေး သွင်းရန် ပျက်ကွက်သည်။ ထို့ကြောင့် ဦးညိုကြီးအပေါ် ဦးဘိုးခင်က လိမ်လည်မှုဖြင့် အရေးယူတိုင်တန်းပြီး အထက်တွင်ဖော်ပြ ပါအတိုင်း အမိန့်ချမှတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

လျှောက်ထားသူဦးညိုကြီးအပေါ်တရားစွဲဆိုခြင်းမှာကျောင်းဆောက် ရန်အတွက် ယူထားသောသစ်ဖိုးငွေများ ကျေလည်အောင်ကတိအတိုင်း သစ်များပေးရန် ပျက်ကွက်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဦးညိုကြီးသည် ကျောင်းဆောက်လုပ်ရေးအဖွဲ့ထံမှ ငွေယူစဉ်အချိန်တွင် မရိုးမဖြောင့်သော သဘောရှိကြောင်း မပေါ်ပေါက်ချေ။ ငွေများလက်ခံစဉ်အချိန်က မရိုး မဖြောင့်သော သဘောနှင့်လိမ်လည်ရန် အကြံအစည်ရှိမှသာလျှင် ပြစ်မှု ကြောင်းအရ ဦးညိုကြီးအပေါ် အရေးယူနိုင်မည်ဖြစ်ပေသည်။

ကျောင်းဆောက်လုပ်ရေးအဖွဲ့ဥက္ကဋ္ဌ ဦးဘိုးခင်နှင့် သစ်များလက်ခံ ရယူသော အတွင်းရေးမှူး ဦးဘိုးစိုးကလည်း ဦးညိုကြီးနှင့် ကျောင်း ဆောက်လုပ်ရေးအဖွဲ့သည် စာရင်းများရှင်း၍မပြီးသေးကြောင်း ထွက်

ဆိုကြသည်။ ထို့ကြောင့် ပဋိညာဉ်ပျက်ကွက်မှုဖြင့် တရားမကြောင်း
 အရသာ အရေးယူသင့်သောအမှုကို ပြစ်မှုကြောင်းအရ အရေးယူအပြစ်
 ပေးခြင်းမှာ မှားယွင်းသည်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၀ အရ အပြစ်
 ပေးရာတွင် ထောင်ဒဏ်မပျက်မကွက် ပါရှိရမည်ဖြစ်သော်လည်း ဒဏ်ငွေ
 မျှသာ တပ်လိုက်သောအမှုမှာလည်း မှားယွင်းသည်။ ထို့ကြောင့် မြို့နယ်
 တရားရုံးနှင့် တိုင်းတရားရုံးတို့၏ အမိန့်များကိုပယ်ဖျက်၍ လျှောက်ထား
 သူ ဦးညိုကြီးအား အမှုမှအပြီးအပြတ် လွှတ်စေရန်နှင့် ဒဏ်ငွေများပေး
 ဆောင်ခဲ့ပြီးဖြစ်လျှင် ပြန်၍ပေးစေရန် အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။

၁၉၇၀

ဦးညိုကြီး

နှင့်

ပြည်ထောင်စု

ဆိုရှယ်လစ်

သမ္မတမြန်မာ

နိုင်ငံတော်

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးလှမောင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးလွင်မောင်နှင့် ဦးသန့်စင်
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရွှေတွင်

† ၁၉၇၀

ဇန်နဝါရီ

၁၀ ရက်

မောင်ညွန့်စိန်

နှင့်

ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်*

ခုခံကာကွယ်ပိုင်ခွင့်ကို ကျော်လွန်ခြင်း— သေသူ လက်နက်မဲ့ဖြစ်နေချိန်တွင်
ဒဏ်ရာ မြောက်များစွာ ရစေ၍ သေဆုံး စေလျှင် တရားခံသည်
ကာကွယ်ခံပိုင်ခွင့်ကို ကျော်လွန်ရာ ရောက်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဤအမှုတွင် မောင်ညွန့်စိန်က ခုခံကာကွယ်ပိုင်
ခွင့်ကို တင်ပြထားသော်လည်း သေသူတွင် ရရှိသော ဒဏ်ရာများကို
လေ့လာသော အခါတွင် ဒဏ်ရာစုစုပေါင်း ၆ ချက် ရရှိပြီး ဆီးခုံ
အထက်နားနှင့် ရင်ဘတ်အောက်နားတွင် ရရှိသော ဒဏ်ရာများကြောင့်
သေဆုံးရပါသည်ဟု ဆရာဝန်က ထွက်ဆိုထားသည်ကို တွေ့ရသည်။
လျှောက်ထားသူ မောင်ညွန့်စိန်သည် သေသူလက်နက်မဲ့ ဖြစ်နေသော
အချိန်တွင် ထိုဒဏ်ရာများ ရစေသည်မှာ ပေါ်လွင်သည်။ ယင်းကြောင့်
မောင်ညွန့်စိန်၏ ပြုမူခြင်းသည် ခုခံကာကွယ်ပိုင်ခွင့်ကို ကျော်လွန်သည်ဟု
ယူဆသည်။

လျှောက်ထားသူ အတွက် — ဦးတင်မောင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ

လျှောက်ထားခံရသူအတွက် — ဦးသိန်းအောင်၊ ဥပဒေဝန်ထမ်း
အဆင့်- ၁

* ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၁၀၄ (ခ)

† ၁၉၇၅ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအယူခံမှုအမှတ် ၄၀ တွင် ချမှတ်သော
(၁၃ - ၅ - ၇၇) နေ့စွဲပါ စစ်ကိုင်းတိုင်း တရားရုံး၏ အမိန့်ကို
ပြင်ဆင်မှု။

မြင်းမူမြို့နယ်တရားရုံး ပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၂၆၉/၇၃တွင် မောင်တင်
ညွန့်ကို ဓားဖြင့်ထိုး၍ သတ်ခဲ့သည့်အတွက် မောင်ညွန့်စိန်အား ပြစ်မှု
ဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ (၂)အရ ထောင်ဒဏ် ၁၀ နှစ်အပြစ် ပေးခဲ့
သည်ကို တိုင်းတရားရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၄ သို့ ပြောင်းလဲ
ပြီးနောက် မူလရုံး အပြစ်ဒဏ်အတိုင်း ချမှတ်ခဲ့သည်ကို မကျေနပ်၍
ဤဗဟိုတရားရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှုလျှောက်ထားသော အမှုဖြစ်သည်။

၁၉၇၈
မောင်ညွန့်
စိန်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်

မူလရုံးအမှုတွဲကို လေ့လာသော အခါတွင် တရားလို ပြုလုပ်တိုင်ကြား
သူမောင်ပေါက်စသည် ကြားသည့်အချက်အလက်လောက်သာ တိုင်ကြား
နိုင်သည်ကိုတွေ့ရပေသည်။ အခြားလိုပြု သက်သေများမှာလည်း မျက်မြင်
သက်သေ ထွက်ဆိုနိုင်ခြင်း မရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။ ပြင်ဆင်မှုလျှောက်
ထားသူ မောင်ညွန့်စိန်၏ ဖြောင့်ချက်တခုတည်းသာ ငြိစွန်းမှုရှိသည်ကို
တွေ့ရသည်။ မောင်ညွန့်စိန်သည် မူလရုံးတွင် အစစ်ခံစဉ်ကလည်း ထို
ဖြောင့်ချက်ကို ဝန်ခံပြီး ဖြောင့်ချက်ပါ ဖြစ်ရပ်အတိုင်း ထွက်ဆိုသည်ကို
တွေ့ရသည်။ ဖြောင့်ချက်အရ ပေါ်ပေါက်သော ဖြစ်ရပ်မှာ အလွန်ပစ္စုပ္ပန်
နေ ဦးအေးသောင်း၏ ပဲအိတ်ပျောက်မှုနှင့် ပတ်သက်ပြီး မောင်တင်ညွန့်
ကို ခေါ်ယူစစ်ဆေးသောအခါ မောင်ညွန့်စိန်က ခိုးခိုင်း၍ ခိုးခဲ့ကြောင်း
ယင်းအနေနှင့် သယ်ခ ၂၆/- သာ ရခဲ့ကြောင်း လူကြီးများ ရှေ့တွင်
အစစ်ခံပြီးနောက် မောင်တင်ညွန့်သည် မန္တလေးသို့ တိမ်းရှောင်သွား
သည်။ နောက်ပိုင်း မောင်ညွန့်စိန်က အင်္ကျီဝယ်ရန်အတွက် ငွေကျပ်
၂၀၀/- ယူပြီး မန္တလေးသို့ လိုက်သွားရာ မန္တလေးတွင် မောင်တင်ညွန့်နှင့်
တွေ့ကြသည်။ ထို့နောက် ယင်းတို့နှစ်ဦး ရွာသို့ ပြန်လာသော အခါတွင်
ရုတ်တရက် ရွာထဲသို့ မဝင်သေးပဲ ရွာအရှေ့ဘက် ဘုန်းကြီးကျောင်း
အနီးရှိ ဖျောက်ဆိပ်ပင်အောက်တွင် နားကြသည်။ ထိုအခါ မောင်တင်
ညွန့်က မောင်ညွန့်စိန်ကို အင်္ကျီဝယ်ခဲ့သလား မေးရာ မဝယ်ခဲ့ကြောင်း
ပြောသဖြင့် မောင်တင်ညွန့်က ထိုငွေ ၂၀၀/- ကို တောင်းသည်။
မောင်ညွန့်စိန်က ပေးရန် ငြင်းဆိုသော အခါ မောင်တင်ညွန့်သည်
ဓားမြှောင်ထုတ်ပြီး ဗိုက်ကို ထောက်၍ တောင်းသည်။ မောင်ညွန့်စိန်သည်
လှည့်ဖြားပြီး ပေးမည်ဟု ပြောသောအခါ မောင်တင်ညွန့်က ဓားကို
အနည်းငယ် နောက်ဆုတ်လိုက်စဉ် မောင်ညွန့်စိန်သည် ထွက်ပြေးခဲ့သည်။
သို့သော်ချုံ့တစ်ခုနှင့် ဝင်တိုက်မိပြီး နှစ်ဦးစလုံးလဲသောအခါ မောင်တင်
ညွန့်၏ လက်ထဲမှ ဓားကို မောင်ညွန့်စိန် ရရှိသွားပြီး မောင်တင်ညွန့်ကို
ထိုနေရာ၌ပင် ဓားနှင့်ထိုးပြီး ထွက်ပြေးခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ပြည်သူ့
ရဲ တပ်ဖွဲ့က အမှုကို ဆက်လက်စုံစမ်းပြီး မောင်ညွန့်စိန်နှင့် မောင်ညွန့်ဝေ

၁၉၇၀

မောင်ညွန့်
စိန်
နှင့်

ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်

တို့ အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂/၃၄ အရ ရုံးတင်တရားစွဲဆိုခြင်း ဖြစ်သည်။ မူလရုံးက မောင်ညွန့်စိန် အပေါ် အပြစ် ပေးပြီး မောင်ညွန့်ဝေကိုမူ တရားရှင် လွှတ်ခဲ့သည်။

ဤအမှုတွင် မောင်ညွန့်စိန်က ခုခံကာကွယ် ပိုင်ခွင့်ကို တင်ပြထားသော်လည်း သေသူတိုင်ရရှိသော ဒဏ်ရာများကို လေ့လာသောအခါတွင် ဒဏ်ရာ စုစုပေါင်း ၆ ချက် ရရှိပြီး ဆီးခုံအထက် နားနှင့် ရင်ဘတ်အောက်နားတွင် ရရှိသော ဒဏ်ရာများကြောင့် သေဆုံးရပါသည်ဟု ဆရာဝန်ကထွက်ဆိုထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ လျှောက်ထားသူ မောင်ညွန့်စိန်သည် သေသူ လက်နက်မဲ့ဖြစ်နေသော အချိန်တွင် ထိုဒဏ်ရာများ ရစေသည်မှာ ပေါ်လွင်သည်။ ယင်းကြောင့် မောင်ညွန့်စိန်၏ ပြုမူခြင်းသည် ခုခံကာကွယ်ပိုင်ခွင့်ကို ကျော်လွန်သည်ဟု ယူဆသည်။ မောင်ညွန့်စိန်အား ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၄ အရ အပြစ်ပေးထားသည်မှာ မှန်ကန်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်သည်။ သို့သော် ချမှတ်တားသော ပြစ်ဒဏ်မှာ ကျူးလွန်ခဲ့သည့် ပြစ်မှုနှင့် နှိုင်းဆလျှင် များလွန်းသည်ဟု ယူဆ၍ လျှောက်ထားသူ မောင်ညွန့်စိန်အား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၄ အရ အလုပ်ကြမ်းနှင့် ထောင်ဒဏ် ၅ နှစ် ကျခံစေရန် ပြင်ဆင်အမိန့် ချမှတ်လိုက်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးလှမောင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးအေးမောင်နှင့် ဦးသန့်စင်
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရှေ့တွင်

မေ ၁၁ တင်္ဂါ
နှင့်

ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်*

၁၉၇၀
စက်တင်ဘာ
၂၀ ရက်

နိုင်ငံတော်ကောင်စီ၏ ကြေငြာချက် အမှတ် (၄) အရ စစ်အုပ်ချုပ်ရေး
ကြေငြာခြင်း- စစ်အုပ်ချုပ်ရေး မကြေငြာမီက ကျူးလွန်သော အမှု
များကို စစ်အုပ်ချုပ်ရေး အမိန့်အရ စစ်ဆေး ကြားနာခြင်းသည်
နောက်ကြောင်းပြန် အာဏာသက်ရောက်စေခြင်း ဟုတ်မဟုတ်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ဥပဒေအချက်နှင့် ပတ်သက်၍ ထပ်မံစဉ်းစားရန်
ရှိသည်မှာ နိုင်ငံတော်ကောင်စီ၏ကြေငြာချက်အမှတ် (၄) အရ စစ်အုပ်
ချုပ်ရေးအဖွဲ့သို့ ပေးအပ်သော နေ့မှာ ၁၁-၁၂-၇၄ နေ့မှ အစပြုသည်
ဖြစ်သောကြောင့် ယင်းနေ့မတိုင်မီ ကျူးလွန်ခဲ့သည်ဟု အဆိုရှိသော
ပြစ်မှုများနှင့် ပတ်သက်၍ နောက်ကြောင်းပြန် အာဏာသက်ရောက်သည့်
သဘောပေါ်ပေါက်ခြင်း ရှိမရှိဖြစ်သည်။ နိုင်ငံတော်ကောင်စီ၏ ကြေငြာ
ချက် အမှတ် (၄)အရ ၁၁-၁၂-၇၄ နေ့တွင် စစ်အုပ်ချုပ်ရေး ကြေငြာ
ပြီးနောက် ရန်ကုန်တိုင်း စစ်အုပ်ချုပ်ရေး အမိန့်အမှတ် (၁) အရ
လျော်ကန်သင့်မြတ်သည်ဟု ယူဆသော ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုများကို အထူး
ခုံရုံးဖွဲ့၍ စစ်ဆေး စီရင်စေရန် ညွှန်ကြားသော အမိန့်ထုတ်ပြန်ခြင်းမှာ
ဥပဒေ အသစ်တစ်ရပ် ထုတ်ပြန်ခြင်းမဟုတ်ချေ။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေတွင်
ယခင်ကပင် ဖော်ပြပြဋ္ဌာန်းခဲ့ပြီးသော အမှုအမျိုးအစားများကို သာမန်
တရားရုံးများဖြင့် စစ်ဆေးကြားနာမည့်အစား အထူးအာဏာ အပ်နှင်း
ထားသော အထူးခုံရုံးများဖြင့် စစ်ဆေးကြားနာစေခြင်းသာ ဖြစ်ပေ
သည်။ ထို့ကြောင့် ယင်းသို့ ပြုမူဆောင်ရွက်ခြင်း အားဖြင့် နောက်
ကြောင်းပြန် အာဏာသက်ရောက်သည်ဟူ၍ မဆိုနိုင်ချေ။

* ၁၉၇၀ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှု အမှတ် ၇၅
† ၁၉၇၅ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှု ဆိုင်ရာ အမှု အမှတ် ၁၄ တွင် ချမှတ်သော
(၇-၄-၇၅) နေ့စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်း အထူးခုံရုံး အမှတ် (၂) ၏
အမိန့်ကို အယူခံမှု။

၁၉၇၈
မောင်တင့်
ဆွေ
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်

အယူခံတရားလို အတွက်- မရှိ

အယူခံ တရားခံ အတွက်- ဦးမြင့်အောင်၊ ဥပဒေဝန်ထမ်း
အဆင့် (၁)

ရန်ကုန်တိုင်းစစ်အုပ်ချုပ်ရေး အထူးခုံရုံးအဖွဲ့ အမှတ်(၂) အမှုအမှတ်
၁၄/၇၅ တွင် အယူခံတရားလို မောင်တင့်ဆွေ အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ
ဥပဒေပုဒ်မ ၁၄၃၊ ပုဒ်မ ၃၄၁၊ ပုဒ်မ ၄၄၇၊ ပုဒ်မ ၂၉၇၊ ပုဒ်မ ၃၉၂၊
ပုဒ်မ ၄၂၇၊ ပုဒ်မ ၃၅၃၊ ပုဒ်မ ၃၇၉၊ ပုဒ်မ ၃၂၃၊ ပုဒ်မ ၃၄၂ နှင့်
ပုဒ်မ ၁၂၄ - က/၁၄၉ တို့ အရ ပြစ်မှုများကို စုပေါင်း ကျူးလွန်
သည်ဟူ၍ ထောင်ဒဏ် ၆ နှစ် အပြစ်ဒဏ် ချမှတ်သည်။ ယင်းအမိန့်ကို
မောင်တင့်ဆွေက မကျေနပ်သောကြောင့် ဗဟိုတရားရုံးသို့ အယူခံဝင်
သော အမှုဖြစ်သည်။

အမှုအကြောင်းအရာ အကျဉ်းချုပ်မှာ ၅-၁၂-၇၄ နေ့ ညနေ ၃
နာရီ အချိန်ခန့်တွင် ဦးသန့်၏ ရုပ်ကလာပ်ကို အသုဘရှင် ဦးခန့်က
သင်္ဂြိုဟ်ရန် စီစဉ်နေစဉ် ကျောင်းသား ကျောင်းသူများ၊ ပြင်ပမှပုဂ္ဂိုလ်
များနှင့် သံဃာတော်အချို့တို့ပါဝင်သော ဆူပူသောင်းကျန်းသူ လူတစု
က ဦးသန့်၏ ရုပ်ကလာပ်ကို ကျိုက္ကဆံကွင်းမှ နေ၍ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်
နယ်မြေအတွင်းသို့ အတင်းအဓမ္မ ယူဆောင်သွားကြသည်။ ထို့အပြင်
တက္ကသိုလ်နယ်မြေကိုလည်း ၅-၁၂-၇၄ နေ့မှ ၁၁-၁၂-၇၄ နေ့ အထိ
သိမ်းပိုက်ထားပြီး ဦးသန့်အတွက် ဂူဗိမာန်ကို ကန်တော်မင်၌ ဖြစ်စေ၊
ကျောင်းသားသမဂ္ဂနေရာ၌ ဖြစ်စေ၊ အခြားသင့်တော်သော နေရာ၌
ဖြစ်စေ တည်ဆောက်ပေးရန် အတွက် သက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင် အဖွဲ့
အစည်းများထံ တောင်းဆိုသည်။ ၈ - ၁၂ - ၇၄ နေ့တွင် ဦးသန့်၏
ရုပ်ကလာပ်ကို သမဂ္ဂအဆောက်အဦ နေရာမှ တဆင့် ကန်တော်မင်သို့
ပို့ဆောင်ရန် စီစဉ်ကြသော်လည်း သမဂ္ဂအဆောက်အဦ နေရာဟောင်း၌
ပင် ဂူသွင်း သင်္ဂြိုဟ်ရန် အော်ဟစ်ဆန္ဒ ပြသူများ ပေါ်ပေါက်သော
ကြောင့် သမဂ္ဂအဆောက်အဦ နေရာဟောင်း၌ပင် ဂူသွင်းရန် ဆုံးဖြတ်
ကြသည်။

ဆူပူ သောင်းကျန်းသူများသည် ၅-၁၂-၇၄ နေ့ ညနေမှ အစပြု၍
တက္ကသိုလ်နယ်မြေတွင် ကျူးကျော်ဝင်ရောက်လျက်ရှိသောကြောင့် ပညာ
ရေးဝန်ကြီးဌာနမှညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ် ဦးစံသာအောင်က တက္ကသိုလ်နှင့်
ကောလိပ်များကို ၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၆ ရက်နေ့မှစ၍ ပိတ်ထား

ကြောင်း၊ တက္ကသိုလ်မှ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများအား မိဘရပ်ထံ ပြန်နိုင်ရန်အတွက် လိုအပ်သော ငွေကို ချေးသည့်အပြင် ယာဉ်များကို လည်း စီစဉ်ပေးကြောင်းနှင့် တက္ကသိုလ် နယ်မြေအတွင်းရှိ အဆောင် အသီးသီးတွင် ကျန်ရှိနေသေးသော ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများသည် ၁၀-၁၂-၇၄ နေ့ ၁၂ နာရီကို နောက်ဆုံးထား၍ ဖယ်ရှားပေးရန် ဖြစ်ကြောင်း အမိန့်ထုတ်ပြန်သည်။ ထို့နောက် ၁၁-၁၂-၇၄ နေ့ နံနက် ပိုင်းထိ တက္ကသိုလ်နယ်မြေအတွင်း ကျန်ရှိနေသော ကျောင်းသူ ကျောင်း သားများနှင့်တကွ ဆူပူသောင်းကျန်းသူများကို ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင် များနှင့် ဝင်ရောက်ဖမ်းဆီးခြင်း ပြုလုပ်ခဲ့သည်။

၁၉၇၀
မောင်တင့်
ဆွေ
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်

အယူခံတရားလို မောင်တင့်ဆွေ အပေါ် စွပ်စွဲသည့် အချက်များမှာ ဦးသန့်စွာပန အရေးအခင်းနှင့် ပတ်သက်၍ တရားခံများသည် ရန်ကုန် မြို့တော် စည်ပင်သာယာရေးအဖွဲ့မှ ထုတ်ပေးသော အမိန့်ကို ဆန့်ကျင်ပြီး ငြိမ်ဝပ်ပိပြားရေးကို ထိခိုက်စေသော ဆူပူမှုကို ရည်ရွယ်ချက် တူဖြင့် ပူးပေါင်းကျူးလွန်ကြရာ၌ ဥပဒေနှင့် ဆန့်ကျင်သော အစုအဝေးတွင် ပါဝင်ကြသူများ ဖြစ်သည့်အလျောက် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၄၃ ကို ကျူးလွန်ခြင်း၊ တက္ကသိုလ်နယ်မြေကို ကျူးကျော်ဝင်ရောက် သိမ်း ပိုက်ထားပြီး အများပြည်သူတို့ လွတ်လပ်စွာ ဝင်ထွက်သွားလာနိုင်သော ဝင်ပေါက် ထွက်ပေါက်များမှ လူအဝင် အထွက်ကို မတရားတားဆီး ခြင်း၊ လူကိုယ်ကို ရှာဖွေခြင်းစသော မတရားတားဆီးခြင်းတို့ကို ပြုကြ သဖြင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၄၁/၁၄၉ ကို ကျူးလွန်ခြင်း၊ ဦးသန့်၏ ရုပ်ကလာပ်ကို မြန်မာလူမျိုးတို့၏ ဓလေ့ထုံးတမ်း အစဉ်အလာ အရ သင်္ဂြိုဟ်ရန် အသုဘရှင်ဦးခန့်ကစီစဉ်နေစဉ် ရုပ်ကလာပ်ကို ကျိုက္ကဆံ ကွင်းမှ လုလူသွားကြခြင်းဖြင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၂၉၇/၁၄၉ ကို ကျူးလွန်ခြင်း၊ ယင်းလူစုသည် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်နယ်မြေနှင့် ဘွဲ့နှင်း သဘင် ခန်းမကို သက်ဆိုင်ရာမှ ခွင့်ပြုချက် မရရှိပဲ ကျူးကျော်ဝင်ရောက် သိမ်းပိုက်ထားပြီး ကျောင်းဆောင်အစရှိသော အဆောက်အဦနေရာများ တွင် အစည်းအဝေးများနှင့် လှုပ်ရှားမှုအဝဝကို ပြုလုပ်ခြင်းဖြင့် ပြစ်မှု ဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၄၇/၁၄၉ကို ကျူးလွန်ခြင်း၊ ဘွဲ့နှင်းသဘင်ခန်းမ ဆောင်နှင့် သမဂ္ဂအဆောက်အဦဟောင်း နေရာများတွင် အစိုးရအား ဆန့်ကျင်သော တရားများကို ဟောပြောကြခြင်း၊ အစိုးရအား အကြည် ညိုပျက်စေသောစာရွက်စာတမ်းများကို ရိုက်နှိပ်ဝေငှဖြန့်ဖြူးခြင်းဖြင့်ပြစ်မှု ဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၂၄ -က/၁၄၉ ကို ကျူးလွန်ခြင်း၊ ရန်ကုန်ဝိဇ္ဇာ နှင့်သိပ္ပံတက္ကသိုလ်ပိုင် ၂၁၇၉၁ကျပ်၄၅ ပြားတန်ပစ္စည်းများနှင့်ပြည်သူ့

၁၉၇၈
မောင်တင့်
ဆွေ
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်

လုပ်ငန်းကော်ပိုရေးရှင်းမှ တက္ကသိုလ်နယ်မြေတွင် ထားရှိသော ၆၀၅၅
ကျပ် ၅၀ ပြားတန် ဘီလပ်မြေများ၊ အုတ်များ၊ သဲများ၊ ဆောက်လုပ်
ရေးကိရိယာပစ္စည်းများကို ပိုင်ရှင်ခွင့်ပြုချက်မရရှိပဲယူငင်၍အုတ်ဂူဆောက်
လုပ်ရာတွင် အသုံးပြုကြခြင်းဖြင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၇၉/၁၄၉ ကို
ကျူးလွန်ခြင်း၊ တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းသို့ ရောက်သောအခါ ဟိုက်စပမ်
ဟော်တယ်အဆောက်အဦကို ခဲများဖြင့်ဝိုင်းဝန်းပစ်ခတ် ရိုက်ခွဲခြင်းဖြင့်
ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၇/၁၄၉ ကို ကျူးလွန်ခြင်း၊ တက္ကသိုလ်
နယ်မြေအတွင်းသို့ ရောက်ရှိလာကြသူများအနက် ယင်းတို့မသင်္ကာသူများ
အား နိုင်ငံထက်စီးနင်း ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ခြင်း၊ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်နာကျင်
စေမှုများပြုလုပ်ခြင်းဖြင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၄၂/၃၂၃/၁၄၉
ကို ကျူးလွန်ခြင်း၊ ဦးသန်း၏ ရုပ်ကလာပ်ကို လုယူသယ်ဆောင်သွားစဉ်
ကမ္ဘောဇအဆောက်အဦရှေ့၌ တာဝန်ဝတ္တရား ထမ်းဆောင်လျက်ရှိသူ
အထူးစုံစမ်းစစ်ဆေးရေး ဦးစီးဌာနမှ ဒုတိယစုံစမ်းရေးမှူး ဦးသန်းညွန့်
အား ဝိုင်းဝန်းရိုက်နှက်ပြီး ဦးသန်းညွန့်ကိုဆောင်သော ခြောက်လုံးပူး
သေနတ်ကို လုယူကြခြင်းဖြင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၉၂/၁၄၉ ကို
ကျူးလွန်ခြင်း၊ တာဝန်ဝတ္တရား ဆောင်ရွက်ရန် တက္ကသိုလ်နယ်မြေသို့
ရောက်ရှိနေသော သတင်းတပ်ဖွဲ့မှူးရုံးမှ ရဲတပ်သား မောင်စိုးမင်းနှင့်
မောင်အောင်မင်းတို့အား တာဝန်ဝတ္တရားဆောင်ရွက်ခြင်းမှ ဟန့်တား
စေလိုသည့်သဘောဖြင့် ထိုးကြိတ်ခြင်း၊ ဖမ်းဆီးခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်ကြသ
ဖြင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၅၃/၁၄၉ ကို ကျူးလွန်ခြင်းဟူသော
အချက်များဖြစ်သည်။

ဥပဒေအချက်နှင့်ပတ်သက်၍ မောင်တင့်ဆွေကျူးလွန်ခဲ့သည်ဆိုသော
အပြစ်ဒဏ်အားလုံးတို့ကို တမူပြီးတမူ ဆက်တိုက်စုပေါင်း စဉ်းစားလျှင်
ပြစ်မှုပေါင်း ၁၁ ခုကို ကျူးလွန်ခဲ့သည်ဖြစ်၍ ပြစ်ဒဏ်အနေဖြင့် ထောင်
ဒဏ် ၂၃ နှစ်ထိ ချမှတ်နိုင်သော်လည်း မောင်တင့်ဆွေအပေါ် စုစုပေါင်း
အားဖြင့် ၆ နှစ်သာလျှင် အပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ခြင်းဖြစ်၍ မှားယွင်းသည်ဟု
မဆိုနိုင်ချေ။

ဥပဒေအချက်နှင့်ပတ်သက်၍ ထပ်မံစဉ်းစားရန်ရှိသည်မှာ နိုင်ငံတော်
ကောင်စီ ကြေငြာချက်အမှတ် (၄)အရ စစ်အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့သို့ ပေးအပ်
သောနေ့မှာ ၁၁-၁၂-၇၄ နေ့မှ အစပြုသည်ဖြစ်သောကြောင့် ယင်းနေ့
မတိုင်မီ ကျူးလွန်ခဲ့သည်ဟုအဆိုရှိသော ပြစ်မှုများနှင့်ပတ်သက်၍ နောက်
ကြောင်းပြန် အာဏာသက်ရောက်သည့် သဘောပေါ်ပေါက်ခြင်း ရှိ မရှိ

၁၉၇၈
 မောင်တင့်
 ဆွေ
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စု
 ဆိုရှယ်လစ်
 သမ္မတမြန်မာ
 နိုင်ငံတော်

ဖြစ်သည်။ နိုင်ငံတော်ကောင်စီ၏ ကြေငြာချက် အမှတ် (၄) အရ ၁၁-၁၂-၇၄ နေ့တွင် စစ်အုပ်ချုပ်ရေး ကြေငြာပြီးနောက် ရန်ကုန်တိုင်း စစ်အုပ်ချုပ်ရေး အမိန့်အမှတ် (၁) အရ လျော်ကန်သင့်မြတ်သည်ဟု ယူဆသော ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုများကို အထူးခုံရုံးဖွဲ့၍ စစ်ဆေးစီရင်စေရန် ညွှန်ကြားသော အမိန့်ထုတ်ပြန်ခြင်းမှာ ဥပဒေအသစ်တစ်ရပ် ထုတ်ပြန်ခြင်းမဟုတ်ချေ။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေတွင် ယခင်ကပင်ဖော်ပြ ပြဋ္ဌာန်းခဲ့ပြီးသော အမှုအမျိုးအစားများကို သာမန်တရားရုံးများဖြင့် စစ်ဆေးကြားနာမည့်အစား အထူးအာဏာအပ်နှင်းထားသော အထူးခုံရုံးများဖြင့် စစ်ဆေးကြားနာစေခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် ယင်းသို့ ပြုမူဆောင်ရွက်ခြင်းအားဖြင့် နောက်ကြောင်းပြန် အာဏာသက်ရောက်သည်ဟူ၍ မဆိုနိုင်ချေ။

မောင်တင့်ဆွေကိုယ်တိုင်က အထူးခုံရုံး၌ စစ်ဆေးကြားနာစဉ် ၅-၁၂-၇၄ နေ့မှ အစပြု၍ ဆူပူသောင်းကျန်းသူများနှင့်တကွ ပါဝင်ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြောင်း ငြင်းဆန်ခြင်းမပြုချေ။ ယင်းအပေါ် စွပ်စွဲချက်အချို့နှင့်သာ အကျုံးဝင်ကြောင်းတင်ပြသည်။ မောင်တင့်ဆွေမှာ ရေကူးသင်တန်းဆရာတစ်ဦးဖြစ်၍ တက္ကသိုလ်နယ်မြေအတွင်း ဆူပူသောင်းကျန်းသောကိစ္စတွင် ရိက္ခာခန်း၌ တာဝန်ယူခြင်း၊ မသင်္ကာသူများကို စစ်ဆေးရာ၌ ကိုယ်ထိလက်ရောက် ပါဝင်ထိုးကြိတ်ခြင်း၊ ၉-၁၂-၇၄ နေ့မှအစ ပြု၍ ဆူပူသောင်းကျန်းသူများအား ကြီးကြပ်အုပ်ချုပ်နိုင်ရန် ကန့်ဂေၤ မှ ငန်းတော်ကြားအဖွဲ့တွင် ဦးဆောင်ခဲ့ခြင်း၊ ငွေကောက်ခံသည့်အဖွဲ့များကို စစ်ဆေးခြင်းအစရှိသော တာဝန်များကို ခေါင်းဆောင်ပိုင်းမှနေ၍ တာဝန်ယူဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် မောင်တင့်ဆွေပါဝင်ကျူးလွန်ခဲ့သော အမှုပေါင်း ၁၁ မှုနှင့်ပတ်သက်ပြီး ထောင်ဒဏ် ၆ နှစ်သတ်မှတ်ခြင်းမှာ များလွန်းသည်ဟုမဆိုနိုင်ချေ။ အာယူခံကိုပလပ်လိုက်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးအေးမောင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးလှမောင်နှင့် ဦးစိုးလှိုင်
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရှေ့တွင်

မောင်ထွန်းကြည်

နှင့်

ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ် သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်*

† ၁၉၇၀

မေလ

၁၃ ရက်

သစ်တောဥပဒေပုဒ်မ ၃၀ - ကျွန်းသစ်သည် နိုင်ငံပိုင် ဖြစ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ သိမ်းဆည်းရမိသော ကျွန်းတုံးများနှင့်ပတ်သက်၍
ခုတ်လှဲပြီးစ ကျွန်းသစ်ဖြစ်စေ၊ ခုတ်လှဲပြီး နှစ်ရှည် လများ မည်သို့မျှ
အသုံးမပြုရသေးသော ကျွန်းသစ်ဖြစ်စေ၊ ကျွန်းသားသစ်ဖြစ်လျှင် သစ်
တောဥပဒေပုဒ်မ ၃၀ အရ နိုင်ငံတော်ပိုင်သာ ဖြစ်ပေသည်။

လျှောက်ထားသူ အတွက် - ဦးညွန့်မြိုင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

လျှောက်ထား ခံရသူအတွက် - ဦးသိန်းအောင်၊ ဥပဒေ ဝန်ထမ်း
အဆင့် (၁)

မန္တလေးတိုင်း မေမြို့ မြို့နယ်တရားရုံး ပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၅၇၆/၇၅
တွင် လျှောက်ထားသူ မောင်ထွန်းကြည် အပေါ် ပြည်သူပိုင် ပစ္စည်း
ကာကွယ်ရေး ဥပဒေပုဒ်မ ၆ (၁) အရ အလုပ်နှင့် ထောင်ဒဏ် ၄ နှစ်
ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ တိုင်းတရားရုံးသို့ အယူခံတက်ရောက်ခဲ့
သော်လည်း အောင်မြင်ခြင်း မရှိသဖြင့် ဗဟိုတရားရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှု
လျှောက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

* ၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၆၁ (ခ)

† ၁၉၇၅ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှုအမှတ် ၇၃ တွင် ချမှတ်သော
(၁၀ - ၁၂ - ၇၅) နေ့စွဲပါ မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်ကို
ပြင်ဆင်မှု။

အမှုမှာ ၁၈-၉-၇၅ နေ့က ပြင်စာ ပြည်သူ့ရဲ တပ်ဖွဲ့ စခန်းမှ ဒုရဲ တပ်ကြပ် ကိုညွန့်အောင်နှင့် ရဲတပ်သား မောင်ဌေးသန်းတို့သည် ညနေ ၇ နာရီ အချိန်ခန့်တွင် လမ်းလုံခြုံရေး ဝတ္တရားထမ်းဆောင်ရင်း ၂၁ မိုင်၌ စောင့်နေစဉ် မေမြို့မှ မန္တလေးသို့ ဆင်းလာသော ကားအမှတ် ခ/၇၂၉၅ ကို ရပ်တန့် ရှာဖွေရာ မီးသွေးအိတ်များ အောက်တွင် တထောင့်ထွာခန့် အရှည်ရှိပြီး ထု ၆ လက်မပတ်လည်ရှိ ကျွန်းတုံး ၁၆၈ တုံးကို တွေ့ရှိသဖြင့် ပိုင်ရှင်ဖြစ်သူ လျှောက်ထားသူ မောင်ထွန်းကြည်နှင့် ကားမောင်းသူ မောင်အေးတို့အား ဖမ်းဆီး အရေးယူခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

၁၉၇၈
မောင်ထွန်း
ကြည်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်

ပြင်ဆင်မှု လျှောက်လွှာတွင် မောင်ထွန်းကြည်က ကျွန်းတုံးများမှာ လှည်းဘီးဒေါက် တကူ ပြုလုပ်ရန်ဖြစ်သော ကျွန်းသားအဟောင်းများ ဖြစ်၍လည်းကောင်း၊ သစ်တောဌာနမှ ပျောက်ဆုံးသော ကျွန်းတုံးများ မဟုတ်၍လည်းကောင်း၊ ပြည်သူပိုင်ပစ္စည်း ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၆ (၁) အရ အပြစ်ပေးနိုင်ခြင်းမရှိကြောင်းနှင့် ငွေကျပ် ၄၂၀/- မျှသာ တန်ဖိုးရှိသော ပစ္စည်းများဖြစ်ကြောင်းကို ထည့်သွင်း မစဉ်းစားပဲ ထောင်ဒဏ် ၄ နှစ် ချမှတ်ခြင်းမှာ ပြစ်မှုအတိုင်းအတာထက် များပြားနေကြောင်း တင်ပြထားသည်။

သိမ်းဆည်းရမိသော ကျွန်းတုံးများနှင့် ပတ်သက်၍ ခုတ်လှဲပြီးစ ကျွန်း သစ်ဖြစ်စေ၊ ခုတ်လှဲပြီး နှစ်ရှည်လများ မည်သို့မျှ အသုံးမပြုရသေးသော ကျွန်းသစ်ဖြစ်စေ၊ ကျွန်းသားသစ်ဖြစ်လျှင် သစ်တောဥပဒေပုဒ်မ ၃၀ အရ နိုင်ငံတော်ပိုင်သာ ဖြစ်ပေသည်။ သိမ်းဆည်းရမိသော ကျွန်းတုံး များကို လျှောက်ထားသူ မောင်ထွန်းကြည်က မိမိကိုယ်တိုင် ဖြတ်ယူခဲ့ ကြောင်း အစစ်ခံထားသည်ကိုလည်း တွေ့ရှိရသည်။

ပြစ်ဒဏ်နှင့် ပတ်သက်၍ လျှောက်ထားသူ မောင်ထွန်းကြည်က မသိ နားမလည်၍ လှည်းဒေါက် တကူ အတွက် အသုံးပြုရန် ကျွန်းတုံး အဟောင်းမှ ဖြတ်ယူခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း တင်ပြထားသည်။ ကျွန်းတုံး များသည် အဟောင်းများသာ ဖြစ်၍ ယင်းကို အသုံးပြုရန် ယူလျှင် အပြစ်ရှိလိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ယူဆဟန်တူသည်။ အကယ်၍ အပြစ်ရှိမည်ဆို လျှင် ဤသို့ပြုမူဝံ့မည် မဟုတ်ပေ။ မသိနားမလည်၍သာ ပြုလုပ်မိခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ယူဆသည်။ ယင်းကဲ့သို့ မသိနားမလည်သော သူများအား အပြစ်ဒဏ် ပေးရာတွင် ပညာပေး သဘောလောက်သာ ပေးရန်သင့်ပေ သည်။ ထို့အပြင် လျှောက်ထားသူ မောင်ထွန်းကြည်သည် ၂ နှစ်ခွဲ

၁၉၇၈
မောင်ထွန်း
ကြည်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်

ကျော် အကျဉ်းခံရပြီးဖြစ်၍ ယခုဆိုလျှင် နောင်တရလောက်ပြီဟု ယူဆ
သည်။ ကျခံပြီး ထောင်ဒဏ်သာ ကျခံစေပါက လျော်ကန်သင့်မြတ်ပေ
မည်။

ထို့ကြောင့် မြို့နယ်တရားရုံး၏ လျှောက်ထားသူ မောင်ထွန်းကြည်
အပေါ် ပြည်သူပိုင် ပစ္စည်းကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ
၆ (၁) အရ ပြစ်မှုကျူးလွန်ကြောင်း တွေ့ရှိချက်ကို အတည်ပြု၍ ပြစ်ဒဏ်
ကို ပယ်ဖျက်ကာ ယင်းအစား ပြောင်းလဲ၍ ကျခံပြီး ထောင်ဒဏ်သာ
ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးကြည်မြ၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးစိုးလှိုင်နှင့် ဦးလွင်မောင်
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရှေ့တွင်

မောင်နီ ပါ ၂ ဦး၊
မောင်အုန်းမောင် ပါ ၂၀ ဦး
နှင့်

† ၁၉၇၀
ဇန်နဝါရီ
၁၃ ရက်

ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ် သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်*

ဆိုရှယ်လစ် စီးပွားရေး စံနစ် တည်ဆောက်မှု အတွက် လုပ်ပိုင်ခွင့်များ
အပ်နှင်းသည့် ဥပဒေပုဒ်မ ၁၄ (၁) အရ အရေးယူခြင်း- ခရီးကြွ၍
ဆန်များကို သယ်ယူခြင်း မဟုတ်ပဲ ဆန်များကို တင်ရန် ကားစီးလုံး
အငှားလိုက်ခြင်း ဖြစ်၍ မှောင်ခိုဆန်များ သယ်ခြင်းကို ကားပိုင်ရှင်
မသိဟု ဆိုခြင်းမှာ ယုတ္တိမရှိ သိသည်ဟု ယူဆရမည် ဖြစ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ထွက်ချက်များ အရ ကား ၂ စီးသည် လမ်းပြေး
ကားအဖြစ် ခရီးကြွယင်း ခရီးသည်များနှင့် ဆန်များကို တင်သွားခြင်း
မဟုတ်ပဲ ငါးပုယင်းရွာတွင် အိပ်ပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ ဆန်များကို
သီးသန့်သွားရောက် တင်ဆောင်ခြင်း ဖြစ်၍ စင်းလုံးငှား သဘောဖြင့်
အငှားလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟုသာ ကောက်ယူရပေသည်။ သန်းခေါင်
ကျော်တွင် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ဆန်လာတင်ခြင်း ဖြစ်၍ ကြိုတင်ပြီး
ငှားထားခြင်း ဖြစ်သည်ဟုလည်း ကောက်ယူရပေသည်။ ဤကဲ့သို့ မှောင်ခို
ဆန်များ သယ်ယူခြင်းကို ကားပိုင်ရှင်က မသိပါဟု ဆိုခြင်းမှာ ယုတ္တိ
မရှိပေ။ ပိုင်ရှင်များ သိလျက်နှင့် မှောင်ခိုဆန်များ တင်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု
သာ ယူဆပေသည်။

* ၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှု ဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု အမှတ် ၃၄၂(ခ)၊ ၃၅၄(ခ)

† ၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု အမှတ် ၁၆ နှင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ
အယူခံမှု အမှတ် ၆၂ တို့တွင် ချမှတ်သော (၁၇-၇-၇၆) နေ့စွဲ ပါ
စစ်ကိုင်းတိုင်း တရားရုံး၏ အမိန့်များကို ပြင်ဆင်မှု။

၁၉၇၀
မောင်နီပါ
၂ ဦး၊

မောင်အုန်း
မောင်ပါ
၂၀ ဦး
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်

လျှောက်ထားသူများအတွက် - ဦးထွန်းဝေ၊ ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ
လျှောက်ထားခံရသူ အတွက် - ဦးဘသန်း၊ ဥပဒေဝန်ထမ်း
အဆင့် (၁)

ဘုတလင်မြို့နယ်တရားရုံး ပြစ်မှုဆိုင်ရာ မူလမှုအမှတ် ၂၇၇/၇၅ တွင်
လျှောက်ထားသူ ကိုအုန်းမောင် ပါ ၂၀ တို့ အပေါ် ဆိုရှယ်လစ်
စီးပွားရေးစနစ် တည်ဆောက်မှုအတွက် လုပ်ပိုင်ခွင့်များ အပ်နှင်းသည့်
ဥပဒေပုဒ်မ ၁၄ (၁) အရ တရားစွဲဆိုရာ လျှောက်ထားသူ များအား
ယင်းပုဒ်မ အရ အသီးသီး မူလမြို့နယ်တရားရုံးမှ အပြစ်ပေးလိုက်လေ
သည်။ လျှောက်ထားသူ ကိုနီနှင့် ကိုဦးတို့မှာ ကိုအုန်းမောင်ပါ ၂၀
တို့၏ ဆန်များကို သယ်ဆောင်သည့် ကား ၂ စီး၏ ပိုင်ရှင်များဖြစ်ကြ
သည်။ ၎င်းတို့ ကားများကိုလည်း ဆိုရှယ်လစ်စီးပွားရေး စနစ်တည်
ဆောက်မှုအတွက် လုပ်ပိုင်ခွင့်များ အပ်နှင်းသည့် ဥပဒေပုဒ်မ ၁၄(၁)
အရ မြို့နယ်တရားရုံးမှ ပြည်သူပိုင် သိမ်းလိုက်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ၎င်းတို့က
စစ်ကိုင်းတိုင်း တိုင်းတရားရုံးသို့ လျှောက်ထားကြသော်လည်း မအောင်
မြင်သဖြင့် ဗဟိုတရားရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှုများ လျှောက်ထား ကြခြင်း
ဖြစ်သည်။

ယခုလျှောက်ထားကြသော ပြင်ဆင်မှု ၂ မှုစလုံးမှာ မူလအမှု တစ်မှု
တည်းမှ ပေါက်ဖွားလာခြင်း ဖြစ်၍ ဤစီရင်ချက်သည် ယခုလျှောက်ထား
ကြသော ပြင်ဆင်မှု ၂ မှု စလုံးနှင့် အကြုံးဝင်စေရမည်။

အမှုအကြောင်းအရာ အကျဉ်းချုပ်မှာ ၁၂-၆-၇၅ နေ့၌ နံနက်
၂ နာရီခန့်တွင် ဘုတလင်မြို့နယ် ငါးပုယင်း ကျေးရွာမှ ဆန်ကား ၂
စီးသည် မှု ရွာသို့ ဆန်ပိုင်ရှင်များနှင့်အတူ ထွက်လာမည်ဟု သတင်းရရှိ၍
မြို့နယ်ကောင်စီ အ တွင်း ရေး မှူး ဦးချစ်သန်း၊ အလုပ် အမှုဆောင်
ဦးအောင်ရင်နှင့် ရဲအုပ် ဦးသန်းညွန့်တို့သည် အုတ်ဖိုရွာနှင့် ငါးပုယင်း
ရွာကြားမှစောင့်ကြိုနေစဉ် နံနက် ၄ နာရီခန့်တွင် ကားအမှတ် ၅၂၀၄
နှင့် ၁/၅၅၀၃ တို့သည် ဆန်ပိုင်ရှင်များ၊ ဆန်များနှင့်အတူ တင်ဆောင်
လာသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ရဲစခန်းသို့ ခေါ်ဆောင်လာရာ မြို့နယ်ပြည်သူ့
ကောင်စီအတွင်းရေးမှူး ဦးချစ်သန်းက တိုင်ချက်ဖွင့်၍ တရားခံများ
အပေါ်တွင် ၁၉၆၅ ခုနှစ်၊ ဆိုရှယ်လစ်စီးပွားရေးစနစ် တည်ဆောက်
မှု အတွက် လုပ်ပိုင်ခွင့်များ အပ်နှင်းသည့် ဥပဒေပုဒ်မ ၁၄ (၁) အရ
တရားစွဲဆိုသော အမှုဖြစ်ပေသည်။

ဤအမှုတွင် တရားလိုပြ သက်သေ ၈ ဦး စစ်ဆေးခဲ့ရာ ၎င်းတို့၏ ထွက်ချက်အရ ၁၂-၆-၇၅ နေ့ နံက် ၄ နာရီခန့် အချိန်တွင် ကား အမှတ် ၅၂၈၄ နှင့် ၁/၅၅၀၃ တို့သည် ဆန်အိတ်များနှင့်တကွ ဆန် ပိုင်ရှင်များကို တင်ဆောင်လာသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ရှာဖွေဖမ်းဆီးခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ကားအမှတ် ၅၂၈၄ ပေါ်မှ ဆန်ကြမ်း ၈၁ အိတ်၊ ဆန်နု ၁ အိတ်၊ ဆန်ကွဲ ၇၂ ပေါင် တွေ့ရ၍ ကားအမှတ် ၁/၅၅၀၃ ပေါ်မှ ဆန်အိတ် ၆၈ အိတ် တွေ့ရလေသည်။ လျှောက်ထားသူ ဆန်ပိုင် ရှင်များမှာ ဆန်များနှင့် တကွ လက်ဆုပ်လက်ကိုင် ဖမ်းဆီးရမိခြင်းဖြစ်၍ ဆန်များကို သယ်ဆောင်လာခြင်း အတွက် အငြင်းမပွားပေ။ သို့သော် ၎င်းတို့သည် ဆန်များကို ဘုတလင်မြို့နယ်အတွင်း ကြုံရာအရပ်၌ ရောင်း ချရန် ဖြစ်ပါသည်ဟုထည်းကောင်း၊ သယ်ယူခွင့်ရှိသည် ထင်၍ သယ်ယူ ခြင်း ဖြစ်သည်ဟုလည်းကောင်း ထုချေကြလေသည်။ ၎င်းတို့၏ ထုချေ ချက်များမှာ အခြေအမြစ် မရှိ၍ လက်မခံနိုင်ပေ။ ၎င်းတို့သည် ဆန်များ ကို တမြို့နယ်မှ တမြို့နယ်သို့ မှောင်ခိုသယ်ယူပြီး ရောင်းချရန်ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားသည်။ ထို့ကြောင့် ၎င်းတို့အပေါ် ဆိုရှယ်လစ် စီးပွားရေးစနစ် တည်ဆောက်မှုအတွက် လုပ်ပိုင်ခွင့်များ အပ်နှင်းသည့် ဥပဒေအရ အပြစ် ကျူးလွန်သည်ဟု ကောက်ယူရန်သာရှိသည်။ ၎င်းပြင် တရားလိုပြသက်သေ များ၏ ထွက်ချက်အရ လျှောက်ထားသူ ကိုအုံးမောင်နှင့် မောင်သန်း တို့မှာ မှောင်ခိုဆန်များ သယ်ဆောင်သည့် ကားများကို မှောင်းနှင့်ကြ သော ယာဉ်မှောင်းများ ဖြစ်ကြလေသည်။ လျှောက်ထားသူ ကိုနီနှင့် ကိုဦးတို့မှာ မှောင်ခိုဆန် သယ်ဆောင် လာ သော ကား ပိုင် ရှင် များ ဖြစ်ကြလေသည်။ တရားလိုပြသက်သေ ငါးပုယင်း ကျောင်းဆရာတော် ဦးကုမာရ၏ ထွက်ချက်တွင် ရေဦးမြို့နယ် တင်းတိမ်ရွာမှ ဆန်သည် များသည် ၎င်း၏ကျောင်းသို့ ရောက်လာပြီး တည်းခိုခွင့်တောင်းသည်။ ခွင့်ပြု၍ လည်းများ ပေါ်မှ ဆန်များကို ကျောင်းအောက်သို့ ချပြီး သန်းခေါင်ကျော်တွင် ကားသံကြားရ၍ ထကြည့်ရာ ကားပေါ်သို့ ဆန် များ တင်ကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ ရုံးရှေ့ရှိ ကား ၂ စီးပင် ဖြစ်သည်ဟု ထွက်ဆိုသည်။ ကျေးရွာကောင်စီဥက္ကဋ္ဌ ဦးကံမြင့်၏ ထွက်ချက်အရ အဆို ပါ ကား ၂ စီးမှာ ထိုညက ငါးပုယင်းရွာတွင် အိပ်ကြပြီး ဘုန်းကြီး ကျောင်းမှ ဆန်များကို တင်ဆောင်ပြီး ထွက်သွားကြသည်ဟုဆိုသည်။ အထက်ပါ ထွက်ချက်များအရ ကား ၂ စီးသည် လမ်းပြေး ကားအဖြစ် ခရီးကြိုယင်း ခရီးသည်များနှင့် ဆန်များကို တင်သွားခြင်း မဟုတ်ပဲ ငါးပုယင်းရွာတွင် အိပ်ပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ ဆန်များကို သီးသန့် သွားရောက် တင်ဆောင်ခြင်း ဖြစ်၍ စင်းလုံးငှား သဘောဖြင့် အငှား

၁၉၇၈
မောင်နီပါ
၂ ဦး၊
မောင်အုန်း
မောင်ပါ
၂၀ ဦး
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်

၁၉၇၀
မောင်နီပါ
၂ ဦး၊
မောင်အုန်း
မောင်ပါ
၂၀ ဦး
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်

လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟုသာ ကောက်ယူရပေသည်။ သန်းခေါင်ကျော်တွင် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ဆန်လာတင်ခြင်း ဖြစ်၍ ကြို့တင်ပြီး ငှားထားခြင်း ဖြစ်သည်ဟုလည်း ကောက်ယူရပေသည်။ ကားပိုင်ရှင် ကိုနီသည် ငါးပု ယင်း ရွာ၌ပင် နေထိုင်လေသည်။ ကားအမှတ် ၁/၅၅၀၃ တွင် ကား ပိုင်ရှင် ကိုနီကိုယ်တိုင် စပါယ်ယာ လိုင်စင်ရထားသူ ဖြစ်၍ စပါယ်ရာ အဖြစ်ဖြင့်ပင် ကားနှင့်လိုက်ပါလေ့ရှိသည်။ အချင်းဖြစ်နေကသာ ကား ပိုင်ရှင်သည် မန္တလေးသို့ သွားနေသည်ဟု ကားမောင်းသူ မောင်အုန်း မောင်က ထွက်ဆိုသည်။ အချင်းဖြစ် ကားအမှတ် ၅၂၀၄ ၏ ကားပိုင် ရှင် ကိုဦး၏ ဇနီး မခင်ရီသည် ငါးပုယင်းရွာတွင်ပင် နေထိုင်၍ ၎င်းအား ကားမောင်းသူ မောင်သန်းက ငွေပေး ငွေယူရှင်းတမ်း နေ့စဉ်ပြုလုပ် ပေးရသည်။

အထက်ပါအကြောင်းများကြောင့် ဤကဲ့သို့ မှောင်ခိုဆန်များ သယ် ယူခြင်းကို ကားပိုင်ရှင်က မသိပါဟု ဆိုခြင်းမှာ ယုတ္တိမရှိပေ။ ပိုင်ရှင်များ သိလျက်နှင့် မှောင်ခိုဆန်များ တင်ခြင်းဖြစ်သည်ဟုသာ ယူဆပေသည်။ ကား မောင်းသမား ၂ ဦးဖြစ်သော မောင်အုန်းမောင်နှင့် မောင်သန်း မှာလည်း ဤအမှုတွင် တရားခံများအဖြစ် ဆိုရှယ်လစ်စီးပွားရေး စနစ် တည်ဆောက်မှုအတွက် လုပ်ပိုင်ခွင့်များ အပ်နှင်းသည့်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၄ (၁) အရ ထောင်ဒဏ် ၂ နှစ်စီ အပြစ်ပေး ခံရခြင်းဖြစ်သည်။ သို့ ဖြစ်၍ ဘုတလင်မြို့နယ်တရားရုံးနှင့် အယူခံ စစ်ကိုင်းတိုင်း တရားရုံးတို့မှ မောင်အုန်းမောင်ပါ ၂၀ ဦးတို့အား ဆိုရှယ်လစ်စီးပွားရေး စနစ် တည်ဆောက်မှု အတွက် လုပ်ပိုင်ခွင့်များ အပ်နှင်းသည့် ဥပဒေပုဒ်မ ၁၄(၁)အရ အပြစ်ပေးခြင်းနှင့် သက်သေခံပစ္စည်း ဖြစ်သည့် ကားအမှတ် ၁/၅၅၀၃ နှင့် ၅၂၀၄ တို့အား ပြည်သူပိုင်သိမ်းစေရန် ချမှတ်ထားသော အမိန့်များကို အတည်ပြု၍ ပြင်ဆင်မှု လျှောက်လွှာ များကို ပလပ် လိုက်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးလှဘုန်း၊ အဖွဲ့ဝင်များ အဖြစ် ဦးတင်အောင်နှင့် ဦးသန့်စင်
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရွှေတွင်

မန္တကြီး

နှင့်

မောင်တင်လှ *

† ၁၉၇၀

ဩဂုတ်လ

၉ ရက်

စားစရိတ်တောင်းခံခြင်း—ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၇၈—ကလေး
စရိတ် တောင်းခံရာတွင် လျှောက်ထားခံရသူသည် ကလေး၏ ဖခင်
ဟုတ်မဟုတ် တရားမရုံး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို စောင့်ဆိုင်းရန် မလိုပဲ
လုံလောက်သော သက်သေခံချက်ရှိလျှင် တောင်းခံလာသော အကူ
အညီကို ပေးရန်လိုခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။မန္တကြီး မွေးဖွားခဲ့သော ကလေးမှာ မောင်တင်
လှ၏ ကလေး ဟုတ်မဟုတ် ပြဿနာနှင့် ပတ်သက်၍ တရားမရုံး၏
ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ရှေးဦးစွာ ရယူသင့်သည်ဟူသော ရော့ဝတီတိုင်းတရား
ရုံး၏ မှတ်ချက်နှင့် စပ်လျဉ်း၍မူ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုများ စစ်ဆေးရသော
တရားရုံးများသို့ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၄၇၈ က အပ်နှင်းထား
သော လုပ်ပိုင်ခွင့်ကို ပိတ်ပင်တားဆီးရာ ရောက်သဖြင့် လက်ခံရန် မသင့်
ဟု ယူဆသည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၄၇၈ အရ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုများ
စစ်ဆေးရသော တရားရုံးသို့ စရိတ်လျှောက်ထားခွင့်ပြုခြင်းသည် အမှုကို
မြန်မြန်နှင့် အကျဉ်းနည်းဖြင့် စစ်ဆေး၍ ကြန့်ကြာခြင်း မရှိစေပဲ စရိတ်
အကုန်အကျ နည်းစွာဖြင့် လိုအပ်သည့်အကူအညီကို ရနိုင်စေရန် ဖန်တီး
ထားခြင်း ဖြစ်သည်ဟု မှတ်ယူသင့်ပေသည်။ လုံလောက်သော သက်သေ
ခံချက် အထောက်အထား ရှိလျှင် တောင်းဆိုလာသော အကူအညီကို
ပေးရန်သင့်ပေသည်။

* ၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၄၀၂ (ခ)

† ၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှု အမှတ် ၃၁ တွင် ချမှတ်သော
၁၉-၁၀-၇၆ နေ့စွဲပါရော့ဝတီတိုင်းတရားရုံး၏အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု။

၁၉၇၈
မန္တကြီး
နှင့်
မောင်တင်လှ

လျှောက်ထားသူ အတွက် - ဦးဘိုးသာ၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

လျှောက်ထားခံရသူအတွက်- ဒေါ်မြင့်မြင့်သန်း ဗဟိုတရားရုံး
ရှေ့နေ

ဧရာဝတီတိုင်း ကျိုက်လတ်မြို့နယ်တရားရုံး၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထွေထွေမှု
အမှတ်၄၄/၇၄တွင်ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၈၈ အရ လျှောက်
ထားခံရသူ မောင်တင်လှက လျှောက်ထားသူ မန္တကြီး အား ၈-၁၀-၇၄
ရက်နေ့မှ စ၍ ကလေးစရိတ် တလ ငွေကျပ် ၂၀/- ပေးစေရန် အမိန့်
ချမှတ်ခဲ့သည်။ ယင်းအမိန့်ကို မကျေနပ်သဖြင့် မောင်တင်လှသည် ဧရာဝ
တီတိုင်းတရားရုံးသို့ အယူခံတက်ရောက်ခဲ့ရာတွင် တိုင်းတရားရုံးက မြို့နယ်
တရားရုံး၏ အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပြီး ကလေးသည် မောင်တင်လှ၏ ကလေး
ဟုတ်မဟုတ် တရားမရုံး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ရှေးဦးစွာ ရယူပြီး အမိန့်
ချမှတ်သွားရန် မူလရုံး အမှုတွဲကို ပြန်လည်ပေးပို့လိုက်သည်ဟု အမိန့်
ချမှတ်ခဲ့သဖြင့် မန္တကြီးက ဗဟိုတရားရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှု လျှောက်ထားလာ
ခြင်း ဖြစ်သည်။

လျှောက်ထားသူ မန္တကြီးနှင့် လျှောက်ထားခံရသူ မောင်တင်လှတို့
သည် မောင်နှမ တဝမ်းကွဲတော်စပ်ကြသည်။ မောင်တင်လှ၏ မိဘများ
မကျန်းမာ၍ ဆေးရုံတက်ရောက်ရသည့် အခါများတွင် မောင်တင်လှ
အိမ်သို့ မန္တကြီး ညဉ့်အိပ်ညဉ့်နေ သွားရောက် ကူညီပေးရသည်။ ထိုစဉ်
တဦးနှင့် တဦး ကျူးကျူးလွန်လွန်ဖြစ်ကြပြီး မန္တကြီးကိုယ်ဝန် ရရှိလာ
သည်။ ကိုယ်ဝန်ရရှိကြောင်း သိရှိသောအခါ မောင်တင်လှသည် မန္တကြီး
ကို လက်ထပ်ယူရန် ငြင်းခဲ့သဖြင့် မန္တကြီးက မောင်တင်လှကို ပြစ်မှုဆိုင်
ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၁၇ အရ ကျိုက်လတ်မြို့နယ်တရားရုံးတွင် တရားစွဲခဲ့
သည်။ မြို့နယ်တရားရုံးက မောင်တင်လှအား ဒဏ်ငွေ ကျပ် ၁၅၀/-
ပေးဆောင်စေရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ ယင်းအမိန့်ကို မောင်တင်လှ
သည် အယူခံဝင်ရောက်ခဲ့ခြင်း မရှိပေ။ ကလေးဖွားမြင်လာပြီးနောက်
၈-၁၀-၇၄ ရက်နေ့တွင် မန္တကြီးသည် ကလေးစရိတ်အတွက် လျှောက်
ထားခဲ့သဖြင့် မြို့နယ်တရားရုံးက ကလေးစရိတ် တလ ငွေကျပ် ၂၀/-
ပေးစေရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

မောင်တင်လှ၏ မိဘများ မကျန်းမာ ဖြစ်၍ ဆေးရုံတက်ရသည့်
အခါများတွင် မန္တကြီးသည် မောင်တင်လှ အိမ်သို့ ညဉ့်အိပ်ညဉ့်နေ
သွားရောက် ကူညီ ပေး ရ သည် ကို မောင်တင်လှက ငြင်းထားခြင်း

၁၉၇၈
မန္တကြီး
နှင့်
မောင်တင်လှ

မရှိသည့်အပြင် ယင်းအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၁၇ အရ အပြစ်
ပေးထားသည်ကို အယူခံ ဝင်ရောက်ခဲ့ခြင်း မရှိကြောင်း ဝန်ခံထား
သည်။ မောင်တင်လှ အနေဖြင့် ကလေးမှာ မိမိ၏ကလေးမဟုတ်ကြောင်း၊
မောင်မြတ်စိုး ဆိုသူနှင့် ရရှိသည့် ကလေးဖြစ်ကြောင်း အဓိကထား၍
ထုချေထားသော်လည်း တဖန် ဤကလေးမှာ မည်သူ၏ ကလေးဖြစ်
ကြောင်း မပြောနိုင်ပါ။ ဟူ၍လည်း ထွက်ဆိုခဲ့ပြန်သည်။ မောင်တင်လှ
ဘက်မှ ပြခဲ့သော သက်သေ ကိုချက်နှင့် ကိုကျောက်ဖားတို့က မောင်မြတ်
စိုးသည် ညအချိန် မန္တကြီး၏ တဲသို့သွားရောက်လေ့ရှိကြောင်း၊ မိမိတို့
လိုက်ပို့ခဲ့ဘူးကြောင်း အစစ်ခံထားကြသည်။ သို့သော် ယင်းသက်သေ
များမှာ မောင်တင်လှ မန္တကြီးတို့ နေထိုင်ကြသော ကကရံကျေးရွာမှ
ရွာသားများ မဟုတ်ကြသည့် အပြင် မိမိတို့ မြင်တွေ့ခဲ့သည် များကို
မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမျှ ပြောခဲ့ခြင်းမရှိဟု ဝန်ခံထားခဲ့ကြသည်ကို
ထောက်ရှုလျှင် နောက်မှ လုပ်ကြံတင်ပြခဲ့သည့် သက်သေ အထောက်
အထားများဟု ယူဆရန် အကြောင်းရှိသည်။ ရုံးခေါ်သက်သေဖြစ်သူ
ကလရပ်ကျေးရွာအုပ်စု လုံခြုံရေးနှင့် အုပ်ချုပ်မှုကော်မီတီ အတွင်းရေးမှူး
ဦးဘလွင်က မောင်တင်လှနှင့် မန္တကြီးတို့ ကျူးကျူးလွန်လွန် ဖြစ်နေ
ကြောင်းကို မျက်မြင်သက်သေခံထားသည်။

တန်ဆောင်မုန်းလတွင် စတင်ကျူးကျူးလွန်လွန် ဖြစ်ခဲ့ကြပြီး တန်ခူး
လတွင် ကလေးမွေးဖွားခဲ့သဖြင့် မောင်တင်လှ၏ ကလေးမဖြစ်နိုင်ဆိုသည့်
တင်ပြချက်နှင့် ပတ်သက်၍ မန္တကြီး၏ အစစ်ခံချက်ကို သေချာစွာလေ့
လာလျှင် မိမိတွင် မောင်တင်လှနှင့် မည်သည့်လတွင် သမီးရီးစား စဖြစ်
သည်ကို မသိကြောင်း၊ မောင်တင်လှ၏ အမေဆေးရုံ တက်ရသည်မှာ
တန်ဆောင်မုန်းလတွင် ဖြစ်ကြောင်း၊ မောင်တင်လှ ဖခင်ဆေးရုံ တက်စဉ်
က ပထမအကြိမ် ကျူးလွန်ကြခြင်းဖြစ်ပြီး မိခင်ဆေးရုံတက်စဉ်က ဒုတိယ
အကြိမ် ကျူးလွန်ကြခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထွက်ဆိုထားသည်ကို တွေ့ရသည်။
မန္တကြီး၏ မိခင်ဒေါ်သောင်းကလည်း မန္တကြီး ကိုယ်ဝန်ရှိနေ သည်ကို
တန်ဆောင်မုန်းလထဲတွင် စတင် ရိပ်မိကြောင်း ထွက်ဆိုထားသည်။
ထို့ကြောင့်မန္တကြီးနှင့် မောင်တင်လှတို့ ကျူးကျူးလွန်လွန် ဖြစ်ကြသည်
မှာ တန်ဆောင်မုန်းလထက် စောကြောင်း ထင်ရှားစေသည်။

မန္တကြီး မွေးဖွားခဲ့သော ကလေးမှာ မောင်တင်လှ ကလေး ဟုတ်မ
ဟုတ် ပြဿနာနှင့် ပတ်သက်၍ တရားမရုံး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ရှေးဦးစွာ
ရယူသင့်သည်ဟူသော ရော့ဝတီတိုင်းတရားရုံး၏ မှတ်ချက်နှင့်စပ်လျဉ်း၍မူ

၁၉၇၈
မန္တကြီး
နှင့်
မောင်တင်လှ

ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုများ စစ်ဆေးရသော တရားရုံးများသို့ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်
ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၄၈၈ က အပ်နှင်းထားသော လုပ်ပိုင်ခွင့်ကို ပိတ်ပင်
တားဆီးရာ ရောက်သဖြင့် လက်ခံရန်မသင့်ဟု ယူဆသည်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ
ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၄၈၈ အရ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုများ စစ်ဆေးရသော
တရားရုံးသို့ စရိတ်လျှောက်ထားခွင့် ပြုခြင်းသည် အမှုကို မြန်မြန်နှင့်
အကျဉ်းနည်းဖြင့် စစ်ဆေး၍ ကြန့်ကြာခြင်း မရှိစေပဲ စရိတ်အကုန်အကျ
နည်းစွာဖြင့် လိုအပ်သည့် အကူအညီကို ရနိုင်စေရန် ဖန်တီးထားခြင်း
ဖြစ်သည်ဟု မှတ်ယူ သင့်ပေသည်။ လုံလောက်သော သက်သေခံချက်
အထောက်အထားရှိလျှင် တောင်းဆိုလာသော အကူအညီကို ပေးရန်
သင့်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် တိုင်းတရားရုံး၏ ၁၉-၁၀-၇၆ နေ့စွဲပါ အမိန့်ကို ပယ်
ဖျက်ပြီး မြို့နယ်တရားရုံး၏ ၂၇-၈-၇၆ နေ့စွဲပါ အမိန့်ကို အတည်ပြု
လိုက်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးသန့်စင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးစိုးလှိုင်နှင့် ဦးတင်အောင်
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရွှေတွင်

ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်

နှင့်

ဂူဂူရု ရမ်း ပါ (၂) *

† ၁၉၇၀

အောက်တို

ဘာလ

၁၀ ရက်

ထုံးတမ်းစဉ်လာနှင့်အညီ တရားဝင်လက်ထပ်ထားပြီးဖြစ်လျှင် လင်မယား
အဖြစ် ပေါင်းသင်း စပ်ယှက်မှု မရှိသော်လည်း လင်မယား အရာ
မြောက်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ဘာရီဂျီလားနှင့် ဂျနကီးယား တို့သည် ဟိန္ဒူ
ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ မင်္ဂလာဆောင်ခဲ့သည်ကို အငြင်းမပွားပေ။ လင်မ
ယား အဖြစ် ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံခြင်း မရှိ၍ လင်ခန်း မယားခန်း
မမြောက်ဟု ယူဆချက်မှာ မှားယွင်းသည်။ ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ တရား
ဝင် လက်ထပ်ခြင်း ဖြစ်သဖြင့် လင်မယားအဖြစ် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံခဲ့
သည် ဖြစ်စေ၊ မဆက်ဆံခဲ့သည် ဖြစ်စေ၊ လင်မယားအဖြစ် ရောက်ရှိသွား
သည် ဖြစ်ကြောင်းကို စီရင်ထုံးများ ရှိထားသည်။

အယူခံတရားလို အတွက် - ဦး သိန်း လွန်း၊ ဥပဒေ ဝန်ထမ်း
အဆင့် (၁)

အယူခံတရားခံများအတွက်- ဦးသန်းနိုင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ

ဖြူးမြို့နယ်တရားရုံး ပြစ်မှုဆိုင်ရာမူလမှု အမှတ် ၄၃၂/၇၅ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ
ဥပဒေပုဒ်မ ၄၉၇/၄၉၄ အမှုတွင် တရားခံဖြစ်သူ ဂူဂူရုရမ်းနှင့်
ဂျနကီးယားတို့အား တရားရုံးမှ အပြီးအပြတ် လွှတ်ခဲ့သဖြင့် ဗဟိုဥပဒေ
ရုံးက အယူခံတင်သွင်းလာခြင်း ဖြစ်သည်။

* ၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှု အမှတ် ၁၃၃

† ၁၉၇၅ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီးအမှတ် ၄၃၂တွင် ချမှတ်သော
(၅-၁၂-၇၅) နှော့ပါး ဖြူးမြို့နယ်တရားရုံး၏ အမိန့်ကို အယူခံမှု။

၁၉၇၀
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်
နှင့်
ဂူဂူရမ်း
ပါ(၂)

ဘာရီဂျီလား (မူလတရားလို)နှင့် ဂျနကီးယား (အယူခံတရားခံ-၂) တို့သည် ၁၉၇၂ ခုနှစ်က ဖြူးမြို့နယ် ဂျေမူရွာတွင် ဟိန္ဒူထုံးတမ်းစဉ်လာ အရ လက်ထပ်ခဲ့ကြသည်။ ထိုသို့လက်ထပ်ပြီး ဂျနကီးယား (အယူခံ တရားခံ-၂) သည် ဘာရီဂျီလား၏ အိမ်သို့ လိုက်ပါသွားသည်။ ထိုအိမ် တွင် ၁၀ ရက်ခန့် နေထိုင်ပြီးနောက် သူမ၏မိဘများ အိမ်သို့ပြန်သွားခဲ့ သည်။ ဂျနကီးယားက ဤသို့ မိဘအိမ် ပြန်ခဲ့ခြင်းမှာ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဘာရီဂျီလားသည် အင်္ဂါချိုယွင်း နေသည်ဖြစ်ပြီး သူမအား ချစ်ခင် ကြင်နာမှု မပြသဖြင့် သူမက မနှစ်သက်၍ မိဘအိမ် ပြန်လာခဲ့ခြင်းဖြစ် သည်ဟု အမှုတွဲ မှတ်တမ်းများအရ သိရသည်။ ဘာရီဂျီလားနှင့် ဂျနကီး ယားတို့သည် ၄ နှစ်ခန့် ကွဲကွာ နေပြီး နောက် ဂျနကီးယားသည် မင်းလှမြို့နေ သူမ၏ အစ်မနှင့် သွားရောက်နေထိုင်သည်။ ၂၅-၄-၇၅ နေ့တွင် ဂျနကီးယားသည် မင်းလှမြို့၌ ဂူဂူရမ်း (အယူခံတရားခံ-၁)နှင့် ဟိန္ဒူထုံးတမ်းစဉ်လာအရ လက်ထပ်ယူသည်။ ထိုသတင်းကို ဘာရီဂျီလား ကြားသောအခါ အယူခံတရားခံများ အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၉၇ နှင့် ၄၉၄ အရ၊ ဖြူးမြို့နယ်တရားရုံးတွင် တိုက်ရိုက်လျှောက်ထား စွဲဆိုခဲ့သည်။ မြို့နယ်တရားရုံးက စစ်ဆေးပြီးနောက် တရားခံများ (အယူ ခံ တရားခံ) ထုချေချက်ဖြစ်သည့် ဘာရီဂျီလားနှင့် ဂျနကီးယားတို့သည် ၃ နှစ်ကျော် ၄ နှစ်မျှ ကွဲကွာနေစဉ် အ တွင်း ဘာရီဂျီလား သည် ဇနီးဖြစ်သူ ဂျနကီးယားအား ထောက်ပံ့ပေးကမ်းမှုမရှိခြင်း၊ ဘာရီဂျီ လားနှင့် ဂျနကီးယားတို့သည် လက်ထပ်သည်ဆိုသော်လည်း လင်မယား အဖြစ် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှု မရှိခဲ့ခြင်း စသည့်အချက်များကို လက်ခံ ၍ တရားခံဖြစ်သူ အယူခံတရားခံတို့အား အမှုမှအပြီးအပြတ် လွှတ်ခဲ့သည် ဖြစ်ကြောင်း မှတ်တမ်းများအရ သိရသည်။

ဘာရီဂျီလား နှင့် ဂျနကီးယားတို့သည် ဟိန္ဒူထုံးတမ်းစဉ်လာအရ မင်္ဂလာဆောင်ခဲ့သည်ကို အငြင်းမပွားပေ။ လင်မယားအဖြစ် ပေါင်း သင်းဆက်ဆံခြင်းမရှိ၍ လင်ခန်းမယားခန်း မမြောက်ဟု ယူဆချက်မှာ မှားယွင်းသည်။ ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ တရားဝင်လက်ထပ်ခြင်းဖြစ်သဖြင့် လင်မယားအဖြစ် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံခဲ့သည်ဖြစ်စေ၊ မဆက်ဆံခဲ့သည် ဖြစ်စေ၊ လင်မယားအဖြစ် ရောက်ရှိသွားသည်ဖြစ်ကြောင်းကို စီရင်ထုံး များရှိထားသည်။ ဤအမှုတွင် ဂျနကီးယား (အယူခံ တရားခံ-၂) က တရားလိုဖြစ်သူ ဘာရီဂျီလားနှင့် သူမသည် ၃ နှစ်ကျော်ခန့် ကွဲကွာ နေသည်ဖြစ်သော်လည်း တရားဝင်လင်ခန်းမယားခန်း ပြတ်စဲခြင်းမရှိသေး ပါဟု ဝန်ခံထွက်ဆိုထားသည်။ ဘာရီဂျီလားသည် ခြေဖျားများမရှိ၍

အင်္ဂါချိုယွင်းသူဖြစ်သည်။ သူမအား လက်ထပ်ပြီးနောက် ယင်း၏နေအိမ်သို့ လိုက်ပါသွားသော်လည်း ချစ်ခင်ကြင်နာမှုမပြု၊ ဇနီးအနေနှင့် သူမအား စကားပြောဆိုခြင်းမပြုသဖြင့် သူမ၏ မိဘအိမ်သို့ ပြန်ခဲ့ကြောင်း၊ မိဘအိမ်သို့လည်း ဘာရီဂျီလားက လိုက်လာ၍ သူမအား ခေါ်ယူခြင်း မရှိကြောင်း၊ အချိန်ကြာမြင့်စွာ ကဲ့ကဲ့နေသည်ဖြစ်၍ လင်မယားကွာရှင်းပြီးသည့်အခြေသို့ ရောက်သည်ဟုယူဆ၍ မိမိကြိုက်နှစ်သက်သူ ဂူဂူဂျရမ်း (အယူခံတရားခံ-၁)နှင့် မင်းလှမြို့တွင် တွေ့ရှိရာမှ လူငယ်ချင်းချစ်ကြိုက်ပြီး မိမိတို့ဖာသာမိမိတို့ လက်ထပ်၍ယူခဲ့ကြောင်း ထွက်ဆိုထားသည်။ ဂူဂူဂျရမ်း (အယူခံတရားခံ-၁)က ယင်းသည် ဂျနကီးယားမှာ ယခင်က ဘာရီဂျီလားနှင့် အိမ်ထောင်ကျခဲ့ဘူးသည်ကို မသိခဲ့ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ချစ်ခင်စုံမက်သည့်အလျောက် ဂျနကီးယားနှင့် လက်ထပ်ထိမ်းမြားယူခဲ့ပါသည်ဟု ထွက်ဆိုထားသည်။

၁၉၇၈
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်
နှင့်
ဂူဂူဂျရမ်း
ပါ(၂)

အမှုတွဲမှတ်တမ်းများအရ လေ့လာလျှင်၊ ဂျနကီးယား (အယူခံတရားခံ-၂)သည် ခင်ပွန်းဟောင်းဖြစ်ခဲ့သူ ဘာရီဂျီလား (မူလတရားလို) နှင့် တရားဝင် လင်မယားကွာရှင်းပြတ်စဲခြင်း မရှိသေးကြောင်း တွေ့ရသဖြင့် သူမကို လက်ထပ်ယူခဲ့သော ဂူဂူဂျရမ်း (အယူခံတရားခံ-၁)သည် တရားဥပဒေအရ မယားခိုးမှု ကျူးလွန်ရာရောက်နေကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။ ထို့ကြောင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၉၇ အရ အပြစ်ရှိနေပေသည်။ ဂျနကီးယား (အယူခံ တရားခံ-၂) သည်လည်း မိမိသည် ယခင်က အိမ်ထောင်ရှိခဲ့ဖူးရာ ထိုအိမ်ထောင်ရေးကိစ္စတွင် ခင်ပွန်းဟောင်း ဘာရီဂျီလား (မူလတရားလို) နှင့် တရားဝင် ကွာရှင်းပြတ်စဲခြင်း မရှိသေးကြောင်း သိပါလျက်နှင့် ဂူဂူဂျရမ်း (အယူခံတရားခံ-၁) နှင့် ထပ်မံ လက်ထပ်ထိမ်းမြား ယူခဲ့ခြင်းသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၉၄ အရ ပြစ်မှုနှင့် ငြိစွန်းနေသည်ကို တွေ့ရှိရသည်။

ထို့ကြောင့်မူလရုံးက အယူခံတရားခံများအား အမှုမှ အပြီးအပြတ် လွှတ်ခဲ့သည့်အမိန့်များကို ပယ်ဖျက်လိုက်ပြီး ဂူဂူဂျရမ်း(အယူခံတရားခံ-၁) အား ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၉၇ အရ ဒဏ်ငွေကျပ် ၂၀၀/- ပေးဆောင်စေ၊ မဆောင်နိုင်ပါက အလုပ်နှင့်ထောင်ဒဏ် ၆ လ ကျခံစေရန် နှင့် ဂျနကီးယား (အယူခံ တရားခံ-၂) အား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၉၄ အရ ရုံးတက်ရုံးဆင်း ထောင်ဒဏ် တစ်ရက်ကျခံစေပြီး ဒဏ်ငွေ ၂၀၀/-ပေးဆောင်စေ၊ မဆောင်နိုင်ပါက အလုပ်နှင့် ထောင်ဒဏ် ၆ လ ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးကြည်မြ၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဗိုလ်မှူးကြီး လှမောင် နှင့် ဦးစိုးလွင်တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရွှေတွင်

ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်

နှင့်

ဦးစံအောင် (ခ) ဇီဝက ပါ (၃) ဦး *

† ၁၉၇၁
ဗေဇော်ဝါဒီ
၂၇ ရက်

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂၂ (၁)- ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံအား သစ္စာ ဖောက်ဖျက်နေသော မြေအောက် အဖျက်သမားများ၏ လုပ်ဆောင်ချက်ကို အထောက် အကူပြုခြင်းသည်၊ သောင်းကျန်း သူများနှင့် သာမန်ဆက်သွယ်ခြင်းမရှိ၊ မဟုတ်ပဲ၊ နိုင်ငံတော် သစ္စာဖောက်ဖျက်မှုကို ကျူးလွန်သည်ဟု ဆိုနိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၂၂ (၁)တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည်မှာ မည်သူမဆို ပြည်ထောင်စု နိုင်ငံအတွင်းတွင် နိုင်ငံတော် သစ္စာဖောက်ဖျက် ပုန်ကန်မှုကြီးကို ကျူးလွန်လျှင် သေဒဏ် ဖြစ်စေ၊ တသက်တကျွန်းပို့ဒဏ်ဖြစ်စေ ချမှတ်ခြင်း ခံရမည်ဟု ဆိုထား၍ နိုင်ငံတော် သစ္စာဖောက်ဖျက် ပုန်ကန်ရာတွင် ပြည်ပသို့ ထွက်သွားရန်မလို၊ နိုင်ငံတွင်းနေထိုင်ပြီး ပုန်ကန်မှုကို ကျူးလွန်လျှင်လည်း အထက်ဖော်ပြပါ ပြစ်မှုကို ကျူးလွန်ရာ ရောက်လေသည်။ ယခုအမှုတွင် ဖော်ပြခဲ့သည့် အတိုင်း လျှောက်ထားခံရသူ ဦးစံအောင်(ခ)ဇီဝကနှင့် မောင်ဆန်းညွန့် (ခ) မောင်လှမင်းတို့သည် ဦးစံအောင်ထံမှ သိမ်းဆည်း ရမိသော ကြီးမဲ၊ ကြေးနန်း ဆက်သွယ်ရေးစက်နှင့် စကားဝှက်များသုံးခါ ပြည်ပြေးအဖွဲ့နှင့် တိုက်ရိုက်ဆက်သွယ်မှု ရှိသည်မှာ အထူးပေါ်လွင်သည်။ ပို့သော သတင်း များမှာလည်း တပ်မတော်၏ အင်အားကို ဖော်ပြထား၍ ပြည်ထောင်စုနိုင်ငံအား သစ္စာဖောက်ဖျက်နေသော မြေအောက်အဖျက်

* ၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၁ (က)

† ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီးအမှတ် ၁၉၃၂ တွင် ချမှတ်သော (၂၉-၈-၇၄) နှစ်ပေါ် ကျောက်တံတားမြို့နယ်တရားရုံး၏ အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု။

သမားများကို မြေပေါ်မှနေ၍ သတင်းပို့ခြင်းသည် မြေအောက်အဖျက် သမားများ၏ လုပ်ဆောင်ချက်ကို တဘက်တလမ်းမှ အထောက်အကူ ပြုသည်မှာ အထူးပေါ်လွင်၍ လျှောက်ထားခံရသူ ဦးစံအောင်(ခ)ဇီဝက နှင့် မောင်ဆန်းညွန့်(ခ)မောင်လှမင်းတို့၏ ပြုမူဆောင်ရွက်ခြင်း များမှာ လည်း သာမန်သောင်းကျန်းသူနှင့် ဆက်သွယ်သည့် သဘောမျိုး မယူဆ နိုင်သည့်ပြင် နိုင်ငံတော် သစ္စာဖောက်ဖျက်နေသူနှင့် တိုက်ရိုက်ဆက်သွယ် ၍ ပုန်ကန်မှုကြီးကို ကျူးလွန်သည်ဟု ယူဆသည်။

၁၉၇၀
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်
နှင့်
ဦးစံအောင်
(ခ) ဇီဝက
ပါ(၃)ဦး

လျှောက်ထားသူ အတွက် -ဦး စိန် ထွန်း ၊ ဥပဒေဝန်ထမ်း အဆင့် (၁)

လျှောက်ထားခံရသူများအတွက်-ဦးညွန့်တင်၊
ဦးခင်မောင်အေး၊
ဦးသညွန့် ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေများ

လျှောက်ထားခံရသူအမှတ်(၁)ဆရာဝန်ဦးစံအောင်(ခေ၀)ဇီဝကမှာ ဗမာ့တပ်မတော်မှ ဗိုလ်မှူးအဆင့်ဖြင့် အငြိမ်းစားယူခဲ့ပြီးနောက် သက်န်း ကျွန်း လေးဒေါင့်ကန်လမ်း အမှတ် (၆၀)၌ ကိုယ်ပိုင်ဆေးခန်းဖွင့်လှစ် ထားသူဖြစ်သည်။ စာရေးဆရာ ရန်ကုန်ဘဆွေသည် ထိုင်းနိုင်ငံသို့ သွား ရောက်၍ ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ် သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်ကို ပုန်ကန် ရန်အတွက် ဖွဲ့စည်းထားသော ပြည်ပြေးအဖွဲ့တွင် ဝင်ရောက် သွားခဲ့သည် ဟု အဆိုရှိသည်။

ရန်ကုန်ဘဆွေက ထိုင်းနိုင်ငံသို့ မသွားမီတွင် ယင်းမှာ ပြည်ပြေးအဖွဲ့ သို့ ဝင်မည့်အကြောင်းနှင့် ထွက်သွားပြီးနောက် ယင်း၏ အပေါင်းပါ လူများက လာရောက် ဆက်သွယ် အကူအညီ တောင်းပါက ပေးရန် အတွက် ဦးစံအောင်အား မှာကြား ထားချက်အရ ဦးစံအောင်က လျှောက်ထားခံရသူ အမှတ် (၂) ဆန်းညွန့် (ခေ၀) မောင်လှမင်းနှင့် ဆက်သွယ်ကာ အဖျက်လုပ်ငန်းများ ပြုလုပ်ခဲ့သည်ဟုသော်လည်းကောင်း၊ လျှောက်ထားခံရသူ အမှတ် (၃) ဦးမြကျော်ထွန်းကလည်း ပြည်ပြေး ရန်ကုန်ဘဆွေနှင့် မြောင်းမြ ဘဆွေတို့ စေခိုင်းချက်အရ အဖျက်လုပ်ငန်း များ လုပ်ခဲ့သည်ဟု သော်လည်းကောင်း၊ စွပ်စွဲကာ အဆိုပါ ဦးစံအောင်၊ မောင်ဆန်းညွန့်နှင့် ဦးမြကျော်ထွန်းတို့ကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၂၂ (၁)အရ သော်လည်းကောင်း၊ ထိုင်းနိုင်ငံ ရောက်နေသော ရန်ကုန် ဘဆွေအား ထွက်ပြေး တရားခံ အဖြစ်နှင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ

၁၉၇၈
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်
နှင့်
ဦးစံအောင်
(ခ) ဇီဝက
ပါ(၃)ဦး

ပုဒ်မ ၁၂၂ (၂)နှင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၁၂ အရ သော်လည်းကောင်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ် တရားရုံး ပြစ်မှုဆိုင်ရာ မူလမှုအမှတ် ၂၉၃၂/၇၃ တွင် တရားစွဲဆို ကြားနာစစ်ဆေးသည်။

တရားလိုပြ သက်သေများ စစ်ဆေးပြီးနောက် ဦးစံအောင်၊ မောင်ဆန်းညွန့်နှင့် ဦးမြကျော်ထွန်းတို့အား ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၂၂(၁) အရ မူလရုံးက စွဲချက်တင်ရာ အပြစ်မရှိဟု ငြင်းဆိုကြသည်။ တရားခံပြ သက်သေများ စစ်ဆေးပြီး၍ စီရင်ချက်ချရန် ချိန်းဆိုသည့် နေ့ရက်ရောက်သည့်အခါတွင် မူလရုံးက ဦးစံအောင်နှင့် မောင်ဆန်းညွန့်တို့အပေါ်တွင် မတရားအသင်းများ အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၇(၁)အရ ပြောင်းလဲစွဲချက်တင်ရာ ယင်းတို့ကအပြစ်ရှိသည်ဟု ဝန်ခံကြသည်။ သို့အတွက် ဦးစံအောင်နှင့် မောင်ဆန်းညွန့်တို့ကို မတရားအသင်းများ အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၇(၁) အရထောင်ဒဏ် ၃ နှစ်စီ ကျခံစေရန် အပြစ်ပေး၍ ဦးမြကျော်ထွန်းကိုမူ တရားသေလွှတ်ခဲ့သည်။ ထွက်ပြေးတရားခံ ရန်ကုန်ဘဆွေအပေါ်၌လည်း ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂၂(၁)အရ ဦးစွာ အမှုပေါ်လွင်ကြောင်း ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ အဆိုပါအောက်ရုံး အမှုတို့ကို ဤရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၄၃၅ (၁)အရ ခေါ်ယူ ဆန်းစစ်ပြီးနောက် ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှု (က) ဖွင့်လှစ်ကြားနာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဦးစံအောင်ထံမှ ကြီးမဲကြေးနန်း ဆက်သွယ်ရေး စက်တစ်စုံ၊ နားကြပ်တစ်စုံ၊ ဓာတ်ခဲ ၈ ခဲ၊ ဧရိယာ(ကောင်းကင်)ကြိုးတစ်စုံ၊ သက်သေခံအမှတ် (င-၄) မှ (င-၁၀) အထိ ဖြစ်သော စာရွက်စာတမ်းများ၊ အမှတ် (င-၂) ဖြစ်သော စပါယ်တို့ခေတ် ဒုတိယပိုင်း စာအုပ်၊ အမှတ် (င-၃) ဖြစ်သော ဒိုင်ယာရီစာအုပ်၊ အမှတ် (ပ)ဖြစ်သော ကျော်မော်စကား ဝှက်မိတ္တူစာချုပ် စသည်များ သိမ်းဆည်း ရမိကြောင်းမှာ ဗိုလ်ကြီးမောင်မောင်သွင် (လိုပြ- ၄) ၏ ထွက်ချက်အရ ပေါ်လွင်သည်။ ထိုပစ္စည်းများ ရှာဖွေရန် အားစဉ်က ဦးစံအောင်ကို တွေ့လျှင် တွေ့ချင်း လျှောက်ထားခံရသူ အမှတ် (၂) မောင်ဆန်းညွန့် အပ်ထားသော ကြီးမဲကြေးနန်း ဆက်သွယ်ရေးစက်ကို ဘယ်မှာထားသည်ဟု ဗိုလ်ကြီး မောင်မောင်သွင် (လိုပြ-၄) က မေးရာ၌ ဦးစံအောင်မှာ ခေတ္တမျှ တွေ့ဝေသွားပြီးမှ စက်ရှိကြောင်း ဝန်ခံ၍ ထုတ်ပေးကြောင်းမှာလည်း ဗိုလ်ကြီးမောင်မောင်သွင် (လိုပြ-၄) နှင့် ရှာဖွေရာပါ လူကြီး ဦးထွန်းသောင်းတို့ ထွက်ချက်၌ ပါရှိသည်။ ယင်းစက်မှာ မူလက ဗိုလ်မှူးအောင်၏စက်ဖြစ်၍ ဗိုလ်မှူးအောင်ထံမှ တဆင့် ဘိုးတော် လှမြင့်က ပြင်ပေးရန် ဟူ၍

ဦးမောင်မောင်(ခေ) ရစ်ချစ် (လိပြ-၁၂)ထံ ယူလာ၍ ဦးမောင်မောင်က စမ်းသပ်ကြည့်ရာ စက်မှာအကောင်းဖြစ်နေသဖြင့် ပြန်ယူရန် ဘိုးတော်လှမြင့်အား မှာထားရာမှ ဘိုးတော် လှမြင့်က ထွက်ပြေး တိမ်းရှောင်သွားကြောင်း၊ နောက်မှ လျှောက်ထားခံရသူအမှတ်(၂) မောင်ဆန်းညွန့်က ထိုစက်ကို ဦးမောင်မောင်ထံမှ လာယူသွားကြောင်း စသည်ဖြင့် ဦးမောင်မောင် (လိပြ- ၁၂)က ထွက်ဆိုထားသည်။ ဗိုလ်မှူးအောင်နှင့် ဆက်သွယ်ရန် အတွက် ဗိုလ်မှူးအောင်ထံမှ ကြိုးမဲ့ကြေးနန်း ဆက်သွယ်ရေးစက်တလုံး ရရှိထားသည်ဟု ဦးစံအောင်က ပြောပြကာ သက်သေခံကြိုးမဲ့ကြေးနန်း ဆက်သွယ်ရေး စက်ဟု ထင်ရသော စက်တလုံးထုတ်ပြပြီးလျှင် အကူအညီ တောင်းပူးသည်ဟု ဦးကျော်သာ (လိပြ-၁၃)က ထွက်ဆိုသည်။

၁၉၇၈
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်
နှင့်
ဦးစံအောင်
(ခ) ဇီဝက
ပါ(၃) ဦး

၁၉၇၂ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလခန့်က ဦးစံအောင်သည် ရန်ကုန်မြို့ ၁၃၈ လမ်းရှိ အိမ်တစ်အိမ်အောက်ထပ်တွင် လျှောက်ထားခံရသူ အမှတ်(၂) မောင်ဆန်းညွန့်နှင့် စကားပြောဆိုပြီးလျှင် မောင်ဆန်းညွန့် ထံမှ ဂျုံအိတ်နှင့် ထည့်ထားသော ရှစ်လက်မ ပတ်လည်ခန့်ရှိ ပစ္စည်းတခုကို ယူလာခဲ့သည်ကို မြင်တွေ့ရကြောင်းဖြင့် ဦးစံအောင်နှင့် သမီးယောက်ဖ တဝမ်းကွဲတော်စပ်သူ ဦးလှမြင့်(လိပြ-၁၆)က ထွက်ဆိုထားသည်။ ဤသို့သော သက်သေခံချက်များကြောင့် ဦးစံအောင်သည် သက်သေခံ ကြိုးမဲ့ကြေးနန်း ဆက်သွယ်ရေး စက်ကို ပြည်ပြေးများနှင့် ဆက်သွယ်နိုင်ရန် အတွက် မောင်ဆန်းညွန့် ထံမှ ရယူထားခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ယူဆရပေသည်။

ဦးစံအောင်ထံမှ ရရှိသော ကြိုးမဲ့ကြေးနန်း ဆက်သွယ်ရေးစက်သည် မိုင် ၂၀၀ ပတ်လည်အတွင်း ဆက်သွယ်ခြင်း ပြုလုပ်နိုင်သည်ဟု ထိုစက်ကို စမ်းသပ်ကြည့်သူ ဗိုလ်ကြီး သိန်းထွဋ် (လိပြ- ၁၁) က ထွက်ဆိုသည်။ ထို့ပြင် ဦးစံအောင်ထံမှ သိမ်းဆည်းရမိသော သက်သေခံအမှတ် (၀-၄)နှင့်(၀-၅)တို့ကို မောင်ဆန်းညွန့်ထံမှသိမ်းဆည်းရမိသောသက်သေခံ အမှတ်(ဆ-၁)ဖြစ်သည့် ကျော်မော် စကားဝှက်စာချုပ်နှင့် တိုက်ဆိုင်၍ စကားဝှက်ကို အဖြေ ဖော်ကြည့်သည့် အခါတွင် ပြည်ပြေးအဖွဲ့နှင့် လျှို့ဝှက်စွာ ဆက်သွယ်ကာ ပြည်တွင်း သတင်းကို ပြည်ပြေး များထံ ပို့ကြောင်း ပေါ်ပေါက်ပုံကို ဗိုလ်ဇော်မင်း (လိပြ- ၂)က ထွက်ဆိုထားသည်။ ဦးစံအောင်ထံမှ သိမ်းဆည်းရမိသည့် သက်သေခံ အမှတ် (၀-၇)တွင် ပါရှိသော မြန်မာ့သင်္ကေတ ၈၈န်းဖြင့် ရေးသားထားသည့်

၁၉၇၈
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်
နှင့်
ဦးစံအောင်
(ခ) ဇီဝက
ပါ(၃)ဦး

ဂဏန်းဂုဏ်များကို ယင်းထံမှပင် သိမ်းဆည်းရမိသော စပယ်တို့ခေတ်
ဒုတိယတွဲ သက်သေခံအမှတ် (၄-၂)ဖြင့် တိုက်ဆိုင်ကာ စကားဂုဏ်များ
ဖော်ထုတ်ရာ၌လည်း ပြည်တွင်းမှ လျှို့ဝှက်သတင်းများနှင့် တပ်မတော်
၏ အခြေအနေများကို ပြည်ပြေးများထံ ပေးပို့သည့် စကားဂုဏ်များ
ဖြစ်ပေါ်နေပုံမှာလည်း ဗိုလ်ဇော်မင်း (လုံပြ - ၂) ၏ ထွက်ချက်တွင်
ပါရှိသည်။

သက်သေခံ အမှတ်(ဆ-၁)ကို မောင်ဆန်းညွန့်က ယင်းဂုဏ်ထားရာ
နေရာမှ ထုတ်ပေး၍ သက်သေခံအမှတ်(ဆ- ၁)မှာ ကျော်မော်စကားဂုဏ်
မူရင်းဖြစ်သည်။ ဦးစံအောင်၏ အိမ်မှ သိမ်းဆည်းရမိသော သက်သေခံ
အမှတ် (ပ)ဖြစ်သည့် ပြက္ခဒိန်၏ နောက်ကျောတွင် ရေးထားသည့်
စကားဂုဏ်မှာ ကျော်မော် စကားဂုဏ် မိတ္တူဖြစ်ကြောင်း မှာလည်း
ဗိုလ်ကြီး မောင်မောင်သွင် (လုံပြ - ၄)၏ ထွက်ချက်၌ ပါရှိသည်။
စကားဂုဏ်များကို လျှို့ဝှက်အဖြေထုတ် ဖော်နည်းကိုလည်း ဦးစံအောင်
က ပေးသည်ဟုလည်း ဗိုလ်ဇော်မင်း (လုံပြ- ၂)က ထွက်ဆိုထားသည်။
အထက်ပါ သက်သေခံချက်များ အရ ဦးစံအောင်သည် ပြည်ပြေးနှင့်
ဆက်သွယ်နေခဲ့သည်မှာ ယုံမှားဖွယ်ရာ မရှိချေ။

မောင်ဆန်းညွန့်ကို ဖမ်းဆီးမိသည့် နေရာဖြစ်သော ကမာရွတ် လှည်း
တန်းရှိ ပဲ့ရုံမှ အင်္ဂလိပ် ကြေးနန်း စကားဂုဏ် သင်္ကေတ ပါရှိသည့်
စာရွက်ကြီး တစ်ရွက် သက်သေခံ အမှတ် (စ-၁၀)နှင့် စာရွက်သေးတစ်
ရွက် သက်သေခံ အမှတ်(စ-၁၁)၊ သက်သေခံအမှတ် (စ-၁)မှ (စ-၉)
အထိဖြစ်သော စာချုပ်များ သိမ်းဆည်းရမိသည့်အပြင် မောင်ဆန်းညွန့်
ကိုယ်တိုင်ကလည်း သက်သေလူကြီးများ ရှေ့တွင် ကျော်မော်စကား
ဂုဏ် မူရင်းဖြစ်သော သက်သေခံ အမှတ် (ဆ- ၁) ကို ဂုဏ်ထားရာမှ
ထုတ်ပေးခဲ့ကြောင်း သက်သေခံချက်ရှိသည်။ဦးစံအောင်၏ အိမ်မှ သိမ်း
ဆည်းရမိသော သက်သေခံအမှတ် (၄-၂) ဖြစ်သည့် စပယ်တို့ခေတ်
ဒုတိယပိုင်း စာအုပ်နှင့် ဆန်းညွန့်ထံမှ သိမ်းဆည်းရမိသော သက်သေခံ
အမှတ်(စ-၂)အပုဒ်ခ မှစ၍(စ-၃)(စ-၄)တွင်ဖော်ပြထားသော ဂဏန်း
များကို ဆန်းညွန့် ပြသည့်စကားဂုဏ် နည်းအတိုင်း ဗိုလ်ဇော်မင်း
(လုံပြ - ၂)က ဖော်ထုတ်ကြည့်ရာတွင် မြန်မာနိုင်ငံတော်ရှိ စစ်အင်အား
အခြေအနေများ အကြောင်းလျှို့ဝှက်စွာ သတင်းပေး ရေးသားထား
သည့် စကားဂုဏ်များ ဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်။ဦးစံအောင်ထံမှ
သိမ်းဆည်းရမိသော အင်္ဂလိပ်ဂဏန်းများ ပါသည့် သက်သေခံ အမှတ်
(၄-၄)၊ (၄-၅)တို့နှင့် ဆန်းညွန့်ထံမှ သိမ်းဆည်းရမိသော ကျော်မော်

စကားဝှက် မူရင်းဖြစ်သည့် သက်သေခံအမှတ် (ဆ-၁)တို့ကို တိုက်ဆိုင် ကာစကားဝှက်အဖြစ် ဖော်ကြည့်ရာ၌လည်း ပြည်ပြေးအဖွဲ့နှင့် လျှို့ဝှက်စွာ ဆက်သွယ်ကာ ပြည်တွင်းသတင်းကို ပြည်ပြေးများထံ ပို့ကြောင်း ပေါ်ပေါက်ပုံကိုလည်း ဗိုလ်ဇော်မင်း (လိပြ- ၂)က ထွက်ဆိုထားသည်။

ဦးစံအောင် ထံမှ သိမ်းဆည်းရမိသော သက်သေခံအမှတ် (င-၇) တွင် ပါရှိသော မြန်မာသင်္ကေတ ဂဏန်းဝှက်များကို ယင်းထံမှပင် သိမ်းဆည်း ရမိသော စပါယ်တို့ခေတ် ဒုတိယတုံ့သက်သေခံအမှတ် (င-၂)ဖြင့် တိုက် ဆိုင်ကာ စကားဝှက်များကို ဖော်ထုတ်ရာ၌ ပြည်တွင်းမှ လျှို့ဝှက်သတင်း များနှင့်တပ်မတော်၏အခြေအနေများကိုပြည်ပြေးများထံပေးပို့ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည့်အပြင် ထိုသို့ပေးပို့သည့် စကားဝှက်၌ပင် မောင်ဆန်း ညွန့်နှင့် ဦးစံအောင်တို့ ဆွေးနွေးကြသည့် ဆိုသော အကြောင်းလည်း ပါရှိပုံမှာ ဗိုလ်ဇော်မင်း (လိပြ- ၂)၏ ထွက်ချက်၌တွေ့ရသည်။ စကားဝှက် များ ဖော်ထုတ်ရာ၌ အခက်အခဲ တွေ့ရသည့်အခါ မောင်ဆန်းညွန့်က ကူညီ ဖြေရှင်းပေးသည်ဟုလည်း ဗိုလ်ဇော်မင်း (လိပြ-၂)က ထွက်ဆို ထားသည်။ ဤသည်တို့ကို ခြုံကြည့်လျှင် မောင်ဆန်းညွန့် (ခေတီ) လှမ်းသည် ဦးစံအောင်နှင့် ပူးပေါင်းကာ ပြည်ပြေးအဖွဲ့နှင့် ဆက်သွယ် နေခဲ့သည်မှာ ပေါ်လွင်ပေသည်။

၁၉၇၈
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်
နှင့်
ဦးစံအောင်
(ခ) ဇီဝက
ပါ(၃)ဦး

အထက်ပါ သုံးသပ်ချက်များအရ လျှောက်ထားခံရသူ အမှတ် (၁) ဆရာဝန် ဦးစံအောင်(ခေတီ)ဇီဝကနှင့် လျှောက်ထားခံရသူ အမှတ်(၂) မောင်ဆန်းညွန့်တို့ ၂ဦးသည် အတူတကွ တိုင်ပင်ပြီး ပြည်ပြေး အဖွဲ့ ဖြစ်သော ရန်ကုန်အဆွေနှင့် ဆက်သွယ်မှုများ ရှိသည်မှာ ဤအမှုတွင် အထူးပေါ်လွင်ပေသည်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၂၂(၁)တွင် ပြဋ္ဌာန်း ထားသည်မှာ မည်သူမဆို ပြည်ထောင်စုနိုင်ငံအတွင်းတွင် နိုင်ငံတော်သစ္စာ ဖောက်ဖျက် ပုန်ကန်မှုကြီးကို ကျူးလွန်လျှင် သေဒဏ်ဖြစ်စေ၊ တသက် တကျွန်းပို့ဒဏ်ဖြစ်စေ၊ ချမှတ်ခြင်းခံရမည်ဟု ဆိုထား၍ နိုင်ငံတော် သစ္စာ ဖောက်ဖျက် ပုန်ကန်ရာတွင် ပြည်ပသို့ ထွက်သွားရန်မလို၊ နိုင်ငံတွင်း နေထိုင်ပြီး ပုန်ကန်မှုကို ကျူးလွန်လျှင်လည်း အထက်ဖော်ပြပါ ပြစ်မှုကို ကျူးလွန်ရာ ရောက်လေသည်။ ယခုအမှုတွင် ယခင်ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း လျှောက်ထားခံရသူ ဦးစံအောင် (ခ) ဇီဝကနှင့် မောင်ဆန်းညွန့် (ခ) မောင်လှမ်းတို့သည် ဦးစံအောင်ထံမှ သိမ်းဆည်းရမိသော ကြိုးမဲ့ကြေး နန်းဆက်သွယ်ရေး စက်နှင့်စကားဝှက်များသုံးခါ ပြည်ပြေး အဖွဲ့နှင့် တိုက်ရိုက်ဆက်သွယ်မှု ရှိသည်မှာ အထူးပေါ်လွင်သည်။ ပို့သော သတင်း များမှာလည်း တပ်မတော်၏အင်အားကို ဖော်ပြထား၍ ပြည်ထောင်စု

၁၉၇၈
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်
နှင့်
ဦးစံအောင်
(ခ) ဇီဝက
ပါ(၃)ဦး

နိုင်ငံအား သစ္စာဖောက်ဖျက်နေသော မြေအောက် အဖျက်သမားများကို
မြေပေါ်မှ နေ၍ သတင်းပို့ခြင်းသည် မြေအောက် အဖျက်သမားများ၏
လုပ်ဆောင်ချက်ကို တာဘက်တလမ်းမှ အထောက်အကူပြုသည်မှာ အထူး
ပေါ်လွင်၍ လျှောက်ထားခံရသူ ဦးစံအောင် (ခေါ်) ဇီဝကနှင့် မောင်
ဆန်းညွန့် (ခ) မောင်လှမင်းတို့၏ ပြုမူဆောင်ရွက်ခြင်း များမှာလည်း
သာမန်သောင်းကျန်းသူနှင့် ဆက်သွယ်သည့် သဘောမျိုး မယူဆနိုင်သည့်
ပြင် နိုင်ငံတော် သစ္စာဖောက်ဖျက် နေသူနှင့် တိုက်ရိုက် ဆက်သွယ်၍
ပုန်ကန်မှုကြီးကို ကျူးလွန်သည်ဟု ယူဆသည်။

ထို့ကြောင့် လျှောက်ထားခံရသူ ၁ ဦးစံအောင်(ခေါ်) ဇီဝကနှင့်
လျှောက်ထားခံရသူ ၂ မောင်ဆန်းညွန့်(ခ)မောင်လှမင်းတို့ အပေါ် မူလ
ရုံးမှ ချမှတ်ထားသော အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်၍ ဦးစံအောင်(ခ)ဇီဝကနှင့်
မောင်ဆန်းညွန့်(ခ)မောင်လှမင်းတို့သည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၂၂
(၁)အရ အပြစ်ရှိသဖြင့် တသက်တကျွန်း ကျခံစေရန် အမိန့်ပြင်ဆင်
ချမှတ်လိုက်သည်။

လျှောက်ထားခံရသူ အမှတ် (၃) ဦးမြကျော်ထွန်းမှာ မူလရုံးမှ ပြစ်မှု
ဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မပုဒ်မ ၂၅၈ (၁) အရ တရားသေလွှတ်ထား
ခြင်းဖြစ်သည်။ဤအမှုမှာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၃၅(၁)အရ
ခေါ်ယူဆန်းစစ်သော အမှုဖြစ်၍ ဤအမှုတွင် ဦးမြကျော်ထွန်းအပေါ်
ထည့်သွင်းစဉ်းစားခြင်း မပြု၍ ဦးမြကျော်ထွန်းနှင့် ပတ်သက်၍ အမိန့်
တစုံတရာ ချမှတ်ခြင်းမပြု။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဦးတင်အောင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးလှမောင် နှင့် ဦးသန့်စင်
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်

ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်

နှင့်
မောင်ဉာဏ်လင်း *

† ၁၉၇၀

ဩဂုတ်လ

၂ ရက်

ကာကွယ်ခံပိုင်ခွင့်- ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၀- မိမိကိုယ်ကိုကာကွယ်
ခံရာ၌ မည်သည့်အခါ လူကိုသေစေသည့်အထိ ပြုမူနိုင်ခြင်း- ခုခံ
ကာကွယ်ခွင့် ရယူသူသည် ကျရောက်လာသော အန္တရာယ်ကို အချိန်
ယူ တွေးတောနေရန် မလိုခြင်း- ရရှိသော အခွင့်အရေးကို ရရှိသော
အချိန်တွင် မိမိအသက်ဘေးကို ကာကွယ်ရမည်ဖြစ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၉၆၊ ၉၇ နှင့်
၁၀၀ တို့တွင် ခုခံကာကွယ်ပိုင်ခွင့်များ ပေးထားလေသည်။ ပုဒ်မ ၁၀၀
တွင် အန္တရာယ်ပြုသူက မကာကွယ် မခုခံလျှင် သေဘေးသို့ ရောက်စေ
ခြင်း အတွက် စိုးရိမ်ဖွယ်ရာ ဖြစ်လောက်အောင် အကြောင်းရှိသည့်
လက်ရောက်မှုတွင် အန္တရာယ်ပြုသူကို သေစေရန်သော် လည်းကောင်း၊
အခြားဘေးအန္တရာယ် တခုခုဖြစ်စေရန်သော်လည်းကောင်း၊ မည်သူမဆို
မိမိအလို အလျောက် ပြု၍ လူကိုယ်ကို ကာကွယ် ခံပိုင်ခွင့် ရှိသည်ဟု
ဆိုထားသည်။ ဤအမှုတွင် မောင်နာသန်သည် သေစေနိုင်လောက်သော
လက်နက်ဖြင့် မောင်ဉာဏ်လင်းကို စတင်၍ ခုတ်ကြောင်း တရားလိုပြု
သက်သေများနှင့် တရားခံပြု သက်သေများက ထွက်ဆိုထားသည်ကို
တွေ့ရသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ခုခံကာကွယ်ပိုင်ခွင့်ရယူသူသည် ကျရောက်လာ
သော အန္တရာယ်ကို အချိန်ယူ စဉ်းစားတွေးတော နေရန်မလိုပေ။ ရရှိ
သော အခွင့်အရေးကို ရသည့်အချိန်တွင် မိမိအသက်ဘေးကို ကာကွယ်
ရပေမည်။ မောင်ဉာဏ်လင်းသည် မိမိလက်တွင်း ဓားရ၍ ထွက်ပြေးလျှင်

* ၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှုအမှတ် ၁၇

† ၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ မူလမှုအမှတ် ၃၁၃ တွင် ချမှတ်သော
(၁-၉-၇၅) နေ့စွဲပါ လှိုင်မြို့နယ် တရားရုံး၏ အမိန့်ကို အယူခံမှု။

၁၉၇၀
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်
နှင့်
မောင်ဉာဏ်
လင်း

အန္တရာယ်လွှတ်ရန် ရှိမရှိကို စဉ်းစားရန် မလိုပေ။ တရားလိုပြ သက်သေ
မောင်ဇော်လင်းက မောင်နာသန်သည် လက်ထဲမှ ဓားလွှတ် ကျသွားစဉ်
တုတ်ကိုရှာသည်ဟု ထွက်ဆိုထား၍ မောင်ဉာဏ်လင်း၏လက်ထဲ ဓားရောက်
ချိန်၌ အန္တရာယ်ရှိနေသေးသည်မှာ ထင်ရှား၍ အန္တရာယ် ကာကွယ်ရန်
ဓားဖြင့် တချက်ခုတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရသည်။

အယူခံတရားလို အတွက်- ဦးဘသန်း၊ ဥပဒေဝန်ထမ်း အဆင့်(၁)
အယူခံ တရားခံ အတွက်- မရှိ

လှိုင်မြို့နယ်တရားရုံးသည် မောင်ဉာဏ်လင်း အပေါ်တွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ
မူလမှု အမှတ် ၃၁၃/၇၄ ဖွင့်လှစ်၍ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ အရ
အရေးယူ စစ်ဆေးပြီးနောက် မောင်ဉာဏ်လင်းအား အမှုမှ အပြီးအပြတ်
လွှတ်သဖြင့် ဗဟိုဥပဒေရုံးက မကြေနပ်၍ ဗဟိုတရားရုံးသို့ အယူခံတင်
သွင်းခြင်းဖြစ်သည်။

၆-၂-၇၄ နေ့ည ၈ နာရီလောက်တွင် သေသူ မောင်နာသန်သည်
မောင်စိုးမြင့်တို့နှင့်အတူ အမှတ် ၉ ရပ်ကွက်၊ အောင်မင်္ဂလာလမ်းထိပ်သို့
သွားရောက်ခဲ့ကြသည်။ ထိုလမ်းထိပ်တွင် မောင်ဉာဏ်လင်းနှင့် အပေါင်း
အသင်းများ ထိုင်နေကြ၍ သေသူ မောင်နာသန်က ဉာဏ်လင်းဆိုတာ
ဘယ်သူလဲဟု မော်စီတုံးကို သွားမေးရာ မော်စီတုံးက ဉာဏ်လင်းကို
ညွှန်ပြလိုက်သည်။ မောင်နာသန်သည် မောင်ဉာဏ်လင်း အနီးသို့ သွား
ရောက်ပြီး ဉာဏ်လင်းဆိုတာ မင်းလားကဟု ပြောပြီး ပုဆိုးကြားထဲတွင်
ဝှက်ယူလာသော တစ်တောင် ကျော်ခန့်ရှိ ဓားဖြင့် စခုတ်လိုက်သည်။
မောင်ဉာဏ်လင်းက လက်ဖြင့်ကာလိုက်ပြီး ဓားကိုလုရာ မောင်ဉာဏ်လင်း
လက်ထဲသို့ ဓားရောက်ရှိ သွားသည့်။ ထိုအခါ မောင်ဉာဏ်လင်းက
ဓားဖြင့်မောင်နာသန်ကို တစ်ချက်ခုတ်လိုက်သည်။ မောင်နာသန်ဦးခေါင်း
တွင် ဒဏ်ရာရရှိပြီးနောက် လဲကျသွားစဉ် မောင်ဉာဏ်လင်းသည် ထွက်
ပြေးသွားသည်။ မောင်နာသန်၏ အဖော်များက ဒဏ်ရာရရှိသူ မောင်နာ
သန်ကို သုံးဘီး ကားပေါ် တင်ပြီး ဆေးရုံသို့ ပို့သည်။ ဆေးရုံ၌
မောင်နာသန်သည် နံနက် ၅ နာရီ အချိန်တွင် သေဆုံး သွား၍
မောင်ဉာဏ်လင်းအပေါ် လူသတ်မှုဖြင့် တရားစွဲဆိုခဲ့သော အမှုဖြစ်သည်။

မူလရုံး အမှုတွဲကို ဖတ်ရှုလေ့လာသောအခါ တရားလိုပြ သက်သေ
များအနက် မောင်စိုးမြင့် (လိုပြ-၁)၊ မောင်မျိုးခင် (လိုပြ-၂)၊ မောင်
ဇော်လင်း (လိုပြ-၃)၊ မောင်တင်ဦး (လိုပြ-၄)၊ စိန်ကုလား(လိုပြ-၆)
နှင့် မော်စီတုံး (လိုပြ-၇)တို့က မျက်မြင် သက်သေများအဖြစ် ထွက်ဆို

၁၉၇၈

ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်
နှင့်
မောင်ဉာဏ်
လင်း

ထားကြသည်။ မောင်စိုးမြင့်နှင့် မောင်မျိုးခင်မှာ မောင်နာသန်နှင့်အတူ အမှတ် ၉ ရပ်ကွက် အောင်မင်္ဂလာလမ်းထိပ်သို့ သွားရောက်ကြသူများ ဖြစ်ပြီး မောင်ဇော်လင်း၊ မောင်တင်ဦး၊ စိန်ကုလားနှင့် မော်စီတုံးတို့ မှာမူ မောင်ဉာဏ်လင်းနှင့်အတူ ထိုင်နေကြသူများဖြစ်လေသည်။ ယင်းတို့ အားလုံးက မောင်နာသန်သည် မောင်ဉာဏ်လင်းကို မေးပြီး မောင် ဉာဏ်လင်း အနီးသို့ ရောက်သောအခါ ပုဆိုးကြားတွင် ဝှက်ယူလာသော ဓားကို ထုတ်ပြီး မောင်ဉာဏ်လင်းကို ခုတ်၍ မောင်ဉာဏ်လင်းက ထိုဓား ကို လှပြီး တချက် ပြန်ခုတ်ပြီး ထွက်ပြေး သွားသည်ဟု တညီတညွတ် တည်း ထွက်ဆို ထားကြသည်ကို တွေ့ရှိရသည်။ မောင်ဉာဏ်လင်းနှင့် ယင်းက ပြသသော သက်သေများကလည်း မောင်နာသန်က မူလပါလာ သော ဓားကို ဆွဲထုတ်ပြီး စခုတ်သဖြင့် မောင်ဉာဏ်လင်းက ကာကွယ်ပြီး မောင်နာသန် ထံမှ ဓားကိုလု၍ ရသောအခါ တချက်ခုတ်ပြီး ထွက်ပြေး သည်ဟု ထွက်ဆိုထားကြသည်။ မောင်ဉာဏ်လင်းကလည်း မိမိ၏အသက် ဘေးကို ကာကွယ်ရပါသည်ဟု ချေပထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဖြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၉၆၊ ၉၇ နှင့် ၁၀၀ တို့တွင် ခုခံကာကွယ် ပိုင်ခွင့်များ ပေးထားလေသည်။ ပုဒ်မ ၁၀၀ တွင် အန္တရာယ်ပြုသူက မကာကွယ် မခုခံလျှင် သေဘေးသို့ ရောက်စေခြင်းအတွက် စိုးရိမ်ဖွယ်ရာ ဖြစ်လောက်အောင် အကြောင်းရှိသည့် လက်ရောက်မှုတွင် အန္တရာယ် ပြုသူကို သေစေရန်သော်လည်းကောင်း၊ အခြားဘေးအန္တရာယ် တခုခု ဖြစ်စေရန် သော်လည်းကောင်း၊ မည်သူမဆို မိမိအလိုအလျောက် ပြု၍ လူကိုယ်ကို ကာကွယ်ခုခံ ပိုင်ခွင့် ရှိသည်ဟု ဆိုထားသည်။ ဤအမှုတွင် မောင်နာသန်သည် သေစေနိုင်လောက်သော လက်နက်ဖြင့် မောင်ဉာဏ် လင်းကို စတင်၍ ခုတ်ကြောင်း တရားလိုပြ သက်သေများနှင့် တရား ခံပြ သက်သေများက ထွက်ဆိုထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ခုခံကာကွယ်ပိုင်ခွင့် ရယူသူသည် ကျရောက်လာသော အန္တရာယ်ကို အချိန်ယူ စဉ်းစား တွေးတောနေရန် မလိုပေ၊ ရရှိသော အခွင့်အရေးကို ရသည့် အချိန်တွင် မိမိအသက်ဘေးကို ကာကွယ်ရပေမည်။ မောင်ဉာဏ် လင်းသည် မိမိလက်တွင်း ဓားရ၍ ထွက်ပြေးလျှင် အန္တရာယ်လွတ်ရန် ရှိမရှိကို စဉ်းစားရန်မလိုပေ။ တရားလိုပြ သက်သေ မောင်ဇော်လင်းက မောင်နာသန်သည် လက်ထဲမှ ဓားလွှတ်ကျသွားစဉ် တုတ်ကို ရှာသည်ဟု ထွက်ဆိုထား၍ မောင်ဉာဏ်လင်း၏ လက်ထဲ ဓားရောက်ချိန်၌ အန္တရာယ် ရှိနေသေးသည်မှာ ထင်ရှား၍ အန္တရာယ်ကာကွယ်ရန် ဓားဖြင့် တချက် ခုတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရသည်။

၁၉၇၈
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်
နှင့်
မောင်ညွှန်
လင်း

ပုဒ်မ ၁၀၀ အရ အန္တရာယ်ကျရောက် နေချိန်တွင် အန္တရာယ်ပြုသူကို သေသည်အထိ ခုခံနိုင်လေသည်။ မောင်ညွှန်လင်းသည် ဓားဖြင့် တချက် ခုတ်ပြီး ထွက်ပြေးသွားသည်။ မောင်နာသန်က မည်သို့မျှ အန္တရာယ် မပြုနိုင်သော အချိန်တွင် မောင်ညွှန်လင်းက ဆက်လက်၍ ဓားဖြင့် ခုတ်ခြင်း ပြုလုပ်သည်ကို မတွေ့ရှိရပေ။ ထို့ကြောင့် မောင်ညွှန်လင်းက တချက်ထဲ ခုတ်လိုက်ခြင်းမှာ ခုခံကာကွယ်ပိုင်ခွင့်ကို ကျော်လွန်သည်ဟု မယူဆနိုင်ပေ။ ဆရာဝန်ထွက်ချက်အရ သေသူ မောင်နာသန်တွင် လက်ဝဲ လက်နှင့် ဦးခေါင်း ပေါ်တွင် ဒဏ်ရာ ၂ ခု ရသော်လည်း ထိုဒဏ်ရာ ၂ ခုမှာ တဆက်တည်း ရနိုင်သည်ဟု ဆိုထား၍ မောင်ညွှန်လင်းက တချက်တည်း ခုတ်သည်ဟု ဆိုခြင်းမှာ သဘာဝမကျဟု မဆိုနိုင်ချေ။ မောင်ညွှန်လင်းက မောင်နာသန်အား ဓားဖြင့်ခုတ်ခြင်းမှာ ခုခံကာကွယ် ပိုင်ခွင့် အတွင်း ကျရောက် နေသဖြင့် မြို့နယ်တရားရုံးမှ အပြီးအပြတ် လွှတ်ခြင်းကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ရန် မလိုအပ်တော့၍ မြို့နယ်တရားရုံး အမိန့်ကို အတည်ပြုပြီး အယူခံလွှာကို ပယ်လိုက်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးလှဘုန်း၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးတင်အောင်နှင့် ဦးသန့်စင်
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရွှေ့တွင်

ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ် သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်

နှင့်

မောင်ထွန်းရွှေ *

† ၁၉၇၀
ဇူလိုင်လ
၃ ရက်

ယာဉ်မောင်းသူ တရားခံ ထိုင်သည့်ခုံအောက် အိပ်ခန်းတိုင် အိပ်ခန်းစိမ်းများ
တွေ့ရှိခြင်းကို၊ တရားခံက မိမိမသိကြောင်း ငြင်းဆိုခွင့် မရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဘိန်းစိမ်းထုပ်များ တွေ့ရှိသည့် နေရာမှာ ခရီး
သည် များ၏ ပစ္စည်းထားသည့်နေရာ မဟုတ်သည်သာမက ယာဉ်မောင်း
သူ ထိုင်သည့် ဘိုင်ခုံအောက်တွင် အဆင့် နှစ်ဆင့်ရှိသည့်အနက် အောက်
ဆုံးက အဆင့်တွင် တွေ့ရှိရခြင်းဖြစ်၍ အယူခံတရားခံ မောင်ထွန်းရွှေမသိပဲ
အလွယ်တကူ ထားနိုင်သော နေရာမျိုး မဟုတ်ကြောင်း ထင်ရှားသည်။

အယူခံ တရားလို အတွက် — ဦးသိန်းအောင်၊ ဥပဒေ ဝန်ထမ်း
အဆင့် (၁)

အယူခံ တရားခံ အတွက်— ဦးထွန်းတင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

ရှမ်းပြည်နယ်မူဆယ်မြို့နယ်တရားရုံး၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာမူလမှုအမှတ် ၅၇/၇၅
တွင် အယူခံ တရားခံ မောင်ထွန်းရွှေနှင့် မအိုက်ရှင် ဆိုသူတို့အပေါ်
၁၉၇၄ ခုနှစ် မူးယစ်ထုံထိုင်း ဘေးဖြစ်စေတတ်သော ဆေးဝါးများ
ဥပဒေပုဒ်မ ၆(ခ)နှင့် ၇(ခ)တို့ အရ အရေးယူခဲ့သည်။ မြို့နယ်တရား
ရုံးက အမှုကို စစ်ဆေးကြားနာကာ မအိုက်ရှင်အား စွဲချက်မတင်မီ လွှတ်
ခဲ့ပြီး မောင်ထွန်းရွှေအား အပြီးအပြတ် လွှတ်ခဲ့သည်။ မောင်ထွန်းရွှေအား

* ၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှု အမှတ် ၆၉
† ၁၉၇၅ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ မူလမှု အမှတ် ၅၇ တွင် ချမှတ်သော
(၁၇-၁၀-၇၅) နေ့စွဲပါ မူဆယ်မြို့နယ်တရားရုံး၏ အမိန့်ကို
အယူခံမှု။

၁၉၇၀
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်
နှင့်
မောင်ထွန်း
ရွှေ

အပြီးအပြတ် လွှတ်ခဲ့သည့် အမိန့်ကို မကျေနပ်၍ ဗဟိုဥပဒေရုံးက ပြစ်မှု ဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၄၁၇ အရ ဗဟိုတရားရုံးသို့ အယူခံဝင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

အယူခံတရားခံ မောင်ထွန်းရွှေသည် ဒေါ်(ချ်)ဂျစ်ကားအမှတ် ၆၈၆ ကို မောင်း၍ ၁၀၅ မိုင်ရှိ မိုင်းယူးကျေးရွာ ဈေးနေ့မှ မူဆယ်မြို့သို့ ပြန်အလာ မူဆယ်မြို့အဝင်တွင် ကားကို ရပ်တန့်၍ ရဲစခန်းသို့ မောင်းစေ ပြီး ရဲစခန်းရောက်ရှိသည့်အခါ ရှာဖွေရာတွင် အယူခံတရားခံ မောင်ထွန်း ရွှေ ထိုင်သော ယာဉ်မောင်းဖင်ထိုင်ခုံ အောက်ရှိ အံပုံး နှစ်ဆင့်အနက် ဒုတိယအဆင့်၌ လျှို့ဝှက်သယ်ဆောင်လာသော ၉ ပိဿာခန့်ရှိ ဘိန်းစိမ်း ၈ ထုပ်တွေ့ရှိခဲ့ခြင်းကြောင့် မူဆယ်မြို့နယ် တရားရုံး ပြစ်မှုဆိုင်ရာ မူလမှု အမှတ်၅၇/၇၅ အရ စစ်ဆေးကြားနာခဲ့ပြီး မောင်ထွန်းရွှေအား အပြီး အပြတ်လွှတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

တရားလိုပြ သက်သေ ဒုရဲအုပ် ဦးအုံးခိုင် (လိုပြ-၁)၊ ဦးလော့ချမ် (လိုပြ- ၂) မောင်ထမ် (လိုပြ- ၃)တို့၏ အစစ်ခံချက်များ အရ အယူခံ တရားခံ မောင်ထွန်းရွှေ မောင်းသော ကား၏ ယာဉ်မောင်း ဖင်ထိုင်ခုံ အောက်ရှိ ဒုတိယအဆင့်မှ ဘိန်းစိမ်းထုပ်များ တွေ့ရှိခဲ့ခြင်းမှာ ပေါ်လွင် ထင်ရှားသည်။ ဓာတုဗေဒဝန်ကလည်း ယင်းပစ္စည်းများမှာ ဘိန်းဖြစ် ကြောင်း ထောက်ခံထားသည်။ အယူခံတရားခံ မောင်ထွန်းရွှေကလည်း မိမိ ဖင်ထိုင်ခုံအောက်မှ ယင်းဘိန်းစိမ်းများ တွေ့ခြင်းကို မငြင်းပေ။ မိမိ၏ပစ္စည်း မဟုတ်ကြောင်းနှင့် မအိုက်ရွှေ၏ပစ္စည်းများ ဖြစ်ကြောင်း သာ ထုချေထားသည်။

ဘိန်းစိမ်းထုပ်များ တွေ့ရှိသည့် နေရာမှာ ခရီးသည်များ၏ ပစ္စည်း ထားသည့်နေရာ မဟုတ်သည်သာမက ယာဉ်မောင်းသူ ထိုင်သည့် ထိုင်ခုံ အောက်တွင် အံဆင့် နှစ်ဆင့်ရှိသည့်အနက် အောက်ဆုံးက အံဆင့်တွင် တွေ့ရှိရခြင်း ဖြစ်၍ အယူခံတရားခံ မောင်ထွန်းရွှေ မသိပဲ အလွယ်တကူ ထားနိုင်သော နေရာမျိုး မဟုတ်ကြောင်း ထင်ရှားသည်။ ကားနောက် လိုက် ဖြစ်သူ မောင်ထမ်က ယင်းအောက်ဆင့်ကို သာမန်ခရီးသည် တစ် ဦး အနေဖြင့် ပစ္စည်းတစ်ခုတရာ မထားနိုင်ကြောင်းနှင့် ကားသမားက ဖွင့်ပေးမှသာ ထားနိုင်ကြောင်း ထွက်ဆိုချက်ရှိသည်။ ဒုရဲအုပ် ဦးအုံးခိုင် ကလည်း အောက်ဆုံးအဆင့်ကို ပျဉ်ပြားဖြင့် အုပ်၍ ပိတ်ထားသဖြင့် ဝက်အူလှည့်နှင့် ကလော်ဖွင့်ရကြောင်း အစစ်ခံထားသည်။ ထို့အပြင်

ဘိန်းထုပ်များမှာလည်း ၉ ပိဿာခန့် လေးသော အထုပ်များဖြစ်၍ အမျိုးသမီးများ အနေဖြင့် လွယ်ကူစွာ သယ်ဆောင်ရန် သော်လည်းကောင်း၊ ကားမောင်းသူ ထိုင်သည့် အောက်အံဆင့်ထဲသို့ ထည့်သွင်းရန်သော်လည်းကောင်း မဖြစ်နိုင်ပေ။ ယင်းသို့ အံဝှက် အံဆင့်များရှိကြောင်းကို တစ်မိမိတစ်မိ အနေဖြင့် သိနိုင်ခြင်းလည်း မရှိပေ။ ဤအချက်များကို ထောက်ချင့်၍ အယူခံ တရားခံ မောင်ထွန်းရွှေသည် ဘိန်းစိမ်းထုပ်များ ဖြစ်ကြောင်း သိလျက်နှင့် မိမိ၏ ယာဉ်မောင်း ထိုင်ခုံအောက်ရှိ ဒုတိယအံဆင့်တွင် ဝှက်၍ သယ်ယူခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားသည်။

၁၉၇၀
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်
နှင့်
မောင်ထွန်း
ရွှေ

သို့ဖြစ်၍ မူလရုံး၏ ၇-၁၀-၇၅ ရက်စွဲပါ အပြီးအပြတ် လွှတ်သော အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်၍ မောင်ထွန်းရွှေအား ၁၉၇၄ ခုနှစ် မူးယစ်ထုံထိုင်း ဘေးဖြစ်စေတတ်သော ဆေးဝါးများဥပဒေပုဒ်မ ၇ (ခ)အရ အလုပ်နှင့် ထောင်ဒဏ် ၅ နှစ် ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးတင်အောင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးစိုးလှိုင် နှင့် ဦးသန့်စင်
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်

† ၁၉၇၀

ဇွန်လ
၂၃ ရက်

ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ် သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်

နှင့်

ဦးထွန်းလှ ပါ(၂)*

မတရားအသင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၇ (၁)-သောင်းကျန်းသူနှင့် ဆက်ဆံ
ရာတွင် လိုလိုလားလား မဟုတ်ပဲ ကြောက်၍ ဆက်ဆံရခြင်း ဖြစ်လျှင်
မတရားအသင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၇ (၁)အရ ပြစ်မှုမမြောက်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ဆေးဝယ်ရန် ငွေပေးခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ထိုစဉ်က
သောင်းကျန်းသူတစ်ဦးဖြစ်ခဲ့သော တင်မောင်ကြီးက အယူခံတရားခံများ
အား ငွေကိုအတင်းအကြပ် ပေးခဲ့ခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း၊ အယူခံတရားခံ
များက ကြောက်ရွံ့သောကြောင့် ငွေကိုလက်ခံရကြောင်း၊ ငွေများ
လက်ခံပြီးနောက် အယူခံတရားခံများသည် ပစ္စည်းတစ်ခုတရာ ဝယ်ပေး
ခြင်းမပြုသည့်အပြင် သောင်းကျန်းသူများကို ရှောင်တိမ်း၍နေကြောင်း
ထွက်ဆိုသည်။ ထို့ကြောင့် အယူခံတရားခံများသည် သောင်းကျန်းသူ
များထံမှ ငွေကျပ် ၈၀၀/- လက်ခံခဲ့ရခြင်းမှာ သောင်းကျန်းသူများ
အားလိုလား၍မဟုတ်ကြောင်း ပေါ်လွင်သည်။

အယူခံတရားလိုအတွက် — ဒေါ်စောဝင်း၊ ဥပဒေဝန်ထမ်း
အဆင့် (၂)

အယူခံတရားခံများအတွက်— ဦးသန်းအောင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

* ၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှု အမှတ် ၁၁၇

† ၁၉၇၅ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ မူလမှု အမှတ် ၄၇ တွင် ချမှတ်သော
(၂၅-၅-၇၆) နေ့စွဲပါ ဆင်ပေါင်ဝဲမြို့နယ် တရားရုံး၏ အမိန့်ကို
အယူခံမှု။

ဆင်ပေါင်ဝဲမြို့နယ် တရားရုံးက အယူခံ တရားခံများဖြစ်ကြသော ဦးထွန်းလှနှင့် ဦးအောင်ထိုက်တို့အပေါ် မတရားအသင်း အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၇ (၁) အရ စစ်ဆေးကြားနာ၍ အမှုမှအပြီးအပြတ်လွှတ်ခြင်းကို မကျေနပ်သောကြောင့် ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံ တော်ကိုယ်စား ဗဟိုဥပဒေရုံးကအယူခံဝင်သော အမှုဖြစ်သည်။

၁၉၇၈
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်
နှင့်
ဦးထွန်းလှ
ပါ (၂)

အယူခံ အကြောင်း ပြုချက်များမှာ အယူခံတရားခံ ဦးထွန်းလှနှင့် ဦးအောင်ထိုက်တို့သည် သောင်းကျန်းသူများထံမှ ဆေးပစ္စည်းဝယ်ပေး ရန်အတွက် ငွေကျပ် ၈၀၀/- လက်ခံခဲ့ကြောင်း၊ ဦးထွန်းလှနှင့်ဦးအောင် ထိုက်တို့သည် ကျေးရွာကောင်စီဝင်များ ဖြစ်ကြသော်လည်း မိမိတို့တာဝန်ဝတ္တရားကို ထမ်းဆောင်မည့်အစား သောင်းကျန်းသူများအား အကူအညီပေးသည်ဟု ပေါ်လွင်ကြောင်းနှင့် ယင်းသို့အကူအညီပေးခြင်းမှာ သောင်းကျန်းသူများအား ကြောက်ရွံ့၍ အကူအညီ ပေးရကြောင်း ထုချေချက်မှာ ယုတ္တိမတန်ကြောင်းဖြစ်သည်။

သောင်းကျန်းသူများအတွက် ဆေးနှင့်တိုလီမိုလီပစ္စည်းများ ဝယ်ပေး ရန် သောင်းကျန်းသူတစ်ဦးဖြစ်သော တင်မောင်ကြီး (လိုပြ - ၄) ထံမှ ငွေကျပ် ၈၀၀/- ကို အယူခံတရားခံများက လက်ခံခဲ့ကြောင်း အငြင်း မထွက်ချေ။ ယင်းသို့လက်ခံရခြင်းမှာ သောင်းကျန်းသူများအား ကြောက် ရွံ့၍ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ထိုငွေဖြင့် သောင်းကျန်းသူများအတွက် တစ်တရာ ဝယ်ပေးခဲ့ခြင်းမရှိကြောင်း အယူခံတရားခံများက ထုချေသည်။

ဆေးဝယ်ရန်ငွေပေးခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ထိုစဉ်က သောင်းကျန်းသူ တစ်ဦးဖြစ်ခဲ့သော တင်မောင်ကြီးက အယူခံ တရားခံများအား ငွေကို အတင်းအကြပ် ပေးခဲ့ခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း၊ အယူခံ တရားခံများက ကြောက်ရွံ့သောကြောင့် ငွေကို လက်ခံရကြောင်း၊ ငွေများလက်ခံပြီး နောက် အယူခံတရားခံများသည် ပစ္စည်းတစ်တရာ ဝယ်ပေးခြင်းမပြုသည့် အပြင် သောင်းကျန်းသူများကို ရှောင်တိမ်း၍နေကြောင်း ထွက်ဆိုသည်။ ထို့ကြောင့် အယူခံတရားခံများသည် သောင်းကျန်းသူများထံမှ ငွေကျပ် ၈၀၀/- လက်ခံခဲ့ရခြင်းမှာ သောင်းကျန်းသူများအား လိုလား၍မဟုတ် ကြောင်း ပေါ်လွင်သည်။ မူလတရားရုံးမှ အယူခံ တရားခံများအား အပြီးအပြတ်လွှတ်ခဲ့ခြင်းသည် အမှုဖြစ်ပျက်သည့် အကြောင်းခြင်းရာအရ သော်လည်းကောင်း၊ တရားဥပဒေကြောင်း အရသော်လည်းကောင်း၊ မှားယွင်း ချွတ်ချော်သည်ဟု မဆိုနိုင်သောကြောင့် အယူခံကိုပယ်လိုက် သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးလှဘုန်း၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးစိုးလှိုင်နှင့် ဦးအေးမောင်
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရွှေတွင်

၁၉၇၀
ဒီဇင်ဘာလ
၂၂ ရက်

ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ် သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်

နှင့်

ဦးသောင်းညွန့် ပါ (၂) *

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၄၈ အရ အပြစ်ပေးခံရသူသည် ဥပစာမှ
ထွက်ခွါခြင်း မပြုပဲ ပိုင်ရှင်အား ထပ်မံ၍ စိတ်ငြိုငြင်မှု ဖြစ်စေလျှင်
၎င်း အပေါ် ထပ်မံ၍ တရားစွဲဆိုနိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အချင်းဖြစ် ဥပစာတိုင်းသို့ မတရားကျော်နင်း
ဝင်ရောက်ခြင်းအတွက် တရားရုံးမှ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ပြီးသော်လည်း
ထိုဥပစာမှ ထွက်ခွါခြင်း မပြုပဲ ဆက်လက် နေထိုင်ခြင်းဖြင့် ပိုင်ရှင်အား
ထပ်မံ၍ စိတ်ငြိုငြင်မှုဖြစ်စေလျှင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၄၁ အရ
ပြစ်မှုမကင်းသော ကျော်နင်းမှုကို နောက်ထပ်ကျူးလွန်ရာ ရောက်သည့်
အတွက် အချင်းဖြစ် အကြောင်းအရာ အသစ် ပေါ်ပေါက်လာသည်
ဖြစ်၍ ပြစ်မှုကို အသစ်တဖန် ကျူးလွန်ရာ ရောက်ပေသည်။ ဤသို့
အကြောင်းချင်းရာ ပေါ်ပေါက်တိုင်း ကျူးကျော်ဝင်ရောက် နေထိုင်
သူအား ထပ်မံ၍ နှစ်နာသူက တရားစွဲဆိုနိုင်သည်။

အယူခံ တရားလို အတွက် - ဦး ထွန်းစိန်၊ ဥပဒေဝန် ထမ်း
အဆင့် (၁)

အယူခံ တရားခံ အတွက် - မရှိ

* ၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှုအမှတ် ၁၃၉

† ၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှု အမှတ် ၁၃ (မ) တွင် ချမှတ်
သော (၃၁ - ၅ - ၇၆) နေ့စွဲပါ မွန်ပြည်နယ် တရားရုံး၏
အမိန့်ကိုအယူခံမှု။

မော်လမြိုင်မြို့နယ် တရားရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ မူလမှု အမှတ် ၇၅၆ (က)/၇၅ တွင် ဦးဘစိန်က အယူခံ တရားခံများ ဖြစ်ကြသော ဦးသောင်းညွန့်နှင့် ဒေါ်ခင်လှတို့အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၄၈ အရ တရားစွဲဆိုရာ မော်လမြိုင်မြို့နယ် တရားရုံးက ဦးသောင်းညွန့်နှင့် ဒေါ်ခင်လှတို့ကို ဒဏ်ငွေကျပ် ၂၀၀/- ပေးဆောင်စေ၊ ဒဏ်ငွေ မဆောင် ပျက်ကွက်ပါက ထောင်ဒဏ် ၃ လ ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ အယူခံ တရားခံများ ဖြစ်ကြသော ဦးသောင်းညွန့်နှင့် ဒေါ်ခင်လှတို့က မှန်ပြည် နယ်တရားရုံးသို့ အယူခံတက်ရောက်ရာ မှန်ပြည်နယ်တရားရုံးက မူလရုံး အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ကာ ဦးသောင်းညွန့်နှင့် ဒေါ်ခင်လှတို့ကို အပြီးအပြတ် လွှတ်ခဲ့သည်။ ထိုအမိန့်ကို ဗဟိုဥပဒေရုံးက မကျေနပ်၍ ဗဟိုတရားရုံးသို့ အယူခံတက်ရောက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

၁၉၇၀
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်
နှင့်
ဦးသောင်း
ညွန့်ပါ (၂)

မော်လမြိုင်မြို့နယ်တရားရုံးတွင် ဦးဘစိန်က အယူခံတရားခံများဖြစ်ကြ သော ဦးသောင်းညွန့်နှင့် ဒေါ်ခင်လှတို့ကို ယခင်က ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၄၈ အရပင် တရားစွဲဆိုခဲ့ရာ မော်လမြိုင်မြို့နယ်တရားရုံးက ပြစ်မှု ဆိုင်ရာ မူလမှုအမှတ် ၂၇၉ (က)/၇၃ တွင် အယူခံ တရားခံများ ဖြစ်ကြသော ဦးသောင်းညွန့်နှင့် ဒေါ်ခင်လှတို့ကို ဒဏ်ငွေကျပ် ၁၀၀/- စီ ပေးဆောင်စေရန် ၁၇-၇-၇၄ နေ့က အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ အမိန့်ချမှတ် ခဲ့သည့်အတိုင်း ဦးသောင်းညွန့်နှင့် ဒေါ်ခင်လှတို့သည် နေအိမ်ပေါ်မှ ဖယ်ရှားပေးရန် ဖြစ်သော်လည်း ဆက်လက် နေထိုင် ခြင်း ပြုသဖြင့် ဦးသောင်းညွန့်နှင့် ဒေါ်ခင်လှတို့သည် နေအိမ်၏ ပိုင်နက်ကျူးလွန်မှုကို ဆက်လက်၍ ကျူးလွန်နေဆဲ ဖြစ်သဖြင့် ဦးဘစိန်က မော်လမြိုင် မြို့နယ် တရားရုံးသို့ ထပ်မံတရားစွဲဆိုသော အမှုဖြစ်သည်။

မှန်ပြည်နယ်တရားရုံးက မူလတရားစွဲဆိုသော အိမ်မှာ ယခုတရားစွဲဆို သော အိမ်ပင်ဖြစ်၍ တရားခံတစ်ဦးကို အမှုနှစ်ကြိမ် ခွဲပြီး ထပ်မံအပြစ် ပေး၍ မရဟု ယူဆကာ အယူခံတရားခံများ ဖြစ်ကြသော ဦးသောင်း ညွန့်နှင့် ဒေါ်ခင်လှတို့ကို အမှုမှ အပြီးအပြတ် လွှတ်ခဲ့သည်ကို တွေ့ရှိရ သည်။ မှန်ပြည်နယ် တရားရုံး၏ အမိန့်မှာ ဥပဒေနှင့် ညီညွတ်မှု မရှိပဲ မှားယွင်းနေသည်။

အချင်းဖြစ်ဥပစာတွင်းသို့ မတရားကျော်နင်း ဝင်ရောက်ခြင်းအတွက် တရားရုံးမှ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ပြီးသော်လည်း ထိုဥပစာမှ ထွက်ခွာခြင်း မပြုပဲ ဆက်လက်နေထိုင် ခြင်းဖြင့် ပိုင်ရှင်အား ထပ်မံ၍ စိတ်ငြိုငြင်မှု ဖြစ်

၁၉၇၈
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်
နှင့်
ဦးသောင်း
ညွန့်ပါ (၂)

စေလျှင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၄၁ အရ ပြစ်မှုမကင်းသော ကျော်
နင်းမှုကို နောက်ထပ် ကျူးလွန်ရာ ရောက်သည့် အတွက် အချင်းဖြစ်
အကြောင်းအရာအသစ် ပေါ်ပေါက်လာသည်ဖြစ်၍ ပြစ်မှုကိုအသစ်တဖန်
ကျူးလွန်ရာရောက်ပေသည်။ ဤသို့အကြောင်းခြင်းရာ ပေါ်ပေါက်တိုင်း
ကျူးကျော် ဝင်ရောက် နေထိုင်သူအား ထပ်မံ၍ နစ်နာသူက တရားစွဲ
ဆိုနိုင်သည်။

ထို့ကြောင့် ဦးသောင်းညွန့်နှင့် ဒေါ်ခင်လှတို့သည် ပထမကျူးကျော်
မှု အတွက် အပြစ် ပေးခဲ့ပြီး ဖြစ်သော်လည်း ယင်းတို့သည် အချင်းဖြစ်
အိမ်မှ ထွက်ခွာသွားခြင်းမရှိပဲ ဆက်လက်နေထိုင်ခြင်းကြောင့် ကျူးကျော်
ခံရသူအား စိတ်ငြိုငြင်စေရန် ပြုသည်မှာ ပေါ်လွင်သောကြောင့် ပြစ်မှု
ဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၄၈ အရ အပြစ်ပေးခြင်းမှာ မှားယွင်းသည်ဟု
မယူဆနိုင်သဖြင့် မှန်ပြည်နယ်တရားရုံး၏ အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပြီး မြို့နယ်
တရားရုံး၏ အမိန့်ကို အတည်ပြုလိုက်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးထွန်းအောင်ကျော်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးစိုးလှိုင် နှင့်
ဦးကြည်မြတ်တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရှေ့တွင်

ဦး ဘဂျမ်း

နှင့်

ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်*

† ၁၉၇၀
ဖေဖော်ဝါရီ
၁၅ ရက်

ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၁၁-ခိုးရာပါပစ္စည်း တစ်ခုကို ဝယ်ယူရရှိခဲ့ခြင်း
ဖြစ်လင့်ကစား မရိုးမဖြောင့်သော သဘောပါရှိပါက ခိုးရာပါ ပစ္စည်း
လက်ခံမှု မြောက်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဦးဘဂျမ်းသည် ခိုးရာပါ ပစ္စည်းကို မရိုးမဖြောင့်
သော သဘောဖြင့် ဝယ်ယူမှုကို စိစစ်သုံးသပ်ရန်လိုပေမည်။ ၃-၁-၇၅
နေ့ညနေ ၃/၄ နာရီ အချိန်တွင် နွားပျောက်ဆုံးသည်။ ထိုနေ့ညနေပင်
အရောင်းအဝယ်ပြုလုပ်ကြသည်။ အချင်းဖြစ် ညနေ ၆ နာရီခွဲခန့်တွင်
ဦးဘဂျမ်းက နွားကို သားသတ်ရုံသို့ ရောင်းလိုကြောင်း (လိုပြ- ၂)
ဦးတင်စိုးထံ လာရောက် စုံစမ်းသည်။ လိုပြ သက်သေ ဦးတင်စိုးက
နွားသတ်ရုံသို့ သွားရောင်းရန် ညွှန်ပြလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ဦးတင်
စိုး၏ ညွှန်ကြားချက် အတိုင်း ဦးဘဂျမ်းသည် နွားကို နွားသတ်ရုံသို့
ချက်ခြင်း ပို့လိုက်ခြင်း၊ ကာလတန်ဖိုး ၁၅၀၀/-တန် နွားကို ၁၀၀၀/-
ဖြင့် ဝယ်ယူခြင်း၊ နွားဝယ်ယူရာတွင်လည်း ရပ်ကွက်ဓလေ့ထုံးစံ အရ
ကျေးရွာကောင်စီ၏ ထောက်ခံချက် ပါမပါကို မမေးမမြန်း မစုံစမ်းပဲ
ဝယ်ယူခြင်း စသည်တို့ကြောင့် ဦးဘဂျမ်း၏ ပြုမူချက်မှာ မရိုးမဖြောင့်
သော သဘော ပေါ်လွင်ထင်ရှားပေသည်။

* ၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၂ (ခ)

† ၁၉၇၅ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှု အမှတ် ၈၆ တွင် ချမှတ်သော
(၁၀-၁၂-၇၅) နေ့စွဲပါ မန္တလေးတိုင်း တရားရုံး၏ အမိန့်ကို
ပြင်ဆင်မှု

၁၉၇၀
ဦးဘဂျမ်း
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်

လျှောက်ထားသူ အတွက် - ဦးကံမြိုင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ
လျှောက်ထားခံရသူအတွက် - ဦးမြင့်အောင်၊ ဥပဒေ ဝန်ထမ်း
အဆင့်- ၁

ဤအမှုမှာ မေမြို့ မြို့နယ်တရားရုံး ပြစ်မှုဆိုင်ရာ မူလမှု အမှတ်
၆၇၈/၇၅ တွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၁၁ အရ၊ ပြင်ဆင်မှုလျှောက်
ထားသူ ဦးဘဂျမ်းအပေါ် ထောင်ဒဏ် ၁ နှစ် ကျခံစေရန် ပြစ်ဒဏ်
ချမှတ်ခြင်းကို မကျေနပ်သဖြင့် မန္တလေးတိုင်းတရားရုံးသို့ ဦးဘဂျမ်းက
အယူခံဝင်ရောက်ရာ မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး၏ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှု
အမှတ် ၈၆/၇၅ (မေမြို့) တွင် ၁၈-၁၂-၇၅ နေ့က ပလပ်လိုက်သော
ကြောင့် ဗဟိုတရားရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းခြင်း ဖြစ်သည်။

အမှုအဖြစ်အပျက် အကျဉ်းချုပ်မှာ မေမြို့ မြို့နယ် နောင်လှိုင်ကျေးရွာ
နေ ဦးအောင်ရှိန်က ၎င်းပိုင် နွားနီထီး တစ်ကောင် ၃-၁-၇၅ နေ့
ညနေ ၃/၄ နာရီ အချိန်ပျောက်ဆုံး သွား၍ လိုက်လံ ရှာဖွေသည်။
၄-၁-၇၅ နေ့ နံနက် ၄ နာရီ မိနစ် ၂၀ အချိန်တွင် မေမြို့ သားသတ်
ရုံတွင် မိမိပျောက်ဆုံးသွားသော နွားကို ပြန်လည်တွေ့ရှိ၍ ရဲစခန်းတွင်
တိုင်ချက်ဖွင့်လေသည်။ ၎င်းနောက် နွားခိုးသူ မောင်ထိန်၊ ကျော်အေး
နှင့် နွားဝယ်ယူသူ ဦးဘဂျမ်းတို့အားတရားစွဲဆိုရာ နွားခိုးသူ မောင်ထိန်
နှင့် ကျော်အေးတို့က အပြစ်ရှိကြောင်း ဝန်ခံ၍ ထောင်ဒဏ် ၃ နှစ်စီ
မြို့နယ်တရားရုံးက အပြစ်ပေးခဲ့သည်။ နွားဝယ်ယူသူ ဦးဘဂျမ်း အပေါ်
ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၁၁ အရ ထောင်ဒဏ် ၁ နှစ် ချမှတ်ခဲ့သည်။

အချင်းဖြစ် နွားမှာ ပျောက်ဆုံးသော နွားပိုင်ရှင် ဦးအောင်ရှိန်၏
နွားဖြစ်ကြောင်း၊ နွားမှာ အခိုးခံရပြီး ခိုးသူမှာ မောင်ထိန်နှင့် ကျော်
အေးဖြစ်ပေသည်။ ဦးဘဂျမ်းက နွားကို စာချုပ်၍ ဝယ်ယူကြောင်းနှင့်
ဝယ်ယူရာတွင် ကျေးရွာကောင်စီ၏ ထောက်ခံချက် မပါကြောင်းများ
မှာ အငြင်းမပွားပေ။ ဦးဘဂျမ်းသည် ခိုးရာပါပစ္စည်းကို မရိုးမဖြောင့်
သော သဘောဖြင့် ဝယ်မဝယ်ကို စိစစ် သုံးသပ်ရန် လိုပေမည်။
၃-၁-၇၅ နေ့ ညနေ ၃/၄ နာရီ အချိန်တွင် နွားပျောက်ဆုံး သွား
သည်။ ထိုနေ့ ညနေပင် အရောင်းအဝယ် ပြုလုပ်ကြသည်။ အချင်းဖြစ်
ညနေ ၆ နာရီခွဲခန့်တွင် ဦးဘဂျမ်းက နွားကို သားသတ်ရုံသို့ ရောင်းလို
ကြောင်း၊ (လုံပြ- ၂) ဦးတင်စိုးထံ လာရောက်စုံစမ်းသည်။ လုံပြသက်
သေ ဦးတင်စိုးက နွားသတ်ရုံသို့ သွားရောင်းရန် ညွှန်ပြလိုက်လေသည်။

ထိုနောက် ဦးတင်စိုး၏ ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း ဦးဘဂျမ်းသည် နွားကို နွားသတ်ရုံသို့ ချက်ခြင်း ပို့လိုက်ခြင်း၊ ကာလတန်ဖိုး ၁၅၀၀/- တန် နွားကို ၁၀၀၀/-ဖြင့် ဝယ်ယူခြင်း၊ နွားဝယ်ယူရာတွင်လည်း ရပ်ကွက် ဓလေ့ထုံးစံအရ ကျေးရွာကောင်စီ၏ ထောက်ခံချက် ပါ မပါကို မမေး မမြန်း မစုံစမ်းပဲ ဝယ်ယူခြင်း စသည်တို့ကြောင့် ဦးဘဂျမ်း၏ ပြုမူချက် မှာ မရိုးမဖြောင့်သော သဘောပေါ်လွင် ထင်ရှားပေသည်။ ထို့ကြောင့် မူလတရားရုံးနှင့် တိုင်းတရားရုံးတို့၏ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခြင်းနှင့်ပြစ်ဒဏ် ချမှတ်ခြင်းတို့ကို အတည်ပြု၍ ပြင်ဆင်မှု လျှောက်လွှာကို ပယ် လိုက်သည်။

၁၉၇၀
ဦးဘဂျမ်း
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဦးတင်အောင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ်ဦးစိုးလှိုင်နှင့် ဦးအေးမောင်
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရှေ့တွင်

ဦး ဘ လှိုင်

နှင့်

ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်

(ဦး ထွန်း ရင် ပါ ၂) *

† ၁၉၇၀

ဩဂုတ်လ

၃၀ ရက်

ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၄၇ ပါပြဋ္ဌာန်းချက်- ထောင်ဒဏ်
ခြောက်လအထိ အပြစ်ပေးနိုင်သော အမှုများတွင်ရုံးချိန်းရက်၌ တိုင်
တန်းသူ တရားလို လာရောက်ရန် ပျက်ကွက်လျှင် တရားရုံး၏ လုပ်
ပိုင်ခွင့်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ရုံးချိန်း ရက်များ ဖြစ်သော ၆-၁၀-၇၅၊
၂၉-၁၀-၇၅ နှင့် ၁၄-၁၁-၇၅ တို့တွင် လျှောက်ထားသူ ဦးဘလှိုင်
သော်လည်းကောင်း၊ ယင်း၏ အကျိုးဆောင်သော်လည်းကောင်း၊ လာ
ရောက်ခြင်း မရှိကြောင်း တွေ့ရသည်။ ယင်းသို့ ပျက်ကွက်လျှင် ပြစ်မှု
ဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၂၄၇ အရ တရားစွဲဆိုခြင်း ခံရသော
တရားခံကို အမှုမှ အပြီးအပြတ်လွှတ်ရမည်ဟု အတည်အလင်းပြဋ္ဌာန်းထား
သည်။ ထို့ကြောင့် မြို့နယ်တရားရုံး၏ ဆောင်ရွက်ချက်သည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ
ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၄၇ နှင့် ညီညွတ်နေ၍ မှားယွင်းချွတ်ချော်သည်
ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

လျှောက် ထား သူ အ တွက် - ဦးညွန့်မြိုင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

လျှောက်ထားခံရသူများအတွက်- ဦးဘဌေး၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ
ဦးမြသောင်း၊ ဥပဒေ ဝန်ထမ်း
အဆင့် (၁)

* ၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှု ဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု အမှတ် ၁၀၂ (ခ)

† ၁၉၇၅ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၄၃ တွင် ချမှတ်သော
(၂၄-၂-၇၆)နေ့စွဲပါ မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု။

မန္တလေးတိုင်း၊ မန္တလေးအရှေ့မြောက် မြို့နယ်တရားရုံး၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ မူလမှုအမှတ် ၁၆၃၀/၇၄ တွင်လျှောက်ထားသူ ဦးဘလှိုင်က လျှောက်ထားခံရသူ ဦးထွန်းရင်နှင့် မောင်ဖုန်းတင်တို့အား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၄၇/၃၄ အရ တိုက်ရိုက်လျှောက်ထား တရားစွဲဆိုခဲ့သည်။ မြို့နယ်တရားရုံးက တရားလိုပြ သက်သေများကို စစ်ဆေးပြီး လျှောက်ထားခံရသူ ဦးထွန်းရင်နှင့် မောင်ဖုန်းတင်တို့ အပေါ် စွဲချက်တင်ရန် အကြောင်းမရှိသဖြင့် စွဲချက်မတင်ပဲ လွှတ်ခဲ့သည်။ ယင်းအမိန့်ကို မကျေနပ်သဖြင့် လျှောက်ထားသူ ဦးဘလှိုင်သည် မန္တလေးတိုင်း တရားရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှု လျှောက်ထားခဲ့ရာ တိုင်းတရားရုံးက မြို့နယ်တရားရုံး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်တွင် ဥက္ကဋ္ဌနှင့် အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးသာ လက်မှတ်ရေးထိုးထားသဖြင့် ဥပဒေဘောင်မဝင်သော ဆုံးဖြတ်ချက် ဖြစ်သည်ဟု သတ်မှတ်ကာ အမှုကို ပြန်လည် စစ်ဆေးစေရန် အဆုံးအဖြတ် ပေးခဲ့သည်။ မြို့နယ်တရားရုံးသည် တိုင်းတရားရုံးက ပြန်လည်ပေးပို့ လာသော အမှုတွဲကို လက်ခံရရှိပြီးနောက် အမှုကို ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ရာတွင် ၆-၁၀-၇၅ ရက်နေ့၊ ၂၉-၁၀-၇၅ ရက်နေ့နှင့် ၁၄-၁၁-၇၅ ရက် နေ့တို့တွင် လျှောက်ထားသူ ဦးဘလှိုင်နှင့် ယင်း၏ အကျိုးဆောင်တို့ လာရောက်ရန် ပျက်ကွက်သဖြင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ တရားရေး စာစောင် ၁၊ အပိုဒ် ၁၈ အရ လျှောက်ထားသူ ဦးဘလှိုင်၏ လျှောက်လွှာကို ပလပ်လိုက်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ လျှောက်ထားသူ ဦးဘလှိုင်သည် ယင်းအမိန့်ကို မကျေနပ်သဖြင့် မန္တလေးတိုင်း တရားရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှုလျှောက်ထား ခဲ့သော်လည်း မအောင်မြင်ခဲ့ပေ။ ထို့ကြောင့် လျှောက်ထားသူ ဦးဘလှိုင် က ဗဟိုတရားရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှု လျှောက်ထားလာခြင်း ဖြစ်သည်။

၁၉၇၀
ဦးဘလှိုင်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်
(ဦးထွန်းရင်
ပါ)

လျှောက်ထားသူ ဦးဘလှိုင်က မန္တလေးတိုင်း တရားရုံးမှ မြို့နယ် တရားရုံးသို့ ပြန်လည်ပေးပို့ လိုက်သော အမှုတွဲ ပြန်လည်ရောက်ရှိကြောင်း ကိုလည်း မသိ၊ မြို့နယ်တရားရုံးကလည်း အကြောင်း မကြားခဲ့သဖြင့် အမှုကို ပလပ်ခဲ့ခြင်းမှာ မှားယွင်းနေကြောင်း တင်ပြထားသည်။ သို့သော် မြို့နယ်တရားရုံး၏ အမှုတွဲကို ကြည့်ရှုလေ့လာသည့်အခါ မြို့နယ်တရားရုံး သည် မန္တလေးတိုင်း တရားရုံးက ပြန်လည်ပေးပို့ လိုက်သော အမှုတွဲကို ၂၂-၈-၇၅ နေ့က လက်ခံရရှိသဖြင့် နှစ်ဖက်အမှုသည်များကို အကြောင်း ကြားစာများ ထုတ်ခဲ့သည်ကိုလည်းကောင်း၊ နောက်ရက်ချိန်းဖြစ်သည့် ၁၂-၉-၇၅ နေ့တွင် တရားလို၏ အကျိုးဆောင် လာရောက်သည်ကို လည်းကောင်း၊ ၂၂-၈-၇၅ နေ့စွဲနှင့် ၁၂-၉-၇၅ နေ့စွဲပါ နေ့စဉ် မှတ်တမ်းများအရ တွေ့ရသည်။ နောက်ရုံးချိန်း ရက်များ ဖြစ်သော

၁၉၇၀
ဦးဘလှိုင်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်
နှင့်
ဦးထွန်းရင်
ပါ (၂)

၁၆-၁၀-၇၅၊ ၂၉-၁၀-၇၅ နှင့် ၁၄-၁၁-၇၅ တို့တွင် လျှောက်
ထားသူ ဦးဘလှိုင်သော်လည်းကောင်း၊ ယင်း၏ အကျိုးဆောင် သော်
လည်းကောင်း၊ လာရောက်ခြင်း မရှိကြောင်း တွေ့ရသည်။ ယင်းသို့
ပျက်ကွက်လျှင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၄၇ အရ တရားစွဲဆို
ခြင်းခံရသောတရားခံကို အမှုမှအပြီးအပြတ်လွှတ်ရမည်ဟု အတည်အလင်း
ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ ထို့ကြောင့် မြို့နယ်တရားရုံး၏ ဆောင်ရွက်ချက်သည်
ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၂၄၇ နှင့် ညီညွတ်နေ၍ မှားယွင်း
ချွတ်ချော်သည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။ သို့သော် မြို့နယ်တရားရုံး ရည်ညွှန်းထား
သော ပြစ်မှုဆိုင်ရာ တရားရေး စာစောင် ၁၊ အပိုဒ် ၁၈ မှာ ပြစ်မှု
ဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၄၇ အရ စွဲဆိုသော သာမန်မှုမျိုးနှင့် မသက်ဆိုင်ပေ။
ဝရမ်းမှုများနှင့်သာ သက်ဆိုင်ပေသည်။ မြို့နယ်တရားရုံး ရည်ညွှန်းရမည်
မှာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၂၄၇ နှင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ တရားရေး
စာစောင် ၁၊ စာမျက်နှာ ၈၂ ပါ ယခင်တရားရုံးချုပ်က ၂၁-၂-၇၃
နေ့စွဲဖြင့် ထုတ်ပြန်သော စာအမှတ် ၃၇၄/တရစ-၇(၇) (၇၃)အမှာ
စာ အပိုဒ် ၃ (က)သာ ဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်၍ မြို့နယ်တရားရုံး၏ ၁၄-၁၁-၇၅ နေ့စွဲပါ အမိန့်နှင့်
တိုင်းတရားရုံး၏ ၂၄-၂-၇၆ နေ့စွဲပါ အမိန့်တို့ကို အတည်ပြု၍လျှောက်
ထားသူ ဦးဘလှိုင်၏ ပြင်ဆင်မှု လျှောက်လွှာကို ပလပ်လိုက်ကြောင်း
အမိန့်ချမှတ်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးလှမောင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးစိုးလှိုင်နှင့် ဦးအေးမောင်
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရွှေတွင်

ဦး ဘ ရွှေ
နှင့်

† ၁၉၇၀
စက်တင်ဘာ
၁၁ ရက်

ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ် သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်*

ပထမသတင်းပေး တိုင်းတန်းချက်— ပထမသတင်းပေးတိုင် တန်းချက်တွင်
အဓိကအချက်များသာ ဖော်ပြရန်လိုအပ်ခြင်း— ရုံးရွှေထွက်ချက်တွင်
ပါရှိသော အချက်များ ပထမသတင်းပေး တိုင်ချက်တွင် မပါယုံမျှ
ဖြင့် ရုံးရွှေ ထွက်ချက်ကို လက်မခံထိုက်ဟု ကောက်ယူရန် မသင့်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ဘိုကလေးမြို့နယ်၊ ကဒုံကနိ ပြည်သူ့ရဲ တပ်ဖွဲ့
စခန်းတွင် ပေးခဲ့သော ပထမ သတင်းပေးတိုင်တန်းချက်နှင့် ဦးဘရွှေ၏
အစစ်ခံချက်မှာ တူညီမှု မရှိပဲ ကွဲလွဲလျက်ရှိပေသည်။ သို့ရာတွင် ပထမ
သတင်းပေးတိုင်တန်းချက်ဆိုသည်မှာအချင်းဖြစ်ပွားခဲ့သည်ကို လာရောက်
တိုင်တန်း သတင်းပေးခြင်းမျှသာ ဖြစ်၍ အမှုအဖြစ်အပျက် အသေး
စိတ်ပါလေ့ မရှိပေ။ ပါရှိရန်လည်း မလိုအပ်ပေ။ အဓိကအချက်ကိုသာ
ဖော်ပြရန်လိုပေသည်။ တိုင်တန်းချက်ကို ရယူသော ရဲအရာရှိသည် တရား
ရုံးရွှေတွင် သက်သေတစ်ဦးအား စစ်ဆေးမေးမြန်းသကဲ့သို့ စစ်ဆေး
မေးမြန်းသည် မဟုတ်ပေ။ ဆက်လက်စုံစမ်းစစ်ဆေးရာတွင် လိုအပ်မည့်
အဓိကအချက်ကိုသာ မှတ်သားရယူသည်။ ရုံးရွှေတွင် ထွက်ဆိုသော
အခါ၌သာ တိုင်တန်းသူသည် မေးမြန်းသောမေးခွန်းများ အပေါ်မူတည်
၍ အချက်အလက် အပြည့်အစုံကို ဖြေကြား ထွက် ဆို ရ သည် ဖြစ် ၍
ဦးဘရွှေ၏ ရုံးရွှေ အစစ်ခံချက်မှာ လက်မခံထိုက်ဟု ကောက်ယူ ရန်
မသင့်ပေ။

* ၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၄၀၅ (ခ)

† ၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၃ တွင် ချမှတ်သော
(၂၁ - ၈ - ၇၆) နေ့စွဲပါ ရော့ဘတ်တိုင်း တရားရုံး၏ အမိန့်ကို
ပြင်ဆင်မှု။

၁၉၇၀
ဦးဘရွှေ
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်

လျှောက်ထားသူ အတွက် - ဦးထွန်းဝေ၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ
လျှောက်ထားခံရသူအတွက်- ဦးသိန်းအောင်၊ ဥပဒေဝန်ထမ်း
အဆင့် (၁)
ဒေါ်မြင့်မြင့်ခင်၊
ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

ရောဂတီတိုင်း ဘိုကလေးမြို့နယ်တရားရုံး၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ မူလမှုအမှတ် ၁၆၆/၇၄ တွင် မောင်ခွေးလေး၊ မောင်ညွန့်မောင်၊ မောင်ငွေဆန်း၊ မောင်ဆေးဆုံ၊ မောင်ထွန်းကြိုင်၊ မောင်ဖြူကြီး၊ မောင်သိန်းထွေး၊ မောင်စိန်တင်အောင်၊ မောင်ညိုနှင့် မောင်စောမြင့်တို့ကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၄၀ အရ ထောင်ဒဏ် ၃ နှစ်စီ ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ် ခဲ့သည်။ ယင်းအမိန့်နှင့် ပတ်သက်၍ နစ်မြုပ် သွားသော မော်တော်မူ ဦးစီး ဦးဘရွှေက အပြစ်ဒဏ် တိုးမြှင့် သတ်မှတ်ပေးရန် ရောဂတီတိုင်း တရားရုံး၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၃/၇၆ တွင် လျှောက်ထားခဲ့သော် လည်း အောင်မြင်မှု မရခဲ့ပေ။ တိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်ကို မကျေနပ်၍ ဦးဘရွှေ က ဗဟိုတရားရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းခြင်း ဖြစ်သည်။

၉-၂-၇၄ နေ့ ညနေ ၆ နာရီခွဲ အချိန်ခန့်တွင် ဘိုကလေးမြို့နယ်၊ စန္ဒာမီးကင်းနှင့် သူရိယမီးကင်း အကြား၌ ဦးညွန့်မောင်ပိုင် ငါးဖမ်း မော်တော် ဘလ-အေ- ၁၅ ကို ဦးလှသန်းပိုင် ငါးဖမ်း မော်တော် ဟက-၃၉၀ နှင့် ဦးသိန်းထွန်းပိုင် ငါးဖမ်း မော်တော် ဟက-၆၂ တို့ က ညှပ်တိုက်ပြီး ပစ်ခတ်ထိုးနှက် လုယက် မီးရှို့သောကြောင့် ဦးညွန့် မောင် မော်တော်မူ ရေလုပ်သား ဦးကျောက်ခဲ၊ မောင်ကြား၊ မောင် ကြက်နီနှင့် မောင်တလုပ်တို့ သေဆုံးပြီး ငါးဖမ်းပိုက်များ လုယူခြင်းခံရ သည့် အပြင် မော်တော်မှာ မီးလောင် နစ်မြုပ်သွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်ဟူ သော စွပ်စွဲချက်များဖြင့် ဦးလှသန်းနှင့် ဦးသိန်းထွန်း မော်တော်များမှ မောင်ခွေးလေးပါ ၂၀ ဦးတို့ အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၇၊ ၃၉၅ နှင့် ၄၃၇ တို့ အရ ဘိုကလေးမြို့နယ်တရားရုံး၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ မူလမှု အမှတ် ၁၆၆/၇၄ တွင် တရားစွဲဆိုခဲ့သည်။

မူလရုံး အမှုတွဲကို ကြည့်ရှုလေ့လာရာတွင် ဦးညွန့်မောင်ပိုင် ဘလ- အေ- ၁၅ မော်တော်နှင့် ဦးလှသန်းပိုင် ဟက- ၃၉၀ မော်တော်၊ ဦးသိန်းထွန်းပိုင် ဟက- ၆၂ မော်တော်တို့သည် ပင်လယ်ပြင်၌ တွေ့ဆုံ ပြီး အခြင်းဖြစ်ခဲ့ကြသည်မှာ အငြင်းပွားသည့် အချက်မဟုတ်ကြောင်း

၁၉၇၈
ဦးဘရွှေ
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်

တွေ့ရှိရသည်။ မည်သို့ အချင်းဖြစ်ကြသည်ကိုသာ အငြင်းပွားလျက် ရှိကြသည်။ ဘလ-အေ ၁၅ မော်တော်မူ ဦးစီးဖြစ်သူ ဦးဘရွှေက ဟက-၃၉၀ မော်တော်သည် မိမိ၏ မော်တော် နောက်ပိုင်းကို ဝင် ရောက် တိုက်ပြီး ကျောက်တုံး၊ မီးကွင်း၊ ဝါးချွန်၊ လုံ၊ ဓာတ်ဆီပုလင်း များဖြင့် ပစ်ပေါက်သဖြင့် မိမိမော်တော်မှာ မီးလည်းလောင်၊ ရေလည်း ဝင်ကာ နစ်မြုပ်သွားပြီး ဦးကျောက်ခဲ၊ မောင်ကြက်နီ၊ မောင်ကြား၊ မောင်တလုပ်တို့မှာ သေဆုံးခဲ့ရကြောင်း အစစ်ခံသွားခဲ့သည်။ အချင်းဖြစ် စဉ်က ဦးဘရွှေနှင့်အတူ မော်တော်ပေါ်၌ ရှိနေကြသော ရေလုပ်သား မောင်မြင့်၊ မောင်ဘိုး ရန်ဦးတို့ကလည်း ဦးဘရွှေကို ထောက်ခံ ထွက်ဆို သွားကြသည်။ အချင်းမဖြစ်မီ ဟက-၃၉၀ မော်တော်သည် ဘလ- အေ- ၁၅ မော်တော်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်၍ မေးမြန်း စုံစမ်းမှု ပြုလုပ်ခြင်း ရှိကြောင်းကို ဟက-၃၉၀ မော်တော်၏ ဦးစီး လျှောက်ထားခံရသူ စာရင်းခံ မောင်ခွေးလေးက ဝန်ခံထားကြောင်းလည်း တွေ့ရှိရသည်။ ဦးဘရွှေ၊ မောင်မြင့်၊ မောင်စစ်တောင်၊ မောင်ရွှေလှဦး၊ မောင်ဘိုးရန် ဦးတို့မှာ ရေထဲသို့ ခုန်ဆင်းကာ ကူးပြေးခဲ့ကြစဉ် ကိုကျော်မြတ် ကတ္တူ နှင့် သိန်းသိန်းဌေး မော်တော်တို့က ကယ်ဆယ်ခဲ့ရကြောင်းလည်း တွေ့ရ သည်။ အချင်းဖြစ်ပြီးနောက် ဦးဘရွှေသည် ယင်းအား ရေထဲမှ ကယ် ဆယ်ခဲ့သော ကိုကျော်မြတ် ကတ္တူမှ ဦးစီး၊ ဦးအောင်ရွှေအား လည်း ကောင်း၊ သက်ဆိုင်ရာများသို့လည်းကောင်း အချိန်မဆိုင်းပါ တိုင်တန်း ခဲ့ကြောင်းမှာလည်း ပေါ်လွင်လျက်ရှိသည်။

ဘိုကလေးမြို့နယ်၊ ကဒုံကနီ ပြည်သူ့ရဲတပ်ဖွဲ့ စခန်းတွင် ပေးခဲ့သော ပထမသတင်းပေး တိုင်တန်းချက်နှင့် ဦးဘရွှေ၏ အစစ်ခံချက်မှာ တူညီမှု မရှိပဲ ကွဲလွဲလျက်ရှိပေသည်။ ပထမ သတင်းပေး တိုင်တန်းချက်တွင် ဟက-၃၉၀ မော်တော်က ဘလ-အေ- ၁၅ မော်တော်အား အတင်း ဝင်တိုက်ပြီး လုံဖြင့် ထိုး၊ တုတ်ဖြင့် ရိုက်သဖြင့် ဦးကျောက်ခဲ၊ မောင်ကြက် နီ၊ မောင်ကြားနှင့် မောင်တလုပ်တို့မှာ ရေထဲ မျောပါ သေဆုံးကြရသည့် အပြင် ဘလ-အေ- ၁၅ မော်တော်မှာလည်း နစ်မြုပ်သွားကြောင်းသာ ဖော်ပြထားသည်။ ဦးဘရွှေ၏ ရုံးရှေ့ ထွက်ချက်တွင် ကျောက်တုံး၊ မီးကွင်း၊ ဝါးချွန်၊ လုံ၊ ဓာတ်ဆီ ပုလင်းများဖြင့် ပစ်ပေါက်သဖြင့် လူ များ ဒဏ်ရာရ ရေနစ်သေဆုံးကြကြောင်း၊ မော်တော်မှာလည်း မီးလောင် နစ်မြုပ်သွားကြောင်းနှင့် ငါးဖမ်းပိုက်များကိုလည်း ခိုးယူသွားကြောင်း အသေးစိတ် အစစ်ခံထားသည်။ သို့ရာတွင် ပထမ သတင်းပေးတိုင်တန်း ချက် ဆိုသည်မှာ အချင်းဖြစ်ပွားခဲ့သည်ကို လာရောက်တိုင်တန်းသတင်း

၁၉၇၀
ဦးဘရွှေ
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်

ပေးခြင်းမျှသာ ဖြစ်၍ အမှုအဖြစ်အပျက် အသေးစိတ်ပါလေ့ မရှိပေ။ ပါရှိရန်လည်း မလိုအပ်ပေ။ အဓိက အချက်ကိုသာ ဖော်ပြရန်လိုပေသည်။ တိုင်တန်းချက်ကို ရယူသော ရဲအရာရှိသည် တရားရုံး ရှေ့တွင် သက်သေတစ်ဦးအား စစ်ဆေးမေးမြန်းသကဲ့သို့ စစ်ဆေးမေးမြန်းသည် မဟုတ်ပေ။ ဆက်လက်စုံစမ်း စစ်ဆေးရာတွင် လိုအပ်မည့် အဓိကအချက်ကိုသာ မှတ်သားရယူသည်။ ရုံးရှေ့တွင် ထွက်ဆိုသော အခါ၌သာ တိုင်တန်းသူသည် မေးမြန်းသော မေးခွန်းများအပေါ် မူတည်၍ အချက်အလက် အပြည့်အစုံကို ဖြေကြား ထွက်ဆိုရသည်ဖြစ်၍ ဦးဘရွှေ၏ရုံးရှေ့ အစစ်ခံချက်မှာ လက်မခံထိုက်ဟု ကောက်ယူရန်မသင့်ပေ။ ဦးဘရွှေနှင့် ရေလုပ်သားများမှာ ကိုယ်တိုင်ခံစား ရသူများ ဖြစ်ကြ၍ ယင်းတို့၏ အစစ်ခံချက်များသည် လျှောက်ထားခံရသူ တရားခံများ၏ အစစ်ခံချက်များထက် လေးနက်မှု ရှိနေပေသည်။ ထို့ကြောင့် တရားခံများသည် ပြစ်မှုကိုကျူးလွန်ကြသည်မှာ ပေါ်လွင်ထင်ရှားသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

ပြစ်မှုကျူးလွန်ကြောင်း ထင်ရှားလျှင် လျှောက်ထားခံရသူများသည် မည်သည့်ပြစ်မှုများ ကျူးလွန်ကြသည်ကို စိစစ်ရန်လိုအပ်လာပေသည်။ ဦးဘရွှေ ဦးစီးသော ဘလ-အေ- ၁၅ မော်တော်၏ ပဲ့ပိုင်းကို အတိုက်ခံရ၍ ရေဝင်သည်ဆိုသည့် အကြောင်းအချက်နှင့် ၁၀-၅-၇၄ နေ့စွဲပါ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း၌ တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့က မော်တော်များကို ကြည့်ရှုစစ်ဆေးရာတွင် ဟက-၃၉၀ မော်တော်၏ ဦးပိုင်း ဖောင်းထိပ်နှင့် ဦးတုံးအစပ်တွင် ပြင်းထန်စွာ တိုက်ထား၍ တွန့်ကြေ ပိန်ခွက်နေပြီး သစ်သားစများ ကွာလျက်နေသည့် နေရာတွင် ခေါက်သံကြီး တစ်ချောင်း ကွေးကောက် ပိပြားနေကြောင်း တွေ့ရှိရသည်ဆိုသည့် အချက်တို့ကို ပေါင်းစပ်လိုက်ပါက ဟက - ၃၉၀ မော်တော်က ဝင်ရောက်တိုက်ခြင်းမှာ ထင်ရှားသည်ဟု ကောက်ယူရပေမည်။ မီးကွင်းများ၊ ဓာတ်ဆီပုလင်းများနှင့် ပစ်ပေါက်၍ ဘလ-အေ- ၁၅ မော်တော်မီးလောင်ခဲ့သည်ဟု ဦးဘရွှေက အစစ်ခံထားသည်မှာလည်း တရားလိုပြ သက်သေ ကိုကြီးမောင်နှင့် မောင်ခင်မြင့်တို့၏ ရေထဲမီးလောင်နေသည်ကို အဝေးမှ မြင်ရသည်ဟု အစစ်ခံချက်များ အရ မှန်ကန်နေကြောင်း တွေ့ရသည်။ ဟက-၃၉၀ မော်တော်ကို ဦးစီးသော လျှောက်ထားခံရသူ တရားခံမောင်ခွေးလေးက သက်သေခံ ခဲလုံးများသည် မိမိ၏မော်တော်ပေါ်မှ သိမ်းဆည်းသွားသော ခဲလုံးများဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံထားခြင်းသည်လည်း ခဲလုံးများနှင့် ပစ်ပေါက်ခဲ့သည် ဆိုသည့် ဦးဘရွှေ၏ အစစ်ခံချက်ကို ထောက်ခံလျက်ရှိသည်။ ဘလ-အေ- ၁၅ မော်တော်မှ ရေလုပ်သား

ဦးဘရွှေ
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်

ဦးကျောက်ခဲ၊ မောင်ကြွက်နီ၊ မောင်ကြားနှင့် မောင်တလုပ်တို့ ပင်လယ်
ထဲတွင် အသက် ဆုံးရှုံးခဲ့ကြခြင်းမှာလည်း ဦးဘရွှေ၊ မောင်မြင့်နှင့်
မောင်ဘိုးရန်ဦးတို့၏ သက်သေခံချက်များအရ ထင်ရှားနေသည်။ သို့
သော် ဦးကျောက်ခဲ၊ မောင်ကြွက်နီ၊ မောင်ကြားနှင့် မောင်တလုပ်တို့မှာ
လျှောက်ထားခံရသူ တရားခံများ၏ လက်ချက်ကြောင့် သေဆုံးခြင်း
ဟုတ်မဟုတ်၊ ရေနစ်၍ သေဆုံးခြင်း ဟုတ်မဟုတ်ကို ကွဲကွဲပြားပြား
သိရှိနိုင်ရန်အတွက် သက်သေခံချက်မှာ လုံလုံလောက်လောက် မရှိပေ။

ဦးဘရွှေ၊ မောင်မြင့်နှင့် မောင်ဘိုးရန်ဦးတို့၏ သက်သေခံချက်များ
အရ ဦးကျောက်ခဲ လုံနှင့် အထိုးခံရသည်ကို ဦးကျောက်ခဲက ပြောပြ၍
သာ သိကြရကြောင်း တွေ့ရသည်။ ယင်းသက်သေများ အနေနှင့်
ဦးကျောက်ခဲ လုံ အထိုးခံရသည်မှာ ဦးကျောက်ခဲ၏ ခန္ဓာကိုယ် မည်သည့်
အစိတ်အပိုင်းတွင် ဖြစ်ကြောင်း လုံးဝထွက်ဆိုနိုင်ကြခြင်း မရှိသဖြင့်
သေစေမည့် နေရာမျိုးတွင် အထိုးခံရခြင်း ဟုတ်မဟုတ် မသိရှိနိုင်ပေ။
ဦးကျောက်ခဲသည် လုံဖြင့် အထိုးခံရသည့် ဒဏ်ရာရပြီးနောက် ဦးဘရွှေ
နောက်မှ ရေထဲဆင်းလိုက်ခဲ့သေးကြောင်း ပေါ်ပေါက်နေ၍ လုံထိုး
ဒဏ်ရာကြောင့် သေဆုံးခြင်း ဖြစ်သည်ဟု တထစ်ချ ကောက်ယူ၍ မရ
တော့ပေ။ မောင်ကြွက်နီနှင့် ပတ်သက်၍လည်း ဦးဘရွှေ၊ မောင်မြင့်နှင့်
မောင်ဘိုးရန်ဦးတို့၏ ထွက်ဆိုချက်အရ မော်တော်များ ရှုပ်ရှုပ်ရှက်ရှက်
ဖြစ်နေချိန်တွင် အမယ်လေး သေပါပြီဟု အော်သံ ကြားရခြင်းသာ
ဖြစ်၍ လျှောက်ထားခံရသူ တရားခံများ၏ လက်ချက်ကြောင့် ဒဏ်ရာရ
သေဆုံးခြင်း ဟုတ်မဟုတ် မီးလောင်နေသော မော်တော်မှ ဖြစ်ပေါ်လာ
သည့် အန္တရာယ်တခုခုကြောင့် ဟုတ်မဟုတ် ယတိပြတ် မပေါ်ပေါက်ပေ။
မောင်ကြားနှင့် မောင်တလုပ်တို့မှာ မည်ကဲ့သို့ သေဆုံးရသည် ဆိုသည့်
အချက်နှင့် စပ်လျဉ်း၍လည်း အထောက်အထား တစုံတရာ မရှိပေ။
ငါးဖမ်းပိုက်များ ခိုးယူသွားသည်မှာ မှန်မမှန်ဆိုသည့် နောက်ဆုံးအချက်
ကို စိစစ်လိုက်သည့် အခါတွင်လည်း ဘလ - အေ - ၁၅ မော်တော်မှ
ပိုက်များကို တိုက်ခိုက်သော မော်တော်များက ဆွဲတင်သွားသည်ဟု
မောင်မြင့်က အစစ်ခံထားသော်လည်း လျှောက်ထားခံရသူ တရားခံများ
ထံမှ ဘလ - အေ - ၁၅ မော်တော်ပိုင်ပိုက်များ သိမ်းဆည်း ရမိခဲ့ခြင်း
မရှိကြောင်း တွေ့ရသည်။

အထက်ပါ အခြေခံ အချက်အလက်များအရ လျှောက်ထားခံရသူ
တရားခံများသည် ဓားပြတိုက်၊ လူသတ်ကြောင်း ပေါ်လွင်ထင်ရှားခြင်း

၁၉၇၈

ဦးဘရွှေ
နှင့်ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်

မရှိသဖြင့် ပြစ်မှုအတွက် ပြဋ္ဌာန်းထားသော ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၉၆ အရ ပြစ်မှုကျူးလွန်သည်ဟု မကောက်ယူနိုင်ပေ။ သို့သော် မော်တော်နှင့် မော်တော်ပေါ်ပါ ပစ္စည်းများ ဆုံးရှုံးစေရန် အကြံနှင့် မီးဖြင့် အကျိုး ဖျက်ဆီးမှုပြုခြင်း၊ သေစေမှုနှင့် နာကျင်မှုအတွက် ပြင်ဆင်ပြီး အကျိုး ဖျက်ဆီးမှုပြုခြင်းများ ရှိခဲ့၍ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၃၅ နှင့် ၄၄၀ တို့ အရ ပြစ်မှုများ အသီးသီး ကျူးလွန်ကြသည်မှာ ပေါ်လွင်ထင်ရှားနေ သည်။

ထို့ကြောင့် မြို့နယ်တရားရုံးနှင့် တိုင်းတရားရုံးတို့၏ အမိန့်များကို ပယ်ဖျက်၍ လျှောက်ထားခံရသူ မောင်ခွေးလေး၊ မောင်ညွန့်မောင်၊ မောင်ငွေသန်း၊ မောင်ဆေးဆုံ၊ မောင်ထွန်းကြိုင်၊ မောင်ဖြူကြီး၊ မောင်သိန်းထွေး၊ မောင်စိန်တင်မောင်၊ မောင်ညီပုနှင့် မောင်စောမြင့် တို့အား ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၃၅ အရ အလုပ်နှင့် ထောင်ဒဏ် ၃ နှစ်စီ ကျခံစေရန် ပုဒ်မ ၄၄၀ အရ အလုပ်နှင့် ထောင်ဒဏ် ၃ နှစ်စီ ကျခံစေရန်၊ ထောင်ဒဏ် နှစ်ရပ်ကို သီးခြားစီ အသီးသီး ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်သည်။

မြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးထွန်းအောင်ကျော်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးစိုးလှိုင် နှင့် ဦးကြည်မြတ်တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရွှေတွင်

ဒေအ်မဲ

နှင့်

ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်*

† ၁၉၇၈
ဖေဖော်ဝါရီ
၁၅ ရက်

မူးယစ်ထုံထိုင်းဘေးဖြစ်စေတတ်သော ဆေးဝါးများနည်းဥပဒေ ၆၁ အရ၊ ဆေးစွဲသူအဖြစ် မှတ်ပုံတင်ထား စေကာမူ မူးယစ်ဆေးဝါးကို ၎င်း၏ လက်ဝယ်တွင် မထားနိုင်ခြင်း- ယင်းနည်းဥပဒေ ၂၃ အရ ဝေဒနာတခုခုအတွက် ဆရာဝန်ညွှန်ကြားချက်ဖြင့် ထားရလျှင်လည်း ကန့်သတ်ချက်အတွင်းသာ ထားနိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။မူးယစ်ထုံထိုင်း ဘေးဖြစ်စေတတ်သော ဆေးဝါးများ နည်းဥပဒေ ၆၁ အရ မှတ်ပုံတင် ထားစေကာမူ ယင်းမှတ်ပုံတင် သူသည် ၎င်း၏လက်ဝယ်၌ မူးယစ်ထုံထိုင်း ဘေးဖြစ်စေတတ်သော ဆေးဝါးများကို ထားရှိခြင်း မပြုလုပ်နိုင်ပေ။ ယင်းနည်း ဥပဒေ ၂၃ အရ ဝေဒနာ တခုခုအတွက် ဆရာဝန်က သုံးစွဲရန်ညွှန်ကြားခြင်း ခံရသူ လူနာ၏ လက်ဝယ်၌ မူးယစ်ထုံထိုင်း ဘေးဖြစ်စေတတ်သော ဆေးဝါးများကို ရက်သတ္တပတ် ၂ ပတ်စာထက် ပို၍ထားရှိခြင်း မပြုရဟု ပြဋ္ဌာန်းထားလေသည်။ ဤအမှုတွင် ဒေအ်မဲ၌ ယင်းနည်း ဥပဒေ ၂၃ အရ လူနာလက်ဝယ်၌ အများဆုံး ထားခွင့်ရှိသော ဆေးဝါးနှင့် ပတ်သက်၍ ဆရာဝန်၏ ခွင့်ပြုချက် မရှိပေ။ ထို့ကြောင့် ဒေအ်မဲအား ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၆ (ခ)အရ အပြစ်ပေးထားခြင်းမှာ မှားယွင်းသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

လျှောက်ထားသူ အတွက် - မရှိ

လျှောက်ထားခံရသူအတွက်- ဦးမြင့်အောင်၊ ဥပဒေဝန်ထမ်းအဆင့်(၁)

* ၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ မြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု အမှတ် ၁၂ (ခ)

† ၁၉၇၅ ခုနှစ်၊ မြစ်မှုဆိုင်ရာအယူခံမှုအမှတ် ၉ တွင် ချမှတ်သော (၄-၁၂-၇၅) နေ့စွဲပါ ကချင် ပြည်နယ်တရားရုံး၏ အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု။

၁၉၇၀

ဒေါ်မဲ
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်

ဤအမှုမှာ မိုးကောင်းမြို့နယ် တရားရုံး ပြစ်မှုဆိုင်ရာ မူလမှုအမှတ် ၂၃၀/၇၅ တွင် မူးယစ်ထုံထိုင်း ဘေးဖြစ်စေတတ်သော ဆေးဝါးများ ဥပဒေပုဒ်မ ၆(ခ)အရ ပြင်ဆင်မှု လျှောက်ထားသူ ဒေါ်မဲအား ထောင်ဒဏ် ၅ နှစ်ချမှတ်ခဲ့ရာ မကျေနပ်သဖြင့် ကချင်ပြည်နယ်တရားရုံးသို့ အယူခံတင်သွင်းခဲ့ရာ အယူခံမှုအမှတ် ၉/၇၅ တွင် ၄-၁၂-၇၅ နေ့က အယူခံပယ်ပစ်ခဲ့သောကြောင့် ဗဟိုတရားရုံးသို့ ဒေါ်မဲက လျှောက်ထားသော ပြင်ဆင်မှုဖြစ်သည်။

အမှုအဖြစ်အပျက် အကျဉ်းချုပ်မှာ မိုးကောင်းမြို့ ဈေးကုန်းရပ်နေ ဒေါ်မဲ၏နေအိမ်သို့ ၁၉-၇-၇၅ နေ့က နံနက် ၈ နာရီ ၅၀ မိနစ်အချိန် သတင်းအရ ရဲစခန်းမှူး ဦးအေးကိုနှင့် အဖွဲ့တို့က တက်ရောက်ရှာဖွေရာ ဘိန်းဆီရောပြီး ခပ်ပုံနှင့် တော်ပါဘူး ၂ ခုနှင့် ဘိန်းကိရိယာများတွေ့ရှိသဖြင့် ရှာဖွေပုံစံဖြင့် သိမ်းဆည်းပြီး ဒေါ်မဲအား မူးယစ်ထုံထိုင်းဘေးဖြစ်စေတတ်သော ဆေးဝါးများ ဥပဒေပုဒ်မ ၆ (ခ) အရ အရေးယူခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ မူလရုံးအမှုတွဲကို လေ့လာရာတွင် ပြင်ဆင်မှုလျှောက်ထားသူ ဒေါ်မဲအား စွဲချက်တင်ပြီး ထုချေစေသောအခါ ဒေါ်မဲကမိမိသည် မူးယစ်ထုံထိုင်း ဘေးဖြစ်စေတတ်သော ဆေးဝါးများ အမြဲသုံးစွဲသူအဖြစ် မိုးကောင်းမြို့နယ် ဆရာဝန်ထံ၌ မှတ်ပုံတင်ထားကြောင်း ထုချေပြီး မှတ်ပုံတင်ကတ်ပြားကို သက်သေခံအဖြစ်တင်ပြထားကြောင်းတွေ့ရသည်။

မူးယစ်ထုံထိုင်း ဘေးဖြစ်စေတတ်သော ဆေးဝါးများနည်း ဥပဒေ ၆၁ အရ မှတ်ပုံတင်ထားစေကာမူ ယင်းမှတ်ပုံတင်သူသည် ၎င်း၏ လက်ဝယ်၌ မူးယစ်ထုံထိုင်း ဘေးဖြစ်စေတတ်သော ဆေးဝါးများကို ထားရှိခြင်း မပြုလုပ်နိုင်ပေ။ ယင်းနည်းဥပဒေ ၂၃ အရ ဝေဒနာတခုခုအတွက် ဆရာဝန်က သုံးစွဲရန် ညွှန်ကြားခြင်းခံရသူ လူနာ၏လက်ဝယ်၌ မူးယစ်ထုံထိုင်း ဘေး ဖြစ် စေ တတ် သော ဆေး ဝါး များ ကို ရက်သတ္တပတ် ၂ ပတ်စာထက်ပိုမို၍ ထားရှိခြင်းမပြုရဟု ပြဋ္ဌာန်းထားလေသည်။ ဤအမှုတွင် ဒေါ်မဲ၌ ယင်းနည်းဥပဒေ ၂၃ အရ လူနာလက်ဝယ်၌ အများဆုံးထားခွင့်ရှိသော ဆေးဝါးနှင့်ပတ်သက်၍ ဆရာဝန်၏ ခွင့်ပြုချက်မရှိပေ။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်မဲအား ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၆(ခ) အရ အပြစ်ပေးထားခြင်းမှာ မှားယွင်းသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။ မူလမြို့နယ် တရားရုံးနှင့် ပြည်နယ်တရားရုံးတို့၏ ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်းနှင့် ပြစ်ဒဏ်သတ်မှတ်ခြင်းတို့ကို အတည်ပြု၍ ပြင်ဆင်မှုလျှောက်လွှာကို ပယ်လိုက်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဦးတင်အောင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးစိုးလှိုင်နှင့် ဦးအေးမောင်
တို့ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့ တွင်

ဦးမြ (ခ) လက်ရှုမန်ဘဆာဝါတီယား

နှင့်

ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ် သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ(၂)*

† ၁၉၇၈
ဒီဇင်ဘာလ
၃၀ ရက်

ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၅၁၆ (က) - အမှု အတောအတွင်း
သက်သေခံပစ္စည်းကို မည်သို့စီမံဆောင်ရွက် ထိန်းသိမ်းရမည်ဟု အမိန့်
ချမှတ်ရာတွင် မျှတစွာ စဉ်းစားပြီး အမိန့်ချမှတ်ရခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အမှုနှင့်ပတ်သက်သည့် သက်သေခံပစ္စည်းများကို
အမှုစစ်ဆေးသည့် ကာလအတွင်း မည်သို့စီမံခန့်ခွဲထားနိုင်သည်ကို ပြစ်မှု
ဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၅၁၆(က) တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ ပြစ်မှု
ဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၅၁၆(က) အရ တရားရုံးသည် သက်သေခံ
ပစ္စည်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ မည်သို့စီမံဆောင်ရွက် ထိန်းသိမ်းထားစေရမည်ဟု
သင့်တော်သော အမိန့်တရပ် ချမှတ်နိုင်သည်။ တရားရုံးသည် ယင်းလုပ်ပိုင်
ခွင့်အရ သင့်တော်သော အမိန့်တရပ်ချမှတ်နိုင်သော်လည်း ယင်းလုပ်ပိုင်
ခွင့်ကို တရားမျှတစွာ အသုံးပြုရန်လိုပေသည်။ ယခု အမှုတွင် မူလရုံး
တရားလိုဖြစ်သော လျှောက်ထားသူဦးမြသည် သက်သေခံပစ္စည်းများနှင့်
ပတ်သက်၍ လက်ရှိဖြစ်ခဲ့သူမဟုတ်ပေ။ မူလရုံးတရားခံ ဦးစိန်းအောင်
သည်လည်း သက်သေခံပစ္စည်းများနှင့်ပတ်သက်၍ လက်ရှိဖြစ်ခဲ့သူမဟုတ်
ပေ။ လျှောက်ထားခံရသူ အမှတ်(၂) ဦးပါသာလျှင် လက်ရှိဖြစ်နေရာမှ
တရားရုံး၏အမိန့်အရ သက်သေခံပစ္စည်းအဖြစ် ပေးအပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း
တွေ့ရသည်။ ယင်း အခြေခံများအရ အမှုအတောအတွင်း သက်သေခံ
ပစ္စည်းများကို ပြန်လည်ထိန်းသိမ်း ထားသင့်သူမှာ လျှောက်ထားခံရသူ
အမှတ်(၂) ဦးပါသာလျှင်ဖြစ်သည်။

* ၁၉၇၇ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၁၅၀ (ခ)

† ၁၉၇၇ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၁၀ တွင် ချမှတ်သော
(၂၁-၄-၇၇) နေ့စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး၏အမိန့်ကိုပြင်ဆင်မှု။

၁၉၇၀
ဦးမြ(ခ)
လက်ရှုမန်ဘ
ဆာဝါတီ
ယား
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်

လျှောက်ထားသူအတွက် — ဦးစိုးသိန်း၊ ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ
လျှောက်ထားခံရသူများအတွက် — ဦးသိန်းလွန်း၊ ဥပဒေဝန်
ထမ်းအဆင့် (၁)
ဒေါ်ခင်လေး၊ ဗဟိုတရား
ရုံးရွှေနေ

ရန်ကုန်တိုင်း ကျောက်တံတားမြို့နယ် တရားရုံး၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာမူလမှု အမှတ် ၆၀၀/၇၆ တွင် လျှောက်ထားသူ ဦးမြက ဦးစိန်းအောင်(ခ) ဒါဝတ်ဆိုသူအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၆ အရ တိုက်ရိုက် လျှောက်ထား တရားစွဲဆိုခဲ့သည်။ ၈-၁-၇၇ ရက်နေ့တွင် မြို့နယ်တရား ရုံးက လျှောက်ထားသူဦးမြ၏ လျှောက်ထားချက်အပေါ် သက်သေခံ ရုပ်ရှင်ရိုက် ပစ္စည်းများကို လျှောက်ထားခံရသူ အမှတ် (၂) ဦးပါထံမှ သက်သေခံပစ္စည်းအဖြစ် သိမ်းဆည်းရန်ခွင့်ပြုခဲ့သည်။ ထို့နောက် အဆိုပါ သက်သေခံပစ္စည်းများကို အမှုအတောအတွင်း ထိန်းသိမ်းထားရန် လျှောက်ထားသူ ဦးမြသို့ ငွေကျပ် ၁၀၀၀၀/- တန် အာမခံသူနှစ်ဦးနှင့် ခံဝန်ချုပ်ဆိုပါက ပြန်လည်ပေးစေရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ ယင်းအမိန့် ကို လျှောက်ထားခံရသူ အမှတ် (၂) ဦးပါက မကျေနပ်သဖြင့် ရန်ကုန် တိုင်း တရားရုံးသို့ ပြင်ဆင်ပေးရန် လျှောက်ထားခဲ့သည်။ ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံးက မြို့နယ်တရားရုံး၏ အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်၍ လျှောက်ထားသူ အမှတ်(၂) ဦးပါအား ငွေကျပ် ၅၀၀၀၀/-တန် အာမခံသူနှစ်ဦးဖြင့် အမှုအတွင်း ပြန်လည်ပေးစေရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် လျှောက်ထားသူ ဦးမြက ဗဟိုတရားရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှုလျှောက်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

မြို့နယ်တရားရုံး အမှုတွဲပါ တိုက်ရိုက်လျှောက်လွှာအရ လျှောက်ထား သူ ဦးမြက ဦးစိန်းအောင်ဆိုသူအပေါ် ရုပ်ရှင်ရိုက်ပစ္စည်းများအလွဲသုံးစား ပြုသည်ဆိုသည့် အကြောင်းပြချက်ဖြင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၆ အရ တိုက်ရိုက်လျှောက်ထား တရားစွဲဆိုခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ထိုအမှုတွင် လျှောက်ထားခံရသူ အမှတ်(၂) ဦးပါသည် အမှုသည်တစ် ဦးအဖြစ် ပါဝင်ခဲ့ခြင်းမရှိပေ။ အမှုဆောင်ရွက်နေစဉ် လျှောက်ထားသူ ဦးမြ၏ လျှောက်ထားချက်အပေါ် မြို့နယ်တရားရုံးက အချင်းဖြစ်ပစ္စည်း များကို သက်သေခံပစ္စည်းအဖြစ် လိုအပ်သည်ဟု ယူဆသဖြင့် သက်သေခံ ပစ္စည်းအဖြစ် သိမ်းဆည်းခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အမှုနှင့်ပတ်သက်သည့် သက်သေခံပစ္စည်းများကို အမှုစစ်ဆေးနေသည့် ကာလအတွင်း မည်သို့စီမံခန့်ခွဲထားနိုင်သည်ကို ပြစ်မှုဆိုင်ကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၅၁၆ (က) တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ ပြစ်မှုဆိုင်ကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၅၁၆ (က) အရ တရားရုံးသည် သက်သေခံပစ္စည်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ မည်သို့စီမံဆောင်ရွက် ထိန်းသိမ်းထားစေရမည်ဟု သင့်တော်သောအမိန့် တရပ် ချမှတ်နိုင်သည်။ တရားရုံးသည် ယင်းလုပ်ပိုင်ခွင့်အရ သင့်တော် သောအမိန့်တရပ် ချမှတ်နိုင်သော်လည်း ယင်းလုပ်ပိုင်ခွင့်ကို တရားမျှတ စွာ အသုံးပြုရန်လိုပေသည်။ ယခုအမှုတွင် မူလရုံး တရားလိုဖြစ်သော လျှောက်ထားသူဦးမြသည် သက်သေခံပစ္စည်းများနှင့်ပတ်သက်၍ လက်ရှိ ဖြစ်ခဲ့သူမဟုတ်ပေ။ မူလရုံးတရားခံ ဦးစိန်းအောင်သည်လည်း သက်သေခံ ပစ္စည်းများနှင့်ပတ်သက်၍ လက်ရှိဖြစ်ခဲ့သူမဟုတ်ပေ။ လျှောက်ထားခံရသူ အမှတ် (၂) ဦးပါသာလျှင် လက်ရှိဖြစ်နေရာမှ တရားရုံး၏ အမိန့်အရ သက်သေခံပစ္စည်းအဖြစ် ပေးအပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ယင်း အခြေခံများအရ အမှုအတောအတွင်း သက်သေခံ ပစ္စည်းများကို ပြန်လည်ထိန်းသိမ်း ထားသင့်သူမှာ လျှောက်ထားခံရသူ အမှတ် (၂) ဦးပါသာလျှင်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်မှာ မှားယွင်းချွတ်ချော်နေသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

၁၉၇၈
ဦးမြ (ခ)
လက်ရှိမန်ဘ
ဆာဝါတီ
ယား
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်

သို့ဖြစ်၍ ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး၏ ၂၁-၇-၇၇ နေ့စွဲပါ အမိန့်ကို အတည်ပြု၍ လျှောက်ထားသူ ဦးမြ၏ ပြင်ဆင်မှုလျှောက်လွှာကို ပလပ် လိုက်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးအေးမောင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးလှမောင်နှင့် ဦးစိုးလှိုင်
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရွှေ တွင်

ဒေင်္ဂါ မြ ရီ

နှင့်

ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်

(ဒေင်္ဂါအယ်လီ)*

†၁၉၇၀

ဇူလိုင်လ

၅ ရက်

ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၆၃ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်— ယင်းပုဒ်မအရ ဒဏ်ငွေ
ကို အကန့်အသတ် မရှိ ချမှတ်နိုင်သော်လည်း များလွန်းသော ငွေဒဏ်
ချမှတ်ခြင်း မပြုနိုင်— ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှု၌ တရားလို နစ်နာသော
ငွေကြေးကို ပြန်ရစေရန် သဘောဖြင့် အမိန့်ချမှတ်ခြင်းသည် တရားမ
ဆိုင်ရာကိစ္စရပ်ကဲ့သို့ ဆောင်ရွက်သည့် သဘောသက်ရောက်စေသဖြင့်
ယင်းအမိန့်ကို ပြင်ဆင်ပေးရန် လိုအပ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။လျှောက်ထားသူအပေါ် ဒဏ်ငွေကျပ်၁၄၀၀ဝိ/-
တပ်ရိုက်၍ ယင်းဒဏ်ငွေများ အနက်မှ ငွေကျပ် ၁၃၀၀ဝိ/ ကို ဆုံးရှုံး
နစ်နာသူ ဒေင်္ဂါအယ်လီအား ပေးစေရန် အမိန့်ချမှတ်ခြင်းမှာ များလွန်း
သော ငွေဒဏ်များ မချစေရဟု ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၆၃ ပြဋ္ဌာန်းချက်
ပါ တားမြစ်ချက်အရ သင့်လျော်မှန်ကန်သည်ဟု မဆိုနိုင်ချေ။ သတ်မှတ်
သော ဒဏ်ငွေအနက်မှ တရားလို ဆုံးရှုံးနစ်နာသော ငွေအားလုံးကို
လျော်ကြေးအဖြစ် ပေးစေရန် အမိန့်ချမှတ်ခြင်းအားဖြင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ
ကိစ္စရပ်ကို တရားမဆိုင်ရာ ကိစ္စရပ်ကဲ့သို့ ဆောင်ရွက်သည့် သဘောသက်
ရောက်လျက် ရှိပေသည်။

လျှောက် ထား သူ အ တွက် —ဦးထွန်းတင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ
လျှောက်ထားခံရသူများအတွက်—ဦးသိန်းလွန်း၊ ဥပဒေ ဝန်ထမ်း
အဆင့် (၂)
ဦးတင်အောင်၊ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ

* ၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၄၂၉ (ခ)
† ၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှုအမှတ် ၇၃တွင် ချမှတ်သော
(၁၈ - ၉ - ၇၆) နေ့စွဲပါ ၃ ခုးတိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်ကိုပြင်ဆင်မှု။

ဤအမှုမှာ လျှောက်ထားသူ ဒေါ်မြရီအပေါ် လျှောက်ထားခံရသူ ဒေါ်အယ်လီက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၀ အရ တရားစွဲဆိုခြင်းကို သာယာဝတီ မြို့နယ်တရားရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ မူလမှု အမှတ် ၂၅၉/၇၄ တွင် စစ်ဆေးကြားနာ၍ အပြစ်ပေးခဲ့ပြီး ပဲခူးတိုင်းတရားရုံးက ပြစ်မှု ဆိုင်ရာ အယူခံမှုအမှတ် ၇၃/၇၆ တွင် အတည်ပြုသောကြောင့် မကျေ နပ်၍ လျှောက်ထားသူ ဒေါ်မြရီက ဗဟိုတရားရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှုတင်သွင်း သော အမှုဖြစ်သည်။

၁၉၇၀
ဒေါ်မြရီ
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်
(ဒေါ်အယ်
လီ)

ဒေါ်အယ်လီက ဒေါ်မြရီအပေါ် ငွေကျပ် ၁၃၀၀၀/-လိမ်လည် ရယူကြောင်း တရားစွဲဆိုသည်။ မြို့နယ်တရားရုံးက ဒေါ်မြရီ အပေါ် ဒဏ်ငွေကျပ် ၁၄၀၀၀/-ပေးဆောင်ရန် ပျက်ကွက်လျှင် ထောင်ဒဏ် ၁ နှစ်ခွဲ ကျခံစေရန်နှင့် ဒဏ်ငွေပေးဆောင်လျှင် ငွေကျပ် ၁၃၀၀၀/- ကို ဒေါ်အယ်လီအား ပေးစေရန် အမိန့်ချမှတ်သည်။ ပဲခူးတိုင်းတရား ရုံးက ယင်းအမိန့်ကို အတည်ပြုသည့်အပြင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၀ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် လျော်ညီစေရန် ရုံးတက်ရုံးဆင်း ထောင်ဒဏ် တစ်ရက် ဖြည့်စွက်သတ်မှတ်ခဲ့သည်။

လျှောက်ထားသူ ဒေါ်မြရီက မိမိနှင့် ဒေါ်အယ်လီတို့သည် ဆန် အရောင်းအဝယ် ပြုလုပ်ကြခြင်းသာ ဖြစ်၍ ဆန်ဖိုးငွေကျပ် ၂၃၀၀၀/- အနက် ငွေကျပ် ၉၀၂၀/-ကို ပေးခဲ့ပြီး ဖြစ်သောကြောင့် ကျန်ငွေ ကျပ် ၁၃၀၀၀/-အတွက် ရလို့လျှင် တရားမကြောင်း အရသာ စွဲဆို သင့်ကြောင်းနှင့် ဒဏ်ငွေကျပ် ၁၄၀၀၀/- သတ်မှတ်ခြင်းမှာ ဥပဒေနှင့် ညီညွတ်ခြင်း မရှိသည့်ပြင် ဤကဲ့သို့ ဒဏ်ငွေများပြားစွာ သတ်မှတ်ပြီး တရားလိုအား ဆုံးရှုံးသည်ဆိုသော ငွေများ လျော်ကြေးအဖြစ်ပြန်ပေး ခြင်းမှာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကိစ္စရပ်ကို တရားမဆိုင်ရာ ကိစ္စရပ်ကဲ့သို့ ဆောင်ရွက် သည်ဖြစ်သောကြောင့် လုပ်နည်းလုပ်ဟန် မှန်ကန်မှု မရှိကြောင်း တင် ပြသည်။

ဒေါ်မြရီသည် ဒေါ်အယ်လီအား ဆန်ဖိုး ငွေကျပ် ၁၃၀၀၀/-ခန့် ပေးရန်ရှိနေကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ အငြင်းမထွက်ချေ။ ဆန်ဝယ်ယူ သောအခါတွင် ဒေါ်မြရီသည် ငွေထုတ်ရန် ချက်လက်မှတ်ရှိ၍ ငွေထုတ် ပြီးသောအခါ ဆန်ဖိုးငွေ ပေးရန် ကတိပြုကြောင်း၊ ဒေါ်အယ်လီက နောက်တနေ့ ငွေတောင်းသောအခါတွင် ချက်လက်မှတ်တွင် လက်မှတ် မထိုးရသေးသဖြင့် ငွေမထုတ်ရသေးဟူ၍ ဒေါ်မြရီက ပြောကြောင်း

၁၉၇၀
ဒေါ်မြရီ
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်
(ဒေါ်အယ်
လီ)

ပေါ်ပေါက်သည်။ ယင်းအချက်များနှင့် ပတ်သက်၍ ပြန်လှန်မေးခွန်း အရလည်းကောင်း၊ ဒေါ်မြရီ၏ အစစ်ခံချက်အရလည်းကောင်း၊ ဒေါ်မြ ရီက ချေပနိုင်စွမ်း မရှိချေ။ ထို့အပြင် ဦးစန္ဒ (ခ) ဦးဌေးမောင် (လိပြ- ၂) နှင့် မသိန်းထွေး (လိပြ- ၄) တို့ကလည်း ဒေါ်မြရီသည် ဒေါ်အယ် လီထံမှ ဆန်များဝယ်ယူသော အခါတွင် ငွေမထုတ်ရသေးသော ချက် လက်မှတ်ကို အထောက်အထား ပြု၍ ဝယ်ယူကြောင်း ထွက်ဆိုကြသည်။ ထိုအချက်များကြောင့် မြို့နယ်တရားရုံးနှင့် တိုင်းတရားရုံးတို့က ဒေါ်မြ ရီသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၀ အရ ပြစ်မှုကျူးလွန်ကြောင်း တွေ့ရှိချက်မှာ မှန်ကန်ပေသည်။ အပြစ်ဒဏ်သတ်မှတ်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဒဏ်ငွေကျပ် ၁၄၀၀၀/- မြို့နယ်က သတ်မှတ်ရာတွင် တိုင်းတရားရုံးက ရုံးမင်း တထိုင် ထောင်ဒဏ် ဖြည့်စွက်သတ်မှတ်ခြင်းမှာလည်း ဥပဒေနှင့် ညီညွတ်ရန် ဆောင်ရွက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဒဏ်ငွေကျပ် ၁၄၀၀၀/- သတ်မှတ်ပြီး တရားလို ဆုံးရှုံးနစ်နာသော ငွေကို လျော်ကြေးအဖြစ်ဖြင့် ပြန်ပေးခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ တရားမျှတမှု ရှိမရှိ စဉ်းစားသည့်အခါတွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ အပြစ်ကျူးလွန်သော တရားခံအား ထိုက်သင့်သော အပြစ်ဒဏ်သတ်မှတ် ပေးရန် ဖြစ်ပေသည်။ တရားလိုအဖို့ ဆုံးရှုံးနစ်နာခဲ့ရသော ငွေကြေး များကို ပြန်လည်ရရှိစေရန် လျော်ကြေးအဖြစ် သတ်မှတ်ဆောင်ရွက်ရန် မဟုတ်ပေ။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၆၃ အရ ငွေဒဏ်ကို မည်မျှမည်မျှ ထက် မပိုရဟု ဖော်ပြခြင်း မရှိလျှင် ပြစ်မှုကျူးလွန်သူအား အကန့် အသတ်မရှိ ငွေဒဏ်ချမှတ်နိုင်သော်လည်း မများလွန်းစေရဟု ပြဋ္ဌာန်း ထားရှိပေသည်။ တရားရုံး လက်စွဲ အပိုဒ် ၆၈၂ တွင်လည်း ငွေဒဏ် ချမှတ်သည့် ပြစ်ဒဏ်စီရင်ချက်များကို ငွေဒဏ်ချမှတ်ခြင်း ခံရသူ၏အခြေ အနေကို ထိုက်သင့်စွာ မထောက်ထားပဲ မည်သည့်အခါမှ မချမှတ်ရဟု ဖော်ပြပါရှိပေသည်။

လျှောက်ထားသူအပေါ် ဒဏ်ငွေကျပ် ၁၄၀၀၀/- တပ်ရိုက်၍ ယင်း ဒဏ်ငွေများ အနက်မှ ငွေကျပ် ၁၃၀၀၀/- ကို ဆုံးရှုံးနစ်နာသူ ဒေါ်အယ် လီအား ပေးစေရန် အမိန့်ချမှတ်ခြင်းမှာ များလွန်းသော ငွေဒဏ်များ မချစေရဟု ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၆၃ ပြဋ္ဌာန်းချက်ပါ တားမြစ် ချက် အရသင့်လျော် မှန်ကန်သည်ဟု မဆိုနိုင်ချေ။ သတ်မှတ်သော ဒဏ်ငွေ အနက်မှ တရားလို ဆုံးရှုံးနစ်နာသော ငွေအားလုံးကို လျော် ကြေးအဖြစ် ပေးစေရန် အမိန့်ချမှတ်ခြင်းအားဖြင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကိစ္စရပ်ကို

တရားမဆိုင်ရာ ကိစ္စရပ်ကဲ့သို့ ဆောင်ရွက်သည့် သဘောသက်ရောက်လျက် ရှိပေသည်။ ထို့ကြောင့် သာယာဝတီမြို့နယ် တရားရုံးနှင့် ပဲခူးတိုင်း တရားရုံးတို့၏ အမိန့်များကို ပယ်ဖျက်၍ လျှောက်ထားသူ ဒေါ်မြရီ သည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၀ အရ ဒဏ်ငွေကျပ် ၅၀၀၀/- ပေးစေရန် ပျက်ကွက်လျှင် ထောင်ဒဏ် ၁ နှစ် ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ် သည်။ ကျပ် ၅၀၀၀/-ထက် ပိုမိုသော ငွေများကို ဒဏ်ငွေ အဖြစ် ပေးဆောင်ပြီး ဖြစ်ခဲ့လျှင် ဒေါ်မြရီအား ပြန်လည်ပေးစေရမည်။

၁၉၇၈
ဒေါ်မြရီ
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်
(ဒေါ်အယ်
လီ)

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးကြည်မြ၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးထွန်းအောင်ကျော် နှင့်
ဦးစိုးလှိုင်တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရွှေတွင်

† ၁၉၇၀
ဖေဖော်ဝါရီ
၉ ရက်

ခလီဖာ ဦးမောင်မောင်ကြီး
နှင့်
ဦး ရှ ကူး *

ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၀၅(၁)အရ၊ တရားခံကို တရားရုံးသို့
လာခြင်းမှ ကင်းလွတ်ခွင့်ပြုခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၀၅(၁)တွင်
ဖော်ပြထားသည်မှာ “တရားရုံးက ရုံးခေါ်စာ (သမ္မာန်စာ) ထုတ်ဆင့်
သည့် အခါတိုင်း စွဲဆိုခြင်းခံရသူ တရားခံကိုယ်တိုင်လာရောက် စစ်ဆေး
ခြင်းမှ ကင်းလွတ်စေရန်အတွက် အခွင့်ပြုရန် အကြောင်းရှိလျှင် ကိုယ်ကို
တိုင် မလာရောက်ရန် ကင်းလွတ်ခွင့် ပြု၍ ၎င်း၏ရှေ့နေကိုသာ လာ
ရောက်စေရန် အခွင့်ပြုနိုင်သည်” ဟု ဆိုထားသည်။ ဆိုလိုသည်မှာ တရားခံ
သည် သမ္မာန်စာထုတ်ဆင့်ခြင်းခံရသည့်အခါ ထိုကဲ့သို့ တရားရုံးက ခွင့်ပြု
ခြင်း ခံရပါက တရားရုံးသို့ ပထမအကြိမ်ပင် လာရောက်ရန် မလိုသဖြင့်
မူလရုံးသည် ၎င်းအား အပ်နှင်းထားသော တာဝန်နှင့် လုပ်ပိုင်ခွင့်အရ
ဆောင်ရွက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် တိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်ကို ပယ်
ဖျက်ပြီး မူလရုံး၏ အမိန့်ကို အတည်ပြုလိုက်သည်။

လျှောက်ထားသူ အတွက် — ဦးတင်မောင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

လျှောက်ထားခံရသူအတွက် — ဦးမြသောင်း၊ ဥပဒေဝန်ထမ်းအဆင့်(၁)

ဤအမှုမှာ အမရပူရမြို့နယ်တရားရုံး၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ မူလမှု အမှတ်
၇၉၃/၇၅ တွင်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၂၉၅(က)/၂၉၈ အရ
အရေးယူခံရစဉ် အတွင်း လျှောက်ထားသူ ခလီဖာ ဦးမောင်မောင်ကြီး

* ၁၉၇၅ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၄၈၂ (ခ)

† ၁၉၇၅ ခုနှစ်၊ ရာဇဝတ်ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၃၂ တွင် ချမှတ်သော
(၁၇-၁၂-၇၅) နေ့စွဲပါ မန္တလေးတိုင်း တရားရုံး၏ အမိန့်ကို
ပြင်ဆင်မှု။

အား ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၀၅(၁)နှင့်၃၅၃ တို့အရ တရားရုံးသို့ လာရောက်ခြင်းမှ ကင်းလွတ်ခွင့်ပြုခဲ့သည်။ ထိုသို့ ကင်းလွတ်ခွင့်ပြုခြင်းကို မကျေနပ်၍ မန္တလေးတိုင်း တရားရုံးသို့ ဦးရှုကူးက ပြင်ဆင်မှုလျှောက်ထားရာ မန္တလေးတိုင်း တရားရုံး ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၃၂/၇၅ တွင် ၁၇-၁၂-၇၅ နေ့၌ မူလရုံး၏ အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပြီး ရုံးသို့ တစ်ကြိမ်လာရောက်ပြီးမှ ခံဝန်ချုပ် ပြုလုပ်ရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် လျှောက်ထားသူ ခလီဖာ ဦးမောင်မောင်ကြီးက တိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပေးရန် ပြင်ဆင်မှု လျှောက်ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

၁၉၇၀
ခလီဖာ
ဦးမောင်
မောင်ကြီး
နှင့်
ဦးရှုကူး

အမှုအဖြစ်အပျက် အကျဉ်းချုပ်မှာ လျှောက်ထားသူ ခလီဖာဦးမောင်မောင်ကြီးနှင့် အပေါင်းပါ ၁၂ ဦး အပေါ် မူလရုံး၌ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၂၉၅(က)/၂၉၈ အရ ဦးတိုက် လျှောက်ထားတရားစွဲဆိုသည်။ မူလရုံးသို့ လျှောက်ထားသူမှအပ အခြားအပေါင်းပါများသည် ရုံးသို့ လာကြသည်။ ယခုလျှောက်ထားသူ ခလီဖာဦးမောင်မောင်ကြီးကမူ ၎င်း၏ရှေ့နေကြီးအား ကိုယ်စားလှယ် လွှဲအပ်ပြီး ရုံးရှေ့သို့ တက်ရောက်ခြင်းမှ ကင်းလွတ်ခွင့်ပြုရန် လျှောက်ထားရာ မူလအမရပူရမြို့နယ်တရားရုံးက ခွင့်ပြုခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် လျှောက်ထားခံရသူ ဦးရှုကူးက မကျေနပ်၍ တိုင်းတရားရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှုဝင်ရောက်ရာ တိုင်းတရားရုံးမှ မူလရုံးအမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပြီး ရုံးသို့ တစ်ကြိမ်လာရောက်ပြီးမှ ခံဝန်ချုပ်ချုပ်ဆိုရန် အမိန့်ပြင်ဆင်ချမှတ်သည်ကို လျှောက်ထားသူက မကျေနပ်၍ ဗဟိုတရားရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှု လျှောက်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၂၀၅ (၁) တွင်ဖော်ပြထားသည်မှာ— “တရားရုံးက ရုံးခေါ်စာ (သမ္မာန်စာ) ထုတ်ဆင့်သည့်အခါတိုင်း စွဲဆိုခြင်း ခံရသူတရားခံကိုယ်တိုင် လာရောက်စစ်ဆေးခြင်းမှ ကင်းလွတ်စေရန်အတွက် အခွင့်ပြုရန် အကြောင်းရှိလျှင် ကိုယ်တိုင်မလာရောက်ရန် ကင်းလွတ်ခွင့်ပြု၍ ၎င်း၏ရှေ့နေကိုသာ လာရောက်စေရန် အခွင့်ပြုနိုင်သည်” ဟု ဆိုထားသည်။ ဆိုလိုသည်မှာ တရားခံသည် သမ္မာန်စာထုတ်ဆင့်ခြင်း ခံရသည့်အခါ ထိုကဲ့သို့ တရားရုံးက ခွင့်ပြုခြင်းခံရပါက တရားရုံးသို့ ပထမအကြိမ်ပင် လာရောက်ရန် မလိုသဖြင့် မူလရုံးသည် ၎င်းအား အပ်နှင်းထားသော တာဝန်နှင့် လုပ်ပိုင်ခွင့်အရဆောင်ရွက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် တိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပြီး မူလရုံး၏ အမိန့်ကို အတည်ပြုလိုက်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်သူရဦးအောင်ဖေ၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ်ဦးလှမောင်နှင့် ဦးသန့်စင်
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရွှေ တွင်

ဒေါက်တာ ဦးမောင်မောင်စိန် ပါ (၂)

နှင့်

ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်-ပါ(၂)*

† ၁၉၇၀
အောက်တို
ဘာ
၂၀ ရက်

ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၀ (၁) (က) အရ တိုက်ရိုက်တိုင်
လျှောက်ချက်- ယင်းအမှုအတွက် သီးခြား တရားစွဲဆို ထားသော
အမှုရှိပြီးဖြစ်သည်ဆို၍ တိုင်လျှောက်ချက်ကို ပုဒ်မ ၂၀၀ အရ စစ်ဆေး
ခြင်း မပြုပဲ ချက်ခြင်းပယ်လိုက်ခြင်းမှာ ဥပဒေနှင့် မညီခြင်း- ထိုသို့
သော တိုင်လျှောက်ချက်အပေါ် ဆောင်ရွက်ရန် လုပ်ထုံးလုပ်နည်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၀ တွင်
ပုဒ်မခွဲ (၁) (ခ) အရ ပြည်သူ့ရဲတပ်ဖွဲ့၏ တရားစွဲဆိုမှုကို လက်ခံအရေး
ယူလျှင် ပုဒ်မခွဲ (၁) (က) အရ နှစ်နာသူ၏ တိုင်လျှောက်ချက်ကို လက်ခံ
အရေးယူခြင်း မပြုရဟု တားမြစ်ထားခြင်းလည်း မရှိပေ။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ
ကျင့်ထုံးဥပဒေပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များအရ တရားခံ တစ်ဦးအား နှစ်ကြိမ်
နှစ်ခါ အရေးယူခြင်း၊ အပြစ်ပေးခြင်း မပြုနိုင်သည်မှာ မှန်သော်လည်း
မြို့နယ်တရားရုံးသည် တိုင်လျှောက်လွှာများကို ချက်ခြင်းပယ်ရန် မဟုတ်ပဲ
ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၂၀၀ နှင့် အညီ စုံစမ်းစစ်ဆေး သွားရန်
ကား လိုအပ်ပေသည်။ အကယ်၍ ပြစ်မှုတရပ်အတွက် အကြိမ်ကြိမ်စွဲဆို
ခြင်း ဖြစ်သည်ဟုတွေ့ရှိပါက တိုင်လျှောက်လွှာများအတွက် ဖွင့်လှစ်ထား
သော အမှုတွဲများကို မူလရှိပြီး ဖြစ်သည့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ မူလမှု အမှတ်
၅၅၄/၇၇ နှင့် ပူးပေါင်း၍ ဆောင်ရွက်သွားရန်သာ ဖြစ်သည်။ အမှု
များ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်သည့်အခါ ပင်တိုင်အမှု၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း

* ၁၉၇၀ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၈၃ (ခ)၊ ၈၄ (ခ)

† ၁၉၇၇ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု အမှတ် ၇၅၅/၇၅၆ တွင်
ချမှတ်သော ၂၄ - ၂ - ၇၀ နေ့စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး၏
အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု။

တွင် အမှုများကို ပူးပေါင်းလိုက်ကြောင်း ဖော်ပြ၍ နောက်ဆုံး အမှုများမှ စာရွက်စာတမ်းများကို ပင်တိုင်အမှုတွဲ၌ တွဲထားရန် ဖြစ်ပြီး နောက်တိုး အမှုများတွင် ယင်းသို့ ဆောင်ရွက်ကြောင်း ဖော်ပြပြီး အမှုများ ပိုတ်လိုက်ရန်ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ ဆောင်ရွက်မှသာ ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့် ညီညွတ်ပြီး တရားမျှတမှု ရှိသည်ဟု ဆိုနိုင်ပေမည်။

၁၉၇၀
ဒေါက်တာ
ဦးမောင်
မောင်စိန် ပါ
(၂)
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်
ပါ (၂)

လျှောက်ထား သူများ အတွက် - ဒေါ်ခင်လေးတင့်၊
ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ

လျှောက်ထားခံရသူများအတွက် - ဦးသိန်းလွန်း၊ ဥပဒေ
ဝန်ထမ်း အဆင့် (၁)
ဦးဘစိန်၊ ဦးတိုးအောင်၊
ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေများ

ရန်ကုန်တိုင်း ဒဂုံမြို့နယ်တရားရုံးတွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ မူလမှု အမှတ် ၉၇၅/၇၇ ၌ ဦးကျော်သိန်းကလည်းကောင်း၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ မူလမှုအမှတ် ၉၇၆/၇၇ ၌ ဒေါက်တာ ဦးမောင်မောင်စိန်ကလည်းကောင်း လျှောက်ထားခံရသူ အမှတ် (၂) ဒေါ်ကြွန်အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၃၈ အရ အရေးယူပေးပါရန် အသီးသီးတိုက်ရိုက် လျှောက်ထားတရားစွဲဆိုခဲ့သည်။ ပြည်သူ့ရဲတပ်ဖွဲ့က ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၃၈ အရ လျှောက်ထားခံရသူ အမှတ် (၂) ဒေါ်ကြွန်အား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ မူလမှု အမှတ် ၅၅၄/၇၇ ဟု သတ်မှတ်၍ တရားစွဲဆိုထားပြီး ဖြစ်သောကြောင့် လျှောက်ထားသူ ဦးကျော်သိန်းနှင့် ဒေါက်တာ ဦးမောင်မောင်စိန်တို့၏ လျှောက်လွှာများကို အရေးယူဆောင်ရွက်ရန် မလိုအပ်၍ ပယ်လိုက်သည်ဟု မြို့နယ်တရားရုံးက အမိန့်ချခဲ့သည်။ ယင်းအမိန့်ကို လျှောက်ထားသူ ဦးကျော်သိန်းနှင့် ဒေါက်တာ ဦးမောင်မောင်စိန်တို့က မကျေနပ်ကြသဖြင့် ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှုများ အသီးသီး လျှောက်ထားခဲ့ကြသည်။ ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံးကလည်း ပြင်ဆင်မှုများကို ပယ်လိုက်သည့်အတွက် လျှောက်ထားသူ ဦးကျော်သိန်းနှင့် ဒေါက်တာ ဦးမောင်မောင်စိန်တို့က ဗဟိုတရားရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှု အသီးသီး လျှောက်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

လျှောက်ထားသူ ဒေါက်တာ ဦးမောင်မောင်စိန် လျှောက်ထားသော ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၈၃ (ခ)/၇၈ နှင့် လျှောက်ထားသူ

၁၉၇၀
ဒေါက်တာ
ဦးမောင်
မောင်စိန် ပါ
(၂)
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်
ပါ (၂)

ဦးကျော်သိန်း လျှောက်ထားသော ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၈၄
(ခ)/၇၀ တို့သည် အမှုဖြစ် အကြောင်းအရာ တခုတည်းမှ ပေါ်ပေါက်
လာသော ပြင်ဆင်မှုများဖြစ်ပြီး တူညီသော အကြောင်းကိစ္စရပ် တခု
တည်းကိုသာ စဉ်းစားရန် ဖြစ်သောကြောင့် ဤအမိန့်သည် ပြင်ဆင်မှု
နှစ်မှုစလုံးဖြင့် သက်ဆိုင်စေရမည်။

မြို့နယ်တရားရုံး၏ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ မူလမှု အမှတ် ၅၅၄/၇၇ ၌ ပါရှိ
သော ပထမသတင်းပေး တိုင်ချက်နှင့် ရဲစွဲချက်တို့အရ ဦးဝိစာရလမ်း
ရေကူးကန် အနီး၌ လျှောက်ထားခံရသူ ဒေါ်ကြန်မောင်းသော ကိုယ်ပိုင်
ကား အမှတ် ဆ/၅၆၇၁ သည် ရပ်ထားသည့် နေရာက နေ၍ မြောက်မှ
တောင်ဘက်သို့ အထွက်၊ မြောက်မှ တောင်ဘက်သို့ လာနေသော စစ်
မော်တော်ယာဉ် ကြယ် ၀၃၇၄(င)နှင့် တိုက်မိပြီး စစ်မော်တော်ယာဉ်၌
ပါရှိသော ဒေါက်တာ ဦးမောင်မောင်စိန်နှင့် ဦးကျော်သိန်းတို့တွင်
ဒဏ်ရာများ အသီးသီးရရှိခဲ့ကြသည်။ ယင်းကားတိုက်မှုနှင့် ပတ်သက်၍
ရန်ကုန်မြို့၊ ပြည်သူ့ ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးရုံး၊ ယာဉ်မူစစ်ဌာနစုမှ လိုအပ်သည့် စုံစမ်း
စစ်ဆေးမှုများ ပြုလုပ်၍ လျှောက်ထားခံရသူ အမှတ် (၂) ဒေါ်ကြန်
အား ၈-၆-၇၇ ရက်နေ့တွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၃၈ အရ
အရေးယူ တရားစွဲဆိုခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။ ၁၅-၉-၇၇
ရက်နေ့တွင် လျှောက်ထားသူ ဒေါက်တာ ဦးမောင်မောင်စိန် နှင့်
ဦးကျော်သိန်းတို့က ပြည်သူ့ ရဲတပ်ဖွဲ့မှ တင်သွင်းစွဲဆိုထားသော ပြစ်မှု
ဆိုင်ရာ မူလမှု အမှတ် ၅၅၄/၇၇ ၌ ပါရှိသော အချက်အလက်များ
မှာ ပြည့်စုံခြင်း မရှိသည် သာမက အချက်အလက် အချို့မှာလည်း
မှားယွင်းနေကြောင်း အကြောင်းပြ၍ မြို့နယ်တရားရုံးသို့ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ
ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၀ (၁) (က)အရ တိုက်ရိုက်လျှောက်လွှာများ
အသီးသီးတင်သွင်းကာ လျှောက်ထားခံရသူ အမှတ် (၂) ဒေါ်ကြန်
အပေါ် တရားတထုံးထပ်မံ စွဲဆိုခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၃ အရ တရားခံတစ်ဦးအား
ပြစ်မှုတရပ်အတွက် နှစ်ကြိမ် အပြစ်မပေးနိုင်ပေ။ တရားဥပဒေ၏ သဘော
မှာ တရားခံ တစ်ဦးအား တခုတည်းသော ပြစ်မှု အတွက် ပြစ်ဒဏ်ကို
နှစ်ကြိမ် မကျခံစေသင့်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် နှစ်နာသူ တစ်ဦး
တယောက်က ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၀ (၁) (က) အရ
တိုင်လျှောက်ချက် တင်သွင်းလာပါက တရားရုံး အနေဖြင့် လက်ခံ၍
ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၂၀၀ အရ တိုင်လျှောက်သူအား

စစ်ဆေးရမည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ ယင်းတာဝန်မှာ တရားရုံးက မလွဲမသွေ ဆောင်ရွက်ရမည့် တာဝန်ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ဆောင်ရွက်ပြီးနောက် တရားခံအား ချက်ခြင်းအရေးယူရန် မသင့်ဟု ယူဆလျှင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၀၂ အရ စုံစမ်းမှု ပြုလုပ်နိုင်ပေသည်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၀၂ အရ စုံစမ်းမှု ပြုလုပ်ရန် မလိုဟု ယူဆလျှင် တရားခံအား အကြောင်းကြား ခေါ်ယူ၍ ဥပဒေနှင့်အညီ ဆက်လက် စစ်ဆေးသွားရန် ဖြစ်သည်။

၁၉၇၈
ဒေါက်တာ
ဦးမောင်
မောင်ဖိန် ပါ
(၂)
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်
ပါ(၂)

ယခုအမှုကိစ္စတွင် မြို့နယ်တရားရုံးသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၀၀ အရ လုံးဝစစ်ဆေးခြင်း မပြုပဲ လျှောက်ထားသူ ဒေါက်တာ ဦးမောင်မောင်ဖိန်နှင့် ဦးကျော်သိန်းတို့၏ တိုင်လျှောက်ချက်များ ပါ ပြစ်မှုမှာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ မူလမှု အမှတ် ၅၅၄/၇၇ တွင် အရေးယူပြီး ဖြစ်သည်ဆိုသည့် အကြောင်းပြချက်ဖြင့် တိုင်လျှောက်လွှာများကို ချက်ခြင်းပယ်လိုက်ခြင်းမှာ ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက် များနှင့် ညီညွတ်ခြင်း မရှိပေ။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၀ တွင် ပုဒ်မခွဲ (၁) (ခ) အရ ပြည်သူ့ရဲတပ်ဖွဲ့၏ တရားစွဲဆိုမှုကို လက်ခံအရေးယူလျှင် ပုဒ်မခွဲ (၁) (က) အရ နစ်နာသူ၏ တိုင်လျှောက်ချက်ကို လက်ခံအရေးယူခြင်း မပြုရဟု တားမြစ်ထားခြင်းလည်း မရှိပေ။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များအရ တရားခံ တစ်ဦးအား နှစ်ကြိမ်နှစ်ခါ အရေးယူခြင်း၊ အပြစ်ပေးခြင်း မပြုနိုင်သည်မှာ မှန်သော်လည်း မြို့နယ်တရားရုံးသည် တိုင်လျှောက်လွှာများကို ချက်ခြင်းပယ်ရန် မဟုတ်ပဲ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၀၀ နှင့် အညီ စုံစမ်းစစ်ဆေးသွားရန်ကား လိုအပ်ပေသည်။ အကယ်၍ ပြစ်မှုဘစ်ရပ် အတွက် အကြိမ်ကြိမ်စွဲဆိုခြင်း ဖြစ်သည်ဟု တွေ့ရှိပါက တိုင်လျှောက်လွှာများအတွက် ဖွင့်လှစ်ထားသော အမှုတွဲများကို ‘မူလရှိပြီးဖြစ်သည့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ မူလမှု အမှတ် ၅၅၄/၇၇ နှင့် ပူးပေါင်း၍ ဆောင်ရွက်သွားရန်သာ ဖြစ်သည်။ အမှုများ ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်သည့် အခါ ပင်တိုင်အမှု၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းတွင် အမှုများကို ပူးပေါင်းလိုက်ကြောင်း ဖော်ပြ၍ နောက်တိုး အမှုများမှ စာရွက်စာတမ်းများကို ပင်တိုင်အမှုတွဲ၌ တွဲထားရန်ဖြစ်ပြီး နောက်တိုး အမှုများတွင် ယင်းသို့ ဆောင်ရွက်ကြောင်း ဖော်ပြပြီး အမှုများ ပိတ်လိုက်ရန် ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ဆောင်ရွက်မှသာ ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်များ နှင့် ညီညွတ်ပြီး တရားမျှတမှု ရှိသည်ဟု ဆိုနိုင်ပေမည်။

၁၉၇၀
ဒေါက်တာ
ဦးမောင်
မောင်စိန် ပါ
(၂)
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်
ပါ (၂)

သို့ဖြစ်၍ ဒဂုံ မြို့နယ်တရားရုံး၏ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ မူလမှု အမှတ်
၉၇၅/၇၇ နှင့် ၉၇၆/၇၇ တို့တွင် ချမှတ်ခဲ့သော ၁၆-၉-၇၇ နေ့စွဲပါ
အမိန့်များကိုလည်းကောင်း၊ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၏ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်
မှု အမှတ် ၇၅၅/၇၇ နှင့် အမှတ် ၇၅၆/၇၇ တို့တွင် ချမှတ်ခဲ့သော
၂၄-၂-၇၈ နေ့စွဲပါ အမိန့်များကို လည်းကောင်း၊ ပယ်ဖျက်လိုက်
ကြောင်းနှင့် မြို့နယ်တရားရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပါ ပြဋ္ဌာန်း
ချက်များနှင့်အညီ ဆောင်ရွက်ရန် အမှုတွဲများကို ပြန်လည်ပေးပို့လိုက်
ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးသန့်စင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးလှမောင် နှင့် ဦးလှဘုန်း
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်

မောင် လှ ထွေး

နှင့်

ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်*

† ၁၉၇၀
အောက်တို

ဘာ
၂၀ ရက်

ပထမသတင်းပေးတိုင်တန်းချက်-တိုင်တန်းသူ သေဆုံးပြီဖြစ်သဖြင့်၊ ၎င်း၏
ပထမသတင်းပေးတိုင်တန်းချက်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ တရားရုံးတွင် ပြန်လှန်
စစ်မေးခွင့် မရရှိခြင်း- ထိုတိုင်တန်းချက်ကို အခြေခံအထောက်အထား
အဖြစ် တရားရုံးတွင် အသုံးပြုနိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပထမသတင်းပေး တိုင်တန်းချက်မှာ ကျမ်းသစ္စာ
ပြု၍ ထွက်ဆိုသော ထွက်ချက်မဟုတ်ချေ။ ယခုအမှုတွင် တိုင်ချက်ပေးသူ
မှာ ရုံးတွင် စစ်ဆေးခြင်း မပြုရသေးမီ သေဆုံးသွားပြီ ဖြစ်၍ ယင်း
တိုင်တန်းချက်နှင့် ပတ်သက်၍ ပြန်လှန်မေးခွန်း ထုတ်ခွင့်မရှိတော့ချေ။
တဘက်မှပြန်လှန် မေးခွန်းထုတ်ရန် အခွင့်အရေး မရှိသည့် မှတ်တမ်းတခု
သာ ဖြစ်နေ၍ ယင်းကဲ့သို့သော မှတ်တမ်းမျိုးကို တရားခံ တစ်ဦးအပေါ်
အပြစ်ရှိမရှိနှင့် ပတ်သက်၍ စဉ်းစားရာတွင် အခြေခံ အထောက်အထား
တခုအဖြစ် အသုံးပြုနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

လျှောက်ထားသူ အတွက် - မရှိ

လျှောက်ထားခံရသူအတွက် - ဦးထွန်းအောင်၊ ဥပဒေ ဝန်ထမ်း
အဆင့်- ၁

* ၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု အမှတ် ၂၅၁ (ခ)

† ၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှု အမှတ် ၃၀ တွင် ချမှတ်သော
(၂၂-၅-၇၆) နေ့စွဲပါ မန္တလေးတိုင်း တရားရုံး၏ အမိန့်ကို
ပြင်ဆင်မှု။

၁၉၇၈
 မောင်လှ
 ထွေး
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စု
 ဆိုရှယ်လစ်
 သမ္မတမြန်မာ
 နိုင်ငံတော်

နှားထိုးကြီးမြို့နယ်တရားရုံးက ၁၉၇၅ ခုနှစ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာမူလမှုအမှတ် ၂ တွင် လျှောက်ထားသူ မောင်လှထွေးအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ (၂) အရ ထောင်ဒဏ် ၆ နှစ် ကျခံရရန် အမိန့်ချမှတ်သည်။ ယင်းအမိန့်ကို မကျေနပ်၍ မောင်လှထွေးက မန္တလေးတိုင်းတရားရုံးသို့ အယူခံဝင်ရောက်ရာ မန္တလေးတိုင်း တရားရုံးက ၁၉၇၆ ခုနှစ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှုအမှတ် ၃၀ တွင် မောင်လှထွေး၏ အယူခံကို ပလပ်လိုက်သဖြင့် မောင်လှထွေး က ဗဟိုတရားရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းခြင်း ဖြစ်သည်။

အမှုဖြစ်ပွားပုံမှာ ဤသို့ဖြစ်သည်။ ၁၆-၂-၇၃ နေ့ည ၈ နာရီအချိန်ခန့်တွင် နှားထိုးကြီး မြို့နယ် ကန်ငြီးရွာရှိ ဦးလှအောင်၏ အလှူမဏ္ဍပ်တွင် ပရိသတ်များအား ဆိုင်းတီးဝိုင်းဖြင့် ညှော်ခံသည်။ သေသူ မောင်သန်းဆောင်သည် ရွာသူရွာသားများနှင့် အတူ ဆိုင်းတီးဝိုင်းသံကို နားထောင်နေစဉ် ဓားထိုးခံရသဖြင့် ဘယ်ဘက်တင်ပဆုံ အထက်နားတွင် ဓားဒဏ်ရာတစ်ချက်ရရှိသည်။ ဓားထိုးခံရစဉ်အချိန်၌ မောင်သန်းဆောင်၏ အနီးတွင် ကိုကျော်ဝင်း၊ ကိုဘိုးခိုနှင့် ကိုကျော်ညွန့်ဆိုသူတို့ ရှိကြသည်။ ဓားထိုးခံရစဉ် မောင်သန်းဆောင်က ယင်းအား မည်သူက ဓားဖြင့်ထိုးကြောင်းကို ပြောမပြပေ။ ဓားထိုးခံပြီးနောက် မောင်သန်းဆောင်အား ကိုကျော်ဝင်း၊ ကိုကျော်ညွန့်နှင့် ကိုဘိုးခိုတို့က မြို့သာဆေးရုံသို့ ပို့ ပေးလိုက်သည်။ ည ၁၁ နာရီအချိန်တွင် မြို့သာ ရဲစခန်းမှစခန်းမှူး ဦးစိန်သည် ဆေးရုံသို့ ရောက်ရှိလာပြီးနောက် မောင်သန်းဆောင်ထံမှ တိုင်ချက်ရယူသည်။ ထိုသို့ တိုင်ချက် ရယူသောအခါတွင် မောင်သန်းဆောင်က ယင်းအား လေးတန်းရွာမှ မောင်လှထွေးက ဓားမြှောင်ဖြင့် ထိုးသည့် အတွက် နောက်ကျောတွင် ဒဏ်ရာတစ်ချက် ရရှိကြောင်း အစစ်ခံသည်။ မောင်သန်းဆောင်မှာ ၁၉-၂-၇၃ နေ့ နံက် ၁ နာရီ ၄၅ မိနစ် အချိန်တွင် ဓားဒဏ်ရာကြောင့် သွေးလွန်ပြီး သေဆုံးသွားခဲ့သည်။

ဤအမှုတွင် အဓိကသက်သေများမှာ အချင်းဖြစ်ပွားစဉ်က မောင်သန်းဆောင်နှင့် အတူ အလှူမဏ္ဍပ်တွင် ရှိနေကြသည့် ကိုကျော်ဝင်း၊ ကိုကျော်ညွန့်နှင့် ကိုဘိုးခိုတို့ ဖြစ်ကြသည်။ ထိုသက်သေ များသည် အချင်းဖြစ်ပွားစဉ်က မောင်သန်းဆောင်နှင့်အတူ အလှူမဏ္ဍပ်တွင် ရှိနေကြသော်လည်း မောင်သန်းဆောင်အား မည်သူမည်ဝါက ဓားဖြင့် ထိုးကြောင်းကို မထွက်ဆိုနိုင်ကြပေ။ သက်သေ ကိုကျော်ညွန့်က မောင်သန်းဆောင်သည် ဓားထိုးခံရကြောင်းကိုသာ ပြောကြောင်း၊ မည်သူက

ထိုးသည်ဟူ၍ ပြောမပြကြောင်း ထွက်ဆိုသည်။ သက်သေ ကိုဘိုးခိုက
 မောင်သန်းဆောင် ဓားထိုးခံရသဖြင့် ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်သွားကြောင်း၊
 မည်သူက ထိုးသည်ကိုမသိရကြောင်း ထွက်ဆိုသည်။ သက်သေ ကိုကျော်
 ဝင်းက မောင်သန်းဆောင် ဓားထိုးခံရသည်ကို သိသော်လည်း မည်သူက
 ထိုးသည်ကို မသိရကြောင်း မောင်သန်းဆောင်က ယင်းအား ဓားဖြင့်
 ထိုးသွားသည်ဟု အော်သံ ကြားရကြောင်း ထွက်ဆိုသည်။ သို့ဖြစ်၍
 မောင်သန်းဆောင်ကို မည်သူက ဓားဖြင့် ထိုးသည်ကို တဦးတယောက်
 ကမျှ တွေ့မြင်လိုက်ခြင်း မရှိသည့်အချက်မှာ ပေါ်လွင်သည်ဟု ဆိုရ
 ပေမည်။

၁၉၇၀
 မောင်လှ
 ထွေး
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စု
 ဆိုရှယ်လစ်
 သမ္မတမြန်မာ
 နိုင်ငံတော်

ဤအမှုတွင် အဓိကသက်သေတစ်ဦး အဖြစ်ဖြင့် ရုံးခေါ် သက်သေ
 ဗိုလ်မှူးသန်းထိုက် ဆိုသူအား ခေါ်ယူစစ်ဆေးခဲ့သည်။ ဗိုလ်မှူးသန်းထိုက်
 က ၁၉၇၄ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလခန့်က ဗျတ္တစစ်ဆင်ရေး ပြုလုပ်ကြောင်း၊
 မြင်းခြံမှ လူဆိုးစာရင်းဝင် ၃၃ ဦးတွင် မောင်လှထွေး ပါကြောင်း၊
 နွားထိုးကြီးမှ လူဆိုး စာရင်း ၁၁ ဦးတွင်လည်း မောင်လှထွေး ပါ
 ကြောင်း၊ စစ်ဆင်ရေး ပြုလုပ်နေစဉ်အတွင်း စစ်ကြောင်းတွင် မောင်လှ
 ထွေးကသေနတ်တစ်လက်နှင့် လာရောက်အလင်းဝင်ကြောင်း၊ မောင်လှ
 ထွေး အလင်းဝင်စဉ်က နွားထိုးကြီးမြို့နယ်တွင် လူသတ်မှုရှိ၍ နွားထိုး
 ကြီး ရဲစခန်းသို့ လွှဲပြောင်းမပေးရန် ပြောကြားကြောင်း စသည်ဖြင့်
 ထွက်ဆိုသည်။

မောင်လှထွေးသည် မောင်သန်းဆောင် ဓားထိုးခံရ၍ သေဆုံးပြီး
 နောက် ကန်ကြီးကျေးရွာမှ ပြောင်းရွှေ့ သွားသည်ဟု အဆိုရှိသည်။
 မောင်သန်းဆောင်ကို ဓားဖြင့် ထိုးခြင်းနှင့် ပုတ်သက်၍ ပြည်သူ့ရဲက
 ဖမ်းဆီးရန် ရှာဖွေသော်လည်း မတွေ့ရှိရတော့ပဲ အချင်းဖြစ်ပွားပြီး
 တနှစ်ခန့်ကြာသော အခါတွင်မှ မောင်လှထွေးသည် ဗိုလ်မှူးသန်းထိုက်ထံ
 သို့ အလင်းဝင်လာကြောင်း ပေါ်ပေါက်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ဤအမှုတွင် အဓိက စဉ်းစားရမည့် အချက်မှာ သေသူ
 မောင်သန်းဆောင်က မသေမီ အချိန်က ပြည်သူ့ရဲစခန်းမှူး ဦးစိန်ထံ
 ပေးခဲ့သည့် တိုင်ချက်နှင့် ဗိုလ်မှူးသန်းထိုက်က ယင်းအား တရားရုံးက
 ရုံးခေါ် သက်သေအဖြစ် ခေါ်ယူစစ်ဆေးစဉ်က ထွက်ဆို အစစ်ခံသည့်
 ထွက်ချက်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

၁၉၇၀
မောင်လှ
ထွေး
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်

ရဲစခန်းမှူး ဦးစိန်သည် မောင်သန်းဆောင်ထံမှ ရယူခဲ့သည့် တိုင်
တန်းချက်မှာ ပထမသတင်းပေး တိုင်တန်းချက်သာ ဖြစ်ပေသည်။ ပထမ
သတင်းပေး တိုင်တန်းချက်မှာ ကျမ်းသစ္စာပြု၍ ထွက်ဆိုသော ထွက်ချက်
မဟုတ်ချေ။ ယခုအမှုတွင် တိုင်ချက်ပေးသူမှာ ရုံးတွင်စစ်ဆေးခြင်း မပြု
ရသေးမီ သေဆုံးသွားပြီ ဖြစ်၍ ယင်းတိုင်တန်းချက်နှင့် ပတ်သက်၍
ပြန်လှန်မေးခွန်းထုတ်ခွင့် မရှိတော့ချေ။ တဖက်မှ ပြန်လှန် မေးခွန်းထုတ်
ရန် အခွင့်အရေး မရှိသည့် မှတ်တမ်းတခုသာ ဖြစ်နေ၍ ယင်းကဲ့သို့သော
မှတ်တမ်းမျိုးကို တရားခံ တဦးအပေါ် အပြစ် ရှိမရှိနှင့် ပတ်သက်၍
စဉ်းစားရာတွင် အခြေခံအထောက်အထား တခုအဖြစ် အသုံးပြုနိုင်လိမ့်
မည် မဟုတ်ချေ။ ယင်းတိုင်တန်းချက်တွင် မောင်သန်းဆောင်သည်
မောင်လှထွေးအား စွပ်စွဲခဲ့ခြင်းမှာ ကိုယ်တိုင် မြင်တွေ့ရခြင်းကြောင့်
ဖြစ်သလော၊ သို့မဟုတ် စိတ်အထင်ဖြင့် စွပ်စွဲခဲ့ခြင်းဖြစ်သလောဟူသော
အချက်များကို စဉ်းစားရန်ရှိသည်။ အထူးသဖြင့် မောင်သန်းဆောင်သည်
ဓားဖြင့် အထိုးခံရစဉ်က ယင်းအား မည်သူက ဓားဖြင့် ထိုးကြောင်း
တစုံတယောက်အား ပြောပြခြင်း မရှိပဲ ဆေးရုံသို့ ရောက်ရှိသော အခါ
တွင်မှ ပြောပြခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် သံသယဖြစ်ဖွယ်ရာရှိနေပေသည်။
ဗိုလ်မှူးသန်းထိုက်၏ ထွက်ဆိုချက်သည်လည်း မောင်လှထွေးအပေါ်တွင်
ဖြစ်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ လုံလောက်သော သက်သေခံချက် တရပ်အဖြစ်
ထည့်သွင်း စဉ်းစားနိုင်မည် မဟုတ်ချေ။ မောင်လှထွေးသည် ဗိုလ်မှူး
သန်းထိုက်ထံတွင် အလင်းဝင်စဉ်က လူသတ်မှုရှိ၍ နွားထိုးကြီးရဲစခန်းသို့
လွှဲပြောင်းမပေးရန် ပြောသည်ဟု ပါရှိသည်။ မောင်လှထွေးက ရုံးတွင်
အစစ်ခံရာ၌ ဗိုလ်မှူးသန်းထိုက်ထံတွင် လူသတ်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ ဝန်ခံခဲ့
သည် ဆိုခြင်းမှာ မဟုတ်ကြောင်းဖြင့် ငြင်းဆိုသည်။ လူသတ်မှု ရှိ၍
နွားထိုးကြီး ရဲစခန်းသို့ ပြောင်းမပေးရန်ဟူသော စကားရပ်မှာလည်း
လူသတ်မှုကို ဝန်ခံသည်ဟု တထစ်ချ မယူဆနိုင်ပေ။ မည်သူမည်ဝါကို
သတ်ကြောင်း ပြောပြခြင်း မဟုတ်၍ မရေရာသော စကားတရပ်သာ
ဖြစ်လေသည်။ မောင်လှထွေးက ယင်းအပေါ်တွင် လူသတ်မှုဖြင့် စွပ်စွဲ
ထားခြင်း ရှိနေ၍ ချုပ်နှောင်ထားခြင်း ခံရမည် စိုးရိမ်၍ ရဲစခန်းသို့ မပို့
ရန် ပြောခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်လေသည်။ ထို့ကြောင့် ဗိုလ်မှူးသန်းထိုက်
၏ ထွက်ဆိုချက်သည်လည်း လုံလောက်သော သက်သေခံချက် တရပ်
မဟုတ်ဟု ယူဆရပေသည်။

ဤအမှုတခုလုံးကို ခြုံငုံ၍ သုံးသပ်လျှင် တရားခံ မောင်လှထွေးအပေါ်
တွင် သံသယ ဖြစ်ဖွယ်ရာ ရှိသော်လည်း ပြစ်မှုကျူးလွန်ခြင်း ရှိမရှိနှင့်

ပတ်သက်၍မူတရားလိုဘက်မှ မောင်လှထွေးသည် ပြစ်မှုကျူးလွန်ကြောင်း
 ခိုင်လုံစွာ သက်သေပြနိုင်ခြင်း မရှိသည်ကို တွေ့ရပေသည်။ ထို့ကြောင့်
 နှားထိုးကြီး မြို့နယ်တရားရုံးနှင့် မန္တလေးတိုင်းတရားရုံးတို့က လျှောက်
 ထားသူ မောင်လှထွေးအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ (၂)
 အရ ထောင်ဒဏ် ၆ နှစ် အပြစ်ပေးခြင်းကို ပယ်ဖျက်၍ မောင်လှထွေး
 အား အမှုမှ အပြီးအပြတ်လွှတ်လိုက်သည်။

၁၉၇၀
 မောင်လှထွေး
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စု
 ဆိုရှယ်လစ်
 သမ္မတမြန်မာ
 နိုင်ငံတော်

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးလွင်မောင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးလှမောင်နှင့် ဦးသန့်စင်
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရွှေတွင်

† ၁၉၇၀

ဇန်နဝါရီ

၂၃ ရက်

ဦး လျန် ထာလ်

နှင့်

ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ် သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်*

သစ်တော အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၇ သည် သစ်တောများကို မီးရှို့ သည့်ကိစ္စ
နှင့်သာသက်ဆိုင်ခြင်း— မိမိပိုင်ခြံဝင်းအတွင်းရှိ သစ်ပင်ကို ခုတ်လှဲခြင်း
နှင့်ပတ်သက်မှု မရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ သစ်တောအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၇ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်
မှာ သစ်တောများကို မီးရှို့ သည့်ကိစ္စနှင့်သာ ပတ်သက်ပေသည်။ မိမိပိုင်
ခြံဝင်းအတွင်းရှိ သစ်ပင်ကိုခုတ်လှဲခြင်းနှင့် ပတ်သက်ခြင်းမရှိသဖြင့် မူလ
ရုံးက ဦးလျန်ထာလ်အပေါ် အပြစ်ဒဏ် ချမှတ်ထားခြင်းမှာ ဥပဒေ
ကြောင်းအရ မှားယွင်းနေပေသည်။

လျှောက်ထားသူအတွက် - ဦးကျင်ရှန်ထန်၊ ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ

လျှောက်ထားခံရသူအတွက် - ဦး မြ သောင်း၊ ဥပဒေ ဝန် ထမ်း
အဆင့် (၁)

ဦးလျန်ထာလ်ကို တီးတိန်မြို့နယ်တရားရုံး ပြစ်မှုဆိုင်ရာ မူလမှုအမှတ်
၃၁/၇၅ တွင် သစ်တောအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၇ အရ အပြစ်ရှိသည်ဟု
ယူဆပြီး ဒဏ်ငွေ ၂၅-ကျပ် ပေးဆောင်စေ၊ ပျက်ကွက်က အလုပ်နှင့်
ထောင်ဒဏ် ၁ လကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။
ဦးလျန်ထာလ်သည် ချင်းပြည်နယ်တရားရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှုလျှောက်ထား
သော်လည်း မအောင်မြင်သဖြင့် ဗဟိုတရားရုံးသို့ ထပ်မံလျှောက်ထား

* ၁၉၇၅ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှု ဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု အမှတ် ၃၄၉(ခ)

† ၁၉၇၅ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၁၃ တွင် ချမှတ်သော
(၂၄-၉-၇၅) နေ့စွဲပါ ချင်းပြည်နယ်တရားရုံး၏ အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု။

ခြင်းဖြစ်သည်။ မြို့နယ်တရားရုံးသည် ဦးလျန်ထာလ်အပေါ် မြို့မရပ်ကွက် ပြည်သူ့ ကောင်စီ၏ တိုင်တန်းချက်အရ အရေးယူခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ တီးတိန်မြို့၊ မြို့မရပ်ကွက် ပြည်သူ့ ကောင်စီ၏ အဓိကထားတင်ပြသော အချက်မှာ ဦးလျန်ထာလ် သည် သစ်ပင်ကိုခုတ်လှဲ၍ အနီးရှိ ရေတွင်း၏ အမိုးအကာများကို ထိခိုက်ပျက်စီးစေပြီး သောက်သုံးရန် အားကိုးအား ထားပြုနေရသည့် ရေများခြောက်ခမ်းမည်ကို စိုးရိမ်ရသဖြင့် တရားစွဲဆို ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

၁၉၇၀
ဦးလျန်
ထာလ်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်

မူလရုံးအမှုတွဲကို လေ့လာသောအခါတွင် ဦးလျန်ထာလ်သည် မိမိပိုင် ဝိုင်းအတွင်းမှ ခြောက်နေသောသစ်ပင်ကို ခုတ်လှဲရာ၌ မိမိသဘောနှင့် မိမိခုတ်လှဲခြင်းမဟုတ်ပဲ သက်ဆိုင်ရာ သစ်တောဦးစီးဌာနသို့ ခုတ်လှဲခွင့် လျှောက်ထားပြီး သက်ဆိုင်ရာမြို့နယ် သစ်တောဦးစီးမှူးထံက ခုတ်လှဲခွင့် အမိန့်ရရှိမှသာ ခုတ်လှဲခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရပေသည်။ သက်သေခံ အမှတ် (၁) သည် မြို့နယ်သစ်တောဦးစီးမှူးက ဦးလျန်ထာလ်အား သစ်ပင်ခုတ်လှဲခွင့်ပြုသော စာဖြစ်သည်။ သက်သေခံအမှတ် (၁) စာသည် သစ်တောအက်ဥပဒေအရ တရားဝင်ခြင်းရှိမရှိဟူသောအချက်ကို ဤအမှု တွင် ထည့်သွင်းစဉ်းစားရန် မဟုတ်ပေ။ သက်သေခံအမှတ် (၁) စာသည် သစ်တောဌာန မြို့နယ်မှူးကထုတ်သော စာဖြစ်ပြီးဦးလျန်ထာလ်အနေဖြင့် ဥပဒေအရ ခုတ်လှဲခွင့်ရှိသည်ဟု သဘောရိုးဖြင့်ယုံကြည်၍ သစ်ပင်ကိုခုတ် လှဲခြင်းဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်မှုကျူးလွန်သည်ဟု ယူဆရန်မဖြစ်နိုင်ချေ။ သစ်တော အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၇ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်မှာ သစ်တောများကို မီးရှို့သည့် ကိစ္စနှင့်သာ ပတ်သက်ပေသည်။ မိမိပိုင် ခြံဝိုင်းအတွင်းရှိ သစ်ပင်ကိုခုတ်လှဲခြင်းနှင့်ပတ်သက်ခြင်းမရှိသဖြင့် မူလရုံးက ဦးလျန်ထာလ် အပေါ် ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ထားခြင်းမှာ ဥပဒေကြောင်းအရ မှားယွင်းနေ ပေသည်။ ထို့ကြောင့် ဦးလျန်ထာလ်အပေါ် ချမှတ်ထားသော မူလရုံး ၏အမိန့်ကိုပယ်ဖျက်၍ ဦးလျန်ထာလ်အား အပြီးအပြတ်လွှတ်လိုက်သည်။ ဒဏ်ငွေဆောင်ပြီးက ပြန်လည်ထုတ်ပေးစေ။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးအေးမောင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးစိုးလှိုင်နှင့် ဦးလှဘုန်း
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရွှေတွင်

† ၁၉၇၀

ဇန်နဝါရီ

၁၉ ရက်

မောင်ဝင်းမောင်

နှင့်

ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ် သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော် *

သက်သေထွက်ဆိုချက်ကို ချိန်ဆရာ၌ သက်သေ အရေအတွက်ထက် သက်
သေ အရည်အသွေးက အရေးကြီးခြင်း- သက်သေခံ အက်ဥပဒေပုဒ်မ
၁၃၄ တွင်လည်း အကြောင်းခြင်းရာ တစ်ရပ် ထင်ရှားစေရန် သက်
သေခံချက် မည်မျှ ရှိရမည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ သက်သေ ထွက်ဆိုချက်ကို ချိန်ဆရာ၌ သက်သေ
အရေအတွက်ထက် သက်သေ၏ အရည်အသွေးက အရေးကြီးသည်။
သက်သေခံအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၃၄ အရလည်း အကြောင်းခြင်းရာ တစ်ရပ်
ကို အထင်အရှားဖြစ်စေရန် သက်သေများ၏ သက်သေခံချက် မည်ရွေ့
မည်မျှ ရှိ ရမည်ဟု ကန့်သတ်ချက် မရှိကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။
သက်သေတစ်ဦးတည်း၏ ထွက်ဆိုချက်သည် အမှုအခြေအနေအရပ်ရပ်အရ
ယုံကြည်ထိုက်လျှင် ယင်းသက်သေ၏ ထွက်ဆိုချက်ကို လက်ခံပြီး အဆုံး
အဖြတ် ပေးနိုင်သည်။

လျှောက်ထားသူ အတွက် - ဒေါက်တာ မောင်မောင်ကျော် နှင့်
ဦးအောင်သန်း၊ ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေများ

လျှောက်ထားခံရသူအတွက်- ဦးထွန်းအောင်၊ ဥပဒေ ဝန်ထမ်း
အဆင့် (၁)

* ၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၂၇၀ (ခ)

† ၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအယူခံမှုအမှတ် ၂၀ တွင် ချမှတ်သော
(၂၀ - ၅ - ၇၆) နေ့စွဲပါ မန္တလေးတိုင်း တရားရုံး၏ အမိန့်ကို
ပြင်ဆင်မှု။

၁၉၇၈
 မောင်ဝင်း
 မောင်
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စု
 ဆိုရှယ်လစ်
 သမ္မတမြန်မာ
 နိုင်ငံတော်

မန္တလေးတိုင်း၊ မန္တလေး အနောက်မြောက် မြို့နယ်တရားရုံး ပြစ်မှု ဆိုင်ရာ မူလမှု အမှတ် ၉၄၉/၇၅ တွင် လျှောက်ထားသူ မောင်ဝင်း မောင်အား ၁၉၇၄ ခုနှစ် မူးယစ်ထုံထိုင်း ဘေးဖြစ်စေတတ်သော ဆေးဝါးများ ဥပဒေပုဒ်မ ၆ (ခ)အရ အလုပ်နှင့် ထောင်ဒဏ် ၇ နှစ် ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ ယင်း အမိန့်ကို လျှောက်ထားသူ မောင်ဝင်းမောင်က မကျေနပ်သဖြင့် မန္တလေးတိုင်းတရားရုံးသို့ အယူခံ ဝင်ရောက်ခဲ့သော်လည်း မန္တလေးတိုင်းတရားရုံးက အယူခံမှုကို ပလပ် လိုက်သည့်အတွက် လျှောက်ထားသူ မောင်ဝင်းမောင်က ဗဟိုတရားရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှုလျှောက်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

မူလရုံး အမှုတွဲပါ ပထမသတင်းပေး တိုင်ချက်အရ အမှုဖြစ်ပွားပုံ မှာ ၁၈- ၁၀- ၇၅ ရက်နေ့ ညနေ ၄ နာရီ ၃၅ မိနစ် အချိန်ခန့်တွင် မန္တလေးတိုင်း ဘိန်းဖြူနိမ့်နင်းရေး အဖွဲ့မှ ဒု ရဲအုပ် ဦးသိန်းထွန်းသည် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များနှင့်အတူ ပြည်ကြီးကြက်သရေ အနောက်ရပ်၊ နမ်းခမ်း မန်းကားဂိတ်သို့ သတင်းစုံစမ်းရန် သွားရောက်ခဲ့သည်တွင် အမည်မသိသူ ၂ ယောက်ကို လွယ်အိတ် ၁ လုံးနှင့် ကားဂိတ်ရွှေ၌ မသင်္ကာဖွယ်ရာ တွေ့ရှိရသဖြင့် ကားဂိတ် ညှော်ခန်းသို့ ခေါ်ယူ၍ စစ်ဆေး မေးမြန်းရာ တစ်ဦးမှာ လျှောက်ထားသူ မောင်ဝင်းမောင် ဖြစ်ပြီး ကျန်တစ်ဦးမှာ မောင်ကိုကြီး ဆိုသူဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရသည့်အပြင် ယင်းတို့နှင့် ပါရှိ လာသော လွယ်အိတ်အတွင်းမှ ငွေကျပ် ၁၃၀၀၀/-ခန့်တန်ဖိုးရှိ ဘိန်းဖြူ ၂ ပေါင်ခန့် တွေ့ရှိ ရသဖြင့် ဖမ်းဆီး အရေးယူ တရားစွဲဆိုခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

တရားလိုပြ သက်သေ ဒု-ရဲအုပ် ဦးသိန်းထွန်း၊ နမ်းခမ်းမန်းကား ဂိတ်ပိုင်ရှင် ဦးသန်းထွန်း၊ ကားဂိတ်စာရေး ကိုကျော်သန်း၊ ဒုရဲတပ်ကြပ် ဦးထွန်းမောင်နှင့် ဒုရဲတပ်ကြပ် ဦးတင်မြင့်တို့၏ ထွက်ဆိုချက်များ အရ လျှောက်ထားသူ မောင်ဝင်းမောင်နှင့် မောင်ကိုကြီးတို့ကို ကားဂိတ်၌ တွေ့ရှိ ရှာဖွေရာတွင် အနီရောင်လွယ်အိတ်အတွင်းမှ သက်သေခံ ဘိန်းဖြူ များ တွေ့ရှိခဲ့ခြင်းမှာ ပေါ်လွင်ထင်ရှားသည်။ လျှောက်ထားသူ မောင် ဝင်းမောင်ကလည်း ထိုစဉ်က မိမိသည် နမ်းခမ်း မန်းကားဂိတ်သို့ သွား ရောက်ခဲ့ကြောင်း၊ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များက မိမိကို ရှာဖွေကြောင်း၊ ရှာဖွေပုံစံ တွင် သက်မှတ်ရေးထိုးရကြောင်း ဝန်ခံထားသည်။

ဤပြင်ဆင်မှု လျှောက်လွှာတွင် ဒုရဲအုပ် ဦးသိန်းထွန်း တဦးတည်း ကသာ လျှောက်ထားသူ မောင်ဝင်းမောင်၏ လွယ်အိတ်ထဲမှ သက်သေခံ

၁၉၇၀
မောင်ဝင်း
မောင်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်

ဘိန်းဖြူတွေ့ရှိကြောင်း ထွက်ဆိုနိုင်ပြီး အခြားထောက်ခံသည့် ထွက်ဆိုချက် မရှိသဖြင့် မြို့နယ်တရားရုံး၏ တွေ့ရှိချက်မှာ မှားယွင်းသည်ဟု အဓိက ထား တင်ပြထားကြောင်း တွေ့ရသည်။

သို့ရာတွင် သက်သေထွက်ချက်ကို ချိန်ဆရာ၌ သက်သေအရေအတွက် ထက် သက်သေ၏ အရည်အသွေးက အရေးကြီးသည်။ သက်သေခံ အက် ဥပဒေပုဒ်မ ၁၃၄ အရလည်း အကြောင်းခြင်းရာ တရပ်ကို အထင်အရှား ဖြစ်စေရန် သက်သေများ၏ သက်သေခံချက် မည်ရွေ့မည်မျှ ရှိရမည်ဟု ကန့်သတ်ချက်မရှိကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ သက်သေ တဦးတည်း၏ ထွက်ဆိုချက်သည် အမှုအခြေအနေ အရပ်ရပ်အရ ယုံကြည်ထိုက်လျှင် ယင်းသက်သေ၏ ထွက်ဆိုချက်ကို လက်ခံပြီး အဆုံးအဖြတ်ပေးနိုင်သည်။ ယခုအမှုတွင် မန္တလေးတိုင်း ဘိန်းဖြူနိမ်နင်းရေးအဖွဲ့မှ ဒုရဲအုပ် ဦးသိန်း ထွန်း၏ ထွက်ဆိုချက်၌သာ လျှောက်ထားသူ မောင်ဝင်းမောင် လွယ် ထားသော လွယ်အိတ်မှ သက်သေခံ ဘိန်းဖြူများ တွေ့ရှိကြောင်း တွေ့ရ သော်လည်း အခြားအထောက်အကူပြုလျက်ရှိနေသည့်အထောက်အထား များကိုလည်းတွေ့ရသည်။ ယင်းအထောက်အထားများမှာ အချင်းဖြစ်နေ့ အချင်းဖြစ် အချိန်က လျှောက်ထားသူ မောင်ဝင်းမောင်သည် နမ်းခမ်း မန်းကားဂိတ်သို့ သွားရောက်ခဲ့ခြင်း၊ လျှောက်ထားသူ မောင်ဝင်းမောင် သည် ထိုသို့သွားရောက်ခဲ့စဉ်က ကားဂိတ်၌ အရှာအဖွေခံရခြင်း၊ ထိုရှာ ဖွေမှုကြောင့် ငွေကျပ် ၁၃၀၀၀/-တန် ဘိန်းဖြူများ တွေ့ရှိခဲ့ခြင်း၊ ရှာဖွေပုံစံတွင် လျှောက်ထားသူ မောင်ဝင်းမောင်နှင့် ရှာဖွေ သက်သေ များက အသီးသီး လက်မှတ်ရေးထိုးခဲ့ကြခြင်း စသည်တို့ပင် ဖြစ်သည်။ ထို့အပြင် နမ်းခမ်းမန်းကားဂိတ် ပိုင်ရှင် ဦးသန်းထွန်း၏ ထွက်ဆိုချက် အရ ရှာဖွေစဉ်က ရှာဖွေခံရသူမှအပ အခြားလူများနှင့် အခြားခရီးသည် များ မရှိကြောင်း ထွက်ဆိုထားသည်။ ထို့အပြင် ဘိန်းဖြူများ ရှာဖွေ တွေ့ရှိခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ လျှောက်ထားသူ မောင်ဝင်းမောင်က မည်သို့ မျှ မပြောခဲ့ကြောင်းကိုလည်း တွေ့ရှိရသည်။ ထို့ကြောင့် မြို့နယ်တရားရုံး က လျှောက်ထားသူ မောင်ဝင်းမောင် အပေါ် ပြစ်မှုထင်ရှား တွေ့ရှိ ခြင်းမှာ မှားယွင်းချွတ်ချော်နေသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။ ပြစ်ဒဏ်မှာလည်း ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် ညီညွတ်နေသည်ဖြစ်၍ ဝင်ရောက် စွက်ဖက်ရန် အကြောင်း မရှိပေ။

သို့ဖြစ်၍ မြို့နယ်တရားရုံးနှင့် တိုင်းတရားရုံးတို့၏အမိန့်များကို အတည် ပြု၍ လျှောက်ထားသူ မောင်ဝင်းမောင်၏ ပြင်ဆင်မှု လျှောက်လွှာကို ပလပ်လိုက်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးစိုးလှိုင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးလှဘုန်းနှင့် ဦးသန်းစင်
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရွှေတွင်

ဦး သန်း

နှင့်

ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်သစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်*

†၁၉၇၀

ဩဂုတ်လ

၂ ရက်

တရားစွဲဆို ခွင့်ပြုမိန့် - အမှုစစ်ဆေးခြင်း မပြုမီက ရရှိထားသော တရား
စွဲဆို ခွင့်ပြုမိန့်ကို တရားလိုက မြို့နယ်တရားရုံးသို့ တင်ပြခြင်း မပြုရုံမျှ
ဖြင့် အမှုမှာ ပျက်ပြယ်မသွားခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ယခုအမှုတွင် လျှောက်ထားသူ ဦးသန်းအပေါ်
၁၉၆၅ ခုနှစ် ဆိုရှယ်လစ်စီးပွားရေး စံနစ်တည်ဆောက်မှုအတွက် လုပ်ပိုင်
ခွင့်များ အပ်နှင်းသည့် ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅ (၁) အရ တရားစွဲဆိုနိုင်ရန်
အတွက် လိုအပ်သော ခွင့်ပြုမိန့်ကို ကြိုတင်ရရှိခဲ့ပြီး ဖြစ်သော်လည်း မြို့နယ်
တရားရုံးတွင် တင်ပြရန် ပျက်ကွက်ခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။ လျှောက်ထား
သူ အပေါ် တရားစွဲဆိုရန် ခွင့်ပြုသော ပြည်ထဲရေးနှင့် သာသနာရေးဝန်
ကြီး ဌာန၏အမိန့် နေ့စွဲမှာ ၁၁-၁၁-၇၅ နေ့ဖြစ်၍ အမှုစတင်စစ်ဆေး
သောနေ့မှာ ၅-၁-၇၆ နေ့ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အမှုစတင်စစ်ဆေး
ခြင်းမပြုမီကပင် တရားစွဲဆိုခွင့် အမိန့်ထုတ်ပြန်ခဲ့ပြီး ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှား
သည်။ မြို့နယ်တရားရုံး၌ တရားစွဲဆိုခွင့်ပြုမိန့်ကို ပူးတွဲတင်ပြခြင်း မပြုကာ
မျှနှင့် ဥပဒေအရ လိုအပ်သော ခွင့်ပြုမိန့် မရှိဟု ဆိုနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။
တရားစွဲဆိုခွင့် ပြုသော အမိန့်၏အနှစ်သာရလည်း ပျက်ပြယ်သွားနိုင်မည်
မဟုတ်ပေ။ လုပ်ထုံးလုပ်နည်း တရပ်အနေဖြင့် ချို့ယွင်းမှု ဟူ၍သာ
ဆိုနိုင်မည် ဖြစ်ပေသည်။

* ၁၉၇၇ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၄၆ (ခ)

† ၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအယူခံမှုအမှတ် ၆၄၂ တွင် ချမှတ်သော
(၃-၂-၇၇) နေ့စွဲပါ မကွေးတိုင်း တရားရုံး၏ အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု။

၁၉၇၈
ဦးသန်း
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်

လျှောက်ထားသူ အတွက် - ဦးဇော်လင်း၊ ဗဟိုတရားရုံး ရှေ့နေ

လျှောက်ထားခံရသူ အတွက်- ဦးညီညီ၊ ဥပဒေဝန်ထမ်း
အဆင့် (၂)

ချောက်မြို့ မြို့နယ်တရားရုံး၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ မူလမှု အမှတ် ၃၄၇/၇၇ တွင် လျှောက်ထားသူ ဦးသန်းအပေါ် ၁၉၆၅ ခုနှစ် ဆိုရှယ်လစ်စီးပွားရေးစံနစ်တည်ဆောက်မှုအတွက် လုပ်ပိုင်ခွင့်များအပ်နှင်းသည့် ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅(၁) အရ စစ်ဆေးကြားနာ၍ ထောင်ဒဏ် ၁၀ နှစ် အပြစ်ဒဏ် ကျခံစေသည်။ လျှောက်ထားသူက မကွေးတိုင်း တရားရုံးသို့ အယူခံမှု အမှတ် ၆၄၂/၇၆ တင်သွင်းသော အခါတွင် အယူခံကို ပလပ်သည်။ ထို့ကြောင့် ယခုတဖန် ဗဟိုတရားရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှုတင်သွင်းခြင်းဖြစ်သည်။

၁၉၇၄ ခုနှစ် မေလအတွင်း ချောက်မြို့ ပြည်သူ့ ရေနံဌာနမှ အလုပ်သမားများ ဆန်မလုံလောက်မှုကြောင့် ဆန္ဒပြပွဲပြုလုပ်ရာတွင် လျှောက်ထားသူ ဦးသန်းက လှုံ့ဆော်ကြိုးကိုင်ခဲ့ကြောင်း စွပ်စွဲချက်ရှိသည်။ ဦးသန်းသည် ၁၉၆၄ ခုနှစ်တွင် အထက်တန်းပြ ကျောင်းဆရာအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သူ ဖြစ်၍ ကျောင်းသားများကို ခေါင်းဆောင်၍ နိုင်ငံတော်အား ဆန့်ကျင်သည့် ကိစ္စရပ်များ ဆောင်ရွက်ခဲ့သောကြောင့် ၁၉၆၄ ခုနှစ်မှ ၁၉၆၉ ခုနှစ်အထိ ထိန်းသိမ်းခြင်းခံခဲ့ရသည်။ တရားလိုပြ သက်သေများဖြစ်ကြသော ဦးကျော်သန်း၊ ဦးအောင်စိန်မောင်၊ ကိုစိုးဝင်း၊ ဦးမောင်မောင်နှင့် ဦးချစ်လှိုင်တို့၏ ထွက်ဆိုချက်အရ ဦးသန်းသည် ဆန္ဒပြသော ရေနံမြေ အလုပ်သမားများနှင့် အတူ ဆန္ဒပြရာတွင် အချိန်ပြည့်ရှိနေကြောင်းနှင့် ဆန္ဒပြရာတွင် ခေါင်းဆောင်တစ်ဦး အနေဖြင့် စီမံခန့်ခွဲခဲ့ကြောင်း ပေါ်လွင်သည်။ မြို့နယ်ကောင်စီဝင် ဦးမောင်မောင် (လိုပြ-၄) ၏ ထွက်ဆိုချက်အရလည်း ပြည်သူ့ ရေနံဌာနမှ အလုပ်သမားများ၏ ဆန္ဒပြခြင်းကြောင့် ဆန္ဒပြသောအချိန် ၆ ရက်အတွင်း နိုင်ငံတော်တွင် ငွေပေါင်း သိန်းနှစ်ဆယ်ခန့် နှစ်နာဆုံးရှုံးခဲ့ကြောင်းလည်း ပေါ်လွင်သည်။

လျှောက်ထားသူ ဦးသန်းသည် ရေနံမြေ အလုပ်သမား များအား လုပ်ငန်းခွင်မှ အလုပ်ရပ်ဆိုင်းပြီး ဆန္ဒပြရန်အတွက် စည်းရုံးလှုံ့ဆော်ခဲ့ကြောင့် ထင်ရှားသောကြောင့် ၁၉၆၅ ခုနှစ် ဆိုရှယ်လစ်စီးပွားရေးစံနစ်တည်ဆောက်မှုအတွက် လုပ်ပိုင်ခွင့်များ အပ်နှင်းသည့် ဥပဒေပုဒ်မ

၁၃ (၉) အရ ဦးသန်းသည် အစိုးရက ချမှတ်ထားသည့် ပေါ်လစီ လုပ်ငန်းနှင့် အစိုးရလုပ်ကိုင်နေသည့် လုပ်ငန်းတရပ်ရပ်ကို ပျက်စီးအောင် လုပ်ကိုင်ခြင်း၊ ဤကဲ့သို့လုပ်ကိုင်သည်ကို အားပေးခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ပြစ်မှုကျူးလွန်ကြောင်း ထင်ရှားနေသည်ကို တွေ့ရှိရသည်။

၁၉၇၈
ဦးသန်း
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်

လျှောက်ထားသူ အနေဖြင့် အဓိကတင်ပြသော အချက်မှာ ဥပဒေ အချက် ဖြစ်၍ လျှောက်ထားသူ အပေါ် ၁၉၆၅ ခုနှစ် ဆိုရှယ်လစ် စီးပွားရေး စံနစ် တည်ဆောက်မှုအတွက် လုပ်ပိုင်ခွင့်များ အပ်နှင်းသည့် ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅ (၁) အရ တရားစွဲဆိုရာတွင် နိုင်ငံတော် အစိုးရထံမှ ကြိုတင် ခွင့်ပြုမိန့်ရယူခဲ့ခြင်း မရှိကြောင်းဖြစ်သည်။

လျှောက်ထားသူအပေါ် မြို့နယ်တရားရုံး၌ အမှုစစ်ဆေးပြီးဆုံးသည့် တိုင်အောင် နိုင်ငံတော်အစိုးရ၏ ကြိုတင်ခွင့်ပြုမိန့်ကို မြို့နယ်တရားရုံး အမှု တွဲ၌ တင်ပြနိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ချေ။ ယင်းသို့တင်ပြခြင်း မရှိခဲ့သည်မှာ ပြည်ထဲ ရေးနှင့် သာသနာရေးဝန်ကြီးဌာန၏ တရားစွဲဆို ခွင့်ပြုချက် အမိန့်ကို အချိန်မှီပေးပို့ခဲ့သော်လည်း တရားလိုအနေဖြင့် ယင်းအမိန့်ကို မြို့နယ် တရားရုံးသို့ ဆက်လက်ပေးပို့ရန် ပျက်ကွက်ခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။ မြို့နယ် တရားရုံး၏ အမိန့်ကိုလျှောက်ထားသူက၊ တိုင်းတရားရုံးသို့ အယူခံဝင်သည့် အခါတွင်မှ တရားစွဲဆိုခွင့်ပြုသော အမိန့်ကို မြို့နယ်တရားရုံး အမှုတွဲ၌ မတွေ့ရှိသောကြောင့် စုံစမ်းမေးမြန်းသော အခါတွင် ပြည်ထဲရေးနှင့် သာသနာရေးဝန်ကြီးဌာန၏ တရားစွဲဆိုခွင့်အမိန့် မိတ္တူကို ရရှိခဲ့သည်။

ယခုအမှုတွင်လျှောက်ထားသူဦးသန်းအပေါ် ၁၉၆၅ ခုနှစ်ဆိုရှယ်လစ် စီးပွားရေး စံနစ် တည်ဆောက်မှုအတွက် လုပ်ပိုင်ခွင့်များ အပ်နှင်း သည့် ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅ (၁)အရ တရားစွဲဆိုနိုင်ရန်အတွက် လိုအပ်သော ခွင့်ပြုမိန့်ကို ကြိုတင်ရရှိခဲ့ပြီး ဖြစ်သော်လည်း မြို့နယ်တရားရုံးတွင် တင်ပြ ရန် ပျက်ကွက်ခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။ လျှောက်ထားသူအပေါ် တရား စွဲဆိုရန်ခွင့်ပြုသော ပြည်ထဲရေးနှင့် သာသနာရေးဝန်ကြီးဌာန၏ အမိန့် နေ့စွဲမှာ ၁၁-၁၁-၇၅ နေ့ ဖြစ်၍ အမှုစတင် စစ်ဆေးသော နေ့မှာ ၅-၁-၇၆ နေ့ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အမှုစတင်စစ်ဆေးခြင်း မပြုမီ ကပင် တရားစွဲဆိုခွင့် အမိန့်ထုတ်ပြန်ခဲ့ပြီး ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားသည်။ မြို့နယ်တရားရုံး၌ တရား စွဲဆို ခွင့် ပြု အ မိန့် ကို ပူးတွဲတင်ပြခြင်း မပြု ကာမျှနှင့် ဥပဒေအရ လိုအပ်သော ခွင့်ပြုမိန့်မရှိဟု ဆိုနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

၁၉၇၈

ဦးသန်း

နှင့်

ပြည်ထောင်စု

ဆိုရှယ်လစ်

သမ္မတမြန်မာ

နိုင်ငံတော်

တရားစွဲဆိုခွင့်ပြုသော အမိန့်၏ အနှစ်သာရလည်း ပျက်ပြယ်သွားနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ လုပ်ထုံးလုပ်နည်း တရပ်အနေဖြင့် ချို့ယွင်းမှုဟူ၍သာ ဆိုနိုင် မည် ဖြစ်ပေသည်။

အမှုဖြစ်ပျက်သည့် အကြောင်းခြင်းရာ အားလုံးတို့ကို ခြုံငုံစဉ်းစား လျှင် အမှုအကြောင်းခြင်းရာ အရလည်းကောင်း၊ ဥပဒေကြောင်းအရ လည်းကောင်း လျှောက်ထားသူ၏ ပြင်ဆင်မှုကို လက်ခံစဉ်းစားနိုင်ရန် အကြောင်း မရှိသောကြောင့် မြို့နယ်တရားရုံးနှင့် တိုင်းတရားရုံးတို့၏ အမိန့်နှင့် စီရင်ချက်များကို အတည်ပြု၍ ပြင်ဆင်မှုကို ပယ်လိုက်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးအေးမောင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးစိုးလှိုင်နှင့် ဦးတင်အောင်
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရွှေ တွင်

ဒေါ် သိန်း ကြည်

နှင့်

ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်*

† ၁၉၇၀
စက်တင်ဘာ
၂ ရက်

ရှာဖွေခြင်း- ရှာဖွေရာတွင် စည်းကမ်းနည်းလမ်းတကျ မရှိယုံမျှဖြင့် အမှု
မပျက်ပြယ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ရှာဖွေရာတွင် စည်းကမ်း နည်းလမ်း တကျ မရှိ
သော်လည်း လျှောက်ထားသူ ဒေါ်သိန်းကြည် အိမ်ပေါ်မှ တွေ့ရှိခြင်း
မှာ ထင်ရှားနေ၍ အမှုမှာ ပျက်ပြယ်ခြင်း မရှိနိုင်ပေ။

လျှောက် ထား သူအ တွက် - ဒေါ်မေမေနု၊ ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ

လျှောက်ထားခံရသူ အတွက် - ဦးထွန်းအောင်၊ ဥပဒေ ဝန်ထမ်း
အဆင့် (၁)

မန္တလေးတိုင်း၊ မန္တလေး အရှေ့မြောက်မြို့နယ်တရားရုံး၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ
မူလမှုအမှတ် ၂၅၁၂/၇၅ တွင် ပြင်ဆင်မှုလျှောက်ထားသူ ဒေါ်သိန်းကြည်
အား ၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ထုံထိုင်း ဘေးဖြစ်စေတတ်သော ဆေးဝါး
များ ဥပဒေပုဒ်မ ၆ (ခ) အရ အလုပ်နှင့် ထောင်ဒဏ် ၅ နှစ် ကျခံစေ
ရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ ယင်းအမိန့်ကို လျှောက်ထားသူ ဒေါ်သိန်း
ကြည်က မကျေနပ်သဖြင့် မန္တလေးတိုင်းတရားရုံးသို့ အယူခံဝင်ရောက်

* ၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု အမှတ် ၁၆၀ (ခ)

† ၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၄ တွင် ချမှတ်သော
(၂၀-၁-၇၆) နှစ်ပေါ် မန္တလေးတိုင်း တရားရုံး၏ အမိန့်ကို
ပြင်ဆင်မှု။

၁၉၇၀
ဒေါ်သိန်း
ကြည်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်

သော်လည်း မအောင်မြင်ပေ။ ထို့ကြောင့် လျှောက်ထားသူ ဒေါ်သိန်း
ကြည်က ဗဟိုတရားရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှု လျှောက်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

အမှုမှာ မန္တလေးမြို့၊ အမှတ် (၈) ပြည်သူ့ရဲတပ်ဖွဲ့စခန်းမှ ဒုရဲအုပ်
ဦးစောလှဖြူသည် သတင်းအရ ၃၀-၇-၇၅ ရက်နေ့ ည ၇ နာရီအချိန်
ခန့်တွင် ရပ်ကွက်ကောင်စီဝင်များနှင့် အတူ လျှောက်ထားသူ ဒေါ်သိန်း
ကြည်၏ နေအိမ်သို့ တက်ရောက်ရှာဖွေရာ ငွေကျပ် ၁၀/-တန် ဘိန်းဖြူ
တစ်ထုပ် ငွေကျပ် ၂၅/-တန် ဘိန်းဖြူတစ်ထုပ်၊ ဘိန်းဖြူမှုန့် အနည်းငယ်
ပါသော ပယ်နီစလင်ပုလင်းငယ်တစ်ခု၊ ဘိန်းဖြူထုပ်ရန် ပလပ်စတစ်အိတ်
ခွန်များ သိမ်းဆည်းရရှိခဲ့သဖြင့် တရားစွဲတင်ပို့လာသော အမှုဖြစ်သည်။

တရားလိုပြ သက်သေ ဦးတင်အောင် (လိုပြ - ၂) ဦးစောလှဖြူ
(လိုပြ- ၃) တို့၏ ထွက်ဆိုချက်များအရ သိမ်းဆည်းရမိသော ပစ္စည်း
၃ မျိုးအနက် ဘိန်းဖြူထုပ် တစ်ထုပ်နှင့် ပယ်နီစလင်ပုလင်းတို့မှာ လျှောက်
ထားသူ ဒေါ်သိန်းကြည် အိမ်မှ တွေ့ရှိခြင်း မဟုတ်ပဲ၊ ဒေါ်သိန်းကြည်
အိမ်အရှေ့ဘက်ရှိ အခြားအိမ်တစ်အိမ်၏ နောက်မှသိမ်းဆည်း ရမိခဲ့ကြောင်း
တွေ့ရသည်။ သို့သော် ကျန်ဘိန်းဖြူတစ်ထုပ်နှင့်ပတ်သက်၍မူ ဦးတင်အောင်
(လိုပြ-၂)၏ ထွက်ဆိုချက် အရ လျှောက်ထားသူ ဒေါ်သိန်းကြည်၏
အိမ်အပေါ်ထပ်သို့ရဲတပ်ဖွဲ့မှတက်ရောက်ရှာဖွေရာတွင် ဘိန်းဖြူထုပ်တစ်ထုပ်
တွေ့ရှိခဲ့၍ ဒေါ်သိန်းကြည်အား ခေါ်လာကြောင်း ထွက်ဆိုထားသည်
ကိုလည်းကောင်း၊ ဒုရဲအုပ် ဦးစောလှဖြူ (လိုပြ- ၃)ကလည်း ဒေါ်သိန်း
ကြည် အိမ်ပေါ်မှ တွေ့သော ဘိန်းဖြူထုပ်မှာ ဘီဒိုပေါ်မှ တွေ့ရှိခြင်းဖြစ်
ကြောင်းထွက်ဆိုထား၍လည်းကောင်း လျှောက်ထားသူ ဒေါ်သိန်းကြည်
လက်ဝယ်မှ ဘိန်းဖြူ သိမ်းဆည်းရမိခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။ ရန်ကုန်မြို့ ဓာတု
ဗေဒဝန်ထံသို့ ဘိန်းဖြူဟုတ်မဟုတ် စစ်ဆေးနိုင်ရန် နမူနာများ ပေးပို့ရာ
တွင် ပူးတွဲပါရှိသွားသည့် မန္တလေးမြို့အမှတ် (၈) ရဲစခန်းမှ ၇-၈-၇၅
နေ့စွဲပါ စာအမှတ် ၇၅၈၇ သက်သေခံ (ခ) အမှာစာတွင် ဖော်ပြထား
ချက်နှင့် ဓာတုဗေဒဝန်၏ အစီရင်ခံစာ သက်သေခံ(၈)ပါ တွေ့ရှိချက်တို့
အရလည်း ဘိန်းဖြူထုပ် ၂ ထုပ်နှင့် ပုလင်းများတွင် ဘိန်းဖြူ တွေ့ရှိ
ကြောင်း ပေါ်ပေါက်နေ၍ လျှောက်ထားသူ ဒေါ်သိန်းကြည် လက်
ဝယ် တွေ့ရှိသော အထုပ်မှာ ဘိန်းဖြူထုပ်ဖြစ်ကြောင်း ပေါ်လွင်ထင်ရှား
နေသည်။ ရှာဖွေရာတွင် စည်းကမ်း နည်းလမ်း တကျ မရှိသော်လည်း
လျှောက်ထားသူ ဒေါ်သိန်းကြည် အိမ်ပေါ်မှ တွေ့ရှိခြင်းမှာ ထင်ရှား
နေ၍ အမှုမှာ ပျက်ပြယ်ခြင်း မရှိနိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့် မြို့နယ်တရားရုံးနှင့်

တိုင်းတရားရုံးတို့၏အမှုမှပြစ်ဒဏ်ထင်ရှားတွေ့ရှိခြင်းကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်
ရန် အကြောင်းမရှိပေ။ ပြစ်ဒဏ်သတ်မှတ်ချက်မှလည်း ဥပဒေနှင့် ညီညွတ်
နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

၁၉၇၀
ဒေါ်သိန်း
ကြည်
နှင့်

သို့ဖြစ်၍ မြို့နယ်တရားရုံးနှင့် တိုင်းတရားရုံးတို့၏ လျှောက်ထားသူ
ဒေါ်သိန်းကြည် အပေါ် ပြစ်မှုထင်ရှား တွေ့ရှိခြင်းနှင့် ပြစ်ဒဏ်သတ်မှတ်
ခြင်းတို့ကို အတည်ပြု၍ ပြင်ဆင်မှု လျှောက်လွှာကို ပလပ်လိုက်ကြောင်း
အမိန့်ချမှတ်သည်။

ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးလှမောင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးလွင်မောင်နှင့် ဦးသန့်စင်
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရှေ့တွင်

† ၁၉၇၀
ဖေဖေ ၁၁ ရက်
၂၃ ရက်

ဦးသိန်းမောင်ပါ (၁၂)

နှင့်

ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်*

မတရားအသင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၇(၁)-သောင်းကျန်းသူများ၏ အစည်း
အဝေးသို့ ၎င်းတို့ကိုကြောက်ရွံ့၍ တက်ရောက်ရသည်ဆိုခြင်း-
ကြောက်ရွံ့ရန် အခြေအနေ ရှိ မရှိ စိစစ်ရန်လိုခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ လျှောက်ထားသူများသည် သောင်းကျန်းသူများ
ကျင်းပပြုလုပ်သည့် အစည်းအဝေးသို့ တက်ရောက်ရန် သင့် မသင့် စည်း
ဝေး ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ကြပြီးလျှင် ကေအိုင်အေ သောင်းကျန်းသူ မိုလ်၏
အစည်းအဝေးသို့ တက်ရောက်ခြင်း ဖြစ်၍ သောင်းကျန်းသူများအား
တနည်းအားဖြင့် ထောက်ခံသည့်သဘော ပေါ်လွင်နေပေသည်။ နိုင်ငံ
တော်အစိုးရ၏ တပ်ဖွဲ့များနှင့် နီးကပ်လျှက်ရှိပြီး လိုအပ်သည့်အကူအညီ
ကို တောင်းခံရယူနိုင်မည့် အခြေအနေတွင် သောင်းကျန်းသူကို ကြောက်
ရွံ့၍ အစည်းအဝေး တက်ရပါသည်ဟူသော အကြောင်းပြချက်မှာခိုင်လုံ
သောအကြောင်းပြချက် မဖြစ်နိုင်ချေ။

လျှောက်ထား သူများအတွက် — ဦးထွန်းအေး၊
ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ

လျှောက်ထားခံရသူ အတွက် — ဦးဝင်းဖေ၊ ဥပဒေဝန်ထမ်း
အဆင့် (၁)

* ၁၉၇၅ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၃၅၃(ခ)မှ ၃၆၄(ခ)အထိ
† ၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှု အမှတ် ၂၀ တွင် ချမှတ်သော
(၅ - ၃ - ၇၅) နေ့စွဲပါ ကချင်ပြည်နယ် တရားရုံး၏ အမိန့်ကို
ပြင်ဆင်မှု။

ဤအမှုမှာ လျှောက်ထားသူ ဦးသိန်းမောင်ပါ ၁၂ ဦးနှင့် ပတ်သက်၍ မိုးညှင်းမြို့နယ်တရားရုံး ပြစ်မှုဆိုင်ရာ မူလမှုအမှတ် ၄၈၈/၇၄ တွင် မတရားအသင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၇ (၁) အရ ဦးသိန်းမောင်အပေါ် ထောင်ဒဏ် ၃ နှစ်နှင့် ကျန် လျှောက်ထားသူများအပေါ် ထောင်ဒဏ် ၂ နှစ်စီ အပြစ်ပေးထားသည်။ ဦးသိန်းမောင်ပါ ၁၂ ဦးတို့ကကချင်ပြည်နယ်တရားရုံးသို့ အယူခံတက်ရောက်ရာ ဦးသိန်းမောင်အပေါ်တွင် ထောင်ဒဏ် ၂ နှစ် လျှော့ပြီး ကျန်လျှောက်ထားသူများအပေါ်တွင် မူလရုံး၏ ပြစ်ဒဏ်ကို အထည်ပြုလိုက်သောကြောင့် မကျေနပ်၍ဗဟိုတရားရုံးသို့ပြင်ဆင်မှုလျှောက်ထားသော အမှုဖြစ်သည်။ ဤအမှုများသည် ဖြစ်ရပ်တခုတည်းမှ ပေါ်ပေါက်လာသော အမှုများဖြစ်၍ တပေါင်းတည်းစဉ်းစား၍ အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။

၁၉၇၀
ဦးသိန်း
မောင်ပါ
(၁၂)
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်

အမှုအကျဉ်းချုပ်မှာ ၂၀-၆-၇၄ နေ့တွင် အမှတ် ၁ ကချင်သေနတ်ကိုင်တပ်ရင်းမှ ဗိုလ်ကြီးအောင်ဆန်းသည် တပ်စိပ် ၃ စိပ်ဖြင့် ရွှေတန်းသို့ သွားရောက်၍ ရှင်းလင်းသောအခါ နန့်ပုတ်ကျေးရွာသို့ ရောက်ရှိသည့်အခါ ကျေးရွာပြည်သူ့ကောင်စီ ဥက္ကဋ္ဌဦးညိုကိုတွေ့ရ၍ အခြေအနေကို မေးမြန်းရာ ထူးခြားမှု မရှိကြောင်း ပြောလိုက်သဖြင့် ပြန်လာခဲ့သည်။ သို့သော် ၂၁-၆-၇၄ နေ့တွင် နန့်ပုတ်ကျေးရွာ ပြည်သူ့ကောင်စီဥက္ကဋ္ဌ ဦးညိုက ဗိုလ်ကြီးအောင်ဆန်းနှင့်တွေ့စဉ်က အခြေအနေအဖြစ် မှန်ကို မပြောခဲ့ကြောင်း၊ ဗိုလ်ကြီးတို့ရွာကိုရောက်သောအချိန်တွင် ကျေးရွာပြည်သူ့ကောင်စီဝင်များသည် ကေအိုင်အေ သောင်းကျန်းသူ ဗိုလ်ဝမ်ဆိုင် (ခ) စိုးမြင့်၏ အစည်းအဝေးသို့ တက်ရောက်နေကြကြောင်း စာဖြင့်ရေးသား သတင်းပို့သည်။ ဗိုလ်ကြီးအောင်ဆန်းသည် ဝမ်ဆိုင်(ခ) စိုးမြင့်၏အစည်းအဝေးသို့ တက်ရောက်သွားသော ရွာသားများကိုလိုက်လံစုံစမ်းသောအခါ သာယာကုန်းကျေးရွာ၊ ညောင်ကိုင်း ကျေးရွာနှင့် နန့်ပုတ်ကျေးရွာ၊ ဆယ်မိုင်ရွာသစ်ကျေးရွာ၊ ပင်ရဲလှကျေးရွာ၊ အောင်သပြေစုစည်းကျေးရွာနှင့် သိမ်အင်းကျေးရွာ ပြည်သူ့ကောင်စီဝင်များအပါအဝင် စုစုပေါင်း လူပေါင်း ၂၀၀ ခန့် တက်ရောက်ခဲ့ကြသည်ဟု သိရ၍ ဗိုလ်ကြီး အောင်ဆန်းသည် ထိုကျေးရွာများမှ ကေအိုင်အေ သောင်းကျန်းသူများ၏ အစည်းအဝေးသို့ တက်ရောက်သူများကို လိုက်လံဖမ်းဆီးပြီး ပြည်သူ့ရဲတပ်ဖွဲ့သို့ လွှဲပြောင်းပေးခဲ့သည်။ ပြည်သူ့ရဲတပ်ဖွဲ့က ရွာသားစုစုပေါင်း ၄၂ ဦးတို့ကို ရုံးတင်တရားစွဲဆိုခဲ့ရာ လျှောက်ထားသူ ဦးသိန်းမောင်ပါ ၁၂ ဦးကိုမြို့နယ်တရားရုံးက အထက်တွင်ဖော်ပြပါ ပြစ်ဒဏ်များကိုပေးခဲ့သည်။

၁၉၇၈
ဦးသိန်း
မောင်ပါ
(၁၂)
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်

လျှောက်ထားသူ ဦးသိန်းမောင်ပါ ၁၂ ဦးတို့၏ အဓိကချေပသော အချက်မှာ အစည်းအဝေး တက်ရောက်ရန်အတွက် ဗိုလ်ဝမ်ဆိုင် (ခ) စိုးမြင့်သည် အစည်းအဝေး ဖိတ်စာပို့သည့်အတွက် အခြားရွာသားများ နစ်နာမည်စိုး၍ တက်ရောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ဗိုလ်ဝမ်ဆိုင်ကိုလည်း ကြောက်၍ တက်ရောက်ခဲ့သည့်သဘော တင်ပြသည်။ သို့သော် ဤအချက် မှာသဘာဝမကျပေ။ ဗိုလ်ကြီးအောင်ဆန်း၏ တင်ပြချက်အရ ဖော်ပြပါ ကျေးရွာများသည် တပ်မတော်နှင့် အလှမ်းဝေးသော ကျေးရွာများ မဟုတ်သည်ကိုတွေ့ရသည်။ တပ်မတော်က မကြာခဏ ရောက်ရှိနေသော ကျေးရွာဖြစ်သည့်အပြင် ယင်းကျေးရွာများနှင့် လက်လှမ်းမီသော နေရာ တွင် တပ်မတော်ရှိသည်မှာလည်း ထင်ရှားသည်။ မူလက ဤကျေးရွာများ သည် လုံခြုံရေးရှိသည့်အလျောက် ပြည်သူ့ကောင်စီအဆင့်ဆင့် ရွေးချယ် ပွဲပြုလုပ်ခဲ့၍ ကျေးရွာပြည်သူ့ကောင်စီများကို ဖွဲ့စည်းသောကျေးရွာများ ဖြစ်သည်ကိုလည်းတွေ့ရသည်။ သက်သေခံ (ခ) (ဂ) နှင့် (ဃ) ဖြစ်သော ဗိုလ်ဝမ်ဆိုင်၏ အကြောင်းကြားစာ နေ့စွဲကိုလေ့လာသောအခါ သက် သေခံ (ခ) နှင့် (ဂ) သည် ၁၇-၆-၇၄ နေ့ဟု ရက်စွဲဖော်ပြပြီး၊ သက် သေခံ (ဃ) မှာ ၁၂-၆-၇၄ နေ့ဟု ဖော်ပြထား၍ ထိုစားများရသော အချိန်တွင် ကျေးရွာ ပြည်သူ့ကောင်စီဝင်များသည် တပ်မတော် သို့ အကြောင်းကြားသင့်ပေသည်။ ယခုမူ ဤသို့ပြုခြင်းမရှိပဲ အစည်းအဝေး ဆုံးဖြတ်ချက်ပြုလုပ်ခါ ကေအိုင်အေ သောင်းကျန်းသူများက ဖိတ်ခေါ် သော အစည်းအဝေးသို့ သွားရောက်ခြင်းသည် မှန်ကန်သော လုပ်ဆောင် ချက်မဟုတ်ပေ။

မြို့နယ်တရားရုံးမှ အပြစ်ဒဏ် ချမှတ်ခြင်းခံရသော လျှောက်ထားသူ ဦးသိန်းမောင်ပါ ၁၂ ဦးတို့၏ အခြေအနေကို လေ့လာသောအခါ ဦးသိန်းမောင်သည် နန်ပုတ်ကျေးရွာ ပြည်သူ့ကောင်စီ အတွင်းရေးမှူး ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရသည်။ ဦးသိန်းအောင်ရှိန်၊ ဦးထွန်းရီ၊ ဦးရွှေတင်၊ ဦးဘိုးစံနှင့် ဦးအုန်းရွှေတို့သည် နန်ပုတ်ကျေးရွာ ပြည်သူ့ကောင်စီဝင် များဖြစ်သည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုနည်းတူ ဦးအောင်ကံသည် သာယာ ကုန်းကျေးရွာ ပြည်သူ့ကောင်စီ အတွင်းရေးမှူးဖြစ်သည်ကိုတွေ့ရသည်။ ဦးချစ်မောင်သည်လည်း ရွာသစ်ကျေးရွာ ပြည်သူ့ကောင်စီအတွင်းရေး မြစ်သည့်အပြင်၊ ပြည်သူ့စစ်ခေါင်းဆောင် တစ်ဦးဖြစ်သည်ကိုတွေ့ရသည်။ ဦးဉာဏ်မောင်သည် ညောင်ကိုင်းကျေးရွာပြည်သူ့ကောင်စီဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သကဲ့ သို့ ဦးသန်းမောင်သည် ရွာသစ်ကျေးရွာ ပြည်သူ့ကောင်စီဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သည် ကိုတွေ့ရသည်။ ဦးကျော်မြို့သည် ရွာသစ်ကျေးရွာ ပြည်သူ့ကောင်စီ

ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သည်ကို တွေ့ရ၍ ဦးမောင်ရီမှာလည်း ပင်ရဲလှကျေးရွာ ပြည်သူ့ကောင်စီဝင်ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရသည်။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် မြို့နယ်တရားရုံးမှ ပြစ်ဒဏ်ပေးခြင်းခံရသော ပုဂ္ဂိုလ်များသည် သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်များမဟုတ်ပဲ နိုင်ငံတော်က အာဏာအပ်ခြင်းခံရသော ကျေးရွာပြည်သူ့ကောင်စီဝင်များဖြစ်ပေသည်။ ယင်းပုဂ္ဂိုလ်များသည် သောင်းကျန်းသူကချင်သူပုန်ခေါင်းဆောင်၏ ပေးစာအရ သောင်းကျန်းသူများကျင်းပပြုလုပ်သည့် အစည်းအဝေးသို့ တက်ရောက်ကြခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်နေပေသည်။

၁၉၈၄
ဦးသိန်း
မောင်ပါ
(၁၂)
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်

ထို့ကြောင့်လျှောက်ထားသူများသည် သောင်းကျန်းသူများ ကျင်းပပြုလုပ်သည့် အစည်းအဝေးသို့ တက်ရောက်ရန်သင့်မသင့် စည်းဝေးညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ကြပြီးလျှင် ကေအိုင်အေ သောင်းကျန်းသူဗိုလ်၏ အစည်းအဝေးသို့ တက်ရောက်ခြင်းဖြစ်၍ သောင်းကျန်းသူများအား တနည်းအားဖြင့် ထောက်ခံသည့်သဘော ပေါ်လွင်နေပေသည်။ နိုင်ငံတော်အစိုးရ၏တပ်ဖွဲ့များနှင့် နီးကပ်လျက်ရှိပြီး လိုအပ်သည့် အကူအညီကို တောင်းခံရယူနိုင်မည့် အခြေအနေတွင် သောင်းကျန်းသူကို ကြောက်ရွံ့၍ အစည်းအဝေး တက်ရပါသည်ဟူသော အကြောင်းပြချက်မှာ ခိုင်လုံသော အကြောင်းပြချက်မဖြစ်နိုင်ချေ။ ထို့ကြောင့် မြို့နယ်တရားရုံးမှ ချမှတ်ထားသော အမိန့်သည် မှန်ကန်၍ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ရန် အကြောင်းပေါ်ပေါက်ခြင်းမရှိသဖြင့် ဤပြင်ဆင်မှုကို ပယ်လိုက်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးလှမောင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးလှဘုန်းနှင့် ဦးသန့်စင်
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရွှေတွင်

† ၁၉၇၀
ဩဂုတ်လ
၁၇ ရက်

ဦး သွင်
နှင့်
ဒေါ် အေး မှီ*

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၈၈ (၁)အရ မယားနှင့် ကလေး
စရိတ်တောင်းခံလျှင် တောင်းခံခြင်း ခံရသူကိုယ်တိုင်လုံလောက်သော
ဝင်ငွေ ရှိရန်လိုသည့်အပြင် စရိတ်ထောက်ပံ့ ခံရမည့် ကလေးမှာ မိမိ
ကိုယ်တိုင်လုပ်ကိုင် စားနိုင်စွမ်း မရှိသူဖြစ်ရန် လိုအပ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၈၈ (၁)တွင်
မည်သူမဆို မယားနှင့် ကလေးစရိတ်ပေးရန် လုံလောက်သည့်ဝင်ငွေရှိပါ
လျှက်နှင့် ပေးကမ်းထောက်ပံ့ခြင်း မပြုပါက တရားစွဲဆို တောင်းခံခွင့်
ရှိကြောင်း ဖော်ပြထားသည်။ ယခုအမှုတွင် အမှုတွဲမှတ်တမ်းများအရ
လျှောက်ထားသူ ဦးသွင်သည် အသက် ၆၉ နှစ်ရှိပြီး မျက်မမြင်ဒုက္ခိတ
ဖြစ်၍ သားသမီးများ လုပ်စာကို မှီခိုအားထား နေရသူဖြစ်ကြောင်းတွေ့ရှိ
ရသည်။ သားဖြစ်သူ မောင်ကိုမှာလည်း အသက် ၂၉ နှစ် ရှိ၍ ဝါးကပ်
ယက်လုပ်၍ မိမိဝမ်းရေး အတွက် လုပ်ကိုင် စားသောက်နိုင်ကြောင်း
ထွက်ချက်ရှိထားသည်။ မောင်ကိုသည် မစွမ်းမသန်ဟု ဆိုသော်လည်း
အလုပ်ကို မလုပ်နိုင်လောက်အောင် မစွမ်းမသန်ဒုက္ခိတ တဦးဖြစ်သည်ဟု
အမှုတွဲ၌ မပေါ်လွင်ပေ။ ထို့ကြောင့် အောက်ရုံးများက လျှောက်ထား
သူ ဦးသွင်အပေါ် မယားနှင့် ကလေးစရိတ်များ ပေးစေရန် ချမှတ်ထား
သည့် အမိန့်များကို ပယ်ဖျက်ပေးရန်သာရှိသည်။

* ၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၁၁၅ (ခ)

† ၁၉၇၅ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၂ တွင် ချမှတ်သော
(၂၇-၁-၇၆)နေ့စွဲပါ မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး၏အမိန့်ကိုပြင်ဆင်မှု။

လျှောက်ထားသူအတွက် - ဦးကံမြိုင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ

၁၉၇၀
ဦးသွင်
နှင့်
ဒေါ်အေးမိုး

လျှောက်ထားခံရသူအတွက် - မရှိ

တံတားဦးမြို့နယ် ဟံသာကျေးရွာ တရားရုံး၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထွေထွေမှု အမှတ် ၂/၇၅ တွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၄၇၈ (၁) အရ မယားနှင့် ကလေးစရိတ်ပေးရန် လျှောက်ထားသူ ဦးသွင်အပေါ်ချမှတ် လိုက်သည့်အမိန့်ကိုမကျေနပ်၍လျှောက်ထားသူဦးသွင်ကတံတားဦးမြို့နယ် တရားရုံးတွင် အယူခံဝင်ရောက်ရာ ကလေးစရိတ်ကို ပြင်ဆင်၍ ပေးခဲ့ သည်။ ထိုအမိန့်ကိုလျှောက်ထားသူ ဦးသွင်ကမကျေနပ်သဖြင့် မန္တလေး တိုင်း တရားရုံးတွင် ပြင်ဆင်မှုထပ်မံလျှောက်ထားသော်လည်း ပလပ်ခြင်း ခံရသည့်အတွက် ဗဟိုတရားရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှုတင်သွင်းခြင်း ဖြစ်သည်။

လျှောက်ထားခံရသူ ဒေါ်အေးမိုး၏ အဆိုအရ လျှောက်ထားသူ ဦးသွင်နှင့် လျှောက်ထားခံရသူဒေါ်အေးမိုးတို့သည် လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း ၃၀ ခန့်က လူကြီးစုံရာ ရွှေတွင် လက်ထပ် ပေါင်းသင်းခဲ့ပြီး သား တယောက် ရရှိသည့်အခါ လျှောက်ထားသူ ဦးသွင်က မပေါင်းသင်းလို၍ မထောက်ပံ့ပဲ ပစ်ထားခဲ့ကြောင်း၊ လျှောက်ထားသူ ဦးသွင်သည် တလ ဝင်ငွေကျပ် ၃၀၀/-ခန့်ရှိသဖြင့် မယားစရိတ် တလ ငွေကျပ် ၂၀/-နှင့် ကလေးစရိတ် တလ ငွေကျပ် ၄၀/-ရလိုကြောင်း တံတားဦး မြို့နယ် ဟံသာကျေးရွာ တရားရုံးတွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၄၇၈ (၁)အရ လျှောက်ထားစွဲဆိုရာ ကျေးရွာတရားရုံးက လျှောက်ထားစွဲဆို သည့်အတိုင်း မယားစရိတ် တလ ငွေကျပ် ၂၀/-နှင့် ကလေးစရိတ် တလ ငွေကျပ် ၄၀/- ပေးစေရန် အမိန့်ချမှတ် ပေးလိုက်သည်။ ထိုအမိန့်ကို လျှောက်ထားသူ ဦးသွင်က မကျေနပ်၍ တံတားဦးမြို့နယ်တရားရုံးတွင် အယူခံဝင်ရောက်ရာ အယူခံရုံးဖြစ်သည့် မြို့နယ်တရားရုံးက မယားစရိတ် တလငွေကျပ် ၂၀/- နှင့် ကလေးစရိတ် တလ ငွေကျပ် ၃၀/- ပေးစေရန် ပြင်ဆင်ပေးခဲ့သည်။ ယင်းအမိန့်ကို လျှောက်ထားသူ ဦးသွင်က မကျေနပ်သဖြင့် မန္တလေးတိုင်းတရားရုံးတွင် ပြင်ဆင်မှု ဝင်ရောက်ပြန်ရာ ပလပ်ခြင်း ခံရသဖြင့် ဦးသွင်က ဗဟိုတရားရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှု လျှောက်ထား လာခြင်း ဖြစ်သည်။

အမှုတွဲကို လေ့လာရာတွင် လျှောက်ထား ခံရသူ ဒေါ်အေးမိုးသည် လျှောက်ထားသူ ဦးသွင်၏ဇနီး ဒေါ်သောင်းရှင်၏ ညီမအရင်းတော်၍

၁၉၇၈
ဦးသွင်
နှင့်
ဒေါ်အေးမိုး

တအိမ်တည်း အတူတကွ နေထိုင်ရာမှ ခဲအို ဦးသွင်နှင့် ခယ်မဖြစ်သူ ဒေါ်အေးမိုးတို့သည်တဦးနှင့်တဦးကျူးကျူးလွန်လွန်ဖြစ်၍ကိုယ်ဝန်ရှိလာရာ အစ်မဖြစ်သူ ဒေါ်သောင်းရှင်က သိရှိသဖြင့် ငွေကျပ် ၂၀၀/- ကို လျှောက်ထားခံရသူ ဒေါ်အေးမိုးအား ပေးပြီး ကင်းကင်းရှင်းရှင်း ရှိစေရန် နေအိမ်မှ ဆင်းသွား စေခဲ့ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ထိုမှစ၍ အဆက်အသွယ် မရှိပဲ နေလာခဲ့ရာ သားဖြစ်သူ မောင်ကို အသက် ၂၉ နှစ်အရွယ် ရောက်သည့်အခါ လျှောက်ထားခံရသူ ဒေါ်အေးမိုးက မိမိအတွက် မယားစရိတ်နှင့် သားဖြစ်သူ မောင်ကို အတွက် ကလေးစရိတ် ရလိုကြောင်း လျှောက်ထားခဲ့သည်။ အကြောင်းပြချက်မှာ လျှောက်ထားခံရသူ ဒေါ်အေးမိုးသည် ယခုအခါ အသက် ၄၉ နှစ်ခန့် ရှိပြီး ခင်ပွန်းဖြစ်ခဲ့သူ လျှောက်ထားသူ ဦးသွင်သည်ဇနီးဖြစ်သူ လျှောက်ထားခံရသူ ဒေါ်အေးမိုးအား ထောက်ပံ့ ပေးကမ်းခြင်းမရှိပဲထားကြောင်း သားဖြစ်သူမောင်ကို မှာ အသက် ၂၉ နှစ် အရွယ်ရှိသော်လည်း မစွမ်းမသန်သူ ဖြစ်ခဲ့သဖြင့် ယင်း၏ အသက်မွေး ဝမ်းကြောင်း အတွက် ရှာဖွေစားသောက်နိုင်သူ မဟုတ်သောကြောင့် မယားနှင့် ကလေးစရိတ် ရလိုကြောင်း အကြောင်းပြခဲ့သည်။ မူလရုံးဖြစ်သည့် ကျေးရွာတရားရုံး၊ တံတားဦးမြို့နယ် တရားရုံးနှင့် မန္တလေးတိုင်းတရားရုံးတို့ကလည်း မယားစရိတ်နှင့် ကလေးစရိတ်ကို လျှောက်ထားသူ ဦးသွင်က ထောက်ပံ့ ပေးကမ်းထိုက်ကြောင်းယူဆ၍ အမိန့်ချမှတ်ပေးခဲ့ကြောင်း တွေ့ရသည်။

အမှုတွဲ မှတ်တမ်းများအရ လျှောက်ထားသူ ဦးသွင်သည် ယခုအခါ အသက် ၆၉ နှစ်ရှိပြီ ဖြစ်ပြီး မျက်မမြင်ဒုက္ခိတဖြစ်၍ သားသမီးများ၏ ကျွေးမွေး ထောက်ပံ့မှုကို မှီခို၍ နေထိုင်နေရကြောင်း တွေ့ရသည်။ ဤအချက်ကို မူလတရားလို ဖြစ်သူ လျှောက်ထားခံရသူ ဒေါ်အေးမိုးဘက်မှ မငြင်းဆိုခဲ့ပေ။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၈၈ (၁) တွင် မည်သူမဆို မယားနှင့် ကလေးစရိတ်ပေးရန် လုံလောက်သည့် ဝင်ငွေရှိပါလျက်နှင့် ပေးကမ်းထောက်ပံ့ခြင်း မပြုပါက တရားစွဲဆိုတောင်းခံခွင့် ရှိကြောင်း ဖော်ပြထားသည်။ ယခုအမှုတွင် အမှုတွဲ မှတ်တမ်းများအရ လျှောက်ထားသူ ဦးသွင်သည် အသက် ၆၉ နှစ်ရှိပြီး မျက်မမြင် ဒုက္ခိတဖြစ်၍ သားသမီးများ လုပ်စာကို မှီခိုအားထားနေရသူဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။ သားဖြစ်သူ မောင်ကိုမှာလည်း အသက် ၂၉ နှစ်ရှိ၍ ဝါးကပ်ယက်လုပ်၍ မိမိဝမ်းရေး အတွက် လုပ်ကိုင် စားသောက်နိုင်ကြောင်း

ထွက်ချက်ရှိထားသည်။ မောင်ကိုသည် မစွမ်းမသန်ဟု ဆိုသော်လည်း အလုပ်ကို မလုပ်ကိုင်နိုင်လောက်အောင် မစွမ်းမသန် ဒုက္ခိတ တဦးဖြစ်သည်ဟု အမှုတံ၌ မပေါ်လွင်ပေ။ ထို့ကြောင့် အောက်ရုံးများက လျှောက်ထားသူ ဦးသွင်အပေါ် မယားနှင့်ကလေးစရိတ်များ ပေးစေရန် ချမှတ်ထားသည့် အမိန့်များကို ပယ်ဖျက်ပေးရန်သာ ရှိသည်။

၁၉၇၀
ဦးသွင်
နှင့်
ဒေါ်အေးမိုး

သို့ဖြစ်၍ ပြင်ဆင်မှုကို လက်ခံပြီး အောက်ရုံးများ၏ အမိန့်များကို ပယ်ဖျက်ပေးလိုက်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးလွင်မောင်၊ အဖွဲ့ဝင်များ အဖြစ် ဦးလှမောင် နှင့် ဦးသန့်စင်
တို့ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရွှေတွင်

† ၁၉၇၀
ဖေဖော်ဝါရီ
၂၅ ရက်

ဦး ဟုန် သ
နှင့်

ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ် သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်*

မူးယစ်ထုံထိုင်းဘေးဖြစ်စေတတ်သောဆေးဝါးများနည်းဥပဒေ ၁၉ (ဈ)-
မိမိအစီအစဉ်ဖြင့် ဘိန်းစွဲကပ်သည့် ရောဂါကို ကုသခြင်းသည် နည်း
ဥပဒေ ၁၉ (ဈ)နှင့် မသက်ဆိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မူးယစ်ထုံထိုင်း ဘေးဖြစ်စေတတ်သော ဆေးဝါး
များနည်း ဥပဒေ ၆၇ (က) (၃) အရဆိုလျှင် ဘိန်းအမြဲသုံးစွဲသူများအား
လက်ခံကုပေးရမည့် နေရာများမှာ ယင်းနည်းဥပဒေ ၆၁ တွင် ဖော်ပြ
ထားသည့် ဌာနများဖြစ်သည်။ ဦးဟုန်သသည် စွဲကပ်နေသော ဘိန်းရှူ
သည့်ဝေဒနာကို ပြတ်စဲရန် မိမိ၏အိမ်တွင် ဘိန်းကို တဖြည်းဖြည်းလျှော့၍
ရှူသော နည်းဖြင့် ဆေးကုခွင့်မရှိချေ။ ဤကဲ့သို့ဘိန်းကို တဖြည်းဖြည်း
လျှော့၍ ရှူသောနည်းဖြင့် လူနာ၏နေအိမ်တွင် မူးယစ်ထုံထိုင်းဘေးဖြစ်
စေတတ်သော ဆေးဝါးများကို လက်ဝယ်ထားရှိစေပြီး ဆေးကုသခွင့်
ပေးလျှင် မူးယစ်ထုံထိုင်း ဘေးဖြစ်စေတတ်သော ဆေးဝါးများ
ဥပဒေ၏ ရည်ရွယ်ချက်နှင့် အနှစ်သာရတို့မှာ ပျက်ပြယ် သွားပေလိမ့်မည်
ဖြစ်သည်။

လျှောက်ထားသူ အတွက် - ဦးမြစိန်၊ ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ

လျှောက်ထားခံရသူအတွက် - ဦးသိန်းအောင်၊ ဥပဒေ ဝန်ထမ်း
အဆင့် (၁)

* ၁၉၇၅ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၁၀၅ (ခ)

† ၁၉၇၅ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှုအမှတ် ၃၅ တွင် ချမှတ်သော
(၂၁-၅-၇၅) နေ့စွဲပါ စစ်ကိုင်းတိုင်းတရားရုံး၏အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု။

၁၉၇၀
ဦးဟုန်သ
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်

ဤအမှုမှာ မော်လူးမြို့နေ လျှောက်ထားသူ ဦးဟုန်သ၏ နေအိမ်တွင် ၁၇-၉-၇၄ နေ့ည ၁၁ နာရီခန့်က ကောင်စီလူကြီးများသည် ညဉ့် စာရင်းများကို လိုက်လံစစ်ဆေးစဉ် ပြောင်းချေး နှစ်ကျပ်သား ဘိန်းဆီ တမတ်သား ဘိန်းရှက်ရိယာ ပစ္စည်းများ ရွာဖွေ ဖမ်းဆီး မိသဖြင့် အင်းတော်မြို့နယ် တရားရုံး၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ မူလမှု အမှတ် ၄၁၁/၇၄ တွင် မူးယစ်ထုံထိုင်း ဘေးဖြစ်စေတတ်သော ဆေးဝါးများ ဥပဒေပုဒ်မ ၆(ခ) အရ တရားစွဲဆိုခဲ့သည်။ မြို့နယ်တရားရုံးက အမှုကိုစစ်ဆေးပြီး ဦးဟုန်သအား မူးယစ်ထုံထိုင်း ဘေးဖြစ်စေတတ်သော ဆေးဝါးများ ဥပဒေပုဒ်မ ၆ (ခ) အရ ထောင်ဒဏ် ၅ နှစ် ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ် လိုက်သည်။ ယင်းအမိန့်ကို မကျေနပ်၍ ဦးဟုန်သက စစ်ကိုင်းတိုင်းတရား ရုံးသို့ အယူခံ ဝင်သော်လည်း မအောင်မြင်သဖြင့် ဗဟိုတရားရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှု လျှောက်လွှာတင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဦးဟုန်သက မူးယစ် ဆေးဝါးနှင့် အသုံးပစ္စည်းများ လက်ဝယ် ထားရှိခြင်းကို မငြင်းချေ။ ဦးဟုန်သသည် ဘိန်းစွဲသူဖြစ်သဖြင့် ဖြတ်ရန် မှတ်ပုံတင်ထားပြီးနောက် ဆရာဝန်၏ ညွှန်ကြားချက် အရ ဘိန်းကို တဖြေးဖြေးလျှော့၍ ရှုနေရကြောင်း သို့ဖြစ်၍ မူးယစ်ထုံထိုင်းဘေးဖြစ်စေ တတ်သော ဆေးဝါးများဥပဒေ၏ နည်းဥပဒေ ၁၉ (ဈ)အရ မှတ်ပုံတင် ဆရာဝန်က သုံးစွဲရန်ညွှန်ကြားခြင်း ခံရသော လူနာတစ်ဦး ဖြစ်သဖြင့် အပြစ် မရှိပါဟု တင်ပြသည်။

မူးယစ်ထုံထိုင်း ဘေးဖြစ်စေတတ်သော ဆေးဝါးများ နည်းဥပဒေ ၁၉ (ဈ) သည် နိုင်ငံတော်က ဘိန်းစွဲကပ်သူများအား ကုသပေးရန် အတွက် သတ်မှတ်ထားသည့် နေရာတွင် တက်ရောက်၍ ဘိန်းဖြတ်ရသည့် ဘိန်းစွဲကပ်သူများနှင့် သက်ဆိုင်ပေသည်။ လျှောက်ထားသူ ဦးဟုန်သ ကဲ့သို့ ဘိန်းဖြတ်ရန်အတွက် မှတ်ပုံတင်ပြီး ပြင်ပတွင် ဆေးကုသနေသော ဘိန်းစွဲကပ်နေသူများနှင့် မသက်ဆိုင်ချေ။ ဤအမှုတွင် ဆရာဝန်ဦးအောင် သောင်း (ခံပြ-၂)၏ ထွက်ချက်အရ ဦးဟုန်သမှာ ဘိန်းဖြတ်ရန်အတွက် မှတ်ပုံတင်ပြီးကြောင်းနှင့် ဦးဟုန်သမှာ ဗိုက်နာရောဂါနှင့် သွေးဝမ်း ရောဂါရှိသဖြင့် ဘိန်းကို တဖြည်းဖြည်း လျှော့၍ စားခွင့်ပြုထားကြောင်း တွေ့ရသည်။

မူးယစ်ထုံထိုင်း ဘေးဖြစ်စေတတ်သော ဆေးဝါးများ နည်းဥပဒေ ၂၁ (က) အရ ဆိုလျှင် မူးယစ်ထုံထိုင်း ဘေးဖြစ်စေတတ်သောဆေးဝါး

၁၉၇၀
ဦးဟုန်သ
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်

များကိုသတ်မှတ်ထားသည့် ပြည်သူ့ဆေးဆိုင်များမှ မှတ်ပုံတင် ဆရာဝန် သို့မဟုတ် မှတ်ပုံတင်သွားဘက်ဆိုင်ရာ ဆရာဝန် သို့မဟုတ် အများစု အသိ အမှတ်ပြု တရုစ္ဆာန် ဆေးကုပညာရှင်တို့ကသာ ကိုယ်တိုင်သွားရောက်ဝယ် ယူခွင့်ရှိသည်။ အခြားမည်သူမှ ဝယ်ပိုင်ခွင့် မရှိပေ။ ဦးဟုန်သသည် မိမိ၏ လက်ဝယ်ထားရှိသည့် ဘိန်းကို မည်ကဲ့သို့ တရားဝင် ရရှိခဲ့ကြောင်း မတင် ပြခဲ့ချေ။ ထို့အပြင် မူးယစ်ထုံထိုင်း ဘေးဖြစ်စေတတ်သော ဆေးဝါးများ နည်းဥပဒေ ၆၇(က)(၃)အရ ဆိုလျှင် ဘိန်းအမြဲသုံးစွဲသူများအား လက် ခံ ကုစေးရမည့် နေရာများမှာ ယင်းနည်းဥပဒေ ၆၁ တွင် ဖော်ပြထား သည့် ဌာနများဖြစ်သည်။ ဦးဟုန်သသည် စွဲကပ်နေသော ဘိန်းရှသည့် ဝေဒနာကိုပြတ်စဲရန် မိမိ၏အိမ်တွင်ဘိန်းကို တဖြေးဖြေးလျှော့၍ ရှသော နည်းဖြင့် ဆေးကုခွင့်မရှိချေ။ ဤကဲ့သို့ဘိန်းကို တဖြည်းဖြည်းလျှော့၍ ရှသောနည်းဖြင့် လူနာ၏နေအိမ်တွင် မူးယစ်ထုံထိုင်း ဘေးဖြစ်စေတတ် သော ဆေးဝါးများကို လက်ဝယ်ထားရှိစေပြီး ဆေးကုသခွင့်ပေးလျှင် မူးယစ်ထုံထိုင်း ဘေးဖြစ်စေတတ်သော ဆေးဝါးများဥပဒေ၏ ရည်ရွယ် ချက်နှင့် အနှစ်သာရတို့မှာ ပျက်ပြယ်သွားပေလိမ့်မည်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် မူလမြို့နယ်တရားရုံးနှင့် အယူခံတိုင်းတရားရုံးတို့က ဦးဟုန် သအား မူးယစ်ထုံထိုင်းဘေးဖြစ်စေတတ်သော ဆေးဝါးများ ဥပဒေပုဒ်မ ၆ (ခ) အရ အပြစ်ပေးခြင်းမှာ မှန်ကန်သဖြင့် ဤပြင်ဆင်မှုလျှောက် လွှာကို ပယ်လိုက်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဦးတင်အောင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ်ဦးစိုးလှိုင်နှင့် ဦးအေးမောင်
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရွှေ တွင်

မောင် အီ စုပ်

နှင့်

ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်*

†၁၉၇၈

ဩဂုတ်လ

၃၀ ရက်

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၃၉ အရ လုပ်ပိုင်ခွင့်- နောက်တိုး
တရားခံအဖြစ်ထည့်သွင်းသော မြို့နယ်တရားရုံး၏ အမိန့်ကိုမကျေနပ်ပါ
က တိုင်းတရားရုံးသို့ လျှောက်ထားရန်ဖြစ်ခြင်း ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး
ဥပဒေ ပုဒ်မ ၅၆၁ - က အရ ဗဟိုတရားရုံးသို့ လျှောက်ထားရန်
မဟုတ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မြို့နယ်တရားရုံးက လျှောက်ထားသူ မောင်အီစုပ်
အား တရားခံအဖြစ် ထည့်သွင်းသည့် အမိန့်မှာ ကြားဖြတ်အမိန့်တစ်ရပ်
ဖြစ်သည်။ ယင်းအမိန့်ကို မကျေနပ်ပါက လျှောက်ထားသူ မောင်အီစုပ်
သည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၃၉ အရ ဆောင်ရွက်ပိုင်ခွင့်
ရှိသော မန္တလေးတိုင်းတရားရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှုလျှောက်ထားရန်ဖြစ်သည်။
လျှောက်ထားသူ မောင်အီစုပ်၏ ပြင်ဆင်မှု လျှောက်လွှာခေါင်းစဉ်တွင်
ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၃၉ အပြင် ပုဒ်မ ၅၆၁- က အရ
လျှောက်ထားခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြထားသော်လည်း လျှောက်ထား
သူ မောင်အီစုပ် အဓိကလိုလားချက်မှာ နောက်တိုးတရားခံအဖြစ် ထည့်
သွင်းသည့် အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပေးရန်ဖြစ်၍ ယခုကိစ္စအလို့ငှာ ပြစ်မှုဆိုင်
ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၁-က ကို ထည့်သွင်းစဉ်းစားရန် လိုအပ်မည်

* ၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၁၈၄ (ခ)

† ၁၉၇၅ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာမူလမှု အမှတ် ၃၀၇ တွင် ချမှတ်သော
(၁၂-၅-၇၆) နေ့စွဲပါ မန္တလေးအနောက်တောင်မြို့နယ်တရားရုံး၏
အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု၊

၁၉၇၀
မောင်အိစွပ်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်

မဟုတ်ပေ။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၃၉ အရ ဆောင်ရွက်ပိုင်ခွင့်ရှိသော မန္တလေးတိုင်းတရားရုံးသို့ လျှောက်ထားရန်ဖြစ်သည်ကို ဗဟိုတရားရုံးသို့ လျှောက်ထားလာခြင်း ဖြစ်၍ လျှောက်လွှာကို ပလပ်ရန်မှ လွဲ၍ အခြားအကြောင်းမရှိပေ။

လျှောက်ထားသူ အတွက် - ဦးကံမြိုင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ
လျှောက်ထားခံရသူအတွက် - ဦးမြသောင်း၊ ဥပဒေဝန်ထမ်းအဆင့်(၁)

မန္တလေးတိုင်း၊ မန္တလေးအနောက်တောင်မြို့နယ်တရားရုံး ပြစ်မှုဆိုင်ရာ မူလမှုအမှတ် ၃၀၇/၇၅ တွင် မောင်ကျော်မိုးဆိုသူအား ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၅၄ အရ အရေးယူတရားစွဲဆိုခဲ့သည်။ မြို့နယ်တရားရုံးသည် တရားလိုပြ သက်သေအချို့ကို စစ်ဆေးပြီးနောက် ၁၂-၄-၇၆ ရက်နေ့တွင် လျှောက်ထားသူ မောင်အိစွပ်အား တရားခံအဖြစ် ထည့်သွင်းရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ ယင်းအမိန့်ကို လျှောက်ထားသူ မောင်အိစွပ်က မကျေနပ်သဖြင့် ဗဟိုတရားရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှု လျှောက်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

အမှုမှာ မန္တလေးမြို့၊ ပွဲကုန်းရပ်နေ ဒေါ်သောင်း၏ တိုက်အိမ်ကို ဒေါ်သောင်း မရှိခိုက် ဖောက်ထွင်းပြီး ငွေနှင့် ရွှေထည် ပစ္စည်းများ ခိုးယူသွားခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ပြည်သူ့ရဲတပ်ဖွဲ့မှ လိုအပ်သည့် စုံစမ်းစစ်ဆေးမှု ပြုလုပ်ကာ မောင်ကျော်မိုး ဆိုသူအား ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၅၄ အရ တရားစွဲဆို တင်ပို့ခဲ့သော အမှုဖြစ်သည်။ မြို့နယ်တရားရုံးသည် တရားလိုပြ သက်သေ ၁၅ ဦးရှိသည့် အနက် ရုံးခေါ်သက်သေ အပါအဝင် ၁၂ ဦးတို့အား စစ်ဆေး ကြားနာပြီး လျှောက်ထားသူ မောင်အိစွပ်အား တရားခံအဖြစ် ထည့်သွင်းခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။

မြို့နယ်တရားရုံးက လျှောက်ထားသူ မောင်အိစွပ်အား တရားခံအဖြစ် ထည့်သွင်းသည့် အမိန့်မှာ ကြားဖြတ်အမိန့်တစ်ရပ် ဖြစ်သည်။ ယင်းအမိန့်ကို မကျေနပ်ပါက လျှောက်ထားသူ မောင်အိစွပ်သည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၃၉ အရ ဆောင်ရွက်ပိုင်ခွင့်ရှိသော မန္တလေးတိုင်း တရားရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှု လျှောက်ထားရန်ဖြစ်သည်။ လျှောက်ထားသူ မောင်အိစွပ်၏ ပြင်ဆင်မှုလျှောက်လွှာခေါင်းစဉ်တွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၃၉ အပြင် ပုဒ်မ ၅၆၁-က အရ လျှောက်ထားခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြထားသော်လည်း လျှောက်ထားသူ မောင်အိစွပ် အဓိက လိုလားချက်မှာ နောက်တိုး တရားခံအဖြစ် ထည့်သွင်းသည့်

အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပေးရန် ဖြစ်၍ ယခုကိစ္စအလို့ငှာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၁-က ကို ထည့်သွင်းစဉ်းစားရန် လိုအပ်မည် မဟုတ်ပေ။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၃၉ အရ ဆောင်ရွက်ပိုင်ခွင့်ရှိသော မန္တလေးတိုင်းတရားရုံးသို့ လျှောက်ထားရန် ဖြစ်သည်ကို ဗဟိုတရားရုံးသို့ လျှောက်ထားလာခြင်းဖြစ်၍ လျှောက်လွှာကို ပလပ်ရန်မှ လွဲ၍ အခြား အကြောင်း မရှိပေ။

၁၉၇၈
မောင်အိစွပ်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်

သို့ဖြစ်၍ လျှောက်ထားသူ မောင်အိစွပ်၏ ပြင်ဆင်မှု လျှောက်လွှာ ကို ပလပ်လိုက်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးလှမောင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးလှဘုန်း နှင့် ဦးအေးမောင်
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရွှေတွင်

† ၁၉၇၀
အောက်တို
ဘာလ
၁၄ ရက်

ဦး အေး မောင်

နှင့်

ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်*

ကာကွယ်ခံပိုင်ခွင့်- ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၉၆- မည်သည့် အခြေ
အနေတွင် ကာကွယ်ခံပိုင်ခွင့်၏ အကျိုးကျေးဇူးကို ခံစားနိုင်ခွင့်
ရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၉၆ တွင် ခုခံကာကွယ်
ပိုင်ခွင့်အရ ပြုလုပ်ခြင်းဖြစ်လျှင် ပြစ်မှုမမြောက်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။
သို့သော် ယင်းပြဋ္ဌာန်းချက်ပါ အခွင့်အရေးသည် ယခုအမှု ကိစ္စကိုသို့
စကားများကြပြီး လက်နက်စွဲကိုင် ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားကြသည့် ကိစ္စမျိုး
အတွက် ပေးထားခြင်း မဟုတ်ပေ။ စကားများကြပြီး လက်နက်စွဲကိုင်
ခိုက်ရန် ဖြစ်ပွားခြင်း မရှိပဲ တဦးတယောက်က မိမိအား လာရောက်
အန္တရာယ်ပြုသည့်အခါတွင် အန္တရာယ်မပြုလုပ်နိုင်ရန် ခုခံကာကွယ်ခြင်း
မျိုး ဖြစ်မှသာ ခုခံ ကာကွယ်ပိုင်ခွင့်၏ အကျိုးကျေးဇူးကို ခံစားနိုင်
ပေသည်။

လျှောက်ထားသူအတွက် - ဦးမြစိန်၊ ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ

လျှောက်ထားခံရသူအတွက်- ဦးထွန်းအောင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ

စစ်ကိုင်းတိုင်း ကသာ မြို့နယ်တရားရုံး၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ မူလမှု အမှတ်
၇၃၆/၇၄ တွင် လျှောက်ထားသူ ဦးအေးမောင်အား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ

* ၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု အမှတ် ၂၅၅ (ခ)၊

† ၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှုအမှတ် ၁၁ တွင် ချမှတ်သော
(၂၂-၄-၇၆) နှစ်ပေါ်စစ်ကိုင်းတိုင်းတရားရုံး၏အမိန့်ကိုပြင်ဆင်မှု။

ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၄ အရ ထောင်ဒဏ် ၆ နှစ် ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ ယင်းအမိန့်ကို လျှောက်ထားသူ ဦးအေးမောင်က မကျေနပ်သဖြင့် စစ်ကိုင်းတိုင်းတရားရုံးသို့ အယူခံဝင်ရောက်ခဲ့ရာတွင် စစ်ကိုင်းတိုင်းတရားရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၄ အရ ပြစ်မှုကျူးလွန်ကြောင်း တွေ့ရှိချက်ကို အတည်ပြု၍ ထောင်ဒဏ် ၆ နှစ်ကို ပယ်ဖျက်ကာ ထောင်ဒဏ် ၂ နှစ်သို့ လျှော့ပေါ့အမိန့် ချမှတ်ခဲ့သည်။ ယင်းအမိန့်ကိုလည်း လျှောက်ထားသူ ဦးအေးမောင်က မကျေနပ်ပြန်သဖြင့် ဗဟိုတရားရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှု လျှောက်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

၁၉၇၈
ဦးအေး
မောင်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်

အမှုမှာ ၃-၁၂-၇၄ ရက်နေ့ ညနေ ၄ နာရီ အချိန်ခန့် ကသာမြို့ ၂ ရပ်ကွက်ရှိ ဗလီသို့ ဘုရားဝတ်ပြုရန် သေသူ ချာကလာမတ်သည် သွားရောက်ခဲ့ရာတွင် ဗလီအတွင်း၌ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သော လျှောက်ထားသူ ဦးအေးမောင်က ဆလံမပေးပဲ မည်သည့်အတွက်ဝင်လာကြောင်း ပြောဆို၍ ထွက်သွားရန်နှင့်သဖြင့် စကားများကြသည်။ စကားများကြရာမှ သေသူ ချာကလာမတ်က အုတ်ခဲကို ကိုင်ပြီး ရွယ်သည့်အတွက် လျှောက်ထားသူ ဦးအေးမောင်က အနီးတွင်ရှိသောတုတ်ချောင်းကိုကောက်ယူပြီး ရိုက်လိုက်ရာ သေသူချာကလာမတ် ဦးခေါင်းတွင် ဒဏ်ရာရရှိသေဆုံးသွားခဲ့သော အမှုဖြစ်သည်။

သေသူ ချာကလာမတ် သေဆုံးသွားရခြင်းမှာ လျှောက်ထားသူ ဦးအေးမောင် ရိုက်လိုက်သော ဒဏ်ရာကြောင့် ဖြစ်သည်ကို လျှောက်ထားသူ ဦးအေးမောင်က ငြင်းဆန်ခြင်းမပြုပေ။ ဦးအေးမောင်နှင့် သေဆုံးသူ ချာကလာမတ်တို့သည် မူလက တဦးနှင့် တဦး သိကျွမ်းကြသူများ မဟုတ်သည်သာမက ရန်ညှီးရန်စလည်း မရှိကြပဲ သေသူက ရန်ပြုသည်ကို မခုခံမကာကွယ်လျှင် မိမိ၌ အပြင်းအထန် နာကျင်မည်ဖြစ်သဖြင့် ခုခံကာကွယ်ပိုင်ခွင့်အရ ပြုလုပ်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု လျှောက်ထားသူ ဦးအေးမောင်က ထွက်ဆိုထားသည်။ မြို့နယ်တရားရုံး၏ အမှုတွဲကို လေ့လာကြည့်ရှုရာတွင် နှစ်ဘက် သက်သေခံချက်များအရ သေသူချာကလာမတ်သည် ခရီးသွားညွှတ်တိုင်းဖြစ်ပြီး လျှောက်ထားသူ ဦးအေးမောင်နှင့် သိကျွမ်းသူ မဟုတ်ကြောင်း ပေါ်လွင်သည်။ သို့ရာတွင် မျက်မြင်သက်သေများ ဖြစ်ကြသော တရားလိုပြ သက်သေ ဦးဂျာလာအမတ် (လိုပြ-၁)၊ ဦးမောင်ကို (လိုပြ-၂)တို့၏ ထွက်ဆိုချက်များအရ သေသူ ချာကလာမတ်က ဗလီအတွင်းသို့ ဘုရားဝတ်ပြုရန် အေးဆေးစွာ ဝင်ရောက်လာစဉ် လျှောက်ထားသူဦးအေးမောင်က ဆလံမပေးရကောင်း

၁၉၇၀
ဦးအေး
မောင်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်

လားဟု ပြောဆိုရာမှ စ၍ စကားများကြကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။ ယင်း
သို့ စကားများကြရာမှ လျှောက်ထားသူ ဦးအေးမောင်က သေသူ ချာက
လာမတ်အား ဗလီမှထွက်သွားရန် နှင်ထုတ်သည်တွင် သေသူချာကလာ
မတ်က ဘုရားဝတ်ပြုရန်လာခြင်းဖြစ်၍ ဘုရားဝတ်ပြုပြီးမှ သွားနိုင်မည်
ဖြစ်ကြောင်း ပြန်ပြောသည်ကို လည်းကောင်း၊ လျှောက်ထားသူ ဦးအေး
မောင်က ထွက်သွားရန် ထပ်မံပြောပြန်သဖြင့် သေသူချာကလာမတ်က
ဗလီမှာ လျှောက်ထားသူ ဦးအေးမောင်၏ ဗလီမဟုတ် ဘုရားသခင်၏
ဗလီဖြစ်၍ ထွက်မသွားနိုင်ဟု ပြောဆိုသည်ကို လည်းကောင်း၊ ဦးကျာလာ
အမတ် (လုံပြ-၁)က ကြားလိုက်ရကြောင်း ထွက်ဆိုထားသည်။ ထိုသို့
ပြောဆိုစကားများကြရင်း သေသူချာကလာမတ်က အုတ်ခဲကို ကိုင်၍
ရွယ်သည့်အခါ လျှောက်ထားသူ ဦးအေးမောင်က သစ်သား တုတ်ဖြင့်
တစ်ချက်ရိုက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ မျက်မြင်သက်သေဦးမောင်ကို (လုံပြ-၂)
၏ ထွက်ဆိုချက်အရ တုတ်ဖြင့် မရိုက်မီ သေသူချာကလာမတ်၏ လက်
ထဲ၌ အုတ်ခဲရှိနေသလို လျှောက်ထားသူ ဦးအေးမောင်၏ လက်ထဲ၌လည်း
တုတ်ကိုင်လျက် ရှိနေကြကြောင်း မှာလည်း ပေါ်ပေါက်နေသည်။ ထို့
ကြောင့် လျှောက်ထားသူ ဦးအေးမောင်နှင့် သေသူ ချာကလာမတ်တို့
သည် ရုတ်တရက် စကားများခိုက်ရန် ဖြစ်ပွားကြပြီး တင်ကူးကြံရွယ်ချက်
မရှိပဲ ဒေါသအလျောက် လျှောက်ထားသူ ဦးအေးမောင်က သေသူ
ချာကလာမတ်အား တုတ်ဖြင့် တစ်ချက်ရိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၍ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ
ဥပဒေပုဒ်မ ၂၉၉ (၂) (သ) အရ လူသေမှုကျူးလွန်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု
ဆိုရပေမည်။

လျှောက်ထားသူ ဦးအေးမောင်က မိမိအနေဖြင့် သေသူ ချာကလာ
မတ်အား ရိုက်လိုက်ရခြင်းမှာ မိမိကိုယ်ကို ကာကွယ်သည့် သဘောဖြင့်
ရိုက်လိုက်ရခြင်းဖြစ်၍ အပြစ်မရှိဟု တင်ပြထားသည်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေ
ပုဒ်မ ၉၆ တွင် ခုခံကာကွယ်ပိုင်ခွင့်အရ ပြုလုပ်ခြင်းဖြစ်လျှင်ပြစ်မှုမမြောက်
ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ သို့သော် ယင်းပြဋ္ဌာန်းချက်ပါ အခွင့်အရေး
သည် ယခုအမှုကိစ္စကဲ့သို့ စကားများကြပြီး လက်နက်စွဲကိုင် ခိုက်ရန်
ဖြစ်ပွားကြသည့် ကိစ္စမျိုးအတွက် ပေးထားခြင်း မဟုတ်ပေ။ စကားများ
ကြပြီး လက်နက်စွဲကိုင် ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားခြင်း မရှိပဲ တဦးတယောက်က
မိမိအား လာရောက်အန္တရာယ်ပြုသည့်အခါတွင် အန္တရာယ်မပြုလုပ်နိုင်ရန်
ခုခံကာကွယ်ခြင်းမျိုးဖြစ်မှသာ ခုခံကာကွယ်ပိုင်ခွင့်၏ အကျိုးကျေးဇူးကို
ခံစားနိုင်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် မြို့နယ်တရားရုံးနှင့် တိုင်းတရားရုံးတို့က
လျှောက်ထားသူ ဦးအေးမောင်သည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၄ အရ

ပြစ်မှုကျူးလွန်ကြောင်း တညီတညွတ်တည်း တွေ့ရှိခဲ့ခြင်းမှာ ဥပဒေနှင့်
ညီညွတ်သည်ဟု ဆိုရပေမည်။

၁၉၇၀
ဦးအေး
မောင်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်

ပြစ်ဒဏ် သတ်မှတ်ချက်နှင့် ပတ်သက်၍ ကသာမြို့နယ် တရားရုံး၏
ထောင်ဒဏ် ၆ နှစ် သတ်မှတ်ချက်ကို စစ်ကိုင်းတိုင်းတရားရုံးက ထောင်
ဒဏ် ၂ နှစ်သို့ လျှော့ပေါ့ သတ်မှတ်ထားပြီး ဖြစ်၍ ဝင်ရောက် စွက်ဖက်
ရန်အကြောင်းမရှိပေ။

သို့ဖြစ်၍ စစ်ကိုင်းတိုင်း တရားရုံး၏ ၂၂-၄-၇၆ နေ့စွဲပါ အမိန့်ကို
အတည်ပြု၍ လျှောက်ထားသူ ဦးအေးမောင်၏ ပြင်ဆင်မှုလျှောက်လွှာကို
ပလပ်လိုက်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးတင်အောင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးလှဘုန်းနှင့် ဦးသန့်စင်
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရွှေတွင်

† ၁၉၇၀
နိုဝင်ဘာလ
၈ ရက်

မောင် အောင် ညွန့်

နှင့်

ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ် သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်

(မောင် ဖုန်း မော်)*

လိမ်လည်မှုနှင့် သက်သေခံပစ္စည်း— တရားခံက ပစ္စည်းကို ရောင်းပေးမည်
ဆိုသဖြင့် ပိုင်ရှင်က ပစ္စည်းကို တရားခံသို့ ပေးလိုက်ခြင်း— ရောင်းရ
ငွေကိုတရားခံက မပေးသဖြင့် လိမ်လည်မှုဖြင့် တရားစွဲခြင်း— ပစ္စည်း
ဝယ်ယူသူမှာ ထိုပစ္စည်းကို တရားဝင်ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရှိမရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မူလရုံး အမှုတွဲကို လေ့လာသောအခါ မောင်ဖုန်း
မော်သည် မိမိပိုင်ကက်ဆက်ကို အိုက်ပေါင်းသို့ ပေးလိုက်စဉ်က ရောင်း
ရန် အတွက် ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် ဥပဒေ
သဘောအရ အိုက်ပေါင်းသည် ထိုကက်ဆက်ကို တရားဝင်ရောင်းချနိုင်ခွင့်
ရှိသူဖြစ်ပေသည်။ တရားဝင်ရောင်းချနိုင်ခွင့် ရှိသူထံမှ မည်သူမဆိုဝယ်ယူ
နိုင်သည့်အပြင် ဝယ်ယူသူမှာလည်း တရားဝင်ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရှိပေသည်။
အိုက်ပေါင်းသည် ကက်ဆက်ရောင်းရငွေကို မောင်ဖုန်းမော်အား မပေး
သဖြင့် လိမ်လည်မှု မြောက်နိုင်သည် မှန်သော်လည်း တရားဝင်အရောင်း
အဝယ် ပြုလုပ်ထားသည့် ကိစ္စမှာမူ ပျက်ပြယ်သွားခြင်း မရှိနိုင်ပေ။

* ၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၂၅၇ (ခ)

† ၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၁၄ တွင် ချမှတ်သော
(၁၄-၆-၇၆) နေ့စွဲပါ မန္တလေးတိုင်း တရားရုံး၏ အမိန့်ကို
ပြင်ဆင်မှု။

လျှောက်ထားသူ အတွက် - မရှိ

၁၉၇၀
မောင်အောင်
ညွန့်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်
(မောင်ဖုန်း
မော်)

လျှောက်ထားခံရသူအတွက်- ဦးထွန်းအောင်၊ ဥပဒေဝန်ထမ်း
အဆင့် (၁)

မန္တလေးအရှေ့မြောက် မြို့နယ်တရားရုံး ပြစ်မှုဆိုင်ရာ မူလမှု အမှတ်
၁၅၀/၇၅ တွင် မောင်ဖုန်းမော်က ကျော်ကျော် (ခ) ထွန်းထွန်း (ခ)
အိုက်ပေါင်းအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၀ အရ တရားစွဲဆိုရာ
မြို့နယ်တရားရုံးက ကျော်ကျော် (ခ) ထွန်းထွန်း (ခ) အိုက်ပေါင်းကို
ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၀ အရ ထောင်ဒဏ် ၁ နှစ် အပြစ်ပေးခဲ့
သည်။ သက်သေခံပစ္စည်း ကက်ဆက်ကိုမူ ဝယ်ယူထားသူ မောင်အောင်
ညွန့်သို့ ပေးရန်အမိန့် ချမှတ်ခဲ့သည်။ ထိုအမိန့်ကို မောင်ဖုန်းမော်က မကျေ
နပ်၍ မန္တလေးတိုင်းတရားရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှုလျှောက်ထားရာ တိုင်းတရားရုံး
က သက်သေခံပစ္စည်း ကက်ဆက်ကိုမောင်ဖုန်းမော်သို့ ပြန်ပေးရန်ပြင်ဆင်
အမိန့် ချမှတ်ခဲ့သည်။ ထိုအမိန့်ကို မောင်အောင်ညွန့်က မကျေနပ်၍ ဗဟို
တရားရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှုလျှောက်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

မောင်ဖုန်းမော်သည် ၎င်းပိုင်ကက်ဆက်ကို ကျော်ကျော် (ခ) ထွန်း
ထွန်း(ခ) အိုက်ပေါင်းက ရောင်းပေးမည်ဟု ပြောသဖြင့် အိုက်ပေါင်း
အား ပေးသည်။ အိုက်ပေါင်းက မောင်အောင်ညွန့်သို့ ရောင်းချလိုက်ပြီး
ရငွေကို မောင်ဖုန်းမော်သို့ ပေးခြင်းမရှိပဲ မော်တော်ကားငှား၍ ထွက်
ပြေး တိမ်းရှောင်ရန် စီစဉ်သဖြင့် မောင်းဖုန်းမော်က ပြည်သူ့ရဲတပ်ဖွဲ့ထံ
တိုင်ကြားလေသည်။ ပြည်သူ့ရဲတပ်ဖွဲ့က အိုက်ပေါင်းကို ဖမ်းဆီးကာ
သက်သေခံပစ္စည်းကို မောင်အောင်ညွန့်ထံမှ ပြန်လည် သိမ်းဆည်းခဲ့ပြီး
တရားစွဲဆိုခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မူလရုံး အမှုတွဲကို လေ့လာသောအခါ မောင်ဖုန်းမော်သည် မိမိပိုင်
ကက်ဆက်ကို အိုက်ပေါင်းသို့ ပေးလိုက်စဉ်က ရောင်းရန်အတွက် ပေး
လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် ဥပဒေသဘော အရ
အိုက်ပေါင်းသည် ထိုကက်ဆက်ကို တရားဝင် ရောင်းချနိုင်ခွင့် ရှိသူဖြစ်
ပေသည်။ တရားဝင်ရောင်းချနိုင်ခွင့်ရှိသူထံမှ မည်သူမဆို ဝယ်ယူနိုင်သည့်
အပြင် ဝယ်ယူသူမှလည်း တရားဝင်ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိပေသည်။ အိုက်ပေါင်း
သည် ကက်ဆက်ရောင်းရငွေကို မောင်ဖုန်းမော်အား မပေးသဖြင့် လိမ်
လည်မှု မြောက်နိုင်သည် မှန်သော်လည်း တရားဝင်အရောင်း အဝယ်ပြု
လုပ်ထားသည့်ကိစ္စမှာမူ ပျက်ပြယ်သွားခြင်း မရှိနိုင်ပေ။

၁၉၇၀
မောင်အောင်
ညွန့်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်
(မောင်ဖုန်း
မော်)

အိုက်ပေါင်းသည် မောင်ဖုန်းမော်၏ ရောင်းခွင့် ပြုချက်အရ လာ
ရောင်းသည်ကို မောင်အောင်ညွန့်က သဘောရိုးဖြင့် ဝယ်ခဲ့ကြောင်းမှာ
ထင်ရှားပေသည်။ အရောင်းအဝယ်မှာလည်း ဥပဒေနှင့်အညီ ဖြစ်မြောက်
သည်ဟု ယူဆရပေမည်။ ထို့ကြောင့် မြို့နယ်တရားရုံးက ချမှတ်ထားသော
အမိန့်သည် မှားယွင်းသည်ဟု မယူဆသဖြင့် တိုင်းတရားရုံးက ချမှတ်ထား
သော အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပြီး မြို့နယ်တရားရုံး၏ အမိန့်ကို အတည်ပြု
လိုက်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးလွင်မောင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးလှမောင်နှင့် ဦးသန့်စင်
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရွှေတွင်

ဦး အုန်း ဖေ ပါ (၃)

နှင့်
ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်
(ဒေါ်တင်အုန်း)*

† ၁၉၇၀
ဇန်နဝါရီ
၁၉ ရက်

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၆၂ - ရဲထံ ပြောကြားချက်များကို
ရှာဖွေပုံစံတွင် ရေးသားထားရာ၊ ယင်းအချက်များကို သက်သေခံ
ပစ္စည်းအား စီမံခန့်ခွဲရာတွင် စဉ်းစားနိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၆၂ အရ
လျှောက်ထားသူများ၏ပြောပြချက်များကို ရှာဖွေပုံစံ၌ ရေးသားထားရာ
ရေးသားချက်များသည် ရဲထံသို့ ပေးသောပြောပြချက်များ ဖြစ်သော်
လည်း ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၅၁၇ အရ သက်သေခံပစ္စည်း
များ စီမံခန့်ခွဲမှုနှင့် ပတ်သက်၍ ယင်းပြောပြချက်များကို အသုံးမပြုနိုင်ဟု
တားမြစ်ချက်မရှိချေ။ သို့ဖြစ်၍ ရှာဖွေ ပုံစံများတွင် ပါရှိသည့်မှတ်ချက်
များကို လက်ခံစဉ်းစားနိုင်ပေသည်။

လျှောက်ထားသူ အတွက် - ဦးလှဖေ၊ ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ

လျှောက်ထား ခံရသူအတွက် - ဦးသိန်းအောင်၊ ဥပဒေဝန်ထမ်း
အဆင့် (၁)

၂၀-၇-၇၁ နေ့တွင် လျှောက်ထားခံရသူ ဒေါ်တင်အုန်းအိမ်မှ ရွှေ
ထည်ပစ္စည်းများဖောက်ထွင်းခိုးယူခံရပြီးနောက် ၃ လခန့်ကြာမှတရားခံ
ဉာဏ်ရွှင်(ခေါ်)မောင်မဲကို ဖမ်းဆီးရမိခဲ့သည်။ စစ်ကိုင်းမြို့နယ်တရားရုံး

* ၁၉၇၅ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၁၀၆ (ခ)

† ၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၂၁ တွင် ချမှတ်သော
(၃၁-၃-၇၅) နေ့စွဲပါ စစ်ကိုင်းတိုင်း တရားရုံး၏ အမိန့်ကို
ပြင်ဆင်မှု။

၁၉၇၀
ဦးအုန်းဖေ
ပါ(၃)
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်
(ဒေါ်တင်
အုန်း)

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ မူလအမှတ် ၅၀၅/၇၂ တွင် တရားစွဲဆို တင်ပို့ခဲ့သည်။
တရားခံ မောင်မဲကဝန်ခံခဲ့သည်။ ယင်းမြို့နယ်တရားရုံးက မောင်မဲ၏ဝန်ခံ
ချက်အပေါ် မူတည်၍ အလုပ်နှင့် ထောင်ဒဏ် ၆ နှစ်ကျခံစေရန် အမိန့်
ချမှတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် တရားရုံးသို့ သက်သေခံပစ္စည်းများအဖြစ် တင်သွင်းသော
ငွေထည်ပစ္စည်းအချို့တို့ကို လျှောက်ထားခံရသူ ဒေါ်တင်အုံးအားပေးရန်
နှင့် ကျန်ပစ္စည်းများကို လျှောက်ထားသူတို့အားပေးရန် မြို့နယ်တရား
ရုံးက အမိန့်ချမှတ်သည်။ ယင်းအမိန့်ကို ဒေါ်တင်အုံးက မကျေနပ်၍
စစ်ကိုင်းတိုင်းတရားရုံးသို့ အယူခံဝင်ရာတိုင်းတရားရုံးက မြို့နယ်တရားရုံး
၏ အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်၍ သက်သေခံပစ္စည်း အားလုံးတို့ကို ဒေါ်တင်အုံး
အား ပြန်ပေးစေဟု အမိန့်ချမှတ်သည်။ ယင်းအမိန့်ကို မကျေနပ်၍ ဗဟို
တရားရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှုလျှောက်လွှာ တင်သွင်းခြင်းဖြစ်သည်။

မူလတရားရုံးက လျှောက်ထားသူတို့ကို တရားလိုပြသက်သေ အဖြစ်
စစ်ဆေးရာတွင် တရားခံထံမှ ရွှေထည်ပစ္စည်းများ မဝယ်ကြောင်း ငြင်း
ကွယ်သဖြင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၆၂ အရ ရဲစစ်ချက်ဖြင့်
တိုက်ဆိုင်စစ်ဆေးမေးရသည့် အခြေသို့ ရောက်ခဲ့ကြောင်း တွေ့ရသည်။
မူလရုံး အမှုတွဲမှ ရှာဖွေပုံစံ သက်သေခံအမှတ် (ခ) မှာ မိတ္ထီလာမြို့မှ
ပန်းတိမ်ဆိုင်ပိုင်ရှင် လျှောက်ထားသူ ဦးစိန်မောင်ထံမှ ရွှေချောင်းသိမ်း
ခြင်း ဖြစ်သည်။ ရှာဖွေပုံစံ သက်သေခံအမှတ် (က) မှာ မိတ္ထီလာမြို့မှ
ပန်းတိမ်ဆိုင်ပိုင်ရှင် လျှောက်ထားသူ ဦးထွန်းတင်ထံမှ ရွှေချောင်းသိမ်း
ခြင်း ဖြစ်သည်။ ရှာဖွေပုံစံသက်သေခံအမှတ် (င) မှာ မန္တလေးမြို့မှ ပန်းတိမ်
ဆိုင်ပိုင်ရှင် လျှောက်ထားသူ ဦးညွန့်ဖေထံမှ ရွှေချောင်းသိမ်းခြင်း ဖြစ်
သည်။ ယင်းရှာဖွေပုံစံများတွင် တရားခံက ရောင်းချသည့် ရွှေထည်ပစ္စည်း
များကို အရည်ကျိုလိုက်သည့် အတွက် ယင်းကဲ့သို့ အရည်ကျိုပြီးသည့်
ရွှေချောင်းများကို ရဲအားပေးအပ်ကြောင်းဖော်ပြထားသည်။ ဤအချက်
များသည် ခိုးရာပါပစ္စည်းများကို ဝယ်ယူ၍ အရည်ကျိုခဲ့ကြောင်း ပေါ်
ပေါက်သည်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၆၂ အရ လျှောက်ထား
သူများ၏ ပြောပြချက်များကို ရှာဖွေပုံစံ၌ ရေးသားထားရာ ရေးသား
ချက်များသည် ရဲထံသို့ပေးသော ပြောပြချက်များဖြစ်သော်လည်း ပြစ်မှု
ဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၁၇ အရ သက်သေခံပစ္စည်းများ စီမံခန့်ခွဲမှု
နှင့် ပတ်သက်၍ ယင်းပြောပြချက်များကို အသုံးမပြုနိုင်ဟု တားမြစ်ချက်
မရှိချေ။ သို့ဖြစ်၍ ရှာဖွေပုံစံများတွင် ပါရှိသည့် မှတ်ချက်များကို လက်ခံ
စဉ်းစားနိုင်ပေသည်။

ထို့ပြင် ဒေါ်တင်အုံး၏ လျှောက်ထားချက် အရ တိုင်းတရားရုံးက ဆောင်ရွက်ရာတွင် မူလရုံးမှ တရားခံ မောင်မဲ့ကို ဆင့်ခေါ် စစ်ဆေးထားကြောင်း တွေ့ရသည်။ ယင်း၏ထွက်ဆိုချက်အရ ခိုးရာပါပစ္စည်းများကို လျှောက်ထားသူများထံ ရောင်းချခဲ့ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။

ယင်းကဲ့သို့ ခိုးရာပါ ပစ္စည်းများ အရည်ကျိုထားကြောင်း ပေါ်ပေါက်သဖြင့် ဒေါ်တင်အုံးအား ပြန်ပေးရန်ဆုံးဖြတ်သည့် အမိန့်သည် ဥပဒေအရ မှားယွင်းသည်ဟု မဆိုနိုင်ချေ။ သို့ဖြစ်၍ ဤလျှောက်လွှာကို ပလပ်လိုက်သည်။

၁၉၇၈
ဦးအုန်းဖေ
ပါ (၃)
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော်
(ဒေါ်တင်
အုန်း)

၁၉၇၈ ခုနှစ်

တရားမမှုများ

စီရင်ထုံးပြုသော မူခင်းများ

တရားမမှုများ

စာမျက်နှာ

ဒေင်္ဂါကဝါဘီ	နှင့် ဒေင်္ဂါခင်သန်းအေးပါ(၂)	၁
ကေကေပီလေး	နှင့် တီလျေကော့ပါ(၃)	၄
ဦးကျော်ဇံ	နှင့် ဦးစောလှအောင်	၈
ကိုကျော်မြင့်	နှင့် မနီ	၁၂
ဦးချန်ပိုပါ(၂)	နှင့် ဒေင်္ဂါစိန်ပါ(၂)	၁၄
ဦးဂုဏနန္ဒ	နှင့် ဦးမင်းသူပါ(၂)	၁၆
ဦးစိုးစံပါ(၂)	နှင့် ဒေင်္ဂါကျင်ပုပါ(၂)	၁၈
ဦးစိုးဝင်း	နှင့် ဦးဘရင်ပါ(၂)	၂၂
ဦးစိုးမောင်	နှင့် ဦးတင့်ဆွေပါ(၄)	၂၆
ဒေင်္ဂါစန်း	နှင့် ဦးသိန်းမောင်ပါ(၅)	၂၉
ဦးစိန်	နှင့် ဦးမောင်တင်ပါ(၄)	၃၂
မညွန့်သီ	နှင့် ဦးစံအုန်း	၃၅
ဦးညွန့်မောင်	နှင့် ဘိုင်-အာမက်	၃၈
မောင်ခင်မောင်သန်း		
(ကွယ်လွန်သူဦးတိုးအုဇ်		
တရားဝင် ကိုယ်စားလှယ်)	နှင့် ဒေင်္ဂါတင်အေး	၄၁
ဒေင်္ဂါတင်ကြည်	နှင့် ဒေင်္ဂါအမာ	၄၅
ဦးတင်လေး (ခ)		
အက်စ်အေရာဟင်	နှင့် မာမက်အီစမိုင်ပါ(၃)	၄၈
ဦးတင်လှ	နှင့် ဒေင်္ဂါစိန်ရှင်	၅၂
တင်တင်ဦးဘုရားသား	နှင့် ဦးစိန်ကြင်ပါ(၆)	၅၆
ဦးနုရမြားပါ(၂)	နှင့် ဦးမြင့်ဆွေပါ(၅)	၅၉
ဒေင်္ဂါနှင်းရှိန်(၄င်း၏တရားဝင်		
ကိုယ်စားလှယ် ဒေင်္ဂါနေလွယ်)	နှင့် ဒေင်္ဂါကန်	၆၂

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ

ဘဏ် (မော်လမြိုင်)	နှင့်	ဦးမောင်မောင်စောပါ(၁၀)	၆၇
ပါရဂူ(ခ)မောင်ခင်ဆွေပါ(၂)	နှင့်	ဦးဆယ်	၇၀
ဒေါ်ဖွားသင်	နှင့်	ဦးလှအောင်ပါ(၂)	၇၃
ဦးဘကျော်	နှင့်	ဦးမြင့်သိန်း	၇၆
ဦးဘဆိုင်ပါ (၆)	နှင့်	ဦးအောင်ဟုတ်ရှောင်ပါ(၂)	၇၉
ဦးဘရွှေ(ခ)စောဘရွှေပါ(၂)	နှင့်	ဒေါ်လှအေး	၈၃
ဒေါ်မမော်နွယ်ပါ(၂)	နှင့်	ဒေါ်ဖာတီမာဘီ (ခ)	
		ဒေါ်သီပါ(၃)	၈၆
ဦးမြမောင်	နှင့်	ဒေါ်ရင်မြပါ (၃)	၉၀
ဦးမြင့်သိန်း	နှင့်	ဦးတင်အောင်	၉၅
ဒေါ်ရင်မေ			
(ဘားမားပရိဂျူးထရေဒင်ကုမ္ပဏီ			
၏ တရားဝင် ကိုယ်စားလှယ်)	နှင့်	ဒေါ်လှလှကြည်	၉၈
ဦးရွှေဇံအောင်	နှင့်	ဦးအောင်ခင်ပါ(၃)	၁၀၂
ဦးရှောင်ဟီးပါ(၂)	နှင့်	ဦးစိန်မောင်ပါ(၂)	၁၀၆
ဦးသိန်းရွှေ	နှင့်	ဒေါ်တင်မြ	၁၁၀
မောင်သိန်းဝင်း	နှင့်	ကိုမင်းအောင်	၁၁၃
ဟူစိန်ဘတ်(စိ)	နှင့်	ဒေါ်စန်းတင့်	၁၁၈
ဦးကာလူး			
(ကွယ်လွန်သူဒေါ်အရှာ၏			
တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်)ပါ(၂)	နှင့်	အရီဇော်မန်	၁၂၁
အေးအီးမဒါးပါ(၂)	နှင့်	ဒေါ်ရင်ရင်နု	၁၂၄
ဦးအောင်စိန်	နှင့်	ဦးခင်ဆင့်	၁၂၇
ဦးအောင်ဖေ	နှင့်	ဒေါ်ညွန့်ပါ(၂)	၁၃၀
ဦးအောင်မြင့်ပါ(၂)	နှင့်	ဒေါ်ဦးခင်	၁၃၄
ဦးအိမ်စွမ်းပါ(၃)	နှင့်	ဦးစံရင်ပါ(၃)	၁၃၉
ဦးအုန်းသော်ပါ(၄)	နှင့်	ဒေါ်လှတင်	၁၄၃

တရားမမှုများ

ဥပဒေများ—

စာမျက်နှာ

ကာလစည်းကမ်းသတ်အက်ဥပဒေ
 တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေ
 တရားရုံးများ လက်စွဲ
 ကုန်စည်ရောင်းခြင်း အက်ဥပဒေ
 ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းရေး အက်ဥပဒေ
 မြန်မာ့ဓလေ့ထုံးတမ်း ဥပဒေ
 ရုံးခွန်တော် အက်ဥပဒေ
 သီးခြားသက်သာခွင့် အက်ဥပဒေ
 သက်သေခံ အက်ဥပဒေ
 အစုစပ်လုပ်ငန်း အက်ဥပဒေ
 အနုညာတ ခံသမာဓိ ဥပဒေ
 ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်၊ မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေ
 ၁၉၆၃ ခုနှစ်၊ သီးစားချထားရေး ဥပဒေ

**မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များအတွက် အမွေခွဲဝေပေးရန် စွဲဆိုသောအမှု
 အတွက် စည်းကမ်းသတ်ကာလ- စည်းကမ်းသတ် စတင်သည့်နေ့။**

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များအတွက် မည်သည့်
 အချိန်ကာလအတွင်း အမွေခွဲဝေပေးရန် တောင်းဆို ရမည်ဟု
 သတ်မှတ် ထားခြင်း မရှိပေ။ ပစ္စည်း အမျိုးအစား ပေါ်တွင်
 တည်သည်။ မရွေ့ မပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်းနှင့် ပတ်သက်၍
 အမွေမှု စွဲဆိုလျှင် ကာလစည်းကမ်းသတ်အက်ဥပဒေပထမဇယား
 အပိုဒ် ၁၄၄ ဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ ရွှေ့ ပြောင်း နိုင်သော
 ပစ္စည်းအတွက်ဖြစ်လျှင် အပိုဒ် ၁၂၀ အရ သော်လည်းကောင်း၊
 ကာလ စည်းကမ်းသတ် သတ်မှတ်ထားသည့်အတိုင်း တောင်းဆို
 တရားစွဲဆိုရမည်ဖြစ်သည်။ အမွေဆိုင် တဦးက အခြားအမွေဆိုင်
 များ၏ အကျိုးကိုဆန့်ကျင်မှု ပြုလုပ်သည့် အချိန်ကစ၍ ကာလ
 စည်းကမ်းသတ်တက်ရမည် ဖြစ်သည်။

မညွှန်သီ နှင့် ဦးစံအုန်း

ဇာရီမူတွင် ကာလစည်းကမ်း သတ်မှတ်ချက်- ကာလစည်းကမ်းသတ်
ဥပဒေအပိုဒ် ၁၈၂ (၁) အရ ဒီကရီချသည့် နေ့မှ ၃ နှစ်အတွင်း
ဇာရီလျှောက်လွှာ တင်ရမည်ဖြစ်ခြင်း- အပိုဒ် ၁၈၂ (၅) အရ
ဒီကရီတစ်ရပ်သည် ၃ နှစ်ကျော်သော်လည်း ယင်းဒီကရီကိုအချိန်မီ
အသက်သွင်းခဲ့လျှင် နောက်ဆုံး တင်သွင်းသည့် လျှောက်လွှာ
အပေါ် အမိန့်ချသည့်နေ့မှ ၃ နှစ်အတွင်း ဇာရီလျှောက်ထား
နိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၁၊နည်း ၅၀
အရ တင်သွင်းသည့်လျှောက်လွှာများမှာ ဇာရီလျှောက်လွှာများ
နှင့် ဆက်နွယ် ပေါင်းစပ်နေသည့်အတွက် ကာလစည်းကမ်းသတ်
ဥပဒေ အပိုဒ် ၁၈၂ နှင့် သက်ဆိုင်ခြင်းမှာ အငြင်းမထွက်ချေ။
သို့သော် အပိုဒ် ၁၈၂ (၁) သို့မဟုတ် ၁၈၂ (၅)နှင့် သက်ဆိုင်
မဆိုင်ကိုသာ အငြင်းထွက်လျက် ရှိလေသည်။ ကာလစည်းကမ်း
သတ်အက်ဥပဒေအပိုဒ် ၁၈၂ မှာ တရားမရုံးများမှ ချမှတ်သည့်
ဒီကရီများ အတွက် ကာလ စည်းကမ်းသတ် အချိန်ကာလကို
သတ်မှတ်သည့် ပြဋ္ဌာန်းချက်ဖြစ်သည်။ ယေဘုယျအားဖြင့် အပိုဒ်
၁၈၂ (၁) အရ ဒီကရီချမှတ်သည့်နေ့မှ ၃ နှစ် အတွင်း ဇာရီ
လျှောက်လွှာတင်ရမည်ဟုပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ သို့သော်အပိုဒ် ၁၈၂
အပိုဒ်ခွဲ ၂ မှ ၇ တို့အထိ ပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့် အကျုံးဝင်လျှင်
ယင်းပြဋ္ဌာန်းချက်များအတိုင်း ကာလစည်းကမ်းသတ် အချိန်ကာ
လကို တွက်ရပေမည်။ အပိုဒ် ၁၈၂ (၅) က ဒီကရီတစ်ရပ်သည်
၃ နှစ် ကျော်နေသော်လည်း ယင်းဒီကရီကို အသက်ရှင်သန်လျက်
ရှိစေရန် အချိန်မီ အသက်ပြန်သွင်းခဲ့သော် ထိုသို့ဒီကရီရှင်သန်စေ
ခြင်းငှာနောက်ဆုံးတင်သွင်းသည့် လျှောက်လွှာပေါ် အမိန့်ချမှတ်
သည့်နေ့မှ ၃ နှစ် အတွင်း ဇာရီလျှောက်လွှာ တင်သွင်းနိုင်သည်ဟု
ပြဋ္ဌာန်း ထား သည်။ ဘားမားပရိဂျူး ကုမ္ပဏီတင်သွင်းသည့်
လျှောက်လွှာမှာ အပိုဒ် ၁၈၂ (၅) နှင့် အကျုံးဝင်နေသဖြင့်
ကာလစည်းကမ်းသတ် မကျော်လွန်သေးပေ။

ဒေါ်ရင်မေ (ဘားမား ပရိဂျူးထရေဒင်ကုမ္ပဏီ၏ တရားဝင်
ကိုယ်စားလှယ်) နှင့် ဒေါ်လှလှကြည်

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၀ အရ အမှုကို ဆိုင်းငံ့ထားခြင်း—
 ချေလွှာမတင်သေးပဲ၊ ပထမစွဲဆိုသည့် တရားမမှုနှင့် ဒုတိယစွဲဆို
 သည့် တရားမမှုတွင် ဆုံးဖြတ်ရမည့် ပြဿနာမှာ တူညီသည် မတူ
 ညီသည်ကို မသိနိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၀ အရ တရားမ
 မှု နှစ်မျှ တရားလို တရားပြိုင်များ တူညီပြီး ဆုံးဖြတ်ရန် ပြဿနာ
 တို့မှာလည်း တူညီခဲ့လျှင် နောက်စွဲဆိုသည့် အမှုကို ပထမစွဲဆိုသည့်
 အမှုတွင်အဆုံးအဖြတ်ပေးသည်အထိ ဆိုင်းငံ့ ထားရမည် ဖြစ်
 သည်။ ပထမစွဲဆိုသည့် တရားမမှုနှင့် ဒုတိယစွဲဆိုသည့် အမှုများ
 တွင် ဆုံးဖြတ်ရမည့် ပြဿနာတူညီသည် မတူညီ သည်ကို ဒုတိယ
 အမှုတွင် တရားပြိုင်က ချေလွှာတင်ပြီး တရားရုံးက ကောက်ချက်
 များ ထုတ်မှသာလျှင် သိရှိနိုင်မည်ဖြစ်သည်။ ဤအမှုမှ လျှောက်
 ထားသူသည် မူလရုံးတရားမမှုလမှုအမှတ် ၁၇/၇၆ တွင် ချေလွှာ
 မတင်ပဲ ပဏာမကန့်ကွက်လွှာတင်ခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်၍ လျှောက်ထား
 သူက ချေလွှာ မတင်ခဲ့သေးသည့် အတွက် မူလရုံးအနေနှင့် အမှု
 နှစ်မျှတွင် ဆုံးဖြတ်ရန် ပြဿနာတူညီမှု ရှိမရှိကို သိနိုင်မည့် အခြေ
 အနေ မရှိခဲ့ချေ။ ထို့ကြောင့် မူလရုံးသည် လျှောက်ထားသူ၏
 ကန့်ကွက်ချက်ကို ပလပ်လိုက်ပြီး ချေလွှာတင်ရန် အမိန့်ချမှတ်
 ခြင်းမှာ မှန်ကန်သည်။

ဦးစိုးမောင် နှင့် ဦးတင့်ဆွေပါ (၄)ဦး ၂၆

အမှုတစ်မှုကိုစီရင်ပိုင်ခွင့်ရှိသော အဆင့်အနိမ့်ဆုံးတရားရုံးက စီရင်ရမည်
 မှန်သော်လည်း အဆင့်မြင့်သော တရားရုံးက စစ်ဆေးစီရင်ထား
 သည့် ဆိုသည့်အကြောင်းတရားတည်းဖြင့် ဒီကရီသည်ပျက်ပြယ်ခြင်း
 မရှိ-ခွင့်ပြုချက် ဆုံးခန်းတိုင် ရောက်ပြီးနောက်မှ ဆက်လက်နေထိုင်
 ခြင်းသည် ကျူးကျော်နေထိုင်မှုဖြစ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။အမှုတစ်မှုကို စီရင်ပိုင်ခွင့်ရှိသော အဆင့်အနိမ့်
 ဆုံး တရားရုံးကစီရင်ရမည်ဟု တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၅ က
 ပြဌာန်းထားသည်မှာ မှန်သော်လည်း စစ်ဆေးစီရင်ပိုင်ခွင့်ရှိသော

တရားရုံး ထက် အဆင့်မြင့်သော တရားရုံးက စစ်ဆေးစီရင်ထားလျှင် ယင်းတရားရုံး၏ ဆောင်ရွက်ချက်မှာ မှားယွင်းသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။ အဆင့်မြင့်သောတရားရုံးကလည်း စီရင်ပိုင်ခွင့်ရှိနေ၍ စီရင်ပိုင်ခွင့်အတွင်း မကျရောက်ဟု ကောက်ယူရန် မသင့်ချေ။ အဆင့်မြင့်သော တရားရုံးက စစ်ဆေးစီရင်ထားသည့် ဆိုသည့် အကြောင်းတခုတည်းဖြင့်ဒီကရီသည်ပျက်ပြယ်ခြင်းမရှိကြောင်းကို တရားမ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၉၉ ကလည်း ရှင်းလင်းပြဋ္ဌာန်းထားပေသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ဦးအောင်မြင့်နှင့် ဒေါ်တင်အောင်တို့ သည်ပိုင်ရှင်မဟုတ်သူ ကိုအစ်စမိုင်အင်၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် နေထိုင်သူများဖြစ်၍ ကိုအစ်စမိုင်အင် ထွက်ခွာသွားသည်နှင့် တပြိုင်နက် ကိုအစ်စမိုင်အင်၏ ခွင့်ပြုချက်မှာလည်း ဆုံးခန်းတိုင် ရောက်ရှိသွားမည်သာ ဖြစ်ပေသည်။ ခွင့်ပြုချက်ဆုံးခန်းတိုင် ရောက်ပြီးနောက်မှ ဆက်လက်နေထိုင်ခြင်းသည် ကျူးကျော် နေထိုင်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဦးအောင်မြင့်ပါ(၂)ဦး နှင့် ဒေါ်ဦးခင်

တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၉၆ (၃) အရ နှစ်ဘက် သဘောတူ ပြေငြိမ်းသည့် ဒီကရီကို အယူခံဝင်ခွင့် မရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။တရားမ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၉၆ (၃)အရ ဆိုလျှင် နှစ်ဘက်သဘောတူ ပြေငြိမ်းသည့် ဒီကရီကို အယူခံဝင်ခွင့်မရှိချေ။ အမှုတွဲရှိ ၁၀-၁၀-၇၇ ရက် နေ့စွဲပါ မှတ်တမ်းကို စိစစ်လိုက်သည့်အခါ ထိုနေ့က တရားရုံးမှ ချမှတ်သည့် ဒီကရီသည် နှစ်ဘက်သဘောတူ ပြေငြိမ်းသည့် ဒီကရီ ဖြစ်ကြောင်း ပေါ်လွင်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၉၆(၃) အရဤလျှောက်လွှာကို ခွင့်မပြုနိုင်သည့်အတွက်စရိတ်နှင့် တကွ ပလပ်လိုက်သည်။

ဦးချန်ပို့ပါ(၂)ဦး နှင့် ဒေါ်စိန်ပါ(၂)ဦး

တရားရုံး အဆင့်ဆင့်တို့က မိမိတို့အား ဥပဒေအရ အပ်နှင်းထားခြင်း မရှိပဲ ဆောင်ရွက်ထားမှုမျိုးကို တွေ့ရှိလျှင် ဗဟိုတရားရုံးအနေဖြင့် ပြင်ဆင်မှုတွင် ဝင်ရောက် စွက်ဖက်ပိုင်ခွင့်ရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အယူခံတရားလို ယခုတင်သွင်းသည့် အမှုမှာ တတိယအယူခံမှုဖြစ်သည်။ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂(၂)(ခ) အရ တရားလိုဘက်က ပျက်ကွက်မှုကြောင့် ပလပ် လိုက် သည့် အမိန့်မှာ အယူခံဝင်ခွင့် မရှိပေ။ ပထမအယူခံရုံးဖြစ်သည့် မြို့နယ် တရားရုံး၏ အမိန့်မှာ အယူခံတရားလို ပျက်ကွက်သဖြင့် ပလပ် လိုက်သော အမိန့်ဖြစ်သည်။ ယင်းအမိန့်မှာ အယူခံဝင်ခွင့်မရှိပဲ အယူခံတရားလိုက ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံးသို့ ဒုတိယအယူခံမှု တင်သွင်းခဲ့ကြောင်း တွေ့ရသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေမူလ ရပ်ကွက် တရားရုံးနှင့်ပထမနှင့်ဒုတိယအယူခံရုံးများတို့က ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်၊ မြို့ပြဆိုင်ရာဌာနရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂(၁)(စ) အရ အယူခံ တရားပြိုင်အား အနိုင်ပေး၍ ဒီကရီချထားပေး ခဲ့သည်။ အယူခံတရားပြိုင်သည် ၁၉၇၅ ခုနှစ်၊ မေလနောက်ပိုင်းမှ အချင်းဖြစ်ဥပစာကိုပိုင်ခဲ့သည်။ ယင်းဒီကရီမှာ ပုဒ်မ ၁၂(၁)(စ) ၏ ခြွင်းချက်ကို ကျော်လွန် ဖောက်ဖျက်ပြီး ချမှတ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ တရားရုံးအဆင့်ဆင့်တို့သည် မိမိတို့အား ဥပဒေအရ အပ်နှင်းထားသော အာဏာမရှိပဲဆောင်ရွက်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ဤအယူခံလျှောက်လွှာကို ပြင်ဆင်မှု လျှောက်လွှာအဖြစ် ပြောင်းလဲပြီး စဉ်းစား သုံးသပ်၍ မူလရပ်ကွက် တရားရုံး ပထမ အယူခံ မြို့နယ်တရားရုံးနှင့် ဒုတိယအယူခံ တိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်များကို ပယ်ဖျက်၍ အယူခံတရားပြိုင် စွဲဆိုသည့် အမှုကို စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်လိုက်သည်။ တရားရုံးအဆင့်ဆင့်တို့၏ တရား စရိတ်များကို အယူခံတရားပြိုင် ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်သည်။

ဦးညွန့်မောင် နှင့် ဘိုဝ်-အာမက်

၃၈

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၅၂ အရ တရားရုံးက ချမှတ်သည့်အမိန့် တွင် ရေးသွင်းချက် မှားယွင်းမှုနှင့် မရည်ရွယ်ပဲ ချွတ်ချော်ကျန်ရစ် ခဲ့သည့် အမှားအယွင်းတို့ကို ပြင်ဆင်နိုင်ခွင့် ရှိသော်လည်း အမိန့် တရပ်လုံးကို လုံးဝပြောင်းလဲစေသည့် ပြင်ဆင်ခြင်းများကိုမူ မပြု လုပ်နိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅၂ အရ မိမိ ချမှတ်သည့် အမိန့်ပါ စာလုံးအရေးအသား အမှားအယွင်း၊ ဂဏန်းရေးသွင်းချက် အမှားအယွင်းနှင့် မရည်ရွယ်ပဲ ချွတ်ချော် ကျန်ရစ်ခဲ့သဖြင့် ဖြစ်ပေါ်လာသည့် အမှားအယွင်းတို့ကို တရား ရုံးသည် တည့်မှန်စေရန် အချိန်မရွေး ပြင်ဆင်ပေးနိုင်ခွင့် ရှိသည်။ သို့သော် ယခုကဲ့သို့ မိမိမူလက ချမှတ်ထားသော အမိန့်တစ်ရပ်ကို လုံးဝပြောင်းလဲ သွားစေသည့် ပြင်ဆင်ခြင်းမျိုးကို ပြုလုပ်နိုင်ခြင်း မရှိချေ။ တရားမ ကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၀၊ နည်း ၃ အရ ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ရပ်ကို လက်မှတ် ထိုးပြီးနောက် ဆုံးဖြတ်သော တရားရုံးသည်ပြင်ဆင်ခြင်း၊ ဖြည့်စွက်ခြင်းမပြုရဟု အတည်အလင်း တားမြစ်ထားသည်။ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅၁ အရ တရားရုံးသည် တရားမျှတမှုရရှိစေရန် အလို့ငှာလိုအပ်လျှင် လိုအပ် သလို အမိန့်ချမှတ်ခြင်း ပြုနိုင်သည်မှာ မှန်သော်လည်း ယခုကဲ့သို့ မိမိချမှတ်ပြီးအမိန့်တစ်ရပ်ကို လုံးဝပြောင်းလဲသွားစေသည့် အမိန့် တစ်ရပ်ထပ်မံ ချမှတ်ခြင်းကို ဆိုလိုခြင်း မဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့် မြို့နယ်တရားရုံးသည် မိမိ၌ မရှိသော စီရင်ပိုင်ခွင့်ကို ကျင့်သုံးရာ ရောက်သည်။

ဦးကာလူး (ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်အရှာ၏ တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်)
 ပါ (၂) နှင့် အရီဇော်မန်

သမ္မာန်စာကို လက်ခံရန် ငြင်းဆိုသည့်ကိစ္စများ၌ သမ္မာန်စာကို မည်သို့ အတည်ပြုရခြင်း- တရားရုံးက သမ္မာန်စာ အတည်ဖြစ်သည်ဟု အမိန့်ချပြီးမှသာ အမှုကို တဘက်သတ် စစ်ဆေးရန် အမိန့်ချမှတ် နိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ဆင့်စာ လုလင်မောင်နုသည် တရားပြိုင်တို့က သမ္မာန်စာကို ငြင်းဆိုသည့်အခါ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၅၊ နည်း ၁၇အရ သမ္မာန်စာကို လူမြင်နိုင်မည့်နေရာဖြစ်သော တံခါး မကြီးတူင် ကပ်ခဲ့ပြီး အကျိုးအကြောင်းကို တရားရုံးသို့ အစီရင် ခံရမည်ဖြစ်သည်။ဆင့်စာလုလင်က တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၅၊ နည်း ၁၇ အရ အစီရင်ခံသည့်အခါ တရားရုံးကနည်းဥပဒေ

၁၉ အရ သမ္မာန်စာကို ဥပဒေနှင့်အညီ ချမှတ်ခဲ့ကြောင်း မှန်မမှန် ကို ဆင့်စာလုလင်အား စုံစမ်းစစ်ဆေးပြီး သမ္မာန်စာ အတည်ဖြစ် မဖြစ် တရားရုံးက အမိန့်ချမှတ်ရမည်။ တရားရုံးက သမ္မာန်စာ အတည် ဖြစ်သည်ဟု အမိန့်ချမှတ်ပြီးမှသာလျှင် အမှုကို တဘက် သတ် စစ်ဆေးရန် အမိန့်ချမှတ်နိုင်သည်။ ဤအမှုတွင် တရားပြိုင် များ အပေါ်သမ္မာန်စာ သွားချသည့် ဆင့်စာလုလင်၏ အစီရင် ခံစာ ကျမ်းကျိန်ချက်နှင့် တရားရုံးရှေ့ သက်သေခံချက်များတို့အရ သမ္မာန်စာကို အတည်မပြုခဲ့ကြောင်း ထင်ရှားပေါ်လွင်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် သမ္မာန်စာအတည် မဖြစ်ပဲလျက် အမှုကိုတဘက်သတ် စစ်ဆေးကြားနာမည်ဟု အမိန့်ချမှတ်သည်မှာ ဥပဒေနှင့် မကိုက် ညီပေ။

ဦးရှောင်ဟီးပါ (၂) ဦး နှင့် ဦးစိန်မောင်ပါ (၂) ဦး

လွှာတွင် ချေပ ထားခြင်း မရှိသော အချက်ကို အယူခံတွင် အကြောင်းပြပိုင်ခွင့် မရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အယူခံတရားပြိုင်သည် ၁၉၄၅ ခုနှစ်၊ မေလတွင် ပိုင်ဆိုင်သူ မဟုတ်ဟု အယူခံတရားလိုက ၎င်း၏ ချေလွှာအားဖြင့် ချေပထားခြင်း မရှိ၍ မူလရုံးက ယင်းအချက်နှင့် ပတ်သက်၍ ငြင်းချက်ထုတ်ခြင်း၊ အစစ်ခံချက်များ ရယူခြင်း မရှိကြောင်း တွေ့ရသည်။ တရားမ ကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၈၊ နည်း ၂ တွင် တရားပြိုင်သည် မိမိ၏ချေလွှာအားဖြင့် တရားလို၏အမှုမှာမည်သည့် အကြောင်းကြောင့် စွဲဆိုခွင့်မရှိကြောင်းကို အတိအကျထည့်သွင်း ထုချေရမည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားပြီး နည်း ၅ တွင် ထိုသို့ ထုချေခြင်း မရှိလျှင် တရားလို၏ တင်ပြချက်ကို ဝန်ခံသည်ဟု ကောက်ယူရ မည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ မိမိက ထိုသို့မထုချေခဲ့၍ နစ်နာသည် ဟု ယူဆလျှင် အမိန့် ၆၊ နည်း ၁၇ အရ ဤဒုတိယ အယူခံမှု တက်ရောက်သည့် အဆင့်အထိ ချေလွှာကို ပြင်ဆင်ရန် လျှောက် ထား နိုင်ခွင့်ရှိသည်။ သို့သော် ထိုသို့လျှောက်ထားခြင်း မရှိခဲ့ပေ။ ယင်းသို့ ဆောင်ရွက်ပိုင်ခွင့်များ ရှိပါလျက် ကျင့်သုံး ခဲ့ခြင်း မရှိသည်ကို ယခုမှ ထည့်သွင်း စဉ်းစား ရန် သင့် လျော် မည် မဟုတ်ပေ။

ဦးကျော်ဇံ နှင့် ဦးစောလှအောင်

ချေလွှာတင်ရန် ချိန်းဆိုသော နေ့တွင် ချေလွှာတင်ရန် ပျက်ကွက်ရုံ
မျှဖြင့် တဘက်သတ် စစ်ဆေး၍ ဒီကရီချမှတ်ပိုင်ခွင့် မရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ၇-၅-၇၅ ရက်နေ့ ရုံးချိန်းရက် ပေးလိုက်
ခြင်းမှာ လျှောက်ထားသူ ဒေါ်မူလှက ချေလွှာ တင်သွင်းရန်
အတွက် ချိန်းဆိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အမှုစစ်ဆေးရန် အတွက်
မဟုတ်ပေ။ တရားပြိုင်ဘက်က ချေလွှာတင်ရန်အတွက် ချိန်းဆို
သည့် နေ့တွင် တရားပြိုင်ရုံးသို့ လာသော်လည်း ချေလွှာတင်ရန်
ပျက်ကွက်လျှင် သော်လည်းကောင်း၊ ရုံးသို့ မလာနိုင်လျှင် သော်
လည်းကောင်း၊ အမှုကို တဘက်သတ် စစ်ဆေးကြားနာမည်ဟု
အမိန့်မချမှတ်နိုင်ပေ။ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၉၊ နည်း ၆ နှင့်
သော်လည်းကောင်း၊ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၁၇၊ နည်း ၂ နှင့်
သော်လည်းကောင်း အကျုံးမဝင်ပေ။ တရားပြိုင် တစ်ယောက်
သည် ချေလွှာတင်ရန်ပျက်ကွက်လျှင် တရားရုံးက ချေလွှာတင်ရန်
ပျက်ကွက်သည်ဟူသော မှတ်ချက်ဖြင့် အမှုကို ဆက်လက်ဆောင်
ရွက်ရန်သာ ဖြစ်သည်။

ဦးဘရွှေ(ခ)စောဘရွှေပါ(၂) နှင့် ဒေါ်လှအေး

တဘက်သတ်ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ပေးရန် ရုံးတော်က ကျေနပ်လောက်
အောင် လုံလောက်သည့် အကြောင်းပြချက် တင်ပြရန် လိုအပ်
ခြင်း- အထက်တရားရုံး၏ ဆိုင်းငံ့ အမိန့်ကို လက်ခံရရှိလျှင် ယင်း
ဆိုင်းငံ့ မိန့်အတိုင်းသာ လိုက်နာဆောင်ရွက်ရန် ဖြစ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တရားမမှုမှ တရားပြိုင် တစ်ဦးသည် ပြစ်မှုဆိုင်
ရာ အမှုနှင့် အချုပ် အနှောင် ခံနေရသည့် အခါ တရားမမှုမှ
သမ္မာန်စာအတည်ဖြစ်လျှင် တရားမမှုစွဲဆိုထားသည့် တရားရုံးတွင်
ခုခံချေပရန်အတွက် ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြောင်းနှင့် ထိုသို့ဆောင်ရွက်ခဲ့
သော်လည်း မအောင်မြင်ကြောင်းကို တင်ပြရမည်ဖြစ်ပေသည်။
ဤကဲ့သို့ တင်ပြနိုင်မှသာလျှင် တဘက်သတ် ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်
ပေးရန် လုံလောက်သည့် အကြောင်း ရှိမရှိ တရားရုံးများက
စဉ်းစားနိုင်ပေမည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မွန်ပြည်နယ် တရားရုံးသည် ၂-၁-၇၈ ရက်နေ့က ဗဟိုတရားရုံးမှ ဆိုင်းငံ့ အမိန့် လက်ခံရရှိခဲ့သော်လည်း ထိုနေ့ကပင် ဇာရီမူကို ဆိုင်းငံ့ ရမည့်အစား ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့က ဆိုင်းငံ့ အမိန့် ချမှတ်သည့် နေ့စဉ်မှတ်တမ်းကို ရယူရန် ဦးစံရင်ထံမှ တောင်းယူကြောင်း အမှုတွဲ အရ ပေါ်လွင်သည်။ မွန်ပြည်နယ်တရားရုံးသည် ဗဟိုတရားရုံး၏ဆိုင်းငံ့ အမိန့်ကို လက်ခံ ရရှိလျှင် ယင်းအမိန့်အတိုင်းသာ ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ရန်ရှိသည်။ ဗဟိုတရား စီရင်ရေးအဖွဲ့က ဆိုင်းငံ့ အမိန့် ချမှတ်သည့် နေ့စဉ် မှတ်တမ်း၏ မိတ္တူကို တောင်းရန်မလိုပေ။

ဦးအိမ်စွမ်ပါ (၃)ဦး နှင့် ဦးစံရင်ပါ(၃)ဦး

ကောက်ချက်၏ သဘော—ဥပဒေကောက်ချက်— နောက်တိုး တရားလို အဖြစ် မိမိ၏ဆန္ဒ အလျောက် ပါဝင်လာသူသည် ရုံးခွန်တော် ထမ်းဆောင်ရန် သင့်မသင့်ဟူသော ကောက်ချက်မှာ ဥပဒေ ကောက်ချက် သက်သက် ဖြစ်ခြင်း။

အမွေပစ္စည်းများ စီမံခန့်ခွဲပေးရန် စွဲဆိုသောအမှုတွင် နှစ်ဦး သဘောတူ ပဏာမဒီကရီ ချမှတ်ပြီးနောက် လျှောက်ထားခံရသူ အမှတ်(၃) ဒေါ်ခင်စောလှက မိမိသည် သေသူ၏ မွေးစားသမီး ဖြစ်ကြောင်း အဆိုပြုကာ တရားလိုအဖြစ် ပါဝင်ခွင့် ပြုရန် လျှောက်ထားခဲ့ရာ၊ တိုင်းတရားရုံးက နောက်တိုး တရားလိုအဖြစ် လက်ခံခဲ့သည်။ တိုင်းတရားရုံးက ဒေါ်ခင်စောလှသည် သေသူ၏ ကိစ္စိမ သို့မဟုတ် အပတိဋ္ဌ မွေးစားသမီး ဖြစ်သည် ဆိုခြင်းနှင့် ရုံးခွန်ထမ်းဆောင်ရန် သင့်မသင့်ဟူသော ကောက်ချက် နှစ်ရပ် ထုတ်၍ သက်သေခံ အထောက်အထားများ ရယူပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ရန် အမိန့်ချမှတ်သည်။ ယင်းအမိန့်ကို လျှောက်ထားသူ (မူလရုံးတရား ပိုင်)က မကျေနပ်သဖြင့် ဤပြင်ဆင်မှုကို လျှောက်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၁၄၊ နည်း ၂ တွင် ဖော်ပြပါရှိသည်မှာ အမှုတွင် ဥပဒေ ကောက်ချက်နှင့် အကြောင်းအရာ ကောက်ချက်ဟူ၍ ရှိသောကြောင့် ဥပဒေ ကောက်ချက်နှင့် ပတ်သက်၍ သက်သေစစ်ချက်များ ရယူရန်

မလိုပဲ အဆုံးအဖြတ်ပေးနိုင်လျှင် ယင်းကောက်ချက်ကို ရှေးဦးစွာ အဆုံးအဖြတ်ပေးရမည်ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ ဤနေရာတွင် သုံးနှုန်းထားသော စကားရပ်မှာ (SHALL) ဟူသော မလွဲမသွေ ဆုံးဖြတ်ရန် ညွှန်ကြားချက် ဖြစ်ပေသည်။

ဥပဒေကောက်ချက်နှင့် အကြောင်းအရာ ကောက်ချက်များ ရောထွေးလျက် ရှိသော အခါတွင် တရားရုံးသည် အကြောင်းအရာနှင့် ပတ်သက်သော သက်သေ စစ်ချက်များ ရယူပြီးမှသာ ဥပဒေ ကောက်ချက်နှင့် အကြောင်းအရာ ကောက်ချက်တို့ကို တပြိုင်တည်း ဆုံးဖြတ်ချက် ပေးရန်ဖြစ်သည်။ ဒေါ်ခင်စောလှသည် အမှုတွင် တရားလို တဦးအဖြစ် ပါဝင်လျက်ရှိကြောင်း အငြင်းမထွက်ပေ။ ဒေါ်ခင်စောလှက မိမိမှာ အမွေဆက်ခံထိုက်သော မွေးစားသမီး တစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်း အဆိုပြုသောကြောင့် ဤအချက် မှန်မမှန် သက်သေ များနှင့် သက်သေခံ အထောက်အထားများ ရယူပြီးမှ ပေါ်ပေါက်နိုင်မည် ဖြစ်သော်လည်း ရုံးခွန်တော်ကိစ္စမှာ ဥပဒေ ကောက်ချက် သက်သက် ဖြစ်သည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။တိုင်းတရားရုံးသည် ရုံးခွန်တော် ထမ်းဆောင်ရန် သင့်မသင့်ဟူသော ပြဿနာကို ဒေါ်ခင်စောလှသည် မွေးစားသမီးဖြစ်မဖြစ်ဟူသော အချက်ပေါ်စောင့်ဆိုင်း စဉ်းစားခြင်းအားဖြင့် ဒေါ်ခင်စောလှသည် ကိစ္စိမ သို့မဟုတ် အပတိဋ္ဌ မွေးစားသမီး ဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်မှသာ လိုအပ်သော ရုံးခွန်တော်ထမ်းဆောင်ရန် ရှိသောကြောင့် နောက်တိုးတရားလိုအဖြစ် မိမိဆန္ဒအရ အမှုတွင် ပါဝင်လာသူသည် အရေးဆိုသည့် အတိုင်း အောင်မြင်မှသာ ရုံးခွန်တော်ထမ်းဆောင်ရန် သင့်မသင့်ဟူသော အချက်ကို စဉ်းစားမည့်သဘော သက်ရောက်လျက် ရှိပေလိမ့်မည်။

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၁၇၊ နည်း ၃- မည်သည့်အခြေအနေ
တွင် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၁၇၊ နည်း ၃ အရ တရားရုံးက
ဆောင်ရွက်နိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အဓိက အားဖြင့်ပျက်ကွက်ခြင်းမှာ သက်သေ
စာရင်းတင်ရန် ပျက်ကွက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သက်သေ စာရင်းကို
တင်ပြီးမှသာစစ်ဆေးရန်ရက်ကို သတ်မှတ်သင့်ပေသည်။ သက်သေ
စာရင်းတင်ရန်ပျက်ကွက်ရုံမျှနှင့်တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၁၇၊
နည်း ၃ အရ အမိန့်ချမှတ်နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ ၂၂-၄-၇၆ နေ့
တွင် သက်သေများပျက်ကွက်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍လည်း တရားရုံး
အနေဖြင့် မည်ကဲ့သို့ ဆက်လက် ဆောင်ရွက်မည်ကို ထိုနေ့မှာပင်
အမိန့်ချမှတ်ရပေမည်။ သို့ရာတွင် တရားရုံးသည် ဤကဲ့သို့ အမိန့်
ချမှတ်ခြင်း မပြုပဲ သက်သေများ တင်ပြရန် ပျက်ကွက်မှုနှင့်
ပတ်သက်၍ လျှောက်လွှာတင်ရန် ချိန်းဆိုပေးသဖြင့် ၂၉-၄-၇၆
နေ့တွင် တရားလိုက လိုအပ်သည့် လျှောက်လွှာကို တင်ပြီးဖြစ်
သည်။ တရားရုံးသည် သက်သေများ တင်ပြရန် ပျက်ကွက်ခြင်းနှင့်
ပတ်သက်၍ တရားလိုအား မေးမြန်းရန်မလိုပဲ ဆက်လက်ဆောင်ရွက်
နိုင်ပါလျက် တရားလိုအား မေးမြန်းခြင်းမှာ အကြောင်းပြချက်
ကောင်းလျှင် လက်ခံမည့် သဘော ပေါ်ပေါက်လျက် ရှိပေသည်။
ဤကဲ့သို့ အခြေအနေ တွင် တရားရုံး အနေဖြင့် တရားမ
ကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၁၇၊ နည်း ၃ အရ၊ ဆောင်ရွက်ရန်
လိုအပ်တော့မည် မဟုတ်ပေ။ သို့ဖြစ်၍ မူလတရားရုံး က ဥပဒေ
အမိန့် ၁၇၊ နည်း ၃ အရ အမှုကို ပလုပ် ခြင်းမှာ ဥပဒေ အရ၊
မှားယွင်းပေသည်။

ဦးစိုးဝင်း နှင့် ဦးဘရင်ပါ(၂)ဦး

အမွေပစ္စည်း စီမံခန့်ခွဲ ပေးစေလိုမှု- ယင်းအမှုမျိုးတွင် အပြီးသတ်
ဒီကရီ မချမှတ်မီ ပဏာမဒီကရီ ချမှတ်ရမည်ဖြစ်ခြင်း- ပဏာမ
ဒီကရီအတွက် မည်သည့်အချက်များကို စစ်ဆေးရန် ဖြစ်ခြင်း-
တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၀၊ နည်း ၁၃။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ယခုအမှုတွင် တရားလိုသည် သေသူ၏ အမေ့
 စား အမေ့ခံဖြစ်မဖြစ် သေသူ၏ အမေ့ပစ္စည်းများ၌ မည်သို့သော
 အချိုးအစားဖြင့် ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရှိမရှိ ပဏာမစုံစမ်း စစ်ဆေးခြင်း
 ပြုလုပ်ရန် ဖြစ်သော်လည်း ပစ္စည်းများကိုပါ ထည့်သွင်းစစ်ဆေး
 ခြင်းမှာ ဥပဒေနှင့် ဆန့်ကျင်နေပေသည်။တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ
 အမိန့် ၂၀၊ နည်း ၁၃ ၌ ယခုကဲ့သို့သေသူ၏ ပစ္စည်းကို ရုံးမှ
 စီမံခန့်ခွဲ ပေးစေရန် စွဲဆိုသော အမှုမျိုး၌အပြီးသတ် ဒီကရီမချမှတ်
 ပဏာမဒီကရီ ချမှတ်၍ စာရင်းများနှင့် စာရင်းစစ်ဆေးမှုများကို
 ပြုလုပ်ရန် အမိန့်ချမှတ်ကာ လိုအပ်သလို ညွှန်ကြား ရမည်ဟု
 အတည်အလင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

ဒေါ်တင်ကြည် နှင့် ဒေါ်အမာ

တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၂၉ အရ တရားရှုံးက
 တရားနိုင်အပေါ် စွဲဆိုထားသော အမှုမပြီးပြတ်မီအတွင်း တရား
 နိုင်က တရားရှုံးအပေါ် ဖွင့်လှစ်ထားသော ဇာရီမှုကို ဆိုင်းငံ
 ထားနိုင်ခွင့်ရှိခြင်း— မူလအမှု၌ သော်လည်းကောင်း၊ ဇာရီမှု၌
 သော်လည်းကောင်း၊ အမှုသည်အဖြစ် မပါဝင်ခဲ့သော အပြင်လူ
 အတွက် ဇာရီမှုကို ဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၂၉ အရ မဆိုင်းငံ
 နိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၁၊နည်း ၂၉အရ
 တရားရှုံးက တရားနိုင် အပေါ် စွဲဆိုထားသော အမှုမပြီးပြတ်မီ
 အတွင်း တရားနိုင်က တရားရှုံးအပေါ် ဖွင့်လှစ်ဆောင်ရွက်ထား
 သောဇာရီမှုကို ဆိုင်းငံထားနိုင်သည်။ထို့ကြောင့် မပြီးပြတ်သေး
 သော အမှုနှင့် ဇာရီမှုနှစ်လုံးမှာ တရားနိုင် တရား ရှုံး တို့
 စပ်ကြား ဖြစ်ပျက်သော မှုခင်းသာ ဖြစ်ရမည်။ ယခုအမှုတွင်
 လျှောက်ထားသူ ကေကေပီလေးမှာဇာရီမှု ပေါ်ပေါက်လာသော
 တရားမ မူလမှု၌ သော်လည်းကောင်း၊ ဇာရီမှု၌ သော်လည်း
 ကောင်း၊ အမှုသည်အဖြစ် ပါဝင်ခဲ့သူမဟုတ်ပဲ အပြင်လူသာဖြစ်၍
 တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၁၊နည်း ၂၉ တွင် လုံးဝအကျိုး
 မဝင်သောကြောင့် ဇာရီမှုကို ဆိုင်းငံ မိန့် မပေးနိုင်ပေ။

ကေကေပီလေး နှင့် တီဂျေကော့ပါ(၃)ဦး

သေဆုံးသူ တရားနိုင် အတွက် မည်သူ တရားဝင် ကိုယ်စားလှယ် ဖြစ်
ကြောင်း ဇာရီမူတွင် ဆုံးဖြတ်ခြင်းသည် နောင်တရားမ မူလမူ
အတွက် မီးသေဆုံးဖြတ်ချက် မဖြစ်နိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။သေဆုံးသူ ဦးလှမောင်၏တရားဝင် ဆက်ခံသူ
မည်သူဖြစ်ကြောင်း ဇာရီမူ၌ ဆုံးဖြတ်ခြင်းသည်အမှုကို ဆက်လက်
ဆောင်ရွက်နိုင်ရေးအတွက် အကျဉ်းနည်းဖြင့် ကြားနာ ဆုံးဖြတ်
ခြင်းသာ ဖြစ်၍ ထိုဆုံးဖြတ်ချက်သည် နောင်တွင် တိုင်းတရားရုံး
တရားမမူလမူအမှတ် ၁၁/၇၅ ၌ ပေါ်ပေါက်လာမည့် မည်သူ
သည် တရားဝင် အမှု ဆက်ခံထိုက်သူ ဖြစ်သည် ဟူသော
အကြောင်းကိစ္စ၌ နှစ်ဘက်အမှုသည်များအပေါ် မီးသေဆုံးဖြတ်
ချက် မဖြစ်နိုင်ချေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။တရားမ မူလမူ တစ်မှု အဆုံးအဖြတ်
မပေးသေးမီ အခြားအမှုမှ ဇာရီမူကို ဆိုင်းထားရန် ကိစ္စနှင့်
ပတ်သက်၍ ပြဋ္ဌာန်းချက်မှာ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၁၊
နည်း ၂၉ တွင် ပါရှိသည်။ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၁၊
နည်း ၂၉ အရ၊ ဇာရီမူ ဆိုင်းပေးရန် အတွက် အဓိကလိုအပ်
ချက်မှာ ပထမစွဲဆိုသည့် တရားမမှုမှ တရားလို၊ တရားပြိုင်များနှင့်
နောက်စွဲဆိုသည့် တရားမမှုမှတရားလို၊ တရားပြိုင်တို့သည် ထပ်တူ
ထပ်မျှ ဖြစ်ရမည်။ ယခုမှာမူကား ဇာရီမူ အမှတ် ၂၀/၇၃
ပေါ်ပေါက်လာသည့်တရားမမှု၌ဦးလှမောင်ကဦးသာဒင်အပေါ်
စွဲဆိုသည့်အမှုဖြစ်သည်။ နောက်စွဲဆိုသည့် ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး
တရားမမူလမူအမှတ် ၁၁/၇၅ မှာ လျှောက်ထားသူက လျှောက်
ထား ခံရသူတို့အား စွဲဆိုသည့် အမှုဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ တရားမ
ကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၂၉ နှင့် အကျုံးမဝင်သဖြင့်
ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံးရှိ တရားမမှု ပြီးပြတ်သည် အထိ မြို့နယ်
တရားရုံး၏ ဇာရီမူကို ဆိုင်းငံ့ထားရန် မဖြစ်နိုင်ပေ။

ဒေါ်မမော်နွယ်ပါ(၂) နှင့်
ဒေါ်ဖာတီမာဘီ (ခ) ဒေါ်သီပါ (၃) ဦး

တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၉၀ ၏ ခြွင်းချက် (က)-
 လေလံတင် ရောင်းချခြင်း မပြုမီ တင်ပြနိုင်သော အကြောင်း
 ပြချက် ဖြစ်လျက် မတင်ပြခဲ့ခြင်း- ရောင်းချခြင်းကို ပယ်ဖျက်ရန်
 လျှောက်ထားခွင့် ရှိမရှိ။

ဇာရီမူတွင် လေလံတင်ရောင်းချရာ၌ ရောင်းရငွေ တန်ဖိုး
 နည်းသဖြင့် လေလံရောင်းချခြင်းကို အတည်မပြုရန် တရားနိုင်က
 လျှောက်ထားရာ ဇာရီပြုလုပ်သော ရုံးကပယ်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်
 ဤပြင်ဆင်မှုကို လျှောက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ လျှောက်ထားရာ၌
 အကြောင်းပြသည်မှာ လေလံရောင်းချရန် အတွက် ဖော်ပြသော
 ပစ္စည်းစာရင်းတွင် အိမ်တန်ဖိုးသာ ဖော်ပြ၍ မြေတန်ဖိုး မဖော်
 ပြသောကြောင့် အရေးကြီးသော နည်းလမ်းမကျမှု (Material
 Irregularity) ဖြစ် ပေါ် နေ ကြောင်း အဓိက အကြောင်း
 ပြထားသည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၉၀
 ၏ ခြွင်းချက် (က)ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်အတိုင်း လေလံတင်ရောင်းချ
 ခြင်း မပြုမီ တင်ပြနိုင်သော အကြောင်းပြချက်မျိုး ဟုတ်မဟုတ်
 စိစစ်ကြည့်ရန်လိုသည်။ ပြည်နယ်တရားရုံးက တရားမ ကျင့်ထုံး
 ဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၆၆အရ အရောင်း ကြေငြာစာထုတ်ပြန်
 စဉ်က အယူခံတရားလိုသည် တင်ပြခြင်း၊ ကန့်ကွက်ခြင်း၊ ပြုလုပ်
 လိုလျှင် ပြုလုပ်နိုင်ပါလျက် ထိုသို့ပြုလုပ်ခြင်း လုံးဝမရှိသည်ကို
 တွေ့ရသည်။ သို့ဖြစ်၍ အယူခံတရားလို၏ အကြောင်းပြချက်ကို
 တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၉၀ ၏ ခြွင်းချက်(က)ပါ
 ပြဋ္ဌာန်းချက်အရ ဤရုံးကလည်း ခွင့်ပြုရန် အကြောင်းမရှိပေ။

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံဘဏ် (မော်လမြိုင်မြို့) နှင့်
 ဦးမောင်မောင်စောပါ(၁၀) ဦး

....

....

ဒီကိစ္စကို အကျိုးသက်ရောက်အောင် ဆောင်ရွက်ရာ၌ ဒီကရီတွင် ပါရှိ
 သည့် အတိုင်းသာ ဆောင်ရွက်ရန် ဖြစ်ပြီး၊ ပြုပြင်ဆောင်ရွက်ခွင့်
 မရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ဇာရီပြုလုပ်ရာ၌ ဒီကရီတွင် ပါရှိသည့်အတိုင်း သာလျှင် ဆောင်ရွက်ရမည်ဖြစ်သည်။ ပြုပြင်ပြောင်းလဲ၍ ဆောင် ရွက်ခြင်း မပြုနိုင်ပေ။ ဇာရီပြုလုပ်သော တရားရုံးသည် ဒီကရီကို အရှိအတိုင်း ဒီကရီတွင် ပါရှိသည့် စည်းကမ်းချက်များ အတိုင်း ဆောင်ရွက်ရန်သာ ရှိသည်။

ဦးအုန်းသော်ပါ (၄) နှင့် ဒေါ်လှတင် --- ---

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၃၊ နည်း ၁-အမှုသစ် စွဲဆိုချက်ဖြင့် ရုပ်သိမ်းခွင့်တောင်းလျှင် တရားရုံးကတောင်းဆိုချက်ကို ခွင့်ပြုခြင်း သို့မဟုတ် ပယ်ခြင်းသာ ပြုလုပ်နိုင်ခြင်း- အမှုသစ် စွဲဆိုခွင့်မပြုပဲ အမှုကို ရုပ်သိမ်းခွင့် ပြုသည်ဟု အမိန့်မချမှတ်နိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၃၊နည်း ၁အရ တရားလိုသည် အမှုသစ်စွဲဆိုရန်အခွင့်မတောင်းပဲ အမှုကို ရုပ်သိမ်း ခွင့်ပြုရန် လျှောက်ထားနိုင်သည်။ အမိန့် ၂၃၊ နည်း ၁(၂)(ခ) အရလည်း အမှုသစ်စွဲဆိုခွင့်နှင့် အမှုရုပ်သိမ်းခွင့်ပြုရန် လျှောက် ထား နိုင်သည်။ တရားလိုသည် အမှုသစ်စွဲဆိုရန် အခွင့်မတောင်းပဲ အမှုကိုရုပ်သိမ်းခဲ့လျှင် အမိန့် ၂၁၊ နည်း ၂(၁) အရ တရားရုံးက သတ်မှတ်သည့် စရိတ်ကို ကျခံရမည့်အပြင် နောက်တဖန် အမှုသစ် စွဲဆိုရန် အခွင့်လည်း လုံးဝမရှိတော့ပေ။အကယ်၍ တရားလိုသည် အမှုသစ်စွဲဆိုရန် လုံလောက်သော အကြောင်းပြချက်ဖြင့် ရုပ်သိမ်း ခွင့်တောင်းလျှင်မူ တရားရုံးသည် အမှုသစ်စွဲဆိုနိုင်ခွင့်ဖြင့် အမှုကို ရုပ်သိမ်းခွင့် ပြုနိုင်သည်။ အမှုသစ် စွဲဆိုရန် လုံလောက်သော အကြောင်းပြချက်မရှိလျှင်တရားရုံးကလျှောက်လွှာကို ပယ်ရန်သာ ရှိပေသည်။ အမှုသစ်စွဲဆိုရန် ခွင့်မပြုပဲ အမှုကိုရုပ်သိမ်းခွင့်ပြုသည်ဟု အမိန့်ချမှတ်ခြင်း မပြုနိုင်ပေ။ တိုင်းတရားရုံးမှ အကြောင်းပြသည့် အတိုင်း တရားလိုသည် အမှုချိန်းရက်များ အလီလီယူပြီးမှအမှုကို အသစ်တဖန် ပြန်လည်စွဲဆိုနိုင်ခွင့်ဖြင့် ရုပ်သိမ်းခွင့် လျှောက်ထား ခြင်းမှာ ခွင့်မပြုသင့်ကြောင်း မှန်ကန်စေကာမူ တရားရုံးသည် တရားလို၏ လျှောက်လွှာတွင် ဖော်ပြသော တောင်းဆိုချက် အားလုံးကို ပေါင်းစုစဉ်းစား၍ လျှောက်လွှာကို ခွင့်ပြု ခြင်း သို့မဟုတ် ပယ်ခြင်းသာ ပြုလုပ်ရပေမည်။

ဦးစိန် နှင့် ဦးမောင်တင်ပါ(၄) --- ---

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၆၊ နည်း ၁- တရားရုံးသို့ ကိုယ်တိုင် လာရောက်ခြင်းမှ ကင်းလွတ်ခွင့် ပြုထားသူများနှင့် တရားရုံးများ လက်စွဲအပိုဒ် ၁၃၁ အရ ဂိုဏ်းထောက်၊ ဂိုဏ်းအုပ်၊ ဂိုဏ်းချုပ်နှင့် ထိုထက် အဆင့်မြင့် ဗုဒ္ဓဘာသာ ဘုန်းကြီးများအား ကော်မရှင် ဖြင့် စစ်ဆေးခွင့်ရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၆၊ နည်း ၁၌ တရားမမှုများတွင် တရားရုံးသို့ ကိုယ်တိုင် လာရောက်ခြင်းမှ ကင်းလွတ်ခွင့် ပြုထားသော ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ နာမကျန်း ဖြစ်လျက် ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ကိုယ်ခန္ဓာမသန်မစွမ်းဖြစ်နေသော ပုဂ္ဂိုလ် များကို တရားရုံးသည်ကော်မရှင်ဖြင့်စစ်ဆေးနိုင်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်း ထားသည်။ တရားရုံးများ လက်စွဲအပိုဒ် ၁၃၁ အရလည်း ဂိုဏ်းထောက်များ၊ ဂိုဏ်းအုပ်များ၊ ဂိုဏ်းချုပ်များနှင့် ထိုထက် အဆင့်အတန်းမြင့်သည့်အားလုံးသောဗုဒ္ဓဘာသာ ဘုန်းတော်ကြီး များသည် တရားရုံးသို့ ကိုယ်တိုင်လာရောက်ခြင်းမှ လွတ်ငြိမ်းခွင့် ပြုထားသည်ဟု ဖော်ပြထားသည်။ ဖျာပုံမြို့နယ် ပြည်သူ့ ကောင်စီ မှလည်း ယခုအခါဆရာတော်ဦးဝါယမသည် သက်တော် ၇၅နှစ်၊ ဝါတော် ၅၇ဝါရှိပြီး ဖျာပုံမြို့၌ ဂိုဏ်းချုပ်ဆရာတော်ကြီးဖြစ်ပြီး သာသနာရေး ကိစ္စအဝဝကို ဦးဆောင်မှု ပေး၍ ဆောင်ရွက်နေရ ကြောင်း ထောက်ခံထားသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဆရာတော် ဦးဝါယမ အား ဖျာပုံမြို့မှ ရန်ကုန်မြို့သို့ ကိုယ်တိုင် လာရောက်ပြီးရုံးရှေ့တွင် သက်သေခံခြင်းထက် ကော်မရှင်ဖြင့် စစ်ဆေးခြင်းသည် ဥပဒေနှင့် ညီညွတ်ပေလိမ့်မည်။

ဒေါ်စန်း နှင့် ဦးသိန်းမောင်ပါ (၅)ဦး

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၄၁၊ နည်း ၅ အရ ဇာရီမှုကို ဆိုင်းငံ့ ခြင်းမှာ အယူခံမှုကို အကြောင်းပြု၍ ဆိုင်းငံ့သည် ဖြစ်ခြင်း— တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၂၉ အရ ဇာရီမှုကို ဆိုင်းငံ့ခြင်းမှာ တရားနိုင်အပေ၍ တရားရှုံးက တရားတစ်ထုံး စွဲဆိုထားသည့်အမှုကြောင့် ဆိုင်းငံ့သည်ဖြစ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး တရားမမှု မူလမှု အမှတ် ၁၀၂/၇၇ တွင် မင်္ဂလာတောင်ညွန့် မြို့နယ်တရားရုံး၏ ဇာရီမှု အမှတ် ၅၈/၇၇ ကို ဆိုင်းငံ့ထားရန် ထုတ်သည့် အမိန့်မှာ

တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၄၁၊ နည်း ၅အရ ထုတ်သည့် အမိန့် ဖြစ်ကြောင်း အမှုတွဲအရ ပေါ်လွင်ပေသည်။ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၄၁၊ နည်း ၅ မှာ အယူခံမှု များ၌ အယူခံရုံးက မူလရုံး၏ ဆောင်ရွက်မှုများကို အယူခံ အတောအတွင်း ဆိုင်းငံ့အမိန့် ထုတ်ပေးနိုင်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းချက် ဖြစ်သည်။ ယခုအမှုမှာမူ ဒေါ်ကျင်ပုက ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးတွင် ဦးစိုးစံတို့အပေါ် စွဲဆိုသည့် မူလအမှုဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ယင်း မူလအမှု စစ်ဆေးနေသည့် အတောအတွင်း မင်္ဂလာတောင်ညွန့် မြို့နယ်တရားရုံးသို့ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၄၁၊ နည်း ၅ အရ ဆိုင်းငံ့မိန့် ထုတ်ခြင်းမှာ ဥပဒေအရ မှားယွင်းသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။တရားရုံးက တရားမမှုတွင် ဒီကရီချမှတ်ပြီးနောက် ယင်းအမှုမှ တရားရှုံးသည် ယင်းအပေါ် ဒီကရီချမှတ်ခြင်း ခံရသည့် အမှုမှ တရားနိုင် အပေါ် တရားတစ်ထုံး ထပ်မံစွဲဆိုသည့်အခါ ပထမမှုမှ ဒီကရီအရဖွင့်လှစ်သည့်ဇာရီမှုကို နောက်ထပ်စွဲဆိုသည့် အမှုစစ်ဆေးနေသည့် အတောအတွင်း ယင်းတရားရုံးက တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၂၉ အရ ဆိုင်းငံ့အမိန့် ထုတ်ပေးနိုင်သည်။ သို့သော်တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၂၉ နှင့် အကျုံးဝင်ရန် လိုအပ်သည့် အချက် တစ်ချက်မှာ ဒုတိယမှု စွဲဆိုသည့် တရားလိုသည် ပထမမှုမှ တရားရှုံးဖြစ်ရမည်။ ဤအမှုတွင် မင်္ဂလာ တောင်ညွန့် မြို့နယ် တရားရုံး ဇာရီမှုအမှတ် ၅၈ / ၇၃ ပေါက်ဖွားလာသည့် တရားမမှုလမှုမှာ ယခင်ရန်ကုန်မြို့တော် တရားမရုံး၊ တရားမ မူလမှုအမှတ် ၁၀၅၃/၅၈ ဖြစ်သည်။ ယင်းအမှုတွင် ယခုလျှောက်ထားခံရသူ ဒေါ်ကျင်ပုသည် တရားရှုံး တစ်ဦးမဟုတ်ပေ။ ယင်းအမှုတွင် ဒေါ်ကျင်ပုသည် တရားပြိုင်တစ်ဦး အဖြစ်ဖြင့် ပါဝင်ခဲ့ခြင်း မရှိခဲ့ပေ။ သို့ဖြစ်၍ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးက တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၂၉ အရလည်း ဆိုင်းငံ့အမိန့် ထုတ်နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၄၁၊ နည်းဥပဒေ—အယူမခံသော အမှုသည် အတွက် မည်သည့်အခါတွင် သက်သာခွင့် ပေးနိုင်ခြင်း— မြန်မာ့ လေ့ထုံးတမ်းဥပဒေအရ ကိစ္စိမ မွေးစား သားသမီးများသည် ဩရသ၏ အခွင့်အရေးများ ရပိုင်ခွင့် မရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေ အမိန့် ၄၁၊ နည်း ဥပဒေ အရ အယူခံရုံသည် အယူခံ မဝင်သော အမှုသည်အား သင့်တော်သည့် သက်သာခွင့်ကို ပေးနိုင်ခွင့် ရှိသည်ဟု ပြဋ္ဌာန်း ထားသည်။ သို့သော် လက်ခံနိုင်လောက်သည့် အထူးအကြောင်း ရှိပြီး အယူခံမဝင်သော အမှုသည်အား သက်သာခွင့် မပေးပဲ နေလျှင် တရားရေးလမ်းကြောင်း လွဲမှား တိမ်းစောင်း နိုင်စရာ အကြောင်းရှိမှသာလျှင် အယူခံမဝင်သောအမှုသည်အား အယူခံ ရုံးက သက်သာခွင့် ပေးနိုင်သည်။ ယခုအမှုတွင် ဒေါ်ကန်သည် မြို့နယ်တရားရုံး၏ အမိန့်ကို မည်သည့်အတွက်ကြောင့် အယူခံမဝင် ခဲ့ကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ပေါ်လွင်ခြင်းမရှိပေ။ မြို့နယ်တရားရုံး တွင် တရားစွဲဆိုစဉ် ကတည်းက အမွေတဝက်ရရန် တောင်းဆိုပြီး ထိုသို့ တဝက်ကို ရရှိသည့်အတွက် ဒေါ်ကန်က အယူခံမဝင်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟုသာ ပေါ်လွင်ပေသည်။ ဒေါ်ကန်အနေဖြင့်မူလ မြို့နယ် တရားရုံး၏အမိန့်ကိုကျေနပ်သည့်အတွက် အယူခံမဝင်ခြင်းကြောင့် အယူခံရုံးသည် ဒေါ်ကန်၏ အခွင့်အရေးများကို ထပ်မံစဉ်းစား၍ ယင်းအခွင့် အရေးများကို တိုးချဲ့ပေးပိုင်ခွင့် မရှိပေ။ သို့ဖြစ်၍ ဒေါ်ရွှေကျန်ရစ်ခဲ့သည့် အမွေပစ္စည်းများ အားလုံးကို ဒေါ်ကန် အား ပေးစေဟူသော မှန်ပြည်နယ်တရားရုံး၏ အမိန့်မှာ ဥပဒေနှင့် မကိုက်ညီပေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ကိစ္စိမ မွေးစား သား သမီး များသည် ဩရသ အခွင့်အရေးများ ရပိုင်ခွင့်မရှိချေ။

ဒေါ်နှင်းရှိန် (၎င်း၏တရားဝင် ကိုယ်စားလှယ်
ဒေါ်ငန်လွယ်) နှင့် ဒေါ်ကန်

တရားပြိုင်များသည် ၎င်းတို့အတွက် အကျိုးဆောင်တဦးတည်းကိုသာ ဆောင်ရွက်စေခဲ့သော်လည်း ချေလွှာများ သီးခြားတင်ခဲ့ကြပြီး ခုခံထုချေချက်များမှာလည်း တဦးနှင့်တဦး မတူညီကြလျှင် ရှေ့နေ စရိတ်များကို တဦးချင်း ရပိုင်ခွင့်ရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။တရားရုံးများ လက်စွဲ (တတိယအကြိမ် တည်းဖြတ်ခြင်း) စာပိုဒ် ၈၊ စာမျက်နှာ ၃၀၊ နည်း ၂ ပဒေ (စာမျက်နှာ ၃၃)-၅ (က) အရ အကျိုးသက်ဆိုင်ခွင့် တသီးတခြား ရှိသည့် တရားပြိုင် တဦးဦးက သီးခြားခုခံ ချေပချက် တင်သွင်းလျှင် အကျိုးဆောင် တဦးတည်းက ယင်းတရားပြိုင်များ အတွက် လိုက်ပါဆောင်ရွက် စေကာမူ ထိုတရားပြိုင်များသည် တဦးချင်း သီးခြားရှေ့နေစရိတ် ရပိုင်ခွင့်ရှိကြောင်း ဖော်ပြထားပါသည်။ ဤအမှုတွင် ယခင်တရားရုံးချုပ်မူလဘက်ဌာနခွဲ ၁ ၌ အယူခံတရားပြိုင် အမှတ် (၁) နှင့် (၃) တို့သည် ချေလွှာများ သီးခြားစီ တင်သွင်းခဲ့သည့်အပြင် ခုခံထုချေချက်များမှာလည်း ယင်းတို့သည် တဦးနှင့် တဦး မတူကြပေ။ သို့ဖြစ်၍ အယူခံတရားပြိုင် အမှတ်(၁)နှင့် (၃)တို့သည် မိမိတို့၏ အကျိုးဆောင် အဖြစ်ဖြင့် ဦးတရားနိုး တဦးတည်းကိုသာ ဆောင်ရွက်စေခဲ့သော်လည်း သီးခြား၍ ချေလွှာများ တင်ခဲ့ကြပြီး ခုခံထုချေချက်များမှာလည်း တဦးနှင့်တဦး မတူကြသည့်အတွက် ရှေ့နေစရိတ်များကို တဦးချင်း ရပိုင်ခွင့်ရှိသည်။

တင်တင်ဦးဘရားသား နှင့် ဦးစိန်ကြင်ပါ(၆)ဦး

အမှုတွဲခေါ်ယူခြင်း- စစ်ဆေးကြားနာဆဲ အမှုတွဲကို ခေါ်ယူလျှင် မည်သည့်အတွက် ခေါ်ယူကြောင်း ရေးမှတ်၍ ရေးမှတ်ချက်မိတ္တူကို ယင်းအမှုကို စစ်ဆေးနေသည့် တရားရုံးသို့ ပေးပို့ရခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။မည်သည့်အတွက် အချင်းဖြစ်အမှုတွဲဖြစ်သော ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်တရားရုံး တရားမ မူလမှုအမှတ် ၂၆/၇၄ ကို ခေါ်ယူရခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကို သော်လည်းကောင်း၊ ထိုအမှုတွဲကို မည်သည့် အကြောင်း များကြောင့် ပြန်မပို့နိုင် သေးသည်ကို

သော်လည်းကောင်း၊ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်၌ ဖော်ပြထားခြင်း မရှိပေ။ ဤသို့ဆောင်ရွက်ခြင်းသည် တရားရုံးများ လက်စွဲအပိုဒ် ၅၅ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့် ကိုက်ညီခြင်းမရှိပေ။ မပြီးပြတ်သေးသော အမှုတို့ကို တောင်းယူမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လျှင် မည်သည့် အကြောင်းကြောင့် ထိုကဲ့သို့ အမှုတို့ တောင်းရကြောင်းကို အမှုတို့ တောင်းဆိုသော တရားရုံးက အတိုကောက် ရေးမှတ်၍ ထိုအကျိုးအကြောင်းရေးမှတ်ချက် မိတ္တူတစ်စောင်ကို အမှုမပြီးပြတ်သေးပုံရှိနေသည့် တရားရုံးသို့ ပေးပို့ရမည်ဟု တရားရုံးများ လက်စွဲအပိုဒ် ၅၅ တွင် အတည်အလင်း ဖော်ပြထားသည်။ ထိုဖော်ပြ ထားချက်ကို အမှုတို့ တောင်းဆိုသော ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံးသည် လိုက်နာဆောင်ရွက်ခြင်း မရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။ တရားရုံးတစ်ရုံး၏စစ်ဆေး ကြားနာဆဲ အမှုတစ်မှုကို အကြောင်း မလုံလောက်ပဲနှင့် အခြားတရားရုံးက ခေါ်ယူကာ ပြန်မပို့ပဲ ထားခြင်းဖြင့် ထိုကြားနာဆဲ အမှု၌ ပါဝင်သော အမှုသည်များအဖို့ နစ်နာမှု ရှိနိုင်ပေသည်။ အမှုများမှာလည်း မကြန့်ကြာသင့်ပဲ ကြန့်ကြာသွားစေနိုင်ပေသည်။

ဒေါ်ဖွားသင် နှင့် ဦးလှအောင်ပါ(၂)ဦး

....

၇၃

ပစ္စည်းရောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၇ - ပိုင်ရှင်မဟုတ်သူက ရောင်းသည့်ပစ္စည်းကို သဘောရိုးဖြင့် ဝယ်သည်ဖြစ်စေကာမူ ပိုင်ရှင်၏ သဘောတူညီချက် မရရှိပါက ဝယ်ယူသည့် ပစ္စည်းပိုင်ဆိုင်ခွင့်ကို မရရှိနိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ဦးတိုးအုံ ပိုင်သည့် အချင်းဖြစ် ပစ္စည်းကို မောင်ကျော်မင်းသည် ဦးတိုးအုံ၏ သဘောတူညီချက် မရပဲ ဒေါ်တင်ကို ရောင်းလိုက်သည့်အတွက် ဝယ်သူ ဒေါ်တင်သည် သဘောရိုးဖြင့် ဝယ်သည်ဟု ဆိုစေကာမူ ပစ္စည်းရောင်းခြင်း အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၂၇ အရ ပိုင်ဆိုင်မှု မရရှိခဲ့ချေ။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်တင်သည် အချင်းဖြစ် စိန်လက်ကောက်အပေါ် ပိုင်ဆိုင်မှု မရရှိခဲ့ခြင်းကြောင့် ဦးတိုးအုံအပေါ် စွဲဆိုသည့် အမှုမှာ မအောင်မြင်နိုင်ချေ။

မောင်ခင် မောင် သန်း (ကွယ်လွန်သူ ဦးတိုးအုံ၏ တရားဝင် ကိုယ်စားလှယ်) နှင့် ဒေါ်တင်

....

၇၁

ပစ္စည်းလွှဲပြောင်း ရောင်းချသည့် စာချုပ်နှင့် ထိုပစ္စည်းကို ပြန်လည်
ဝယ်ယူမည်ဟု ကတိပြုသည့် စာချုပ်တို့ကို သီးခြားစီ ပြုလုပ်ခဲ့လျှင်
ပစ္စည်း လွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၈ (ဂ)၏ ခြွင်းချက်
အရ အပေါင် မဖြစ်နိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ၅၈(ဂ)
၏ ခြွင်းချက်ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်၌ အရောင်း စာချုပ်အရ မရွေ့
မပြောင်းနိုင်သည့် ပစ္စည်းကို လွှဲပြောင်း ရောင်းချပြီး ယင်း
အရောင်းစာချုပ်တွင်ပင် ရောင်းသူက ပြန်ဝယ်လိုက ဝယ်သူသည်
ရောင်းသူအား ပြန်ရောင်းမည်ဟု ကတိပြုချက်ရှိလျှင် အပေါင်
ဖြစ်သည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ ဤအမှုတွင် သက်သေခံအမှတ်
(၃)အရ အချင်းဖြစ် အိမ်ကို ဦးနှုတ်မြားတို့က ဦးမြင့်ဆွေအား
ငွေကျပ် ၁၁၀၀၀/- နှင့် အပြီးအပိုင် ရောင်းချ လွှဲပြောင်း
ခဲ့သည်။ ၂ နှစ်နှင့် ၆ လ အတွင်း ဦးနှုတ်မြားတို့က ပြန်ဝယ်လျှင်
ရောင်းမည်ဟု ဦးမြင့်ဆွေ၏ကတိပြုချက်သည် သက်သေခံအမှတ်
(၃)စာချုပ်တွင်မပါရှိချေ။ သီးခြားစာချုပ်ဖြစ်သည့် သက်သေခံ
အမှတ်(၄)ဖြင့် ပြန်ရောင်းမည်ဟု ကတိပြုထားကြောင်း တွေ့ရ
သည်။ ထို့ကြောင့်ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ၅၈(ဂ)
၏ ခြွင်းချက်ကြောင့် ဦးနှုတ်မြားတို့က ဦးမြင့်ဆွေထံမှ ငွေချေးပြီး
အပေါင်အဖြစ်ဖြင့် အိမ်ကို လွှဲပြောင်းပေးခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်
ဟူသော ထုချေချက်ကို လက်ခံနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

ဦးနှုတ်မြားပါ(၂)ဦး နှင့် ဦးမြင့်ဆွေပါ(၅)ဦး

အမှုဆိုင်ပစ္စည်းကို တဦးတည်းပိုင်ရှင် ဖြစ်ကြောင်း မြက်ဟကြောငှာ
ပေးရန်နှင့် လက်ရောက်ပေးအပ် စေလိုမှု မစွဲဆိုနိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာ အမှုခံ အမှုစားများ
သည် အမှုပစ္စည်းတွင် ပူးတွဲပိုင်ရှင်များလည်း မဟုတ်။ အမှု
ပစ္စည်း၌လည်း ပူးတွဲလက်ရှိ ရပိုင်ခွင့်လည်း မရှိသောကြောင့်
အမှုခံ အမှုစားတယောက်သည် အခြားအမှုခံထံမှ မိမိ၏အမှု
ဝေစုကို ရလိုပါမှု အမှုအုပ်ထိန်းမှု စွဲဆိုရမည်။ ပစ္စည်းခွဲဝေမှု

မစွဲဆိုနိုင်ပေ။ ယခုအမှုတွင် အယူခံတရားလို ဦးတင်လှသည် ကွယ်လွန်သူ ဦးဘဦးနှင့် ပထမဇနီး ဒေါ်သိန်းမေ (ကွယ်လွန်) တို့၏ သားဖြစ်ကြောင်း အငြင်းမပွားပေ။ အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်စိန်ရှင်သည်လည်း ကွယ်လွန်သူ ဦးဘဦး၏ ဒုတိယဇနီးဖြစ်ကြောင်း အငြင်းမပွားပေ။ ထို့ပြင် ကွယ်လွန်သူ ဦးဘဦးသည် ဒေါ်စိန်ရှင်နှင့် ပေါင်းသင်းနေစဉ်ကပင် ဒေါ်တင်စိန်ဆိုသူအမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့်စာချုပ်ဖြင့်လက်ထပ်ယူကြောင်းလည်းမငြင်းမပွားပေ။ ထို့ကြောင့်ဦးဘဦးကွယ်လွန်ပြီးသည့်အခါ ဦးဘဦး၏ကျန်ရစ်ခဲ့သော ပစ္စည်းများကို ဦးဘဦး၏ ပထမဇနီး ဒေါ်သိန်းမေနှင့် ရရှိသော သား ဦးတင်လှ၊ ဦးဘဦး၏ ဒုတိယဇနီး ဒေါ်စိန်ရှင်နှင့် တတိယဇနီး ဒေါ်တင်စိန်တို့သည် မြန်မာ့ဓလေ့ ထုံးတမ်းဥပဒေအရ အမွေဆက်ခံပိုင်ခွင့်ရှိပေသည်။ အမှုသည်များ အားလုံးသည် မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာများဖြစ်ကြသဖြင့် မူလရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး တရားမမူလမှုအမှတ် ၁၀/၇၃ တွင် မူလရုံးတရားလို ဒေါ်စိန်ရှင် စွဲဆိုသည့်အတိုင်းအချင်းဖြစ် အမွေပစ္စည်းများဖြစ်သော အိမ်နှင့် မြေများကို တဦးတည်းပိုင်ရှင် ဖြစ်ကြောင်း မြက်ဟကြေငြာပေးရန်နှင့် လက်ရောက် ပေးအပ်စေလိုမှု မစွဲဆိုနိုင်ပေ။ မူလရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးမှယင်းအမှုတွင် ပစ္စည်းများ၏အစိတ်အပိုင်းများကို လက်ရောက်ပေးအပ်စေရန် ဆုံးဖြတ်ချက် ချမှတ်ခြင်းမှာလည်း ယင်းဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ရန် မဖြစ်နိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့် ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်သည်လက်တွေ့အကျိုးသက်ရောက်မှုမရှိသဖြင့် အချဉ်းနီးသာ ဖြစ်ပေသည်။

ဦးတင်လှ နှင့် ဒေကိန်းရှင်

●

● ● ● ●

◆◆◆◆

၅၂

မြန်မာ့ ထုံးတမ်း ဥပဒေအရ လင်မယား ကွာရှင်းခွင့် - လင်က
မယားဖြစ်သူအား လင်ငယ် နေသည်ဟု အစဉ်သဖြင့် မဟုတ်
မမှန်စွာပုံစံပြောဆိုခြင်းသည် ဥပဒေအရ ရက်စက်မှုဖြစ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မြန်မာ့ဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေအရ အိမ်ထောင်ရေး ပြစ်မှုကျူးလွန်လျှင် လင်မယားကွာရှင်းလိုမှု တရားစွဲဆိုခွင့်ရှိသည်။ ရက်စက်မှုသည် အိမ်ထောင်ရေး ပြစ်မှုတစ်ရပ်ဖြစ်သည်။

ရက်စက်မှုဆိုရာ၌ ကိုယ်၏ဆင်းရဲခြင်း သာမက စိတ်၏ဆင်းရဲခြင်း လည်း ပါဝင်ပေသည်။ ရက်စက်မှုဆိုသည်မှာ နည်းအမျိုးမျိုး၊ ပုံစံအမျိုးမျိုးနှင့် ဖြစ်နိုင်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် စိတ်၏ဆင်းရဲခြင်း ဖြစ်အောင် ရက်စက်မှု ပြုကျင့်လျှင်လည်း ကွာရှင်းခွင့် ရှိပေသည်။ လင်သည် မယားဖြစ်သူအား နာကြီးအောင် လင်ငယ်နေသည်ဟု အစဉ်သဖြင့် မဟုတ်မမှန် စွပ်စွဲပြောဆိုခြင်းသည် တရားဥပဒေအရ ရက်စက်မှု မည်ပေသည်။

ဦးသိန်းရွှေ နှင့် ဒေါ်တင်မြ

....

....

ရုံးခွန်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၇ (၄)(ဂ)—ပိုင်ဆိုင်ကြောင်းမြှက်ဟကြေငြာ ပေးရန် သက်သာခွင့်နှင့် ဆက်စပ်ပြီးထာဝစဉ်တားဝရမ်းထုတ်ပေး ရန် သက်သာခွင့် တောင်းခြင်း— ထာဝစဉ် တားဝရမ်း အတွက် ရုံးခွန်ကို စီရင်ခွင့်အာဏာအတွက် ဖော်ပြသော အမှုတန်ဖိုးအပေါ် ထမ်းဆောင်ရမည် ဖြစ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဤအမှုတွင် ဆုံးဖြတ်ပေးရန် အဓိကအချက်မှာ လျှောက်ထားသူသည် ထာဝစဉ် တားဝရမ်း အတွက် တန်ဖိုး သတ်မှတ်ထားသည့် ငွေကျပ် ၃၀၀/- အပေါ် ရုံးခွန်တော်ထမ်း ဆောင်ရမည်လော သို့မဟုတ်လျှောက်ထားသူ ကိုယ်တိုင် စီရင်ပိုင် ခွင့်အာဏာ အတွက် အမှုတန်ဖိုး သတ်မှတ် ထားသည့် ငွေကျပ် ၃၀၀၀၀/- အပေါ် ရုံးခွန်တော် ထမ်းဆောင်ရမည်လော ဟု သော အချက်ဖြစ်သည်။ ယခုစွဲဆိုသည့် အမှုမှာ ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း မြှက်ဟ ကြေငြာပေးရန်နှင့် ထာဝစဉ် တားဝရမ်းအတွက် ဒီကရီ ချပေးရန် အမှုဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ရုံးခွန်ထမ်းဆောင်ခြင်းကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး စဉ်းစားရာ၌ တောင်းဆိုထားသည့် သက်သာခွင့် နှစ်ရပ်သည် တသီးတခြားစီ ဖြစ်သလား၊ သို့မဟုတ် ဆက်စပ် နေပြီး ထာဝစဉ် တားဝရမ်းအတွက် တောင်းဆိုသည့် သက်သာ ခွင့်မှာ မြှက်ဟကြေငြာပေးရန် တောင်းဆိုသည့် သက်သာခွင့်မှ တဆင့်ပွားလာသော ဆင့်ပွားသက်သာခွင့် ဟုတ်မဟုတ် စိစစ် ရမည် ဖြစ်သည်။ ဤအမှုတွင် တင်သွင်းထားသည့် အဆိုလွှာကို လေ့လာသည့်အခါ အချင်းဖြစ် မြေနှင့် အိမ်ကို တရားလို ပိုင်ဆိုင် ကြောင်း မြှက်ဟကြေငြာပေးပြီး ထိုပစ္စည်းကို လျှောက်ထား ခံရသူအမှတ်(၁)နှင့် (၂)တို့က လွှဲပြောင်းခြင်းမပြုရန် ထာဝစဉ်

တားဝရမ်း ဒီကရီ ချမှတ်ပေးစေလိုကြောင်း ဖော်ပြထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဤအမှုတွင် လျှောက်ထားသူ ဦးတင်လေး (ခ) အက်စ်အေရာဟင် တောင်းဆို ထားသည့် မြွက်ဟကြေငြာချက် ဒီကရီကို တရားရုံးက ခွင့်မပြုလျှင် ထာဝစဉ် တားဝရမ်း အတွက် အမိန့်ချပေးနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ လျှောက်ထားသူ ဦးတင်လေး (ခ) အက်စ်အေရာဟင်သည် မြွက်ဟကြေငြာချက် သက်သာခွင့်နှင့် ပတ်သက်ပြီးအနိုင်ဒီကရီ ရရှိမှုသာလျှင် တောင်းဆို ထားသည့် ထာဝစဉ် တားဝရမ်းအတွက် ဒီကရီကို တရားရုံးက ချမှတ်ပေးနိုင်ပေမည်။ သို့ဖြစ်၍ ထာဝစဉ်တားဝရမ်းထုတ်ပေးရန် တောင်းခံသော သက်သာခွင့်သည် မြွက်ဟ ကြေငြာ ပေးရန် တောင်းဆိုသည့် သက်သာခွင့်မှ ပေါက်ပွားလာသည့် တဆင့်ပွား သက်သာခွင့်သာ ဖြစ်သဖြင့် သက်သာခွင့် နှစ်ရပ်တို့မှာ တခုနှင့် တခု သီးခြား ကင်းလွတ်သော သက်သာခွင့်များ မဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့် ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံးက လျှောက်ထားသူသည် ရုံးခွန်တော် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၇ (၄)(ဂ)အရ တန်ဖိုးပေါ် ရုံးခွန် တော်ထမ်းဆောင်ရမည်ဟု ချမှတ်သည့် အမိန့်မှာ တရားဥပဒေနှင့် ကိုက်ညီသည့် အတွက် ဤပြင်ဆင်မှု လျှောက်လွှာကို ပလပ် လိုက်သည်။

ဦးတင်လေး(ခ) အက်စ်အေရာဟင် နှင့် မာမက်အီစမိုင်ပါ(၃)

သီးခြားသက်သာခွင့် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၉ အရ စွဲဆိုမှု- အာဏာပိုင် အဖွဲ့အစည်းတရပ်အပေါ် ယင်းပုဒ်မ အရ တရားစွဲဆိုခွင့် ရှိမရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဒဂုံမြို့နယ် ပြည်သူ့ ကောင်စီသည် မြို့နယ် အာဏာပိုင် အဖွဲ့အစည်း တစ်ရပ်ဖြစ်ပြီး ၎င်း၏ ဆောင်ရွက်ချက် များသည် နိုင်ငံတော်၏ လုပ်ဆောင်ချက်များပင် ဖြစ်သည်။ နိုင်ငံတော်ပေါ်တွင်သီးခြားသက်သာခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၉ အရ၊ တရားမမှုစွဲဆိုခြင်းမပြုနိုင်ဟု ယင်းပုဒ်မခွဲ၌ပင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ ထို့ပြင် အဆိုပါပုဒ်မ ၉အရ စွဲဆိုသော မူလအမှုတွင်ချမှတ်သော အမိန့် သို့မဟုတ် ဒီကရီကို အယူခံခွင့် မရှိစေရဟုလည်း ၎င်းပုဒ်မ ၌ပင် ပြဋ္ဌာန်းထားသေးသည်။

ဦးဂုဏနန္ဒ နှင့် ဦးမင်းသူ (အတွင်းရေးမှူး၊
ဒဂုံမြို့နယ် ပြည်သူ့ ကောင်စီ) ပါ(၂)

သီးခြားသက်သာခွင့် အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၉ အရ တရားစွဲဆိုရာတွင် နှစ်နာသူကသာ တရားစွဲဆိုခွင့် ရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ဤအမှုတွင် ကိတ္တိမ မွေးစား စာချုပ်ကို ပယ်ဖျက်ရန် စွဲဆိုခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် သီးခြားသက်သာခွင့် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃၉ အရ စွဲဆိုခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ယူဆရမည် ဖြစ်သည်။ အဆိုပါ ပုဒ်မအရ ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်းတွင် တရားစွဲဆိုနိုင်ခွင့် မရှိပေ။ နှစ်နာသူ တစ်ဦးကသာ စွဲဆိုနိုင်ခွင့် ရှိပေသည်။ နှစ်နာသူ ဆိုရာ၌ သေသူ၏ ပစ္စည်းတွင် အကျိုးခံစားခွင့် ရှိသူ ဖြစ်ရပေမည်။

မောင်သိန်းဝင်း နှင့် ကိုမင်းအောင်

ကြို့ကြိုက်သက်သေ တဦးတည်း၏ သက်သေခံချက်ကိုအခြားအထောက် အခံ သက်သေ မရှိပဲ၊ မယုံကြည်ထိုက်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။အချင်းဖြစ် မြေနှင့် အိမ်ကို ဦးခင်ဆင့်က ငွေ ၁၀၀၀/- ပေး၍ ဝယ်ယူသည်ဟူသော အထောက် အထားမှာ ငွေပေးချေနေစဉ် ကြို့ကြိုက်ယင်း တွေ့မြင်ရသည်ဟု ထွက်ဆိုသော တရားပြိုင်သက်သေ မောင်မြရှိန် တဦးတည်း၏ သက်သေခံချက် သာ ရှိသည်။ ၎င်းသက်သေ မောင်မြရှိန်မှာ ကြို့ကြိုက်သက်သေ ဖြစ်သဖြင့် အခြားအထောက်အခံသက်သေမရှိပဲ ၎င်း၏သက်သေခံ ချက်ကို မယုံကြည်ထိုက်ပေ။

ဦးအောင်စိန် နှင့် ဦးခင်ဆင့်

တရားလို၏စွပ်စွဲချက်ကို တရားပြိုင်က တစုံတရာငြင်းဆန်ကန့်ကွက်ခြင်း မပြုပဲ နောက်ပိုင်းကျမှကန့်ကွက်တင်ပြလာပါမူ နောက်မှအကြံရ၍ လုပ်ကြံတင်ပြချက်သာ ဖြစ်သည်ဟု ယူဆရမည်ဖြစ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ဦးအောင်ဖေက အခမဲ့ နေထိုင်ခွင့် ပြုထား သည်ဟု နို့တစ်စာ၌ အတည့် အလင်း စွပ်စွဲထားပါလျက် ယင်း စွပ်စွဲချက် မမှန်မကန်ကြောင်း ဒေါ်ညွန့်တို့က ပြန်ကြားခြင်းမပြု သည်သာမက ရဲစခန်း၌ ဦးအောင်ဖေ၏ တိုင်ကြားချက် အရ

ခေါ်ယူမေးမြန်းသည့်အခါ၌လည်း တင်ပြခြင်းမပြုခဲ့ချေ။ အလားတူပင် ၁၉၇၁ ခုနှစ်၌ မြို့နယ်လုံခြုံရေးနှင့် အုပ်ချုပ်မှုကော်မီတီက ဖြန့်ဖြေရာ၌လည်း ခွင့်ပြုချက်အရ နေထိုင်ခြင်းမဟုတ်ပဲ အိမ်ငှားအဖြစ် နေသည်ဟု တင်ပြခြင်း မရှိခဲ့ချေ။

ထို့အပြင် ၁၉၇၄ ခုနှစ်က အချင်းဖြစ် အိမ်ပြဿနာကို ကျောက်တန်းမြို့နယ် ပြည်သူ့ကောင်စီအလုပ်အမှုဆောင် အဖွဲ့ဝင် လူမှုရေးကော်မတီဥက္ကဋ္ဌ ဦးအေးဌေး ရွှေတောင် ပြေရှင်းသည့်အချိန် ၌လည်း ဒေါ်ညွန့်တို့ကအိမ်ငှားခ တလ ၂၅ ကျပ် ပေးပြီး နေထိုင် လာသည်ဟု တင်ပြဖူးခြင်း မရှိကြောင်းမှာ ဦးအေးဌေး၏ ထွက် ချက်အရ ထင်ရှားပေသည်။ လူ့သဘာဝ အရ တဘက်သား အပေါ် တိကျသည့် စွပ်စွဲချက်ပြုခဲ့လျှင် ယင်းစွပ်စွဲချက်သည် မမှန် ပါက စွပ်စွဲခံရသူက ငြင်းဆန်ကန့်ကွက်မည်သာ ဖြစ်ပေသည်။ တစုံတရာ ငြင်းဆန် ကန့်ကွက်ခြင်းမပြုပဲ နောက်ပိုင်းကျမှ တင်ပြ လာပါမူ ယင်းတင်ပြချက်သည် နောက်မှ အကြံရ၍ လုပ်ကြံတင်ပြ ချက်သာ ဖြစ်သည်ဟု ယူဆရန်သာ ရှိပေသည်။

ဦးဘောင်ဖေ နှင့် ဒေါ်ညွန့်ပါ(၂)ဦး

◆◆◆◆

◆◆◆◆◆

090

အစုစပ် လုပ်ငန်း ဥပဒေပုဒ်မ ၄ အရ အစုစပ်လုပ်ငန်းဟု ဆိုနိုင်ရန်မှာ လုပ်ငန်းမှ အမြတ်အရှုံးတို့ကို အစုရှင်အားလုံးတို့က အချိုးကျ ဝေယူကြရန်နှင့် ကျခံကြရန် လိုအပ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ သက်သေခံ အမှတ် (က) စာချုပ် အရ ဒေါ်စန်းတင့်က ဟူစိန်ဘတ်(စ်)အား လစဉ်လတိုင်း ဖြတ်သည် ဖြစ်စေ၊ ရှုံးသည်ဖြစ်စေ တလလျှင်ငွေကျပ် ၁၅၀၀/- ပေးရမည်ဟု ကတိရှိသည့် အပြင် အကယ်၍ ဟူစိန်ဘတ်(စ်) သေဆုံးခဲ့လျှင် ယင်း၏ အမွေဆိုင်များအား ဆက်ပြီး တလငွေကျပ် ၁၅၀၀/- ပေးရမည်ဟုပါရှိသည်။ ဤအတိုင်းဆိုလျှင်လုပ်ငန်းမှအမြတ်အစွန်း ခွဲဝေပေးခြင်း ဖြစ်သည်ဟုမဆိုနိုင်ပေ။ သို့ဖြစ်၍ အစုစပ်လုပ်ငန်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၄ အရ အစုစပ်လုပ်ငန်းဖြစ်သည်ဟု မဆိုနိုင်ချေ။

သက်သေခံအမှတ် (က) အရ လုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး အကုန်
 အကျ စရိတ်အားလုံးကို ဒေါ်စန်းတင့်က ကျခံရမည်ဟု ပါရှိ
 သည်။ အစုစပ်လုပ်ငန်း၏ အခြေခံသဘောမှာ လုပ်ငန်းမှ အမြတ်
 အရှုံးတို့ကို အစုရှင် အားလုံးတို့က အမျိုးကျ ဝေယူကြရန်နှင့်
 ကျခံကြရန်ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ သက်သေခံ အမှတ် (က) အရ
 ပြုလုပ်ထားသော လုပ်ငန်းမှာ အစုစပ်လုပ်ငန်း ဖြစ်သည်ဟု မဆို
 နိုင်ချေ။

ဟူစိန်ဘတ်(၆) နှင့် ဒေါ်စန်းတင့်

အနုညာတ ခုံသမာဓိ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၃- တရားရုံး၏ လုပ်ပိုင်ခွင့်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ခုံသမာဓိ လူကြီးများ၏ အမည်ကို ထည့်သွင်း
 ဖော်ပြ မှတ်တမ်းတင်ရန် လုပ်ပိုင်ခွင့်မျိုးကို အနုညာတ ခုံသမာဓိ
 ဥပဒေပုဒ်မ ၃၃က တရားရုံးသို့ အပ်နှင်းထားခြင်း မရှိပေ။
 တရားရုံး၏ တာဝန်မှာ အစုစပ်စာချုပ်ပါ သဘောတူညီချက်၏
 အကျိုးသက်ရောက်မှုနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အဆုံးအဖြတ် ပေးရန်သာ
 ဖြစ်သည်။ ဦးအောင်ဟုတ်ရှောင်ပါ ၂ ဦး တို့က လျှောက်ထား
 တောင်းဆိုရာတွင် ယင်းသို့မှတ်တမ်းတင်ပေးရန်အတွက် ထည့်သွင်း
 တောင်းဆိုခြင်း ရှိသော်လည်း တရားရုံးက ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်
 နှင့် ညီညွတ်သော တောင်းဆိုချက်ကိုသာ စဉ်းစား အဆုံးအဖြတ်
 ပေးရမည် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် တိုင်းတရားရုံးက ယင်းတို့
 အမည်များ ထည့်သွင်း မှတ်တမ်း တင်ခြင်းမှာ လုပ်ပိုင်ခွင့်မရှိပဲ
 ဆောင်ရွက် ထားခြင်း ဖြစ်၍ အမိန့်မှ ယင်းအစိတ် အပိုင်းကို
 ပယ်ဖျက်ရပေမည်။

ဦးဘဆိုင်ပါ(၆)ဦး နှင့် ဦးအောင်ဟုတ်ရှောင်ပါ(၂) ဦး ...

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေ
 ပုဒ်မ ၁၂(၁)(က)အရ၊အိမ်လခကြေးများမပေး၍ အိမ်နှင့်လိမ္မ
 စွဲဆိုသည့်ကိစ္စတွင် ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၅(၃)ပါ ပြဋ္ဌာန်း
 ချက်များသည် သက်ဆိုင်ခြင်းမရှိ၍ ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်
 လွန်သော ကြေးများကို တောင်းခံပိုင်ခွင့် မရှိခြင်း။

လျှောက်ထားသူများက အဓိကအချက်အနေနှင့် တင်ပြသည် မှာတရားမစွဲဆိုမီလျှောက်ထားခံရသူအား အိမ်လခ ကျန်ငွေ ၈၀ လအတွက် ငွေကျပ် ၂၀၈၀/- ဖြစ်သည်ဟု နို့တစ်စာ ပေး၍ တောင်းဆိုခဲ့ကြောင်း၊ လျှောက်ထားခံရသူက ထိုသို့ဖော်ပြသည့် ငွေပမာဏကို လက်ခံခဲ့ပြီး ပေးဆပ်ပါမည်ဟု စာဖြင့် ဝန်ခံခဲ့ ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ပဋိညာဉ် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၅ (၃)အရ လျှောက်ထားသူသည် တောင်းဆိုသည့် ငွေပမာဏကို ပြန်ပေးပါ မည်ဟု စာဖြင့် ဝန်ခံထားသည့်အတွက် ကာလ စည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်သော ငွေများကိုလည်း ရထိုက်သည် စသည်ဖြင့် ဖြစ်သည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ဤအမှုမှာ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်၊ မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ (၁) (က) အရ အိမ်လခ ကြေးများမပေးသည့်အတွက် အိမ်နှင့်လိုမှု စွဲဆိုသောအမှု ဖြစ်သည်။ အိမ်လခကြေးများကို ရလိုကြောင်းဖြင့် စွဲဆိုသော အမှု မဟုတ်ချေ။ ထို့ကြောင့် ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန် နေသည့် ငွေပမာဏကို ပေးပါမည်ဟု လျှောက်ထားခံရသူက စာဖြင့် ဝန်ခံခဲ့သည်ဟူသော အချက်မှာ မှန်ကန်သည် ဆိုစေဦး၊ ပဋိညာဉ် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၅ (၃) ၏ ပြဋ္ဌာန်းချက်များသည် ဤအမှုနှင့် မသက်ဆိုင်ချေ။

အေအီးမဒါးပါ(၂)ဦး နှင့် ဒေါ်ရင်ရင်နု

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်၊ မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ (၁) (ဂ) - ရေဒီယိုသံများကို အသံချဲ့စက်ဖြင့် လိုသည်ထက်ပို၍ ကျယ်လောင်စွာ ဖွင့်ခြင်းသည် အနှောင့် အယှက် ဖြစ်စေသည့် ပြုကျင့်မှုကို ကျူးလွန်ရာ ရောက်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။အချင်းဖြစ်အခန်းတွင်အယူခံ တရားလို ပါရဂူ (ခ) မောင်ခင်ဆွေသည် ရေဒီယိုပြင်ဆိုင် ဖွင့်လှစ်ထားကြောင်း မှာ အငြင်းမပွားပေ။ ထိုရေဒီယိုပြင်ဆိုင်မှ ရေဒီယိုအသံများကို အသံချဲ့စက်ဖြင့် လိုသည်ထက် ပိုမို၍ ကျယ်လောင်စွာ ဖွင့်နေသဖြင့်

အိမ်ရှင် ဦးဆယ်က မိမိတို့ အနှောင့် အယှက် ဖြစ်ကြောင်း ထွက်ဆိုထားသော အချက်ပင်ဖြစ်သည်။ တရားလိုပြ သက်သေ များက မကြာခဏ ရေဒီယိုအသံများ ဆူညံနေကြောင်း ထောက်ခံ ထွက်ဆို ထားသည်။ အိမ်ရှင် ဦးဆယ်သည် အပေါ်တပ်တွင် နေထိုင်ပြီးအိမ်ငှားပါရဂူ (ခ) မောင်ခင်ဆွေသည် အောက်တပ်တွင် နေသဖြင့် ဆူညံသံများကို နီး ကပ်စွာ ကြား နေရ သည် ဆိုခြင်းမှာ ထင်ရှားပေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် မြို့နယ်တရားရုံး နှင့် တိုင်းတရားရုံးတို့က အိမ်ငှား ပါရဂူ (ခ) မောင်ခင်ဆွေသည် အိမ်ရှင် ဦးဆယ်အား စိတ်ငြိုငြင်စေသည့် သို့တည်းမဟုတ် အနှောင့် အယှက်ဖြစ်စေသည့် ပြုကျင့်မှုကို ကျူးလွန်ကြောင်း တသဘောတည်း ဆုံးဖြတ်ထားခြင်းမှာ မှားယွင်းသည်ဟု မဆို နိုင်ပေ။

ပါရဂူ (ခ) မောင်ခင်ဆွေ ပါ (၂) နှင့် ဦးဆယ်

၉၆၀ ပြည့်နှစ်၊ မြို့ပြဆိုင်ရာငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂(၁)(စ)အရ အိမ်ငှားအား ဖယ်ရှားပေးစေလိုမှုတွင် အိမ်ရှင် သည် မိမိကိုယ်တိုင် နေထိုင်ရန်ကိစ္စ သက်သက်အတွက်သာ ရယူလို ခြင်း ဖြစ်ရန်လိုအပ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်၊ မြို့ပြဆိုင်ရာငှားရမ်းခကြီးကြပ် ရေးအက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၂(၁) (စ) အရ ငှားရမ်း ထားသော အခန်းကို မိမိကိုယ်တိုင် နေထိုင်ရန်အတွက် သဘောရိုးဖြင့် ရယူ လိုခြင်း ဖြစ်မှသာလျှင် အိမ်ရှင်မှ ဒီကရီချမှတ်နိုင်သည်။ ယခု အမှု တွင် အယူခံတရားပြိုင် မနီက အချင်းဖြစ် အခန်းကို ကိုယ်တိုင် နေထိုင်ရန်အတွက် မဟုတ်ပဲ စီးပွားရေးအတွက် ဈေးရောင်းရန် အလို့ငှာ ရယူလိုခြင်း ဖြစ်၍ မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ (၁) (စ)နှင့် အကျုံးမဝင်သဖြင့် အယူခံ တရားပြိုင်သည် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၂(၁) (စ)အရ အိမ်ရှင်ချလိုမှု ဒီကရီကို မရထိုက်ပေ။

ကိုကျော်မြင့် နှင့် မနီ

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်၊ မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၅(၁)အရ ငှားရမ်းခ ကြွေးကျန်များကို ပေးဆပ်ခွင့် ရရှိသော အခွင့်အရေးသည် တကြိမ် တခါသာ ရရှိနိုင်သော အခွင့်အရေး ဖြစ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်၊ မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅(၁)အရ ငှားရမ်းခကြွေးကျန် များကို ပေးဆပ်ခွင့်ရရှိသော အခွင့်အရေးသည် တကြိမ်တခါသာ ရရှိနိုင်သော အခွင့်အရေးဖြစ်၍ တရားရုံးက ငှားရမ်းခ ကြွေးကျန် များကို မည်သို့ပေးဆပ်ရမည်ဟု အမိန့်ချမှတ်လျှင် တရားရုံးသည် ယင်း အမိန့် အတိုင်း တိကျစွာ လိုက်နာ ဆောင်ရွက်ရမည် ဖြစ်ပေသည်။ အကယ်၍ တရားရုံးသည် တရားရုံး၏ အမိန့်အတိုင်း လိုက်နာဆောင်ရွက်ခြင်း မပြုပဲ ပျက်ကွက်ခဲ့သော် ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၁၅(၁)အရ ငှားရမ်းခ ကြွေးကျန်များကို ပေးဆပ်နိုင်ရန်အတွက် နောက်ထပ် အခွင့်အရေး စောင်းပိုင်ခွင့် မရှိတော့ပေ။

ဒေါ်ကဝါဘီ နှင့် ဒေါ်ခင်သန်းအေး ပါ(၂)ဦး

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်၊ မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅(၁)ပါ ပေးရန် ကျန်ရှိနေသေးသော ငှားရမ်းခ— ယင်းငှား ရမ်းခကို ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးဝန်က သတ်မှတ်ထားပြီးဖြစ်လျှင် စံငှားရမ်းခသာ ဖြစ်ခြင်း။

ကြည့်မြင်တိုင် မြို့နယ်တရားရုံးတွင် အိမ်ရှင် ဦးတင်အောင်က အိမ်ငှား ဦးမြင့်သိန်းအပေါ် စွဲဆိုသော ဇာရီမှုအမှတ် ၅/၇၅ ၌ တရားရုံး ဦးမြင့်သိန်းက အိမ်လခ နှုန်းထား တွက်သည့် အခါ “စံငှားရမ်းခ” နှုန်း အတိုင်း တွက်ချက်ပေးပါရန်နှင့် ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေးဝန်က သတ်မှတ်သောစံငှားရမ်းခနှုန်းမှာ တလလျှင် ငွေကျပ် ၇၀/- ဖြစ်ကြောင်း တင်ပြသည်။ သို့ရာတွင် မြို့နယ်နှင့် တိုင်းတရားရုံးတို့က ဦးမြင့်သိန်း၏ တင်ပြချက်ကို လက်မခံပဲ

အိမ်ရှင် အိမ်ဌားတို့ ဦး သဘောတူခဲ့သည့် ပဋိညာဉ်နှုန်းအတိုင်း တလလျှင် ငွေကျပ် ၂၀၀/- ဖြင့် အိမ်လခများကို တွက်ချက် ပေးခဲ့သည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်၊ မြို့ပြဆိုင်ရာ ဌားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅ (၁) တွင် “ပေးရန် ကျန်ရှိ နေသေးသော ဌားရမ်းခ” ဟု ဖော်ပြထားရာ၌ ဌားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေးဝန်မှ စံဌားရမ်းခသတ်မှတ်သည်နှင့် တပြိုင်နက်စံဌား ရမ်းခနှုန်းအတိုင်းသာ တွက်ချက်ရပေမည်။

ဦးမြင့်သိန်း နှင့် ဦးတင်အောင်

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ဆိုင်ရာ ဌားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေးအက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၉-ဌားရမ်းခ အတွက် စွဲဆိုခြင်းမဟုတ်ပဲ ကြားကာလ အမြတ်အစွန်းအတွက် စွဲဆိုသော အမှုတွင် စံဌားရမ်းခသတ်မှတ်သည့် လက်မှတ်တင်ပြရန် မလိုခြင်း- ပစ္စည်းပိုင်ရှင်ဖြစ်စေကာမူ ယင်း ပစ္စည်းတွင် ဝင်ရောက်နေပြီး အခကြေးငွေမပေးလျှင် ၎င်းအပေါ် ပစ္စည်းထိန်းက ကြားကာလ အမြတ်အစွန်းများ တောင်းဆိုခွင့် ရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အယူခံတရားလို ဦးဘကျော်စွဲဆိုခဲ့သော အမှု မှာ အိမ်လခကြေးရလိုကြောင်းဖြင့် စွဲဆိုခဲ့ခြင်းမဟုတ်ပဲ ကြားကာ လအမြတ်အစွန်းရရန်အတွက် စွဲဆိုခဲ့ခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရ သည်။ ကြားကာလအမြတ်အစွန်းအတွက် စွဲဆိုသော အမှုတွင် ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ဌားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၉ အရ စံဌားရမ်းခ သတ်မှတ်သည့် လက်မှတ်ကို ရယူ တင်ပြရန် မလိုအပ်ပေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အယူခံတရားလိုဦးဘကျော်အား တရား ရုံးက အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရန် ခန့်အပ် ထားခြင်းဖြစ်သောကြောင့် အယူခံတရားပြိုင်သည် ယင်းပစ္စည်း၏ ပိုင်ရှင်ဖြစ်စေကာမူ ယင်းပစ္စည်းတွင် ဝင်ရောက်နေပြီး အခကြေး ငွေမပေးလျှင် ပစ္စည်းထိန်းက ကြားကာလ အမြတ်အစွန်းများ တောင်းဆိုပိုင်ခွင့် ရှိသည်။

ဦးဘကျော် နှင့် ဦးမြင့်သိန်း

သီးစားချထားသော ရာဘာခြံမှ အကျိုးအမြတ်များကို ရလို့မူ စွဲဆိုခြင်း- ၁၉၆၃ ခုနှစ် သီးစားချထားရေး ဥပဒေပုဒ်မ ၂ အရ လယ်ယာမြေဆိုသော စကားရပ် ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၇ နှင့် ၈ အရ တရားမရုံးတွင် စီရင်ပိုင်ခွင့် မရှိခြင်း။

လျှောက်ထားသူက အချင်းဖြစ် ရာဘာခြံမြေတွင် မိမိက ကုန်ကျငွေ၏ ၁/၃ ကို ထည့်ဝင်ခဲ့သဖြင့်၊ ရာဘာခြံမှ အကျိုးအမြတ်များ၏ ၁/၃ ရလို့မူဖြင့် လျှောက်ထားခံရသူ ၃ ဦးအပေါ် တရားစွဲဆိုသည်။ သက်သေခံချက်များ အရ အချင်းဖြစ် ရာဘာခြံမြေမှာ လျှောက်ထားခံရသူ ၃ ဦးတို့ သီးစားချထားသော ခြံမြေဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။ ယင်းအမှု၌ တရားမရုံးက စီရင်ပိုင်ခွင့်မရှိကြောင်း ပြည်နယ်တရားရုံးက ဆုံးဖြတ်ခဲ့သဖြင့် ဤပြင်ဆင်မှုကို လျှောက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ၁၉၆၃ ခုနှစ် သီးစားချထားရေး ဥပဒေပုဒ်မ ၂ ပုဒ်မခွဲ (၁) အပိုဒ်(ခ) ရှင်းလင်းချက်(၁)အရ၊ ကြက်ပေါင်စေးစိုက်ပျိုးသည့် ခြံမြေသည် လယ်ယာမြေဆိုသည့်စကားရပ်တွင် အကျုံးဝင်သည်။ ၁၉၆၃ ခုနှစ် သီးစားချထားရေး ဥပဒေပုဒ်မ ၇ အရ ခန့်ထားသည့် အဖွဲ့တစ်ခုခုက သီးစားချထားခြင်း ရှိပါက ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၈ အရ မည်သည့်တရားမရုံး သို့တည်းမဟုတ် အခွန်ရုံးတွင်မျှ ငြင်းဆိုပိုင်ခွင့်မရှိစေရဟု သတ်မှတ်ထားလေသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အချင်းဖြစ် ရာဘာခြံမြေများမှာ မြေယာကော်မတီမှ သီးစားချအပ်သော မြေဖြစ်ပြီးလျှင် လျှောက်ထားသူ ဦးရွှေဇံအောင်သည် ရာဘာခြံမြေတွင် မိမိကိုယ်တိုင် မလုပ်ပဲ စိုက်ထုတ်ထားသည့် အရင်းအနှီးအရ သီးစားခရလို့မူကို ငွေရလို့မူအဖြစ် လှည့်ပတ် တရားစွဲဆိုထားခြင်း သဘောသာဖြစ်သဖြင့်၊ သီးစားချထားရေးနှင့်ပတ်သက်၍ သွယ်ဝိုက်၍ သက်ဆိုင်သည့်သဘောသာဖြစ်၍ တရားမရုံးတွင် စီရင်ပိုင်ခွင့်မရှိဟု ယူဆသည်။

တရားမ ပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးသန့်စင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးလှဘုန်းနှင့် ဦးအေးမောင် တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရွှေတွင်

ဒေါ်ကဝါဘီ

နှင့်

ဒေါ်ခင်သန်းအေးပါ(၂)ဦး *

† ၁၉၇၀
စက်တင်ဘာ
၈ ရက်

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅(၁)အရ၊ ငှားရမ်းခ ကြွေးကျန်များကို ပေးဆပ်ခွင့် ရရှိသော အခွင့် အရေးသည် တကြိမ်တခါသာ ရရှိနိုင်သော အခွင့်အရေး ဖြစ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်၊ မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅(၁)အရ ငှားရမ်းခ ကြွေးကျန်များကို ပေးဆပ်ခွင့် ရရှိသော အခွင့်အရေးသည် တကြိမ်တခါသာ ရရှိနိုင်သော အခွင့်အရေးဖြစ်၍ တရားရုံးက ငှားရမ်းခ ကြွေးကျန်များကို မည်သို့ ပေးဆပ်ရမည်ဟု အမိန့်ချမှတ်လျှင် တရားရုံးသည် ယင်းအမိန့်အတိုင်း တိကျစွာလိုက်နာ ဆောင်ရွက်ရမည် ဖြစ်ပေသည်။ အကယ်၍ တရားရုံးသည် တရားရုံး၏အမိန့်အတိုင်း လိုက်နာဆောင်ရွက်ခြင်းမပြုပဲ ပျက်ကွက် ခဲ့သော် ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၁၅(၁) အရ ငှားရမ်းခ ကြွေးကျန်များကို ပေးဆပ်နိုင်ရန် အတွက် နောက်ထပ် အခွင့်အရေး တောင်းပိုင်ခွင့် မရှိတော့ပေ။

လျှောက်ထားသူ အတွက် - ဦးချစ်၊ ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ

လျှောက်ထားခံရသူများအတွက် - ဦးတင်အောင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ

* ၁၉၇၇ ခုနှစ်၊ တရားမ ဒုတိယ အယူခံမှု အမှတ် ၈၃

† ၁၉၇၇ ခုနှစ်၊ တရားမ အယူခံမှု အမှတ် ၁၄ (သထုံ) တွင် ချမှတ်သော (၁၄-၇-၇၇)နေ့စွဲပါ မွန်ပြည်နယ်တရားရုံး၏ အမိန့်ကို အယူခံမှု။

၁၉၇၀
ဒေါ်ကဝါဘီ
နှင့်
ဒေါ်ခင်သန်း
အေး
ပါ (၂)

သထုံမြို့နယ်တရားရုံး တရားမ ဇာရီမှုအမှတ် ၂/၇၃ တွင် တရားနိုင်
ဒေါ်ကဝါဘီများ ဖြစ်ကြသော ဒေါ်ခင်သန်းအေးနှင့် ဒေါ်ခင်သန်းထွေး (အယူခံ
တရားပြိုင်များ)တို့က တရားရုံးဖြစ်သော ဒေါ်ကဝါဘီ (အယူခံတရား
လို) အပေါ် ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး
အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ (၁) (က) အရ အယူခံတရားပြိုင်များ ရရှိထား
သော ဒီကရီကို အတည်ပြုလုပ်ပေးစေလိုကြောင်းဖြင့် ဇာရီမှုလျှောက်ထား
စွဲဆိုခဲ့သည်။ ယင်းဇာရီမှုတွင် တရားရုံးဖြစ်သော အယူခံတရားလို
ဒေါ်ကဝါဘီက ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး
အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅ (၁) အရ ငှားရမ်းခ ကျန်ငွေများ ပေးဆပ်ခွင့်ပြုရန်
လျှောက်ထားသည်ကို မြို့နယ်တရားရုံးက ခွင့်ပြု၍ ၂ ရက်အတွင်း ပေး
ဆပ်စေရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ ယင်းအမိန့်ကို တရားနိုင်ဖြစ်သော ဒေါ်ခင်
သန်းအေးနှင့် ဒေါ်ခင်သန်းထွေး (အယူခံတရားပြိုင်များ) ကမကျေနပ်၍
မွန်ပြည်နယ်တရားရုံးသို့ အယူခံဝင်ရောက်ရာ မူလရုံး၏အမိန့်ကို မွန်ပြည်
နယ်တရားရုံးက ပယ်ဖျက်လိုက်ပြီး အချင်းဖြစ် အိမ်ကို တရားရုံး ဒေါ်
ကဝါဘီက တရားနိုင်များဖြစ်ကြသော ဒေါ်ခင်သန်းအေးနှင့် ဒေါ်ခင်
သန်းထွေးတို့သို့ လက်ရောက်ပေးအပ်စေရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ ယင်း
အမိန့်ကို တရားရုံးဖြစ်သော အယူခံတရားလို ဒေါ်ကဝါဘီက မကျေနပ်
၍ ဗဟိုတရားရုံးသို့ ဒုတိယအယူခံဝင် ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

အယူခံတရားလို ဒေါ်ကဝါဘီ၏ အဓိက အကြောင်း ပြချက်မှာ
၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ
၁၂ (၁) (က) အရ ဒေါ်ခင်သန်းအေးနှင့် ဒေါ်ခင်သန်းထွေးတို့သည်
အနိုင်ဒီဂရီ ရရှိထားခြင်းမှာ မှန်သော်လည်း ငှားရမ်းခ ကြေးကျန်များ
ကို ပေးဆပ်လိုက်ပါက ဒေါ်ခင်သန်းအေးနှင့် ဒေါ်ခင်သန်းထွေးတို့
ရရှိထားသော အနိုင်ဒီဂရီသည် ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၁၅ (၁) အရ ပျက်ပြယ်
ရမည်ဖြစ်၍ အချင်းဖြစ်အိမ်ကို လက်ရောက်ပေးအပ်စေရန် ချမှတ်သော
မွန်ပြည်နယ် တရားရုံး၏ အမိန့်ကို ပြင်ဆင်ပေးသင့်သည်ဟူ၍ ဖြစ်သည်။
တရားရုံးဖြစ်သော အယူခံတရားလို ဒေါ်ကဝါဘီသည် ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်၊
မြို့ပြဆိုင်ရာငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅ (၁) အရ ငှားရမ်း
ခများကို အရစ်ကျပေးဆပ်ရန် သထုံမြို့နယ်တရားရုံး တရားမ ဇာရီမှု
အမှတ် ၅/၆၄ တွင်တစ်ကြိမ်၊ ၂/၇၃ တွင်တစ်ကြိမ်၊ ၂ ကြိမ် ၂ ခါမျှ
ခံစားခွင့် ရရှိပြီး ဖြစ်သော်လည်း အယူခံတရားလို ဒေါ်ကဝါဘီသည်
အရစ်ကျပေးဆပ်ရန် ရှိသည်ကို မှန်ကန်စွာ မပေးဆပ်ခဲ့ကြောင်း တွေ့ရှိ
ရသည်။ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေးအက်

ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅(၁)အရ ငှားရမ်းခ ကြွေးကျန်များကို ပေးဆပ်ခွင့်ရရှိသော အခွင့်အရေးသည် တကြိမ်တခါသာ ရရှိနိုင်သော အခွင့်အရေးဖြစ်၍ တရားရုံးက ငှားရမ်းခ ကြွေးကျန်များကို မည်သို့ ပေးဆပ်ရမည်ဟု အမိန့်ချမှတ်လျှင် တရားရုံးသည် ယင်းအမိန့်အတိုင်း တိကျစွာ လိုက်နာဆောင်ရွက်ရမည် ဖြစ်ပေသည်။ အကယ်၍ တရားရုံးသည် တရားရုံး၏ အမိန့်အတိုင်း လိုက်နာဆောင်ရွက်ခြင်း မပြုပဲ ပျက်ကွက်ခဲ့သော် ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၁၅(၁)အရ ငှားရမ်းခ ကြွေးကျန်များကို ပေးဆပ်နိုင်ရန် အတွက် နောက်ထပ်အခွင့်အရေး တောင်းပိုင်ခွင့် မရှိတော့ပေ။

၁၉၇၈
ဒေါ်ကဝါဘီ
နှင့်
ဒေါ်ခင်သန်း
အေး
ပါ (၂)

အထက်ပါ အကြောင်းများကြောင့် မွန်ပြည်နယ်တရားရုံး၏ အမိန့်သည် မှားယွင်းသည်ဟု မဆိုနိုင်သဖြင့် မွန်ပြည်နယ်တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီဂရီကို အတည်ပြုပြီးလျှင် ဒေါ်ကဝါဘီ ၏ အယူခံကို စရိတ်နှင့် တကွ ပလပ်လိုက်သည်။

တရားမ ပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးစိုးလှိုင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးလှဘုန်းနှင့် ဦးအေးမောင်
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရွှေတွင်

† ၁၉၇၀

ဧပြီလ
၂၀ ရက်

ကေကေပီလေး

နှင့်

တိဂျေကော့ ပါ (၃) ဦး *

တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၂၉ အရ တရားရှုံးက
တရားနိုင်အပေါ် စွဲဆိုထားသော အမှုမပြီးပြတ်မီ အတွင်း
တရားနိုင်က တရားရှုံးအပေါ် ဖွင့်လှစ်ထားသော ဇာရီမှုကို ဆိုင်းငံ
ထားနိုင်ခွင့်ရှိခြင်း— မူလအမှု၌ သော်လည်းကောင်း၊ ဇာရီမှု၌သော်
လည်း ကောင်း အမှုသည် အဖြစ် မပါဝင်ခဲ့သော အပြင်လူအတွက်
ဇာရီမှုကို အမိန့် ၂၁၊ နည်း ၂၉ အရ မဆိုင်းငံနိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၂၉ အရ
တရားရှုံးကတရားနိုင်အပေါ် စွဲဆိုထားသောအမှုမပြီးပြတ်မီအတွင်းတရား
နိုင်က တရားရှုံးအပေါ် ဖွင့်လှစ်ဆောင်ရွက်ထားသော ဇာရီမှုကိုဆိုင်းငံ
ထားနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် မပြီးပြတ်သေးသော အမှုနှင့် ဇာရီမှုနှစ်ခုလုံး
မှာ တရားနိုင် တရားရှုံးတို့ စပ်ကြားဖြစ်ပျက်သော မှုခင်းသာဖြစ်ရ
မည်။ ယခုအမှုတွင် လျှောက်ထားသူ ကေကေပီလေးမှာ ဇာရီမှု ပေါ်
ပေါက်လာသော တရားမမှုလမှု၌ သော်လည်းကောင်း၊ ဇာရီမှု၌သော်
လည်းကောင်း အမှုသည်အဖြစ် ပါဝင်ခဲ့သူ မဟုတ်ပဲအပြင်လူသာဖြစ်၍
တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၂၉ တွင် လုံးဝအကျုံးမဝင်
သောကြောင့် ဇာရီမှုကို ဆိုင်းငံ မိန့် မပေးနိုင်ပေ။

* ၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ တရားမပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၆၂

† ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ တရားမ ဆုံးဖြတ်ချက် ဆောင်ရွက်မှု အမှတ် ၃၊
(မင်္ဂလာတောင်ညွန့်) တွင် ချမှတ်သော (၂၇-၄-၇၆) နေ့စွဲပါ
ရန်ကုန်တိုင်း အမှတ် (၅) တရားရုံး၏ အမိန့်ကိုပြင်ဆင်မှု။

လျှောက်ထားသူ အ တွက် - မစ္စတာဆူဘန်း၊ ဗ ဟို တ ရား ရုံး
ရွှေနေ

၁၉၇၀
ကေကေပီ
လေး
နှင့်
တီဂျေကော့
ပါ (၃) ဦး

လျှောက်ထားခံရသူများအတွက် - ဦးသန်းမောင်၊ ဗ ဟို တ ရား ရုံး
ရွှေနေ

ဤအမှုမှာ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး အမှတ် (၅) တရားမဇာရီမူ အမှတ်
၃/၇၃ (မင်္ဂလာတောင်ညွန့်) ဇာရီမူကို ရပ်ဆိုင်းထားရန် ကေကေပီ
လေးက လျှောက်ထားခြင်းကို ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးက ပယ်လိုက်သဖြင့်
မကျေနပ်၍ ကေကေပီလေးက ဗဟိုတရားရုံးသို့ တရားမပြင်ဆင်မှု တင်
သွင်းခြင်းဖြစ်သည်။

အမှုအကျဉ်းချုပ်မှာ ဤအမှုတွင် လျှောက်ထားခံရသူအမှတ် (၁)
တီဂျေကော့သည် အဆောက်အဦကန်ထရိုက်တာ ဖြစ်၍ လျှောက်ထား
ခံရသူအမှတ် (၂) ဒေါ်အရှာဘီနှင့် အမှတ်(၃) မောင်စိန်မြင့်တို့အတွက်
အဆောက်အဦများကို ၂၃-၁၂-၆၀ နေ့စွဲပါ ပဋိညာဉ် စာချုပ်အရ
ဆောက်လုပ်ပေးခဲ့သည်။ ထိုသို့ တီဂျေကော့သည် ဒေါ်အရှာဘီနှင့်
မောင်စိန်မြင့်တို့အတွက် အိမ်အဆောက်အဦကိုဆောက်လုပ်ပေးရခြင်းတွင်
ငွေအင်အားမလုံလောက်၍ လျှောက်ထားသူ ကေကေပီလေးထံမှ ငွေများ
ကို ချေးယူခဲ့ပြီး ဆောက်လုပ်ပေးရသည်။ ထို့ကြောင့် ၂၃-၁၂-၆၀
နေ့စွဲပါ စာချုပ်အရ လျှောက်ထားခံရသူ အမှတ် (၂) ဒေါ်အရှာဘီ
နှင့် အမှတ်(၃) မောင်စိန်မြင့်တို့ထံမှ အဆောက်အဦ ဆောက်လုပ်ရသ
ဖြင့် ရစရာရှိသော ကန်ထရိုက်တာခ ကြေးငွေများကို တောင်းယူစေရန်
လျှောက်ထားခံရသူအမှတ်(၁)တီဂျေကော့က လျှောက်ထားသူ ကေကေ
ပီလေးအား ၁၇-၅-၆၁ နေ့စွဲပါ စာချုပ်ဖြင့် လွှဲပြောင်းပေးခဲ့သည်။
ထို့ကြောင့် လျှောက်ထားသူ ကေကေပီလေးသည် လျှောက်ထားခံရသူ
အမှတ် (၂) ဒေါ်အရှာဘီနှင့် အမှတ် (၃) မောင်စိန်မြင့်တို့ အပေါ်
ရစရာရှိသော ငွေများအတွက် တရားလို ပြုလုပ်၍ တရားစွဲဆိုရမည် ဖြစ်
သော်လည်း ထိုသို့ မပြုလုပ်ခဲ့ပဲ လျှောက်ထားခံရသူ အမှတ်(၁) တီဂျေ
ကော့ကိုသာ တရားလိုပြုလုပ်၍ ဒေါ်အရှာဘီနှင့် မောင်စိန်မြင့်တို့အပေါ်
တရားစွဲဆိုစေခဲ့သည်။ ထိုအမှုတွင် တီဂျေကော့သည် ဒေါ်အရှာဘီနှင့်
မောင်စိန်မြင့်တို့အပေါ် စွဲဆိုသည့်အတိုင်း ငွေ ၁၆၈၄၉-ကျပ်ကို အနိုင်
ဒီကရီ ရရှိခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ တီဂျေကော့သည် အနိုင်ဒီကရီ ရရှိသူဖြစ်၍
ဒေါ်အရှာဘီနှင့် မောင်စိန်မြင့်တို့အပေါ် ဇာရီမူပွင့်လှစ်ပြီး အချင်းဖြစ်

၁၉၇၀
ကေကေပီ
လေး
နှင့်
တီဂျေကော့
ပါ(၃)ဦး

တိုက်အိမ်ကို လေလံတင် ရောင်းချရမည့်အဆင့်သို့ ရောက်ရှိနေပြီးဖြစ်သည်။ ထိုအခါ ကေကေပီလေးကဒေါ်အရှာဘီနှင့် မောင်စိန်ကြီးတို့ထံမှ ရရန်ရှိသော ငွေများသည် မိမိသာရထိုက်သဖြင့် ထိုအနိုင်ဒီကရီမှာ မိမိသာလျှင် အမှန်တကယ်ပိုင်ဆိုင်၍ အကျိုးခံစားထိုက်သူ ဖြစ်ပြီး တီဂျေကော့အနေဖြင့် အကျိုးခံစားခွင့်မရှိဟု အကြောင်းပြကာ တီဂျေကော့က ဒေါ်အရှာဘီနှင့် မောင်စိန်ကြီးတို့အပေါ် ဖွင့်လှစ်စွဲဆိုခဲ့သည့် ဇာရီမှုကို ရပ်ဆိုင်းထားရန် လျှောက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးမှ လည်းယင်းဇာရီမှုကို ရပ်ဆိုင်းရန်မသင့်၍ ကေကေပီလေး၏ လျှောက်ထားခြင်းကို ပယ်လိုက်ပြီးဖြစ်သည်။

ထိုသို့ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးမှကေကေပီလေး၏ ဇာရီမှုရပ်ဆိုင်းထားရန် လျှောက်ထားခြင်းကို ပယ်လိုက်သဖြင့် ကေကေပီလေးသည် မကျေနပ်သောကြောင့် တီဂျေကော့အပေါ်တွင် သီးခြားသက်သာခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂ အရ တီဂျေကော့ထံမှ မိမိရရန်ရှိသော ငွေများ မရရှိ၍ မိမိ၏ နစ်နာမှုအတွက် ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံးတွင် တရားစွဲဆိုခဲ့ရာတွင်လည်း ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးအမှတ် (၅)တရားမမှုလမှု အမှတ် ၁၃/၇၃ တွင် ကေကေပီလေး၏ လျှောက်ထားချက်ကို ပယ်ချခြင်း ခံရပြန်သည်။

သို့ဖြစ်၍ ကေကေပီလေးက ဗဟိုတရားရုံးသို့ အယူခံဝင်ရောက်ရာ ဗဟိုတရားရုံး အယူခံမှု အမှတ် ၂၅/၇၅ တွင် ၃-၅-၇၆ နေ့က လျှောက်ထားသူ ကေကေပီလေး၏ အမှုကိုပယ်လိုက်ပြီး ဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံးအနေဖြင့် ကေကေပီလေးက ဗဟိုတရားရုံးမှ ပယ်လိုက်သော အမှုကို မကျေနပ်၍ ဗဟိုဥပဒေရုံးမှ တဆင့် စောဒကမှုတင်သွင်းထားရာ ယင်းစောဒကမှု ပြီးသည်အထိ အဆိုပါ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးအမှတ် (၅) တရားမ ဇာရီမှု အမှတ် ၃/၇၃ (မင်္ဂလာတောင်ညွန့်) ဇာရီမှုကို ရပ်ဆိုင်းထားပေးရန် လျှောက်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၂၉ အရ တရားရုံးက တရားနိုင်အပေါ် စွဲဆိုထားသော အမှုမပြီးပြတ်မှီ အတွင်း တရားနိုင်က တရားရှုံးအပေါ် ဖွင့်လှစ်ဆောင်ရွက်ထားသော ဇာရီမှုကို ဆိုင်းငံ့ထားနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် မပြီးပြတ်သေးသော အမှုနှင့် ဇာရီမှု နှစ်မျှစလုံးမှာ တရားနိုင် တရားရှုံးတို့ စပ်ကြားဖြစ်ပျက်သော မှုခင်းသာ ဖြစ်ရမည်။ ယခုအမှုတွင် လျှောက်ထားသူ ကေကေပီလေးမှာ ဇာရီမှု ပေါ်ပေါက်

လာသော တရားမမှုလမှု၌ သော်လည်းကောင်း၊ ဇာရီမှု၌ သော်လည်းကောင်း၊ အမှုသည်အဖြစ် ပါဝင်ခဲ့သူ မဟုတ်ပဲ အပြင်လူသာဖြစ်၍ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၂၉ တွင် လုံးဝအကျုံးမဝင်သောကြောင့် ဇာရီမှုကို ဆိုင်းငံ့မိန့် မပေးနိုင်ပေ။

၁၉၇၈
ကေကေစီ
လေး
နှင့်
တီရေကော့
ပါ (၃)ဦး

သို့ဖြစ်၍ ကေကေစီလေး၏ ရန်ကုန်တိုင်း ဇာရီမှုအမှတ် ၃/၇၃ ကို ဆိုင်းငံ့ထားရန် လျှောက်ထားသော ပြင်ဆင်မှုကို စရိတ်နှင့်တကွ ပယ်လိုက်သည်။

တရားမဒုတိယအယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဦးတင်အောင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးအေးမောင်နှင့်ဦးသန့်စင်
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရွှေတွင်

†၁၉၇၀
ဇွန်လ
၈ ရက်

ဦး ကျော် ဇံ
နှင့်
ဦး စောလှ အောင် *

ချေလွှာတွင် ချေပထားခြင်းမရှိသောအချက်ကို အယူခံတွင်အကြောင်းပြ
ပိုင်ခွင့်မရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။အယူခံတရားပြိုင်သည်၁၉၄၅ ခုနှစ်၊မေလတွင်ပိုင်
ဆိုင်သူ မဟုတ်ဟု အယူခံတရားလိုက ၎င်း၏ချေလွှာအားဖြင့် ချေပထား
ခြင်းမရှိ၍ မူလရုံးက ယင်းအချက်နှင့် ပတ်သက်၍ ငြင်းချက်ထုတ်ခြင်း၊
အစစ်ခံချက်များ ရယူခြင်းမရှိကြောင်း တွေ့ရသည်။ တရားမကျင့်ထုံး
ဥပဒေအမိန့် ၈၊ နည်း ၂ တွင် တရားပြိုင်သည် မိမိ၏ချေလွှာအားဖြင့်
တရားလို၏ အမှုမှာ မည်သည့်အကြောင်းကြောင့် စွဲဆိုခွင့်မရှိကြောင်းကို
အတိအကျထည့်သွင်းထုချေရမည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားပြီးနည်း ၅ တွင် ထိုသို့
ထုချေခြင်း မရှိလျှင် တရားလို၏ တင်ပြချက်ကို ဝန်ခံသည်ဟု ကောက်
ယူရမည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ မိမိက ထိုသို့မထုချေခဲ့၍ နစ်နာသည်ဟု
ယူဆလျှင် အမိန့် ၆ နည်း ၁၇ အရ ဤဒုတိယအယူခံမှု တက်ရောက်
သည့် အဆင့်အထိ ချေလွှာကို ပြင်ဆင်ရန် လျှောက်ထားနိုင်ခွင့်ရှိသည်။
သို့သော် ထိုသို့လျှောက်ထားခြင်း မရှိခဲ့ပေ။ ယင်းသို့ဆောင်ရွက်ပိုင်ခွင့်
များ ရှိပါလျက် ကျင့်သုံးခဲ့ခြင်း မရှိသည်ကို ယခုမှထည့်သွင်းစဉ်းစားရန်
သင့်လျော်မည် မဟုတ်ပေ။

အယူခံတရားလိုအတွက် — ဦးထွန်းအောင်ဇံ၊ ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ

အယူခံတရားပြိုင်အတွက်— ဦးဘတင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ

* ၁၉၇၇ ခုနှစ်၊ တရားမ ဒုတိယအယူခံမှု အမှတ် ၇၄
† ၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ တရားမ အယူခံမှုအမှတ် ၂၅ တွင် ချမှတ်သော
(၂၀-၅-၇၇) နေ့စွဲပါ ရခိုင်ပြည်နယ် တရားရုံး၏ အမိန့်ကို
အယူခံမှု။

ရခိုင်ပြည်နယ်၊ ကျောက်တော်မြို့၊ မြို့နယ်တရားရုံး ၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ တရားမမှုလမှ အမှတ် ၁ တွင် အယူခံတရားပြိုင် ဦးစောလှအောင် သည် အယူခံတရားလို ဦးကျော်ဇံ (ခ) လှကျော်ဇံ အပေါ် အချင်းဖြစ် နေအိမ်မှ ထွက်ခွာသွားစေရန် အမှုစွဲဆိုအနိုင်ရရှိခဲ့သည်။ အယူခံတရား လို ဦးကျော်ဇံက ပြည်နယ်တရားရုံးသို့ အယူခံဝင်ရောက်ခဲ့သော်လည်း ထပ်မံအရေး နိမ့်ခဲ့သည်။ ဤဒုတိယအယူခံမှုမှာ မြို့နယ်တရားရုံးနှင့် ပြည် နယ်တရားရုံးတို့၏ ဆုံးဖြတ်ချက်များကို မကျေနပ်သဖြင့် လျှောက်ထား လာခြင်း ဖြစ်သည်။

၁၉၇၀
ဦးကျော်ဇံ
နှင့်
ဦးစောလှ
အောင်

အမှုအကျဉ်းချုပ်မှာ အယူခံတရားပြိုင် ဦးစောလှအောင်သည် အချင်း ဖြစ် အိမ်ကို အယူခံတရားလို ဦးကျော်ဇံအား ငှားရမ်းခ တလ ၃၀/- နှုန်းဖြင့် ငှားရမ်းခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ဦးကျော်ဇံသည် ၁-၁၁-၆၇ နေ့မှ အမှုစွဲဆိုသည့် ၂၀-၁-၇၄ နေ့အထိ အိမ်လခများပေးခဲ့ခြင်း မရှိသည့် အပြင် အိမ်ကိုဖျက်ဆီးခဲ့သည်။ အချင်းဖြစ်အိမ်ကို ဦးစောလှအောင်က ကိုယ်တိုင် နေထိုင် ရန် အတွက် ပြန်လည်ရယူလိုသည်။ ထို့ကြောင့် ၂၄-၉-၇၃ နေ့စွဲပါ အကြောင်းကြားစာ ပေးပို့ပြီး ဖယ်ရှားပေးရန် လောင်းဆိုခဲ့သည်။ ဦးကျော်ဇံက ဖယ်ရှားပေးခြင်း မရှိသဖြင့် အမှုစွဲဆို ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အယူခံတရားလို၏ အယူခံမှုလျှောက်လွှာတွင်အမှုမှာ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ (၁) (စ)နှင့် အကျုံးဝင်သည့် အလျောက် ယင်းဥပဒေပုဒ်မအရ ဆုံးဖြတ်ရန်ဖြစ်ခြင်း၊ အယူခံတရားပြိုင်သည် ၁၉၄၅ ခုနှစ် မေလတွင် ပိုင်ဆိုင်သူမဟုတ်ခြင်း၊ အယူခံတရားပြိုင်သည် အချင်းဖြစ် အိမ်တည်ရှိရာ ကျောက်တော်မြို့တွင် အမြဲနေထိုင်သူ မဟုတ်၍ ရိုးဖြောင့်သော သဘောဖြင့် ရယူလိုခြင်းမဟုတ် ခြင်း၊ အယူခံတရားပြိုင်သည် အယူခံတရားလိုအား တရားဝင်နို့တစ်စာ မပေးခဲ့ခြင်း စသည့် အကြောင်း ပြချက် များကို အဓိကထား၍ တင်ပြ သည်။

မူလရုံး၏ အမှုတွဲပါ အဆိုလွှာကို သေချာစွာ လေ့လာသည့် အခါ မည်သည့်ဥပဒေ မည်သည့် ပုဒ်မဖြင့် စွဲဆိုခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ရေးသား ဖော်ပြချက် မပါရှိသော်လည်း အပိုဒ်(၁) (၄)နှင့် (၅)အရ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ (၁) (စ)အရ စွဲဆိုခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားသည်။ ထို့အပြင် မြို့နယ်တရားရုံး

၁၉၇၀
ဦးကျော်စံ
နှင့်
ဦးစောလှ
အောင်

နှင့် တိုင်းတရားရုံးတို့၏ ဆုံးဖြတ်ချက်များကိုကြည့်လျှင် ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ (၁) (စ) အရ ဆုံးဖြတ်ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပေါ်လွင်နေပေသည်။ ထို့ကြောင့် ဤရုံး အနေနှင့် အထူးသုံးသပ်ရန်လိုမည် မဟုတ်တော့ပေ။ ဒုတိယအကြောင်း ပြချက်နှင့် ပတ်သက်၍ အယူခံတရားပြိုင်သည် ၁၉၄၅ ခုနှစ် မေလတွင် ပိုင်ဆိုင်သူ မဟုတ်ဟု အယူခံတရားလိုက ၎င်း၏ချေလွှာအားဖြင့် ချေပ ထားခြင်း မရှိ၍ မူလရုံးက ယင်းအချက်နှင့် ပတ်သက်၍ ငြင်းချက်ထုတ် ခြင်း၊ အစစ်ခံချက်များ ရယူခြင်းမရှိကြောင်း တွေ့ရသည်။ တရားမကျင့် ထုံးဥပဒေအမိန့် ၈၊ နည်း ၂ တွင် တရားပြိုင်သည် မိမိ၏ချေလွှာအား ဖြင့် တရားလို၏အမှုမှာ မည်သည့်အကြောင်းကြောင့် စွဲဆိုခွင့်မရှိကြောင်း ကို အတိအကျ ထည့်သွင်းထုချေရမည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားပြီး နည်း ၅ တွင် ထိုသို့ ထုချေခြင်း မရှိလျှင် တရားလို၏ တင်ပြချက်ကို ဝန်ခံသည်ဟု ကောက်ယူရမည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ မိမိက ထိုသို့ မထုချေခဲ့၍ နစ်နာ သည်ဟု ယူဆလျှင် အမိန့် ၆၊ နည်း ၁၇ အရ ဤဒုတိယ အယူခံမှု တက်ရောက်သည့် အဆင့်အထိ ချေလွှာကို ပြင်ဆင်ရန် လျှောက်ထားနိုင် ခွင့်ရှိသည်။ သို့သော် ထိုသို့လျှောက်ထားခြင်း မရှိခဲ့ပေ။ ယင်းသို့ဆောင် ရွက်ပိုင်ခွင့်များ ရှိပါလျက်ကျင့်သုံးခဲ့ခြင်း မရှိသည်ကို ယခုမှ ထည့်သွင်း စဉ်းစားရန် သင့်လျော်မည် မဟုတ်ပေ။ ထို့အပြင် ယင်းအချက်နှင့် ပတ်သက်၍ စဉ်းစားနိုင်ရန်မှာ အမှုတွဲတွင်ခိုင်လုံပြည့်စုံပြီး ထင်ထင်ရှားရှား ဖြစ်သော အထောက်အထားများ ရှိရန်လိုအပ်သည်။ ယခုမူအမှုတွဲပါ သက်သေခံ ချက်များအရ ယင်းအချက်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ သက်သေခံ အထောက်အထားတင်ပြခဲ့ခြင်း မရှိပေ။ ထို့ကြောင့် ယခုမှ လာရောက် တင်ပြခြင်းကို လက်ခံနိုင်ခြင်း မရှိဟု ဆိုရပေမည်။

တတိယ အကြောင်းပြချက်ဖြစ်သည့် အယူခံ တရားပြိုင် ဦးစောလှ အောင်သည် စစ်တွေမြို့တွင် နေထိုင်သူဖြစ်ပြီး ကျောက်တော်မြို့တွင် အမြဲနေထိုင်သူ မဟုတ်သဖြင့် သဘောရိုးဖြင့် ရယူလိုခြင်း မဟုတ်ဆိုသည့် အချက်နှင့် ပတ်သက်၍ လေ့လာလိုက်သည့် အခါ အယူခံတရားပြိုင် ဦးစောလှအောင်မှာ အသက် ၇၀ ကျော် ရွှေနေတဦးဖြစ်ပြီး၊ ကျောက် တော်မြို့သို့ ပြန်လည်လာရောက် နေထိုင်လုပ်ကိုင် စားသောက်လိုသူဖြစ် ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ဦးစောလှအောင်သည် ကျောက်တော်မြို့၌ အခြား အိုးအိမ် ရှိကြောင်းမှာလည်း လုံးဝမပေါ်ပေါက်ပေ။ အယူခံတရားလို က ဦးစောလှအောင်သည် အချင်းဖြစ် အိမ်ကို ရောင်းစားလို၍ ၎င်းအား ထွက်ခွာစေလိုခြင်း ဖြစ်ကြောင်း တင်ပြထားသော်လည်း အထောက်

အထား တစုံတရာမရှိပေ။ ထို့ကြောင့် ဤတင်ပြချက်ကိုလည်း လက်ခံရန် အကြောင်းမရှိပေ။

၁၉၇၈
ဦးကျော်စိ
နှင့်
ဦးစောလှ
အောင်

နောက်ဆုံးတင်ပြချက်နှင့် ပတ်သက်၍ အယူခံ တရားလိုကိုယ်တိုင်က “နောက်ဆုံးအကြိမ် ရွှေနေဦးကျော်စောလှထံမှတစ်ဆင့် ဦးကျော်စိအား နေအိမ်မှ ထွက်သွားရန် ပေးအပ်သည့် နို့တစ်စာကို လက်ခံရရှိသည်မှာ မှန်ပါသည်” ဟု အစစ်ခံထားသည်ဖြစ်၍ အခြေအမြစ်မရှိသောတင်ပြချက် ဟု ဆိုရပေမည်။

သို့ဖြစ်၍ မြို့နယ်တရားရုံးနှင့် တိုင်းတရားရုံးတို့၏ ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် ဒီကရီတို့ကို အတည်ပြုပြီး ဤဒုတိယအယူခံမှုကို စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်လိုက်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်သည်။

ရွှေနေစရိတ် ၅၀/-သတ်မှတ်သည်။

တရားမဒုတိယအယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးလှဘုန်း၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးစိုးလှိုင် နှင့် ဦးအေးမောင်
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရှေ့ တွင်

၂၀၉၇၀
မေလ
၄ ရက်

ကိုကျော်မြင့်
နှင့်
မနိ*
မနိ

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်၊ မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ
၁၂ (၁) (စ) အရ အိမ်ငှားအားဖယ်ရှား ပေးစေလိုမှုတွင် အိမ်ရှင်
သည် မိမိကိုယ်တိုင်နေထိုင်ရန် ကိစ္စသက်သက်အတွက်သာ ရယူလိုခြင်း
ဖြစ်ရန်လိုအပ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်၊ မြို့ပြဆိုင်ရာငှားရမ်းခကြီးကြပ်
ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ (၁) (စ) အရ ငှားရမ်းထားသော အခန်းကို
မိမိကိုယ်တိုင် နေထိုင်ရန်အတွက် သဘောရိုးဖြင့် ရယူလိုခြင်းဖြစ်မှသာ
လျှင် အိမ်ရှင်မူဒီကရီ ချမှတ်နိုင်သည်။ ယခုအမှုတွင် အယူခံတရားပြိုင်
မနိက အချင်းဖြစ်အခန်းကို ကိုယ်တိုင်နေထိုင်ရန်အတွက် မဟုတ်ပဲစီးပွား
ရေးအတွက် ဈေးရောင်းရန်အလို့ငှာ ရယူလိုခြင်းဖြစ်၍ မြို့ပြဆိုင်ရာငှား
ရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ (၁) (စ) နှင့် အကျိုးမဝင်
သဖြင့်အယူခံတရားပြိုင်သည် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်
ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ (၁) (စ) အရ အိမ်ရှင်ချလို့မူဒီကရီကို မရထိုက်ပေ။

အယူခံတရားလိုအတွက် — ဒေါ်ခင်ဆွေရီ၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

အယူခံတရားပြိုင်အတွက် — ဦးထွန်းဝင်း၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

ဤအမှုမှာ ဝါး ခယ် မမြို့နယ် တရားရုံး တရားမမူလမှု အမှတ်
၁၄/၇၅ တွင် အယူခံတရားပြိုင်မနိက အယူခံတရားလို ကိုကျော်မြင့်
အား ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်၊ မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေ
ပုဒ်မ ၁၂ (၁) (စ) အရ အိမ်ခန်းမှဖယ်ရှားပေးရန် တရားစွဲဆိုခဲ့ရာ အယူခံ

* ၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ တရားမဒုတိယ အယူခံမှုအမှတ် ၈၀

† ၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ တရားမ အယူခံမှု အမှတ် ၂ တွင် ချမှတ်သော
(၁၉-၅-၇၆) နေ့စွဲပါ ရော့ဘတ်တိုင်း တရားရုံး၏ အမိန့်ကို
အယူခံမှု။

တရားပြိုင် ကိုကျော်မြင့်အား အချင်းဖြစ်အိမ်ခန်းမှ ဖယ်ရှားပေးရန် အမိန့်ဒီကရီချမှတ်ခဲ့သည်။ ကိုကျော်မြင့်က မကျေနပ်၍ ရောဂတီတိုင်း တရားရုံးသို့ အယူခံဝင်ရောက်ခဲ့ရာ ရောဂတီတိုင်းတရားရုံး တရားမအယူခံ အမှတ် ၂/၇၆ တွင် မြို့နယ်တရားရုံး၏ အမိန့်ကိုအတည်ပြု၍ အယူခံ ကို ပယ်ပစ်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် အယူခံတရားလို ကိုကျော်မြင့်က ဗဟို တရားရုံးသို့ ဒုတိယအယူခံ ဝင်ရောက်ခြင်းဖြစ်သည်။

အမှုအကျဉ်းချုပ်မှာ ဝါးခယ်မမြို့နယ်၊ ကျုံမငေးမြို့၊ အမှတ် ၁၉ ငါးစိမ်းဈေးလမ်းဒေါင့်ရှိ အချင်းဖြစ်အိမ်ခန်းကို အယူခံတရားပြိုင် မနီက ပိုင်ရှင်ဖြစ်၍ အယူခံတရားလိုကိုကျော်မြင့်က ငှားရမ်းအသုံးပြုနေသူဖြစ် သည်။ အခန်းကို အယူခံတရားပြိုင်မနီကမိမိကိုယ်တိုင်ဈေးရောင်းလိုသဖြင့် ပြန်လည်ရရှိလိုကြောင်း လျှောက်ထားစွဲဆိုရာ မြို့နယ်တရားရုံးက သဘော ရိုးဖြင့် ရယူလိုခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဆုံးဖြတ်လျက် အယူခံတရားလိုအား အချင်းဖြစ်အိမ်ခန်းမှ တလအတွင်း ဖယ်ရှားပေးရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

ယင်းအမိန့်ကို အယူခံတရားလို ကိုကျော်မြင့်က မကျေနပ်၍ တိုင်း တရားရုံးသို့ အယူခံဝင်ရောက်သော်လည်း မအောင်မြင်ခဲ့ချေ။ အယူခံ တရားလို ကိုကျော်မြင့်၏ အဓိကအကြောင်းပြချက်များမှာ အယူခံတရား ပြိုင်မနီသည် အချင်းဖြစ်အိမ်ခန်းတွင် မိမိကိုယ်တိုင် ဈေးရောင်းချနိုင် မည့် အခြေအနေမရှိသဖြင့် အချင်းဖြစ်အိမ်ခန်းကို သဘောရိုးဖြင့် ရယူ လိုခြင်းမဟုတ်၍ စွဲဆိုသည့်ဒီကရီကို မရထိုက်ကြောင်းနှင့် အောက်ရုံးမှ အမိန့်ဒီကရီများကို ပြင်ဆင်ပယ်ဖျက်ပေးသင့်ကြောင်း ဟူ၍ဖြစ်သည်။
၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ (၁)(စ) အရ ငှားရမ်းထားသော အခန်းကို မိမိကိုယ်တိုင် နေထိုင်ရန် အတွက် သဘောရိုးဖြင့် ရယူလိုခြင်းဖြစ်မှသာလျှင် အိမ်နှင့်မူဒီကရီချမှတ် နိုင်သည်။ ယခုအမှုတွင် အယူခံတရားပြိုင်မနီက အချင်းဖြစ်အိမ်ခန်းကို ကိုယ်တိုင်နေထိုင်ရန်အတွက်မဟုတ်ပဲ စီးပွားရေးအတွက် ဈေးရောင်းရန် အလို့ငှာရယူလိုခြင်းဖြစ်၍ မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးအက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၂ (၁) (စ)နှင့် အကျုံးမဝင်သဖြင့် အယူခံတရားပြိုင်သည် မြို့ပြဆိုင်ရာငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ (၁) (စ)အရ အိမ်နှင့်ချလိုမူဒီကရီကို မရထိုက်ပေ။

သို့ဖြစ်၍ မြို့နယ်တရားရုံးနှင့် တိုင်းတရားရုံးတို့က ချမှတ်ထားသော အမိန့်နှင့် ဒီကရီများကို စရိတ်နှင့်တကွ ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။

တရားမ ပထမအယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးလှမောင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးစိုးလှိုင်နှင့် ဦးအေးမောင်
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရွှေ တွင်

†၁၉၇၀
ဇွန်လ
၂၉ ရက်

ဦး ချန် ပို့ ပါ (၂) ဦး
နှင့်
ဒေါ်စိန် ပါ (၂) ဦး *

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၉၆ (၃)အရ နှစ်ဘက်သဘောတူ ပြေငြိမ်း
သည့် ဒီကရီကို အယူခံဝင်ခွင့် မရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၉၆(၃)အရဆိုလျှင်
နှစ်ဘက်သဘောတူ ပြေငြိမ်းသည့် ဒီကရီကို အယူခံဝင်ခွင့်မရှိချေ။ အမှုတွဲ
ရှိ ၁၀-၁၀-၇၇ ရက် နေ့စွဲပါ မှတ်တမ်းကို စိစစ်လိုက်သည့် အခါ ထိုနေ့
က တရားရုံးမှ ချမှတ်သည့် ဒီကရီသည် နှစ်ဘက်သဘောတူ ပြေငြိမ်း
သည့် ဒီကရီဖြစ်ကြောင်း ပေါ်လွင်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် တရားမကျင့်ထုံး
ဥပဒေပုဒ်မ ၉၆ (၃) အရ ဤလျှောက်လွှာကို ခွင့်မပြုနိုင်သည့် အတွက်
စရိတ်နှင့် တကွ ပလပ်လိုက်သည်။

အယူခံတရားလိုများအတွက် - ဦးသန်းအောင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ
အယူခံတရားပြိုင်များအတွက် - ဦးထင်အောင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ

အယူခံတရားလို ဦးချန်ပို့၊ ဒေါ်ကင်းအိန်နှင့် အယူခံ တရားပြိုင်
ဒေါ်စိန်နှင့် ဒေါ်လှရွှေတို့သည် မော်လမြိုင်မြို့တွင် ဆန်စက်လုပ်ငန်းကို
စပ်တူလုပ်ခဲ့ကြရာမှ အငြင်းပွားကြပြီး ဒေါ်စိန်က အယူခံတရားလိုများ
အပေါ် မှန်ပြည်နယ်တရားရုံး တရားမမူလမှုအမှတ် ၂ (မ)/၇၅ တွင်
အစုစပ်လုပ်ငန်း ဖျက်သိမ်းပေးရန်နှင့် စာရင်းအင်းများ ကောက်ယူရန်
တရားစွဲဆိုခဲ့သည်။ ၁၀-၈-၇၇ ရက်နေ့တွင် နှစ်ဘက်မှ တရားရုံးသို့

* ၁၉၇၇ ခုနှစ်၊ တရားမ ပထမ အယူခံမှု အမှတ် ၄၃

† ၁၉၇၇ ခုနှစ်၊ တရားမမူလမှုအမှတ် ၂ (မ) တွင် ချမှတ်သော
(၁၀-၁၀-၇၇) နေ့စွဲပါ မှန်ပြည်နယ် တရားရုံး၏ အမိန့်ကို
အယူခံမှု။

ကြေးအေးလွှာတင်ကြသည်။ ၂၇-၉-၇၇ ရက် နေ့တွင် ဒေါ်စိန်၏ အကျိုးဆောင်က ကြေးအေးလွှာတွင် သတ်မှတ်ထားသည့် နောက်ဆုံးနေ့ ဖြစ်၍ ဆန်စက်ကို လွှဲပြောင်းပေးရန် လျှောက်ထား တင်ပြခဲ့သည်။ ၂၈-၉-၇၇ ရက် နေ့၊ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းအရ ဦးချန်ပို့က ရက်ချိန်း ထပ်မံ တောင်း၍ နောက်ဆုံး အကြိမ် အနေဖြင့် ဆန်စက်ကို ရောင်းရန် ၁၀-၁၀-၇၇ ရက်နေ့သို့ ချိန်းဆိုလိုက်သည်။ ထိုနေ့တွင် ပြေငြိမ်းသည့် ဒီကရီချမှတ်သည်ဟု တရားရုံးက အမိန့်ချသည်။ တရားရုံးက ချမှတ် ပေးသည့် ဒီကရီအရ ဆိုလျှင် ဒေါ်စိန်က ဦးချန်ပို့တို့အား ငွေကျပ် ၄၀၀၀၀/- ပေးရန် ဖြစ်သည်။ ယင်းငွေကျပ် ၄၀၀၀၀/- ကို ဦးချန်ပို့က ရရှိသည့်အခါ ဆန်စက်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ပိုင်ဆိုင်မှု စွန့်လွှတ်ကြောင်း စာချုပ်ကို ဦးချန်ပို့တို့က ချုပ်ပေးရန်ဖြစ်သည်။ ယင်းဒီကရီကို မကျေနပ် ၍ ဦးချန်ပို့တို့က ဗဟိုတရားရုံးသို့ အယူခံမှုတင်သွင်းခြင်း ဖြစ်သည်။

၁၉၇၈
ဦးချန်ပို့ ပါ
(၂) ဦး
နှင့်
ဒေါ်စိန် ပါ
(၂) ဦး

ဤအယူခံမှုတွင် စဉ်းစားရန် အဓိက အချက်မှာ ၁၀-၁၀-၇၇ ရက်နေ့က မှန်ပြည်နယ်တရားရုံး ချမှတ်သည့် အမိန့်မှာ အယူခံဝင်ခွင့် ရှိသော အမိန့် ဟုတ်မဟုတ်ဟူသော အချက်ဖြစ်သည်။ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၉၆ (၃) အရ ဆိုလျှင် နှစ်ဘက်သဘောတူ ပြေငြိမ်းသည့် ဒီကရီကို အယူခံဝင်ခွင့် မရှိချေ။ အမှုတွဲရှိ ၁၀-၁၀-၇၇ ရက်နေ့စွဲပါ မှတ်တမ်းကို စိစစ်လိုက်သည့်အခါ ထိုနေ့က တရားရုံးမှ ချမှတ်သည့် ဒီကရီ သည် နှစ်ဘက်သဘောတူ ပြေငြိမ်းသည့် ဒီကရီဖြစ်ကြောင်း ပေါ်လွင် ပေသည်။ ထို့ကြောင့် တရားမ ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၉၆ (၃) အရ ဤလျှောက်လွှာကို ခွင့်မပြုနိုင်သည့် အတွက် စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်လိုက် သည်။ တရားရုံးအဆင့်ဆင့်တို့၏ တရားစရိတ်တို့ကို အယူခံတရားလိုတို့က ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။

တရားမဒုတိယအယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးထွန်းအောင်ကျော်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးစိုးလှိုင် နှင့်
ဦးကြည်မြ တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရွှေ့တွင်

ဦး ဂုဏ်နန္ဒ

နှင့်

ဦးမင်းသူ၊ (အတွင်းရေးမှူး

ဒဂုံမြို့နယ်ပြည်သူ့ကောင်စီ) ပါ(၂)*

† ၁၉၇၀
ဇန်နဝါရီ
၃ ရက်

သီးခြားသက်သာခွင့် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၉ အရ စွဲဆိုမှု— အာဏာပိုင်
အဖွဲ့အစည်းတရပ်အပေါ် ယင်းပုဒ်မအရ တရားစွဲဆိုခွင့် ရှိမရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဒဂုံမြို့နယ် ပြည်သူ့ကောင်စီသည် မြို့နယ်အာဏာ
ပိုင်အဖွဲ့အစည်းတစ်ရပ်ဖြစ်ပြီး ၎င်း၏ဆောင်ရွက်ချက်များသည် နိုင်ငံတော်
၏ လုပ်ဆောင်ချက်များပင် ဖြစ်သည်။ နိုင်ငံတော်ပေါ်တွင် သီးခြား
သက်သာခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၉ အရ၊ တရားမမှုစွဲဆိုခြင်း မပြုနိုင်ဟုယင်း
ပုဒ်မခွဲ၌ပင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ ထို့ပြင် အဆိုပါပုဒ်မ ၉ အရ စွဲဆိုသော
မူလအမှုတွင် ချမှတ်သော အမိန့် သို့မဟုတ် ဒီကရီကို အယူခံခွင့် မရှိစေရ
ဟုလည်း ၎င်းပုဒ်မ၌ပင် ပြဋ္ဌာန်းထားသေးသည်။

အယူခံ တရားလို အတွက် — ဦးစံသိန်း(၁)၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

အယူခံတရားပြိုင်များအတွက်— မဲစွတာအက်(စ်)ကေဂျီ.ရှ်၊ ဥပဒေ
ဝန်ထမ်းအဆင့် (၁)

ဤအမှုမှာ အယူခံတရားပြိုင်များ ဖြစ်သူ ဒဂုံမြို့နယ်ပြည်သူ့ကောင်စီ
အတွင်းရေးမှူး ဦးမင်းသူပါ ၂ တို့က အယူခံတရားလို ဦးဂုဏ်နန္ဒအား
ရန်ကုန်မြို့ ဂေါ်ဒဝင်လမ်း အမှတ် ၂၃ အိမ်တော်ရာဝင်း ပရိယတ္တိ

* ၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ တရားမ ဒုတိယ အယူခံမှု အမှတ် ၃၂။

† ၁၉၇၅ ခုနှစ်၊ တရားမ အယူခံမှု အမှတ် ၂ (ဒဂုံ) တွင်
ချမှတ်သော (၄-၂-၇၆) နေ့စွဲပါရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး၏ဒီကရီကို
အယူခံမှု။

အဘယာရာမ စာသင်တိုက်မှ တရားစွဲနှင့်ချသည့်ဟု ဆို၍ ၎င်းအားနေရာ ပြန်လည်ပေးရန်၊ အယူခံတရားလို ဦးဂုဏနန္ဒက ဒဂုံမြို့နယ်တရားရုံး တွင် တရားမကြောင်းဖြင့် တရားစွဲဆိုခဲ့ရာ၊ မြို့နယ်တရားရုံးက အမှုတွင် တရားစွဲဆိုရန် အကြောင်းချင်းရာ မပေါ်ပေါက်သဖြင့် ပလပ်ခဲ့သည်။ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးသို့ အယူခံ ဝင်ရောက်သော်လည်း မအောင်မြင်ခဲ့ ချေ။ ထို့ကြောင့် အယူခံတရားလိုက တိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်ကို မကျေနပ်သဖြင့် ဗဟိုတရားရုံးသို့ ဒုတိယ အယူခံဝင်ရောက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

၁၉၇၀
ဦးဂုဏနန္ဒ
နှင့်
ဦးမင်းသူ
(အတွင်းရေး
မှူး၊ ဒဂုံမြို့နယ်
ပြည်သူ့
ကောင်စီ)
ပါ (၂)

တရားပြိုင်ဦးမင်းသူပါ ၂ တို့မှာဒဂုံမြို့နယ် ပြည်သူ့ကောင်စီ၏ အစည်း အဝေး ဆုံးဖြတ်ချက်အရ ကောင်စီကစေခိုင်းရာတွင် ဆောင်ရွက်ခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။ ဤကဲ့သို့ ဆောင်ရွက်ရခြင်းမှာ ၁၉၇၁ ခုနှစ် မှစ၍ ဒဂုံမြို့နယ် ပရိယတ္တိအဘယာရာမ စာသင်တိုက်တွင် သီတင်းသုံး လျက်ရှိသော ဦးဂုဏနန္ဒနှင့် ဦးဥတ္တမတို့သည် အချင်းချင်း ပဋိပက္ခဖြစ်လာ ကြပြီး၊ သံဃာအချင်းချင်း အဓိကရုဏ်းဖြစ်လာရန် အခြေသို့ ရောက်ရှိ သည်တွင် ဒဂုံမြို့နယ်ပြည်သူ့ကောင်စီက ယင်းစာသင်တိုက်ကို ချိပ်ပိတ် ရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး၊ မြို့နယ်ပြည်သူ့ကောင်စီ အတွင်းရေးမှူး ဦးမင်းသူနှင့် မြို့နယ်ပြည်သူ့ရဲတပ်ဖွဲ့မှူး ဦးမော်လွင်ထွန်းတို့အား တာဝန်ပေးအပ်ရာ ၎င်းတို့က ၂၆-၇-၇၄ နေ့တွင် အဆိုပါ စာသင်တိုက်ကို ချိပ်ပိတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဒဂုံမြို့နယ်ပြည်သူ့ကောင်စီသည်မြို့နယ်အာဏာပိုင်အဖွဲ့အစည်းတစ်ရပ် ဖြစ်ပြီး ၎င်း၏ဆောင်ရွက်ချက်များသည် နိုင်ငံတော်၏ လုပ်ဆောင်ချက် များပင် ဖြစ်သည်။ နိုင်ငံတော်အပေါ်တွင် သီးခြားသက်သာခွင့် အက် ဥပဒေပုဒ်မ ၉ အရ၊ တရားမမှုစွဲဆိုခြင်းမပြုနိုင်ဟု ယင်းပုဒ်မခွဲ၌ပင် ပြဋ္ဌာန်း ထားသည်။ ထို့ပြင် အဆိုပါပုဒ်မ ၉ အရ စွဲဆိုသော မူလမှုတွင် ချမှတ် သော အမိန့်၊ သို့မဟုတ် ဒီကရီကို အယူခံခွင့် မရှိစေရဟုလည်း ၎င်းပုဒ်မ ၌ပင် ပြဋ္ဌာန်းထားသေးသည်။

အထက်ဖော်ပြပါ အကြောင်းများကြောင်း အယူခံကို စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်လိုက်သည်။

တရားမ ပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးစိုးလှိုင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးတင်အောင်နှင့် ဦးလှဘုန်း
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရွှေတွင်

† ၁၉၇၀

နိုဝင်ဘာ

၂၉ ရက်

ဦး စိုး စံ ပါ (၂) ဦး

နှင့်

ဒေါ်ကျင်ပု ပါ (၂) ဦး *

တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၄၁၊ နည်း ၅ အရ ဇာရီမှုကို ဆိုင်းငံ့ခြင်း
မှာ အယူခံမှုကို အကြောင်းပြု၍ ဆိုင်းငံ့သည်ဖြစ်ခြင်း— တရားမ
ကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၂၉ အရ ဇာရီမှုကို ဆိုင်းငံ့ခြင်း
မှာ တရားနိုင်အပေါ် တရားရှုံးက တရားတစ်ထုံး စွဲဆိုထားသည့်အမှု
ကြောင့် ဆိုင်းငံ့သည်ဖြစ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး တရားမမူလမှု အမှတ်
၁၀၂/၇၇ တွင် မင်္ဂလာတောင်ညွန့် မြို့နယ်တရားရုံး၏ ဇာရီမှုအမှတ်
၅၈/၇၇ ကို ဆိုင်းငံ့ထားရန် ထုတ်သည့် အမိန့်မှာ တရားမကျင့်ထုံး
ဥပဒေအမိန့် ၄၁၊ နည်း ၅ အရ ထုတ်သည့် အမိန့် ဖြစ်ကြောင်း
အမှုတွဲအရ ပေါ်လွင်ပေသည်။ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၄၁၊
နည်း ၅ မှာ အယူခံမှုများ၌ အယူခံရုံးက မူလရုံး၏ ဆောင်ရွက်မှုများ
ကို အယူခံအတောအတွင်း ဆိုင်းငံ့အမိန့်ထုတ်ပေးနိုင်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်း
ချက် ဖြစ်သည်။ ယခုအမှုမှာမူ ဒေါ်ကျင်ပုက ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးတွင်
ဦးစိုးစံတို့ အပေါ်စွဲဆိုသည့် မူလအမှု ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ယင်းမူလ
အမှုစစ်ဆေးနေသည့် အတောအတွင်း မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်တရားရုံး
သို့ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၄၁၊ နည်း ၅ အရ ဆိုင်းငံ့မိန့်ထုတ်
ခြင်းမှာ ဥပဒေအရ မှားယွင်းသည်။

* ၁၉၇၇ ခုနှစ်၊ တရားမ ပြင်ဆင်မှု အမှတ် ၁၀၁

† ၁၉၇၇ ခုနှစ်၊ တရားမမူလမှုအမှတ် ၁၀၂ တွင် ချမှတ်သော
(၁၅-၁၁-၇၇) နေ့စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်း အမှတ်(၁) တရားရုံး၏
အမိန့်ကိုပြင်ဆင်မှု။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။တရားရုံးက တရားမမှုတွင် ဒီကရီ ချမှတ်ပြီး နောက် ယင်းအမှုမှ တရားရုံးသည် ယင်းအပေါ် ဒီကရီ ချမှတ်ခြင်း ခံရ သည့် အမှုမှ တရားနိုင်အပေါ် တရားတစ်ထိုးထပ်မံစွဲဆိုသည့်အခါ ပထမ မှု ဒီကရီအရ ဖွင့်လှစ်သည့် ဇာရီမှုကို နောက်ထပ် စွဲဆိုသည့် အမှု စစ်ဆေးနေသည့် အတောအတွင်း ယင်းတရားရုံးက တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၂၉ အရ ဆိုင်းငံ့အမိန့် ထုတ်ပေးနိုင်သည်။ သို့သော် တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၂၉နှင့် အကျုံး ဝင်ရန်လိုအပ်သည့် အချက်တချက်မှာ ဒုတိယမူစွဲဆိုသည့် တရားလိုသည် ပထမမှုမှ တရားရုံး ဖြစ်ရမည်။ ဤအမှုတွင် မင်္ဂလာတောင်ညွန့် မြို့နယ် တရားရုံး ဇာရီမှု အမှတ် ၅၈/၇၃ ပေါက်ဖွားလာသည့် တရားမမှုလ မှုမှာ ယခင်ရန်ကုန်မြို့တော် တရားမရုံး၊ တရားမမှုလမှုအမှတ် ၁၀၅၃/၅၈ ဖြစ်သည်။ ယင်းအမှုတွင် ယခုလျှောက်ထားခံရသူဒေါ်ကျင်ပုသည် တရား ရုံးတစ်ဦး မဟုတ်ပေ။ ယင်းအမှုတွင် ဒေါ်ကျင်ပုသည်တရားပြိုင် တဦး အဖြစ်ဖြင့် ပါဝင်ခဲ့ခြင်း မရှိခဲ့ပေ။ သို့ဖြစ်၍ ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံးက တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ အမိန့် ၂၁၊ နည်း ၂၉ အရလည်း ဆိုင်းငံ့အမိန့် ထုတ်နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

၁၉၇၈
ဦးစိုးစံပါ
(၂) ဦး
နှင့်
ဒေါ်ကျင်ပု
ပါ (၂) ဦး

လျှောက်ထားသူများအတွက်— ဦးတီပီဝမ်း၊ ဗဟိုတရားရုံး ရွှေနေ
လျှောက်ထား ခံရသူ အတွက်— ဦးကြည်ရှိန် (ကိုယ်တိုင်)

ယခင် ရန်ကုန် မြို့တော် တရားမရုံး၊ တရားမမှုလမှု အမှတ် ၁၀၅၃/၅၈ တွင် လျှောက်ထားသူ ဦးစိုးစံနှင့် ဒေါ်ရင်ရင်နွဲ့တို့က လျှောက်ထားခံရသူ ဦးကြည်ရှိန်အပေါ် ရန်ကုန်မြို့ ကန်တော်မင်တိုက် နယ်၊ ရပ်ကွက်အမှတ် ၁၂ (အက်ဖ်) မြေကွက်အမှတ် ၁၃၉ ကိုပိုင်ဆိုင် ကြောင်းနှင့် ယင်းမြေကွက်ပေါ်ရှိ အိမ်ကိုဦးကြည်ရှိန်က ဖယ်ရှားပေး ရန်နှင့် ကြားကာလအတွက် လျော်ကြေး ငွေများရရှိစေရန် အနိုင်ဒီကရီ ရရှိခဲ့သည်။ ယင်းဒီကရီအရ ရရန်ရှိသည့်တရားစရိတ်များနှင့် လျော်ကြေး ငွေကျပ် ၂၂၆၆/၅၀ ပြား အတွက် ဦးစိုးစံတို့က ယခင် ရန်ကုန်မြို့ တော် တရားမရုံး တရားမဇာရီမှုအမှတ် ၁၄၄၅/၆၂ တွင် အချင်း ဖြစ်သည့်အိမ်ကို ဝရမ်းကပ်၍ လေလံတင်ရောင်းချပေးရန် လျှောက်ထားခဲ့ သည်။ ယင်းဇာရီမှုတွင် အချင်းဖြစ်အိမ်ကို လေလံပစ်ရန်အတွက် ဝရမ်း ကပ်ခဲ့သည်။ ထိုသို့ ဝရမ်းကပ်လိုက်သည့် အခါ လျှောက်ထားခံရသူ ဦးကြည်ရှိန်၏ ဇနီး လျှောက်ထားခံရသူ အမှတ် (၁) ဒေါ်ကျင်ပုက

၁၉၇၀
ဦးစိုးစံပါ
(၂) ဦး
နှင့်
ဒေါ်ကျင်ပု
ပါ (၂) ဦး

ဝရမ်းခွါပေးရန် တရား မကျင့် ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၅၀ အရ လျှောက်ထားခဲ့သည်။ ယင်းလျှောက်လွှာကို ပလပ်လိုက်သည့် အတွက် ဒေါ်ကျင်ပုက ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး တရားမမှုလမှု အမှတ် ၁၀၂/၇၇ တွင် တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၆၃ အရ အချင်းဖြစ်အိမ်ကို ဝရမ်းကပ်ခွင့် မရှိကြောင်း မြက်ဟကြေငြာပေး ရန် လျှောက်ထားသူ ဦးစိုးစံတို့အပေါ် တရားတစ်ထုံးထပ်မံစွဲဆိုခဲ့သည်။ ယင်းသို့တရားစွဲဆိုပြီး ယင်းအမှုအတောအတွင်း လျှောက်ထားသူများက မင်္ဂလာတောင်ညွန့် မြို့နယ်တရားရုံးတွင် ဖွင့်လှစ်သည့် ဇာရီမူ အမှတ် ၅၀/၇၃ ကို ဆိုင်းငံ့ထားပေးရန် လျှောက်ထားခဲ့သည်။ ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံးက ဒေါ်ကျင်ပု လျှောက်ထားသည့် အတိုင်း ယင်းဇာရီမူကို ဆိုင်းငံ့ထားရန် အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။ ယင်းအမိန့်ကို မကျေနပ်၍ ဗဟိုတရားရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှု လျှောက်လွှာတင်ခြင်းဖြစ်သည်။

ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး တရားမမှုလမှု အမှတ် ၁၀၂/၇၇ တွင် မင်္ဂလာတောင်ညွန့် မြို့နယ်တရားရုံး၏ ဇာရီမူ အမှတ် ၅၀/၇၃ ကို ဆိုင်းငံ့ ထားရန် ထုတ်သည့် အမိန့်မှာ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၄၁၊ နည်း ၅ အရ ထုတ်သည့် အမိန့် ဖြစ်ကြောင်း အမှုတွဲအရ ပေါ်လွင်ပေသည်။ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၄၁၊ နည်း ၅ မှာ အယူခံမှုများ၌ အယူခံရုံးက မူလရုံး၏ ဆောင်ရွက်မှုများကို အယူခံ အတောအတွင်း ဆိုင်းငံ့အမိန့် ထုတ်ပေးနိုင်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းချက်ဖြစ် သည်။ ယခုအမှုမှာမူ ဒေါ်ကျင်ပုက ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံးတွင် ဦးစိုးစံ တို့အပေါ် စွဲဆိုသည့် မူလအမှုဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ယင်းမူလအမှု စစ် ဆေးနေသည့် အတောအတွင်း မင်္ဂလာတောင်ညွန့် မြို့နယ်တရားရုံးသို့ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၄၁၊ နည်း ၅ အရ ဆိုင်းငံ့အမိန့်ထုတ်ခြင်း မှာ ဥပဒေအရ မှားယွင်းသည်။

တရားရုံးက တရားမမှုတွင် ဒီကရီချမှတ်ပြီး နောက်ယင်းအမှုမှ တရား ရှုံးသည် ယင်းအပေါ် ဒီကရီချမှတ်ခြင်း ခံရသည့်အမှုမှ တရားနိုင်အပေါ် တရားတစ်ထုံး ထပ်မံစွဲဆိုသည့်အခါ ပထမမှုမှ ဒီကရီအရ ဖွင့်လှစ်သည့် ဇာရီမူကို နောက်ထပ် စွဲဆိုသည့်အမှု စစ်ဆေးနေသည့် အတောအတွင်း ယင်းတရားရုံးက တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၂၉ အရ ဆိုင်းငံ့အမိန့်ထုတ်ပေးနိုင်သည်။ သို့သော် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ အမိန့် ၂၁၊ နည်း ၂၉ နှင့် အကျုံးဝင်ရန် လိုအပ် သည့် အချက် တစ်ချက်မှာ ဒုတိယမှု စွဲဆိုသည့် တရားလိုသည် ပထမမှုမှ တရားရှုံးဖြစ်ရ

မည်။ ဤအမှုတွင် မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ် တရားရုံးဇာရီမှ အမှတ်
၅၈/၇၃ ပေါက်ဖွားလာသည့် တရားမကြီးမှုမှာ ယခင် ရန်ကုန်မြို့
တော် တရားမရုံး၊ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၁၀၅၃/၅၈ ဖြစ်သည်။
ယင်းအမှုတွင် ယခုလျှောက်ထားခံရသူ ဒေါ်ကျင်ပုသည် တရားရှုံး
တစ်ဦးမဟုတ်ပေ။ ယင်းအမှုတွင် ဒေါ်ကျင်ပုသည် တရားပြိုင်တစ်ဦးအဖြစ်
ဖြင့် ပါဝင်ခဲ့ခြင်း မရှိခဲ့ပေ။ သို့ဖြစ်၍ ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံးက တရား
မ ကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၂၉ အရလည်း ဆိုင်းငံ့အမိန့်ထုတ်
နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

၁၉၇၈
ဦးစိုးစံပါ
(၂)ဦး
နှင့်
ဒေါ်ကျင်ပု
ပါ (၂)ဦး

အထက်ဖော်ပြပါ အကြောင်းများကြောင့် ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၏
အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။ တရားစရိတ်ကျပ်ငွေ ၈၀/-ခွင့်ပြုသည်။

တရားမ ပထမ အယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးသန့်စင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးတင်အောင်နှင့် ဦးလှဘုန်း
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရွှေတွင်

†၁၉၇၀

ဇွန်လ
၃၀ ရက်

ဦး စိုး ဝင်း

နှင့်

ဦးဘရင် ပါ (၂) ဦး *

တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၁၇၊ နည်း ၃- မည်သည့်အခြေအနေတွင်
တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေ အမိန့် ၁၇၊ နည်း ၃ အရ တရားရုံးက
ဆောင်ရွက်နိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အဓိကအားဖြင့် ပျက်ကွက်ခြင်းမှာ သက်သေစာ
ရင်းတင်ရန် ပျက်ကွက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သက်သေစာရင်းကို တင်ပြီးမှသာ
စစ်ဆေးရန်ရက်ကို သတ်မှတ်သင့်ပေသည်။ သက်သေစာရင်းတင်ရန် ပျက်
ကွက်ရုံမျှနှင့် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၁၇၊ နည်း ၃ အရ အမိန့်ချ
မှတ်နိုင်မည်မဟုတ်ပေ။ ၂၂-၄-၇၆ နေ့တွင် သက်သေများပျက်ကွက်
ခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍လည်း တရားရုံးအနေဖြင့် မည်ကဲ့သို့ဆက်လက်ဆောင်
ရွက်မည်ကို ထိုနေ့မှာပင် အမိန့်ချမှတ်ရပေမည်။ သို့ရာတွင် တရားရုံး
သည် ဤကဲ့သို့အမိန့်ချမှတ်ခြင်းမပြုပဲ သက်သေများတင်ပြရန် ပျက်ကွက်
မှုနှင့်ပတ်သက်၍ လျှောက်လွှာတင်ရန်ချိန်းဆိုပေးသဖြင့် ၂၉-၄-၇၆ နေ့
တွင် တရားလိုက လိုအပ်သည့်လျှောက်လွှာကို တင်ပြီးဖြစ်သည်။ တရား
ရုံးသည် သက်သေများတင်ပြရန် ပျက်ကွက်ခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ တရား
လိုအား မေးမြန်းရန်မလိုပဲ ဆက်လက်ဆောင်ရွက်နိုင်ပါလျက် တရားလို
အား မေးမြန်းခြင်းမှာ အကြောင်းပြချက် ကောင်းလျှင် လက်ခံမည့်
သဘောပေါ်ပေါက်လျက် ရှိပေသည်။ ဤကဲ့သို့အခြေအနေတွင် တရား
ရုံးအနေဖြင့် တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၁၇၊ နည်း ၃ အရ ဆောင်
ရွက်ရန် လိုအပ်တော့မည်မဟုတ်ပေ။ သို့ဖြစ်၍ မူလတရားရုံးက အမိန့်

* ၁၉၇၇ ခုနှစ်၊ တရားမ ပထမ အယူခံမှုအမှတ် ၁၀

† ၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ တရားမမူလမှု အမှတ် ၆ တွင်ချမှတ်သော
(၁၃-၅-၇၆) နေ့စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၏အမိန့်ကို အယူခံမှု။

၁၇၊ နည်းဥပဒေ ၃ အရ အမှုကိုပလပ်ခြင်းမှာ ဥပဒေအရ မှားယွင်းပေသည်။

၁၉၇၈
ဦးစိုးဝင်း
နှင့်
ဦးဘရင်ပါ
(၂) ဦး

အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးဘကျော်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ
အယူခံတရားပြိုင်များအတွက်-ဦးသန်းတင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

အယူခံတရားလို ဦးစိုးဝင်းက အယူခံတရားပြိုင် ဦးဘရင်ပါ ၂ဦးအပေါ် တာမွေမြို့နယ်၊ နတ်မောက်လမ်း၊ ခြံအမှတ် ၆-က အတွင်းရှိ အချင်းဖြစ်အိမ်တွင် ကျူးကျော်နေထိုင်သူများဖြစ်၍ ထိုအိမ်မှထွက်ခွာသွားစေရန် ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး တရားမမှုလမှု အမှတ် ၆/၇၄ အရ စွဲဆိုခဲ့သည်။ ထိုအမှုတွင် အယူခံတရားလို (မူလရုံးတရားလို) ဦးစိုးဝင်းကို စစ်ဆေးပြီးနောက် တရားလိုပြ သက်သေများစစ်ဆေးရန် ချိန်းဆိုသော ၂၂-၄-၇၆ နေ့မတိုင်မီ ၁၈-၃-၇၆ နေ့တွင် နောက်တိုးသက်သေစာရင်းတင်ရန် ချိန်းဆိုခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း ၁၈-၃-၇၆ နေ့တွင် အယူခံတရားလိုများက သက်သေစာရင်း မတင်သည့်အပြင်၊ အမှုစစ်ဆေးမည့် ၂၂-၄-၇၆ နေ့၌လည်း သက်သေများခေါ်လာခြင်း မပြုသဖြင့် ၁၃-၅-၇၆ နေ့တွင် အမှုကို တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၁၇၊ နည်း ၃ အရ စရိတ်ဖြင့်ပလပ်လိုက်သည်။ ယင်းအမိန့်ကိုအယူခံတရားလိုကမကျေနပ်၍ အမှုကို ဆက်လက်စစ်ဆေးခွင့် ရရှိရေးအတွက် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၉၆ အရ ဗဟိုတရားရုံးသို့ အယူခံ ဝင်ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

နောက်ရုံးချိန်းရက်တွင် သက်သေခံချက်များ တင်ပြရန် သို့မဟုတ် သက်သေများ ရုံးရှေ့သို့ရောက်ရှိရန် သို့မဟုတ် အမှုပြီးပြတ်စေရန်အတွက် ကိစ္စတခုခု ဆောင်ရွက်ရန် တရားရုံးက ရက်ချိန်းပေးလိုက်ပြီးနောက် တရားရုံး၏သတ်မှတ်ချက်အရ ဆောင်ရွက်ရန်တာဝန်ရှိသည့်ဘက်မှဆောင်ရွက်ရန် ပျက်ကွက်မှသာလျှင် တရားရုံးသည် ယင်းသို့ချိန်းဆိုထားသည့်နေ့ရက်တွင် တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၁၇၊ နည်း ၃ အရ ဆောင်ရွက်ပိုင်ခွင့်ရှိသည်။

ယခုအမှု၏ ၄-၃-၇၆ နေ့စွဲပါ မှတ်တမ်းအရ တရားလိုကိုစစ်ဆေးပြီး ၁၈-၃-၇၆ ရက်နေ့တွင် သက်သေစာရင်းတင်ရန်နှင့် ၂၂-၄-၇၆ ရက်နေ့တွင် တရားလိုဘက် သက်သေများစစ်ဆေးရန် တရားရုံးက အမှု

၁၉၇၀
ဦးစိုးဝင်း
နှင့်
ဦးဘရင်ပါ
(၂) ဦး

ချိန်းဆိုလိုက်ကြောင်း ပေါ်လွင်သည်။ ၁၈-၃-၇၆ နေ့စွဲပါ မှတ်တမ်း အရ တရားလိုဘက်က သက်သေစာရင်း လာမတင်ခဲ့ပေ။ ၂၂-၄-၇၆ ရက်နေ့စွဲပါ မှတ်တမ်းအရ တရားလိုသက်သေများ စစ်ဆေးရန်အတွက် ရုံးသို့ တဦးမှမရောက်ရှိကြချေ။ ထို့ကြောင့် သက်သေများပျက်ကွက်မှု နှင့်ပတ်သက်ပြီး လျှောက်လွှာတင်ရန် ၂၉-၄-၇၆ ရက်နေ့ ချိန်းဆိုလိုက် သည့်အပြင် အမိန့်ချမှတ်ရန် ၁၃-၅-၇၆ ရက်နေ့ကို သတ်မှတ်လိုက် သည်ဟု တရားရုံးက အမိန့်ချမှတ်သည်။ ၂၉-၄-၇၆ ရက်နေ့တွင် တရား လိုဘက်က ယင်းလျှောက်လွှာတင်ခဲ့သည်။ ၁၃-၅-၇၆ ရက်နေ့တွင် တရား လို စွဲဆိုသည့် အမှုကို ပလပ်လိုက်ကြောင်း တရားရုံးက အမိန့်ချမှတ် လိုက်သည်။

အထက်တွင် ဖော်ပြထားသည့်အတိုင်း တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေ အမိန့် ၁၇၊ နည်း ၃ တွင်ဖော်ပြသည့်ကိစ္စတရပ်ရပ်အတွက် တရားရုံးသို့ရက် ချိန်းတောင်း၍ တရားရုံးက ရက်ချိန်းပေးလိုက်ပြီးနောက် ချိန်းဆိုထား သည့်နေ့ရက်တွင် တရားရုံးကသတ်မှတ်သည့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ရန်တာ ဝန်ရှိသူက ဆောင်ရွက်ရန်ပျက်ကွက်မှသာ အမိန့် ၁၇၊ နည်းဥပဒေ ၃ အရ ဆောင်ရွက်ပြီး ချက်ချင်း အမိန့်ချမှတ်နိုင်မည်ဖြစ်သည်။ ယခုအမှု ၌မူကား ၄-၃-၇၆ နေ့စွဲပါ မှတ်တမ်းအရ တရားလိုကို စစ်ဆေးပြီး ၁၈-၃-၇၆ နေ့တွင် သက်သေစာရင်းတင်ရန်နှင့် ၂၂-၄-၇၆ နေ့ တွင် တရားလိုပြ သက်သေများကို စစ်ဆေးရန် ချိန်းဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ် သည်။ ယင်းကြောင့် အဓိကအားဖြင့် ပျက်ကွက်ခြင်းမှာ သက်သေစာ ရင်းတင်ရန် ပျက်ကွက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သက်သေစာရင်းကိုတင်ပြီးမှသာ စစ်ဆေးရန်ရက်ကို သတ်မှတ်သင့်ပေသည်။ သက်သေစာရင်းတင်ရန်ပျက် ကွက်ရုံမျှနှင့် တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၁၇၊ နည်း ၃ အရ အမိန့်ချမှတ် နိုင်မည်မဟုတ်ပေ။ ၂၂-၄-၇၆ နေ့တွင် သက်သေများပျက်ကွက်ခြင်း နှင့်ပတ်သက်၍လည်း တရားရုံးအနေဖြင့် မည်ကဲ့သို့ဆက်လက်ဆောင်ရွက် မည်ကို ထိုနေ့မှာပင် အမိန့်ချမှတ်ရပေမည်။ သို့ရာတွင် တရားရုံးသည် ဤကဲ့သို့အမိန့်ချမှတ်ခြင်းမပြုပဲ သက်သေများတင်ပြရန် ပျက်ကွက်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ လျှောက်လွှာတင်ရန်ချိန်းဆိုပေးသဖြင့် ၂၉-၄-၇၆ နေ့တွင် တရားလိုက လိုအပ်သည့်လျှောက်လွှာကို တင်ပြီးဖြစ်သည်။ တရားရုံးသည် သက်သေများတင်ပြရန် ပျက်ကွက်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ တရားလိုအား မေးမြန်းရန်မလိုပဲ ဆက်လက်ဆောင်ရွက်နိုင်ပါလျက် တရားလိုအားမေး မြန်းခြင်းမှာ အကြောင်းပြချက်ကောင်းလျှင် လက်ခံမည့်သဘော ပေါ် ပေါက်လျက်ရှိပေသည်။ ဤကဲ့သို့သောအခြေအနေတွင်တရားရုံးအနေဖြင့်

တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေ အမိန့် ၁၇၊ နည်း ၃ အရ ဆောင်ရွက်ရန် လိုအပ်တော့မည်မဟုတ်ပေ။ သို့ဖြစ်၍ မူလတရားရုံးက အမိန့် ၁၇၊ နည်းဥပဒေ ၃ အရ အမှုကို ပလပ်ခြင်းမှာ ဥပဒေအရ မှားယွင်းပေသည်။

၁၉၇၀
ဦးစိုးဝင်း
နှင့်
ဦးဘရင်ပါ
(၂) ဦး

ထို့ကြောင့် မြို့နယ်တရားရုံး၏အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပြီး ဤအမှုကိုယခင် အမှုနံပါတ်ဖြင့် ပြန်၍လက်ခံပြီး မူလတိုင်းတရားရုံးက ဥပဒေနှင့်အညီ ဆက်လက်စစ်ဆေး ဆောင်ရွက်ရန် ညွှန်ကြားလိုက်သည်။ စရိတ်ခွင့် မပြု။

တရားမ ပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးလှဘုန်း၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးစိုးလှိုင် နှင့် ဦးတင်အောင်
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရွှေတွင်

† ၁၉၇၀
ဇူလိုင်လ
၂၀ ရက်

ဦး စိုး မောင်

နှင့်

ဦး တင့် ဆွေ ပါ (၄) ဦး *

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၀ အရ အမှုကိုဆိုင်းငံ့ထားခြင်း—ချေလွှာ
မတင်သေးပါ။ ပထမစွဲဆိုသည့် တရားမမှုနှင့် ဒုတိယစွဲဆိုသည့် တရားမ
မှုတင် ဆုံးဖြတ်ရမည့် ပြဿနာမှာ တူညီသည်မတူညီသည်ကို မသိနိုင်
ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၀ အရ တရားမမှု
နှစ်မျိုး တရားလို တရားပြိုင်များ တူညီပြီး ဆုံးဖြတ်ရန် ပြဿနာတို့မှာ
လည်း တူညီခဲ့လျှင် နောက်စွဲဆိုသည့် အမှုကို ပထမစွဲဆိုသည့် အမှုတွင်
အ ဆုံး အ ဖြတ် ပေးသည် အထိ ဆိုင်းငံ့ထားရမည် ဖြစ်သည်။
ပထမစွဲဆိုသည့် တရားမမှုနှင့် ဒုတိယစွဲဆိုသည့် အမှုများတွင် ဆုံးဖြတ်
ရမည့် ပြဿနာ တူညီသည် မတူညီသည်ကို ဒုတိယအမှုတွင် တရားပြိုင်က
ချေလွှာတင်ပြီး တရားရုံးက ကောက်ချက်များ ထုတ်မှသာလျှင် သိရှိနိုင်
မည် ဖြစ်သည်။ ဤအမှုမှ လျှောက်ထားသူသည် မူလရုံး တရားမမှုလမှု
အမှတ် ၁၇/၇၆ တွင် ချေလွှာ မတင်ပဲ ပဏာမ ကန့်ကွက်လွှာတင်ခဲ့
သည်။ သို့ဖြစ်၍ လျှောက်ထားသူက ချေလွှာမတင်ခဲ့သေးသည့် အတွက်
မူလရုံးအနေနှင့် အမှုနှစ်မျိုးတွင် ဆုံးဖြတ်ရန် ပြဿနာ တူညီမှု ရှိမရှိကို
သိနိုင်မည့် အခြေအနေ မရှိခဲ့ချေ။ ထို့ကြောင့် မူလရုံးသည် လျှောက်ထား
သူ၏ ကန့်ကွက်ချက်ကို ပလပ်လိုက်ပြီး ချေလွှာတင်ရန် အမိန့်ချမှတ်ခြင်း
မှာ မှန်ကန်သည်။

* ၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ တရားမပြင်ဆင်မှု အမှတ် ၁၂၈

† ၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ တရားမပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၁၄ တွင် ချမှတ်သော
(၈-၉-၇၆) နေ့စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး၏အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု။

လျှောက်ထား သူ အ တွက် -ဦးအေး (ခ) ဦးပြေသိန်း၊
ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ

၁၉၇၀
ဦးစိုးမောင်
နှင့်
ဦးတင့်ဆွေပါ
(၄) ဦး

လျှောက်ထားခံရသူများအတွက်-ဦးဝင်းအောင်၊ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ

ရန်ကုန်တိုင်း သင်္ကန်းကျွန်း မြို့နယ်တရားရုံး တရားမမှုလမှု အမှတ် ၁၇/၇၆ တွင် လျှောက်ထားခံရသူ ဦးတင့်ဆွေပါ ၄ ဦးတို့က လျှောက်ထားသူ ဦးစိုးမောင်အပေါ် မြေငှားရမ်းခ ကြွေးများကျန်ရှိနေ သည့်အတွက် နှင်ထုတ်လို့မူ စွဲဆိုခဲ့သည်။ ယင်းရုံးတရားမမှုလမှု အမှတ် ၁၈/၇၃ တွင် အချင်းဖြစ်မြေအတွက် မြေငှားရမ်းခ ကြွေးများရလို ကြောင်း လျှောက်ထား ခံရသူများက လျှောက်ထားသူ အပေါ် စွဲဆို ထားသော အမှု မပြီးပြတ်သေးမီ နောက်ထပ်စွဲဆိုသော တရားမမှုလမှု အမှတ် ၁၇/၇၆ ကို ဆိုင်းငံ့ ထားသင့်ကြောင်း လျှောက်ထားသူက မူလမြို့နယ်တရားရုံးတွင် ကန့်ကွက်ခဲ့သည်။ ယင်းကန့်ကွက်ချက်ကို လက်မ ခံပဲ ပလပ်လိုက်သည်။ လျှောက်ထားသူက မကျေနပ်၍ ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး တရားမ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၁၄/၇၆ တွင် လျှောက်ထားခဲ့ သည်။ ယင်းလျှောက်လွှာကို ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးက ပလပ်လိုက်သည့် အတွက် ဗဟိုတရားရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှု လျှောက်လွှာတင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ပထမစွဲဆိုသည့် အမှုဖြစ်သော တရားမမှုလမှု အမှတ် ၁၈/၇၃ တွင် ဖြေရှင်းရန် ပြဿနာမှာ မြေရှင်မြေငှား ဟုတ်သည် မဟုတ်သည်နှင့် မြေငှား ဟုတ်ပါက မြေလခ ကြွေးကျန် ရှိမရှိအချက်များပင် ဖြစ်ပါ သည်။ ဒုတိယအမှုဖြစ်သော တရားမမှုလမှု အမှတ် ၁၇/၇၆ တွင်လည်း ထိုသို့သော ပြဿနာကိုပင် ဖြေရှင်းဆုံးဖြတ်ပေးရန် ဖြစ်ပါသည်။ ပထမ စွဲဆိုသော အမှုနှင့် ဒုတိယစွဲဆိုသော အမှုတို့တွင် တရားလို တရားပြိုင်များ မှာလည်း အတူတူပင်ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၀ အရ နောက်မှ စွဲဆိုသည့် တရားမမှုလမှု အမှတ် ၁၇/၇၆ ကို ပထမစွဲဆိုသည့် တရားမမှုလမှု အမှတ် ၁၈/၇၃ တွင် အဆုံးအဖြတ် ပေးပြီးသည် အထိ ဆိုင်းငံ့ ထားသင့်ကြောင်း လျှောက်ထားသူက တင်ပြခဲ့သည်။

တရားမ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၀ အရ တရားမမှုနှစ်မှု၌ တရားလို တရားပြိုင်များ တူညီပြီးဆုံးဖြတ်ရန် ပြဿနာတို့မှာလည်း တူညီခဲ့လျှင် နောက်စွဲဆိုသည့် အမှုကို ပထမစွဲဆိုသည့် အမှုတွင် အဆုံးအဖြတ်ပေး သည်အထိ ဆိုင်းငံ့ထားရမည် ဖြစ်သည်။ ပထမစွဲဆိုသည့် တရားမမှုနှင့်

၁၉၇၀
ဦးစိုးမောင်
နှင့်
ဦးတင့်ဆွေပါ
(၄) ဦး

ဒုတိယစုံဆိုသည့် အမှုများတွင် ဆုံးဖြတ်ရမည့် ပြဿနာတူညီသည် မတူညီသည်ကို ဒုတိယအမှုတွင် တရားပိုင်က ချေလွှာတင်ပြီး တရားရုံးက ကောက်ချက်များ ထုတ်မှသာလျှင် သိရှိနိုင်မည် ဖြစ်သည်။ ဤအမှုမှ လျှောက်ထားသူသည် မူလရုံးတရားမမူလမှုအမှတ် ၁၇/၇၆ တွင် ချေလွှာမတင်ပဲ ပဏာမ ကန့်ကွက်လွှာ တင်ခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်၍ လျှောက်ထားသူက ချေလွှာ မတင်ခဲ့သေးသည့် အတွက်မူလရုံးအနေနှင့် အမှုနှစ်မှုတွင် ဆုံးဖြတ်ရန်ပြဿနာ တူညီမှုရှိမရှိကို သိနိုင်မည့် အခြေအနေ မရှိခဲ့ချေ။ ထို့ကြောင့် မူလရုံးသည် လျှောက်ထားသူ၏ကန့်ကွက်ချက်ကို ပလပ်လိုက်ပြီး ချေလွှာတင်ရန် အမိန့်ချမှတ်ခြင်းမှာ မှန်ကန်သည်။

သို့ဖြစ်၍ ဤလျှောက်လွှာကို ပလပ်လိုက်သည်။ ရွှေနေစရိတ်ကျပ်ငွေ ၈၀/-ခွင့်ပြုသည်။

တရားမ ပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးလှဘုန်း၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးလှမောင် နှင့် ဦးသန့်စင်
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရွှေတွင်

ဒေဝီ စန်း

နှင့်

ဦးသိန်းမောင်ပါ (၅) ဦး*

† ၁၉၇၀
နိုဝင်ဘာ
၈ ရက်

တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၆၊ နည်း ၁- တရားရုံးသို့ ကိုယ်တိုင်လာ
ရောက်ခြင်းမှ ကင်းလွတ်ခွင့်ပြုထားသူများနှင့် တရားရုံးများလက်စွဲ
အပိုဒ် ၁၃၁ အရ ဂိုဏ်းထောက်၊ ဂိုဏ်းအုပ်၊ ဂိုဏ်းချုပ်နှင့် ထိုထက်
အဆင့်မြင့် ဗုဒ္ဓဘာသာဘုန်းကြီးများအား ကော်မရှင်ဖြင့် စစ်ဆေး
ခွင့် ရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တရားမ ကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၆၊ နည်း
၁ ၌ တရားမမှုများတွင် တရားရုံးသို့ ကိုယ်တိုင်လာရောက်ခြင်းမှ ကင်း
လွတ်ခွင့်ပြုထားသော ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ နာမကျန်းဖြစ်လျက်ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်
များနှင့် ကိုယ်ခန္ဓာ မသန်မစွမ်းဖြစ်နေသော ပုဂ္ဂိုလ်များကို တရားရုံး
သည် ကော်မရှင်ဖြင့် စစ်ဆေးနိုင်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်း ထား သည်။
တရားရုံးများလက်စွဲ အပိုဒ် ၁၃၁ အရ လည်း ဂိုဏ်းထောက်များ၊
ဂိုဏ်းအုပ်များ၊ ဂိုဏ်းချုပ်များနှင့် ထိုထက်အဆင့်အတန်းမြင့်သည့် အား
လုံးသော ဗုဒ္ဓဘာသာဘုန်းတော်ကြီးများသည် တရားရုံးသို့ ကိုယ်တိုင်
လာရောက်ခြင်းမှ လွတ်ငြိမ်းခွင့် ပြုထားသည်ဟု ဖော်ပြ ထား သည်။
ဖျာပုံမြို့နယ် ပြည်သူ့ကောင်စီမှလည်း ယခုအခါ ဆရာတော်ဦးဝါယမ
သည် သက်တော် ၇၅ နှစ်၊ ဝါတော် ၅၇ ဝါရှိပြီး၊ ဖျာပုံမြို့၌ ဂိုဏ်း
ချုပ်ဆရာတော်ကြီးဖြစ်ပြီး သာသနာရေးကိစ္စအဝဝကို ဦးဆောင်မှုပေး
၍ ဆောင်ရွက်နေရကြောင်း ထောက်ခံထားသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဆရာတော်

* ၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ တရားမပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၁၀၇

† ၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ တရားမသေးမှု အမှတ် ၁၅ တွင် ချမှတ်သော
(၂၅-၆-၇၆)နေ့စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး၏အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု။

၁၉၇၀
ဒေါ်စန်း
နှင့်
ဦးသိန်း
မောင် ပါ
(၅) ဦး

ဦးဝါယမအား ဖျာပုံမြို့မှ ရန်ကုန်မြို့သို့ ကိုယ်တိုင်လာရောက်ပြီး ရုံးရွှေ
တွင် သက်သေခံခြင်းထက် ကော်မရှင်ဖြင့်စစ်ဆေးခြင်းသည် ဥပဒေနှင့်
ညီညွတ်ပေလိမ့်မည်။

လျှောက်ထားသူအတွက် — ဦးဘကျော်၊ ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ

လျှောက်ထားခံရသူများအတွက်— ဦးတင်ညွန့်၊ ဦးစံသိန်း၊

ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေများ

ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး တရားမအထွေထွေမှု အမှတ် ၁၅/၇၄ တွင်
လျှောက်ထားခံရသူ ဦးသိန်းမောင်ကတရားလိုပြုလုပ်၍ လျှောက်ထားခံရ
သူဒေါ်မေသန်း၊ ဒေါ်ပျော့၊ မခင်နီလာနှင့် ဒေါ်သန်းမေတို့အပေါ်
ကွယ်လွန်သူ ဦးဘလှ၊ ဒေါ်လှတင်တို့၏ ကျန်ရစ်ခဲ့သော ပစ္စည်းများကို
တရားရုံးက စီမံခန့်ခွဲ၍ အမွေခွဲဝေပေးရန် အမွေအုပ်ထိန်းမှု လျှောက်
ထားစွဲဆိုခဲ့သည်။ ထိုသို့အမွေအုပ်ထိန်းမှု စွဲဆိုရာ၌ ဤပြင်ဆင်မှုလျှောက်
ထားသူ ဒေါ်စန်းအား ဦးသိန်းမောင်က တရားပြိုင် တစ်ဦးအနေဖြင့်
ထည့်သွင်းမစွဲဆိုခဲ့သဖြင့် လျှောက်ထားသူဒေါ်စန်းက ယင်းသည် ကွယ်
လွန်သူ ဦးဘလှ၊ ဒေါ်လှတင်တို့၏ ကိစ္စိမမွေးစားသမီးဖြစ်၍ ယင်း
ကိုပါ တရားပြိုင် တစ်ဦးအဖြစ် စွဲဆိုစေရန် ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံးသို့
လျှောက်ထားခဲ့သည်။ လျှောက်ထားသူ ဒေါ်စန်းက ယင်းသည် ကွယ်
လွန်သူ ဦးဘလှ၊ ဒေါ်လှတင်တို့၏ ကိစ္စိမသမီးဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှား
စေရန် သက်သေများကိုတင်ပြခဲ့ရာတွင် ဖျာပုံမြို့၊ ပုခန်းကျောင်းနာယက
ဆရာတော် ဦးဝါယမအား သက်သေတစ်ဦးအဖြစ် ထည့်သွင်းခဲ့သည်။
ဆရာတော်ဦးဝါယမမှာ သက်တော် ၇၅ နှစ်ရှိပြီဖြစ်၍ အိုမင်းမစွမ်းဖြစ်
ပြီး ကောင်းစွာ ကျန်းမာသည့် ပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ်သဖြင့် ဖျာပုံမြို့မှ ရန်ကုန်မြို့
သို့ လာရောက်၍ သက်သေခံချက်ပေးရန် ခက်ခဲပါသဖြင့် ကော်မရှင်
ထုတ်၍စစ်ဆေးပေးပါရန် ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးသို့လျှောက်ထားခဲ့သည်။
သို့ရာတွင် ဆရာတော်သည် အသက်ကြီးရင့်သူမှန်သော်လည်း ခရီးမသွား
လာနိုင်လောက်အောင် အိုမင်းမစွမ်းရှိနေကြောင်း မပေါ်လွင်ဟူသော
အကြောင်းပြချက်ဖြင့် ဒေါ်စန်း၏ လျှောက်ထားချက်ကို ရန်ကုန်တိုင်း
တရားရုံးကပလပ်ခဲ့သည်။ ထိုသို့ပလပ်လိုက်သော ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၏
အမိန့်ကို မကျေပုပ်နပ်သောကြောင့် ဒေါ်စန်းက ဗဟိုတရားရုံးသို့ ပြင်ဆင်
မှု တင်သွင်းလာခြင်းဖြစ်သည်။

တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေ အမိန့် ၂၆၊ နည်း ၁ ၌ တရားမမှုများတွင် တရားရုံးသို့ ကိုယ်တိုင် လာရောက်ခြင်းမှ ကင်းလွတ်ခွင့် ပြုထား သော ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ နာမကျန်း ဖြစ်လျက် ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ် များနှင့် ကိုယ်ခန္ဓာ မသန်မစွမ်း ဖြစ်နေသော ပုဂ္ဂိုလ်များကို တရားရုံးသည် ကော်မရှင် ဖြင့် စစ်ဆေးနိုင်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ တရားရုံးများ လက်စွဲ အပိုဒ် ၁၃၁ အရလည်း ဂိုဏ်းထောက်များ၊ ဂိုဏ်းအုပ်များ၊ ဂိုဏ်ချုပ်များနှင့် ထိုထက် အဆင့်အတန်းမြင့်သည့် အားလုံးသော ဗုဒ္ဓဘာသာ ဘုန်းတော်ကြီးများသည် တရားရုံးသို့ ကိုယ်တိုင်လာရောက်ခြင်းမှ လွတ်ငြိမ်းခွင့်ပြု ထားသည်ဟု ဖော်ပြထားသည်။ ဖျာပုံမြို့နယ် ပြည်သူ့ကောင်စီ မှလည်း ယခုအခါ ဆရာတော်ဦးဝါယမ သည် သက်တော် ၇၅ နှစ်၊ ဝါတော် ၅၇ ဝါရှိပြီး၊ ဖျာပုံမြို့၌ ဂိုဏ်းချုပ်ဆရာတော်ကြီးဖြစ်ပြီး သာသနာရေး ကိစ္စအဝဝကို ဦးဆောင်မှုပေး၍ ဆောင်ရွက် နေရကြောင်း ထောက်ခံ ထားသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဆရာတော်ဦးဝါယမအား ဖျာပုံမြို့မှ ရန်ကုန်မြို့ သို့ ကိုယ်တိုင်လာရောက်ပြီး ရုံးရွှေ့တွင် သက်သေခံခြင်းထက် ကော်မရှင်ဖြင့် စစ်ဆေးခြင်းသည် ဥပဒေနှင့်ညီညွတ်ပေလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၏အမိန့်ကို စရိတ်နှင့်တကွပယ်ဖျက် ပြီးလျှင် ဆရာတော်ဦးဝါယမအား ကော်မရှင်ဖြင့် စစ်ဆေးစေရန် အမိန့် ချမှတ်လိုက်သည်။

တရားမ ပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးလှဘုန်း၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးလှမောင်နှင့် ဦးသန့်စင်
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့ တွင်

†၁၉၇၀
စက်တင်ဘာ
၁၂ ရက်

ဦး စိန်
နှင့်

ဦး မောင် တင် ပါ (၄) *

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ အမိန့် ၂၃၊ နည်း ၁- အမှုသစ် စွဲဆိုချက်ဖြင့် ရုပ်
သိမ်းခွင့် တောင်းလျှင်၊ တရားရုံးက တောင်းဆိုချက်ကို ခွင့်ပြုခြင်း
သို့မဟုတ် ပယ်ခြင်းသာ ပြုလုပ်နိုင်ခြင်း- အမှုသစ်စွဲဆိုခွင့် မပြုပဲ
အမှုကိုရုပ်သိမ်းခွင့် ပြုသည်ဟု အမိန့်ချမှတ်နိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၃၊ နည်း ၁ အရ
တရားလိုသည် အမှုသစ် စွဲဆိုရန် အခွင့်မတောင်းပဲ အမှုကို ရုပ်သိမ်းခွင့်
ပြုရန် လျှောက်ထားနိုင်သည်။ အမိန့် ၂၃၊ နည်း ၁ (၂) (ခ) အရ
လည်း အမှုသစ်စွဲဆိုခွင့်နှင့် အမှုရုပ်သိမ်းခွင့်ပြုရန် လျှောက်ထားနိုင်သည်။
တရားလိုသည် အမှုသစ်စွဲဆိုရန် အခွင့်မတောင်းပဲ အမှုကို ရုပ်သိမ်းခွင့်လျှင်
အမိန့် ၂၁၊ နည်း ၂ (၁) အရ တရားရုံးက သတ်မှတ်သည့် စရိတ်ကို
ကျခံရမည့်အပြင် နောက်တဖန် အမှုသစ် စွဲဆိုရန် အခွင့်လည်း လုံးဝမရှိ
တော့ပေ။ အကယ်၍ တရားလိုသည် အမှုသစ်စွဲဆိုရန် လုံလောက်သော
အကြောင်းပြချက်ဖြင့် ရုပ်သိမ်းခွင့် တောင်းလျှင်မူ တရားရုံးသည် အမှု
သစ် စွဲဆိုနိုင်ခွင့်ဖြင့် အမှုကို ရုပ်သိမ်းခွင့်ပြုနိုင်သည်။ အမှုသစ်စွဲဆိုရန်
လုံလောက်သော အကြောင်းပြချက်မရှိလျှင် တရားရုံးက လျှောက်လာ
ကို ပယ်ရန်သာရှိပေသည်။ အမှုသစ်စွဲဆိုရန် ခွင့်မပြုပဲ အမှုကို ရုပ်သိမ်း
ခွင့်ပြုသည်ဟု အမိန့်ချမှတ်ခြင်း မပြုနိုင်ပေ။ တိုင်းတရားရုံးမှ အကြောင်း
ပြသည့်အတိုင်း တရားလိုသည် အမှုချိန်းရက်များ အလီလီယူပြီးမှ အမှုကို
အသစ်တဖန်ပြန်လည် စွဲဆိုနိုင်ခွင့်ဖြင့် ရုပ်သိမ်းခွင့် လျှောက်ထား ခြင်းမှာ
ခွင့်မပြုသင့်ကြောင်း မှန်ကန်စေကာမူ တရားရုံးသည် တရားလို၏လျှောက်

* ၁၉၇၇ ခုနှစ်၊ တရားမ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၄၆
† ၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ တရားမအထွေထွေမှု အမှတ် ၈ တွင် ချမှတ်သော
(၁၄-၆-၇၇) နေ့စွဲပါ မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး၏အမိန့်ကိုပြင်ဆင်မှု။

လွှာတွင် ဖော်ပြသော တောင်းဆိုချက် အားလုံးကို ပေါင်းစုစဉ်းစား၍ လျှောက်လွှာ ကို ခွင့်ပြု ခြင်း သို့မဟုတ် ပလပ်ခြင်း သာ ပြုလုပ်ရ ပေမည်။

၁၉၇၈
ဦးစိန်
နှင့်
ဦးမောင်တင်
ပါ(၄)

လျှောက် ထားသူ အတွက် -ဦးညွန့်မြိုင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ

လျှောက်ထားခံရသူများအတွက်- ဦးလှညွန့်၊ ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ

လျှောက်ထားသူ ဦးစိန်က လျှောက်ထားခံရသူ ဦးမောင်တင်ပါ ၄ဦး တို့အပေါ် မန္တလေးတိုင်းတရားရုံးတရားမမှုလမှုအမှတ် ၇/၇၅တွင် သီးခြားသက်သာခွင့် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂အရ အချင်းဖြစ် ကာတစ်တိုက် တွင် နေထိုင်ခွင့် ရှိကြောင်း အတည့်အလင်း ကြေငြာပြဋ္ဌာန်းပေးစေရန် တရားစွဲဆိုသည်။ ထို့နောက် တရားလိုပြ သက်သေများ စစ်ဆေးရန် ဆောင်ရွက်နေစဉ် တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၃၊နည်း ၁ (၂) (ခ) အရ အမှုကို အသစ်တဖန် စွဲဆိုခွင့်နှင့် ရုပ်သိမ်းခွင့်ပြုရန်၊ လျှောက် ထားသည်။တိုင်းတရားရုံးကအမှုကို အသစ်တဖန်စွဲဆိုခွင့် မပါပဲ ရုပ်သိမ်း ခွင့်ပြုသည်။ ယင်းအမိန့်ကို မကျေနပ်သောကြောင့် လျှောက်ထားသူ ဦးစိန်က ဗဟိုတရားရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းခြင်းဖြစ်သည်။

လျှောက်ထားသူ ဦးစိန်က အမှုသစ်စွဲဆိုခွင့်နှင့် အမှုရုပ်သိမ်းခွင့်ပြုရန် လျှောက်ထားသော အကြောင်းပြချက်တွင် မူလတရားစွဲဆိုစဉ်က တရား ပြိုင်အားလုံးသည် ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်လှရင်၏ အမွေဆက်ခံသော တရား ဝင် ကိုယ်စားလှယ်များ ဖြစ်သည်ဟု ပူးပေါင်းစွဲဆိုခဲ့သော်လည်း တရား ပြိုင်များ၏ ချေလွှာအရ တရားပြိုင် ဦးမောင်တင် တဦးတည်းသာလျှင် ဒေါ်လှရင်၏ တရားဝင် ကိုယ်စားလှယ် ဖြစ်ကြောင်း ပေါ်လွင်သော ကြောင့် အမှုကို သီးခြားခွဲ၍ စွဲဆိုနိုင်ရန်အတွက် လျှောက်ထားရခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြထားသည်။ တိုင်းတရားရုံးက လျှောက်ထားသူသည် သက်သေများကို စစ်ဆေးရန်အတွက် အကြိမ်ကြိမ် ချိန်းဆိုပြီးမှ လျှောက် ထားခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် အမှုကို ရုပ်သိမ်းခွင့် ပြုသော်လည်း အမှုသစ် စွဲဆိုရန်အတွက် ခွင့်မပြုကြောင်း အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၃၊နည်း ၁ အရတရားလိုသည်အမှုသစ် စွဲဆိုရန် အခွင့်မတောင်းပဲ အမှုကို ရုပ်သိမ်းခွင့်ပြုရန် လျှောက်ထားနိုင် သည်။ အမိန့် ၂၃၊ နည်း ၁(၂) (ခ) အရလည်း အမှုသစ် စွဲဆိုခွင့်နှင့်

၁၉၇၀
ဦးစိန်
နှင့်
ဦးမောင်တင်
ပါ (၄)

အမှုရုပ်သိမ်းခွင့်ပြုရန် လျှောက်ထားနိုင်သည်။ တရားလိုသည် အမှုသစ်
စွဲဆိုရန် အခွင့်မတောင်းပဲ အမှုကို ရုပ်သိမ်းခဲ့လျှင် အမိန့် ၂၁၊ နည်း ၂
(၁) အရ တရားရုံးက သတ်မှတ်သည့် စရိတ်ကို ကျခံရမည့် အပြင်
နောက်တဖန် အမှုသစ် စွဲဆိုရန်အခွင့်လည်း လုံးဝမရှိတော့ပေ။ အကယ်
၍ တရားလိုသည် အမှုသစ်စွဲဆိုရန် လုံလောက်သော အကြောင်းပြချက်
ဖြင့် ရုပ်သိမ်းခွင့်တောင်းလျှင်မူ တရားရုံးသည် အမှုသစ်စွဲဆိုနိုင်ခွင့်ဖြင့်
အမှုကို ရုပ်သိမ်းခွင့် ပြုနိုင်သည်။ အမှုသစ်စွဲဆိုရန် လုံလောက်သော
အကြောင်းပြချက် မရှိလျှင် တရားရုံးက လျှောက်လွှာကို ပယ်ရန်သာရှိ
ပေသည်။ အမှုသစ်စွဲဆိုရန် ခွင့်မပြုပဲ အမှုကိုရုပ်သိမ်းခွင့်ပြုသည်ဟု အမိန့်
ချမှတ်ခြင်း မပြုနိုင်ပေ။ တိုင်းတရားရုံးမှ အကြောင်းပြသည့်အတိုင်း
တရားလိုသည် အမှုချိန်းရက်များ အလီလီယူပြီးမှ အမှုကို အသစ်တဖန်
ပြန်လည်စွဲဆိုနိုင်ခွင့်ဖြင့် ရုပ်သိမ်းခွင့် လျှောက်ထားခြင်းမှာ ခွင့်မပြုသင့်
ကြောင်း မှန်ကန်စေကာမူ တရားရုံးသည် တရားလို၏ လျှောက်လွှာတွင်
ဖော်ပြသော တောင်းဆိုချက်များ အားလုံးကို ပေါင်းစု စဉ်းစား၍
လျှောက်လွှာကို ခွင့်ပြုခြင်းသို့မဟုတ် ပယ်ချခြင်းသာပြုလုပ်ရပေမည်။

ထို့ကြောင့် မန္တလေးတိုင်းတရားရုံးက တရားမ ကျင့်ထုံးဥပဒေ
အမိန့် ၂၃၊ နည်း ၁ (၂) (ခ) အရတရားလို တောင်းဆိုသည့် သက်
သာခွင့်ကို ခွင့်မပြုပဲ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၃၊ နည်း ၁ အရ
အမှုကို ရုပ်သိမ်းခွင့်ပြုသည့်အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။ လျှောက်ထား
သူ ဦးစိန် (မူလတရားရုံး တရားလို)သည် တိုင်းတရားရုံးတွင် တင်သွင်းပြီး
အဆိုလွှာအပေါ် မူတည်၍ တရားဥပဒေနှင့်အညီ အမှုကို ဆက်လက်ကြား
နာရန် အမိန့်ချမှတ်သည်။ ဤပြင်ဆင်မှုအတွက် အမှုသည်များသည်
မိမိတို့ ကုန်ကျစရိတ် မိမိတို့ကျခံစေရမည်။

ကရားမဒုတိယအယူခံမှု

၁၉၇၅အဖြစ် ဦးလှိုင်မောင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးစိုးလှိုင်နှင့် ဦးသန့်စင်တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရွှေတွင်

မညွန့်သိ
နှင့်
ဦးစံအုန်း *

၁၉၇၀
ဇန်နဝါရီ
၁၆ ရက်

မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ အတွက် အမွေခွဲဝေပေးရန် စွဲဆိုသောအမှု အတွက် စည်းကမ်းသတ်ကာလ- စည်းကမ်းသတ် စတင်သည့်နေ့။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။မြန်မာဗုဒ္ဓ ဘာသာဝင်များ အတွက် မည်သည့် အချိန်ကာလအတွင်း အမွေခွဲဝေပေးရန် တောင်းဆိုရမည်ဟု သတ်မှတ်ထားခြင်း မရှိပေ။ ပစ္စည်းအမျိုးအစား ပေါ်တွင်တည်သည်။ မရွေ့မပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်းနှင့် ပတ်သက်၍ အမွေမှုစွဲဆိုလျှင် ကာလစည်းကမ်းသတ်အက်ဥပဒေ ပထမဇယားအပိုဒ် ၁၄၄ဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ ရွှေ့ပြောင်းနိုင်သောပစ္စည်းအတွက်ဖြစ်လျှင် အပိုဒ် ၂၀ အရသော်လည်းကောင်း၊ ကာလစည်းကမ်းသတ် သတ်မှတ်ထားသည့် အတိုင်း တောင်းဆိုတရားစွဲဆိုရမည်ဖြစ်သည်။ အမွေဆိုင်တစ်ဦးက အခြားအမွေဆိုင်များ၏ အကျိုးကို ဆန့်ကျင်မှု ပြုလုပ်သည့် အချိန်ကစ၍ ကာလစည်းကမ်းသတ် တွက်ရမည် ဖြစ်သည်။

အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးချစ်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ။

အယူခံတရားပြိုင်အတွက် - ဦးသန်းအောင်၊ မစ္စတာဗင်စင်ဆော်လမ္မန်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေများ။

ဦးသာဒွန်းနှင့် ဒေါ်မမတို့ ဇနီးမောင်နှံ နှစ်ဦးအနက်၊ ဦးသာဒွန်းမှာ လွန်ခဲ့သော အနှစ် ၄၀ က သေဆုံး၍ ဒေါ်မမမှာ လွန်ခဲ့သော အနှစ် ၂၀ က သေဆုံးကြောင်း၊ ဒေါ်မမသေဆုံးစဉ်က သထုံမြို့နယ်၊ ကလီကျွန်းရွာတွင် ဦးပိုင်အမှတ် ၁၄၅၊ မြေချိန် ၁၂၀ နှင့် အိမ်တလုံးကျယ်ရှိ

* ၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ တရားမ ဒုတိယအယူခံမှုအမှတ် ၄၂

† ၁၉၇၅ ခုနှစ်၊ တရားမ အယူခံမှု အမှတ် ၁၉ (သထုံ) တွင် ချမှတ်သော မွန်ပြည်နယ် တရားရုံး၏ ဒီကရီကို အယူခံမှု။

၁၉၇၀
မညွန့်သီ
နှင့်
ဦးစံအုန်း

ခဲကြောင်း ဒေါ်မမကွယ်လွန်ချိန်က အဆိုပါ မြေနှင့်အိမ်မှာ ဦးသာဒွန်း
နှင့် ဒေါ်မတို့၏ သမီး ဒေါ်စောရင်၏ လက်ဝယ်ကျန်ရှိနေ၍ ၎င်းအိမ်
မှာပင် ဒေါ်စောရင်က မူလအမှုမှ တရားပြိုင် မညွန့်သီ (ယခုအယူခံ
တရားလို)ကို မွေးဖွားခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။ ဒေါ်စောရင် ကွယ်လွန်သည့်
အခါ အဆိုပါ မြေနှင့် အိမ်မှာ မညွန့်သီ၏ လက်ဝယ်ရှိနေကြောင်း
ဒေါ်မမ ကွယ်လွန်ပြီး အနှစ် ၂၀ ကြာသည့်အခါမှ ဦးသာဒွန်းနှင့်
ဒေါ်မမတို့၏သားဖြစ်သူ မူလတရားလို ဦးစံအုန်း (ယခုအယူခံတရားပြိုင်)
က မညွန့်သီနေသော မြေနှင့် အိမ်သည် အမွေဆိုင်ပစ္စည်း ဖြစ်သည်ဟု
ဆိုကာ ရုံးတော်မှ အမွေခွဲဝေပေးစေလိုမှု အဖြစ် တန်ဖိုးငွေ ၅၀၀/-
ထားရှိပြီးလျှင် ကလီကျွန်းကျေးရွာ တရားရုံးတွင် စွဲဆိုသည်။ ထိုနောက်
အဆိုပါ အမှုကိုပြန်လည်ရုပ်သိမ်းပြီးလျှင် တန်ဖိုးငွေ ၁၂၀၀/-ထားကာ
သထုံမြို့နယ်တရားရုံး၊ တရားမ မူလမှုအမှတ် ၄၀/၇၄ တွင် စွဲဆိုသည်။
ထိုအမှုတွင် ဦးစံအုန်း စွဲဆိုသည့်အတိုင်း ပဏာမ ဒီကရီချပေးသည်။
တဘက်မှ မညွန့်သီက မကျေနပ်သဖြင့် သထုံမြို့ရုံးထိုင်၊ မွန်ပြည်နယ်တရား
ရုံး၊ တရားမအယူခံမှုအမှတ် ၁၉-(သထ)/၇၅ တွင် အယူခံဝင်သော်
လည်း မအောင်မြင်သဖြင့် ယခုဒုတိယ အယူခံမှု တင်သွင်းခြင်းဖြစ်သည်။

ပစ္စည်းရှင် သေဆုံးပြီးနောက် ၁၂ နှစ်ကျော်မှ အမွေခွဲဝေပေးစေလို
မှု စွဲဆိုခြင်းမှာ ကာလစည်းကမ်းသတ်အက်ဥပဒေပထမ ဇယား(၁)အပိုဒ်
၁၂၃ နှင့် ဆန့်ကျင်သည်ဟု ယခု ဒုတိယ အယူခံမှု၌ အဓိကအချက်ဖြင့်
အကြောင်း ပြထားကြောင်း တွေ့ရသည်။ မြန်မာဗုဒ္ဓ ဘာသာဝင်များ
အတွက် မည်သည့်အချိန်ကာလအတွင်း အမွေခွဲဝေပေးရန် တောင်းဆို
ရမည်ဟု သတ်မှတ်ထားခြင်းမရှိပေ။ ပစ္စည်းအမျိုးအစား ပေါ်တွင် တည်
သည်။ မရွေ့မပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်းနှင့် ပတ်သက်၍ အမွေမှုစွဲဆိုလျှင်
ကာလစည်းကမ်းသတ်အက် ဥပဒေပထမဇယားအပိုဒ် ၁၄၄ ဖြင့် သော်
လည်းကောင်း၊ ရွှေ့ပြောင်းနိုင်သောပစ္စည်းအတွက်ဖြစ်လျှင် အပိုဒ် ၁၂၀
အရ သော်လည်းကောင်း၊ ကာလစည်းကမ်းသတ် သတ်မှတ် ထားသည့်
အတိုင်း တောင်းဆိုတရားစွဲဆိုရမည်ဖြစ်သည်။ အမွေဆိုင်တစ်ဦးက အခြား
အမွေဆိုင်များ၏ အကျိုးကို ဆန့်ကျင်မှုပြုလုပ်သည့် အချိန်ကစ၍ ကာလ
စည်းကမ်းသတ် တွက်ရမည်ဖြစ်သည်။ ယခုအမှုတွင် မရွှေ့မပြောင်းနိုင်
သည့် ပစ္စည်းနှင့် ပတ်သက်သဖြင့် ကာလစည်းကမ်းသတ် အက်ဥပဒေ
ပထမဇယား အပိုဒ် ၁၄၄ အရ အယူခံတရားလို မညွန့်သီက ဆန့်ကျင်မှု
ပြုလုပ်သည့် အချိန်မှ ၁၂ နှစ်အတွင်း အယူခံတရားပြိုင် ဦးစံအုန်းက
တရားစွဲဆိုရပေမည်။ အမွေဆိုင်တစ်ဦးဖြစ်သူက အမွေပုံပစ္စည်းကို လက်ရှိ

ထားရာ သာမန်အားဖြင့်ဆိုလျှင် ၎င်းသည် ထိုပစ္စည်းကို အမွေဆိုင်
အားလုံးအတွက် လက်ရှိထားခြင်းဖြစ်သည်ဟု ယူဆရန်ဖြစ်သည်။ ဤ
အမှုတွင် မညွန့်သီက ၎င်း၏ ထွက်ဆိုချက်၌ အချင်းဖြစ် မြေသည်
ဒေါ်မမပိုင် ဖြစ်ကြောင်းနှင့် အမွေဆိုင်အားလုံးအတွက် လက်ရှိထား
ကြောင်း ဝန်ခံထားသည်။ ထို့ကြောင့် ဤအမှုစွဲဆိုရာ၌ ကာလစည်း
ကမ်းသတ် မကျော်ချေ။

သို့ဖြစ်၍ ဤဒုတိယအယူခံမှုကို စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်လိုက်သည်။
တရားရုံးအဆင့်ဆင့်တို့၏ တရားစရိတ်များကို အယူခံတရားလိုက ကျခံစေ
ရန် အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။

တရားမတတိယအယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးလှဘုန်း၊ အဖွဲ့ဝင်များ အဖြစ် ဦးစိုးလှိုင် နှင့် ဦးတင်အောင်
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရွှေတွင်

† ၁၉၇၀
ဇူလိုင်လ
၂၀ ရက်

ဦး ညွန့် မောင်
နှင့်
ဘိုင် - အာမက်*

တရားရုံးအဆင့်ဆင့်တို့က မိမိတို့အား ဥပဒေအရ အပ်နှင်းထားခြင်းမရှိပဲ
ဆောင်ရွက်ထားမှုမျိုးကို တွေ့ရှိလျှင် ဗဟိုတရားရုံးအနေဖြင့် ပြင်ဆင်မှု
တွင် ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ပိုင်ခွင့်ရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အယူခံတရားလို ယခုတင်သွင်းသည့် အမှုမှာ တတိ
ယ အယူခံမှုဖြစ်သည်။ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၂(၂)(ခ)အရ
တရားလိုဘက်က ပျက်ကွက်မှုကြောင့် ပလပ်လိုက်သည့် အမိန့်မှာ အယူခံ
ဝင်ခွင့် မရှိပေ။ ပထမအယူခံရုံး ဖြစ်သည့် မြို့နယ်တရားရုံး၏ အမိန့်မှာ
အယူခံတရားလို ပျက်ကွက်သဖြင့် ပလပ်လိုက်သော အမိန့်ဖြစ်သည်။ ယင်း
အမိန့်မှာ အယူခံဝင်ခွင့် မရှိပဲ အယူခံတရားလိုက ရန်ကုန်တိုင်းတရား
ရုံးသို့ ဒုတိယအယူခံမှု တင်သွင်းခဲ့ကြောင်း တွေ့ရသည်။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ
မူလရပ်ကွက် တရားရုံးနှင့် ပထမနှင့် ဒုတိယအယူခံရုံးများတို့က ၁၉၆၀
ပြည့်နှစ်၊ မြို့ပြဆိုင်ရာဌာနရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂(၁)(စ)
အရ အယူခံတရားပြိုင်အား အနိုင်ပေး၍ ဒီကရီချထားပေးခဲ့သည်။ အယူခံ
တရားပြိုင်သည် ၁၉၄၅ ခုနှစ် မေလ နောက်ပိုင်းမှ အချင်းဖြစ်ဥပစာကို
ပိုင်ခဲ့သည်။ ယင်းဒီကရီမှာ ပုဒ်မ ၁၂(၁)(စ)၏ ခြွင်းချက်ကို ကျော်
လွန် ဖောက်ဖျက်ပြီး ချမှတ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ တရားရုံး အဆင့်ဆင့်တို့
သည် မိမိတို့အား ဥပဒေအရ အပ်နှင်းထားသော အာဏာမရှိပဲဆောင်
ရွက်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ဤအယူခံလျှောက်လွှာကို ပြင်ဆင်မှု

* ၁၉၇၇ ခုနှစ်၊ တတိယ အယူခံမှုအမှတ် ၁၃
† ၁၉၇၇ ခုနှစ်၊ တရားမ ဒုတိယ အယူခံမှုအမှတ် ၁၉၂ (ဗဟန်း)
တွင် ချမှတ်သော ၁၉၇၇ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ ၁၁ ရက် နေ့စွဲပါ
ရန်ကုန်တိုင်း အမှတ်(၄) တရားရုံး၏ အမိန့်ကို အယူခံမှု။

၁၉၇၀
ဦးညွန့်မောင်
နှင့်
ဘိုင်အာမက်

လျှောက်လွှာအဖြစ် ပြောင်းလဲပြီး စဉ်းစားသုံးသပ်၍ မူလရပ်ကွက်တရားရုံး ပထမအယူခံမြို့နယ်တရားရုံးနှင့် ဒုတိယအယူခံ တိုင်းတရားရုံးများ၏ အမိန့်များကို ပယ်ဖျက်၍ အယူခံတရားပြိုင် စွဲဆိုသည့် အမှုကို စရိတ်နှင့် တကွ ပလပ်လိုက်သည်။ တရားရုံးအဆင့်ဆင့်တို့၏ တရားစရိတ် များကို အယူခံ တရားပြိုင် က ကျခံစေရန် အမိန့် ချမှတ်သည်။

အယူခံ တရားလိုအတွက် - ဦးသန်းတင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

အယူခံတရားပြိုင်အတွက် - ဦးခင်မောင် (၄)၊ ဦးတင်ဝင်း၊

ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေများ

ဗဟန်းမြို့နယ် ကိုယ့်မင်းကိုယ့်ချင်းရပ်ကွက် တရားရုံး တရားမမှုလမှု အမှတ် ၁/၇၅ တွင် အယူခံတရားပြိုင်က တရားလိုပြုလုပ်၍ အယူခံ တရားလိုအပေါ် အချင်းဖြစ် အိမ်ခန်းမှ ဖယ်ရှားထွက်ခွာ ပေးစေရန် အတွက် တရားစွဲဆိုပြီး အနိုင်ဒီကရီရရှိခဲ့သည်။ ဗဟန်းမြို့နယ် တရားရုံး တရားမအယူခံမှုအမှတ် ၅/၇၆ တွင် အယူခံတရားလို၏ အယူခံမှုကို အယူခံတရားလို ပျက်ကွက်သဖြင့် ပလပ်လိုက်သည်။ အယူခံ တရားလိုက ဤကဲ့သို့ ပလပ်လိုက်သည့် အမိန့်ကို ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး တရားမ ဒုတိယအယူခံမှု အမှတ် ၁၉၂/၇၇ တွင် အယူခံဝင်ခဲ့ရာ ပလပ်ခြင်းခံရ သည်။ ထို့ကြောင့် ဗဟိုတရားရုံးသို့ တတိယအယူခံမှု တင်သွင်းခြင်း ဖြစ်သည်။

မူလရပ်ကွက် တရားရုံးတွင် အယူခံတရားပြိုင် စွဲဆိုသည့် အမှုမှာ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ (၁)(စ)အရ ဖြစ်ပါသည်။ အယူခံတရားပြိုင်၏ သက်သေခံချက်တွင် အချင်းဖြစ်ဥပစာကို ၁၉၅၅ ခုနှစ်မှ ဆောက်ခဲ့ပါသည်ဟု ဝန်ခံထား သည်။ ထို့ကြောင့် ၁၉၄၅ ခုနှစ်၊ မေလမတိုင်မီက ပိုင်ရှင်မဟုတ်သော ကြောင့် ပုဒ်မ ၁၂ (၁) (စ) ခြင်းချက်အရ အယူခံ တရားပြိုင်သည် ဤအမှုတွင် အနိုင်ဒီကရီကို ရပိုင်ခွင့် မရှိပါဟု အယူခံတရားလိုက တင်ပြ ထားသည်။ အယူခံတရားလို၏ တင်ပြချက် အတိုင်း အယူခံတရားပြိုင်၏ ထွက်ဆိုချက်အရ အချင်းဖြစ် ဥပစာကို ၁၉၅၅ ခုနှစ်မှ ဆောက်ခဲ့သည့် အတွက် ၁၉၄၅ ခုနှစ်၊ မေလ ၁ ရက်နေ့ မတိုင်မီက ပိုင်ရှင်မဟုတ် ကြောင်း ထင်ရှားပေါ်လွင်ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဤအမှုတွင် ၁၉၆၀ ပြည့် နှစ်၊ မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၂ (၁)(စ)

၁၉၇၈
ဦးညွန့်မောင်
နှင့်
ဘိုင်အာမက်

အရ ဒီကရီချထားပေးခြင်းမှာ ဥပဒေနှင့် မကိုက်ညီပေ။ သို့သော် အယူခံ
တရားလို ယခုတင်သွင်းသည့် အမှုမှာ တတိယ အယူခံမှုဖြစ်သည်။ တရားမ
ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂(၂)(ခ)အရ တရားလိုဘက်ကပျက်ကွက်မှုကြောင့်
ပလပ်လိုက်သည့် အမိန့်မှာ အယူခံဝင်ခွင့် မရှိပေ။ ပထမအယူခံရုံးဖြစ်
သည့် မြို့နယ်တရားရုံး၏ အမိန့်မှာ အယူခံတရားလို ပျက်ကွက် သဖြင့်
ပလပ်လိုက်သော အမိန့်ဖြစ်သည်။ ယင်းအမိန့်မှာ အယူခံဝင်ခွင့် မရှိပဲ
အယူခံတရားလိုက ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးသို့ ဒုတိယအယူခံမှု တင်သွင်းခဲ့
ကြောင်း တွေ့ရသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မူလရပ်ကွက် တရားရုံးနှင့်
ပထမနှင့် ဒုတိယ အယူခံရုံးများတို့က ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်၊ မြို့ပြဆိုင်ရာ
ဌာနရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂(၁)(စ)အရ အယူခံတရား
ပြိုင်အား အနိုင်ပေး၍ ဒီကရီချထားပေးခဲ့သည်။ အယူခံတရားပြိုင်သည်
၁၉၄၅ ခုနှစ် မေလ နောက်ပိုင်းမှ အချင်းဖြစ် ဥပစာကို ပိုင်ခဲ့သည်။
ယင်းဒီကရီမှာ ပုဒ်မ ၁၂(၁)(စ)၏ ခြွင်းချက်ကို ကျော်လွန်ဖောက်
ဖျက်ပြီး ချမှတ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ တရားရုံးအဆင့်ဆင့်တို့သည် မိမိတို့
အား ဥပဒေအရ အပ်နှင်းထားသော အာဏာမရှိပဲ ဆောင်ရွက်ထားခြင်း
ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ဤအယူခံလျှောက်လွှာကို ပြင်ဆင်မှုလျှောက်လွှာအဖြစ်
ပြောင်းလဲပြီး စဉ်းစားသုံးသပ်၍ မူလရပ်ကွက် တရားရုံး ပထမအယူခံ
မြို့နယ်တရားရုံးနှင့် ဒုတိယအယူခံ တိုင်းတရားရုံး များ၏ အမိန့်များကို
ပယ်ဖျက်၍ အယူခံတရားပြိုင် စွဲဆိုသည့်အမှုကို စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်လိုက်
သည်။ တရားရုံးအဆင့်ဆင့်တို့၏ တရားစရိတ်များကို အယူခံတရားပြိုင်က
ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်သည်။

တရားမပထမအယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးအေးမောင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးလှမောင်နှင့် ဦးလှဘုန်း
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရွှေတွင်

ဧမာင်ခင်မောင်သန်း
(ကွယ်လွန်သူ ဦးတိုးအုံ၏ တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်)
နှင့်
ဒေါ်တင်ဇေ *

† ၁၉၇၀
ဧပြီလ
၂၀ ရက်

ပစ္စည်းရောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၇- ပိုင်ရှင်မဟုတ်သူက ရောင်းသည့်
ပစ္စည်းကို သဘောရိုးဖြင့် ဝယ်သည်ဖြစ်စေကာမူ ပိုင်ရှင်၏သဘောတူ
ညီချက် မရရှိပါက ဝယ်ယူသည့် ပစ္စည်းပိုင်ဆိုင်ခွင့်ကို မရရှိနိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဦးတိုးအုံပိုင်သည့် အချင်းဖြစ် ပစ္စည်းကို မောင်
ကျော်မင်းသည် ဦးတိုးအုံ၏ သဘောတူညီချက် မရပဲ ဒေါ်တင်ဇေကို
ရောင်းလိုက်သည့်အတွက် ဝယ်သူ ဒေါ်တင်ဇေသည် သဘောရိုးဖြင့် ဝယ်
သည်ဟုဆိုစေကာမူပစ္စည်းရောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၇ အရ ပိုင်ဆိုင်မှု
မရရှိခဲ့ချေ။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်တင်ဇေသည် အချင်းဖြစ် စိန်လက်ကောက်
အပေါ် ပိုင်ဆိုင်မှု မရရှိခဲ့ခြင်းကြောင့် ဦးတိုးအုံအပေါ် စွဲဆိုသည့်အမှုမှာ
မအောင်မြင်နိုင်ချေ။

အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးအောင်ရှိန်ဝန်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ
အယူခံတရားပြိုင်အတွက်- ဒေါက်တာဇေမောင်၊ ဦးတိုးညွန့်
ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေများ

အယူခံတရားလို ဦးတိုးအုံက မောင်ကျော်မင်း ဆိုသူထံ စိန်ရွှေပစ္စည်း
များ အပ်ရာမှ မောင်ကျော်မင်းက အလွဲသုံးစားလုပ်သဖြင့် ယခင် ၅
ရာဘက် ရာဇဝတ်တရားသူကြီးရုံးပြစ်မှုဆိုင်ရာမူလမှုအမှတ် ၇၅၂/၆၆ တွင်

* ၁၉၇၅ ခုနှစ်၊ တရားမ ပထမအယူခံမှု အမှတ် ၁၀
† ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ တရားမ မူလမှုအမှတ် ၁၀ တွင် ချမှတ်သော
(၇-၁- ၇၅) နေ့စွဲပါရန်ကုန်တိုင်း (ပုဇွန်တောင်) တရားရုံး
၏ ဒီကရီကို အယူခံမှု။

၁၉၇၀
မောင်ခင်
မောင်သန်း
(ကွယ်လွန်
သူ ဦးတိုးအို
၏ တရားဝင်
ကိုယ်စား
လှယ်)
နှင့်
ဒေါ်တင်စ

မောင်ကျော်မင်းအား ထောင်ဒဏ် ၆ လ အပြစ် ပေးခဲ့သည်။ ယင်းအမှု
မှ သက်သေခံပစ္စည်းများကို အယူခံတရားလို ဦးတိုးအိုသို့ ပြန်ပေးစေဟု
အဆိုပါရုံးက အမိန့်ချမှတ်သဖြင့် ငွေကျပ် ၁၀၀၀၀/-တန် စိန် ၁၉ လုံး
စီ ပါသော စိန်လက်ကောက် တရံမှာလည်း ဦးတိုးအိုက ရရှိခဲ့သည်။
အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်တင်စက ယင်းစိန်လက်ကောက် တရံကို မောင်
ကျော်မင်းထံမှ သဘောရိုးဖြင့် ဝယ်ယူသည့်အတွက် စိန်လက်ကောက်
ကို ဒေါ်တင်စသောလျှင် ရထိုက်ကြောင်းဖြင့် ဒေါ်တင်စက ဦးတိုးအို
အပေါ် တရားမကြောင်းအရ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး တရားမမှုလမှုအမှတ်
၁၈/၇၃ တွင် တရားစွဲဆိုခဲ့သည်။ မူလတရားရုံးက ဒေါ်တင်စအား
အနိုင် ဒီကရီ ချမှတ်ပေးလိုက်သည်။ အချင်းဖြစ် စိန်လက်ကောက်ကို
ဦးတိုးအိုက ရောင်းချလိုက်ပြီး ဖြစ်သဖြင့် စိန်လက်ကောက်၏ တန်ဖိုး
ငွေကျပ် ၁၀၀၀၀/-ကို သာလျှင် တရားစရိတ်နှင့် တကွ ဒေါ်တင်စက
ဒီကရီ ရရှိခဲ့သည်။ မူလတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ဦးတိုးအိုက
မကျေနပ်သဖြင့် ဗဟိုတရားရုံးသို့ အယူခံမှု တင်သွင်းခြင်း ဖြစ်သည်။

ဤအယူခံမှုတွင် ဦးတိုးအိုက မူလတရားရုံးသည် စီရင်ပိုင်ခွင့် အာဏာ
မရှိပါပဲလျက်နှင့် အမှုကိုစစ်ဆေးစီရင်ထားကြောင်း၊ ဒေါ်တင်စ စွဲသည့်
အမှုမှာ ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်နေပြီဖြစ်ကြောင်းနှင့် အချင်း
ဖြစ် စိန်လက်ကောက်မှာ ဦးတိုးအို မပိုင်ဟု မူလတရားရုံးက အဆုံး
အဖြတ်ပေးခြင်းမှာ မမှန်ကန်ကြောင်း အစရှိသဖြင့် တင်ပြထားကြောင်း
တွေ့ရသည်။

တရားရုံး၏ စီရင်ပိုင်ခွင့် အာဏာနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဦးတိုးအို၏ အကျိုး
ဆောင်ကြီးက ရုပ်သိမ်းခဲ့သည်။ ကာလစည်းကမ်းသတ်နှင့် ပတ်သက်ပြီး
မူလတရားရုံးက ကိုးကားထားသည့် ကာလစည်းကမ်းသတ် အက်ဥပဒေ
ပထမဇယားအပိုဒ် ၄၈ နှင့် အကျုံးမဝင်ပါဟု အယူခံတရားလိုက တင်ပြ
သည်။ မူလတရားရုံးကိုးကားသည့် ကာလစည်းကမ်းသတ်အက်ဥပဒေပထမ
ဇယားအပိုဒ် ၄၈ နှင့် အကျုံးမဝင်ကြောင်း မှန်ကန်သည်။ သို့ရာတွင်
အပိုဒ် ၄၉ နှင့် အကျုံးဝင်သည်။ အပိုဒ် ၄၉ အရဆိုလျှင် ရွှေ့ပြောင်း
နိုင်သည့် ပစ္စည်းမတရား ရယူထားခြင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး ပြန်လည်ရယူ
လိုမှု သို့မဟုတ် လျော်ကြေးရလိုမှု စွဲဆိုလျှင် မတရားလက်ရှိ ဖြစ်ခဲ့သည့်
နေ့မှစ၍ ၃ နှစ်အတွင်း တရားစွဲဆိုရမည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ ပြစ်မှု
တွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၅၁၇ အရ တရားရုံးက ဦးတိုးအို
အား အချင်းဖြစ် ပစ္စည်းကို ၂၉-၅-၇၃ ရက်နေ့က ပြန်လည် ပေးအပ်

ခဲ့သည်။ ထို့နောက် စ၍ ဦးတိုးအံ့ အနေဖြင့် လက်ရောက် ရရှိခဲ့သဖြင့် ကာလစည်းကမ်းသတ် ရက်ကို ထိုနေ့က စတုက်ရပေမည်။ ဤကဲ့သို့ တွက်လျှင် ဤအမှုမှာ ကာလစည်းကမ်းသတ် မကျော်ပေ။

၁၉၇၈
မောင်ခင်
မောင်သန်း
(ကွယ်လွန်
သူ ဦးတိုးအံ့
၏ တရားဝင်
ကိုယ်စား
လှယ်)
နှင့်
ဒေါ်တင်စ

အချင်းဖြစ် ပစ္စည်းသည် ဦးတိုးအံ့ပိုင်သော ပစ္စည်း မဟုတ်ဟု ရန်ကုန် တိုင်းတရားရုံးက အဆုံးအဖြတ်ပေးထားကြောင်း တွေ့ရသည်။ ရန်ကုန် တိုင်းတရားရုံးက သက်သေခံအမှတ်(က)ဖြစ်သည့် ဒေါ်တင်စ ထားသော စာရင်းစာအုပ်ပေါ် အခြေခံ၍ ဤကဲ့သို့ဆုံးဖြတ်ပေးထားကြောင်း တွေ့ရ သည်။ သက်သေခံ(က) စာရင်းစာအုပ်တွင် ဒေါ်တင်စက အချင်းဖြစ် စိန်လက်ကောက် အတွက် မောင်ချစ်လှိုင် ဆိုသူအား ၁၉၆၄ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၂၅ ရက်နေ့နှင့် ၂၆ ရက်နေ့များက ငွေချေသည်ဟု စာရင်း သွင်းထားသည်။ ရဲစခန်းတွင် တိုင်ချက်ဖွင့်စဉ်အခါက ဦးတိုးအံ့ သည် အချင်းဖြစ် ပစ္စည်းများကို မောင်ကျော်မင်းအား ၁၉၆၅ ခု၊ မတ်လ လောက်တွင် အပ်ခဲ့သည်ဟု အဆိုပြုထားသဖြင့် ဦးတိုးအံ့ က မောင်ကျော် မင်းအား မအပ်မီကပင် အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းကို ဒေါ်တင်စက မောင်ချစ် လှိုင်ထံမှ ဝယ်ခဲ့သဖြင့် အချင်းဖြစ် ပစ္စည်းမှာ ဦးတိုးအံ့ပိုင်ပစ္စည်း မဟုတ် နိုင် ဟု ရန် ကုန် တိုင်း တ ရား ရုံး က ကောက် ယူ ဆုံး ဖြတ် ခဲ့ သည်။ အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းကို ဒေါ်တင်စက မောင်ကျော်မင်းထံမှ ဝယ်ကြောင်း အငြင်း မပွား ချေ ။ သို့သော် သက် သေ ခံ အ မှတ် (က) တွင် ဒီ ဇင် ဘာ လ အ တွက် ရေး သွင်း ထား သည့် နေ့စဉ်စာရင်း အရ ၂၇ ရက်နေ့အတွက် စာရင်းရေးသွင်းပြီးနောက်မှ မောင်ချစ်လှိုင်ကို ငွေပေးကြောင်း ၂၅ ရက်နေ့နှင့် ၂၆ ရက်နေ့များအတွက် စာရင်း သွင်းထားကြောင်း တွေ့ရသည်။ သက်သေခံအမှတ် (က)စာရင်းစာအုပ် တွင် လစဉ် နေ့တိုင်း စာရင်းသွင်းခြင်းမှာ အများအားဖြင့် နေ့ရက် အစီအစဉ်အလိုက် သွင်းထားကြောင်း တွေ့ရသည်။ ဒီဇင်ဘာလအတွက် ၂၇ ရက်နေ့ စာရင်းသွင်းပြီးနောက်မှ အဘယ့်ကြောင့် ၂၅ ရက်နေ့နှင့် ၂၆ ရက်နေ့များအတွက် စာရင်းကျော်သွင်းခဲ့သည်နှင့် ပတ်သက်၍ လက်ခံနိုင်လောက်သော အကြောင်းကို ဒေါ်တင်စက မတင်ပြနိုင်ခဲ့ပေ။ သို့ဖြစ်၍ ဒီဇင်ဘာလ ၂၅ ရက်နေ့နှင့် ၂၆ ရက်နေ့ စာရင်းများကို ၂၇ ရက်နေ့ အတွက် စာရင်းသွင်းပြီးနောက်မှ ရေးသွင်းထားခြင်းမှာ နောက်မှ အကြံရ၍ ဆောင်ရွက်မှုဖြစ်သည်ဟု ကောက်ယူရပေမည်။ ထို့ အပြင် အချင်းဖြစ် ပစ္စည်းကို ဦးတိုးအံ့ ပိုင်ဆိုင်ကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ မောင်ကျော်မင်းနှင့် ဒေါ်သိန်းသိန်းတို့က ထောက်ခံ ထွက်ဆို ထား ကြောင်း တွေ့ရသည်။ မောင်ကျော်မင်းသည်ဦးတိုးအံ့ ထံမှ ပစ္စည်းများ

၁၉၇၀
 မောင်ခင်
 မောင်သန်း
 (ကွယ်လွန်
 သူ ဦးတိုးအံ့
 ၏ တရားဝင်
 ကိုယ်စား
 လှယ်)
 နှင့်
 ဒေါ်တင်စေ

ကို လိမ်လည်လှည့်ပတ် ယူသွားသူဖြစ်သည်။ မောင်ကျော်မင်းက ဦးတိုးအံ့ ထံမှ ယူသွားသည့် ပစ္စည်းထဲတွင် အချင်းဖြစ်စိန်လက်ကောက်ပါသည် ဟု တိတိကျကျ ထွက်ဆိုထားကြောင်း တွေ့ရသည်။ ဒေါ်သိန်းသိန်းမှာ စိန်ပဲစားဖြစ်ပြီး အချင်းဖြစ်သည့် စိန်လက်ကောက်ကို ဦးတိုးအံ့ ထံမှ ငှားဘူးကြောင်း ထွက်ဆိုထားသည်။ မောင်ကျော်မင်းနှင့် ဒေါ်သိန်း သိန်းတို့သည် ဤအမှုတွင် မတရားဘက်လိုက်ပြီး ဦးတိုးအံ့ ကို ထောက်ခံ ထွက်ဆိုရန် အကြောင်းမပေါ်ပေါက်ပေ။ ထို့အပြင် ရာဇဝတ်ရုံးတွင် တရားသူကြီးရှေ့၌ အချင်းဖြစ် စိန်လက်ကောက်နှင့် အလားတူပစ္စည်းများ ကို ရောပြရာ ဦးတိုးအံ့ က အချင်းဖြစ် ပစ္စည်းမှာ ယင်းပိုင် ပစ္စည်းဖြစ် ကြောင်း ဆွဲပြနိုင်ခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်၍ အချင်းဖြစ် စိန်လက်ကောက်သည် မောင်ကျော်မင်းက ဦးတိုးအံ့ ထံမှ မတရားလိမ်လည်လှည့်ဖြား၍ ယူသွား ပြီး ဒေါ်တင်စေကို ရောင်းခဲ့သည့် ပစ္စည်းဖြစ်သည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ ယုံကြည်သည်။

ဦးတိုးအံ့ ပိုင်သည့် အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းကို မောင်ကျော်မင်းသည် ဦးတိုးအံ့ ၏ သဘောတူညီချက် မရပဲ ဒေါ်တင်စေကို ရောင်းလိုက်သည့်အတွက် ဝယ်သူ ဒေါ်တင်စေသည် သဘောရိုးဖြင့် ဝယ်သည်ဟု ဆိုစေကာမူ ပစ္စည်း ရောင်းခြင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၇ အရ ပိုင်ဆိုင်မှု မရရှိခဲ့ချေ။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်တင်စေသည် အချင်းဖြစ် စိန်လက်ကောက်အပေါ် ပိုင်ဆိုင်မှု မရရှိခဲ့ခြင်းကြောင့် ဦးတိုးအံ့ အပေါ် စွဲဆိုသည့် အမှုမှာ မအောင်မြင်နိုင်ချေ။

အထက်ဖော်ပြပါ အကြောင်းများကြောင့် ဤအယူခံမှုကို ခွင့်ပြုပြီး မူလရုံးတွင် ဒေါ်တင်စေ စွဲဆိုသည့် အမှုကိုစရိတ်နှင့်တကွ ပယ်ပယ်လိုက်သည်။ တရားရုံး အဆင့်ဆင့်တို့၏ တရားစရိတ်များကို ဒေါ်တင်စေ ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။

တရားမ ပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးစိုးလှိုင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးလှမောင်နှင့် ဦးအေးမောင်
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရွှေတွင်

ဒေါ် တင် ကြည်

နှင့်

ဒေါ် အ မာ *

† ၁၉၇၀

မေလ

၂၂ ရက်

အမှုပစ္စည်း စီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုမှု— ယင်းအမှုမျိုးတွင် အပြီးသတ်ဒီကရီ
မချမှတ်မီ ပဏာမဒီကရီ ချမှတ်ရမည်ဖြစ်ခြင်း— ပဏာမဒီကရီအတွက်
မည်သည့် အချက်များကို စစ်ဆေးရန်ဖြစ်ခြင်း— တရားမကျင့်ထုံး
ဥပဒေအမိန့် ၂၀ နည်း ၁၃။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ယခုအမှုတွင် တရားလိုသည် သေသူ၏ အမှုစား
အမှုခံ ဖြစ်မဖြစ် သေသူ၏အမှုပစ္စည်းများ၌ မည်သို့သော အချိုးအစား
ဖြင့် ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရှိမရှိ ပဏာမ စုံစမ်းစစ်ဆေးခြင်း ပြုလုပ်ရန် ဖြစ်သော်
လည်း ပစ္စည်းများကိုပါ ထည့်သွင်းစစ်ဆေးခြင်းမှာ ဥပဒေနှင့် ဆန့်ကျင်
နေပေသည်။ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၀ နည်း ၁၃ ၌ ယခုကဲ့သို့
သေသူ၏ပစ္စည်းကို ရုံးမှစီမံခန့်ခွဲပေးစေရန် စွဲဆိုသော အမှုမျိုး၌ အပြီးသတ်
ဒီကရီမချမှတ် မီ ပဏာမ ဒီကရီချမှတ်၍ စာရင်းများနှင့် စာရင်းစစ်ဆေးမှု
များကို ပြုလုပ်ရန် အမိန့်ချမှတ်ကာ လိုအပ်သလိုညွှန်ကြားရမည်ဟု အတည်
အလင်းပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

လျှောက်ထားသူ အတွက် — ဦးစံသိန်း (၁) ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ

လျှောက်ထားခံရသူအတွက် — ဦးအုန်းမောင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ

* ၁၉၇၇ ခုနှစ်၊ တရားမပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၇၅

† ၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ တရားမ မူလမှု အမှတ် ၁ (ဒိုက်ဦး) တွင်
ချမှတ်သော (၂၂-၀-၇၇) နေ့စွဲပါ ပဲခူးတိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်ကို
ပြင်ဆင်မှု။

၁၉၇၈
ဒေါ်တင်
ကြည်
နှင့်
ဒေါ်အမာ

ဤအမှုမှာ (မူလရုံးတရားလို) ယခုလျှောက်ထားခံရသူ ဒေါ်အမာက ပဲခူးတိုင်းတရားရုံး၌ ကွယ်လွန်သူ ဦးမောင်နု၏ မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်းများကို ရုံးမှစီမံအုပ်ထိန်း၍ အမြတ်အစွန်း ခွဲဝေပေးရန် (မူလရုံး တရားပိုင်) ယခုလျှောက်ထားသူ ဒေါ်တင်ကြည်အပေါ် တရားစွဲဆိုရာ ပဲခူးတိုင်းတရားရုံးမှ တရားလို တရားပိုင်များ၏ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်နှင့် ကွယ်လွန် သူ ကျန်ရစ်ခဲ့သော ပစ္စည်းများနှင့် ပတ်သက်၍ ငြင်းချက် ၅ ခုထုတ်ပေး ကာ ထိုငြင်းချက်အားလုံးနှင့် ပတ်သက်ပြီး အမှုစစ်ဆေးရန် အမိန့်ချမှတ် သည်ကို (မူလရုံး တရားပိုင်) လျှောက်ထားသူ ဒေါ်တင်ကြည်က မကျေနပ်၍ ဗဟိုတရားရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းသော အမှုဖြစ်သည်။

အမှုပစ္စည်း ခွဲဝေအုပ်ချုပ် စီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုမှု များတွင် ပထမ အဆင့်အနေဖြင့် ပဏာမ (ကနဦး)ဒီကရီ ချမှတ်ရန်ဖြစ်သည်။ ဒုတိယ အဆင့်မှာ ခွဲဝေပေးရန် မည်သို့သော ပစ္စည်းများ ကျန်ရှိသည် မည်သည့် စာရင်းအင်းများရှိ၍ မည်သို့ထားရှိသည် စသည်များကို စုံစမ်းစစ်ဆေး ရန် ဖြစ်သည်။ ထိုသို့စုံစမ်းစစ်ဆေးပြီးလျှင် မည်သူက မည်သည့်ပစ္စည်းကို မည်သို့ ရထိုက်သည် စသည်ဖြင့် အပြီးသတ် ဒီကရီချမှတ်ပေးရန်ဖြစ်သည်။ ပဏာမဒီကရီချမှတ်ခြင်း မပြုမီ မည်သည့်ပစ္စည်းများမှာ သေသူ၏ကျန်ရစ် ခဲ့သော ပစ္စည်းများ ဟုတ်မဟုတ် ဆိုသည့် အငြင်းပွားစုံစမ်းရေးကိစ္စများ ကို တရားရုံးများက ဆောင်ရွက်ရန် မလိုသေးပေ။ ဦးစွာပထမ စွဲဆို သည့် အတိုင်း သေသူ၏ အမှုစား အမှုခံ ဟုတ်မဟုတ်၊ အကယ်၍ ဟုတ်ခဲ့ပါမူ မည်သို့သော အချိုးအစားဖြင့် သေသူ၏အမှုကို ဆက်ခံ ထိုက်ကြောင်း များ စစ် ဆေး ဆုံး ဖြတ်ကာ ပဏာမ ဒီ က ရီ ချ ရန် ဖြစ်သည်။

ယခုအမှုတွင် တရားလိုသည်သေသူ၏ အမှုစား အမှုခံ ဖြစ်မဖြစ် သေသူ၏ အမှုပစ္စည်းများ၌ မည်သို့သော အချိုးအစားဖြင့် ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရှိမရှိ ပဏာမစုံစမ်း စစ်ဆေးခြင်း ပြုလုပ်ရန်ဖြစ်သော်လည်း ပစ္စည်းများ ကိုပါ ထည့်သွင်း စစ်ဆေးခြင်းမှာ ဥပဒေနှင့် ဆန့်ကျင်နေပေသည်။ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၀ နည်း ၁၃ ၌ ယခုကဲ့သို့ သေသူ ၏ ပစ္စည်းကို ရုံးမှ စီမံခန့်ခွဲ ပေးစေရန် စွဲဆိုသော အမှု မျိုး၌ အပြီးသတ် ဒီကရီ မချမှတ် ပဏာမဒီကရီ ချမှတ်၍ စာရင်းများနှင့် စာရင်းစစ်ဆေးမှု များကိုပြုလုပ်ရန် အမိန့်ချမှတ်ကာ လိုအပ်သလိုညွှန်ကြားရမည်ဟု အတည် အလင်း ပြဌာန်းထားသည်။

မူလရုံးကတရားလိုသည် သေသူ၏ အမွေစားအမွေခံဟုတ်မဟုတ်အမွေ
ပစ္စည်းများကို မည်မျှပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရှိမရှိ ကနဦး စုံစမ်းစစ်ဆေးခြင်း မပြုပဲ
သေသူကျန်ရစ်ခဲ့သည့် ပစ္စည်းများကိုပါ ထည့်သွင်း၍ စစ်ဆေးရန်ဆောင်
ရွက်ထားခြင်းသည် ဥပဒေနှင့် ညီညွတ်မှုမရှိပေ။

၁၉၇၀
ဒေါ်တင်
ကြည်
နှင့်
ဒေါ်အမာ

အထက်ဖော်ပြပါ အကြောင်းများကြောင့် မူလရုံး တရားလိုသည်
သေသူ၏ အမွေစား အမွေခံ ဟုတ်မဟုတ်၊ အမွေပစ္စည်းကို မည်မျှပိုင်ဆိုင်
ခွင့် ရှိမရှိ ကနဦးစုံစမ်း စစ်ဆေးပြီး ပဏာမဒီကရီကို မူလတရားရုံးမှ
ပထမအဆင့်အနေဖြင့် ချမှတ်ရန် အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။

ဤလျှောက်လွှာနှင့် ပတ်သက်၍ တရားစရိတ်အကွက် အမိန့်ချမှတ်
ခြင်း မပြု။

တရားမ ပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးလှမောင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးစိုးလှိုင်နှင့် ဦးအေးမောင်
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရွှေတွင်

ဦးတင်လေး (ခ) အက်စ်အေရာဟင်

နှင့်

မာမက်အီစမိုင် ပါ(၃)*

† ၁၉၇၀
ဇွန်လ ✓
၂၆ ရက်

ရုံးခွန်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၇ (၄) (ဂ)- ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း မြက်ဟကြေငြာ
ပေးရန် သက်သာခွင့်နှင့် ဆက်စပ်ပြီး ထာဝစဉ်တားဝရမ်း ထုတ်ပေး
ရန် သက်သာခွင့်တောင်းခြင်း- ထာဝစဉ်တားဝရမ်း အတွက် ရုံးခွန်
ကို စီရင်ခွင့် အာဏာ အတွက် ဖော်ပြသော အမှုတန်ဖိုး အပေါ်
ထမ်းဆောင်ရမည် ဖြစ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဤအမှုတွင် ဆုံးဖြတ်ပေးရန် အဓိကအချက်မှာ
လျှောက်ထားသူသည် ထာဝစဉ် တားဝရမ်းအတွက် တန်ဖိုးသတ်မှတ်
ထားသည့် ငွေကျပ် ၃၀၀/-အပေါ် ရုံးခွန်တော်ထမ်းဆောင်ရမည်လော
သို့မဟုတ် လျှောက်ထားသူကိုယ်တိုင် စီရင်ပိုင်ခွင့် အာဏာအတွက် အမှု
တန်ဖိုး သတ်မှတ်ထားသည့် ငွေကျပ် ၃၀၀၀၀/-အပေါ် ရုံးခွန်တော်
ထမ်းဆောင်ရမည်လော ဟူသော အချက်ဖြစ်သည်။ ယခုစွဲဆိုသည့် အမှု
မှာ ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း မြက်ဟကြေငြာပေးရန်နှင့် ထာဝစဉ် တားဝရမ်း
အတွက် ဒီကရီချပေးရန် အမှုဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ရုံးခွန်ထမ်းဆောင်ခြင်း
ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး စဉ်းစားရာ၌ တောင်းဆိုထားသည့် သက်သာခွင့်
နှစ်ရပ်သည် တသီးတခြားစီ ဖြစ်သလား သို့မဟုတ် ဆက်စပ်နေပြီး ထာ
ဝစဉ် တားဝရမ်းအတွက် တောင်းဆိုသည့် သက်သာခွင့်မှာ မြက်ဟ
ကြေငြာပေးရန် တောင်းဆိုသည့် သက်သာခွင့်မှ တဆင့် ပွားလာသော
ဆင့်ပွား သက်သာခွင့် ဟုတ်မဟုတ် စိစစ်ရမည်ဖြစ်သည်။ ဤအမှုတွင်

* ၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ တရားမ ပြင်ဆင်မှု အမှတ် ၉၅

† ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ တရားမမှုလမှုအမှတ် ၁၀ တွင် ချမှတ်သော
(၁၃-၈-၇၆) နေ့စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး အမှတ် (၅) ၏
အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု။

၁၉၇၀
ဦးတင်လေး
(ခ) အက်စ်
အေရာဟင်
နှင့်
မာမက်
အီစမိုင်ပါ
(၃)

တင်သွင်းထားသည့် အဆိုလွှာကို လေ့လာသည့်အခါ အချင်းဖြစ်မြေနှင့် အိမ်ကို တရားလိုပိုင်ဆိုင်ကြောင်း မြွက်ဟကြေငြာပေးပြီး ထိုပစ္စည်းကို လျှောက်ထားခံရသူ အမှတ်(၁)နှင့် (၂)တို့က လွှဲပြောင်းခြင်း မပြုရန် ထာဝစဉ် တားဝရမ်းဒီကရီ ချမှတ်ပေးစေလိုကြောင်း ဖော်ပြထားသည် ကို တွေ့ရသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဤအမှုတွင် လျှောက်ထားသူ ဦးတင်လေး(ခ) အက်စ်အေရာဟင် တောင်းဆိုထားသည့် မြွက်ဟကြေငြာချက် ဒီကရီကို တရားရုံးက ခွင့်မပြုလျှင် ထာဝစဉ် တားဝရမ်းအတွက် အမိန့်ချပေးနိုင် မည် မဟုတ်ပေ။ လျှောက်ထားသူ ဦးတင်လေး(ခ) အက်စ်အေရာဟင် သည် မြွက်ဟကြေငြာချက် သက်သာခွင့်နှင့် ပတ်သက်ပြီး အနိုင်ဒီကရီ ရရှိမှသာလျှင် တောင်းဆိုထားသည့် ထာဝစဉ် တားဝရမ်းအတွက် ဒီကရီကို တရားရုံးက ချမှတ်ပေးနိုင်ပေမည်။ သို့ဖြစ်၍ ထာဝစဉ်တားဝရမ်း ထုတ်ပေးရန် တောင်းခံသော သက်သာခွင့်သည် မြွက်ဟကြေငြာပေးရန် တောင်းဆိုသည့် သက်သာခွင့်မှ ပေါက်ပွားလာသည့် တဆင့်ပွားသက် သာခွင့်သာ ဖြစ်သဖြင့် သက်သာခွင့် နှစ်ရပ်တို့မှာ တခုနှင့် တခု သီးခြား ကင်းလွတ်သော သက်သာခွင့်များ မဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့် ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံးက လျှောက်ထားသူသည် ရုံးခွန်တော်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၇ (၄) (ဂ)အရ၊ တန်ဖိုးပေါ် ရုံးခွန်တော် ထမ်းဆောင်ရမည်ဟု ချမှတ်သည့် အမိန့်မှာ တရားဥပဒေနှင့် ကိုက်ညီသည့်အတွက် ဤပြင်ဆင်မှု လျှောက် လွှာလို ပလပ်လိုက်သည်။

လျှောက် ထား သူ အ တွ က် — ဦးမောင်မောင်မြင့်၊
ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ

လျှောက်ထားခံရသူများအတွက်— ဦးမောင်မောင် (၆)၊
ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ

လျှောက်ထားသူ ဦးတင်လေး (ခ)အက်စ်အေရာဟင်က ရန်ကုန်မြို့ ကန်တော်ကလေး ဒိုဘီလင်း ၂ လမ်း၊ အိမ်အမှတ် ၁/၃ ကို ပိုင်ဆိုင်၍ ယင်းအိမ်တွင် လက်ရှိနေထိုင်လျက် ရှိသူ လျှောက်ထားခံရသူ အမှတ်(၁) မာမက်အီစမိုင်ထံ အိမ်ကို ပေါင်ရာ၌ အရောင်းစာချုပ်ချုပ်ပေးရသည်။ အရောင်းစာချုပ်ကို အခွင့်ကောင်းယူလျက် လျှောက်ထား ခံရသူအမှတ် (၁)နှင့် (၂)တို့က ယင်းတို့သာ အချင်းဖြစ်အိမ်ကို ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း ပြောဆိုကာ အိမ်နှင့် မြေတဝက်ကို လျှောက်ထားခံရသူ အမှတ် (၃) မာမက်အာမင်းသို့ ရောင်းချလိုက်သည်ဟု အဆိုပြုခဲ့သည်။ သို့အတွက်

၁၉၇၀
 ဦးတင်လေး
 (ခ) အက်စ်
 အေရာဟင်
 နှင့်
 မာမက်
 အီစမိုင်ပါ
 (၃)

လျှောက်ထားသူ ဦးတင်လေး (ခ) အက်စ်အေရာဟင်က ရန်ကုန်တိုင်း
 တရားရုံး တရားမမှုလမှအမှတ် ၁၈/၇၃ တွင် အချင်းဖြစ် ပစ္စည်းသည်
 မိမိသာ ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း မြက်ဟကြေငြာပေးရန်နှင့် မူလရုံးတရားပြိုင်
 အမှတ် (၁)နှင့် (၂)တို့က လွှဲပြောင်း ရောင်းချခြင်း မပြုရန် အတွက်
 ထာဝစဉ် တားဝရမ်းထုတ်ပေးရန် လျှောက်ထားခံရသူများ အပေါ်
 တရားစွဲဆိုခဲ့သည်။

လျှောက်ထားခံရသူ မာမက်အီစမိုင်ပါ ၃ ဦးတို့က လျှောက်ထားသူ
 ထမ်းဆောင်ထားသော ရုံးခွန်တော်များမှာ လျော့နည်း နေသည်ဟု
 ထုချေခဲ့သည့်အတွက် မူလတိုင်းတရားရုံးက ရုံးခွန်တော်နှင့် စပ်လျဉ်း၍
 ပဏာမ ငြင်းချက်ထုတ်ခဲ့ပြီး နှစ်ဘက်ကြားနာပြီးနောက် လျှောက်ထား
 သူ ဦးတင်လေး(ခ)အက်စ်အေရာဟင်သည် ရုံးခွန်တော် အက်ဥပဒေပုဒ်မ
 ၇ (၄)(ဂ)အရ အမှု၏တန်ဖိုးငွေကျပ် ၃၀၀၀၀/-အပေါ် ရုံးခွန်တော်
 ထမ်းဆောင်ရမည်ဟု အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။ ယင်းအမိန့်ကို မကျေနပ်၍
 ဦးတင်လေး (ခ) အက်စ်အေရာဟင်က ဗဟိုတရားရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှု
 လျှောက်လွှာတင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

လျှောက်ထားသူ ဦးတင်လေး (ခ) အက်စ်အေရာဟင်သည် စွဲဆိုသည့်
 အမှုကို စီရင်ပိုင်ခွင့် အာဏာအတွက် တန်ဖိုးငွေကျပ် ၃၀၀၀၀/-ဟု
 ဖော်ပြထားပြီးမြက်ဟကြေငြာချက်အတွက်ရုံးခွန်တော်ငွေကျပ် ၂၀/-နှင့်
 ထာဝစဉ် တားဝရမ်းအတွက် တန်ဖိုးငွေကျပ် ၃၀၀/- သတ်မှတ်
 ပြီး ရုံးခွန်တော်ကို ထိုငွေကျပ် ၃၀၀/-အပေါ် ပေးဆောင်ခဲ့သည်။

ဤအမှုတွင် ဆုံးဖြတ်ပေးရန် အဓိကအချက်မှာ လျှောက်ထားသူသည်
 ထာဝစဉ် တားဝရမ်း အတွက် တန်ဖိုးသတ်မှတ်ထားသည့် ငွေကျပ်
 ၃၀၀/-အပေါ်ရုံးခွန်တော်ထမ်းဆောင်ရမည်လော သို့မဟုတ် လျှောက်
 ထားသူ ကိုယ်တိုင်စီရင်ပိုင်ခွင့် အာဏာအတွက် အမှုတန်ဖိုး သတ်မှတ်
 ထားသည့် ငွေကျပ် ၃၀၀၀၀/-အပေါ်ရုံးခွန်တော် ထမ်းဆောင်ရမည်
 လောဟူသော အချက်ဖြစ်သည်။ ယခုစွဲဆိုသည့် အမှုမှာ ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း
 မြက်ဟကြေငြာပေးရန်နှင့် ထာဝစဉ် တားဝရမ်းအတွက် ဒီကရီချပေး
 ရန် အမှုဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ရုံးခွန်ထမ်းဆောင်ခြင်း ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး
 စဉ်းစားရာ၌ တောင်းဆိုထားသည့် သက်သာခွင့် နှစ်ရပ်သည် တသီး
 တခြားစီ ဖြစ်သလား သို့မဟုတ် ဆက်စပ်နေပြီး ထာဝစဉ် တားဝရမ်း
 အတွက် တောင်းဆိုသည့် သက်သာခွင့်မှာ မြက်ဟကြေငြာပေးရန်

တောင်းဆိုသည့် သက်သာခွင့်မှ တဆင့်ပွားလာသော ဆင့်ပွားသက်သာ
ခွင့် ဟုတ်မဟုတ် စိစစ်ရမည်ဖြစ်သည်။ ဤအမှုတွင် တင်သွင်းထားသည့်
အဆိုလွှာကို လေ့လာသည့်အခါ အချင်းဖြစ် မြေနှင့် အိမ်ကို တရားလို
ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း မြက်ဟကြေငြာပေးပြီး ထိုပစ္စည်းကို လျှောက်ထားခံရ
သူ အမှတ်(၁)နှင့်(၂)တို့က လွှဲပြောင်းခြင်း မပြုရန် ထာဝစဉ် တားဝ
ရမ်းဒီကရီ ချမှတ်ပေးစေလိုကြောင်း ဖော်ပြထားသည်ကို တွေ့ရသည်။
သို့ဖြစ်၍ ဤအမှုတွင် လျှောက်ထားသူ ဦးတင်လေး (ခ) အက်စ်အေရာ
ဟင် တောင်းဆိုထားသည့် မြက်ဟကြေငြာချက် ဒီကရီကို တရားရုံးက
ခွင့်မပြုလျှင် ထာဝစဉ် တားဝရမ်းအတွက် အမိန့်ချပေးနိုင်မည် မဟုတ်
ပေ။ လျှောက်ထားသူ ဦးတင်လေး (ခ) အက်စ်အေရာဟင်သည် မြက်ဟ
ကြေငြာချက် သက်သာခွင့်နှင့် ပတ်သက်ပြီး အနိုင်ဒီကရီရရှိမှုသာလျှင်
တောင်းဆိုထားသည့် ထာဝစဉ် တားဝရမ်းအတွက် ဒီကရီကို တရားရုံး
က ချမှတ်ပေးနိုင်ပေမည်။ သို့ဖြစ်၍ ထာဝစဉ်တားဝရမ်း ထုတ်ပေးရန်
တောင်းခံသော သက်သာခွင့်သည် မြက်ဟကြေငြာပေးရန် တောင်းဆို
သည့် သက်သာခွင့်မှ ပေါက်ပွားလာသည့် တဆင့်ပွား သက်သာခွင့်သာ
ဖြစ်သဖြင့် သက်သာခွင့် နှစ်ရပ်တို့မှာ တခုနှင့်တခု သီးခြားကင်းလွတ်
သော သက်သာခွင့်များ မဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့် ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး
က လျှောက်ထားသူသည် ရုံးခွန်တော်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၇(၄)(ဂ) အရ
တန်ဖိုးပေါ် ရုံးခွန်တော် ထမ်းဆောင်ရမည်ဟု ချမှတ်သည့် အမိန့်မှာ
တရားဥပဒေနှင့် ကိုက်ညီသည့်အတွက် ဤပြင်ဆင်မှု လျှောက်လွှာကို
ပယ်လိုက်သည်။ စရိတ်ငွေကျပ် ၈၀/-ခွင့်ပြုသည်။

၁၉၇၈
ဦးတင်လေး
(ခ) အက်စ်
အေရာဟင်
နှင့်
မာမက်
အိစမိုင်ပါ
(၃)

တရားမ ပထမ အယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဦးသန့်စင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးလှမောင်နှင့် ဦးတင်အောင်
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရွှေတွင်

† ၁၉၇၀
မေလ
၂၉ ရက်

ဦး တင် လှ
နှင့်
ဒေါ်စိန်ရှင် *

အမှုဆိုင်ပစ္စည်းကို တဦးတည်း ပိုင်ရှင်ဖြစ်ကြောင်း မြက်ဟကြေငြာပေး
ရန်နှင့် လက်ရောက်ပေးအပ်စေလိုမှု မစွဲဆိုနိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာ အမှုဆိုင် အမှုစားများသည်
အမှုပစ္စည်းတွင် ပူးတွဲပိုင်ရှင်များလည်း မဟုတ်။ အမှုပစ္စည်း၌လည်း
ပူးတွဲ လက်ရှိ ရပိုင်ခွင့်လည်း မရှိသောကြောင့် အမှုဆိုင် အမှုစား
တစ်ယောက်သည် အခြားအမှုဆိုင်ထံမှ မိမိ၏အမှု ဝေစုကို ရလိုပါမူ
အမှုအုပ်ထိန်းမှု စွဲဆိုရမည်။ ပစ္စည်းခွဲဝေမှု မစွဲဆိုနိုင်ပေ။
ယခုအမှုတွင် အယူခံတရားလို ဦးတင်လှသည် ကွယ်လွန်သူ ဦးဘဦး
နှင့် ပထမဇနီး ဒေါ်သိန်းမေ (ကွယ်လွန်) တို့၏သား ဖြစ်ကြောင်းအငြင်း
မပွားပေ။ အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်စိန်ရှင်သည်လည်း ကွယ်လွန်သူ ဦးဘ
ဦး၏ ဒုတိယဇနီးဖြစ်ကြောင်း အငြင်းမပွားပေ။ ထို့ပြင် ကွယ်လွန်သူ
ဦးဘဦးသည် ဒေါ်စိန်ရှင်နှင့် ပေါင်းသင်းနေစဉ်ကပင် ဒေါ်တင်စိန်ဆိုသူ
အမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် စာချုပ်ဖြင့် လက်ထပ်ယူကြောင်းလည်း အငြင်း
မပွားပေ။ ထို့ကြောင့် ဦးဘဦးကွယ်လွန်ပြီးသည့်အခါ ဦးဘဦး၏ ကျန်ရစ်
ခဲ့သောပစ္စည်းများကိုဦးဘဦး၏ ပထမဇနီးဒေါ်သိန်းမေနှင့် ရရှိသောသား
ဦးတင်လှ၊ ဦးဘဦး၏ ဒုတိယဇနီး ဒေါ်စိန်ရှင်နှင့် တတိယဇနီးဒေါ်တင်စိန်
တို့သည် မြန်မာ့ဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေအရ အမှုဆက်ခံပိုင်ခွင့်ရှိပေသည်။

* ၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ တရားမ ပထမအယူခံမှုအမှတ် ၂၀

† ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ တရားမ မူလမှု အမှတ် ၁၀ တွင် ချမှတ်သော
(၂၉-၇-၇၆) နေ့စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်း အမှတ် (၅) တရားရုံး၏
အမိန့်ကို အယူခံမှု။

အမှုသည်များ အားလုံးသည် မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာများ ဖြစ်ကြသဖြင့် မူလရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး တရားမမှုလမှု အမှတ် ၁၀/၇၃ တွင် မူလရုံး တရားလို ဒေါ်စိန်ရှင် စွဲဆိုသည့်အတိုင်း အချင်းဖြစ် အမွေပစ္စည်းများ ဖြစ်သော အိမ်နှင့် မြေများကို တဦးတည်းပိုင်ရှင် ဖြစ်ကြောင်း မြက်ဟ ကြေငြာပေးရန်နှင့် လက်ရောက်ပေးအပ်စေလိုမှု မစွဲဆိုနိုင်ပေ။ မူလရန်ကုန် တိုင်းတရားရုံးမှ ယင်းအမှုတွင် ပစ္စည်းများ၏ အစိတ် အပိုင်းများကို လက်ရောက်ပေးအပ်စေရန် ဆုံးဖြတ်ချက် ချမှတ်ခြင်းမှာလည်း ယင်းဆုံး ဖြတ်ချက်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ရန် မဖြစ်နိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့် ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်သည် လက်တွေ့အကျိုးသက်ရောက်မှု မရှိသဖြင့် အချည်းနှီးသာ ဖြစ်ပေသည်။

၁၉၇၀
ဦးတင်လှ
နှင့်
ဒေါ်စိန်ရှင်

အယူခံတရားလို အတွက်— ဦးသန်းအောင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ
အယူခံတရားပြိုင်အတွက်— ဒေါက်တာဦးဘတင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ

အယူခံတရားလို ဦးတင်လှသည် ကွယ်လွန်သူ ဦးဘဦးနှင့် ပထမ ဇနီး ဒေါ်သိန်းမေ (ကွယ်လွန်) တို့မှ မွေးဖွားသည့် သားဖြစ်သည်။ အယူ ခံ တရားပြိုင် ဒေါ်စိန်ရှင်သည် ကွယ်လွန်သူ ဦးဘဦး၏ ဒုတိယဇနီးဖြစ် သည်။ ကွယ်လွန်သူ ဦးဘဦး၏ ဒုတိယဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်စိန်ရှင်က လင်ပါ သား ဦးတင်လှအပေါ် ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး (တာမွေ) တရားမ မူလမှု အမှတ် ၁၀/၇၃ တွင် တာမွေမြို့နယ် ကျောက်မြောင်းရပ်ကွက် ဓမ္မဝိဟာ ရလမ်း၊ အမှတ် (၇၁) အိမ်နှင့် မြေ၊ အမှတ် (၆၉) အိမ်နှင့် မြေသည် ဦးဘဦးနှင့် ဒုတိယဇနီးဖြစ်သူ အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်စိန်ရှင်တို့ လက် ထက်ပွား ပစ္စည်းများဖြစ်၍ အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်စိန်ရှင်က ယင်းတဦး တည်းပိုင် ဖြစ်ကြောင်း မြက်ဟကြေငြာပေးရန်နှင့် လက်ရောက်ရလိုမှု စွဲဆိုသည်။

လင်ပါသား ဖြစ်သူ အယူခံတရားလို ဦးတင်လှကလည်း အချင်းဖြစ် တာမွေမြို့နယ် ကျောက်မြောင်းရပ်ကွက် ဓမ္မဝိဟာရလမ်း၊ အမှတ်(၇၁) အိမ်နှင့် မြေသည် ဘခင်ဖြစ်သူ ဦးဘဦးနှင့် အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်စိန်ရှင် တို့ အကြင်လင်မယားအဖြစ် ပေါင်းသင်းခြင်း မပြုမီ ၁၉၄၁ ခုနှစ် ကတည်းကပင် အယူခံတရားလို ဦးတင်လှ၏ အမည်ဖြင့် လက်ရှိပိုင်ဆိုင်ခဲ့ သော မြေနှင့် အိမ်ဖြစ်ကြောင်း တာမွေမြို့နယ် ကျောက်မြောင်းရပ် ကွက် ဓမ္မဝိဟာရလမ်း၊ အမှတ်(၆၉) အိမ်နှင့် မြေသည်လည်း ၁၉၆၆

၁၉၇၀
ဦးတင်လှ
နှင့်
ဒေါ်စိန်ရှင်

ခုနစ်က အောင်ဖြစ်သူ ဦးဘဦးက အယူခံတရားလိုအား စာချုပ်ဖြင့်အပြီး အပိုင် ပေးကမ်းခဲ့ပြီးဖြစ်ကြောင်း ထုချေခဲ့သည်။

မူလအမှု စစ်ဆေးသော ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးသည် ဤ အမှုကို စစ် ဆေးပြီးလျှင် မူလတရားလိုဖြစ်သော အယူခံတရားပိုင် ဒေါ်စိန်ရှင် လျှောက်ထား စွဲဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း တာမွေမြို့နယ်ကျောက်မြောင်းရပ်ကွက် ဓမ္မဝိဟာရလမ်း၊ အမှတ်(၇၁)အိမ်နှင့် မြေ၏ $\frac{2}{9}$ ပုံကို လည်းကောင်း

အမှတ် (၆၉) အိမ်နှင့် မြေ၏ $\frac{2}{9}$ ပုံကိုလည်းကောင်း အယူခံ တရား ပိုင် (မူလရုံးတရားလို) ဒေါ်စိန်ရှင်ပိုင်ကြောင်း မြွက်ဖော်လျက် လက် ရောက် ပေးအပ်စေရန် အမိန့်နှင့် ဒီကရီချမှတ်ခဲ့သည်။ ယင်းသို့ ချမှတ် သော အမိန့်နှင့် ဒီကရီကို မူလရုံးတရားပိုင်ဖြစ်သော အယူခံတရားလို ဦးတင်လှက မကျေနပ်၍ ဗဟိုတရားရုံးသို့ အယူခံ တင်သွင်းလာခြင်း ဖြစ်သည်။

မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာ အမွေခံ အမွေစားများသည် အမွေပစ္စည်းတွင် ပူးတွဲပိုင်ရှင်များလည်း မဟုတ်။ အမွေပစ္စည်း၌လည်း ပူးတွဲလျက် လက်ရှိ ရပိုင်ခွင့်လည်းမရှိသောကြောင့် အမွေခံအမွေစား တစ်ယောက်သည် အ ခြားအမွေခံထံမှ မိမိ၏ အမွေဝေစုကို ရလိုပါမူ အမွေအုပ်ထိန်းမှု စွဲဆိုရ မည်။ ပစ္စည်း ခွဲဝေမှု မစွဲဆိုနိုင်ပေ။ ယခု အမှု တွင် အယူခံ တရားလို ဦးတင်လှသည် ကွယ်လွန်သူ ဦးဘဦး နှင့် ပထမ ဇနီး ဒေါ်သိန်းမေ (ကွယ်လွန်သူ) တို့၏ သားဖြစ်ကြောင်း အငြင်းမပွားပေ။ အယူခံတရား ပိုင် ဒေါ်စိန်ရှင် သည်လည်း ကွယ်လွန်သူ ဦးဘဦး ၏ ဒုတိယ ဇနီး ဖြစ် ကြောင်း အငြင်းမပွားပေ။ ထို့ပြင် ကွယ်လွန်သူ ဦးဘဦးသည် ဒေါ်စိန် ရှင်နှင့် ပေါင်းသင်းနေစဉ်ကပင် ဒေါ်တင်စိန် ဆိုသူ အမျိုးသမီး တစ်ဦး နှင့် စာချုပ် ဖြင့် လက်ထပ် ယူ ကြောင်း လည်း အငြင်း မပွား ပေ။ ထို့ကြောင့် ဦးဘဦး ကွယ်လွန်ပြီးသည့်အခါ ဦးဘဦး၏ ကျန်ရစ်ခဲ့သော ပစ္စည်း များကို ဦးဘဦး ၏ ပထမ ဇနီး ဒေါ်သိန်းမေ နှင့် ရသော သား ဦးတင်လှ၊ ဦးဘဦး၏ဒုတိယဇနီး ဒေါ်စိန်ရှင်နှင့် တတိယဇနီး ဒေါ်တင်စိန် တို့သည် မြန်မာ့ဓလေ့ ထုံးတမ်းဥပဒေအရ အမွေဆက်ခံပိုင်ခွင့် ရှိပေသည်။ အမှုသည် များ အားလုံး သည် မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာ များ ဖြစ်ကြ သဖြင့် မူလရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးတရားမမူလမှုအမတ် ၁၀/၇၃ တွင်မူလတရားလို ဒေါ်စိန်ရှင် စွဲဆိုသည့်အတိုင်း အချင်းဖြစ် အမွေပစ္စည်း များ ဖြစ်သော

အိမ်နှင့် မြေများကို တဦးတည်း ပိုင်ရှင် ဖြစ်ကြောင်း မြက်ဟကြောငြာ ပေးရန်နှင့် လက်ရောက်ပေးအပ်စေလိုမှု မစွဲဆိုနိုင်ပေ။ မူလရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံးမှ ယင်းအမှုတွင် ပစ္စည်းများ၏ အစိတ်အပိုင်းများကို လက်ရောက် ပေးအပ်စေရန် ဆုံးဖြတ်ချက် ချမှတ်ခြင်းမှာလည်း ယင်းဆုံးဖြတ်ချက် အတိုင်း ဆောင်ရွက်ရန် မဖြစ်နိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့် ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်သည် လက်တွေ့ အကျိုးသက်ရောက်မှု မရှိသဖြင့် အချဉ်းနှိုး သာ ဖြစ်ပေသည်။

၁၉၇၈
ဦးတင်လှ
နှင့်
ဒေါ်စိန်ရှင်

အထက်တွင် ဖော်ပြသော အကြောင်းများကြောင့် ဤအမှုမှာမူလရုံး ၌ အမှုစွဲပုံစံနည်း မှားယွင်းလာသဖြင့် တကယ်လက်တွေ့ အကျိုးသက် ရောက်မှု မရှိသောကြောင့် မြက်ဟကြောငြာပေးစေလိုမှု စွဲဆိုမည့်အစား အမှုပစ္စည်းကို စီမံခန့်ခွဲမှုသာ စွဲဆိုရမည်ဖြစ်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်လိုက် သည်။ တိုင်းတရားရုံး ၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။

တရားစရိတ်များကို မိမိတို့ဘာသာ မိမိတို့ ကျခံစေရမည်။

တရားမ ပထမ အယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးလှမောင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးလှဘုန်း နှင့် ဦးသန့်စင်
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရွှေ့တွင်

တင်တင်ဦးဘရားသား

နှင့်

ဦးစိန်ကြင်ပါ ၆ ဦး*

† ၁၉၇၀
ဩဂုတ်လ
၁၆ ရက်

တရားပြိုင်များသည် ၎င်းတို့အတွက် အကျိုးဆောင် တဦးတည်းကိုသာ
ဆောင်ရွက်စေခဲ့သော်လည်း၊ ချေလွှာများ သီးခြားတင်ခဲ့ကြပြီး ခုခံ
ထုချေချက်များမှာလည်း တဦးနှင့်တဦး မတူညီကြလျှင် ရွှေ့နေစရိတ်
များကို တဦးချင်း ရပိုင်ခွင့်ရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တရားရုံးများ လက်စွဲ (တတိယ အကြိမ် တည်း
ဖြတ်ခြင်း) စာပိုဒ် ၈၊ စာမျက်နှာ ၃၀၊ နည်းဥပဒေ (စာမျက်နှာ
၃၃)- ၅ (က)အရ အကျိုးသက်ဆိုင်ခွင့် တသီးတခြားရှိသည့် တရား
ပြိုင် တဦးဦးက သီးခြားခုခံ ချေပချက်တင်သွင်းလျှင် အကျိုးဆောင်
တဦးတည်းက ယင်းတရားပြိုင်များအတွက် လိုက်ပါဆောင်ရွက်စေကာမူ
ထိုတရား ပြိုင် များ သည် တဦးချင်းသီးခြား ရွှေ့နေစရိတ် ရပိုင်ခွင့်ရှိ
ကြောင်း ဖော်ပြထားပါသည်။ ဤအမှုတွင် ယခင်တရားရုံးချုပ် မူလဘက်
ဌာနခွဲ ၁ ၌ အယူခံတရားပြိုင် အမှတ်(၁)နှင့် (၃) တို့သည် ချေလွှာ
များ သီးခြားစီ တင်သွင်းခဲ့သည့်အပြင် ခုခံထုချေချက်များ မှာလည်း
ယင်းတို့သည် တဦးနှင့်တဦး မတူကြပေ။ သို့ဖြစ်၍ အယူခံတရားပြိုင်
အမှတ်(၁)နှင့် (၃) တို့သည် မိမိတို့၏အကျိုးဆောင်အဖြစ်ဖြင့် ဦးဘရွှန်း
တဦးတည်းကိုသာ ဆောင်ရွက်စေခဲ့သော်လည်း သီးခြား၍ ချေလွှာများ
တင်ခဲ့ကြပြီး ခုခံထုချေချက်များမှာလည်း တဦးနှင့် တဦး မတူကြသည့်
အတွက် ရွှေ့နေစရိတ်များကို တဦးချင်း ရပိုင်ခွင့်ရှိသည်။

* ၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ တရားမ ပထမ အယူခံမှုအမှတ် ၂

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်၊ တရားမမူလမှု အမှတ် ၄၃ တွင် ချမှတ်သော
(၂-၁၁-၇၃) နေ့စွဲပါ တရားရုံးချုပ်၊ မူလဘက်ဌာနခွဲ (၁) ၏
အမိန့်ကို အယူခံမှု။

အယူခံ တရားလို အတွက် — ဦးဝမ်ဟုပ်၊ ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ

၁၉၇၀
တင်တင်ဦး
ဘုရားသား
နှင့်
ဦးစိန်ကြင်
ပါ(၆)ဦး

အယူခံတရားပြိုင်များအတွက်— ဦးလှတောနှင့် ဦးဘရွှန်း
ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေများ

ယခင်တရားရုံးချုပ်၊ မူလဘက်ဌာနခွဲ (၁) တရားမ မူလမှု အမှတ် ၄၃/၆၀ တွင် အယူခံတရားလိုတင်တင်ဦးဘုရားသားက အယူခံတရားပြိုင် ဦးစိန်ကြင် ပါ ၆ ဦး တို့ အပေါ် အပေါင်မှုစွဲဆိုခဲ့သည်။ ယင်းအမှုကို ယခင် တရားရုံးချုပ်၊ မူလဘက်ဌာနခွဲ (၁)က စစ်ဆေးပြီး ပလပ်လိုက် သည်။ အယူခံတရားလိုတို့က အယူခံဝင်ရာ ဤအမှုတွင် ၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ ၃၀ ရက်နေ့စွဲပါ စီရင်ချက်အရ အယူခံမှုကို ပလပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အယူခံတရားလိုများက ယခင်တရားရုံးချုပ်၊ မူလဘက်ဌာနခွဲ (၁)နှင့် ဤဗဟိုတရားရုံး အမှုများတွင် အယူခံတရားပြိုင် အမှတ်(၁) နှင့် (၃)တို့ အတွက် အကျိုးဆောင် တဦးတည်းလိုက်ပါ ဆောင်ရွက်ခဲ့ သော်လည်း ရွှေနေစရိတ် တဦးစီအတွက် သီးခြား ပေးထားခြင်းကို မကျေနပ်၍ မူလရုံးနှင့် ဤအယူခံမှု ဒီကရီများကို ပြင်ဆင်ပေးရန် အယူခံ တရားလိုကလျှောက်ထားခဲ့သည်။ အယူခံတရားပြိုင်များဘက်ကကန့်ကွက် သည်။

အယူခံတရားပြိုင် အမှတ် (၁)နှင့် (၃)တို့ အတွက် အကျိုးဆောင် ဦးဘရွှန်းသည် ယခင်တရားရုံးချုပ်၊ မူလဘက်ဌာနခွဲ (၁)နှင့် ဤအယူခံ မှုများတွင် လိုက်ပါဆောင်ရွက်ပြီး တဦးချင်းထံမှ အကျိုးဆောင် ကိုယ် စားလှယ်စာများ ရယူပြီး သီးခြားတင်ခဲ့ကြောင်း တွေ့ရသည်။ မူလအမှု တွင် အယူခံတရားပြိုင်အမှတ် (၁) နှင့် (၃)တို့သည် တဦးချင်းအလိုက် ချေလွှာများကို သီးခြားတင်သွင်းခဲ့ကြောင်း ယင်းတို့၏ ထုချေချက်များ မှာလည်း တဦးနှင့်တဦး မတူကြပဲ တခြားစီ ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ တရားရုံးများ လက်စွဲ (တတိယအကြိမ် တည်းဖြတ်ခြင်း) စာပိုဒ် (ဂ) စာမျက်နှာ (၃၀) နည်းဥပဒေ (စာမျက်နှာ ၃၃)-၅ (က)အရ အကျိုး သက်ဆိုင်ခွင့် တသီးတခြားရှိသည့် တရားပြိုင် တဦးဦးက သီးခြား ခုခံ ချေပချက် တင်သွင်းလျှင် အကျိုးဆောင် တဦးတည်းက ယင်းတရားပြိုင် များ အတွက် လိုက်ပါဆောင်ရွက် စေကာမူ ထိုတရားပြိုင်များသည် တဦးချင်း သီးခြားရွှေနေစရိတ် ရပိုင်ခွင့်ရှိကြောင်း ဖော်ပြထားပါသည်။ ဤအမှုတွင် ယခင်တရားရုံးချုပ်၊ မူလဘက်ဌာနခွဲ (၁)၌ အယူခံတရား ပြိုင် အမှတ်(၁)နှင့် (၃)တို့သည် ချေလွှာများ သီးခြားစီ တင်သွင်းခဲ့

၁၉၇၈
တင်တင်ဦး
ဘုရားသား
နှင့်
ဦးစိန်ကြင်
ပါ (၆) ဦး

သည့်အပြင် ခုခံထုချေချက်များမှာလည်း ယင်းတို့သည် တဦးနှင့်တဦး
မတူကြပေ။ သို့ဖြစ်၍ အယူခံတရားပြိုင် အမှတ် (၁) နှင့် (၃) တို့သည်
မိမိတို့၏ အကျိုးဆောင် အဖြစ်ဖြင့်ဦးဘရွှန်း တဦးတည်းကိုသာ ဆောင်
ရွက်စေခဲ့သော်လည်း သီးခြား၍ ချေလွှာများ တင်ခဲ့ကြပြီး ခုခံထုချေ
ချက်များမှာလည်း တဦးနှင့်တဦး မတူကြသည့် အတွက် ရှေ့နေစရိတ်
များကို တဦးချင်းရပိုင်ခွင့်ရှိသည်။

ထို့ကြောင့် ဤလျှောက်လွှာကို ပလပ်လိုက်သည်။ ရှေ့နေစရိတ်
ငွေကျပ် ၈၀/- ခွင့်ပြုသည်။

တရားမပထမအယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးအေးမောင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ်ဦးတင်အောင်နှင့်ဦးသန့်စင်
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရွှေတွင်

ဦးနုရမြားပါ (၂)ဦး

နှင့်

ဦးမြင့်ဆွေပါ (၅)ဦး*

† ၁၉၇၀
မေလ
၃၁ ရက်

ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းရောင်းချသည့် စာချုပ်နှင့် ထိုပစ္စည်းကို ပြန်လည်ဝယ်ယူ
မည်ဟု ကတိပြုသည့် စာချုပ်တို့ကို သီးခြားစီ ပြုလုပ်ခဲ့လျှင် ပစ္စည်း
လွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၈ (ဂ) ၏ ချွင်းချက်အရ
အပေါင်မဖြစ်နိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၈(ဂ)၏
ချွင်းချက်ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်၌ အရောင်းစာချုပ်အရ မရွှေ့မပြောင်း
နိုင်သည့် ပစ္စည်းကို လွှဲပြောင်းရောင်းချပြီး ယင်းအရောင်းစာချုပ်တွင်ပင်
ရောင်းသူက ပြန်ဝယ်လိုက ဝယ်သူသည် ရောင်းသူအား ပြန်ရောင်း
မည်ဟု ဂုတိပြုချက်ရှိလျှင် အပေါင်ဖြစ်သည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။
ဤအမှုတွင် သက်သေခံအမှတ် (၃)အရ အချင်းဖြစ် အိမ်ကို ဦးနုရမြား
တို့က ဦးမြင့်ဆွေအား ငွေကျပ် ၁၁၀၀၀/- နှင့် အပြီးအပိုင် ရောင်းချ
လွှဲပြောင်းခဲ့သည်။ ၂ နှစ်နှင့် ၆ လ အတွင်း ဦးနုရမြားတို့က ပြန်ဝယ်
လျှင် ရောင်းမည်ဟု ဦးမြင့်ဆွေ၏ ဂတိပြုချက်သည် သက်သေခံအမှတ်
(၃)စာချုပ်တွင် မပါရှိချေ။ သီးခြားစာချုပ်ဖြစ်သည့် သက်သေခံအမှတ်
(၄)ဖြင့် ပြန်ရောင်းမည်ဟု ဂတိပြုထားကြောင်းတွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့်
ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၈ (ဂ)၏ ချွင်းချက်ကြောင့်
ဦးနုရမြားတို့က ဦးမြင့်ဆွေထံမှ ငွေချေးပြီး အပေါင်အဖြစ်ဖြင့် အိမ်ကို
လွှဲပြောင်းပေးခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်ဟူသော ထုချေချက်ကို လက်ခံနိုင်မည်
မဟုတ်ပေ။

* ၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ တရားမ ပထမအယူခံမှု အမှတ် ၂၅

† ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ တရားမမှုလမှုအမှတ် ၁၃ တွင် ချမှတ်သော
(၂၂-၅-၇၄) နေ့စွဲပါ မွန်ပြည်နယ် တရားရုံး၏အမိန့်ကို အယူခံမှု။

၁၉၇၀
ဦးနုရမြားပါ
(၂) ဦး
နှင့်
ဦးမြင့်ဆွေပါ
(၅) ဦး

အယူခံတရားလိုများ အတွက် - ဒေါ်မြင့်မြင့်ခင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

အယူခံတရားပြိုင်များအတွက်-ဦးထင်အောင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

မွန်ပြည်နယ်တရားရုံး တရားမ မူလမူအမှတ် ၁၂/၇၃ တွင် အယူခံ တရားပြိုင် ဦးမြင့်ဆွေတို့က အယူခံတရားလို ဦးနုရမြားတို့ အပေါ် အိမ် နှင်လိုမှု စွဲဆိုရာ အနိုင်ဒီကရီရရှိခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်၍ မွန်ပြည်နယ်တရားရုံး၏ အမိန့်ကို မကျေနပ်၍ ဦးနုရမြားတို့က ဗဟိုတရားရုံးသို့ အယူခံမှုတင်သွင်း ခြင်းဖြစ်သည်။

အယူခံတရားပြိုင်အမှတ် (၁) ဦးမြင့်ဆွေနှင့် အယူခံတရားလိုအမှတ် (၁) ဦးနုရမြား၏ဇနီး အယူခံတရားလိုအမှတ် (၂) မဘီတို့မှာ မောင်နှမ တော်စပ်ကြသည်။ အယူခံတရားပြိုင် အမှတ် (၂) မှ (၆) တို့မှာ ဦးမြင့်ဆွေ၏ အရွယ်မရောက်သေးသော ကလေးများဖြစ်ကြသည်။

ဦးနုရမြားတို့က ၎င်းတို့ ငွေလိုနေသဖြင့် ဦးမြင့်ဆွေထံမှ ၁၉၆၆- ခုနှစ်လောက်ကစ၍ ငွေချေးခဲ့ပါသည်။ ၂၅-၂-၆၆ နေ့စွဲပါသက်သေခံ အမှတ်(၁) စာချုပ်အရ ငွေကျပ် ၁၆၀၀၀/-နှင့် အချင်းဖြစ် အိမ်ကို ဦးမြင့်ဆွေအား ရောင်းကြောင်း စာချုပ်ချုပ်ပေးရပါသည်။ သို့ရာတွင် ထိုစာချုပ်အရ ထိုနေ့က ငွေကျပ် ၉၁၀၀/- လက်ခံရရှိပြီး တနှစ်အတွင်း ထိုငွေကျပ် ၉၁၀၀/-ကို ဦးနုရမြားတို့က ပြန်ပေးလျှင် ဦးမြင့်ဆွေက အိမ်ကို ပြန်ပေးမည်ဟု ယင်းစာချုပ်အရ ဂတိပြုခဲ့ပါသည်။ သက်သေခံ အမှတ် (၁) စာချုပ်ချုပ်ပြီး ထိုနေ့ကပင် သက်သေခံအမှတ် (၂) စာချုပ်ကိုချုပ်ဆိုကြပါသည်။ ယင်းစာချုပ်အရ တနှစ်အတွင်း ဦးနုရမြား တို့က ငွေကျပ် ၉၁၀၀/- ပြန်မပေးနိုင်လျှင် ဦးမြင့်ဆွေက ဦးနုရမြား တို့အား ငွေကျပ် ၆၉၀၀/-ထပ်မံပေးလျှင် ယင်းအိမ်ကို ဦးနုရမြားတို့ က အပြီးအပိုင် ဦးမြင့်ဆွေအား ရောင်းချပေးမည်ဟု ဂတိပြုခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက် ဦးနုရမြားတို့က ငွေပြန်မပေးနိုင်သည့် အတွက် သက်သေခံ အမှတ် (၃)စာချုပ်ကို ဦးမြင့်ဆွေအား ချုပ်ဆို၍ မှတ်ပုံတင်ပေးလိုက် သည်။ ယင်းစာချုပ်အရ -ငွေကျပ် ၁၁၀၀၀/-ဖြင့် အချင်းဖြစ်အိမ်ကို ဦးနုရမြားတို့က ဦးမြင့်ဆွေအား ရောင်းချလွှဲပြောင်းပေးခဲ့သည်။ ထိုနေ့ ကပင် သက်သေခံအမှတ်(၄)စာချုပ်အရ အချင်းဖြစ်အိမ်နှင့် ယင်းအိမ် ဆောက်ထားသည့် မြေကို ငွေကျပ် ၁၆၀၀၀/-ဖြင့် ပြန်ဝယ်လိုလျှင် ဦးမြင့်ဆွေတို့က ပြန်ရောင်းမည်ဟု ဂတိပြုခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် အရောင်း

စာချုပ် ချုပ်ပေးခဲ့သော်လည်း စင်စစ်မှာ ရောင်းပေါင် ဖြစ်ပါသည်။
ထို့ကြောင့် ဦးမြင့်ဆွေသည် ဤအမှုကို ဤပုံစံအတိုင်း စွဲဆိုရန် အခွင့်
အရေး မရှိပါ။ အစရှိသဖြင့် တင်ပြသည်။

၁၉၇၈
ဦးနုရမြားပါ
(၂) ဦး
နှင့်
ဦးမြင့်ဆွေပါ
(၅) ဦး

သက်သေခံအမှတ် (၁) နှင့် (၂) ချုပ်ဆိုပြီးနောက် အချင်းဖြစ်အိမ်
ဆောက်ထားသည့် မြေကို ဦးမြင့်ဆွေက ပိုင်ရှင်ဖြစ်သည့် ဦးချစ်တင်ထံမှ
ငွေကျပ် ၅၀၀၀/- ဖြင့် သက်သေခံအမှတ် (က) စာချုပ်အရ ဝယ်လိုက်
ကြောင်း ထင်ရှားသည်။ သို့ဖြစ်၍ အချင်းဖြစ် မြေမှာ ဦးမြင့်ဆွေပိုင်
မြေ ဖြစ်ပေသည်။

အချင်းဖြစ်အိမ်မှာမူကား ဦးနုရမြားတို့က ဦးမြင့်ဆွေထံမှငွေချေးပြီး
အရောင်းစာချုပ် ချုပ်ဆိုပြီးနောက် စာချုပ်တခုအရ ၂ နှစ်နှင့် ၆ လ
အတွင်း ဦးနုရမြားတို့က ပြန်ဝယ်လိုလျှင် ပြန်ရောင်းမည်ဟု ဦးမြင့်ဆွေ
က ကတိပြုထားသည့်အတွက် ဤအမှုကို ဤပုံစံအတိုင်း ဦးမြင့်ဆွေက
စွဲဆိုခွင့် ရှိမရှိ စိစစ်ရန်လိုပေသည်။

ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၈ (ဂ) ၏ခြွင်းချက်ပါပြဋ္ဌာန်း
ချက်၌ အရောင်းစာချုပ်အရ မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သည့် ပစ္စည်းကိုလွှဲ
ပြောင်း ရောင်းချပြီး ယင်းအရောင်းစာချုပ်တွင်ပင် ရောင်းသူကပြန်ဝယ်
လိုက ဝယ်သူသည် ရောင်းသူအား ပြန်ရောင်းမည်ဟု ကတိပြုချက်ရှိလျှင်
အပေါင်ဖြစ်သည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ ဤအမှုတွင် သက်သေခံအမှတ်
(၃) အရ အချင်းဖြစ် အိမ်ကို ဦးနုရမြားတို့က ဦးမြင့်ဆွေအား ငွေကျပ်
၁၁၀၀၀/- နှင့် အပြီးအပိုင် ရောင်းချ လွှဲပြောင်းခဲ့သည်။ ၂ နှစ်နှင့်
၆ လ အတွင်း ဦးနုရမြားတို့က ပြန်ဝယ်လျှင် ရောင်းမည်ဟု ဦးမြင့်ဆွေ၏
ကတိပြုချက်သည် သက်သေခံအမှတ် (၃) စာချုပ်တွင် မပါရှိချေ။ သီးခြား
စာချုပ်ဖြစ်သည့် သက်သေခံအမှတ် (၄) ဖြင့် ပြန်ရောင်းမည်ဟု ကတိ
ပြုထားကြောင်း တွေ့ရသည်။ 'ထို့ကြောင့် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း အက်
ဥပဒေပုဒ်မ ၅၈ (ဂ) ၏ခြွင်းချက်ကြောင့် ဦးနုရမြားတို့က ဦးမြင့်ဆွေထံမှ
ငွေချေးပြီး အပေါင်အဖြစ်ဖြင့် အိမ်ကို လွှဲပြောင်းပေးခြင်းသာ ဖြစ်ပါ
သည်ဟူသော ထုချေချက်ကို လက်ခံနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့်
မူန်ပြည်နယ်တရားရုံး၏ အမိန့်မှာ မှန်ကန်သဖြင့် ဤအယူခံမှုကို စရိတ်နှင့်
တကွ ပလပ်လိုက်သည်။ တရားရုံး အဆင့်ဆင့်တို့၏ တရားစရိတ်များကို
အယူခံတရားလိုတို့က ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်သည်။

တရားမဒုတိယအယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးလှမောင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးလှဘုန်း နှင့် ဦးသန့်စင်
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရွှေတွင်

†၁၉၇၀
ဩဂုတ်လ
၁၁ ရက်

ဒေါ်နှင်းရှိန် (၎င်း၏တရားဝင်လှိုယ်စားလှယ် ဒေါ်ငန်လွယ်)
နှင့်
ဒေါ်ကန် *

တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၄၁၊ နည်း ၃၃- အယူခံသော
အမှုသည် အတွက် မည်သည့်အခါတွင် သက်သာခွင့် ပေးနိုင်ခြင်း-
မြန်မာ့ဓလေ့ ထုံးတမ်းဥပဒေအရ ကိစ္စိမ မွေးစား သား သမီးများ
သည် ဩရသ၏ အခွင့်အရေးများ ရပိုင်ခွင့် မရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၄၁၊ နည်း
၃၃ အရ အယူခံရုံးသည် အယူခံမဝင်သော အမှုသည်အား သင့်တော်
သည့် သက်သာခွင့်ကို ပေးနိုင်ခွင့်ရှိသည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ သို့သော်
လက်ခံနိုင်လောက်သည့် အထူးအကြောင်းရှိပြီး အယူခံမဝင်သော အမှု
သည်အား သက်သာခွင့် မပေးပဲနေလျှင် တရားရေးလမ်းကြောင်း လွဲမှား
တိမ်းစောင်းနိုင်စရာ အကြောင်းရှိမှသာလျှင် အယူခံမဝင်သော အမှုသည်
အား အယူခံရုံးက သက်သာခွင့်ပေးနိုင်သည်။ ယခုအမှုတွင် ဒေါ်ကန်
သည် မြို့နယ်တရားရုံး၏ အမိန့်ကို မည်သည့်အတွက်ကြောင့် အယူခံမဝင်
ခဲ့ကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ပေါ်လွင်ခြင်းမရှိပေ။ မြို့နယ်တရားရုံးတွင်
တရားစွဲဆိုစဉ်ကတည်းက အမှုတဝက်ရရန် တောင်းဆိုပြီး ထိုသို့တဝက်
ကို ရရှိသည့်အတွက် ဒေါ်ကန်က အယူခံမဝင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်ဟုသာ
ပေါ်လွင်ပေသည်။ ဒေါ်ကန် အနေဖြင့် မူလမြို့နယ်တရားရုံး၏ အမိန့်ကို
ကျေနပ်သည့်အတွက် အယူခံမဝင်ခြင်းကြောင့် အယူခံရုံးသည် ဒေါ်ကန်
၏ အခွင့်အရေးများကို ထပ်မံစဉ်းစား၍ ယင်းအခွင့်အရေးများကို တိုးချဲ့
ပေးပိုင်ခွင့် မရှိပေ။ သို့ဖြစ်၍ ဒေါ်ရွှေကျန်ရစ်ခဲ့သည့် အမှုပစ္စည်းများ
အားလုံးကို ဒေါ်ကန်အား ပေးစေဟူသော မှန်ပြည်နယ် တရားရုံး၏
အမိန့်မှာ ဥပဒေနှင့် မကိုက်ညီပေ။

* ၁၉၇၇ ခုနှစ်၊ တရားမ ဒုတိယအယူခံမှု အမှတ် ၁၂၃
† ၁၉၇၇ ခုနှစ်၊ တရားမအယူခံမှု အမှတ် ၁၂၅ တွင် ချမှတ်သော
(၂-၉-၇၇) နှစ်ပေါ် မှန်ပြည်နယ်တရားရုံး၏ အမိန့်ကို အယူခံမှု။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ကိတ္တိမမ္မေးစား သားသမီးများသည် ဩရ
သ အခွင့်အရေးများ ရပိုင်ခွင့် မရှိချေ။

အယူခံ တရားလိုအတွက်— ဦးကျား ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ
အယူခံတရားပြိုင်အတွက်— ဦးတင်မောင်၊ ဦးခင်မောင် (၂)
ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေများ

၁၉၇၀
ဒေါ်နှင်းရှိန်
(၎င်း၏
တရားဝင်
ကိုယ်စား
လှယ်ဒေါ်ငန်
လွယ်)
နှင့်
ဒေါ်ကန်

မုဒုံမြို့တွင် အမြဲနေထိုင်ခဲ့သည့် ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာလူမျိုး အမျိုးသမီး
တဦးဖြစ်သော ဒေါ်ရွှေသည် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၄၀ ခန့်က မုဒုံမြို့
၌ ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်ခဲ့သည်။ ဒေါ်ရွှေသည် မကွယ်လွန်မီက ယင်း
တွင် သားသမီး မရှိသောကြောင့် အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်ကန်၏ မိခင်
ဒေါ်လန်ရိန်နှင့် မူလရုံးမှ တရားပြိုင် ဒေါ်နှင်းရှိန်တို့ကို မွေးစားခဲ့သည်။
ဒေါ်လန်ရိန်သည် ဒေါ်ရွှေမကွယ်လွန်မီ ၁၅ နှစ်ခန့်က မုဒုံမြို့၌ ကွယ်လွန်
အနိစ္စ ရောက်ခဲ့သည်။ ဒေါ်ရွှေ ကွယ်လွန်ပြီး အနှစ် ၃၀ ခန့် ကြာမှ
ဒေါ်ကန်ကဒေါ်ရွှေကျန်ရစ်ခဲ့သည့်ပစ္စည်းများထဲမှအမွေရလိုကြောင်းဖြင့်
ဒေါ်နှင်းရှိန် အပေါ် မုဒုံမြို့နယ် တရားရုံး၌ တရားမမှုလမှု အမှတ်
၃/၇၃ တွင် အမွေမှု စွဲဆိုခဲ့သည်။ ယင်းအမွေမှုတွင် ဒေါ်ကန်က
သူ၏ မိခင်ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်လန်ရိန်သည် ဒေါ်ရွှေ၏ ကိတ္တိမသမီးဖြစ်ပါ
သည်။ ဒေါ်နှင်းရှိန်မှာ ဒေါ်ရွှေ၏ မွေးစားသမီးဖြစ်သော်လည်း မည်သို့
မည်ပုံ ဒေါ်ရွှေက ဒေါ်နှင်းရှိန်အား မွေးစားခဲ့သည်ကို မသိပါဟု အဆို
ပြုခဲ့သည်။ ဒေါ်နှင်းရှိန်က မိမိသည် ဒေါ်ရွှေ၏ သမီးအရင်းဖြစ်ပါသည်။
ဒေါ်လန်ရိန်မှာ ဒေါ်ရွှေ၏ အိမ်တွင် အိမ်ဖော်အဖြစ် ခေါ်ထားသူသာ
ဖြစ်ပါသည်ဟု ထုချေခဲ့သည်။ မူလမြို့နယ်တရားရုံးက အမှုစစ်ဆေးပြီး
ဒေါ်နှင်းရှိန်သည် ဒေါ်ရွှေ၏ အပတိဋ္ဌ မွေးစားသမီးဖြစ်သည်။ ဒေါ်လန်
ရိန်သည် ဒေါ်ရွှေ၏ ကိတ္တိမသမီးဖြစ်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်၍
ဒေါ်ကန်သည် ဒေါ်ရွှေ၏ အမွေ မမီသော မြေးဖြစ်သည့် အတွက်
ဒေါ်ရွှေ ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် အမွေပစ္စည်းများကို အပတိဋ္ဌသမီး ဒေါ်နှင်း
ရှိန်နှင့် အမွေမမီသောမြေး ဒေါ်ကန်တို့ တဝက်စီ ခွဲဝေယူကြစေဟု
ပဏာမဒီကရီချမှတ်ပေးလိုက်သည်။ ယင်းအမိန့်ကို မကျေနပ်၍ ဒေါ်နှင်း
ရှိန်က မှန်ပြည်နယ်တရားရုံးသို့ အယူခံဝင်ခဲ့သည်။ မှန်ပြည်နယ်တရားရုံး
က ဒေါ်နှင်းရှိန်သည် ဒေါ်ရွှေ၏ အပတိဋ္ဌသမီးသာဖြစ်သဖြင့် အမွေမမီ
သောမြေး ဒေါ်ကန်သာလျှင် ဒေါ်ရွှေ၏ အမွေရထိုက်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်
ကာ ဒေါ်နှင်းရှိန်၏ အယူခံမှုကို ပယ်လိုက်သည့်အပြင် မူလမြို့နယ်
တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကိုလည်း ပယ်ဖျက်၍ ဒေါ်ရွှေ၏ အမွေ

၁၉၇၀
ဒေါ်နှင်းရှိန်
(၎င်း၏
တရားဝင်
ကိုယ်စား
လှယ်ဒေါ်ဇန်
လွယ်)
နှင့်
ဒေါ်ကန်

အားလုံးကို ဒေါ်ကန်သာ ရထိုက်သည်ဟု ဒီကရီချမှတ်လိုက်သည်။ ယင်း အမိန့်ကို မကျေနပ်၍ ဒေါ်နှင်းရှိန်က ဗဟိုတရားရုံးသို့ ဒုတိယအယူခံမှု တင်သွင်းခြင်းဖြစ်သည်။ ဗဟိုတရားရုံးသို့ ဒုတိယအယူခံမှု တင်သွင်းပြီး နောက် ဒေါ်နှင်းရှိန် ကွယ်လွန်သွားသည့်အတွက် ဒေါ်နှင်းရှိန်၏ နေရာတွင် ယင်း၏ သားသမီးများကို တရားဝင်ကိုယ်စား ပြုသူများအဖြစ် ထည့်သွင်း၍ ဤအမှုကို ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

အမှုတွင် ဆုံးဖြတ်ရန် အဓိက အချက်နှစ်ချက်ရှိပေသည်။ ပထမအချက်မှာ ဒေါ်ကန်သည် မူလမြို့နယ်တရားရုံးကတဝက်စီခွဲဝေစေဟုချမှတ်သည့် အမိန့်ကို မှန်ပြည်နယ်တရားရုံးသို့ အယူခံမဝင်ပဲ မှန် ပြည် နယ် တရားရုံးက အယူခံဝင်သည့် ဒေါ်နှင်းရှိန်၏ အယူခံမှုကို ပလပ်ပြီး အယူခံမဝင်သူ ဒေါ်ကန်အား ပစ္စည်းအားလုံး ယူစေဟု ချမှတ်လိုက်သော အမိန့်မှာ ဥပဒေအရ မှန်မမှန်နှင့် ဒုတိယအချက်မှာ ဒေါ်နှင်းရှိန်သည် ဒေါ်ရွှေ၏ ကိစ္စမ မွေးစားသမီး ဖြစ်သလား သို့မဟုတ် အပတိဋ္ဌမွေးစား သမီးဖြစ်သလားဟူသော အချက်တို့ ဖြစ်သည်။

တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၄၁၊ နည်း ၃၃ အရ အယူခံရုံးသည် အယူခံမဝင်သော အမှုသည်အား သင့်တော်သည့် သက်သာခွင့်ကို ပေးနိုင်ခွင့် ရှိသည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ သို့သော် လက်ခံနိုင်လောက်သည့် အထူးအကြောင်းရှိပြီး အယူခံမဝင်သော အမှုသည်အား သက်သာခွင့် မပေးပဲနေလျှင် တရားရေးလမ်းကြောင်း လွဲမှားတိမ်းစောင်းနိုင်စရာ အကြောင်းရှိမှသာလျှင် အယူခံမဝင်သော အမှုသည်အား အယူခံရုံးက သက်သာခွင့် ပေးနိုင်သည်။ ယခုအမှုတွင် ဒေါ်ကန်သည် မြို့နယ်တရားရုံး၏ အမိန့်ကို မည်သည့်အတွက်ကြောင့် အယူခံမဝင်ခဲ့ကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ပေါ်လွင်ခြင်းမရှိပေ။ မြို့နယ်တရားရုံးတွင် တရားစွဲဆိုစဉ်ကတည်းက အမွေတဝက်ရရန် တောင်းဆိုပြီး ထိုသို့တဝက်ကို ရရှိသည့်အတွက် ဒေါ်ကန်က အယူခံမဝင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်ဟူသာ ပေါ်လွင်ပေသည်။ ဒေါ်ကန်အနေဖြင့် မူလမြို့နယ်တရားရုံး၏ အမိန့်ကို ကျေနပ်သည့်အတွက် အယူခံမဝင်ခြင်းကြောင့် အယူခံရုံးသည် ဒေါ်ကန်၏ အခွင့်အရေးများကိုထပ်မံစဉ်းစား၍ ယင်းအခွင့်အရေးများကို တိုးချဲ့ပေးပိုင်ခွင့် မရှိပေ။ သို့ဖြစ်၍ ဒေါ်ရွှေ ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် အမွေပစ္စည်းများအားလုံးကို ဒေါ်ကန်အား ပေးစေဟူသော မှန်ပြည်နယ်တရားရုံး၏ အမိန့်မှာ ဥပဒေနှင့် မကိုက်ညီပေ။

ဒေါ်ကန်က ယင်း၏ အဆိုလွှာအရ မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်လန်ရိန်နှင့် ဒေါ်နှင်းရှိန်တို့မှာ ဒေါ်ရွှေ၏ မွေးစားသမီးများ ဖြစ်ကြပါသည်။ ဒေါ်လန်ရိန်မှာ ဒေါ်ရွှေ၏ ကိတ္တိမမွေးစား သမီးဖြစ်သော်လည်း ဒေါ်နှင်းရှိန်မှာ မည်သို့မည်ပုံ မွေးစားခြင်းခံရသောသူ ဖြစ်သည်ကို မသိပါဟု ဖော်ပြထားကြောင်း တွေ့ရသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဒေါ်ကန်၏ အဆိုအရ ပင်လျှင် ဒေါ်နှင်းရှိန်မှာ ဒေါ်ရွှေ၏ မွေးစားသမီးဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားသည်။ တရားမစွဲဆိုမီက ဒေါ်ကန် ပေးပို့သည့် နို့တစ်စာတွင် ယင်း၏ မိခင် ဒေါ်လန်ရိန်ကို ဒေါ်ရွှေက အရင်မွေးစားပြီး ဒေါ်နှင်းရှိန်ကို နောက်မှ မွေးစားသည့်အတွက် ဒေါ်လန်ရိန်မှာဒေါ်ရွှေ၏ကိတ္တိမ မွေးစားသမီးအကြီး ဖြစ်သည်ဟု ဖော်ပြထားကြောင်း တွေ့ရသည်။ ကိတ္တိမသမီးအကြီးဟု ဒေါ်လန်ရိန်ကိုဖော်ပြထားသည့်အတွက်ဒေါ်နှင်းရှိန်မှာ ကိတ္တိမသမီးအငယ် ဖြစ်သည်ဟု အဆိုပြုခဲ့ကြောင်း ကောက်ယူရပေမည်။ သို့ဖြစ်၍ ဒေါ်လန်ရိန်နှင့် ဒေါ်နှင်းရှိန်တို့မှာ အဆင့်ခြင်းတူသော ဒေါ်ရွှေ၏ ကိတ္တိမမွေးစားသမီးများ ဖြစ်သည်ဟု ကောက်ယူရမည်ဖြစ်သည်။ မူလရုံးတွင် ဒေါ်ကန်၏ သက်သေ ဖြစ်ခဲ့သည့် ဒေါ်အုံးကျင်၊ ဒေါ်ဖြူနှင့် ဦးဟန်လွန်းတို့၏ ထွက်ဆိုချက်များအရ ဒေါ်နှင်းရှိန်မှာလည်း ဒေါ်ရွှေ၏ ကိတ္တိမသမီးဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားပေါ်လွင်ပေသည်။ ယင်းသက်သေတို့က ဒေါ်ရွှေတွင် ကိတ္တိမ မွေးစားသမီး နှစ်ယောက်ရှိသည်။ ထိုသူတို့မှာ ဒေါ်နှင်းရှိန်နှင့် ဒေါ်လန်ရိန်တို့ ဖြစ်သည်ဟု အတည့်အလင်း ထွက်ဆိုထားကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဒေါ်နှင်းရှိန်သည် ဒေါ်ရွှေ၏ သမီးအရင်း မဟုတ်ဟု ဆိုစေဦး မူလရုံး တရားလို ဖြစ်ခဲ့သည့် ဒေါ်ကန်နှင့် ယင်းတို့၏ သက်သေများ၏ ထွက်ဆိုချက်များအရ ဒေါ်နှင်းရှိန်သည် ဒေါ်ရွှေ၏ ကိတ္တိမမွေးစားသမီးဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားပေသည်။ ဒေါ်လန်ရိန်သည် ဒေါ်ရွှေ မကွယ်လွန်မီက ကွယ်လွန်ခဲ့သည့်အတွက် ဒေါ်လန်ရိန်၏ သမီး ဒေါ်ကန်သည် ဒေါ်ရွှေ၏ အမွေမမီသော မြေးဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ဒေါ်ကန်သည် မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်လန်ရိန် အသက်ရှင်လျက်ရှိလျှင်ရမည့် အမွေစု၏ လေးပုံတပုံကို ရမည်ဖြစ်သည်။ ဒေါ်နှင်းရှိန်က ကျန်အမွေစုကို ရမည်ဖြစ်သည်။ ဒေါ်ကန်က ဒေါ်ရွှေသည် ဒေါ်လန်ရိန်ကို အရင်မွေးစားသည့်အတွက် ဒေါ်လန်ရိန်သည် ဩရသသမီးဖြစ်သဖြင့် ဩရသသမီးမှ ပေါက်ဖွားသည့် အမွေမမီသော မြေးအနေဖြင့် အမွေစုထဲမှ တဝက်ရထိုက်ကြောင်း တင်ပြသည်။ ယင်းတင်ပြချက်ကို လက်မခံနိုင်ချေ။ မြန်မာ့ဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေအရ ကိတ္တိမ မွေးစားသားသမီးများ

၁၉၇၀
ဒေါ်နှင်းရှိန်
(၎င်း၏
တရားဝင်
ကိုယ်စား
လှယ်ဒေါ်ငန်
လွယ်)
နှင့်
ဒေါ်ကန်

၁၉၇၈
ဒေါ်နှင်းရှိန်
(၎င်း၏
တရားဝင်
ကိုယ်စား
လှယ်ဒေါ်ငန်
လွယ်)
နှင့်
ဒေါ်ကန်

သည် သြရသအခွင့်အရေးများ ရပိုင်ခွင့် မရှိချေ။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်ကန်
သည် သာမန်အမေ့ မမိသော မြေးတဦးအနေဖြင့်သာ အမေ့ရပိုင်ခွင့်
ရှိသည်။

အထက်ဖော်ပြပါ အကြောင်းများကြောင့် မူလမြို့နယ်နှင့် မွန်ပြည်
နယ်တရားရုံးတို့၏ အမိန့်များကို ပယ်ဖျက်၍ ဒေါ်ရွှေ၏ အမေ့စုထဲမှ
ဒေါ်ကန်သည် ရှစ်ပုံတစ်ပုံ ရပိုင်ခွင့်ရှိကြောင်းနှင့် အယူခံတရားလိုတို့သည်
ကျန်အမေ့စုကို ရပိုင်ခွင့်ရှိကြောင်း ပဏာမဒီကရီ ချမှတ်ပေးလိုက်သည်။
တရားရုံးအဆင့်ဆင့်တို့၏ တရားစရိတ်များကို အယူခံတရားပြိုင်က ကျခံ
စေရန် အမိန့်ချမှတ်ပေးလိုက်သည်။

တရားမ အထွေထွေအယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးအေးမောင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးစိုးလှိုင် နှင့် ဦးလှဘုန်း တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရွှေတွင်

ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံဘဏ် (မော်လမြိုင်မြို့)

နှင့်

ဦးမောင်မောင်စောပါ (၁၀)ဦး*

†၁၉၇၀

မေလ

၃ ရက်

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ အမိန့် ၂၁၊ နည်း ၉၀ ၏ ခြွင်းချက် (က)–
လေလံတင်ရောင်းချခြင်း မပြုမီ တင်ပြနိုင်သော အကြောင်းပြချက်
ဖြစ်လျက် မတင်ပြခဲ့ခြင်း–ရောင်းချခြင်းကို ပယ်ဖျက်ရန်လျှောက်ထား
ခွင့် ရှိမရှိ။

ဇာရီမှုတွင် လေလံတင်ရောင်းချရာ၌ ရောင်းရငွေ တန်ဖိုးနည်းသဖြင့်
လေလံရောင်းချခြင်းကို အတည်မပြုရန် တရားနိုင်က လျှောက်ထားရာ
ဇာရီ ပြုလုပ်သော ရုံးက ပယ်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ဤပြင်ဆင်မှုကို
လျှောက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ လျှောက်ထားရာ၌ အကြောင်းပြသည်မှာ
လေလံရောင်းချရန်အတွက် ဖော်ပြသော ပစ္စည်းစာရင်းတွင် အိမ်တန်ဖိုး
သာ ဖော်ပြ၍ မြေတန်ဖိုး မဖော်ပြသောကြောင့် အရေးကြီးသော
နည်းလမ်း မကျမှု (Material Irregularity) ဖြစ်ပေါ်နေကြောင်း
အဓိကအကြောင်း ပြထားသည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၉၀ ၏
ခြွင်းချက် (က)ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်အတိုင်း လေလံတင်ရောင်းချခြင်း မပြုမီ
တင်ပြနိုင်သော အကြောင်းပြချက်မျိုး ဟုတ် မဟုတ် စိစစ်ကြည့်ရန်
လိုသည်။ ပြည်နယ်တရားရုံးက တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၁၊
နည်း ၆၆ အရ အရောင်းကြေငြာစာ ထုတ်ပြန်စဉ်က အယူခံ တရားလို

* ၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ တရားမအထွေထွေ အယူခံမှုအမှတ် ၇

† ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ တရားမ ဇာရီမှု အမှတ် ၁၅ တွင် ချမှတ်သော
(၅-၁၂-၇၅) နေ့စွဲပါ မော်လမြိုင်ရုံးထိုင် မှန်ပြည်နယ်တရားရုံး၏
အမိန့်ကို အယူခံမှု။

၁၉၇၀
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံ
ဘဏ်(မော်
လမြိုင်မြို့)
နှင့်
ဦးမောင်
မောင်စောပါ
(၁၀)ဦး

သည် တင်ပြခြင်း၊ ကန့်ကွက်ခြင်း၊ ပြုလုပ်လိုလျှင် ပြုလုပ်နိုင်ပါလျက်
ထိုသို့ပြုလုပ်ခြင်း လုံးဝမရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။ သို့ဖြစ်၍ အယူခံတရား
လို၏ အကြောင်းပြချက်ကို တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း
၉၀ ၏ ခြွင်းချက် (က)ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်အရ ဤရုံးကလည်း ခွင့်ပြုရန်
အကြောင်းမရှိပေ။

အ ယူ ခံ တ ရား လို အ တွက်- မစ္စတာဂျီကေဂို.ရှ်၊ ဥပဒေဝန်ထမ်း
အဆင့် (၁)

အယူခံတရားပြိုင်မျှားအတွက်- (၁) မှ (၆) အတွက်
ဦးသန်းအောင် ကိုယ်စား
ဦးဘသန်း-၄၊ ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ
(၇) မှ (၉) အတွက် ဦးသိန်းဖေ၊
ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ
(၁၀) အတွက် ဦးကျော်မြင့်
ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ

မော်လမြိုင်မြို့၊ မွန်ပြည်နယ်တရားရုံး၊ ၁၉၆၃ ခုနှစ်၊ တရားမမှုလမှု
အမှတ် ၁၀ မှ ပေါက်ဖွားလာသည့် ၁၉၇၃ ခုနှစ် တရားမဆုံးဖြတ်
ချက် အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေးစေလိုမှု အမှတ် ၁၅ တွင် အိမ် ၄ လုံးကို
လေလံတင် ရောင်းချခဲ့သည်။ ယင်းအိမ် ၄ လုံး အနက် အိမ် ၃ လုံး
အတွက် ရရှိခဲ့သော တန်ဖိုးမှာ နည်းနေ၍ လေလံကို အတည်မပြုရန်
အယူခံတရားလို မြန်မာ့စီးပွားရေးဘဏ်၊ မော်လမြိုင်က ပြည်နယ်တရား
ရုံးသို့ လျှောက်ထားခဲ့သည်။ ပြည်နယ်တရားရုံးက အယူခံတရားလို၏
လျှောက်ထားချက်ကို ပယ်ပြီး လေလံကိုအတည်ပြုခဲ့၍ အယူခံတရားလိုက
တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၄၃၊ နည်း ၁ အရ ဤအယူခံမှု လျှောက်
ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

အယူခံတရားလိုသည် တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၉၀
ကို အားကိုးအားထားပြု၍ လေလံတင်ရောင်းချရန်အတွက် ဖော်ပြခဲ့
သော ပစ္စည်းစာရင်းတွင် အိမ်တန်ဖိုးသာ ဖော်ပြထားပြီး မြေတန်ဖိုး
ဖော်ပြပါရှိခြင်း မ ရှိ သ ဖြင့် အ ရေး ကြီး သော စည်း ကမ်း မကျမှု
(Material Irregularity) ဖြစ်ပေါ် နေကြောင်း အဓိကထား
တင်ပြထားသည်။

သို့သော်လည်း တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၉၀ ၏ ခြင်းချက်(က)ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်အတိုင်း လေလံတင် ရောင်းချခြင်း မပြုမီ တင်ပြနိုင်သော အကြောင်းပြချက်မျိုး ဟုတ်မဟုတ် စိစစ်ကြည့်ရန်လို သည်။ ပြည်နယ်တရားရုံးက တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ အမိန့် ၂၁၊ နည်း ၆၆ အရ အရောင်းကြေငြာစာ ထုတ်ပြန်စဉ်က အယူခံတရားလိုသည် တင်ပြခြင်း၊ ကန့်ကွက်ခြင်း၊ ပြုလုပ်လိုလျှင် ပြုလုပ်နိုင်ပါလျက် ထိုသို့ ပြုလုပ်ခြင်း လုံးဝမရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။ သို့ဖြစ်၍ အယူခံတရားလို၏ အကြောင်းပြချက်ကို တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၉၀ ၏ ခြင်းချက် (က)ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်အရ ဤရုံးကလည်း ခွင့်ပြုရန်အကြောင်း မရှိပေ။

၁၉၇၈
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံ
ဘဏ် (မော်
လမြိုင်မြို့)
နှင့်
ဦးမောင်
မောင်စောပါ
(၁၀)ဦး

ထို့အပြင် အယူခံ တရားလိုက ဤရုံးသို့ တင်သွင်းလာသော ၂၁-၁-၇၇ နေ့စွဲပါ ကန့်ကွက်လွှာတွင် အယူခံတရားပြိုင် (၁) က ဘဏ်ကြေးနှင့်ပတ်သက်၍ ငွေကျပ် ၆၇၃၄၂၅/- ပေးသွင်းခဲ့သည်မှာ မှန်ကန်ကြောင်း ဝန်ခံထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ယင်းငွေနှင့် အိမ် ၄ လုံး ရောင်းရငွေ ပေါင်းလိုက်ပါက အယူခံတရားလို ရရန် ငွေများ ကြေပြေသည့် သဘောရှိကြောင်း လျှောက်လဲချက်ပေးရာတွင် အယူခံ တရားလို၏ အကျိုးဆောင်က ထည့်သွင်းလျှောက်လဲချက် ပေးသွားခြင်း လည်း ရှိနေ၍ အယူခံတရားလို မြန်မာ့စီးပွားရေးဘဏ် အနေနှင့် တစုံ တရာ နစ်နာမှု မရှိကြောင်း ပေါ်လွင်နေသည်။

အထက်ဖော်ပြပါ အကြောင်းများကြောင့် ဤတရားမ အထွေထွေ အယူခံမှုကို စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်လိုက်သည်။

ရွှေနေစရိတ် ငွေကျပ် ၅၀/-သတ်မှတ်သည်။

တရားမ ဒုတိယအယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးစိုးလှိုင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးလှမောင်နှင့် ဦးလှဘုန်း
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရှေ့ တွင်

† ၁၉၇၀
ဩဂုတ်လ
၃ ရက်

ပါရဂူ (ခ) မောင်ခင်ဆွေ ပါ(၂)

နှင့်

ဦး ဆယ် *

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ
၁၂ (၁)(ဂ)-ရေဒီယိုသံများကို အသံချဲ့စက်ဖြင့် လိုလည်ထက်ပို၍
ကျယ်လောင်စွာ ဖွင့်ခြင်းသည် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေသည့် ပြုကျင့်မှု
ကို ကျူးလွန်ရာ ရောက်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အချင်းဖြစ် အခန်းတွင် အယူခံတရားလို ပါရဂူ
(ခ) မောင်ခင်ဆွေသည် ရေဒီယိုပြင်ဆိုင် ဖွင့်လှစ်ထားကြောင်းမှာ အငြင်း
မပွားပေ။ ထိုရေဒီယိုပြင်ဆိုင်မှ ရေဒီယိုအသံများကို အသံချဲ့စက်ဖြင့်
လိုလည်ထက် ပိုမို၍ ကျယ်လောင်စွာ ဖွင့်နေသဖြင့် အိမ်ရှင် ဦးဆယ်က
မိမိတွင် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ကြောင်း ထွက်ဆိုထားသော အချက်ပင်
ဖြစ်သည်။ တရားလိုပြသက်သေများက မကြာခဏ ရေဒီယို အသံများ
ဆူညံနေကြောင်း ထောက်ခံထွက်ဆိုထားသည်။ အိမ်ရှင် ဦးဆယ်သည်
အပေါ်ထပ်တွင် နေထိုင်ပြီး အိမ်ငှား ပါရဂူ (ခ) မောင်ခင်ဆွေသည်
အောက်ထပ်တွင် နေသဖြင့် ဆူညံသံများကို နီးကပ်စွာ ကြားနေရသည်
ဆိုခြင်းမှာ ထင်ရှားပေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် မြို့နယ်တရားရုံးနှင့် တိုင်း
တရားရုံးတို့က အိမ်ငှား ပါရဂူ (ခ) မောင်ခင်ဆွေသည် အိမ်ရှင် ဦးဆယ်
အား စိတ်ငြိငြင်စေသည့် သို့တည်းမဟုတ် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေ
သည့် ပြုကျင့်မှုကို ကျူးလွန်ကြောင်း တသဘောတည်း ဆုံးဖြတ်ထား
ခြင်းမှာ မှားယွင်းသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

* ၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ တရားမဒုတိယအယူခံမှုအမှတ် ၁၄၃

† ၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ တရားမဒုတိယအယူခံမှု အမှတ် ၂၆ (ဖြူး) တွင်ချမှတ်သော
(၂၀-၉-၇၆) နေ့စွဲပါ ဝဲရုံးတိုင်း တရားရုံး၏ အမိန့်ကို အယူခံမှု။

အယူခံတရားလိုများအတွက်- ဦးကျော်မြင့်အောင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ

၁၉၇၀
ပါရဂူ (ခ)
မောင်ခင်
ဆွေပါ (၂)
နှင့်
ဦးဆယ်

အယူခံတရားပြိုင်အတွက် - ဦးအောင်မြင့်၊ ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ

ဖြူးမြို့နယ်တရားရုံး တရားမမှုလမှုအမှတ် ၁၆/၇၅ တွင် တရားလို ဦးဆယ်(အယူခံတရားပြိုင်)က ဖြူးမြို့၊ ပဲခူးလမ်း၊ ဈေးရပ်ကွက်ရှိ မိမိပိုင် အိမ်အောက်ထပ်တွင် ငှားရမ်း နေထိုင်ကြသော ပါရဂူ (ခ) မောင်ခင် ဆွေနှင့် မစိန်အေးတို့က မိမိအား စိတ်ငြိငြင်စေသည့် သို့တည်းမဟုတ် အနှောက်အယှက်ဖြစ်စေသည့် ပြုကျင့်မှုကို ကျူးလွန်သဖြင့် ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်၊ မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ (၁)(ဂ) အရ အချင်းဖြစ် အခန်းမှ ဖယ်ရှားပေးရန် တရားစွဲဆိုရာ စွဲဆိုသည့် အတိုင်း အနိုင်ဒီကရီရရှိခဲ့သည်။ ပါရဂူ(ခ) မောင်ခင်ဆွေနှင့် မစိန်အေးတို့က ဖြူးမြို့နယ်တရားရုံး၏ အမိန့်ကို မကျေနပ်၍ ပဲခူးတိုင်းတရားရုံးသို့ အယူခံဝင်ရောက်သော်လည်း မအောင်မြင်သဖြင့် ဗဟိုတရားရုံးသို့ ဒုတိယ အယူခံမှု တင်သွင်းခြင်း ဖြစ်သည်။

ဖြူးမြို့၊ ပဲခူးလမ်း၊ ဈေးရပ်ကွက်ရှိ ဦးဆယ်ပိုင် နေအိမ်အောက်ထပ် တွင် အိမ်ရှင် ဦးဆယ်က ဦးတင်လှ ဆိုသူကို အိမ်ငှားအဖြစ် ၈-၂-၇၃ နေ့မှ စ၍ ငှားရမ်းခဲ့သည်။ ဦးတင်လှသည် ညီတော်သူ ပါရဂူ (ခ) မောင်ခင်ဆွေ၊ မစိန်အေးတို့နှင့် အတူ နေထိုင်ကြသည်။ တနှစ်ခန့်အကြာ တွင် ဦးတင်လှသည် ထိုအိမ်မှ ရွှေ့ပြောင်းသွားသော်လည်း ပါရဂူ (ခ) မောင်ခင်ဆွေနှင့် မစိန်အေးတို့သည် အိမ်ငှားများအဖြစ် ဆက်လက်နေထိုင် လျှက် ရှိကြသည်။ ထိုစဉ် ပါရဂူ(ခ)မောင်ခင်ဆွေသည် အဆိုပါအိမ်ခန်း တွင် ရေဒီယိုပြင်ဆိုင် ဖွင့်လှစ်ပြီး ရေဒီယိုနှင့် အသံချဲ့စက်များကို နားမခံ သာအောင် ဖွင့်လှစ်ကာ အိမ်ရှင် ဦးဆယ်အား အနှောင့်အယှက်ပေးသည် ဆိုကာ ဦးဆယ်က မောင်ခင်ဆွေနှင့် မစိန်အေးတို့အား အိမ်ခန်းမှ ဖယ်ရှားပေးစေရန် တရားစွဲဆိုခဲ့သည်။

အမှုတွင် အဓိက အချက်မှာ မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂(၁)(ဂ)အရ ဒီကရီ ချပေးထိုက်လောက်အောင် အိမ်ငှားဖြစ်သူ ပါရဂူ (ခ) မောင်ခင်ဆွေနှင့် မစိန်အေးတို့က အိမ်ရှင် ဦးဆယ်အား အနှောင့်အယှက် ပေးသည်ဆိုခြင်းမှာ မှန်မမှန်ပင်ဖြစ် သည်။

၁၉၇၈
ပါရဂူ (ခ)
မောင်ခင်
ဆွေပါ(၂)
နှင့်
ဦးဆယ်

အချင်းဖြစ် အခန်းတွင် အယူခံတရားလို ပါရဂူ (ခ) မောင်ခင်ဆွေသည် ရေဒီယို ပြင်ဆိုင် ဖွင့်လှစ်ထားကြောင်းမှာ အငြင်းမပွားပေ။ ထို ရေဒီယို ပြင်ဆိုင်မှ ရေဒီယို အသံများကို အသံချဲ့စက်ဖြင့် လိုသည်ထက် ပိုမို၍ ကျယ်လောင်စွာ ဖွင့်နေသဖြင့် အိမ်ရှင်ဦးဆယ်က မိမိတို့ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ကြောင်း ထွက်ဆိုထားသော အချက်ပင်ဖြစ်သည်။ တရားလိုပြ သက်သေများက မကြာခဏ ရေဒီယို အသံများ ဆူညံနေကြောင်း ထောက်ခံ ထွက်ဆိုထားသည်။ အိမ်ရှင် ဦးဆယ်သည် အပေါ်ထပ်တွင် နေထိုင်ပြီး အိမ်ငှား ပါရဂူ (ခ) မောင်ခင်ဆွေသည် အောက်ထပ်တွင် နေသဖြင့် ဆူညံသံများကို နီးကပ်စွာ ကြားနေရသည်ဆိုခြင်းမှာ ထင်ရှားပေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် မြို့နယ်တရားရုံးနှင့် တိုင်းတရားရုံးတို့က အိမ်ငှား ပါရဂူ (ခ) မောင်ခင်ဆွေသည် အိမ်ရှင် ဦးဆယ်အား စိတ်ငြိငြင်စေသည့် သို့တည်းမဟုတ် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေသည့် ပြုကျင့်မှုကို ကျူးလွန်ကြောင်း တသဘောတည်း ဆုံးဖြတ်ထားခြင်းမှာ မှားယွင်းသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

အထက်ပါ အကြောင်းများကြောင့် ပါရဂူ (ခ) မောင်ခင်ဆွေနှင့် မစိန်အေးတို့၏ အယူခံလွှာကို စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်လိုက်သည်။

တရားမ ပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးသန့်ဝင်း၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးလှမောင်နှင့် ဦးတင်အောင်
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့ တွင်

ဒေါ် ဖွား သင်

နှင့်

ဦးလှအောင် ပါ (၂) ဦး *

† ၁၉၇၀
မေလ
၈ ရက်

အမှုတွဲခေါ်ယူခြင်း- စစ်ဆေးကြားနာဆဲ အမှုတွဲကို ခေါ်ယူလျှင် မည်
သည့် အတွက် ခေါ်ယူကြောင်း ရေးမှတ်၍ ရေးမှတ်ချက် မိတ္တူကို
ယင်းအမှုကို စစ်ဆေးနေသည့် တရားရုံးသို့ ပေးပို့ရခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။မည်သည့်အတွက် အချင်းဖြစ် အမှုတွဲ ဖြစ်သော
ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်တရားရုံး တရားမမှုလမှုအမှတ် ၂၆/၇၄ ကို ခေါ်ယူ
ရခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကို သော်လည်းကောင်း ထိုအမှုတွဲကို မည်သည့်
အကြောင်းများကြောင့် ပြန်မပို့နိုင်သေးသည်ကို သော်လည်းကောင်း၊
ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်၌ ဖော်ပြထားခြင်း မရှိပေ။ ဤသို့ဆောင်
ရွက်ခြင်းသည် တရားရုံးများ လက်စွဲအပိုဒ် ၅၅ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့်
ကိုက်ညီခြင်း မရှိပေ။ မပြီးပြတ်သေးသော အမှုတွဲကို တောင်းယူမည်ဟု
ဆုံးဖြတ်လျှင် မည်သည့် အကြောင်းကြောင့် ထိုကဲ့သို့ အမှုတွဲ တောင်းရ
ကြောင်းကို အမှုတွဲတောင်းဆိုသော တရားရုံးက အတိုကောက်ရေးမှတ်
၍ ထိုအကျိုးအကြောင်း ရေးမှတ်ချက် မိတ္တူတစ်စောင်ကို အမှုမပြီးပြတ်
သေးပဲ ရှိနေသည့် တရားရုံးသို့ ပေးပို့ရမည်ဟု တရားရုံးများ လက်စွဲ
အပိုဒ် ၅၅ တွင် အတည့်အလင်း ဖော်ပြထားသည်။ ထိုဖော်ပြထားချက်
ကို အမှုတွဲ တောင်းဆိုသော ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးသည် လိုက်နာဆောင်
ရွက်ခြင်း မရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။ တရားရုံးတစ်ရုံး၏ စစ်ဆေးကြားနာဆဲ
အမှုတစ်မှုကို အကြောင်းမလုံလောက်ပဲနှင့် အခြားတရားရုံးက ခေါ်ယူကာ

* ၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ တရားမပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၇၆
† ၁၉၇၇ ခုနှစ်၊ တရားမ မူလမှုအမှတ် ၃ တွင် ချမှတ်သော
(၂၀-၅-၇၆) နေ့စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်း အမှတ် (၃) တရားရုံး၏
အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု။

၁၉၇၀
ဒေါ်ဖွားသင်
နှင့်
ဦးလှအောင်
ပါ (၂) ဦး

ပြန်မပို့ပဲ ထားခြင်းဖြင့် ထိုကြားနာဆဲ အမှု၌ ပါဝင်သော အမှုသည်
များ အဖို့ နစ်နာမှု ရှိနိုင်ပေသည်။ အမှုများမှာလည်း မကြန့်ကြာသင့်ပဲ
ကြန့်ကြာသွားစေနိုင်ပေသည်။

လျှောက် ထားသူ အတွက် - ဦးလှကျော်၊ ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ

လျှောက်ထားခံရသူများအတွက်- ဒေါ်ခင်သန်းမြင့်၊
ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ

ဤအမှုမှာ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး အမှတ် (၃) တရားမမှုလမှု အမှတ်
၃/၇၄ နှင့် ဆက်စပ်နေသော အမှုဖြစ်သည့် ပုဇွန်တောင်မြို့နယ် တရားရုံး
တရားမမှုလမှုအမှတ် ၂၆/၇၄ ကို ပြန်မပို့ပဲ ထားစေရန်၊ ရန်ကုန်တိုင်း
တရားရုံးမှ ၂၀-၅-၇၆ နေ့တွင် အမိန့်ချမှတ်ထားသဖြင့် ယင်းတရားမ
မှုလမှုအမှတ် ၂၆/၇၄ တွင် တရားလိုအဖြစ် အမှုစွဲဆိုသော ဒေါ်ဖွား
သင်က မိမိ၏အမှုမှာ မူလရုံးဖြစ်သည့် ပုဇွန်တောင်မြို့နယ် တရားရုံးတွင်
ဆက်လက်မစစ်ဆေးရတော့ပဲ ကြာမြင့်စွာ ရပ်ဆိုင်းထားခြင်းကို ခံရသဖြင့်
မကျေနပ်သောကြောင့် ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးမှ ခေါ်ယူထားသော အမှု
ကို မူလ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်တရားရုံးသို့ ပြန်ပို့ပေးစေရန်၊ အမိန့်ထုတ်ပေး
ရန် အတွက် ဗဟိုတရားရုံးသို့ တရားမ ပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းသော အမှု
ဖြစ်သည်။

အမှုအကျဉ်းချုပ်မှာ ဦးလှအောင်နှင့် ဒေါ်ထွေးတို့ အပေါ် တွင်
ဒေါ်ဖွားသင်က ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်တရားမ မူလမှုအမှတ် ၇/၇၃ တွင်
အနိုင်ဒီကရီရရှိခဲ့သည်။ ထိုဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ပေးရန်အတွက် ရုံးနိမ့်သူ
ဦးလှအောင်နှင့် ဒေါ်ထွေးတို့က ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး တရားမ မူလမှု
အမှတ် ၃/၇၄ တွင် တရားလို ပြုလုပ်၍ ဒေါ်ဖွားသင်အား တရား
စွဲဆိုသည်။

ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးသည် အဆိုပါ တရားမမှုလမှုအမှတ် ၃/၇၄
ကို ကြားနာ စစ်ဆေးဆဲတွင် ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်တရားရုံးတွင် စစ်ဆေးဆဲ
အမှုဖြစ်သော တရားမ မူလမှုအမှတ် ၂၆/၇၄ အမှုတို့ကို ခေါ်ယူခဲ့ပေ
သည်။ ထိုတရားမ မူလမှုအမှတ် ၂၆/၇၄ ၌ ယခု လျှောက်ထားသူ
ဒေါ်ဖွားသင်က တရားလိုဖြစ်၍ တရားပြိုင်များမှာ မောင်မြသိန်းနှင့်
မခင်မြင့် ဆိုသူတို့ ဖြစ်ကြသည်။ ယင်းအမှုကို ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးမှ

ဒေါ်ဖွားသင်
နှင့်
ဦးလှအောင်
ပါ (၂) ဦး

အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ခေါ်ယူထားခြင်းကြောင့် ပုဇွန်
တောင်မြို့နယ်တရားရုံး၌ စစ်ဆေးဆဲ ဖြစ်သောအမှုမှာ ရပ်ဆိုင်းထားခြင်း
ခံရသဖြင့် မိမိ၌ နစ်နာသည်ဟု ဆိုကာ ဒေါ်ဖွားသင်က ထိုအမှုကို
ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်တရားရုံးသို့ပြန်ပို့ပေးရန် လျှောက်ထားသည်။ သို့သော်
လည်း ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံးက ၂၀-၅-၇၆ နေ့စွဲဖြင့် ယင်းအမှုကို
ပြန်မပို့သေးဟု အမိန့်ချမှတ်သည်။

မည်သည့်အတွက် အချင်းဖြစ် အမှုတွဲဖြစ်သော ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်
တရားရုံး တရားမမှုလမှုအမှတ် ၂၆/၇၄ ကို ခေါ်ယူရခြင်းဖြစ်ကြောင်း
ကို သော်လည်းကောင်း၊ ထိုအမှုတွဲကို မည်သည့်အကြောင်းမျှားကြောင့်
ပြန်မပို့နိုင်သေးသည်ကို သော်လည်းကောင်း၊ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၏
အမိန့်၌ ဖော်ပြထားခြင်း မရှိပေ။ ဤသို့ဆောင်ရွက်ခြင်းသည် တရားရုံး
များ လက်စွဲအပိုဒ် ၅၅ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့် ကိုက်ညီခြင်းမရှိပေ။
မပြီးပြတ်သေးသော အမှုတွဲကို တောင်းယူမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လျှင် မည်သည့်
အကြောင်းကြောင့် ထိုကဲ့သို့အမှုတွဲတောင်းရကြောင်းကို အမှုတွဲ တောင်း
သော တရားရုံးက အတိုကောက် ရေးမှတ်၍ ထိုအကျိုး အကြောင်း
ရေးမှတ်ချက် မိတ္တူတစ်စောင်ကို အမှုမပြီးပြတ်သေးပဲ ရှိနေသည့် တရား
ရုံးသို့ ပေးပို့ရမည်ဟု တရားရုံးများ လက်စွဲအပိုဒ် ၅၅ တွင် အတည့်အလင်း
ဖော်ပြထားသည်။ ထိုဖော်ပြထားချက်ကို အမှုတွဲတောင်းဆိုသော ရန်ကုန်
တိုင်းတရားရုံးသည် လိုက်နာ ဆောင်ရွက်ခြင်း မရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။
တရားရုံး တစ်ရုံး၏ စစ်ဆေးကြားနာဆဲ အမှုတစ်မှုကို အကြောင်းမလုံ
လောက်ပဲနှင့် အခြားတရားရုံးက ခေါ်ယူကာ ပြန်မပို့ပဲ ထားခြင်းဖြင့်
ထိုကြားနာဆဲ အမှု၌ ပါဝင်သော အမှုသည်များအဖို့ နစ်နာမှု ရှိနိုင်ပေ
သည်။ အမှုများမှာလည်းမကြန့်ကြာသင့်ပဲ ကြန့်ကြာသွားစေနိုင်ပေသည်။
ထို့ကြောင့် ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်တရားရုံးတွင် စစ်ဆေးဆဲအမှု ဖြစ်သော
တရားမမှုလမှုအမှတ် ၂၆/၇၄ ကို ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးက ပုဇွန်တောင်
မြို့နယ်တရားရုံးသို့ ပြန်ပို့ပေးစေရန် အမိန့်ချမှတ်သည်။

စရိတ်ခွင့်မပြု။

တရားမပထမအယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးသန့်စင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးစိုးလှိုင် နှင့် ဦးလှဘုန်း
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရွှေတွင်

† ၁၉၇၀
စက်တင်ဘာ
၁၅ ရက်

ဦး ဘ ကျော်
နှင့်
ဦး မြင့် သိန်း *

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ
၁၉-ငှားရမ်းခအတွက် စွဲဆိုခြင်း မဟုတ်ပဲ ကြားကာလအမြတ်အစွန်း
အတွက် စွဲဆိုသော အမှုတွင် စံငှားရမ်းခ သတ်မှတ်သည့် လက်မှတ်
တင်ပြရန် မလိုခြင်း— ပစ္စည်းပိုင်ရှင် ဖြစ်စေကာမူ ယင်းပစ္စည်း တွင်
ဝင်ရောက်နေပြီး အခကြေးငွေမပေးလျှင် ၎င်းအပေါ် ပစ္စည်းထိန်းက
ကြားကာလ အမြတ်အစွန်းများ တောင်းဆိုခွင့် ရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အယူခံတရားလို ဦးဘကျော် စွဲဆိုခဲ့သော အမှုမှာ
အိမ်လခကြေး ရလိုကြောင်းဖြင့် စွဲဆိုခဲ့ခြင်း မဟုတ်ပဲ ကြားကာလ
အမြတ်အစွန်း ရရန်အတွက် စွဲဆိုခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။
ကြားကာလ အမြတ်အစွန်းအတွက် စွဲဆိုသော အမှုတွင် ၁၉၆၀ ပြည့်
နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၉ အရ
စံငှားရမ်းခ သတ်မှတ်သည့် လက်မှတ်ကို ရယူတင်ပြရန် မလိုအပ်ပေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အယူခံတရားလို ဦးဘကျော်အား တရားရုံး
က အချင်းဖြစ် ပစ္စည်းကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရန် ခန့်အပ်ထားခြင်း
ဖြစ်သောကြောင့် အယူခံတရားပြိုင်သည် ယင်းပစ္စည်း၏ ပိုင်ရှင်ဖြစ်စေ
ကာမူ ယင်းပစ္စည်းတွင် ဝင်ရောက်နေပြီး အခကြေးငွေမပေးလျှင် ပစ္စည်း
ထိန်းက ကြားကာလ အမြတ်အစွန်းများ တောင်းဆိုပိုင်ခွင့် ရှိသည်။

* ၁၉၇၅ ခုနှစ်၊ တရားမ ဒုတိယ အယူခံမှု အမှတ် ၁၁၃

† ၁၉၇၅ ခုနှစ်၊ တရားမအယူခံမှုအမှတ် ၁ (ဗဟန်း) တွင်ချမှတ်သော
(၁၈-၇-၇၅) နေ့စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်း အမှတ် (၃) တရားရုံး ၏
အမိန့်ကို အယူခံမှု။

အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးဝမ်ဟုတ်၊ ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ
အယူခံတရားပြိုင်အတွက်- ဦးတင်ဝင်း၊ ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ

၁၉၇၈
ဦးဘကျော်
နှင့်
ဦးမြင့်သိန်း

ယခင်တရားရုံးချုပ်၊ မူလဘက်ဌာနခွဲ (၂)ရန်ကုန်မြို့တရားမ တရား
ရုံး၊ တရားမမှုလမှုအမှတ် ၄၁/၇၂ တွင် အယူခံတရားလို ဦးဘကျော်
သည် အယူခံတရားပြိုင် ဦးမြင့်သိန်းအပေါ် ၂၇-၄-၇၁ နေ့မှ စ၍ ရရန်
ရှိသော ကြားကာလ အမြတ်အစွန်းအတွက် တရားစွဲဆိုခဲ့သည်။ အမှုကို
ဗဟန်းမြို့နယ်တရားရုံးသို့ လွှဲပြောင်းပေးလိုက်သဖြင့် ဗဟန်းမြို့နယ်တရား
ရုံးက တရားမ မူလမှု အမှတ် ၁၄/၇၃ အဖြစ် ပြောင်းလဲ လက်ခံကာ
ဆက်လက်စစ်ဆေးကြားနာပြီးပလပ်ခဲ့သည်။ အယူခံတရားလို ဦးဘကျော်
က ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးသို့ အယူခံဝင်ရောက်ခဲ့သော်လည်း ထပ်မံပလပ်
ခြင်း ခံရသဖြင့် ဗဟိုတရားရုံးသို့ ဒုတိယ အယူခံမှု လျှောက်တားခြင်း
ဖြစ်သည်။

အယူခံတရားလို ဦးဘကျော်သည် ယခင်တရားရုံးချုပ်၊ မူလဘက်
ဌာနခွဲ(၂)၊ရန်ကုန်မြို့တရားမ တရားရုံးမှ ဘီလစ်ကြီးဖြစ်ပြီး ထိုရုံးတရားမ
မှုလမှု အမှတ် ၇၉၈ / ၆၂ တွင် ကမ္ဘာအေးဘုရားလမ်း၊ ခြံ အမှတ်
(၂၃)ရှိ မြေနှင့် မြေပေါ်ရှိ အဆောက်အဦ ဟူသမျှကို ထိန်းသိမ်းရန်
တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၄၀၊ နည်း ၁ အရ ပစ္စည်းထိန်းအဖြစ် ခန့်အပ်
ခြင်းခံရသည်။ အယူခံတရားလို ဦးဘကျော် ထိန်းသိမ်းရသောအဆောက်
အဦ၏ အခန်းတစ်ခန်းတွင် အယူခံတရားပြိုင် ဦးမြင့်သိန်းသည် အသုံးပြု
နေထိုင်သည်။ အယူခံတရားလို ဦးဘကျော်က ပစ္စည်းထိန်းအနေဖြင့်
အယူခံတရားပြိုင် ဦးမြင့်သိန်း အသုံးပြုသော အခန်းအတွက် တလငွေကျပ်
၅၀/- ပေးရန် အကြောင်းကြားစာ ပေးပို့ တောင်းခံခဲ့သည်။ သို့သော်
အယူခံတရားပြိုင်သည် ပေးဆောင်ခဲ့ခြင်း မရှိပေ။ ထို့ကြောင့် အယူခံ
တရားလို ဦးဘကျော်က အမှုစွဲဆိုရခြင်း ဖြစ်ကြောင်း အဆိုလွှာတွင်
ဖော်ပြထားသည်။

အယူခံတရားပြိုင် ဦးမြင့်သိန်းက အချင်းဖြစ် အဆောက်အဦတွင်
နေထိုင်ခြင်းကို ငြင်းကွယ်ခြင်း မပြုပေ။ အချင်းဖြစ်အခန်းကို ၁၉၄၇
ခုနှစ်မှ စ၍ ဆောက်လုပ်နေထိုင်ခဲ့ကြောင်း၊ ကြားကာလ အမြတ်အစွန်း
ကို ဖြစ်စေ အိမ်လခကို ဖြစ်စေ ပေးရန် တာဝန်မရှိကြောင်းနှင့် အမှုစွဲဆို
ရာတွင် စံငှားရမ်းခ လက်မှတ် မပါရှိသဖြင့် ပလပ်သင့်ကြောင်း ထုချေ
ထားသည်။

၁၉၇၀
ဦးဘကျော်
နှင့်
ဦးမြင့်သိန်း

အယူခံတရားလို ဦးဘကျော် စွဲဆိုခဲ့သော အမှုမှာ အိမ်လခကြေး ရလို
ကြောင်းဖြင့် စွဲဆိုခဲ့ခြင်း မဟုတ်ပဲ ကြားကာလ အမြတ်အစွန်း ရရန်
အတွက် စွဲဆိုခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ကြားကာလ အမြတ်
အစွန်းအတွက် စွဲဆိုသောအမှုတွင် ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ
ကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၉ အရ စံငှားရမ်းခ သတ်မှတ်သည့်
လက်မှတ်ကို ရယူတင်ပြရန် မလိုအပ်ပေ။

အယူခံတရားလို ဦးဘကျော်အား တရားရုံးက အချင်းဖြစ် ပစ္စည်းကို
ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရန် ခန့်အပ်ထားခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် အယူခံ
တရားပြိုင်သည့် ယင်းပစ္စည်း၏ ပိုင်ရှင်ဖြစ်စေကာမူ ယင်းပစ္စည်းတွင်
ဝင်ရောက်နေပြီး အခကြေးငွေ မပေးလျှင် ပစ္စည်းထိန်းက ကြားကာလ
အမြတ်အစွန်းများ တောင်းဆိုပိုင်ခွင့် ရှိသည်။

သို့ဖြစ်၍ မြို့နယ်တရားရုံးနှင့် တိုင်းတရားရုံးတို့၏ အမိန့်များကို ပယ်
ဖျက်၍ အယူခံတရားလို ဦးဘကျော် စွဲဆိုသည့်အတိုင်း ကြားကာလ
အမြတ်အစွန်း အတွက် စရိတ်နှင့်တကွ ပဏာမဒီကရီ ချမှတ်ပေးလိုက်
သည်။ ကြားကာလ အမြတ်အစွန်း မည်ရွှေ့မည်မျှ ပေးရန်ရှိသည်ကို
မြို့နယ်တရားရုံးက စုံစမ်းစစ်ဆေး၍ ပေးရန်ရှိသည့် ငွေပမာဏကိုသတ်မှတ်
ပြီး အပြီးသတ် ဒီကရီ ချမှတ်ရန် ညွှန်ကြားလိုက်သည်။

တရားရုံး အဆင့်ဆင့် ကုန်ကျစရိတ်ကို အယူခံတရားပြိုင်က ကျခံစေ
ရမည်။

တရားမ ပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဦးသန့်စင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးလှမောင်နှင့် ဦးတင်အောင်
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရွှေတွင်

ဦးဘ ဆိုင် ပါ (၆) ဦး

နှင့်

ဦးအောင် ဟုတ် ရှောင် ပါ (၂) ဦး *

† ၁၉၇၀

ဇွန်လ

၂၉ ရက်

အနုညာတခုံသမာဓိ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၃- တရားရုံး၏ လုပ်ပိုင်ခွင့်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ခုံသမာဓိ လူကြီးများ၏ အမည်ကို ထည့်သွင်း
ဖော်ပြမှတ်တမ်းတင်ရန် လုပ်ပိုင်ခွင့်မျိုးကို အနုညာတခုံသမာဓိ ဥပဒေ
ပုဒ်မ ၃၃ က တရားရုံးသို့ အပ်နှင်းထားခြင်း မရှိပေ။ တရားရုံး၏
တာဝန်မှာ အစုစပ်စာချုပ်ပါ သဘောတူညီချက်၏ အကျိုးသက်ရောက်
မှုနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အဆုံးအဖြတ်ပေးရန်သာ ဖြစ်သည်။ ဦးအောင်ဟုတ်
ရှောင်ပါ ၂ ဦးတို့က လျှောက်ထား တောင်းဆိုရာတွင် ယင်းသို့ မှတ်တမ်း
တင် ပေးရန်အတွက် ထည့်သွင်းတောင်းဆိုခြင်း ရှိသော်လည်း တရားရုံး
က ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် ညီညွတ်သော တောင်းဆိုချက်ကိုသာ စဉ်းစား
အဆုံးအဖြတ်ပေးရမည်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် တိုင်းတရားရုံးက ယင်းတို့
အမည်များ ထည့်သွင်းမှတ်တမ်းတင်ခြင်းမှာ လုပ်ပိုင်ခွင့်မရှိပဲ ဆောင်ရွက်
ထားခြင်း ဖြစ်၍ အမိန့်မှ ယင်းအစိတ်အပိုင်းကို ပယ်ဖျက်ရပေမည်။

လျှောက်ထားသူများ အတွက် -ဦးချိန်ပိုး၊ ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ

လျှောက်ထားခံရသူများအတွက်-ဦးသန်းအောင်၊ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ

ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၊ တရားမအထွေထွေမှု အမှတ် ၁၃/၇၅ တွင်
ဦးအောင်ဟုတ်ရှောင်ပါ ၂ ဦးက ဦးဘဆိုင်ပါ ၆ ဦးတို့အပေါ် အနုညာတ
ခုံသမာဓိ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၃ အရ အစုစပ်စာချုပ် အပိုဒ် (၁၀) ပါ
ခုံသမာဓိဆုံးဖြတ်ချက် ရယူရေးကိစ္စအတွက် ထည့်သွင်း ချုပ်ဆိုခဲ့သော

* ၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ တရားမ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၁၁၆

† ၁၉၇၅ ခုနှစ်၊ တရားမ အသေးအဖွဲ့မှုအမှတ် ၁၃ (လသာ) တွင်
ချမှတ်သော(၁၇-၉-၇၆)နေ့စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၏အမိန့်ကို
ပြင်ဆင်မှု။

၁၉၇၀
ဦးဘဆိုင်ပါ
(၆) ဦး
နှင့်
ဦးအောင်
ဟုတ်ရှောင်
ပါ (၂) ဦး

သဘောတူညီချက်၏ အကျိုးသက်ရောက်မှုနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အဆုံးအဖြတ် ပေးပါရန် လျှောက်ထားခဲ့သည်။ တိုင်းတရားရုံးက ၁၇-၉-၇၆ နေ့တွင် အစုစပ်လုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်သော အငြင်းပွားမှုများကို ဖြေရှင်းဆုံးဖြတ် ပေးနိုင်ရန်အတွက် ဦးအောင်ဟုတ်ရှောင်တို့ ဘက်မှ တစ်ဦး၊ ဦးဘဆိုင်တို့ ဘက်မှ တစ်ဦး ခန့်ထားရန် အမိန့်ချမှတ်ပြီး ဦးအောင်ဟုတ်ရှောင်တို့ ဘက်မှ ဦးထွန်းအေး၊ ဦးဘဆိုင်တို့ ဘက်မှ ဦးခင်မောင်ကလေးတို့ ဖြစ်ကြောင်း မှတ်တမ်းတင်သည်ဟု တည့်သွင်း အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ ယင်းအမိန့်ကို မကျေနပ်သဖြင့် ဦးဘဆိုင်ပါ ၆ ဦးတို့က ဗဟိုတရားရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှု လျှောက်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

လျှောက်ထားခံရသူ ဦးအောင်ဟုတ်ရှောင်၊ ဦးတင်ဝင်းနှင့် လျှောက် ထားသူ ဦးဘဆိုင်၊ ဦးဘတူ၊ ဦးလှမောင်၊ ဦးအောင်မင်း၊ ဦးအောင် ရွှေ၊ ဦးမင်းလွင်တို့သည် ဟိုစွန့်ကုမ္ပဏီ အစုစပ်လုပ်ငန်း၏ အစုရှင်များ ဖြစ်ကြသည်။ အစုစပ်လုပ်ငန်း ဆောင်ရွက်ရာတွင် အစုစပ်စာချုပ်ချုပ် ဆို၍ ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ အစုစပ်လုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်၍ အငြင်းပွားမှု ရှိလျှင် အနုညာတ ခုံသမာဓိဖြင့် ဆုံးဖြတ်ချက် ရယူရန် အစုစပ်စာချုပ်အပိုဒ် (၁၈) တွင် သဘောတူညီခဲ့ကြသည်။ ယခုအငြင်း ပွားမှု ဖြစ်လာသည့်အခါ အနုညာတ ခုံသမာဓိ လူကြီးများ ခန့်ထားရန် ပေါ်ပေါက် လာရာတွင် ဦးဘဆိုင်ပါ ၆ ဦးတို့က ၂ အုပ်စုခွဲပြီး ၁ အုပ် စုလျှင် ခုံသမာဓိ လူကြီးတဦးစီ ခန့်ထားရန် ပြောဆိုလာသဖြင့် ဦးအောင် ဟုတ်ရှောင်ပါ ၂ ဦးတို့က အငြင်းပွားမှုမှာ နှစ်ဘက် အငြင်းပွားမှုသာ ဖြစ်ပြီး သုံးပွင့်ဆိုင် အငြင်းပွားမှု မဟုတ်၍ စာချုပ်ပါအပိုဒ် (၁၈) ၏ အကျိုးသက်ရောက်မှုနှင့် ပတ်သက်ပြီး တရားရုံး၏ အဆုံးအဖြတ်ကို ရယူ လိုသဖြင့် တိုင်းတရားရုံးသို့ လျှောက်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဦးအောင်ဟုတ်ရှောင်ပါ ၂ ဦးတို့က တိုင်းတရားရုံးသို့ လျှောက်ထား ခဲ့ရာတွင် ဦးအောင်ဟုတ်ရှောင်၏ ကတိသစ္စာပြုလွှာ တစ်စောင်တင်သွင်းခဲ့ သည်။ ယင်းကတိသစ္စာ ပြုလွှာနှင့်အတူ ဦးအောင်ဟုတ်ရှောင်တို့ ဘက်က ပေးစာနှင့် ဦးဘဆိုင်တို့ ဘက်က ပြန်စာမိတ္တူများကိုပါ ပူးတွဲတင်သွင်း ထားသည်။ ယင်း ပေးစာ ပြန်စာ မိတ္တူများနှင့် ပတ်သက်၍ လျှောက် ထားသူများနှင့် လျှောက်ထားခံရသူများက အငြင်းပွားခြင်း မရှိကြပေ။ ဦးအောင်ဟုတ်ရှောင်တို့ ဘက်မှ ပေးပို့ခဲ့သော စာမိတ္တူအရ ဦးအောင်ဟုတ် ရှောင်ပါ ၂ ဦးတို့က တဘက်၊ ဦးဘဆိုင်ပါ ၆ ဦးတို့က တဘက် အချက် ၆ ချက်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ အငြင်းပွားလျက်ရှိကြောင်း ဖော်ပြထားသည်ကို

တွေ့ရသည်။ ဦးဘဆိုင်ပါ ၆ ဦးတို့က ပြန်ကြားသည့် ပြန်စာမိတ္တူတွင် အစုဝင်အုပ်စုအလိုက် ခုံသမာဓိ လူကြီးတဦးစီ ခန့်ထားသင့်ကြောင်းဆိုထားသည်။ အစုစပ်လုပ်ငန်းတွင် ဦးဘဆိုင်၊ ဦးဘတူ၊ ဦးလှမောင်တို့ ညီအစ်ကို ၃ ဦးတို့က ၃၇၂ ရာခိုင်နှုန်း၊ ဦးအောင်မင်း၊ ဦးအောင်ရွှေ၊ ဦးမင်းလွင် တို့ညီအစ်ကို ၃ ဦး တို့က ၃၇၂ ရာခိုင်နှုန်း၊ ဦးအော်ဟုတ်ရှောင်၊ ဦးတင်ဝင်း သားအဖတို့က ၂၅ ရာခိုင်နှုန်း အသီးသီး ထည့်ဝင်ခဲ့ကြသည်ဖြစ်၍ မိသားစု အုပ်စုအလိုက် ခုံသမာဓိ လူကြီးတဦးစီ ခန့်ထားလိုခြင်း ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။

၁၉၇၀
ဦးဘဆိုင်ပါ
(၆)ဦး
နှင့်
ဦးအော်
ဟုတ်ရှောင်
ပါ (၂) ဦး

အစုစပ်များ သဘောတူညီခဲ့ကြသည့် အစုစပ်စာချုပ် အပိုဒ် ၁၈ ကို စိစစ်လေ့လာနိုင်ရန် မည်သည့် ဘက်ကမျှ စာချုပ်မူရင်းကို တင်ပြခဲ့ခြင်းမရှိပေ။ သို့သော် အပိုဒ် ၁၈ ၏ မိတ္တူ တစ်စောင်ကို တင်ပြထားသည်။ ယင်းမိတ္တူ၏ မှန်ကန်မှုကို အငြင်းပွားကြခြင်း မရှိ၍ ယင်းမိတ္တူကိုသာ စိစစ်လေ့လာရပေမည်။ အစုစပ်စာချုပ်မှာ အင်္ဂလိပ်စာဖြင့် ရေးသားချုပ်ဆိုထားခြင်း ဖြစ်ကြောင်း အပိုဒ် ၁၈ အရ တွေ့ရသည်။ အပိုဒ် ၁၈ ၏ လိုရင်းသဘောမှာ အစုရှင်ချင်း ဖြစ်ပွားသော အစုစပ်လုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်သည့် သဘောကွဲလွဲမှု အငြင်းပွားမှု သို့မဟုတ် အစုစပ် စာချုပ်ပါ သဘောတူညီချက်များ၏ အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆိုမှု၊ ကျင့်သုံးမှုနှင့် စပ်လျဉ်းသည့် သဘောကွဲလွဲမှု၊ အငြင်းပွားမှုရှိလျှင် အငြင်းပွားသော အစုရှင်တစ်ဦး သို့မဟုတ် အငြင်းပွားသောအစုရှင်အုပ်စုတစ်စုက ရွေးချယ် အမည်တင်သွင်းသော ခုံသမာဓိတဦးစီ ပါဝင်သော ခုံသမာဓိအဖွဲ့၏ အဆုံးအဖြတ်ကို ရယူရန်ဖြစ်သည်။ ခုံသမာဓိများ၏ အမည်ပေးသွင်းခဲ့ပြီးနောက် ခုံသမာဓိအဖွဲ့ဝင်များ အရေအတွက်မှာ စုံဖြစ်နေလျှင် ခုံသမာဓိများက အဆုံးအဖြတ် ခိုင်လုံကြီးတစ်ဦး ခန့်ထားရန် ဖြစ်သည်။ ဤသဘောတူညီချက်အရဆိုလျှင် အစုရှင်မိသားစု အုပ်စုအလိုက် အမည်ပေး ရွေးချယ်ခြင်းကို ဆိုလိုခြင်း မဟုတ်ပဲ၊ အငြင်းပွားသော အစုရှင်အုပ်စုကိုသာ ဆိုခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ထို့အပြင် ဦးဘဆိုင်ပါ ၆ ဦးတို့က မိမိတို့ ၆ ဦးတွင် ပါရှိသော အုပ်စု ၂ အုပ်စု အချင်းချင်း မှာလည်း အငြင်းပွားမှု ရှိကြောင်း တင်ပြထားခြင်းမရှိ၍ ယင်းမိသားစုအုပ်စု ၂ အုပ်စုသည် အစုစပ် စာချုပ် အပိုဒ် ၁၈ ပါ အငြင်းပွားသော အစုရှင် အုပ်စုဖြစ်သည်ဟု ကောက်ယူ၍ မရနိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့် တိုင်းတရားရုံး၏ ဦးအော်ဟုတ်ရှောင်ပါ ၂ ဦးတို့ဘက်မှ တစ်ဦး၊ ဦးဘဆိုင်ပါ ၆ ဦးတို့ ဘက်မှ တစ်ဦးစီ ခုံသမာဓိ လူကြီး ခန့်ထားခြင်းသည် အစုစပ် စာချုပ်အပိုဒ် ၁၈ နှင့် ညီညွတ်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခြင်းမှာ မှားယွင်းခြင်း မရှိဟု ဆိုရပေမည်။

၁၉၇၀
ဦးဘဆိုင်ပါ
(၆)ဦး
နှင့်
ဦးအောင်ဟုတ်
ရှောင်ပါ
(၂)ဦး

သို့ရာတွင် ခုံသမာဓိ လူကြီးများ၏ အမည်ကို ထည့်သွင်း ဖော်ပြ မှတ်တမ်းတင်ရန် လုပ်ပိုင်ခွင့်မျိုးကို အနုညာတ ခုံသမာဓိ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၃ က တရားရုံးသို့ အပ်နှင်းထားခြင်း မရှိပေ။ တရားရုံး၏ တာဝန်မှာ အစုစပ် စာချုပ်ပါ သဘောတူညီချက်၏ အကျိုးသက်ရောက်မှုနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အဆုံးအဖြတ်ပေးရန်သာ ဖြစ်သည်။ ဦးအောင်ဟုတ်ရှောင်ပါ ၂ ဦးတို့က လျှောက်ထား တောင်းဆိုရာတွင် ယင်းသို့ မှတ်တမ်းတင်ပေး ရန် အတွက် ထည့်သွင်း တောင်းဆိုခြင်း ရှိသော်လည်း တရားရုံးက ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် ညီညွတ်သော တောင်းဆိုချက်ကိုသာ စဉ်းစား အဆုံးအဖြတ်ပေးရမည် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် တိုင်းတရားရုံးက ယင်းတို့ အမည်များ ထည့်သွင်းမှတ်တမ်းတင်ခြင်းမှာ လုပ်ပိုင်ခွင့်မရှိပဲ ဆောင်ရွက် ထားခြင်း ဖြစ်၍ အမိန့်မှ ယင်းအစိတ်အပိုင်းကို ပယ်ဖျက်ရပေမည်။

သို့ဖြစ်၍ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၏ ၁၇-၉-၇၆ ရက်စွဲပါ အမိန့်မှ ခုံသမာဓိ လူကြီး အမည်များ မှတ်တမ်း တင်သည့် အစိတ် အပိုင်းကို ပယ်ဖျက်၍ အမိန့်ကို အတည်ပြုလိုက်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်သည်။

ဤအမိန့်အတွက် စရိတ်မချမှတ်။

တရားမ ပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးလွင်မောင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးထွန်းအောင်ကျော် နှင့်
ဦးကြည်မြ တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရွှေတွင်

ဦးဘရွှေ (ခ) စောဘရွှေပါ (၂)

နှင့်

ဒေါ်လှ အေး *

† ၁၉၇၀
ဇန်နဝါရီ
၁၁ ရက်

ချေလွှာတင်ရန် ချိန်းဆိုသော နေ့တွင် ချေလွှာတင်ရန် ပျက်ကွက်ရုံမျှဖြင့်
တဘက်သတ် စစ်ဆေး၍ ဒီကရီချမှတ်ပိုင်ခွင့် မရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ၇-၅-၇၅ ရက်နေ့ ရုံးချိန်းရက် ပေးလိုက်ခြင်း
မှာ လျှောက်ထားသူ ဒေါ်မူလှက ချေလွှာတင်သွင်းရန် အတွက် ချိန်းဆို
လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အမှုစစ်ဆေးရန်အတွက် မဟုတ်ပေ။ တရားပြိုင်
ဘက်က ချေလွှာတင်ရန်အတွက် ချိန်းဆိုသည့် နေ့တွင် တရားပြိုင်ရုံးသို့
လာသော်လည်း ချေလွှာတင်ရန် ပျက်ကွက်လျှင် သော်လည်းကောင်း၊
ရုံးသို့ မလာနိုင်လျှင် သော်လည်းကောင်း၊ အမှုကို တဘက်သတ်စစ်ဆေး
ကြားနာမည်ဟု အမိန့်ချမှတ်နိုင်ပေ။ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၉၊
နည်း ၆ နှင့် သော်လည်းကောင်း၊ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၁၇၊
နည်း ၂ နှင့် သော်လည်းကောင်း၊ အကျုံးမဝင်ပေ။ တရားပြိုင် တစ်
ယောက်သည် ချေလွှာတင်ရန် ပျက်ကွက်လျှင် တရားရုံးက ချေလွှာတင်
ရန် ပျက်ကွက်သည်ဟူသော မှတ်ချက်ဖြင့် အမှုကို ဆက်လက်ဆောင်ရွက်
ရန်သာ ဖြစ်သည်။

လျှောက်ထားသူများအတွက်— ဦးတင်ထွန်း၊ ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ

လျှောက်ထား ခံရသူ အတွက်— ဦးအေး(ခ)ဦးပြေသိန်း၊ ဦးစိန်ဝင်း
ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေများ

* ၁၉၇၇ ခုနှစ်၊ တရားမ ပြင်ဆင်မှု အမှတ် ၇

† ၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ တရားမ အယူခံမှု အမှတ် ၇ တွင် ချမှတ်သော
(၁၄-၁၂-၇၆) နေ့စွဲပါ ကရင်ပြည်နယ် တရားရုံး၏ အမိန့်ကို
ပြင်ဆင်မှု။

၁၉၇၀
ဦးဘရွှေ(ခ)
စောဘရွှေ
ပါ (၂)
နှင့်
ဒေါ်လှအေး

လျှောက်ထားသူ ဦးဘရွှေနှင့် မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်မူလှတို့ အပေါ်
လျှောက်ထားခံရသူ ဒေါ်လှအေးက မိမိပိုင်အချင်းဖြစ် နေအိမ်မှ ထွက်ခွာ
ပေးရန် မြို့ပြဆိုင်ရာဌာနရမ်းခကြီးကြပ်ရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂(၁)(စ)
အရ စွဲဆိုသော ဘားအံမြို့ ရပ်ကွက် တရားရုံး၊ တရားမမှုလမှု အမှတ်
၂/၇၅ တွင် ၂၉-၄-၇၅ နေ့၌ (၁) တရားပြိုင် ဦးဘရွှေ (လျှောက်
ထားသူ-၁)က ချေလွှာတင်ပြီး သော်လည်း (၂) တရားပြိုင် ဒေါ်မူလှ
အတွက် ချေလွှာမတင်သွင်း ရသေးသဖြင့် တင်သွင်းရန် ၇-၅-၇၅ နေ့
သို့ ရက်ချိန်းပေးခဲ့သည်။ ထိုနေ့ ၇-၅-၇၅ နေ့တွင် တရားပြိုင်
ဦးဘရွှေ၊ ဒေါ်မူလှတို့အပြင် ၎င်းတို့၏ အကျိုးဆောင်များ ဖြစ်သော
ဦးချမ်းအေးနှင့် ဦးစန်းမောင်တို့ပါ တရားရုံးသို့ မလာရောက် ပျက်ကွက်
သဖြင့် တရားရုံးက အမှုကို တဘက်သတ် စစ်ဆေးမည်ဟု ဆိုကာ
၁၅-၅-၇၅ နေ့သို့ ချိန်းဆိုခဲ့သည်။ ထိုနေ့ ၁၅-၅-၇၅ နေ့တွင်လည်း
တရားပြိုင်နှင့် အကျိုးဆောင်များ မလာပေ။ တရားလို အကျိုးဆောင်
လာ၍ တရားလိုမှာ ခရီးလွန်နေ၍ ရက်ချိန်းတောင်းသဖြင့် ၂-၆-၇၅
နေ့တွင် စစ်ဆေးရန် ရက်ချိန်းပေးခဲ့သည်။ ထိုနေ့ ၂-၆-၇၅ နေ့တွင်
တရားလိုနှင့် သက်သေများလာ၍ စစ်ဆေးပြီးနောက် တရားလိုတောင်း
ဆိုသည့်အတိုင်း အနိုင်ဒီကရီ ချမှတ်လိုက်သည်။ ထိုသို့ တဘက်သတ်
ဒီကရီ ချမှတ်ခြင်းကို တရားပြိုင်များဖြစ်သော လျှောက်ထားသူတို့က
မကျေနပ်၍ တဘက်သတ် ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ပေးရန် ရပ်ကွက်တရားရုံး
သို့ လျှောက်ထားကြသော်လည်းမအောင်မြင်ပေ။ ထိုအမိန့်ကို မကျေနပ်၍
မြို့နယ်တရားရုံးသို့ တရားမအယူခံမှုအမှတ် ၁/၇၆ အရ အယူခံဝင်သော်
လည်း မအောင်မြင်၍ ပြည်နယ်တရားရုံး တရားမအယူခံမှုအမှတ် ၇/၇၆
အရ ထပ်မံအယူခံသော်လည်း မအောင်မြင်သောကြောင့် ရပ်ကွက်တရား
ရုံး၏တဘက်သတ် ဒီကရီကိုပယ်ဖျက်ခွင့် ရရှိရေးအတွက်ဤရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှု
ထပ်မံတင်သွင်းခြင်း ဖြစ်သည်။

၇-၅-၇၅ ရက်နေ့ ရုံးချိန်းရက် ပေးလိုက်ခြင်းမှာ လျှောက်ထား
သူ ဒေါ်မူလှက ချေလွှာတင်သွင်းရန်အတွက် ချိန်းဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။
အမှုစစ်ဆေးရန်အတွက် မဟုတ်ပေ။ တရားပြိုင်ဘက်က ချေလွှာတင်ရန်
အတွက် ချိန်းဆိုသည့် နေ့တွင်တရားပြိုင်ရုံးသို့ လာသော်လည်း ချေလွှာ
တင်ရန် ပျက်ကွက်လျှင် သော်လည်းကောင်း၊ ရုံးသို့မလာနိုင်လျှင်သော်
လည်းကောင်း၊ အမှုကို တဘက်သတ် စစ်ဆေးကြားနာမည်ဟု အမိန့်
မချမှတ်နိုင် ပေ။ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၉၊ နည်း ၆ နှင့်
သော်လည်းကောင်း၊ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၁၇၊ နည်း ၂ နှင့်

သော်လည်းကောင်း အကျိုးမဝင်ပေ။ တရားပြိုင် တစ်ယောက်သည်
 ချေလွှာတင်ရန် ပျက်ကွက်လျှင် တရားရုံးက ချေလွှာတင်ရန် ပျက်ကွက်
 သည်ဟူသော မှတ်ချက်ဖြင့် အမှုကို ဆက်လက် ဆောင်ရွက်ရန်သာ ဖြစ်
 သည်။ သို့ဖြစ်၍ ၇-၅-၇၅ ရက်နေ့က ချမှတ်သည့် အမိန့်မှာ ဥပဒေ
 အရ မှားယွင်းသဖြင့် မူလတရားရုံးနှင့် အယူခံတရားရုံးတို့၏ အမိန့်များ
 ကို ပယ်ဖျက်၍ မူလတရားရုံးသည် ဤအမှုကို ယခင်အမှု အမှတ်စဉ်
 အဖြစ်လက်ခံ၍ ဥပဒေနှင့်အညီ ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ရန် ညွှန်ကြား
 လိုက်သည်။ စရိတ်ခွင့်မပြု။

၁၉၇၈
 ဦးဘရွှေ(ခ)
 စောဘရွှေ
 နှင့်
 ဒေါ်လှအေး

တရားမ ပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးလွင်မောင်၊ အဖွဲ့ဝင်များ အဖြစ် ဦးထွန်းအောင်ကျော်နှင့် ဦးကြည်မြ တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရွှေတွင်

† ၁၉၇၀
ဇန်နဝါရီ
၆ ရက်

ဒေါ်မမော်နှယ်ပါ (၂)ဦး

နှင့်

ဒေါ်ဖာတီမာဘီ (ခေါ်) ဒေါ်သီပါ ၃ ဦး *

သေဆုံးသူတရားနိုင်အတွက် မည်သူတရားဝင်ကိုယ်စားလှယ် ဖြစ်ကြောင်း
ဇာရီမှုတွင် ဆုံးဖြတ်ခြင်းသည် နောင်တရားမမူလမှုအတွက် မီးသေဆုံး
ဖြတ်ချက် မဖြစ်နိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ သေဆုံးသူ ဦးလှမောင်၏ တရားဝင် ဆက်ခံသူ
မည်သူဖြစ်ကြောင်း ဇာရီမှု၌ ဆုံးဖြတ်ခြင်းသည် အမှုကို ဆက်လက်
ဆောင်ရွက်နိုင်ရေးအတွက် အကျဉ်းနည်းဖြင့် ကြားနာဆုံးဖြတ်ခြင်းသာ
ဖြစ်၍ ထိုဆုံးဖြတ်ချက်သည် နောင်တွင် တိုင်းတရားရုံး တရားမမူလမှု
အမှတ် ၁၁/၇၅ ၌ ပေါ်ပေါက်လာမည့် မည်သူသည် တရားဝင် အမှု
ဆက်ခံထိုက်သူ ဖြစ်သည်ဟူသော အကြောင်းကိစ္စ၌ နှစ်ဘက်အမှုသည်များ
အပေါ် မီးသေ ဆုံးဖြတ်ချက် မဖြစ်နိုင်ချေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တရားမမူလမှုတစ်မှုအဆုံးအဖြတ်မပေးသေးမီ
အခြားအမှုမှ ဇာရီမှုကို ဆိုင်းထားရန် ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ပြဋ္ဌာန်းချက်
မှာ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၂၉ တွင် ပါရှိသည်။
တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၂၉ အရ၊ ဇာရီမှုဆိုင်းပေး
ရန် အတွက် အဓိကလိုအပ်ချက်မှာ ပထမစွဲဆိုသည့် တရားမမှုမှ တရားလို၊
တရားပြိုင်များနှင့် နောက်စွဲဆိုသည့် တရားမမှုမှ တရားလို တရားပြိုင်တို့
သည် ထပ်တူထပ်မျှ ဖြစ်ရမည်။ ယခုမှာမူကား ဇာရီမှုအမှတ် ၂၀/၇၃
ပေါ်ပေါက်လာသည့် တရားမမှု၌ ဦးလှမောင်က ဦးသာဒင်အပေါ်

* ၁၉၇၇ ခုနှစ်၊ တရားမ ပြင်ဆင်မှု အမှတ် ၃၂

† ၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ တရားမ ပြင်ဆင်မှု အမှတ် ၃ တွင် ချမှတ်သော
(၅-၄-၇၇) ခန့်စွဲပါရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးအမှတ်(၃) ၏အမိန့်ကို
ပြင်ဆင်မှု။

စွဲဆိုသည့် အမှု ဖြစ်သည်။ နောက် စွဲဆိုသည့် ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး တရားမမှုလမှုအမှတ် ၁၁/၇၅ မှာ လျှောက်ထားသူက လျှောက်ထားခံရ သူတို့အား စွဲဆိုသည့် အမှုဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေ အမိန့် ၂၁၊ နည်း ၂၉ နှင့် အကျုံးမဝင်သဖြင့် ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးရှိ တရားမမှု ပြီးပြတ်သည်အထိ မြို့နယ်တရားရုံး၏ ဇာရီမှုကို ဆိုင်းငံ့ထားရန် မဖြစ်နိုင်ပေ။

လျှောက်ထားသူများ အတွက် -ဒေါက်တာ ဦးဘတင်
ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ

လျှောက်ထားခံရသူများအတွက်-ဦးမောင်မောင်(၆)၊ဦးသန်းမောင်
ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေများ

၁၉၇၀
ဒေါ်မမော်
နယ်ပါ
(၂)ဦး
နှင့်
ဒေါ်ဖာတီ
မာဘီ (၁)
ဒေါ်သီပါ
(၃)ဦး

ဦးလှမောင်ဆိုသူ အသက်ရှိစဉ်က ၎င်း၏ယာဉ်မောင်း ဦးသာဒင် အပေါ် ရန်ကုန်မြို့ ၃၉ လမ်း အမှတ်(၂၅၄) မြေညီထပ်ရှိ အချင်းဖြစ် အိမ်ခန်းမှ ထွက်ခွာသွားစေရန် တရားစွဲဆိုသော အမှု၌ အနိုင်ဒီကရီရရှိခဲ့ သည်။ ယင်းဒီကရီအတိုင်းဆက်လက်ဆောင်ရွက်ပေးရန် ကျောက်တံတား မြို့နယ် တရားရုံး ဇာရီမှု အမှတ် ၂၀/၇၃ အရ လျှောက်ထားခဲ့သည်။ ထိုအတော အတွင်း ဦးလှမောင် သေဆုံးသဖြင့် ၎င်း၏ ဇနီး နှင့် သမီး ဆိုသူ ဒေါ်မမော်နွယ် နှင့် မခင်ခင်လှ (လျှောက်ထားသူများ) တို့က ဦးလှမောင်၏ ဇနီးနှင့် သမီးဆိုသူ ဒေါ်ဖာတီမာဘီနှင့် မခင်ရီ (လျှောက် ထားခံရသူများ) အပေါ် ဦးလှမောင်၏ အမွေရလိုကြောင်းဖြင့် ရန်ကုန် တိုင်း တရားမမှုလမှု အမှတ် ၁၁/၇၅ အရ တရားစွဲဆိုခဲ့သည်။ ထိုဇာ ရီမှု အမှတ် ၂၀/၇၃ တွင်လည်း လျှောက်ထားသူတို့က ဦးလှမောင်၏ တရားဝင် ဆက်ခံသူ အဖြစ် ထည့်သွင်းပေးရန် လျှောက်ထားခဲ့သလို လျှောက်ထားခံရသူတို့ကလည်း ဦးလှမောင်၏ ဇနီးနှင့် သမီးဆိုကာ တရားဝင်ဆက်ခံသူများအဖြစ် ထည့်သွင်းပေးရန် လျှောက်ထားကြသည်။

ကျောက်တံတားမြို့နယ် တရားရုံးဇာရီမှု အမှတ် ၂၀/၇၃ အရ တရားရုံး ဦးသာဒင် ဖယ်ရှားပေးရမည့် အချင်းဖြစ်အခန်းနှင့် ယင်းအခန်း အတွင်းရှိ ဦးလှမောင်ပိုင် မောရစ်ကား အမှတ် ဃ / ၇၄၃၅ သည် ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးတရားမမှုလမှု အမှတ် ၁၁/၇၅ ၌ အမွေခွဲဝေရမည့် အမွေပုံပစ္စည်းများတွင် တစ်စိတ်တဒေသအဖြစ် ပါဝင်သည့်ပစ္စည်းများ ဖြစ်သောကြောင့် ဦးလှမောင်၏ တရားဝင် အမွေဆက်ခံသူ မည်သူဖြစ် သည်ဟူသော အချက်ကို ကျောက်တံတားမြို့နယ် တရားရုံး ဇာရီမှုအမှတ်

၁၉၇၀
ဒေါ်မမော်
နွယ်ပါ
(၂)ဦး
နှင့်
ဒေါ်ဇာတီ
မာဘီ (၁)
ဒေါ်သီပါ
(၃)ဦး

၂၀/၇၃ ခွဲ မဆုံးဖြတ်သေးပဲ ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး တရားမမူလမှု အမှတ် ၁၁/၇၅ ပြီးဆုံးသည်အထိ ယင်းဇာရီမူကိုဆိုင်ခံထားပေးလိုကြောင်းဖြင့် လျှောက်ထား သူတို့က ကျောက်တံတားမြို့နယ် တရားရုံး တွင်လျှောက်ထားကြသည်။ ကျောက်တံတားမြို့နယ် တရားရုံးကဆိုင်ခံ မထားနိုင်ကြောင်းနှင့် မည်သူသည် တရားဝင်ဆက်ခံသူ ဖြစ်ကြောင်းကို စုံစမ်းစစ်ဆေး ဆုံးဖြတ်သွားမည်ဖြစ်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။ ယင်းအမိန့်ကို လျှောက်ထားသူများက မကျေနပ်၍ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး တရားမပြင်ဆင်မှု အမှတ် ၃/၇၆ အရ ပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းသော်လည်း မအောင်မြင်၍ ဤပြင်ဆင်မှုကို တင်သွင်းခြင်းဖြစ်သည်။

အဓိက အကြောင်းပြချက်များမှာ ကျောက်တံတားမြို့နယ် တရားရုံး ဇာရီမူအမှတ် ၂၀/၇၃ ခွဲ သေဆုံးသူ တရားနိုင် ဦးလှမောင်၏ တရား ဝင် အမွေဆက်ခံသူမည်သူဖြစ်ကြောင်း ဆုံးဖြတ်ရန်ရှိနေ၍လည်းကောင်း၊ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး တရားမမူလမှုအမှတ် ၁၁/၇၅ ခွဲလည်း သေဆုံးသူ ဦးလှမောင်၏ တရားဝင်အမွေဆက်ခံသူ မည်သူဖြစ်ကြောင်း ဆုံးဖြတ်ရန် ရှိနေ၍လည်းကောင်း ဇာရီမူအမှတ် ၂၀/၇၃ အရ တရားရုံး ဦးသာဒင် ထွက်ခွာပေးရမည့် အခန်းအတွင်းရှိ မောရစ်ကား အမှတ် ၈/၇၄၃၅ မှာလည်း ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး တရားမမူလမှု အမှတ် ၁၁/၇၅ ခွဲအမွေပုံ ပစ္စည်းများတွင် ပါဝင်၍လည်းကောင်း၊ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး တရားမ မူလမှုအမှတ် ၁၁/၇၅ ခွဲ တရားလို(လျှောက်ထားသူ)ဘက်မှသက်သေခံစာ ရွက်အမြောက်အများနှင့် အမြို့မြို့အနယ်နယ်မှ သက်သေပေါင်း ၂၆ ယောက်တင်ထားသည်ဖြစ်၍ ထိုစာချုပ်စာတမ်းများနှင့် သက်သေများကို တိုင်းတရားရုံးနှင့်မြို့နယ်တရားရုံးတွင်နှစ်ကြိမ်နှစ်ခါငွေကုန်ခံ၍ တင်ပြခြင်း မပြုနိုင်သဖြင့်လည်းကောင်း၊ သေဆုံးသူဦးလှမောင်၏ တရားဝင်ဆက်ခံသူ မည်သူဖြစ်ကြောင်းကို ဇာရီမူ အမှတ် ၂၀/၇၃ အရ မြို့နယ်တရားရုံးက ဆုံးဖြတ်ပေးခဲ့သော် ထိုဆုံးဖြတ်ချက်သည် နှစ်ဘက်သောအမှုသည်များ အပေါ် တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၁ အရ မီးသေ ဆုံးဖြတ်ချက် ဖြစ်လာနိုင်၍ လည်းကောင်း၊ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးမှ တရားမ မူလမှု အမှတ် ၁၁/၇၅ မပြီးမီစပ်ကြား ကျောက်တံတားမြို့နယ် တရားရုံး ဇာရီ မူ အမှတ် ၂၀/၇၃ ကို ရပ်ဆိုင်းထားသင့်သည် သို့မဟုတ် တိုင်းတရား ရုံးသို့ ပြောင်း၍ စစ်ဆေးသင့်သည်ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

ယင်းတင်ပြချက်များသည် ဥပဒေ အရ မမှန်ကန်၍ လက်ခံနိုင်ရန် အကြောင်းမရှိပေ။ သေဆုံးသူ ဦးလှမောင်၏ တရားဝင်ဆက်ခံသူ

မည်သူဖြစ်ကြောင်း ဇာရီမူ၌ဆုံးဖြတ်ခြင်းသည်၊ အမှုကို ဆက်လက်ဆောင်ရွက်နိုင်ရေးအတွက် အကျဉ်းနည်းဖြင့် ကြားနာဆုံးဖြတ်ခြင်းသာဖြစ်၍ ထိုဆုံးဖြတ်ချက်သည် နောင်တွင် တိုင်းတရားရုံး တရားမမှုလမှု အမှတ် ၁၁/၇၅ ၌ ပေါ်ပေါက်လာမည့်မည်သူသည်တရားဝင် အမွေဆက်ခံထိုက်သူဖြစ်သည်ဟူသော အကြောင်းကိစ္စ၌ နှစ်ဘက် အမှုသည်များအပေါ် မီးသေဆုံးဖြတ်ချက်မဖြစ်နိုင်ချေ။ သို့ဖြစ်၍ဇာရီမူ ဆောင်ရွက်ရန် မြို့နယ် တရားရုံးမှ ချမှတ်လိုက်သည့် ဆုံးဖြတ်ချက်သည် ထိုရုံးထက် တဆင့်မြင့်သော တိုင်းတရားရုံးရှိ တရားမမှုလမှုတွင် ချမှတ်မည့် ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် ဆန့်ကျင်ကွဲလွဲရာ ရောက်ရှိနိုင်မည် မဟုတ်ချေ။

၁၉၇၀
ဒေါ်မမော်
နွယ်ပါ
(၂)ဦး
နှင့်
ဒေါ်မာတီ
မာတီ (ခ)
ဒေါ်သီပါ
(၃) ဦး

တရားမမှုလမှုတစ်မှု အဆုံးအဖြတ်မပေးသေးမီ အခြားအမှုမှဇာရီမူကို ဆိုင်းထားရန်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ပြဌာန်းချက်မှာ တရားမ ကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၂၉ တွင် ပါရှိသည်။ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၂၉ အရ ဇာရီမူ ဆိုင်းပေးရန်အတွက် အဓိက လိုအပ်ချက်မှာ ပထမစွဲဆိုသည့် တရားမမှုမှ တရားလိုတရားပြိုင်များနှင့် နောက်စွဲဆိုသည့် တရားမမှုမှ တရားလို တရားပြိုင်တို့သည် ထပ်တူထပ်မျှ ဖြစ်ရမည်။ ယခု မှာမှုကား ဇာရီမူ အမှတ် ၂၀/၇၃ ပေါ်ပေါက်လာသည့် တရားမမှု၌ ဦးလှမောင်က ဦးသာဒင်အပေါ် စွဲဆိုသည့်အမှုဖြစ်သည်။ နောက်စွဲဆိုသည့် ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး တရားမမှုလမှု အမှတ် ၁၁/၇၅ မှာ လျှောက်ထားသူက လျှောက်ထားခံရသူတို့အား စွဲဆိုသည့်အမှုဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၂၉ နှင့် အကျုံးမဝင်သဖြင့် ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးရှိ တရားမမှုပြီးပြတ်သည်အထိ မြို့နယ် တရားရုံး၏ ဇာရီမူကို ဆိုင်းငံ့ထားရန် မဖြစ်နိုင်ပေ။

အထက်ဖော်ပြပါ အကြောင်းများကြောင့် ဤပြင်ဆင်မှု လျှောက်လွှာကို ပလပ်လိုက်သည်။ ရွှေနေ့စရိတ် ၈၅/-ကျပ် ခွင့်ပြုသည်။

တရားမ ပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးသန့်စင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးလှမောင်နှင့် ဦးတင်အောင်
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရွှေတွင်

†၁၉၇၀
မေလ
၃ ရက်

ဦး မြ မောင်
နှင့်
ဒေါ်ရင်မြပါ (၃)ဦး*

ကောက်ချက်၏သဘော—ဥပဒေကောက်ချက်— နောက်တိုးတရားလိုအဖြစ်
မိမိ၏ဆန္ဒအလျောက် ပါဝင်လာသူသည် ရုံးခွန်တော်ထမ်းဆောင်ရန်
သင့်မသင့်ဟူသော ကောက်ချက်မှာ ဥပဒေကောက်ချက် သက်သက်
ဖြစ်ခြင်း။

အမွေပစ္စည်းများစီမံခန့်ခွဲပေးရန် စွဲဆိုသောအမှုတွင် နှစ်ဦးသဘောတူ
ပဏာမဒီကရီ ချမှတ်ပြီး နောက် လျှောက်ထားခံရသူ အမှတ် (၃)
ဒေါ်ခင်စောလှက မိမိသည် သေသူ၏ မွေးစားသမီးဖြစ်ကြောင်း အဆို
ပြုကာ တရားလိုအဖြစ် ပါဝင်ခွင့်ပြုရန် လျှောက်ထားခဲ့ရာ တိုင်းတရား
ရုံးက နောက်တိုး တရားလိုအဖြစ် လက်ခံခဲ့သည်။ တိုင်းတရားရုံးက
ဒေါ်ခင်စောလှသည် သေသူ၏ ကိစ္စိမ သို့မဟုတ် အပတိဋ္ဌ မွေးစားသမီး
ဖြစ်သည်ဆိုခြင်းနှင့် ရုံးခွန်ထမ်းဆောင်ရန် သင့်မသင့်ဟူသော ကောက်
ချက်နှစ်ရပ် ထုတ်၍ သက်သေခံ အထောက် အထားများ ရယူပြီးမှ
ဆုံးဖြတ်ရန် အမိန့်ချမှတ်သည်။ ယင်းအမိန့်ကို လျှောက်ထားသူ (မူလရုံး
တရားပိုင်) က မကျေနပ်သဖြင့် ဤပြင်ဆင်မှုကို လျှောက်ထားခြင်း
ဖြစ်သည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၁၄၊ နည်း ၂
တွင် ဖော်ပြပါရှိသည်မှာ အမှုတွင် ဥပဒေကောက်ချက်နှင့် အကြောင်း
အရာ ကောက်ချက်ဟူ၍ရှိသောကြောင့် ဥပဒေကောက်ချက်နှင့် ပတ်သက်
၍ သက်သေ စစ်ချက်များ ရယူရန်မလိုပဲ အဆုံးအဖြတ် ပေးနိုင်လျှင်

* ၁၉၇၇ ခုနှစ်၊ တရားမပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၈၀

† ၁၉၇၇ ခုနှစ်၊ တရားမမူလမှု အမှတ် ၅၂ တွင် ချမှတ်သော
(၂၄-၈-၇၇) နေ့စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်ကိုပြင်ဆင်မှု။

ယင်းကောက်ချက်ကို ရှေးဦးစွာ အဆုံးအဖြတ်ပေးရမည်ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ ဤနေရာတွင် သုံးနှုန်းထားသော စကားရပ်မှာ (SHALL) ဟူသော မလွဲမသွေ ဆုံးဖြတ်ရန် ညွှန်ကြားချက်ဖြစ်ပေသည်။ ဥပဒေကောက်ချက်နှင့် အကြောင်းအရာ ကောက်ချက်များ ရောထွေးလျက်ရှိသော အခါတွင် တရားရုံးသည် အကြောင်းအရာနှင့် ပတ်သက်သော သက်သေစစ်ချက်များ ရယူပြီးမှသာ ဥပဒေ ကောက်ချက်နှင့် အကြောင်းအရာ ကောက်ချက်တို့ကို တပြိုင်တည်းဆုံးဖြတ်ချက် ပေးရန် ဖြစ်သည်။ ဒေါ်ခင်စောလှသည် အမှုတွင် တရားလို တဦးအဖြစ်ပါဝင်လျက် ရှိကြောင်း အငြင်းမထွက်ပေ။ ဒေါ်ခင်စောလှက မိမိမှာ အမှုဆက်ခံထိုက်သော မွေးစားသမီးတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း အဆိုပြုသောကြောင့် ဤအချက် မှန်မမှန် သက်သေများနှင့် သက်သေခံ အထောက်အထားများ ရယူပြီးမှ ပေါ်ပေါက်နိုင်မည် ဖြစ်သော်လည်း ရုံးခွန်တော်ကိစ္စမှာ ဥပဒေကောက်ချက် သက်သက်ဖြစ်သည်။

၁၉၇၀
ဦးမြမောင်
နှင့်
ဒေါ်ရင်မြပါ
(၃) ဦး

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။တိုင်းတရားရုံးသည် ရုံးခွန်တော်ထမ်းဆောင်ရန် သင့်မသင့်ဟူသော ပြဿနာကို ဒေါ်ခင်စောလှသည် မွေးစားသမီးဖြစ်မဖြစ်ဟူသော အချက်အပေါ် စောင့်ဆိုင်း စဉ်းစားခြင်း အားဖြင့် ဒေါ်ခင်စောလှသည် ကိစ္စိမ သို့မဟုတ် အပတ်ဦး မွေးစား သမီးဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်မှသာ လိုအပ်သော ရုံးခွန်တော် ထမ်းဆောင်ရန် ရှိသောကြောင့် နောက်တိုးတရားလိုအဖြစ် မိမိဆန္ဒအရ အမှုတွင် ပါဝင်လာသူသည် အရေးဆိုသည့်အတိုင်း အောင်မြင်မှသာ ရုံးခွန်တော်ထမ်းဆောင်ရန် သင့်မသင့်ဟူသောအချက်ကို စဉ်းစားမည့်သဘောသက်ရောက်လျက် ရှိပေလိမ့်မည်။

လျှောက်ထားသူ အတွက် —ဦးနိုင်ဝင်း၊ ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ

လျှောက်ထားခံရသူများအတွက်—ဦးထွန်းအောင်၊ ဦးတိုးညွန့်၊

ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေများ

တရားလို ဒေါ်သိန်းမေက တရားပြိုင် ဦးမြမောင်အပေါ် ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်ညွန့်၏ အမွေပစ္စည်းများ စီမံခန့်ခွဲပေးရန် စွဲဆိုသော အမှုတွင် နှစ်ဦးသဘောဘူ ကနဦး ဒီကရီချမှတ်ပေးခဲ့ပြီးနောက် အပြီးသတ်ဒီကရီ

၁၉၇၀
ဦးမြမောင်
နှင့်
ဒေါ်ရင်မြ ပါ
(၃) ဦး

ချမှတ်နိုင်ရန် အတွက် စာရင်းကောက်ယူ နေစဉ်တွင် ဒေါ်သိန်းမေ ကွယ်လွန်သဖြင့် သား မောင်ကျော်စံနှင့် သမီး မရင်မြတို့က အမှုတွင် တရားလိုအဖြစ် ပါဝင်ခဲ့သည်။

မူရင်းအမှုမှာ ယခင်နိုင်ငံတော် တရားရုံးချုပ် တရားမ မူလမှုအမှတ် ၈/၇၃ ဖြစ်၍ အမှုကို ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံးသို့ လွှဲပြောင်းပေးသော အခါတွင် တိုင်းတရားရုံး အမှုအမှတ် ၅၂/၇၇ ဖြစ်လာသည်။ တိုင်းတရား ရုံးတွင် အမေ့ဆိုင်ပစ္စည်းများနှင့် ပတ်သက်၍ အပြီးသတ် ဒီကရီ ချမှတ် နိုင်ရန်အတွက် လိုအပ်သောစာရင်းများ ကောက်ယူရန် တရားလို တရား ပိုင်တို့၏ သဘောတူညီချက်အရ ဝတ်လုံတော်ရ ဒေါက်တာ ဦးအေး မောင်အား ကော်မရှင်နာအဖြစ် ခန့်အပ်ခဲ့သည်။

ကော်မရှင်နာက စာရင်းများ ကောက်ယူရန် ဆောင်ရွက် နေစဉ် ဒေါ်ခင်စောလှ ဆိုသူသည် တရားလို သက်သေအဖြစ် ပါဝင်နေရာမှ ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်ညွန့်၏ သမီးဖြစ်ကြောင်း အဆို ပြုသောကြောင့် တိုင်းတရားရုံးက ဒေါ်ခင်စောလှအား နောက်တိုး တရားလို အဖြစ် လက်ခံပြီး ဒေါ်ခင်စောလှ၏ အမေ့ဆက်ခံပိုင်ခွင့် အဆင့်အတန်းသတ်မှတ် ရေးနှင့် ပတ်သက်၍ စုံစမ်းတင်ပြရန် ကော်မရှင်နာအား လွှဲအပ်သည်။

တရားပိုင် ဦးမြမောင်က ဒေါ်ခင်စောလှသည် အမှုတွင် တရားလို အဖြစ် ပါဝင်ခဲ့သည် ဖြစ်သောကြောင့် ရုံးခွန်ထမ်းဆောင်ရန် လိုအပ် ကြောင်း တင်ပြသော အခါတွင် ကော်မရှင်နာက လက်မခံနိုင်ကြောင်း ဆုံးဖြတ်၍ တိုင်းတရားရုံးက ယင်းဆုံးဖြတ်ချက်ကို အတည်ပြုသည်။ ဦးမြမောင်က မကျေနပ်၍ ဗဟိုတရားရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းသော အခါ ဗဟိုတရားရုံးက တရားမပြင်ဆင်မှု အမှတ် ၃၉/၇၆ တွင် ဒေါ်ခင် စောလှ၏အမေ့ဆက်ခံပိုင်ခွင့် အဆင့်အတန်း သတ်မှတ်ရေးနှင့် ရုံးခွန်တော် ထမ်းဆောင်ရေးတို့ အတွက် တရားရုံးက ကောက်ချက်များ ထုတ်၍ လိုအပ်သည့် သက်သေခံ အထောက် အထားများ ရယူပြီး ဆုံးဖြတ်ရန် အမိန့်ချမှတ်သည်။

တိုင်းတရားရုံးက ဒေါ်ခင်စောလှသည် ကွယ်လွန်သူ ဦးညိုနှင့် ဒေါ်ညွန့်တို့၏ ကိစ္စိမ သို့မဟုတ် အပတိဌ မွေးစားသမီး ဖြစ်သည်ဆို ခြင်းနှင့် အမှုတွင်တရားလိုအဖြစ်ပါဝင်လာသောကြောင့်ရုံးတံဆိပ်ခေါင်း ပေး ဆောင် ရန် သင့် မ သင့် ဟူ သော ကောက် ချက် နှစ် ရပ် ထုတ်၍

သက်သေခံ အထောက်အထားများ ရယူပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ရန် အမိန့်ချမှတ်ခြင်းကို ဦးမြမောင်က မကျေနပ်သောကြောင့် ဗဟိုတရားရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှုတင်သွင်းခြင်းဖြစ်သည်။

၁၉၇၈
ဦးမြမောင်
နှင့်
ဒေါ်ခင်မြ ပါ
(၃) ဦး

တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၁၄၊နည်း ၂တွင် ဖော်ပြပါရှိသည်မှာ အမှုတွင် ဥပဒေကောက်ချက်နှင့် အကြောင်းအရာ ကောက်ချက် ဟူ၍ ရှိသောကြောင့် ဥပဒေကောက်ချက်နှင့်ပတ်သက်၍သက်သေ စစ်ချက်များ ရယူရန်မလိုပဲ အဆုံးအဖြတ်ပေးနိုင်လျှင် ယင်းကောက်ချက်ကို ရှေးဦးစွာ အဆုံးအဖြတ် ပေးရမည်ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ ဤနေရာတွင် သုံးနှုန်းထားသော စကားရပ်မှာ(SHALL)ဟူသော မလွဲမသွေဆုံးဖြတ်ရန်ညွှန်ကြားချက် ဖြစ်ပေသည်။ ဥပဒေကောက်ချက်နှင့် အကြောင်းအရာ ကောက်ချက်များ ရောထွေးလျက်ရှိသောအခါတွင် တရားရုံးသည် အကြောင်းအရာနှင့် ပတ်သက်သော သက်သေစစ်ချက်များ ရယူပြီးမှသာ ဥပဒေကောက်ချက်နှင့် အကြောင်းအရာ ကောက်ချက်တို့ကိုတပြိုင်တည်းဆုံးဖြတ်ချက်ပေးရန်ဖြစ်သည်။ ဒေါ်ခင်စောလှသည် အမှုတွင်တရားလိုတဦးအဖြစ် ပါဝင်လျက်ရှိကြောင်း အငြင်းမထွက်ပေ။ ဒေါ်ခင်စောလှက မိမိမှာ အမေ့ဆက်ခံထိုက်သောမွေးစားသမီး တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း အဆိုပြုသောကြောင့်ဤအချက် မှန် မမှန် သက်သေများနှင့် သက်သေခံ အထောက်အထားများ ရယူပြီးမှပေါ်ပေါက်နိုင်မည် ဖြစ်သော်လည်း ရုံးခွန်တော်ကိစ္စမှာ ဥပဒေကောက်ချက် သက်သက် ဖြစ်သည်။

လျှောက်ထားခံရသူများကတိုင်းတရားရုံးသည် ဗဟိုတရားရုံး၏ အမိန့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ခြင်းဖြစ်သောကြောင့် ဦးမြမောင်သည် ရုံးခွန်တော်ထမ်းဆောင်ရန်နှင့် ပတ်သက်ပြီး အရေးဆိုနိုင်ခွင့်မရှိကြောင်းတင်ပြသည်။ ဗဟိုတရားရုံး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်မှာ တိုင်းတရားရုံးသည် ဒေါ်ခင်စောလှ၏ အမေ့ဆက်ခံပိုင်ခွင့် အဆင့်အတန်း သတ်မှတ်ရေးနှင့် အခွန်တော် ထမ်းဆောင်ရေးများအပေါ် ကောက်ချက်များထုတ်၍ လိုအပ်လျှင် သက်သေခံအထောက် အထားများ ရယူရန်၊ မလိုအပ်လျှင် သက်သေခံအထောက်အထားများမယူပဲ ဆုံးဖြတ်ရန် ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။ သက်သေစစ်ဆေးပြီးမှသာလျှင်ကောက်ချက်များကိုဖြေဆိုရမည်ဟု ဆိုလိုခြင်း မဟုတ်ချေ။

တိုင်းတရားရုံးသည် ရုံးခွန်တော်ထမ်းဆောင်ရန် သင့်မသင့်ဟူသော ပြဿနာကို ဒေါ်ခင်စောလှသည် မွေးစားသမီး ဖြစ်မဖြစ်ဟူသော အချက်အပေါ် စောင့်ဆိုင်းစဉ်းစားခြင်းအားဖြင့် ဒေါ်ခင်စောလှသည် ကိစ္စိမ

၁၉၇၈
ဦးမြမောင်
နှင့်
ဒေါ်ရင်မြပါ
(၃) ဦး

သို့မဟုတ် အပတ်၌ မွေးစားသမီးဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်မှသာ လိုအပ်သော ရုံးခွန်တော် ထမ်းဆောင်ရန်ရှိသောကြောင့် နောက်တိုးတရားလိုအဖြစ် မိမိဆန္ဒအရ အမှုတွင် ပါဝင်လာသူသည် အရေးဆိုသည့်အတိုင်း အောင်မြင်မှသာ ရုံးခွန်တော်ထမ်းဆောင်ရန် သင့်မသင့်ဟူသော အချက်ကို စဉ်းစားမည့် သဘောသက်ရောက်လျက် ရှိပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် တိုင်းတရားရုံးက ဒေါ်ခင်စောလှသည် ရုံးခွန်တော်ခေါင်း ပေးဆောင်ရန် သင့်မသင့်ဟူသော ကောက်ချက်ကို သက်သေခံ အထောက်အထားများ ရယူပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ရန် အမိန့်ချမှတ်ခြင်းကို ပယ်ဖျက်၍ ယင်းကောက်ချက်ကို တရားဥပဒေနှင့် အညီ အဖြေပေးရန် အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။

ရှေ့နေစရိတ် ငွေကျပ် ၅၀၀/ သတ်မှတ်သည်။

တရားမဒုတိယအယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးအေးမောင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးစိုးလှိုင်နှင့် ဦးတင်အောင်
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရွှေ့တွင်

ဦးမြင့်သိန်း

နှင့်

ဦးတင်အောင်*

† ၁၉၇၀

ဒီဇင်ဘာ

၃၀ ရက်

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ
၁၅(၁) ပါ ပေးရန် ကျန်ရှိနေသေးသော ငှားရမ်းခ-ယင်းငှားရမ်း
ခကို ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးဝန်က သတ်မှတ်ထားပြီးဖြစ်လျှင် စံငှား
ရမ်းခသာဖြစ်ခြင်း။

ကြည့်မြင်တိုင်မြို့နယ် တရားရုံးတွင် အိမ်ရှင်ဦးတင်အောင်က အိမ်ငှား
ဦးမြင့်သိန်းအပေါ် စွဲဆိုသောဇာရီမှုအမှတ် ၅/၇၅ ၌ တရားရုံး ဦးမြင့်
သိန်းက အိမ်လခနှုန်းထားတက်သည့်အခါ “စံငှားရမ်းခ” နှုန်းအတိုင်း
တွက်ချက်ပေးပါရန်နှင့် ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးဝန်က သတ်မှတ်သော
စံငှားရမ်းခနှုန်းမှာ တလလျှင် ငွေကျပ် ၇၀/- ဖြစ်ကြောင်း တင်ပြ
သည်။ သို့ရာတွင်မြို့နယ်နှင့် တိုင်းတရားရုံးတို့က ဦးမြင့်သိန်း၏တင်ပြချက်
ကို လက်မခံပဲ အိမ်ရှင် အိမ်ငှားတို့ ၂ ဦး သဘောတူခဲ့သည့် ပဋိညာဉ်
နှုန်းအတိုင်း တလလျှင် ငွေကျပ် ၂၀၀/- ဖြင့် အိမ်လခများကို တွက်ချက်
ပေးခဲ့သည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်၊ မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ ကြီး
ကြပ်ရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၅ (၁) တွင် “ပေးရန် ကျန်ရှိနေသေး
သော ငှားရမ်းခ” ဟု ဖော်ပြထားရာ၌ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးဝန်မှ စံငှား
ရမ်းခ သတ်မှတ်သည်နှင့်တပြိုင်နက် စံငှားရမ်းခနှုန်းအတိုင်းသာ တွက်
ချက်ရပေမည်။

* ၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ တရားမဒုတိယ အယူခံမှုအမှတ် ၁၃၁

† ၁၉၇၅ ခုနှစ်၊ တရားမ အသေးအဖွဲ့ အယူခံမှု အမှတ် ၁၇
(ကြည့်မြင်တိုင်) တွင် ချမှတ်သော (၁၉-၈-၇၆) နေ့စွဲ ပါ
ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး အမှတ်(၄) ၏ အမိန့်ကိုအယူခံမှု။

၁၉၇၀
ဦးမြင့်သိန်း
နှင့်
ဦးတင်
အောင်

အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးသန်းအောင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ
အယူခံတရားပြိုင်အတွက် - ဦးသန်းမောင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ

အယူခံတရားပြိုင် ဦးတင်အောင်က မိမိထံမှ အယူခံတရားလို ဦးမြင့်သိန်းသည် အိမ်ငှားငှားရမ်းပြီး အိမ်လခများပေးရန် ယှက်ကွက်သဖြင့် ယင်းအပေါ် ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်၊ မြို့ပြဆိုင်ရာငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ (၁)(က)အရ၊ ကြည့်မြင်တိုင်မြို့နယ် တရားရုံးတွင် အိမ်နှင့်လို့မှုတရားစွဲဆိုခဲ့ရာ ဦးတင်အောင်သည် ကြည့်မြင်တိုင်မြို့နယ်တရားရုံးတရားမမှုလမှု အမှတ် ၂၉/၇၄ တွင် အနိုင်ဒီကရီရရှိခဲ့သည်။ တရားရုံးဦးမြင့်သိန်းက ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးသို့ အယူခံ ဝင်ရောက်သော်လည်း ဦးမြင့်သိန်း၏ အယူခံကို တိုင်းတရားရုံး တရားမ အယူခံမှုအမှတ် ၄/၇၄ တွင် ပယ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဦးတင်အောင်သည် မိမိရရှိခဲ့သော ဒီကရီကို အတည်ပြုရန်အတွက် ကြည့်မြင်တိုင်မြို့နယ်တရားရုံး၌ တရားမဇာရီမှုအမှတ် ၅/၇၅ ကို ပြုလုပ်ခဲ့ရာ တရားရုံးဦးမြင့်သိန်းက မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅ (၁)အရ မပြေ ကျန်ရှိသောအိမ်လခများကို သင့်လျော်သော စည်းကမ်းချက်များနှင့် အရစ်ကျ ပေးဆောင်ရွက်ခွင့်ပြုပါရန်နှင့် ယင်းစည်းကမ်းချက်များကို လိုက်နာဆောင်ရွက်ပြီးစီးသည့်အခါ ဒီကရီကို ဖျက်သိမ်းပေးပါရန် လျှောက်ထားသည်။ ယင်းကဲ့သို့ ကြည့်မြင်တိုင်မြို့နယ်တရားရုံးက ဇာရီမှုကို စစ်ဆေးနေစဉ် အိမ်ငှား ဦးမြင့်သိန်းသည် ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးဝန်ထံမှ စံငှားရမ်းခနှုန်းသတ်မှတ်သည့် လက်မှတ်ကို ရရှိခဲ့သဖြင့် မိမိအနေဖြင့်ပေးရန်ရှိသော အိမ်လခများကို စံငှားရမ်းခနှုန်းအတိုင်း တွက်ချက်ပေးပါရန် တင်ပြသည်။ ကြည့်မြင်တိုင်မြို့နယ်တရားရုံးက အိမ်ငှား ဦးမြင့်သိန်းသည် ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးက အယူခံမှု ဆုံးဖြတ်ပြီးမှ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးဝန်ထံမှ စံငှားရမ်းခနှုန်း သတ်မှတ်သည့် လက်မှတ်ကို ရရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ မူလအိမ်ရှင်နှင့် အိမ်ငှားတို့ သဘောတူခဲ့သည့် အိမ်လခနှုန်းအတိုင်း အရစ်ကျ ၆ ကြိမ်ဖြင့် ပြေကြေအောင် ပေးဆပ်စေရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်၍ဦးမြင့်သိန်းက မကျေနပ်သဖြင့်ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးသို့ စံငှားရမ်းခနှုန်းအတိုင်း အိမ်လခကြေးများကို သတ်မှတ်ပေးရန် အယူခံဝင်ရာ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးမှ ပယ်လိုက်သဖြင့် ဗဟိုတရားရုံးသို့ ဒုတိယအယူခံဝင်ရောက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

အမှုမှာ အယူခံတရားလို ဦးမြင့်သိန်းသည် အယူခံတရားပြိုင် ဦးတင်အောင်ထံမှ တလလျှင် ငွေကျပ် ၂၀၀/- နှုန်းဖြင့် အထက်ကြည့်မြင်တိုင်လမ်း၊ အိမ်အမှတ် ၃၉ ရှိ တိုက်ခန်းတခန်းကို ငှားရမ်းနေထိုင်ခဲ့သည်။

၁၉၇၈
ဦးမြင့်သိန်း
နှင့်
ဦးတင်
အောင်

ဦးမြင့်သိန်းသည် ယင်းသို့တိုက်ခန်းကို ငှားရမ်းနေထိုင်ခဲ့ရာ ၁၉၆၈ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလမှစ၍ ၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ ဇွန်လအထိ အိမ်လခများမပေးခဲ့၍ ဦးတင် အောင်က ဦးမြင့်သိန်းအပေါ် အိမ်ရှင်လိုမှု စွဲဆိုရာ အနိုင်ဒီကရီ ရရှိခဲ့သည်။ မူလ အိမ်ငှားစဉ်က အိမ်ရှင်နှင့် အိမ်ငှား နှစ်ဦးသဘောတူခဲ့သည့် အိမ်လခနှုန်းထားမှာ တလလျှင် ငွေကျပ် ၂၀၀/- ဖြစ်သော်လည်း ဦးမြင့်သိန်းက ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးဝန်ထံမှ စံငှားရမ်းခနှုန်းကို လျှောက်ထားခဲ့ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးဝန်က အချင်းဖြစ်တိုက်ခန်း၏ စံငှားရမ်းခနှုန်းကို ငွေကျပ် ၇၀/-ဟု တရားနိုင် ဦးတင်အောင်က ဦးမြင့်သိန်းအပေါ် စွဲဆိုထားသော ဇာရီမှု စစ်ဆေးနေစဉ်အတောအတွင်း ယင်းဇာရီမှု အဆုံးအဖြတ်မပေးမီ သတ်မှတ်ပေးခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ကြည့်မြင်တိုင်မြို့နယ်တရားရုံးတွင် အိမ်ရှင်ဦးတင်အောင်က အိမ်ငှား ဦးမြင့်သိန်းအပေါ် စွဲဆိုသော ဇာရီမှုအမှတ် ၅/၇၅ ၌ တရားရုံး ဦးမြင့်သိန်းက အိမ်လခနှုန်းထားတွက်သည့်အခါ “စံငှားရမ်းခ” နှုန်းအတိုင်း တွက်ချက်ပေးပါရန်နှင့် ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေးဝန်က သတ်မှတ်သော စံငှားရမ်းခနှုန်းမှာ တလလျှင်ငွေကျပ် ၇၀/-ဖြစ်ကြောင်း တင်ပြခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် မြို့နယ်နှင့် တိုင်းတရားရုံးတို့က ဦးမြင့်သိန်း၏တင်ပြချက်ကို လက်မခံပဲ အိမ်ရှင် အိမ်ငှားတို့ ၂ ဦး သဘောတူခဲ့သည့် ပဋိညာဉ်နှုန်း တလလျှင် ငွေကျပ် ၂၀၀/-ဖြင့် အိမ်လခများကို တွက်ချက်ပေးခဲ့သည်။

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅ (၁) တွင် “ပေးရန် ကျန်ရှိနေသေးသော ငှားရမ်းခ” ဟု ဖော်ပြထားရာ၌ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးဝန်မှစံငှားရမ်းခသတ်မှတ်သည်နှင့် တပြိုင်နက် စံငှားခနှုန်းအတိုင်းသာ တွက်ချက်ရပေမည်။

အထက်ပါ အကြောင်းများကြောင့် မြို့နယ်တရားရုံးနှင့် တိုင်းတရားရုံးတို့၏ အမိန့်များကို စရိတ်နှင့်တကွ ပယ်ဖျက်ပြီးလျှင် တရားနိုင် ဦးတင်အောင် တရားစွဲဆိုသည့်နေ့အထိ သုံးနှစ်အတွက်နှင့် တရားစွဲဆိုပြီး ဒီကရီချသည့်နေ့အထိ အတွက်ပါ အိမ်ခန်းငှားရမ်းခကို စံငှားရမ်းခနှုန်းအတိုင်း တလလျှင် ငွေကျပ် ၇၀ / -နှုန်းနှင့် တွက်ချက်ပြီး တရားရုံး ဦးမြင့်သိန်းက တရားနိုင် ဦးတင်အောင်အား ပေးဆပ်စေရန် အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။

ရှေ့နေစရိတ်ငွေ ၈၅/-ကျပ် သတ်မှတ်သည်။

တရားမပထမအယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးတင်အောင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးလှဘုန်း နှင့် ဦးသန့်စင်
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရွှေတွင်

†၁၉၇၀
ဒီဇင်ဘာ
၃၀ ရက်

ဒေါ် ရင် မေ
(ဘားမား ပရိဂျူးထရေဒင်ကုမ္ပဏီ၏ တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်)

နှင့်

ဒေါ်လှလှကြည်*

ဇာရီမူတွင် ကာလစည်းကမ်း သတ်မှတ်ချက်— ကာလစည်းကမ်းသတ်
ဥပဒေအပိုဒ် ၁၈၂ (၁) အရ ဒီကရီချသည့်နေ့မှ ၃ နှစ်အတွင်း
ဇာရီလျှောက်လွှာတင်ရမည်ဖြစ်ခြင်း—အပိုဒ် ၁၈၂ (၅) အရ ဒီကရီ
တစ်ရပ်သည် ၃ နှစ် ကျော်သော်လည်း ယင်းဒီကရီကို အချိန်မီ
အသက်သွင်းခဲ့လျှင် နောက်ဆုံးတင်သွင်းသည့် လျှောက်လွှာအပေါ်
အမိန့်ချသည့်နေ့မှ ၃ နှစ်အတွင်း ဇာရီလျှောက်ထားနိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၅၀
အရ တင်သွင်းသည့် လျှောက်လွှာများမှာ ဇာရီလျှောက်လွှာများနှင့်
ဆက်နွှယ်ပေါင်းစပ်နေသည့်အတွက် ကာလစည်းကမ်းသတ်ဥပဒေ အပိုဒ်
၁၈၂ နှင့် သက်ဆိုင်ခြင်းမှာအငြင်းမထွက်ချေ။ သို့သော် အပိုဒ် ၁၈၂ (၁)
သို့မဟုတ် ၁၈၂ (၅) နှင့် သက်ဆိုင်မဆိုင်ကိုသာ အငြင်းထွက်လျက်
ရှိ လေ သည်။ ကာလစည်းကမ်းသတ် အက်ဥပဒေအပိုဒ် ၁၈၂ မှာ
တရားမရုံးများမှ ချမှတ်သည့်ဒီကရီများအတွက် ကာလစည်းကမ်းသတ်
အချိန်ကာလကို သတ်မှတ်သည့် ပြဋ္ဌာန်းချက် ဖြစ်သည်။ ယေဘုယျအား
ဖြင့် အပိုဒ် ၁၈၂ (၁) အရ ဒီကရီချမှတ်သည့်နေ့မှ ၃ နှစ်အတွင်းဇာရီ
လျှောက်လွှာတင်ရမည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ သို့သော် အပိုဒ် ၁၈၂
အပိုဒ်ခွဲ ၂မှ ၇ တို့အထိပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့်အကျုံးဝင်လျှင်ယင်းပြဋ္ဌာန်း
ချက်များအတိုင်း ကာလစည်းကမ်းသတ် အချိန်ကာလကို တွက်ရပေမည်။

* ၁၉၇၇ ခုနှစ်၊ တရားမ ပထမအယူခံမှု အမှတ် ၁၇/၁၀/၁၉

† ၁၉၇၇ ခုနှစ်၊ တရားမ ဇာရီမူ အမှတ် ၅/၆ နှင့် ၁၉၇၇ ခုနှစ်
တရားမအထွေထွေမှုအမှတ် ၁၀ တွင် ချမှတ်သော (၂၀-၃-၇၇)
နွေစွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်ကိုအယူခံမှု။

အပိုဒ် ၁၈၂ (၅)က ဒီကရီတစ်ရပ်သည် ၃ နှစ်ကျော်နေသော်လည်း ယင်းဒီကရီကို အသက်ရှင်သန်လျက်ရှိစေရန် အချိန်မီ အသက်ပြန်သွင်း ခဲ့သော် ထိုသို့ ဒီကရီ ရှင်သန်ခြင်းငှာ နောက်ဆုံး တင်သွင်းသည့် လျှောက်လွှာပေါ် အမိန့်ချမှတ်သည့်နေ့မှ ၃ နှစ်အတွင်း ဇာရီလျှောက် လွှာတင်သွင်းနိုင်သည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ ဘာမားပရိဂျူး ကုမ္ပဏီ တင်သွင်းသည့် လျှောက်လွှာမှာ အပိုဒ် ၁၈၂ (၅) နှင့် အကျုံးဝင်နေ သဖြင့် ကာလစည်းကမ်းသတ် မကျော်လွန်သေးပေ။

၁၉၇၀
ဒေါ်ရင်မေ
(ဘားမား
ပရိဂျူးထရေ
ဒင်ကုမ္ပဏီ၏
တရားဝင်
ကိုယ်စား
လှယ်)
နှင့်
ဒေါ်လှလှ
ကြည်

အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးဝမ်ဟုတ်၊ ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ
အယူခံတရားပြိုင်အတွက်- မစ္စတာစူးမား၊ ဒေါ်ကြည်ကြည်ဝင်း
ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေများ

ဤရုံးတရားမပထမအယူခံမှုအမှတ် ၁၇/၇၇၊ ၁၈/၇၇ နှင့် ၁၉/၇၇ တို့သည်ဆက်စပ်နေသည့်အတွက် ဤအမိန့်သည် ယင်းအမှု သုံးမှုစလုံးနှင့် သက်ဆိုင်စေရမည်။

ယခင် ရန်ကုန်မြို့တော် တရားမရုံး၊ တရားမမူလမှုအမှတ် ၂၂၈/၅၉ တွင် အယူခံ တရားလို ဘားမား ပရိဂျူး ကုမ္ပဏီ က မောင်သိန်း ဘုရားသားကုမ္ပဏီအပေါ် ငွေကျပ် ၈၀၀၀/- ကျော်အတွက် အနိုင် ဒီကရီ ရရှိခဲ့သည်။ ယင်းတရားရုံး၊ တရားမမူလမှုအမှတ် ၇၉၈/၆၂ တွင် အယူခံတရားလို ဘားမားပရိဂျူး ကုမ္ပဏီက မောင်သိန်း ဘုရား သားကုမ္ပဏီအပေါ် ငွေကျပ် ၃၀၀၀၀/-ကျော်အတွက် အနိုင်ဒီကရီ ရရှိ ခဲ့သည်။ ယင်းအနိုင်ဒီကရီများကို ယခင် နိုင်ငံတော် တရားရုံးချုပ်၊ တရားမ ပထမ အယူခံမှုအမှတ် ၉၅/၆၄ နှင့် ၄၅/၆၅ တို့တွင် ၁၃-၆-၆၇ ရက်နေ့က အတည်ပြုခဲ့သည်။ ထို့နောက် အယူခံတရားလို ဘားမားပရိဂျူးကုမ္ပဏီက မောင်သိန်း ဘုရားသားအပေါ် အမှု နှစ်မှု စလုံးနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဇာရီမှုများဖွင့်ခဲ့သည်။ သို့သော် နှစ်မှုစလုံးတွင် ဒီကရီငွေများ အပြေအလည်မရရှိသည့်အတွက် ယခု အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်လှလှကြည်အပေါ် တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၅၀ အရ မောင်သိန်း ဘုရားသား ၏ အစုဝင်တဦးအနေဖြင့် ၎င်းအပေါ် ဇာရီ လုပ်ခွင့်ပြုရန် ဘားမားပရိဂျူး ကုမ္ပဏီက ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး တရားမ အထွေထွေမှု အမှတ် ၁၀ / ၇၇ တွင် လျှောက်ထား ခဲ့သည်။ တချိန်တည်းမှာပင် ဘားမားပရိဂျူးကုမ္ပဏီက အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်လှ လှကြည်အပေါ် ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံးတွင် တရားမဇာရီမှု အမှတ် ၅/၇၇ နှင့် ၆/၇၇ တို့ ဖွင့်၍ အရေးယူ ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

၁၉၇၈
ဒေါ်ရင်မေ
(ဘားမား
ပရိဂျူးထရေ
ဒင်ကုမ္ပဏီ၏
တရားဝင်
ကိုယ်စား
လှယ်)
နှင့်
ဒေါ်လှလှ
ကြည်

ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးက တရားမအထွေထွေမှု အမှတ် ၁၀/၇၇ တွင် ဒေါ်လှလှကြည်သည်မောင်သိန်းဘုရားသား၏အစုဝင်တစ်ဦးဟုတ်မဟုတ် စုံစမ်းစစ်ဆေး၍ အစုဝင်တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ကြောင်း အဆုံးအဖြတ် ပေးသော်လည်း ဘားမားပရိဂျူး ကုမ္ပဏီ၏ လျှောက်လွှာမှာ ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်သည်ဟု ဆိုကာ ယင်းလျှောက်လွှာကို ပလပ်လိုက်သည်။ ဤကဲ့သို့ တရားမ အထွေထွေမှု အမှတ် ၁၀/၇၇ တွင် ဘားမားပရိဂျူးကုမ္ပဏီက ဒေါ်လှလှကြည်အပေါ် တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၅၀ အရ တင်သွင်းသည့် လျှောက်လွှာကို ပလပ်လိုက်သည့် အတွက် ဇာရီမှုအမှတ် ၅/၇၇ နှင့် ၆/၇၇ တို့ကိုပါ ပလပ်လိုက်သည်ဟု ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးက အမိန့်ချလိုက်သည်။ ယင်းအမိန့်များကို မကျေနပ်၍ ဘားမားပရိဂျူးကုမ္ပဏီက ဗဟိုတရားရုံးသို့ ဤအယူခံမှုများ တင်သွင်းခြင်းဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး တရားမဇာရီမှုအမှတ် ၅/၇၇ တွင် ချမှတ်သည့် အမိန့်ကို ဤရုံးတရားမ အယူခံမှုအမှတ် ၁၇/၇၇ အဖြစ် လည်းကောင်း၊ ဇာရီမှုအမှတ် ၆/၇၇ တွင် ချမှတ်သည့် အမိန့်ကို ဤရုံးတရားမ အယူခံမှုအမှတ် ၁၈/၇၇ အဖြစ် လည်းကောင်း၊ တရားမ အထွေထွေ အယူခံမှုအမှတ် ၁၀/၇၇ တွင် ချမှတ်သည့် အမိန့်ကို ဤရုံးတရားမ အယူခံမှုအမှတ် ၁၉/၇၇ အဖြစ် လည်းကောင်း တင်သွင်းခြင်းဖြစ်သည်။

ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးက မောင်သိန်း ဘုရားသား၏ အစုဝင်တစ်ဦးအဖြစ်ဖြင့် ဒေါ်လှလှကြည်အပေါ် အရေးယူရန် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၅၀ အရ တင်သွင်းသည့် လျှောက်လွှာသည် ကာလစည်းကမ်းသတ် အက်ဥပဒေ ပထမဇယား အပိုဒ် ၁၈၁ နှင့် အကျုံးဝင်သဖြင့် ဒီကရီ ကျပြီး ၃ နှစ်ကျော်မှ လျှောက်ထားခြင်းကြောင့် ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်နေပြီဟု အမိန့်ချမှတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အယူခံ တရားလိုဘက်က တင်ပြသည်မှာ ယင်းလျှောက်လွှာများသည် ကာလစည်းကမ်းသတ် အက်ဥပဒေ ပထမဇယား အပိုဒ် ၁၈၂ (၅)နှင့် အကျုံးဝင်သဖြင့်မူလဒီကရီများကိုယခုအထိရှင်သန်လျက်ရှိနေစေခြင်းငှာ အချိန်မီ အသက်သွင်းခဲ့သည့်အတွက် ၎င်းတို့တင်သွင်းသည့် လျှောက်လွှာမှာ ကာလ စည်းကမ်းသတ် မကျော်လွန် သေးပါဟု တင်ပြသည်။ အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်လှလှကြည်၏ အကျိုးဆောင်ကြီးက ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးသည် ဘားမားပရိဂျူးကုမ္ပဏီက တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၅၀ အရ တင်သွင်းသည့် လျှောက်လွှာမှာ ကာလစည်းကမ်းသတ် အက်ဥပဒေအပိုဒ် ၁၈၁ နှင့် အကျုံးဝင်သည်ဟု အဆုံးအဖြတ်ပေး

ခြင်းမှာ ဥပဒေအရ မှားယွင်းပါသည်။ သို့သော် အယူခံတရားလို၏ အကျိုးဆောင်တင်ပြသည့်အတိုင်းအပိုဒ် ၁၈၂(၅)နှင့် အကျုံးမဝင်ပါ။ ၁၈၂ (၁) နှင့် အကျုံးဝင်သည့်အတွက် သုံးနှစ်ကျော်ပြီ ဖြစ်သဖြင့် ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်နေပါပြီဟု တင်ပြသည်။

၁၉၇၈
ဒေါ်ရင်မေ
(ဘားမား
ပရိဂျူထရေ
ဒင်ကုမ္ပဏီ၏
တရားဝင်
ကိုယ်စား
လှယ်)
နှင့်
ဒေါ်လှလှ
ကြည်

ကရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၅၀ အရ တင်သွင်းသည့် လျှောက်လွှာများမှာ ဇာရီလျှောက်လွှာများနှင့် ဆက်နွယ်ပေါင်းစပ်နေ သည့်အတွက် ကာလစည်းကမ်းသတ်အက်ဥပဒေအပိုဒ် ၁၈၂နှင့် သက်ဆိုင် ခြင်းမှာ အငြင်းမထွက်ချေ။ သို့သော် အပိုဒ် ၁၈၂ (၁) သို့မဟုတ် ၁၈၂ (၅) နှင့် သက်ဆိုင် မဆိုင်ကိုသာ အငြင်းထွက်လျက်ရှိလေသည်။ ကာလစည်းကမ်းသတ်အက်ဥပဒေအပိုဒ် ၁၈၂ မှာတရားမရုံးများမှချမှတ် သည့် ဒီကရီများ အတွက် ကာလစည်းကမ်းသတ် အချိန်ကာလကို သတ်မှတ်သည့်ပြဋ္ဌာန်းချက်ဖြစ်သည်။ ယေဘုယျအားဖြင့်အပိုဒ် ၁၈၂(၁) အရ ဒီကရီချမှတ်သည့်နေ့မှ ၃ နှစ်အတွင်း ဇာရီလျှောက်လွှာတင်ရ မည်ဟုပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ သို့သော်အပိုဒ် ၁၈၂အပိုဒ်ခွဲ(၂)မှ(၇)တို့အထိ ပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့် အကျုံးဝင်လျှင် ယင်းပြဋ္ဌာန်းချက်များ အတိုင်း ကာလစည်းကမ်းသတ်အချိန်ကာလကိုတွက်ရပေမည်။ အပိုဒ် ၁၈၂(၅)က ဒီကရီတစ်ရပ်သည် ၃ နှစ် ကျော်နေသော်လည်း ယင်းဒီကရီကို အသက် ရှင်သန်လျက် ရှိစေရန် အချိန်မီ အသက်ပြန်သွင်းခဲ့သော် ထိုသို့ဒီကရီ ရှင်သန်စေခြင်းငှာ နောက်ဆုံးတင်သွင်းသည့် လျှောက်လွှာပေါ် အမိန့် ချမှတ်သည့် နေ့မှ ၃ နှစ်အတွင်း ဇာရီလျှောက်လွှာ တင်သွင်းနိုင်သည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ ဤအမှုများတွင် ဒီကရီများ ရှင်သန်လျက် ရှိနေ ကြောင်းမှာ အငြင်းမထွက်ချေ။ သို့ဖြစ်၍ ဘားမား ပရိဂျူထရေ ကုမ္ပဏီ တင်သွင်းသည့် လျှောက်လွှာမှာ အပိုဒ် ၁၈၂ (၅)နှင့် အကျုံးဝင်နေ သဖြင့် ကာလစည်းကမ်းသတ် မကျော်လွန်သေးပေ။

အထက်ဖော်ပြပါ အကြောင်းများကြောင့် ဤအယူခံမှု သုံးမှုစလုံး ကို ခွင့်ပြုပြီး တိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်များကို ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။ ရန်ကုန် တိုင်းတရားရုံး ဇာရီမူအမှတ် ၅/၇၇ နှင့် ၆/၇၇ တို့ကို ဥပဒေနှင့်အညီ ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ရန် ညွှန်ကြားလိုက်သည်။ အယူခံမှု တစ်မှုအတွက် တရားစရိတ်ငွေကျပ် ၈၀/-စီ ခွင့်ပြုသည်။

တရားမ ပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးစိုးလှိုင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးတင်အောင်နှင့် ဦးသန့်စင် တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရွှေတွင်

ဦး ရွှေ ဇံ အောင်

နှင့်

ဦးအောင်ခင် ပါ (၃) ဦး*

† ၁၉၇၀
ဧပြီလ
၁၃ ရက်

သီးစားချထားသော ရာဘာခြံမှ အကျိုးအမြတ်များကို ရလို့မ ဖွဲ့ဆိုခြင်း-
၁၉၆၃ ခုနှစ် သီးစားချထားရေး ဥပဒေပုဒ်မ ၂ အရ လယ်ယာ
မြေဆိုသော စကားရပ်- ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၇ နှင့် ၈ အရ တရားမရုံး
တွင် စီရင်ပိုင်ခွင့် မရှိခြင်း။

လျှောက်ထားသူက အချင်းဖြစ် ရာဘာခြံ မြေတွင် မိမိက ကုန်ကျငွေ
၏ ခွဲကို ထည့်ဝင်ခဲ့သဖြင့် ရာဘာခြံမှ အကျိုးအမြတ်များ၏ ခွဲရလို့မဖြစ်
လျှောက်ထားခံရသူ ၃ ဦးအပေါ် တရားစွဲဆိုသည်။ သက်သေခံချက်များ
အရ အချင်းဖြစ် ရာဘာခြံမြေမှာ လျှောက်ထားခံရသူ ၃ ဦးတို့ သီးစား
ချထားသော ခြံမြေဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။ ယင်းအမှု၌ တရားမ
ရုံးက စီရင်ပိုင်ခွင့် မရှိကြောင်း ပြည်နယ်တရားရုံးက ဆုံးဖြတ်ခဲ့သဖြင့်
ဤပြင်ဆင်မှုကို လျှောက်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ၁၉၆၃ ခုနှစ် သီးစားချထားရေး ဥပဒေပုဒ်မ
၂ ပုဒ်မခွဲ (၁)အပိုဒ် (ခ) ရှင်းလင်းချက် (၁)အရ၊ ကြက်ပေါင်စေး
စိုက်ပျိုးသည့်ခြံမြေသည် လယ်ယာမြေ ဆိုသည့်စကားရပ်တွင် အကျုံး
ဝင်သည်။ ၁၉၆၃ ခုနှစ်၊ သီးစားချထားရေး ဥပဒေပုဒ်မ ၇ အရ
ခန့်ထားသည့် အဖွဲ့တခုခုက သီးစားချထားခြင်း ရှိပါက ယင်းဥပဒေ
ပုဒ်မ ၈ အရ မည်သည့်တရားမရုံး သို့တည်းမဟုတ် အခွန်ရုံးတွင်မျှ
ငြင်းဆိုပိုင်ခွင့် မရှိစေရဟု သတ်မှတ်ထားလေသည်။

* ၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ တရားမ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၈၆၊ ၈၇ နှင့် ၈၈

† ၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ တရားမပြင်ဆင်မှု အမှတ် ၁ (သ)၊ ၂ (သ)၊
၃ (သ) တွင် ချမှတ်သော (၇-၇-၇၆) နေ့စွဲပါ မွန်ပြည်နယ်
တရားရုံး၏ အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု။

၁၉၇၈
ဦးရွှေဇံ
အောင်
နှင့်
ဦးအောင်ခင်
ပါ (၃) ဦး

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အချင်းဖြစ် ရာဘာခြံမြေများမှာ မြေယာ
ကော်မတီမှ သီးစားချအပ်သော မြေဖြစ်ပြီးလျှင် လျှောက်ထားသူ ဦးရွှေ
ဇံအောင်သည် ရာဘာခြံမြေတွင် မိမိကိုယ်တိုင် မလုပ်ပဲ စိုက်ထုတ်ထား
သည့် အရင်းအနှီးအရ သီးစားခ ရလို့မှုကို ငွေရလို့မှုအဖြစ် လှည့်ပတ်
တရားစွဲဆိုထားခြင်း သဘောသာ ဖြစ်သဖြင့် သီးစား ချထားရေးနှင့်
ပတ်သက်၍ သွယ်ဝိုက် သက်ဆိုင်သည့် သဘောသာ ဖြစ်၍ တရားမ
ရုံးတွင် စီရင်ပိုင်ခွင့် မရှိဟု ယူဆသည်။

လျှောက် ထား သူ အ တွက် — ဦးသန်းအောင်၊
ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ

လျှောက်ထားခံရသူများအတွက်— ဦးချန်ထွန်းအောင်၊
ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ

သံဖြူဇရပ်မြို့နယ် တရားရုံးမှ ယင်းရုံးတွင် ရာဘာခြံမြေများနှင့် ပတ်
သက်သော တရားမမှုလမှု အမှတ် ၈ (င)/၇၃၊ ၉ (မ)/၇၃ နှင့်
၁၀ (မ)/၇၃ အမှုများကို ကြားနာစစ်ဆေးခွင့် ရှိကြောင်း ဆုံးဖြတ်
ထားသည်ကို လျှောက်ထားခံရသူများက မကျေနပ်၍ မွန်ပြည်နယ်တရား
ရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှု လျှောက်ထားရာ မွန်ပြည်နယ် တရားရုံးက တရားမ
ပြင်ဆင် မှု အမှတ် ၁ (သ)/၇၆၊ ၂ (သ)/၇၆ နှင့် ၃ (သ)/၇၆
အမှုများတွင် တရားမ တရားရုံးမှ ကြားနာစီရင်ပိုင်ခွင့် မရှိကြောင်း
ဆုံးဖြတ်ပြီးလျှင် မြို့နယ်တရားရုံး၏ အမိန့်များကိုပယ်ဖျက်လိုက်လေသည်။
ထို့ကြောင့် လျှောက်ထားသူ ဦးရွှေဇံအောင်ကမကျေနပ်သဖြင့် လျှောက်
ထားခံရသူ ဦးအောင်ခင်၊ ဒေါ်မေးအိမ်နှင့် မောင်ဝင်းမောင်တို့အပေါ်
တွင် ရာဘာခြံမြေများနှင့် ပတ်သက်၍ တရားမရုံးက စီရင်ခွင့်ရှိကြောင်း
အဆုံးအဖြတ်ပေးပါရန် ဗဟိုတရားရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှု လျှောက်ထားခြင်း
ဖြစ်သည်။

ဤပြင်ဆင်မှု သုံးမှုစလုံးမှာ အမှုသွားအမှုလာအရ တသဘောတည်း
ပင် ဖြစ်သောကြောင့် ဤဆုံးဖြတ်ချက် အမိန့်သည် ယင်းပြင်ဆင်မှု သုံးမှု
စလုံးနှင့် အကျုံးဝင်စေရမည်။

အမှုအကျဉ်းချုပ်မှာ လျှောက်ထားသူ ဦးရွှေဇံအောင်သည် ကျိုက္ခမိ
မြို့နယ်၊ ဒုံဂနီကျေးရွာအုပ်စု ၀၁၈ ရွာကွင်းရှိ ကြက်ပေါင်စေး စိုက်ပျိုး
သော ခြံများတွင် မိမိကကုန်ကျငွေ၏ ၃ ကို ထည့်ဝင်ခဲ့သဖြင့် အချင်းဖြစ်

၁၉၇၀
ဦးရွှေဇံ
အောင်
နှင့်
ဦးအောင်ခင်
ပါ(၃)ဦး

ရာဘာခြံများမှ အကျိုးအမြတ်များကို ခိုပုံ ရယူခံစားထိုက်ကြောင်းဖြင့် တရားမကြောင်းအရ တရားစွဲဆိုခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ထိုအမှုများမှာ လယ်ယာမြေ နိုင်ငံပိုင် ပြုလုပ်ရေး ဥပဒေအရ တရားမရုံးက စစ်ဆေး စီရင်ပိုင်ခွင့် မရှိဟူ၍ မူလရုံးတရားပြိုင်များ ဖြစ်ကြသော လျှောက်ထား ခံရသူများဘက်မှ မူလရုံး၌ ကန့်ကွက်ခဲ့သော်လည်း မြို့နယ်တရားရုံးက ပဏာမ ကောက်ချက် ထုတ်နုတ် ကြားနာပြီးနောက် ဤအမှုများကို စစ်ဆေးပိုင်ခွင့် ရှိသည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ ယင်းအမိန့်ကို တရားပြိုင်များ က မကျေနပ်၍ ပြည်နယ်တရားရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှု လျှောက်ထားရာတွင် ထိုအမှုများကိုတရားမရုံးကစီရင်ပိုင်ခွင့် အာဏာမရှိဟု ဆုံးဖြတ်ပြီးနောက်၊ မြို့နယ်တရားရုံး၏ အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ကြောင်း ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် တရားလို ဦးရွှေဇံအောင်က ဗဟိုတရားရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ဤအမှုတွင် အဓိကဆုံးဖြတ်ရမည့်အချက်မှာ လယ်ယာမြေ နိုင်ငံပိုင် ပြုလုပ်ရေးဥပဒေအရ သော်လည်းကောင်း၊ ၁၉၆၃ ခုနှစ် သီးစား ချထားရေး ဥပဒေအရသော်လည်းကောင်း အကျုံးပင်နေ၍ လျှောက် ထားသူ ဦးရွှေဇံအောင် စွဲဆိုသည့် အမှုများကို တရားမရုံးက စစ်ဆေး စီရင်ပိုင်ခွင့် ရှိမရှိဆိုသည့် အချက်ပင် ဖြစ်သည်။

အချင်းဖြစ် ရာဘာခြံများမှာ ဝါဂရကျေးရွာ မြေယာကော်မီတီ ဥက္ကဋ္ဌ ဦးထွန်းတင်နှင့် မြို့နယ်မြေစာရင်း ဦးစီးဌာနမှ မြေတိုင်းစာရေး ဦးတင်ရှိန်တို့၏ ထွက်ဆိုချက်များအရ ကိုင်းမြေယာ ကော်မီတီမှ သီးစား ချထားသော မြေများဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားသည်။ ရာဘာခြံမြေများ မှာလည်း ယင်းသို့သီးစားချထားပြီးနောက်၊ လျှောက်ထားခံရသူများ၏ နာမည်အသီးသီးနှင့်ပင် မြေများ၏ ဦးပိုင်စာရင်းတွင် ပေါ်ပေါက်ပြီး ဖြစ်သည်။ လျှောက်ထားသူ ဦးရွှေဇံအောင်သည် အချင်းဖြစ် ရာဘာခြံ မြေများကို အတူပိုင်ဆိုင်သည်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ အချင်းဖြစ် ရာဘာခြံ မြေများကို သီးစားချထားခံရသူ ဟူ၍လည်းကောင်း၊ အစုစပ်လုပ်ငန်း တရပ်အနေဖြင့်မှတ်ပုံတင်၍ ဆောင်ရွက်လျက်ရှိနေသည်ဟူ၍လည်းကောင်း မပေါ်ပေါက်ပေ။

၁၉၆၃ ခုနှစ်၊ သီးစားချထားရေး ဥပဒေပုဒ်မ ၂ ပုဒ်မခွဲ(၁) အပိုဒ် (ခ) ရှင်းလင်းချက်(၁)အရ ကြက်ပေါင်စေး စိုက်ပျိုးသည့် ခြံမြေသည် လယ်ယာမြေဆိုသည့် စကားရပ်တွင် အကျုံးဝင်သည်။ ၁၉၆၃ ခုနှစ်

သီးစားချထားရေး ဥပဒေပုဒ်မ ၇ အရ ခန့်ထားသည့် အဖွဲ့တခုခုက သီးစားချထားခြင်းရှိပါက ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၈ အရ မည်သည့် တရားမရုံး သို့တည်းမဟုတ် အခွန်ရုံးတွင်မျှ ငြင်းဆိုပိုင်ခွင့် မရှိစေရဟု သတ်မှတ် ထားလေသည်။

၁၉၇၈
ဦးရွှေဇံ
အောင်
နှင့်
ဦးအောင်ခင်
ပါ (၃)ဦး

အချင်းဖြစ် ရာဘာခြံမြေများမှာ မြေယာကော်မတီမှ သီးစားချအပ် သော မြေဖြစ်ပြီးလျှင် လျှောက်ထားသူ ဦးရွှေဇံအောင်သည် ရာဘာခြံ မြေတွင် မိမိကိုယ်တိုင် မလုပ်ပဲ စိုက်ထုတ်ထားသည့် အရင်းအနှီးအရ သီးစားခ ရလိမ့်ကို ငွေရလိမ့်အဖြစ် လှည့်ပတ် တရားစွဲဆို ထားခြင်း သဘောသာ ဖြစ်သဖြင့် သီးစားချထားရေးနှင့် ပတ်သက်၍ သွယ်ဝိုက် သက်ဆိုင်သည့် သဘောသာဖြစ်၍ တရားမရုံးတွင် စီရင်ပိုင်ခွင့် မရှိဟု ယူဆသည်။

သို့ဖြစ်ပါ၍ ပြည်နယ်တရားရုံးမှ မြေယာနှင့် ပတ်သက်သော အမှုဖြစ်၍ စီရင်ပိုင်ခွင့် မရှိဟု ဆုံးဖြတ်သော အမိန့်မှာ ဥပဒေအရ မှန်ကန်သဖြင့် စရိတ်နှင့် တကွ အတည်ပြုပြီးလျှင် ဦးရွှေဇံအောင်၏လျှောက်ထားချက်ကို ပယ်လိုက်သည်။

တရားမ အထွေထွေအယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးအေးမောင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးစိုးလှိုင် နှင့် ဦးလှဘုန်း
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရွှေတွင်

† ၁၉၇၀
မေလ
၁၁ ရက်

ဦး ရှောင် ဟီး ပါ (၂) ဦး

နှင့်

ဦး စိန် မောင် ပါ (၂) ဦး*

သမ္မာန်စာကို လက်ခံရန် ငြင်းဆိုသည့် ကိစ္စများ၌ သမ္မာန်စာကို မည်သို့
အတည်ပြုချခြင်း- တရားရုံးက သမ္မာန်စာ အတည်ဖြစ်သည်ဟု အမိန့်
ချပြီးမှသာ အမှုကို တဘက်သတ် စစ်ဆေးရန် အမိန့်ချမှတ်နိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဆင့်စာ လုလင် မောင်နုသည် တရားပြိုင်တို့က
သမ္မာန်စာကို ငြင်းဆိုသည့်အခါ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၅၊ နည်း
၁၇ အရ သမ္မာန်စာကို လူမြင်နိုင်မည့် နေရာဖြစ်သော တံခါးမကြီးတွင်
ကပ်ခဲ့ပြီး အကျိုးအကြောင်းကို တရားရုံးသို့ အစီရင်ခံရမည် ဖြစ်သည်။
ဆင့်စာလုလင်က တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၅၊ နည်း ၁၇ အရ
အစီရင်ခံသည့်အခါ တရားရုံးက နည်းဥပဒေ ၁၉ အရ သမ္မာန်စာကို ဥပဒေ
နှင့်အညီ ချမှတ်ခဲ့ကြောင်း မှန်မမှန်ကို ဆင့်စာလုလင်အား စုံစမ်းစစ်ဆေး
ပြီး သမ္မာန်စာ အတည်ဖြစ်မဖြစ် တရားရုံးက အမိန့်ချမှတ်ရမည်။ တရား
ရုံးက သမ္မာန်စာ အတည်ဖြစ်သည်ဟု အမိန့်ချမှတ်ပြီးမှသာလျှင် အမှုကို
တဘက်သတ် စစ်ဆေးရန် အမိန့်ချမှတ်နိုင်သည်။ ဤအမှုတွင် တရားပြိုင်များ
အပေါ် သမ္မာန်စာသွားချသည့် ဆင့်စာလုလင်၏ အစီရင်ခံစာကျမ်းကျိန်
ချက်နှင့် တရားရုံးရှေ့ သက်သေခံချက်များတို့ အရ သမ္မာန်စာကို အတည်
မပြုခဲ့ကြောင်း ထင်ရှားပေါ်လွင်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် သမ္မာန်စာ
အတည် မဖြစ်ပဲလျက် အမှုကို တဘက်သတ်စစ်ဆေးကြားနာမည်ဟု အမိန့်
ချမှတ်သည်မှာ ဥပဒေနှင့် မကိုက်ညီပေ။

* ၁၉၇၇ ခုနှစ်၊ တရားမ အထွေထွေအယူခံမှုအမှတ် ၅

† ၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ တရားမ အထွေထွေအမှတ် ၆ တွင် ချမှတ်သော
(၁၇-၁-၇၇) နေ့စွဲပါ၊ ရော့ဂ်တီတိုင်း တရားရုံး၏ အမိန့်ကို
အယူခံမှု။

အယူခံ တရားလိုများအတွက်— ဦးမောင်မောင် (၆)၊
 ဦးခင်မောင်လေး၊
 ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေများ

၁၉၇၈
 ဦးရှောင်ဟီး
 ပါ (၂) ဦး
 နှင့်
 ဦးစိန်မောင်
 ပါ (၂) ဦး

အယူခံတရားပြိုင်များအတွက်— ဦးသန်းနိုင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ

ဖျာပုံမြို့ရုံးထိုင်၊ ရောဝတီတိုင်းတရားရုံး တရားမမှုလမှုအမှတ် ၃/၇၆ တွင် အယူခံတရားပြိုင် ဦးစိန်မောင်တို့က အယူခံတရားလို ဦးရှောင်ဟီး နှင့် ဦးမွန်တီးတို့ အပေါ် အချင်းဖြစ် အိမ်ခန်းမှ နှင်လိုမှု စွဲဆိုခဲ့သည်။ ယင်းအမှုတွင် ၅-၁၀-၇၄ ရက်နေ့ ရုံးချိန်းလာရန် တရားပြိုင်ဦးရှောင်ဟီး တို့ အပေါ် သမ္မာန်စာချရာ၌ ဦးရှောင်ဟီးတို့က သမ္မာန်စာလက်ခံယူ ရန် ငြင်းဆိုလိုက်သဖြင့် တရားရေးဝန်ထမ်း အဆင့်(၂) က ၅-၁၀-၇၆ ရက်နေ့စွဲပါ နေ့စဉ် မှတ်တမ်းအရ ၁၆-၁၀-၇၆ ရက်နေ့တွင် အမှုကို တဘက်သတ် ကြားနာရန် ချိန်းဆို လိုက်သည်။ ထိုသို့ ချိန်းဆိုသည့် ၁၆-၁၀-၇၆ ရက်နေ့တွင် ဦးရှောင်ဟီးတို့က ၎င်းတို့၏ ရွှေနေဖြင့် တရားရုံးရွှေ ရောက်ရှိလျက် ယခင်ရက်ချိန်းက အဘယ်ကြောင့် ရုံးသို့ မလာနိုင်ကြောင်း ကျမ်းကျိန်ချက်ဖြင့် ရှင်းလင်းတင်ပြ ထုချေသော်လည်း တရားရုံးက တဘက်သတ် ကြားနာရန် ဆုံးဖြတ်ထားသည် ဟူသော အကြောင်းပြချက်အရ ဦးရှောင်ဟီးတို့၏ တင်ပြချက်ကို လက်မခံပဲ အမှုကို တဘက်သတ် စစ်ဆေးကာ ၁၉-၁၀-၇၆ ရက်နေ့တွင် ဒီကရီချမှတ် ပေးလိုက်သည်။ ယင်းကဲ့သို့ ချမှတ်သည့် ဒီကရီကို ဦးရှောင်ဟီးတို့က မကျေနပ်၍ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၉၊ နည်း ၁၃ အရ တဘက်သတ် ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ပေးရန် လျှောက်ထား သော်လည်း တိုင်းတရားရုံးက လက်မခံပဲ ပလပ်လိုက်ပြန်သဖြင့် တဘက်သတ် ချမှတ် ထားသည့် ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ခွင့်ရရန် ဗဟိုတရားရုံးသို့ အယူခံမှု တင်သွင်း ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဤအမှုတွင် ဆင့်စာလုလင် မောင်နုက ၄-၁၀-၇၆ ရက် နေ့ည ၈ နာရီခန့် အချိန်တွင် ဦးရှောင်ဟီးတို့ အပေါ် ရပ်ကွက်ကောင်စီ လူကြီးနှင့်အတူ သမ္မာန်စာသွားချကြောင်း ဦးရှောင်ဟီးတို့က သမ္မာန် စာကို လက်မခံပဲ ငြင်းဆိုကြောင်း အချက်တို့မှာ အငြင်းမပွားချေ။ သမ္မာန်စာတွင် ဖော်ပြထားသည့် ၅-၁၀-၇၆ ရက်နေ့ရုံးချိန်း ရက်၌ ဦးရှောင်ဟီးတို့တရားရုံးသို့ မလာကြောင်း၊ အမှုကို တဘက်သတ်စစ်ဆေး ရန် ချိန်းဆိုသည့် ၁၆-၁၀-၇၆ ရက် နေ့တွင် ဦးရှောင်ဟီးတို့သည်

၁၉၇၈
ဦးရှောင်ဟီး
ပါ (၂) ဦး
နှင့်
ဦးစိန်မောင်
ပါ (၂) ဦး

၎င်းတို့၏ ရွှေနေနှင့် ရုံးရွှေသို့ လာပြီးအမှုတွင် ခုခံခွင့်တောင်းကြောင်းနှင့် ယင်းတောင်းဆိုချက်ကို တရားရုံးက ပယ်လိုက်ကြောင်း နေ့စဉ်မှတ်တမ်း အရ ပေါ်လွင်သည်။ ဦးရှောင်ဟီးတို့သည် သမ္မာန်စာကို ငြင်းပယ်လိုက် ကြောင်းပေါ်လွင်သည့်အတွက် တဘက်သတ် စစ်ဆေးမည်ဟု ချမှတ်သည့် အမိန့်ကို မပယ်ဖျက်ပေးနိုင်ကြောင်းဖြင့် တိုင်းတရားရုံးက အမိန့်ချထား ကြောင်း တွေ့ရသည်။

ဤအမှုတွင် ဦးရှောင်ဟီးတို့က သမ္မာန်စာကို ငြင်းပယ်လိုက်ကြောင်း ထင်ရှားသည်။ သို့သော် ဤကဲ့သို့ ငြင်းပယ်လိုက်သော်လည်း ဦးရှောင် ဟီးတို့ အပေါ် ချမှတ်လိုက်သည့် သမ္မာန်စာမှာ အတည်ဖြစ်မဖြစ် သုံးသပ် ရပေမည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၉၊ နည်း ၆ အရ တရားရုံးက တရားပြိုင်အပေါ် ချမှတ်သည့်သမ္မာန်စာ အတည်ဖြစ်လျက်နှင့် တရားပြိုင်သည် ချိန်းရက်၌ တရားရုံးသို့ လာရန် ပျက်ကွက်မှ သာလျှင် အမှုကို တဘက်သတ် စစ်ဆေးကြားနာမည်ဟု တရားရုံးက အမိန့်ချမှတ် နိုင်သည်။

သမ္မာန်စာချသည့် ဆင့်စာလုလင် မောင်နုကရုံးသို့ ပြန်သွင်းသည့် သမ္မာန်စာကျောဘက်တွင် အစီရင်ခံစာရေးတင်ထားသည်။ ယင်းအစီရင် ခံစာ အရ တရားပြိုင်များအပေါ် ချမှတ်လိုက်သည့်သမ္မာန်စာကို အတည် မပြုပဲ ယင်းအတည်မပြုသည့် သမ္မာန်စာကို ရုံးသို့ ပြန်သွင်းခဲ့သည်ဟု ဖော်ပြထားကြောင်း တွေ့ရသည်။ သမ္မာန်စာအား ရုံးသို့ ပြန်သွင်းသည့် အခါ ဆင့်စာလုလင် မောင်နု ပြုလုပ်သည့် ကျမ်းကျိန်လွှာ တွင်လည်း သမ္မာန်စာကို အတည်မပြုပဲရုံးသို့ ပြန်သွင်းခဲ့သည်ဟုပါရှိသည်။ ရုံးရွှေတွင် မောင်နု၏ သက်သေခံချက်တွင်လည်း တရားပြိုင်များက သမ္မာန်စာကို လက်ခံရန် ငြင်းဆိုသည့်အခါ အတည်မပြုပဲ ရုံးသို့ ပြန်သွင်းသည်ဟု ထွက်ဆိုထားကြောင်း တွေ့ရသည်။ ဆင့်စာလုလင်မောင်နုသည် တရားပြိုင် တို့က သမ္မာန်စာကို ငြင်းဆိုသည့်အခါ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၅၊ နည်း ၁၇ အရ သမ္မာန်စာကို လူမြင်နိုင်မည့် နေရာဖြစ်သော တံခါး မကြီးတွင် ကပ်ခဲ့ပြီး အကျိုးအကြောင်းကို တရားရုံးသို့ အစီရင်ခံရမည် ဖြစ်သည်။ ဆင့်စာလုလင်က တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၅၊ နည်း ၁၇ အရ အစီရင်ခံသည့်အခါ တရားရုံးက နည်းဥပဒေ ၁၉ အရ သမ္မာန် စာကို ဥပဒေနှင့်အညီ ချမှတ်ခဲ့ကြောင်း မှန်မမှန်ကို ဆင့်စာလုလင်အား စုံစမ်းစစ်ဆေးပြီး သမ္မာန်စာ အတည်ဖြစ်မဖြစ် တရားရုံးက အမိန့်ချမှတ် ရမည်။ တရားရုံးက သမ္မာန်စာ အတည်ဖြစ်သည်ဟု အမိန့်ချမှတ်ပြီးမှ

သာလျှင် အမှုကို တဘက်သတ်စစ်ဆေးရန် အမိန့်ချမှတ်နိုင်သည်။ ဤ အမှုတွင် တရားပြိုင်များအပေါ် သမ္မာန်စာသွားချသည့် ဆင့်စာလုလင်၏ အစီရင်ခံစာ ကျမ်းကျိန်ချက်နှင့် တရားရုံးရွှေ သက်သေခံချက်များတို့ အရ သမ္မာန်စာကို အတည်မပြုခဲ့ကြောင်း ထင်ရှားပေါ်လွင်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် သမ္မာန်စာ အတည်မဖြစ်ပဲလျက် အမှုကို တဘက်သတ်စစ်ဆေး ကြားနာမည်ဟု အမိန့်ချမှတ်သည်မှာ ဥပဒေနှင့်မကိုက်ညီပေ။ ထို့ကြောင့် ရော့ဘတ်တိုင်း တရားရုံးက တဘက်သတ် ချမှတ်ထားသည့် ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်၍ ယင်းတိုင်းတရားရုံးက အမှုကို မူလအမှတ်စဉ်ဖြင့် ပြန်လည် လက်ခံပြီး အယူခံတရားလိုများ ဖြစ်ကြသည့် တရားပြိုင်များကို ခုခံခွင့် ပေးပြီး အမှုကို ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ရန် ညွှန်ကြားလိုက်သည်။ ရွှေနေ စရိတ်ကျပ်ငွေ ၈၀/-ခွင့်ပြုသည်။

၁၉၇၈
ဦးရှောင်ဟီး
ပါ (၂)ဦး
နှင့်
ဦးစိန်မောင်
ပါ (၂)ဦး

တရားမ ပထမ အယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဦးလှမောင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးစိုးလှိုင်နှင့် ဦးအေးမောင်
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရွှေ တွင်

† ၁၉၇၈
ဇွန်လ
၂၆ ရက်

ဦး သိန်း ရွှေ
နှင့်
ဒေါ် တင် မြ *

မြန်မာ့ထုံးတမ်းဥပဒေအရလင်မယားကွာရှင်းခွင့်-လင်ကမယားဖြစ်သူအား
လင်ငယ်နေသည်ဟု အစဉ်သဖြင့် မဟုတ်မမှန် စွပ်စွဲပြောဆိုခြင်းသည်
ဥပဒေအရ ရက်စက်မှု ဖြစ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။မြန်မာ့ဓလေ့ ထုံးတမ်းဥပဒေအရ အိမ်ထောင်ရေး
ဖြစ်မှုကျူးလွန်လျှင် လင်မယား ကွာရှင်းလိုမှု တရားစွဲဆိုခွင့် ရှိသည်။
ရက်စက်မှုသည် အိမ်ထောင်ရေးဖြစ်မှုတစ်ရပ်ဖြစ်သည်။ ရက်စက်မှုဆိုရာ၌
ကိုယ်၏ ဆင်းရဲခြင်းသာမက စိတ်၏ဆင်းရဲခြင်းလည်း ပါဝင်ပေသည်။
ရက်စက်မှုဆိုသည်မှာ နည်းအမျိုးမျိုး၊ ပုံစံအမျိုးမျိုးနှင့် ဖြစ်နိုင်ပေသည်။
ထို့ကြောင့် စိတ်၏ဆင်းရဲခြင်း ဖြစ်အောင် ရက်စက်မှု ပြုကျင့်လျှင်လည်း
ကွာရှင်းခွင့် ရှိပေသည်။ လင်သည် မယားဖြစ်သူအား နာကြီးအောင်
လင်ငယ်နေသည်ဟု အစဉ်သဖြင့် မဟုတ်မမှန် စွပ်စွဲ ပြောဆိုခြင်းသည်
တရားဥပဒေအရ ရက်စက်မှုမည်ပေသည်။

အယူခံတရားလို အတွက်— ဦးလှဖေ(၁)၊ ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ

အယူခံတရားပြိုင်အတွက်— ဦးထွန်းဝေ၊ ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ

အယူခံတရားလို ဦးသိန်းရွှေနှင့် အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်တင်မြတို့သည်
ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မြန်မာလူမျိုး အကြင်လင်မယား ဖြစ်ကြသည်။ လင်မယား
အဖြစ် ပေါင်းသင်းနေထိုင်စဉ် အခြားယောက်ျားများနှင့် အမြဲတန်း

* ၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ တရားမ ပထမ အယူခံမှု အမှတ် ၃၈
† ၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ တရားမမူလမှုအမှတ် ၃ (ဘိုကလေး)တွင်ချမှတ်သော
(၂၃-၁၀-၇၆) နေ့စွဲပါ ဧရာဝတီတိုင်း တရားရုံး၏ အမိန့်ကို
အယူခံမှု။

စွပ်စွဲခြင်း ခံရသဖြင့် စိတ်မချမ်းသာ ဖြစ်ရသည်ဟူသော အကြောင်း
 များကို အခြေခံ၍ လင်မယားအရာမှ ကွာရှင်း ပြတ်စဲလိုကြောင်းနှင့်
 ဒေါ်တင်မြက ဦးသိန်းရွှေအပေါ် ရောဝတ်တိုင်းတရားရုံး တရားမမှုလမှု
 အမှတ် ၃/၇၅ တွင် တရားစွဲဆိုရာ မူလတရားရုံးက ဒေါ်တင်မြအား
 အနိုင်ဒီကရီချမှတ်ပေးလိုက်သည်။ ယင်းအမိန့်ကို မကျေနပ်၍ ဦးသိန်းရွှေက
 ဗဟိုတရားရုံးသို့ အယူခံမှု တင်သွင်းခြင်း ဖြစ်သည်။ မူလတိုင်းတရား
 ရုံးက အယူခံတရားလိုသည် အယူခံတရားပြိုင်အပေါ် မောင်တဝမ်းကွဲ
 အပါအဝင် အခြားယောက်ျားများနှင့် အမြဲတန်းစွပ်စွဲခဲ့သဖြင့် စိတ်ဆင်း
 ရဲမှု စိတ်ငြိုငြင်မှုများ ဖြစ်ရသည်ဆိုသော အထောက် အထားများကို
 အခြေပြု၍ အယူခံတရားပြိုင်အား အနိုင်ပေးခဲ့ကြောင်းတွေ့ရသည်။

၁၉၇၈
 ဦးသိန်းရွှေ
 နှင့်
 ဒေါ်တင်မြ

မြန်မာ့ဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေအရ အိမ်ထောင်ရေး ပြစ်မှုကျူးလွန်လျှင်
 လင်မယား ကွာရှင်းလိုမှု တရားစွဲဆိုခွင့် ရှိသည်။ ရက်စက်မှုသည်
 အိမ်ထောင်ရေး ပြစ်မှုတစ်ရပ်ဖြစ်သည်။ ရက်စက်မှု ဆိုရာ၌ ကိုယ်၏ဆင်းရဲ
 ခြင်းသာမက စိတ်၏ဆင်းရဲခြင်းလည်းပါဝင်ပေသည်။ ရက်စက်မှုဆိုသည်
 မှာနည်းအမျိုးမျိုး၊ ပုံစံအမျိုးမျိုးနှင့် ဖြစ်နိုင်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် စိတ်၏
 ဆင်းရဲခြင်း ဖြစ်အောင် ရက်စက်မှု ပြုကျင့်လျှင်လည်း ကွာရှင်းခွင့်
 ရှိပေသည်။ လင်သည် မယား ဖြစ်သူအား နာကြီးအောင် လင်ငယ်
 နေသည်ဟု အစဉ်သဖြင့် မဟုတ်မမှန် စွပ်စွဲပြောဆိုခြင်းသည် တရားဥပဒေ
 အရ ရက်စက်မှု မည်ပေသည်။

ဒေါ်တင်မြတို့ အိမ်၌ရှိသော ရွှေနှင့် မြဘုရားကို လာ၍ ဖူးမျှော်သည့်
 ဘုရားဖူး လူကြီးလူကောင်းများနှင့် လည်းကောင်း၊ မောင်တဝမ်းကွဲ
 တော်သူ ဦးကြည်သာနှင့် လည်းကောင်း၊ ဘိုကလေးမြို့ အမြတ်ခွန် ဦးစီး
 ဌာနမှ ဦးသန်းထွန်းနှင့် လည်းကောင်း၊ ဘိုကလေး ပါတီယူနစ်မှ
 ဦးအောင်ကြည်နှင့် လည်းကောင်း၊ ဒေါ်တင်မြနှင့် မဟုတ် မတရား
 ဦးသိန်းရွှေက စွပ်စွဲသည်သာမက ဦးသိန်းရွှေသည် ရန်ဖြစ်သည့် အခါတိုင်း
 အိမ်တွင်း ပစ္စည်းများကို ရိုက်ခွဲလေ့ရှိကြောင်း ဒေါ်တင်မြက စွပ်စွဲ
 ခဲ့သည်။ ဒေါ်တင်မြသည် အခြားယောက်ျား များနှင့် ဖောက်ပြန်
 နေကြောင်း အမြဲစွပ်စွဲသည့် အချက်နှင့် ပတ်သက်၍ တရားလိုပြသက်သေ
 ဒေါ်သိန်း၊ ဦးလှသိန်းဦးနှင့် ဦးကြည်သာတို့၏ ထွက်ချက်များ ရှိသည့်
 အပြင် ဦးသိန်းရွှေ ကိုယ်တိုင် ရေးသည်ဟု ဝန်ခံထားသည့် သက်သေခံ
 အမှတ် (က)နှင့် (ခ) စာများလည်းရှိသည်။ အထူးသဖြင့် သက်သေခံ

၁၉၇၈
ဦးသိန်းရွှေ
နှင့်
ဒေါ်တင်မြ

အမှတ် (က) နှင့် (ခ) စာအရ ဦးသိန်းရွှေသည် ယင်း၏ ဇနီး ဒေါ်တင်မြအား အခြားယောက်ျားများနှင့် မဟုတ်မတရား စွပ်စွဲခဲ့ကြောင်းမှာ ထင်ရှား ပေါ်လွင်ပေသည်။ ဦးသိန်းရွှေသည် ဒေါ်တင်မြအား အခြားယောက်ျား များနှင့် ဖောက်လွှဲ ဖောက်ပြန် ပြုကြောင်း သက်သေ အထောက်အထား တင်ပြခြင်း လုံးဝ မရှိချေ။

ဤကဲ့သို့ လင်ယောက်ျားက မယား အပေါ် အခြား ယောက်ျားများနှင့် မဟုတ်မတရား အမြဲတစေ စွပ်စွဲခြင်းမှာ ရက်စက်မှုမြောက်သည့် အလျောက် မူလတိုင်းတရားရုံးက ဒေါ်တင်မြအား အနိုင်ဒီကရီ ချမှတ်ပေးခြင်းမှာ မှန်ကန်သဖြင့် ဤအယူခံမှုကို ပလပ်လိုက်သည်။ စရိတ်ခွင့်မပြု။

တရားမ ပထမအယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးသန့်စင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးတင်အောင်နှင့် ဦးလှဘုန်း
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရွှေ့တွင်

မောင် သိန်း ဝင်း

နှင့်

ကို မင်း အောင် *

† ၁၉၇၈
အောက်တို
ဘာလ
၅ ရက်

သီးခြား သက်သာခွင့် အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၉ အရ တရားစွဲဆို ရာတွင်
နစ်နာသူကသာ တရားစွဲဆိုခွင့် ရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဤအမှုတွင် ကိတ္တိမမွေးစားစာချုပ်ကိုပယ်ဖျက်ရန်
စွဲဆိုခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် သီးခြားသက်သာခွင့် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃၉
အရ စွဲဆိုခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ယူဆရမည် ဖြစ်သည်။ အဆိုပါ ပုဒ်မ အရ
ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်းတွင် တရားစွဲဆိုနိုင်ခွင့် မရှိပေ။ နစ်နာသူ တစ်ဦးကသာ စွဲဆို
နိုင်ခွင့် ရှိပေသည်။ နစ်နာသူ ဆိုရာ၌ သေသူ၏ပစ္စည်းတွင် အကျိုးခံစားခွင့်
ရှိသူ ဖြစ်ရပေမည်။

အယူခံ တရားလိုအတွက်— ဦးဘိုးသာ၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

အယူခံတရားပြိုင်အတွက်— ကိုယ်တိုင်

ဤအမှုမှာ အယူခံတရားလို မောင်သိန်းဝင်း (မူလရုံးတရားပြိုင်) အား
ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်သန်းတင်က ကိတ္တိမ သား အဖြစ် မွေးစားသည့်
၂၁-၄-၇၁ နေ့စွဲဖြင့် မှတ်ပုံတင်ထားသော မွေးစားစာချုပ်ကိုပယ်ဖျက်
ပေးရန်အတွက် အယူခံတရားပြိုင် ကိုမင်းအောင် (မူလရုံးတရားလို) က
မွန်ပြည်နယ် တရားရုံး တရားမ မူလမှု အမှတ် ၆/၇၄ အရ စွဲဆိုခဲ့ရာ၊

* ၁၉၇၇ ခုနှစ်၊ တရားမ ပထမ အယူခံမှု အမှတ် ၅

† ၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ တရားမ မူလမှု အမှတ် ၆ တွင် ချမှတ်သော
(၂၆-၁၁-၇၆) နေ့စွဲပါ မွန်ပြည်နယ် တရားရုံး၏ စီရင်ချက် နှင့်
ဒီကရီကို အယူခံမှု။

၁၉၇၈
မောင်သိန်း
ဝင်း
နှင့်
ကိုမင်း
အောင်

မွန်ပြည်နယ်တရားရုံးက ကိုမင်းအောင်စွဲဆိုသည့်အတိုင်း ဒီကရီချပေးလိုက်
သဖြင့် အယူခံတရားလို မောင်သိန်းဝင်းက မကျေနပ်သောကြောင့် ဗဟို
တရားရုံးသို့ အယူခံဝင်ရောက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

မောင်လမြိုင်မြို့၊ မန္တလေးလမ်း၊ အိမ်အမှတ် ၆ ၌ နေသူ ဒေါ်သန်းတင်
သည် အယူခံတရားလို မောင်သိန်းဝင်းအား ၂၁-၄-၇၁ နေ့တွင် ကိတ္တိမ
မွေးစား စာချုပ်ကို ချုပ်ဆိုပေးခဲ့ပြီး ၁၄-၆-၇၄ နေ့တွင် ကွယ်လွန်
ခဲ့သည်။ ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်သန်းတင်သည် အပျိုကြီးဖြစ်ပြီး ၎င်းတွင်
ညီမနှစ်ဦးရှိရာ၎င်းတို့မှာဒေါ်သန်းရင်နှင့်ဒေါ်အေးကြည်တို့ဖြစ်ကြသည်။
အယူခံတရားပြိုင် ကိုမင်းအောင်မှာ ဒေါ်အေးကြည်၏ သားဖြစ်၍
ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်သန်းတင်၏ တူဖြစ်သည်။ ဒေါ်သန်းတင် ကွယ်လွန်
စဉ်က ဒေါ်အေးကြည်မှာလည်း ကွယ်လွန်ပြီး ဖြစ်၍ ဒေါ်သန်းရင်မှာ
အသက်ရှင်လျက် ရှိနေသည်။

ဤအမှုတွင် ကိတ္တိမမွေးစားစာချုပ်ကို ပယ်ဖျက်ရန်စွဲဆိုခြင်းဖြစ်သော
ကြောင့် သီးခြားသက်သာခွင့် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃၉ အရ စွဲဆိုခြင်း
ဖြစ်သည်ဟု ယူဆရမည်ဖြစ်သည်။ အဆိုပါ ပုဒ်မအရ ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်းတွင်
တရားစွဲဆိုနိုင်ခွင့် မရှိပေ။ နှစ်နာသူ တစ်ဦးကသာ စွဲဆိုနိုင်ခွင့်ရှိပေသည်။
နှစ်နာသူ ဆိုရာ၌ သေသူ၏ ပစ္စည်းတွင် အကျိုးခံစားခွင့် ရှိသူဖြစ်ရ
ပေမည်။ ဒေါ်သန်းတင်သည် မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာ ကိုးကွယ်သူဖြစ်၍ ယင်း
သေဆုံးသည့်အခါ တစ်ဦးတည်းသော အမွေစား အမွေခံ ဖြစ်သူမှာ
အသက်ရှင်လျက် ရှိနေသေးသော ယင်း၏ ညီမဖြစ်သူ ဒေါ်သန်းရင်သာ
ဖြစ်ရပေမည်။ အယူခံ တရားပြိုင် ကိုမင်းအောင်မှာ ဒေါ်သန်းတင်၏
တူတော်စပ်သူသာ ဖြစ်၍ ဒေါ်သန်းရင် အသက်ရှင်လျက် ရှိနေစဉ်ကာလ
အတွင်း ဒေါ်သန်းတင်၏အမွေပစ္စည်းတွင် တစုံတရာ အကျိုးခံစားခွင့်
ရှိသူမဟုတ်ပေ။ ဤအမှုကို တရားစွဲဆိုပိုင်ခွင့် ရှိသူမှာ ဒေါ်သန်းရင်သာ
ဖြစ်ပြီး အယူခံတရားပြိုင် ကိုမင်းအောင်၌ တရားစွဲဆို ပိုင်ခွင့် မရှိသော
ကြောင့် သီးခြားသက်သာခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃၉ အရဒေါ်သန်းတင်က
မောင်သိန်းဝင်းအား ကိတ္တိမ သားအဖြစ် မွေးစားသည့် စာချုပ်ကို
ပယ်ဖျက်ခြင်းမှာ ဥပဒေအရ မှားယွင်းသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

အယူခံတရားလို မောင်သိန်းဝင်း၏ မိဘများမှာ ဦးတင်မောင်နှင့်
ဒေါ်စိန်တို့ ဖြစ်ကြသည်။ ဒေါ်စိန်သည် ဒေါ်သန်းတင်၏ နေအိမ်တွင်
နေထိုင်စဉ် ဦးတင်မောင်နှင့် အိမ်ထောင်ကျ၍ အယူခံတရားလို မောင်သိန်း
ဝင်းအား ဒေါ်သန်းတင်၏ အိမ်၌ပင် မွေးဖွားခဲ့သည်။ မောင်သိန်းဝင်း

၁၉၇၈
 မောင်သိန်း
 ဝင်း
 နှင့်
 ကိုမင်း
 အောင်

အသက် ၂ နှစ် အရွယ်တွင် ဦးတင်မောင်မှာ တပ်မတော်တွင် အမှုထမ်း တစ်ဦးဖြစ်သည့်အတွက် ဇနီးနှင့်အတူ အခြားအရပ်ဒေသသို့ ပြောင်းရွှေ့ သွားသည့်အခါ မောင်သိန်းဝင်းအား ဒေါ်သန်းတင်က မွေးစားရန် ခေါ်ထား လိုက်သည်။ မောင်သိန်းဝင်း ကြီးပြင်းလာသည့် အခါ ဒေါ်သန်းတင်ကပင် ကျောင်းထားပေးသည်။ မောင်သိန်းဝင်းအား ဒေါ်သန်းတင်ကပင် ရှင်ပြုပေးသည်။ မောင်သိန်းဝင်း ၁၀ တန်းအောင် ပြီးနောက် ဆရာအတတ်သင် သိပ္ပံစာမေးပွဲ အောင်မြင်ပြီးသည့် အခါ မြိတ်မြို့သို့ ကျောင်းဆရာအဖြစ် ခေတ္တသွားရောက် အမှုထမ်းခဲ့ရသည်။ ထိုစဉ်က မောင်သိန်းဝင်းသို့ ဒေါ်သန်းတင်က ပေးသော စာများကို သက်သေခံအမှတ် (၂) မှ (၇) အဖြစ် တင်သွင်းထားသည်။ အဆိုပါ စာများအရ ဒေါ်သန်းတင်နှင့် မောင်သိန်းဝင်းတို့မှာ သားနှင့် အမိ ကဲ့သို့ သဘောထားပြီး ဆက်သွယ် ကြကြောင်း ထင်ရှားသည်။ မောင်သိန်းဝင်းကလည်း ဒေါ်သန်းတင်ထံသို့ လစဉ် ကန်တော့သည့် အနေဖြင့် ငွေများပေးပို့ရာတွင် ငွေပို့ပြေစာ အချို့ကိုလည်း သက်သေခံ (၈)မှ (၁၂)အဖြစ် တင်သွင်းထားသည်။ မြိတ်မြို့တွင် မောင်သိန်းဝင်း သည် ၂ နှစ်ခန့် အမှုထမ်းပြီးနောက် မော်လမြိုင်မြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့ လာရာ ဒေါ်သန်းတင်နှင့်အတူ သေသည်အထိ နေထိုင်ခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်၍ ဒေါ်သန်းတင်က အယူခံတရားလိုအား ကိစ္စိမသားအဖြစ် မွေးစားသည် ဆိုခြင်းမှာ လက်မခံနိုင်စရာ အကြောင်း မရှိပေ။

မောင်သိန်းဝင်း တင်ပြသည့် မွေးစားစာချုပ် သက်သေခံအမှတ် (၁)ကို ၂၁-၄-၇၁ နေ့တွင် ချုပ်ဆို၍ ၈-၅-၇၁ နေ့တွင် မှတ်ပုံတင် ပြုလုပ်သည်။ ထိုအချိန်မှာ မောင်သိန်းဝင်းသည် မြိတ်မြို့၌ ကျောင်းဆရာ အဖြစ် အမှုထမ်းစဉ် နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်ရက်အတွင်း မော်လမြိုင်သို့ ပြန်လာစဉ် ဖြစ်သည်။ အယူခံတရားပြိုင် ကိုမင်းအောင်က စာချုပ်ကို ချုပ်ဆိုစဉ်က ဒေါ်သန်းတင်မှာ မမာမကျန်း ဖြစ်နေသည်ဟု ဆိုပြီး ဆေးစာနှင့် ဆေးလက်မှတ် သက်သေခံ အမှတ် (က) နှင့် (ခ) တို့ကို တင်ပြသည်။ သို့ရာတွင် ၎င်းဆေးစာနှင့် ဆေးလက်မှတ်တို့မှာ ၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ ဇွန်လအတွင်းမှ နွေစွဲများဖြစ်၍ မွေးစားစာချုပ် ချုပ်ဆိုခြင်းမှာ ၁၉၇၁ ခုနှစ်အတွင်း ဖြစ်သည်။ ဒေါ်သန်းတင်၏ ညီမ ဒေါ်သန်းရင် (လိုပြ-၇) ကိုယ်တိုင်ကပင် ဒေါ်သန်းတင်သည် နှစ်ကြိမ် လေဖြတ်ခံရ သော်လည်း နှစ်လအတွင်း ကောင်းမွန်လာကြောင်း အစစ်ခံထားသည်။ မောင်သိန်းဝင်းအား ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်သန်းတင်က မွေးစားစာချုပ် ချုပ်ပေးရာတွင် မှတ်ပုံတင်အရာရှိ အဖြစ် ဆောင်ရွက်သူ ဦးဘသောင်း

၁၉၇၈
 မောင်သိန်း
 ဝင်း
 နှင့်
 ကိုမင်း
 အောင်

(ခံပြု-၁)ကလည်း ဒေါ်သန်းတင်ကိုယ်တိုင် မှတ်ပုံတင်ရုံးသို့လာရောက်ပြီး မှတ်ပုံတင် ပြုလုပ်ကြောင်းနှင့် ဒေါ်သန်းတင်ကို မှတ်ပုံတင် လက်မှတ်ရှိ ဓာတ်ပုံနှင့် တိုက်ဆိုင်ပြီးမှ မှတ်ပုံတင်ခွင့် ပြုကြောင်း ထွက်ဆိုသွားသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဒေါ်သန်းတင်သည် ထိုစဉ်က ယင်းကိုယ်တိုင် တရားဝင် မှတ်ပုံတင် စာချုပ် ပြုလုပ်ပေးကြောင်း ထင်ရှားသည်။

မွေးစားစာချုပ် ချုပ်ဆိုစဉ်က မောင်သိန်းဝင်း၏ မိဘများ အသက် ရှင်လျက် ရှိသော်လည်း စာချုပ်တွင် အယူခံတရားလိုအား နှစ်ပေါင်း ၂၀ လောက်က ကွယ်လွန်သူ ဦးတင်မောင်၊ ဒေါ်စိန်တို့၏ သားဟု ဖော်ပြထားသောကြောင့် စာချုပ်မှာ မသင်ကာတွယ်ရာ ဖြစ်သည်ဟု အယူခံတရားပြိုင် ကိုမင်းအောင် က တင်ပြ ထားသည်။ သို့ရာတွင် မောင်သိန်းဝင်းက ယင်း ၂ နှစ်သား အရွယ်ကပင် မိဘများ ပြောင်းရွှေ့ သွားပြီးနောက် မိဘအရင်းများနှင့် အဆက်အသွယ် ပြတ်သွား သဖြင့် သေဆုံးခြင်း ဖြစ်သည်ဟု စာချုပ်တွင် ဖော်ပြထားခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းလင်း ထွက်ဆိုထားသည်။ မိဘများ အသက်ရှင်လျက် ရှိကြောင်းကို ဒေါ်သန်းတင် မကွယ်လွန်မီ တနှစ်ခန့်က မောင်သိန်းဝင်း၏ နှစ်မ မစန်း စန်းရီ ဆိုသူသည် ဒေါ်သန်းတင် အိမ်သို့ လာရောက်မှ သိရှိရကြောင်း မောင်သိန်းဝင်းက ဆက်လက်ထွက်ဆိုထားသည်။ တရားပြိုင်ပြ သက်သေ ဒေါ်စိန်နုကလည်း အယူခံတရားလို၏ မိဘများသည် ပြောင်းရွှေ့သွား သည့် အချိန်မှစ၍ ဒေါ်သန်းတင် ထံသို့ တကြိမ်မျှ မလာရောက်သဖြင့် သေဆုံးပြီဟု ယူဆကြောင်း မောင်သိန်းဝင်းအား ထောက်ခံ ထွက်ဆို သွားသည်။ မောင်သိန်းဝင်း၏ မိဘများသည် အသက်ရှင်လျက် ရှိနေ သည်ကို မိဘများ ကွယ်လွန်ပြီး ဖြစ်သည်ဟု စာချုပ်တွင် မမှန်မကန် ဖော်ပြ ထားရုံမျှဖြင့်လည်း ထိုစာချုပ်သည် ပျက်ပြယ်နိုင်ခြင်း မရှိပေ။ ကိတ္တိမမွေးစား စာချုပ်တွင် အသက် ၁၈ နှစ် ပြည့်ပြီးသူ တစ်ဦးအား ကိတ္တိမ သားအဖြစ် မွေးစားရာတွင် မွေးစားခံရသူက ထိုကဲ့သို့ မွေးစား သည်ကို သဘောတူကြောင်း စာချုပ် ချုပ်ဆိုက ယင်းစာချုပ်သည် တရားဝင်စာချုပ် ဖြစ်မြောက်သည်။ မွေးစားခံရသူ၏ မိဘများ၏သဘော တူညီချက်ကို ရယူရန် မလိုပေ။

မွေးစားစာချုပ်တွင် လက်မှတ်ရေးထိုးခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ စာချုပ် ရေးသူမှာ ရွှေနေကြီး မစ္စတာပီလေး ဖြစ်သည်။ မူလက အင်္ဂလိပ် ဘာသာဖြင့်ရေးသားထားရာ နောက်တကြိမ် မြန်မာဘာသာဖြင့်ရေးသား ထားသည်။ သက်သေနှစ်ဦးကလက်မှတ်ရေးထိုးထားရာ သက်သေတစ်ဦး

၁၉၇၈
မောင်သိန်း
ဝင်း
နှင့်
ကိုမင်း
အောင်

ဖြစ်သူ ဦးပါကလေးက အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် စာချုပ်တွင် ယင်းလက်မှတ်
ရေးထိုးသော်လည်း မြန်မာဘာသာဖြင့် စာချုပ်တွင် လက်မှတ် ရေးထိုး
ခြင်း မပြုရကြောင်း ထွက်ဆိုသည်။ အခြားသက်သေ တစ်ဦး ဖြစ်သူ
ဦးထွန်းခင်မှာ ယင်းအား ရုံးတွင် စစ်ဆေးခြင်း မပြုနိုင်မီ သေဆုံး
သွားသည်။ ရွှေနေကြီး မစ္စတာပီလေးမှာလည်း သေဆုံးပြီး ဖြစ်သည်။
သို့ရာတွင် မစ္စတာပီလေး၏သား ဦးသိန်းမြင့် (တရားပြိုင် သက်သေ) က
သက်ဆိုင်သူများ အားလုံးသည် မွေးစားခြင်း စာချုပ်တွင် လက်မှတ်
ရေးထိုးကြရာ၌ ဦးပါလေးနှင့် ဦးထွန်းခင်တို့ နှစ်ဦးလည်း ယင်း၏
ရွှေဥပင် လက်မှတ် ရေးထိုးကြကြောင်း ထွက်ဆိုထားသည်။ ထို့ပြင်
သက်သေခံအမှတ် (၁) စာချုပ်ပေါ်ရှိ ဦးပါလေး၏ လက်မှတ်မှာ
သက်သေခံအမှတ် (၁၃) ပေါ်ရှိ ၎င်းလက်မှတ်နှင့် ထပ်တူထပ်မျှ ဖြစ်နေ
သည်ကိုလည်း တွေ့ရှိရသည်။ စာချုပ်မှာလည်း တရားဝင် မှတ်ပုံတင်
ထားသော စာချုပ်ဖြစ်သောကြောင့် သက်သေခံ အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၆၈
ခြင်းချက်အရ အသိသက်သေများကို စစ်ဆေးရန် မလိုပေ။ ဦးပါလေးက
ငြင်းဆိုသော်လည်း သက်သေခံ အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၇၁ အရ အခြား
သက်သေ ခံနည်းဖြင့် တင်ပြနိုင်၍ ဦးသိန်းမြင့်၏ သက်သေခံချက်မှာ
လုံလောက်သော သက်သေခံချက် ဖြစ်သည်။

အထက်ပါ အကြောင်းများကြောင့် မှန်ပြည်နယ်တရားရုံး၏ စီရင်
ချက်နှင့် ဒီကရီတို့ကိုပယ်ဖျက်၍ အယူခံတရားပြိုင် ကိုမင်းအောင်စွဲဆိုသော
အမှုကို စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်လိုက်သည်။ ရွှေနေစရိတ် ကျပ်ငွေ ၁၀၀/-
သတ်မှတ်သည်။

တရားမ ပထမအယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးအေးမောင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးလှမောင်နှင့် ဦးစိုးလှိုင်
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရွှေတွင်

† ၁၉၇၈
ဇွန်လ
၂၂ ရက်

ဟူ စိန် ဘတ် (စ်)
နှင့်
ဒေါ် စန်း တင့် *

အစုစပ် လုပ်ငန်း ဥပဒေပုဒ်မ ၄ အရ အစုစပ်လုပ်ငန်းဟု ဆိုနိုင်ရန်မှာ
လုပ်ငန်းမှ အမြတ်အရှုံးတို့ကို အစုရှင် အားလုံးတို့က အချိုးကျ
ဝေယူကြရန်နှင့် ကျခံကြရန် လိုအပ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ သက်သေခံအမှတ်(က)စာချုပ်အရ ဒေါ်စန်းတင့်
က ဟူစိန်ဘတ်(စ်)အား လစဉ်လတိုင်း မြတ်သည် ဖြစ်စေ၊ ရှုံးသည်
ဖြစ်စေ၊ တလလျှင်ငွေကျပ် ၁၅၀၀/- ပေးရမည်ဟု ကတိရှိသည့် အပြင်
အကယ်၍ ဟူစိန်ဘတ်(စ်) သေဆုံးခဲ့လျှင် ယင်း၏ အမွေဆိုင်များအား
ဆက်ပြီး တလငွေကျပ် ၁၅၀၀/- ပေးရမည်ဟု ပါရှိသည်။ ဤအတိုင်း
ဆိုလျှင် လုပ်ငန်းမှ အမြတ်အစွန်း ခွဲဝေပေးခြင်း ဖြစ်သည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။
သို့ဖြစ်၍ အစုစပ်လုပ်ငန်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၄ အရ အစုစပ်လုပ်ငန်း ဖြစ်
သည်ဟု မဆိုနိုင်ချေ။ သက်သေခံအမှတ်(က)အရ လုပ်ငန်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး
အကုန်အကျစရိတ် အားလုံးကို ဒေါ်စန်းတင့်က ကျခံရမည်ဟု ပါရှိသည်။
အစုစပ်လုပ်ငန်း၏ အခြေခံ သဘောမှာ လုပ်ငန်းမှ အမြတ် အရှုံးတို့ကို
အစုရှင်အားလုံးတို့က အချိုးကျ ဝေယူကြရန်နှင့် ကျခံကြရန်ဖြစ်သည်။
သို့ဖြစ်၍ သက်သေခံအမှတ်(က) အရ ပြုလုပ်ထားသော လုပ်ငန်းမှာ
အစုစပ်လုပ်ငန်း ဖြစ်သည်ဟု မဆိုနိုင်ချေ။

အယူခံ တရားလို အတွက် - ဒေါ်ကြည်ကြည်ဝင်း၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ
အယူခံတရားပြိုင်အတွက် - ဦးဝင်းမောင်၊ မစ္စတာဖစ်ရှား
ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေများ

* ၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ တရားမ ပထမအယူခံမှုအမှတ် ၂၆

† ၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ တရားမ မူလမှုအမှတ် ၉ (မိုလ်ကထောင်) တွင်
ချမှတ်သော (၂၁-၅-၇၆) နေ့စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး၏
စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အယူခံမှု။

ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးက တရားမမှုလမှုအမှတ် ၉/၇၄ တွင် အယူခံ တရားလို ဟူစိန်ဘတ်(စ်)က အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်စန်းတင့်အပေါ်တွင် ရန်ကုန်သစ်စက် အမည်ရှိသော အစုစပ်လုပ်ငန်း ဖျက်သိမ်းပြီးဖြစ်ကြောင်း နှင့် အစုစပ်လုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်၍ စာရင်းရှင်းလင်းပေးရန် အတွက် တရားစွဲဆိုခဲ့သည်။ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးက အမှုကို စစ်ဆေးပြီး ပလပ် လိုက်သည့်အတွက် ဟူစိန်ဘတ်(စ်)က မကျေနပ်သဖြင့် ဗဟိုတရားရုံးသို့ ဤအယူခံမှု တင်သွင်းခြင်းဖြစ်သည်။

၁၉၇၈
ဟူစိန်
ဘတ်(စ်)
နှင့်
ဒေါ်စန်းတင့်

အစုစပ်လုပ်ငန်း စာချုပ်ဟု တရားလိုဘက်က အဆိုရှိသည့်သက်သေခံ အမှတ် (က)စာချုပ်မှာ အယောင်ဆောင် စာချုပ်မျှသာ ဖြစ်သဖြင့် ယင်းစာချုပ်အရ အစုစပ်လုပ်ငန်း ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည် ဆိုခြင်းမှာ မဟုတ် ကြောင်း ဒေါ်စန်းတင့်က ထုချေခဲ့သည့်အတွက် ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးက ကောက်ချက်အမှတ်(၅)ကို အောက်ပါအတိုင်း ထုတ်ခဲ့သည်။

“သက်သေခံ အမှတ် (က) အဖြစ်ဖြင့် အယူခံ တရားလိုမှ တင်သွင်းထားသည့် စာချုပ်ပါအချက်အလက်များအရ တရားလို တရားပြိုင်တို့မှာ အစုစပ်လုပ်ငန်း တင်သွင်းခြင်း ဟုတ်မဟုတ်”

ယင်းကောက်ချက်နှင့်ပတ်သက်၍ ဒေါ်စန်းတင့်ကို အသာပေး၍ဖြေဆို ခဲ့ကြောင်း တွေ့ရသည်။

သက်သေခံအမှတ်(က)စာချုပ်ကိုမချုပ်ဆိုမီက အချင်းဖြစ် သစ်စက် လုပ်ငန်းကို ဟူစိန်ဘတ်(စ်) တစ်ဦးတည်း လိုင်ခဲ့ကြောင်း အငြင်းမထွက် ချေ။ သို့ရာတွင် သက်သေခံအမှတ် (က) စာချုပ်ကို ချုပ်ဆိုသည့် နေ့ တွင်ပင် သက်သေခံအမှတ် (၁)အရ အချင်းဖြစ်သည့် သစ်စက်မှ စက် ပစ္စည်း တန်ဆာပလာများ အားလုံးကို ဒေါ်စန်းတင့်က ဟူစိန်ဘတ်(စ်) ထံမှ ငွေသုံးသောင်းဖြင့် ဝယ်ခဲ့သည်။ ထို့ပြင် သက်သေခံအမှတ် (က) စာချုပ်အရ ဟူစိန်ဘတ်(စ်)သည် လုပ်ငန်းတွင် ဝင်ရောက်ဆောင်ရွက် ခြင်းမပြုသည့်အစုရှင်တစ်ဦးဖြစ်သည်ဟုဖော်ပြထားသည်။ ဟူစိန်ဘတ်(စ်) ထံမှ ဒေါ်စန်းတင့်က စက်ကိရိယာ ပစ္စည်းများ ဝယ်ယူလိုက်ပြီးနောက် သစ်စက် လုပ်ငန်းတွင် ဟူစိန်ဘတ်(စ်) အား လုပ်ငန်းတွင် ပါဝင် ဆောင်ရွက်ခြင်း မပြုသော အစုရှင် တစ်ဦးအနေဖြင့် အစုစပ်လုပ်ငန်း လုပ်ရန်အကြောင်း မရှိပေ။

၁၉၇၀
ဟူမိန်
ဘတ်(စ်)
နှင့်
ဒေါ်စန်းတင့်

သက်သေခံအမှတ်(က)စာချုပ်အရ ဒေါ်စန်းတင့်က ဟူမိန်ဘတ်(စ်)
အား လစဉ်လတိုင်း မြတ်သည်ဖြစ်စေ၊ ရှုံးသည်ဖြစ်စေ တလလျှင်ငွေကျပ်
၁၅၀၀/-ပေးရမည်ဟု ကတိရှိသည့်အပြင် အကယ်၍ ဟူမိန်ဘတ်(စ်)
သေဆုံးခဲ့လျှင် ယင်း၏ အမွေဆိုင် များအား ဆက်ပြီး တလငွေကျပ်
၁၅၀၀/-ပေးရမည်ဟု ပါရှိသည်။ ဤအတိုင်းဆိုလျှင် လုပ်ငန်းမှ အမြတ်
အစွန်း ခွဲဝေပေးခြင်းဖြစ်သည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။ သို့ဖြစ်၍ အစုစပ်လုပ်ငန်း
အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၄ အရအစုစပ်လုပ်ငန်းဖြစ်သည်ဟုမဆိုနိုင်ချေ။ သက်သေခံ
အမှတ်(က)အရ လုပ်ငန်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး အကုန်အကျစရိတ် အားလုံးကို
ဒေါ်စန်းတင့်က ကျခံရမည်ဟု ပါရှိသည်။ အစုစပ်လုပ်ငန်း၏ အခြေခံ
သဘောမှာ လုပ်ငန်းမှအမြတ် အရှုံးတို့ကို အစုရှင်အားလုံးတို့က အချိုးကျ
ဝေယူကြရန်နှင့် ကျခံကြရန် ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ သက်သေခံအမှတ်(က)
အရ ပြုလုပ်ထားသော လုပ်ငန်းမှာ အစုစပ်လုပ်ငန်း ဖြစ်သည်ဟု မဆို
နိုင်ချေ။

ထို့ကြောင့် ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၏ အဆုံးအဖြတ်မှာ မှန်ကန်သဖြင့်
ဤအယူခံမှုကို စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်လိုက်သည်။ တရားရုံးအဆင့်ဆင့်
တို့၏ တရားစရိတ်တို့ကို အယူခံတရားလိုက ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်သည်။

တရားမ ပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးအေးမောင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးလှမောင်နှင့် ဦးစိုးလှိုင်
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရှေ့တွင်

ဦး ကာလူး

(ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်အရှာ၏ တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်) ပါ(၂)

နှင့်

အရီဇော်မန်*

† ၁၉၇၀
ဩဂုတ်လ
၁၀ ရက်

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၅၂ အရ တရားရုံးက ချမှတ်သည့်အမိန့်တွင်
ရေးသွင်းချက် မှားယွင်းမှုနှင့် မရည်ရွယ်ပဲ ချွတ်ချော် ကျန်ရစ်ခဲ့သည့်
အမှားအယွင်းတို့ကို ပြင်ဆင်နိုင်ခွင့် ရှိသော်လည်း အမိန့်တရပ်လုံးကို
လုံးဝပြောင်းလဲစေသည့် ပြင်ဆင်ခြင်းများကိုမူ မပြုလုပ်နိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။တရားမ ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅၂ အရ မိမိ
ချမှတ်သည့် အမိန့်ပါ စာလုံးအရေးအသား အမှားအယွင်း၊ ဂဏန်း
ရေးသွင်းချက် အမှားအယွင်းနှင့် မရည်ရွယ်ပဲ ချွတ်ချော် ကျန်ရစ်ခဲ့သဖြင့်
ဖြစ်ပေါ်လာသည့် အမှားအယွင်းတို့ကို တရားရုံးသည် တည့်မှန်စေရန်
အချိန်မရွေး ပြင်ဆင်ပေးနိုင်ခွင့်ရှိသည်။ သို့သော် ယခုကဲ့သို့ မိမိမူလက
ချမှတ်ထားသော အမိန့်တစ်ရပ်ကိုလုံးဝပြောင်းလဲ သွားစေသည့် ပြင်ဆင်
ခြင်းမျိုးကို ပြုလုပ်နိုင်ခြင်း မရှိချေ။ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၀၊
နည်း ၃ အရ ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ရပ်ကို လက်မှတ်ထိုးပြီးနောက် ဆုံးဖြတ်
သော တရားရုံးသည် ပြင်ဆင်ခြင်း၊ ဖြည့်စွက်ခြင်း မပြုရဟု အတည်
အသင်း တားမြစ်ထားသည်။ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅၁ အရ
တရားရုံးသည် တရားမျှတမှု ရရှိစေရန် အလို့ငှာ လိုအပ်လျှင် လိုအပ်
သလို အမိန့်ချမှတ်ခြင်း ပြုနိုင်သည်မှာ မှန်သော်လည်း ယခုကဲ့သို့ မိမိ

* ၁၉၇၅ ခုနှစ်၊ တရားမပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၅၂

† ၁၉၇၅ ခုနှစ်၊ တရားမပြင်ဆင်မှု အမှတ် ၁ တွင် ချမှတ်သော
(၀-၇-၇၅) နေ့စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံးအမှတ် (၂)၏
အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု။

၁၉၇၀
ဦးကာလူး
(ကွယ်လွန်
သူဒေါ်အရှာ
၏တရားဝင်
ကိုယ်စား
လှယ်)
ပါ (၂)
နှင့်
အရီဇောမန်

ချမှတ်ပြီး အမိန့်တစ်ရပ်ကို လုံးဝပြောင်းလဲ သွားစေသည့် အမိန့်တစ်ရပ် ထပ်မံချမှတ်ခြင်း ကို ဆိုလိုခြင်း မဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့် မြို့နယ်တရားရုံး သည် မိမိ၌ မရှိသော စီရင်ပိုင်ခွင့်ကို ကျင့်သုံးရာရောက်သည်။

လျှောက်ထားသူအတွက် -မစ္စတာအမ်စီဆင်း၊ ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ

လျှောက်ထားခံရသူအတွက်-မစ္စတာဂျေဒီဂို.ရှ်၊ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ

ရန်ကုန်တိုင်း တိုက်ကြီးမြို့နယ်တရားရုံး၊ တရားမမှုလမှုအမှတ် ၁/၇၃ တွင် အယူခံတရားပြိုင် အရီဇောမန် တင်သွင်းသော မြေဝယ်စာချုပ် မိတ္တူမှန်ကို တရားမ ကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၇၊ နည်း ၁၈ (၁) အရ သက်သေခံအဖြစ် လက်ခံရန် ခွင့်ပြုကြောင်း အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ အယူခံ တရားလို ဒေါ်အရှာက ယင်း အမိန့်ကို မကျေနပ်၍ ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံးသို့ ပြင်ဆင်ပေးရန် လျှောက်ထားခဲ့သော်လည်း မအောင်မြင် သဖြင့် ဗဟိုတရားရုံးသို့ လျှောက်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

တိုက်ကြီးမြို့နယ်တရားရုံး၊ တရားမမှုလမှုအမှတ် ၁/၇၃ တွင် အယူခံ တရားပြိုင် အရီဇောမန်က အယူခံ တရားလို ဒေါ်အရှာ အပေါ် တိုက်ကြီးမြို့၊ ပေါက်ကုန်း မြောက်အကွက် အမှတ် (၁)၊ ဦးပိုင်အမှတ် (၃၁) မြေကွက်နှင့် မြေကွက်အပေါ်ရှိ အိမ်အတွင်းသို့ ခွင့်ပြုချက် မရ ယူပဲ ကျူးကျော် ဝင်ရောက် နေထိုင်ခြင်း အတွက် မြေနှင့် အိမ်ကို လက်ရောက်ပေးအပ်ပြီး ထွက်ခွာသွားစေရန် တရားစွဲဆိုခဲ့သည်။ မြို့နယ် တရားရုံးက တရားလိုဖြစ်သူ အယူခံတရားပြိုင် အရီဇောမန်အား စစ်ဆေး နေစဉ်အရီဇောမန်ကမြေကွက်ဝယ်စာချုပ်မိတ္တူမှန်တစ်စောင်ကိုသက်သေ ခံအဖြစ် လက်ခံရန် တင်ပြသည်။ ဒေါ်အရှာက ကန့်ကွက်ခဲ့သည်။ မြို့နယ် တရားရုံးက မြေဝယ်စာချုပ် မိတ္တူမှန်ကို အဆိုလွှာနှင့် ပူးတွဲ တင်သွင်း ခဲ့ခြင်းလည်း မရှိ။ ကိုးကားသော စာရွက်စာတမ်း စာရင်းတွင်လည်း ဖော်ပြထားခြင်း မရှိသဖြင့် လက်မခံဟု ချက်ခြင်းပင် အမိန့်ချမှတ်ကာ ပယ်ခဲ့သည်။ ထိုအမိန့်ကို ၁၆ - ၉ - ၇၄ ရက်နေ့က ချမှတ်ခဲ့သည်။ ၁၄-၂-၇၅ ရက်နေ့တွင် မြို့နယ်တရားရုံးသည် တရားမျှတမှု ရှိစေရန် အတွက်ဟု ဆိုကာ မြေဝယ်စာချုပ် မိတ္တူမှန်ကို တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ အမိန့် ၇၊ နည်း ၁၈ (၁)အရ သက်သေခံအဖြစ် လက်ခံရန်ခွင့်ပြုကြောင်း အမိန့်ချမှတ်ခဲ့ပြန်သည်။

တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅၂ အရ မိမိချမှတ်သည့် အမိန့်ပါ
စာလုံး အရေးအသား အမှားအယွင်း၊ ဂဏန်း ရေးသွင်းချက် အမှား
အယွင်းနှင့် မရည်ရွယ်ပဲ ချွတ်ချော် ကျန်ရစ်ခဲ့သဖြင့် ဖြစ်ပေါ်လာသည့်
အမှားအယွင်းတို့ကို တရားရုံးသည် တည့်မှန်စေရန် အချိန်မရွေး ပြင်ဆင်
ပေးနိုင်ခွင့်ရှိသည်။ သို့သော် ယခုကဲ့သို့ မိမိမူလက ချမှတ်ထားသော
အမိန့်တစ်ရပ်ကို လုံးဝပြောင်းလဲသွားစေသည့် ပြင်ဆင်ခြင်းမျိုးကို ပြုလုပ်
နိုင်ခြင်း မရှိချေ။ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၀၊ နည်း ၃ အရ
ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ရပ်ကို လက်မှတ်ထိုးပြီးနောက် ဆုံးဖြတ်သော တရားရုံး
သည် ပြင်ဆင်ခြင်း၊ ဖြည့်စွက်ခြင်း မပြုရဟု အတည့်အလင်း တားမြစ်
ထားသည်။ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅၁ အရ တရားရုံးသည်
တရားမျှတမှုရရှိစေရန် အလို့ငှာ လိုအပ်လျှင်လိုအပ်သလို အမိန့်ချမှတ်ခြင်း
ပြုနိုင်သည်မှာ မှန်သော်လည်း ယခုကဲ့သို့ မိမိချမှတ်ပြီး အမိန့်တစ်ရပ်ကို
လုံးဝပြောင်းလဲသွားစေသည့် အမိန့်တစ်ရပ်ထပ်မံချမှတ်ခြင်းကို ဆိုလိုခြင်း
မဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့် မြို့နယ်တရားရုံးသည် မိမိ၌မရှိသောစီရင်ပိုင်ခွင့်ကို
ကျင့်သုံးရာရောက်သည်။

၁၉၇၈
ဦးကာလူး
(ကွယ်လွန်
သူဒေါ်အရှာ
၏ တရားဝင်
ကိုယ်စား
လှယ်)
ပါ(၂)
နှင့်
အစီဇော်မန်

သို့ဖြစ်၍ မြို့နယ်တရားရုံး၏ ၁၄-၂-၇၇ ရက်စွဲပါ အမိန့်နှင့်
တိုင်းတရားရုံး၏ ၈ - ၇ - ၇၇ ရက်စွဲပါ အမိန့်တို့ကို စရိတ်နှင့် တကွ
ပယ်ဖျက်လိုက်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်သည်။

ရွှေနေစရိတ် ငွေကျပ် ၅၀/- သတ်မှတ်သည်။

တရားမ ပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးသန့်စင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးတင်အောင်နှင့် ဦးလှဘုန်း
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့ တွင်

အေ အီး မ ဒါး ပါ (၂) ဦး

နှင့်

ဒေဂျ် ရင် ရင် နု *

† ၁၉၇၀

ဇွန်လ

၃၀ ရက်

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေ
ပုဒ်မ ၁၂ (၁) (က) အရ၊ အိမ်လခကြေးများ မပေး၍ အိမ်နှင့်လိမ္မ
စွဲဆိုသည့် ကိစ္စတွင် ပဋိညာဉ်* အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၅ (၃) ပါ ပြဋ္ဌာန်း
ချက်များသည် သက်ဆိုင်ခြင်းမရှိ၍ ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်
သော ကြေးများကို တောင်းခံပိုင်ခွင့် မရှိခြင်း။

လျှောက်ထားသူ များက အဓိကအချက် အနေနှင့် တင်ပြသည်မှာ
တရားမစွဲဆိုမီ လျှောက် ထား ခံ ရ သူ အား အိမ်လခ ကျန်ငွေ ၈၀ လ
အတွက် ငွေကျပ် ၂၀၈၀/- ဖြစ်သည်ဟု နို့တစ်စာ ပေး၍ တောင်းဆို
ခဲ့ကြောင်း၊ လျှောက်ထားခံရသူက ထိုသို့ဖော်ပြသည့် ငွေပမာဏကိုလက်ခံ
ခဲ့ပြီး ပေးဆပ်ပါမည်ဟု စာဖြင့် ဝန်ခံခဲ့ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ပဋိညာဉ်
အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၅ (၃) အရ လျှောက်ထားသူသည် တောင်းဆိုသည့်
ငွေပမာဏကို ပြန်ပေးပါမည်ဟု စာဖြင့် ဝန်ခံထားသည့်အတွက် ကာလ
စည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်သော ငွေများကိုလည်း ရထိုက်သည်စသည်ဖြင့်
ဖြစ်သည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဤအမှုမှာ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်၊ မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ
ကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ (၁) (က) အရ အိမ်လခ ကြေးများ
မပေးသည့်အတွက် အိမ်နှင့်လိမ္မ စွဲဆိုသော အမှုဖြစ်သည်။ အိမ်လခကြေး
များကို ရလိုကြောင်းဖြင့် စွဲဆိုသော အမှုမဟုတ်ချေ။ ထို့ကြောင့် ကာလ
စည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန် နေသည့် ငွေပမာဏကို ပေးပါမည်ဟု

* ၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ တရားမ ပြင်ဆင်မှု အမှတ် ၉၉

† ၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ တရားမ ပြင်ဆင်မှု အမှတ် ၃ တွင် ချမှတ်သော
(၂၉-၇-၇၆) နေ့စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး အမှတ် (၄) ၏
အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု။

လျှောက်ထားခံရသူက စာဖြင့် ဝန်ခံခဲ့သည်ဟူသော အချက်မှာ မှန်ကန်သည်ဆိုစေဦး၊ ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၅(၃)၏ ပြဋ္ဌာန်းချက် များသည် ဤအမှုနှင့် မသက်ဆိုင်ချေ။

၁၉၇၀
အေအီးမဒါး
ဝါ(၂) ဦး
နှင့်
ဒေါ်ရင်ရင်နု

လျှောက်ထားသူများအတွက်—မစ္စတာအက်(စ်)အေ၊ စူဘန်း
ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ

လျှောက်ထားခံရသူ အတွက်—ဦးတင်အေး၊ ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ

လျှောက်ထားသူများသည် အိုင်အေမဒါးဝါကပ်၏ ဂေါပကလူကြီး များ ဖြစ်ကြသည်။ လျှောက်ထားခံရသူသည် ယင်းဂေါပကမှ ပိုင်သော ရန်ကုန်မြို့၊ ၂၀ လမ်းရှိ အိမ်အမှတ် ၉၃ မှ အခန်းအမှတ် (၃) ကို တလလျှင် ၃၆ ကျပ်ဖြင့် ငှားနေသူဖြစ်သည်။ လျှောက်ထား ခံရသူသည် လပေါင်း ၈၀ အတွက် အိမ်လခ ကြေးများပေးရန် ပျက်ကွက်ခဲ့သည့် အတွက် လျှောက်ထားသူတို့က ပန်းပဲတန်းမြို့နယ်တရားရုံး တရားမမှုလမှု အမှတ် ၁/၇၄တွင် ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်၊ မြို့ပြဆိုင်ရာငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ (၁) (က) အရ အိမ်နှင့်လိမ္မံ တရားစွဲဆိုရာ အနိုင် ဒီကရီ ရရှိခဲ့သည်။

ထို့နောက် လျှောက်ထားခံရသူက မြို့ပြဆိုင်ရာငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅ (၁) အရ အိမ်လခကြေးများကို အရစ်ကျပေးဆပ်ခွင့် ပြုရန် မူလမြို့နယ်တရားရုံးတွင် လျှောက်ထားခဲ့သည်။ မြို့နယ်တရားရုံးက အိမ်လခ ကြေးများကို တလ ၅/- ကျပ်နှုန်းဖြင့် အရစ်ကျ ပေးဆပ်ခွင့် ပြုခဲ့သည်။ ထိုသို့ အိမ်လခကြေးကျန်များကို အရစ်ကျပေးဆပ်ခွင့်ပြုရန် အမိန့်ချသည့် အခါက ပေးဆပ်ရမည့် ကျန်ငွေ ပမာဏမည်၍ မည်မျှ ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ အငြင်းပွားခဲ့သည်။ လျှောက်ထားသူများက အိမ်လခကြေးကျန်မှာ လပေါင်း ၈၀ အတွက် စုစုပေါင်း ငွေကျပ် ၂၈၈၀/- ဖြစ်သည်ဟု တင်ပြခဲ့သည်။ မြို့နယ်တရားရုံးက အိမ်လခ ကျန်ရှိနေသည့် ငွေပမာဏမှာ ကာလစည်းကမ်းသတ် အတွင်း ကျရောက် သည့် ၃ နှစ်အတွက် ငွေကျပ် ၁၂၉၆/- ဖြစ်သည်ဟု အဆုံးအဖြတ် ပေးလိုက်သည်။ ယင်းအမိန့်ကို မကျေနပ်၍ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးသို့ အယူခံဝင်ရာ မအောင်မြင်သဖြင့် ဗဟိုတရားရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှု လျှောက်လွှာ တင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

၁၉၇၀
အစိုးရ
ပါ (၂) ဦး
နှင့်
ဒေါ်ရင်ရင်နု

လျှောက်ထားသူ များက အဓိက အချက် အနေနှင့် တင်ပြသည်မှာ တရားမစွဲဆိုမီ လျှောက်ထား ခံရသူအား အိမ်လခ ကျန်ငွေ ၈၀ လ အတွက် ငွေကျပ် ၂၀၈၀/- ဖြစ်သည်ဟု နို့တစ်စာပေး၍ တောင်းဆို ခဲ့ကြောင်း၊ လျှောက်ထားခံရသူက ထိုသို့ ဖော်ပြသည့် ငွေပမာဏကို လက်ခံခဲ့ပြီး ပေးဆပ်ပါမည်ဟု စာဖြင့် ဝန်ခံခဲ့ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ပဋိညာဉ် အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၂၅ (၃) အရ လျှောက်ထားသူသည် တောင်းဆိုသည့် ငွေပမာဏကို ပြန်ပေးပါမည်ဟု စာဖြင့် ဝန်ခံထားသည့် အတွက် ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်သော ငွေများကိုလည်း ရထိုက် သည်စသည်ဖြင့် ဖြစ်သည်။

ဤအမှုမှာ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်၊ မြို့ပြဆိုင်ရာဌာနရမ်းခကြီးကြပ်ရေးအက် ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ (၁) (က)အရ အိမ်လခကြေးများ မပေးသည့်အတွက် အိမ်နှင့်လိမ္မ စွဲဆိုသော အမှုဖြစ်သည်။ အိမ်လခ ကြေးများကို ရလို့ ကြောင်းဖြင့် စွဲဆိုသော အမှုမဟုတ်ချေ။ ထို့ကြောင့် ကာလစည်းကမ်း သတ် ကျော်လွန်နေသည့် ငွေပမာဏကို ပေးပါမည်ဟု လျှောက်ထား ခံရသူက စာဖြင့် ဝန်ခံခဲ့သည်ဟူသော အချက်မှာ မှန်ကန်သည်ဆိုစေဦး ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၅ (၃)၏ ပြဋ္ဌာန်းချက်များသည် ဤအမှုနှင့် မသက်ဆိုင်ချေ။

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်၊ မြို့ပြဆိုင်ရာဌာနရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ (၁) (က)အရ အိမ်ရှင်က အိမ်ငှားအပေါ် တရားမစွဲဆို၍ အိမ်နှင့် လိမ္မဒီကရီချမှတ်ပြီးခဲ့သည့်နောက်အိမ်ငှားသည်ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၁၅ (၁) အရ အိမ်လခကြေးများကို အရစ်ကျ ပေးဆပ်ခွင့်ပြုရန် တရားရုံးသို့ လျှောက်ထားပိုင်ခွင့်ရှိသည်။ ထိုကဲ့သို့ လျှောက်ထားသည့်အခါ ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ပေးရန် အိမ်လခ ပေးသွင်းရမည့် အိမ်လခ ကြေးပမာဏမည်၍ မည်မျှ ဖြစ်သည်ကို တရားရုံးက သတ်မှတ်ပေးသည့်အခါ တရားမစွဲဆိုမီက ပေးရန် ကျန်ရှိနေသည့် အိမ်လခကြေးများအနက် ၃ နှစ်အတွက် အိမ်လခ များနှင့် အမှုတွင် ဒီကရီချပေးသည့်အထိ ပေးရန်ကျန်ရှိနေသည့် အိမ်လခ များ ဖြစ်သည်။

အထက်ဖော်ပြပါ အကြောင်းများကြောင့် ဤပြင်ဆင်မှု လျှောက် လွှာကို ပလပ်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် မူလမြို့နယ်တရားရုံးက အိမ်လခ ကြေးကျန် ပမာဏကို ၁၂၉၆/- ကျပ်ဟု သတ်မှတ်လိုက်သည့် အစား ယင်းငွေနှင့် ဒီကရီချမှတ်သည့် နှစ်အထိ ပေးရန်ကျန်ရှိနေသည့် အိမ်လခ ကြေးများဖြစ်သည်ဟု ပြင်ဆင်အမိန့် ချမှတ်လိုက်သည်။ စရိတ်ခွင့်မပြု။

တရားမ ပထမအယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးလွင်မောင် အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးကြည်မြနှင့် ဦးသန့်စင်
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရွှေတွင်

ဦး အောင် စိန်

နှင့်

ဦး ခင် ဆင့် *

† ၁၉၇၀
ဇန်နဝါရီ
၁၃ ရက်

ကြုံကြိုက်သက်သေ တဦးတည်း၏ သက်သေခံချက်ကို အခြားအထောက်
အခံ သက်သေ မရှိပဲ၊ မယုံကြည်ထိုက်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အချင်းဖြစ် မြေနှင့် အိမ်ကို ဦးခင်ဆင့် က ငွေ
၁၀၀၀/-ပေး၍ ဝယ်ယူသည်ဟူသော အထောက်အထားမှာ ငွေပေး
ချေနေစဉ် ကြုံကြိုက်ရင်း တွေ့မြင်ရသည်ဟု ထွက်ဆိုသော တရားပြိုင်
သက်သေ မောင်မြရှိန် တဦးတည်း၏ သက်သေခံချက်သာ ရှိသည်။
၎င်းသက်သေ မောင်မြရှိန်မှာ ကြုံကြိုက်သက်သေ ဖြစ်သဖြင့် အခြား
အထောက်အခံ သက်သေမရှိပဲ ၎င်း၏ သက်သေခံ ချက်ကို မယုံကြည်
ထိုက်ပေ။

အယူခံတရားလို အတွက်— ဦးကျား၊ ဦးကျော်အုန်း
ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေများ

အယူခံတရားပြိုင်အတွက်— ဦးပြည်စိုး၊ ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ

အယူခံတရားလို ဦးအောင်စိန်သည် အင်းစိန်မြို့၊ ကြို့ကုန်းရပ်ကွက်
ကျမ်းစာသင်ကျောင်းလမ်း၊ အမှတ် (၁၀၃၇) အိမ်တွင် နေထိုင်၍
အယူခံတရားပြိုင် ဦးခင်ဆင့်က ထိုအိမ်နှင့် ကပ်လျက်ရှိသော အိမ်အမှတ်
(၁၀၃၆)တွင် နေထိုင်သည်။ ဦးအောင်စိန်က အဆိုပါ အိမ်အမှတ်

* ၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ တရားမ ပထမ အယူခံမှု အမှတ် ၁၅

† ၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ တရားမမူလမှုအမှတ် ၃ (အင်းစိန်) တွင် ချမှတ်သော
(၈-၃-၇၆) နေ့စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး၏ အမိန့်ကိုအယူခံမှု။

၁၉၇၈
ဦးအောင်စိန်
နှင့်
ဦးခင်ဆင့်

(၁၀၃၆) နှင့် မြေကွက်မှာ ယင်းပိုင်ဆိုင်သည့် ပစ္စည်းများ ဖြစ်ပြီး ဦးခင်ဆင့်သည် ယင်း၏ ခွင့်ပြုချက် အရသာလျှင် နေထိုင်လာခဲ့ရာမှ ဖယ်ရှား ပေးရန် ပြောသည့် အခါတွင် မရရှိပါဟု အဆိုပြုပြီးလျှင် အင်းစိန်ရုံးထိုင်၊ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး တရားမမှုလမှုအမှတ် ၃/၇၄ တွင် ဦးခင်ဆင့်အား အဆိုပါ မြေနှင့် အိမ်မှ ဖယ်ရှား ထွက်ခွာ သွားစေရန် တရားစွဲဆိုခဲ့ လေသည်။ ဦးခင်ဆင့်က ထိုမြေနှင့် မြေပေါ်ရှိ တဲကို ဦးအောင်စိန်ထံမှ ငွေကျပ် ၁၀၀၀/- ဖြင့်ဝယ်ယူခဲ့ပြီးနောက် လက်ရှိအိမ်ကို ဆောက်လုပ် နေထိုင်လာခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်သည်ဟု ထုချေခဲ့သည်။ မူလ တရားရုံးက အချင်းဖြစ် မြေပေါ်ရှိ တဲအိမ်ကို ဦးခင်ဆင့်က ဦးအောင်စိန် ထံမှ ဝယ်ယူခဲ့သည် ဆိုခြင်းမှာ မှန်ကန်ကြောင်းနှင့် ဦးအောင်စိန်၏ ခွင့်ပြုချက် အရ နေထိုင်ခြင်း မဟုတ်ကြောင်း သုံးသပ် ဆုံးဖြတ်ကာ ဦးအောင်စိန်စွဲဆိုသည့်အမှုကို ပယ်လိုက်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ဦးအောင်စိန်က ယခု အယူခံမှုကို တင်သွင်းခြင်း ဖြစ်သည်။

အချင်းဖြစ် မြေပေါ်ရှိ ယခုဆောက်လုပ်ထားသည့် တဲအိမ်တွင် မူလက ဦးခင်ဆင့်နေကြောင်း၊ ဦးအောင်စိန်၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် နေလာခဲ့ကြောင်း မှာ အငြင်းမထွက်ချေ။ အချင်းဖြစ် အိမ်မှ ဖယ်ရှားပေးရန် ကိစ္စနှင့် ဖပ်လျဉ်း၍ ယခင်ငါးဦးကော်မိတီထံ ရောက်ကြစဉ်က ဖယ်ရှားပေးမည့် အကြောင်း ဦးခင်ဆင့်က အကြိမ်ကြိမ် ဝန်ခံခဲ့ဖူးကြောင်း သက်သေ အထောက် အထားများအရ ပေါ်လွင်သည်။ ထို့အပြင် အချင်းဖြစ် အိမ်ကို ဦးအောင်စိန် ဆောက်လုပ်ကြောင်းကိုလည်း သက်သေအထောက် အထားများအရ ပေါ်လွင်သည်။ အချင်းဖြစ်မြေနှင့် အိမ်ကို ဦးခင်ဆင့်က ငွေကျပ် ၁၀၀၀/- ပေး၍ ဝယ်ယူသည်ဟူသော အထောက် အထားမှာ ငွေပေးချေနေစဉ် ကြိုကြိုက်ရင်းတွေ့မြင်ရသည်ဟု ထွက်ဆိုသောတရားပိုင် သက်သေ မောင်မြရှိန် တဦးတည်း၏ သက်သေခံချက်သာ ရှိသည်။ ၎င်းသက်သေ မောင်မြရှိန်မှာ ကြိုကြိုက်သက်သေ ဖြစ်သဖြင့် အခြား အထောက်အခံ သက်သေမရှိပဲ ၎င်း၏ သက်သေခံချက်ကို မယုံကြည် ထိုက်ပေ။

အချင်းဖြစ်အိမ်ကို ဆောက်သူမှာ ဦးခင်ဆင့်ဖြစ်သည်ဟု တရားပိုင်ပြ သက်သေ ဦးအေးမောင်နှင့် ဦးတင်လှိုင်တို့က ထွက်ဆိုကြ သော်လည်း ဦးတင်လှိုင်၏ တွက်ချက်အရ လက်သမား ဦးဘိုးသာ၊ ဦးငြိမ်းမောင်နှင့် ကိုပြုံးတို့ကဆောက်လုပ်သည်ဟု ဝန်ခံထားကြောင်း တွေ့ရသည်။ အဆိုပါ ဦးဘိုးသာ၊ ဦးငြိမ်းမောင်နှင့်ဦးပြုံးတို့က အချင်းဖြစ်အိမ်ကို ဦးအောင်စိန်

အတွက် ဆောက်လုပ်ပေးခဲ့သူများ ဖြစ်ကြောင်း တရားလိုပြ သက်သေ ဦးငြိမ်းမောင်က ထွက်ဆိုခဲ့သည်။ ဤထွက်ဆိုချက်များ အရ အချင်းဖြစ် အိမ်ကို ဦးအောင်စိန်က ဆောက်လုပ်ခဲ့သည်ဟု ကောက်ယူရပေမည်။

၁၉၇၈
ဦးအောင်စိန်
နှင့်
ဦးခင်ဆင့်

ထို့အပြင် မူလ အစက အချင်းဖြစ် မြေပေါ်တွင် ဦးခင်ဆင့်က ဦးအောင်စိန်၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် နေထိုင်လာခဲ့ပါသည်ဟု ဝန်ခံထားသည့် အတွက် အချင်းဖြစ် မြေနှင့် တဲအိမ်ကို ငွေ ၁၀၀၀/- ဖြင့် စာချုပ် စာတမ်းမရှိပဲ ဝယ်ယူခဲ့ပါသည်ဟု ထုချေချက်နှင့် ပတ်သက်၍ သက်သေ ပြရန် တာဝန်မှာ ဦးခင်ဆင့်အပေါ် ကျရောက်ပေသည်။ ယင်းတာဝန်ကို ဦးခင်ဆင့် အနေနှင့် ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်နိုင်ခြင်း မရှိကြောင်း တွေ့ရသည်။ ယခင်ငါးဦး ကော်မတီရှေ့၌ ဆွေးနွေးကြစဉ် အခါက အချင်းဖြစ် အိမ်မှဖယ်ရှားပေးပါမည်ဟု ဦးခင်ဆင့်က အကြိမ်ကြိမ်ဝန်ခံ ထားသည့်အတွက် ဦးခင်ဆင့်သည် အချင်းဖြစ် အိမ်တွင် ဦးအောင်စိန်၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့်သာ နေခဲ့သူဖြစ်ကြောင်း ကောက်ယူရပေမည်။

အထက်ဖော်ပြပါ အကြောင်းများကြောင့် ဤအယူခံကို ခွင့်ပြုသည်။ မူလရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်၍ အယူခံ တရားလို ဦးအောင်စိန် စွဲဆိုသည့်အတိုင်း စရိတ်နှင့်တကွ ဒီကရီချမှတ်ပေးလိုက် သည်။ တရားရုံးအဆင့်ဆင့်တို့၏ တရားစရိတ်များကို အယူခံတရားပြိုင်က ကျခံစေရန်အမိန့်ချမှတ်သည်။

တရားမဒုတိယ အယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးအေးမောင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးလှမောင်နှင့် ဦးသန့်စင်
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရွှေတွင်

ဦး အောင် ဖေ
နှင့်
ဒေါ် ညွန့် ပါ (၂) ဦး *

†၁၉၇၀
ဇူလိုင်လ
၃၁ ရက်

တရားလို၏ စွပ်စွဲချက်ကို တရားပြိုင်က တစုံတရာ ငြင်းဆန်ကန့်ကွက်ခြင်း
မပြုပဲ နောက်ပိုင်းကျမှ ကန့်ကွက်တင်ပြလာပါမှု နောက်မှ အကြံရ၍
လုပ်ကြံတင်ပြချက်သာ ဖြစ်သည်ဟု ယူဆရမည်ဖြစ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ဦးအောင်ဖေက အခမဲ့ နေထိုင်ခွင့် ပြုထားသည်ဟု
နို့တစ်စာ၌ အတည့်အလင်း စွပ်စွဲထားပါလျက် ယင်းစွပ်စွဲချက် မမှန်
မကန်ကြောင်း ဒေါ်ညွန့်တို့က ပြန်ကြားခြင်း မပြုသည်သာမက ရဲစခန်း၌
ဦးအောင်ဖေ၏ တိုင်ကြားချက်အရ ခေါ်ယူမေးမြန်းသည့်အခါ၌လည်း
တင်ပြခြင်းမပြုခဲ့ချေ။ အလားတူပင် ၁၉၇၁ ခုနှစ်၌ မြို့နယ်လုံခြုံရေးနှင့်
အုပ်ချုပ်မှုကော်မတီက ဖြန့်ဖြေရာ၌လည်း ခွင့်ပြုချက်အရ နေထိုင်ခြင်း
မဟုတ်ပဲ အိမ်ငှားအဖြစ် နေသည်ဟု တင်ပြခြင်း မရှိခဲ့ချေ။

ထို့အပြင် ၁၉၇၄ ခုနှစ်က အချင်းဖြစ်အိမ်ပြဿနာကို ကျောက်တန်း
မြို့နယ် ပြည်သူ့ကောင်စီ အလုပ်အမှုဆောင် အဖွဲ့ဝင်လူမှုရေး ကော်မတီ
ဥက္ကဋ္ဌ ဦးအေးဌေး ရွှေတွင် ဖြေရှင်းသည့် အချိန်၌လည်း ဒေါ်ညွန့်တို့က
အိမ်ငှားခ တလ ၂၅ ကျပ် ပေးပြီး နေထိုင်လာသည်ဟု တင်ပြဖူးခြင်း
မရှိကြောင်းမှာ ဦးအေးဌေး၏ ယွက်ချက်အရ ထင်ရှားပေသည်။ လူ့
သဘာဝအရ တဘက်သားအပေါ် တိကျသည့် စွပ်စွဲချက်ပြုခဲ့လျှင် ယင်း
စွပ်စွဲချက်သည် မမှန်ပါက စွပ်စွဲခံရသူက ငြင်းဆန် ကန့်ကွက်မည်သာ

* ၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ တရားမ ဒုတိယအယူခံမှုအမှတ် ၁၂၉

† ၁၉၇၅ ခုနှစ်၊ တရားမ အယူခံမှု အမှတ် ၄ (ကျောက်တန်း) တွင်
ချမှတ်သော (၂၃-၆-၇၆) နေ့စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးအမှတ်
(၁) ၏ အမိန့်ကိုအယူခံမှု။

ဖြစ်ပေသည်။ တစုံတရာ ငြင်းဆန်ကန့်ကွက်ခြင်း မပြုပဲ နောက်ပိုင်းကျမှ တင်ပြလာပါမူ ယင်းတင်ပြချက်သည် နောက်မှ အကြံရ၍ လုပ်ကြံတင်ပြ ချက်သာ ဖြစ်သည်ဟု ယူဆရန်သာ ရှိပေသည်။

၁၉၇၀
ဦးအောင်ဖေ
နှင့်
ဒေါ်ညွန့် ပါ
(၂) ဦး

အယူခံ တရားလို အတွက်— ဦးသက်ဖေ၊ ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ

အယူခံတရားပြိုင်များအတွက်— ဦးလှရှိန်၊ ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ

အယူခံတရားလို ဦးအောင်ဖေက အယူခံ တရားပြိုင် ဒေါ်ညွန့်တို့ အပေါ် ၁၉၆၃ ခုနှစ်လောက်က စ၍ အခမဲ့ နေထိုင်ခွင့် ပြုခဲ့သော ကျောက်တန်းမြို့၊ ကမ်းနားလမ်း၊ အမှတ် ၁၃၈ နေအိမ်မှ ထွက်ခွာ ပေးရန် ကျောက်တန်းမြို့နယ်တရားရုံး၊ တရားမမှုလမှုအမှတ် ၁/၇၅ တွင် တရားစွဲဆိုရာ ဒေါ်ညွန့်တို့က ဦးအောင်ဖေ အဆိုပြုသကဲ့သို့ အချင်းဖြစ် အိမ်၌မူလကအခမဲ့ နေထိုင်ခဲ့ကြသော်လည်းတနစ်ခန့်အကြာတွင်ငှားရမ်းခ တလလျှင်ငွေကျပ် ၂၅/-ပေး၍ နေထိုင်ခဲ့သည့် အိမ်ငှားများ ဖြစ်သည့် အလျောက် ယင်းတို့အပေါ် ဦးအောင်ဖေက တရားစွဲဆိုခြင်းမပြုနိုင်ပါ ဟု ထုချေကြသည်။ ဒေါ်ညွန့်တို့၏ ထုချေချက်ကို မူလမြို့နယ်တရားရုံးက လက်ခံပြီး ဦးအောင်ဖေ စွဲဆိုသည့် အမှုကို ပလုပ်လိုက်သည်။ ယင်း အမိန့်ကို မကျေနပ်၍ ဦးအောင်ဖေက ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး တရားမ အယူခံမှု အမှတ် ၄/၇၅ တွင် အယူခံဝင်ခဲ့ရာ ယင်းတိုင်းတရားရုံးက မူလမြို့နယ်တရားရုံး၏ အမိန့်ကို အတည်ပြုလိုက်သဖြင့် ဗဟိုတရားရုံးသို့ ဒုတိယအယူခံမှု တင်သွင်းခြင်း ဖြစ်သည်။

ဤအယူခံမှုတွင် အဓိက စဉ်းစားရမည့် ပြဿနာမှာ ဒေါ်ညွန့်တို့သည် ဦးအောင်ဖေ၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် နေထိုင်ကြသူများ ဖြစ်သလား။ သို့ မဟုတ် အိမ်ငှားများဖြစ်သလားဟူသော အချက်ဖြစ်သည်။ ယင်းကိစ္စကို မှန်ကန်စွာ ဆုံးဖြတ်နိုင်ရန် အလို့ငှာ အမှုတွင် ပေါ်လွင်ထင်ရှားနေသည့် သက်သေ ထွက်ချက်နှင့် အထောက် အထားများကို သုံးသပ်ရန်လို ပေသည်။

အချင်းဖြစ် အိမ်ကို ဦးအောင်ဖေ သည် မူလက အခမဲ့ နေထိုင်ခွင့် ပြုခဲ့သည်မှာ မှန်ကြောင်း ဒေါ်ညွန့်တို့က ချေလွှာတွင် လည်းကောင်း၊ ထွက်ဆိုချက် အသီးသီးတွင်လည်းကောင်း ဝန်ခံကြသဖြင့် နောက်ပိုင်း၌ အိမ်ငှားများ ဖြစ်လာကြသည် ဆိုသော ထုချေချက်ကို ထင်ရှားအောင်

၁၉၇၈
ဦးအောင်ဖေ
နှင့်
ဒေါ်ညွန့်ပါ
(၂)ဦး

သက်သေထူရန် တာဝန်မှာ ဒေါ်ညွန့်တို့ အပေါ် ကျရောက်ပေသည်။
သက်သေခံအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၁၄ ဥပမာ (ဆ)အရ ခွင့်ပြုသူနှင့် ခွင့်ပြု
ခြင်း ခံရသူတို့၏ ဆက်ဆံမှုသည် ဆက်လက်တည်ဆဲ ဖြစ်သည်ဟု ယူဆ
ရမည်ဖြစ်ရာ ယင်းဆက်ဆံမှု ကုန်ဆုံးပြီးကြောင်း ဒေါ်ညွန့်တို့က အထင်
အရှား တင်ပြကြရမည် ဖြစ်သည်။

ယခုအမှုတွင် ဦးအောင်ဖေက ဒေါ်ညွန့်တို့ အပေါ် ၂၄-၄-၆၈
နေ့စွဲဖြင့် သက်သေခံအမှတ် (က) နို့တစ်စာကို ပေးခဲ့ရာ ယင်းနို့တစ်
စာ၌ ဦးအောင်ဖေက ဒေါ်ညွန့်တို့အား လွန်ခဲ့သည့် ၅ နှစ်ခန့်က စ၍
အခမဲ့ နေထိုင်ခွင့် ပြုထားကြောင်း ယင်းအိမ်မှ ၃ ရက်အတွင်း ထွက်ခွာ
ပေးစေလိုကြောင်း ဖော်ပြခဲ့သည်။ နို့တစ်စာကို ရရှိကြောင်း နို့တစ်
စာပါ အကြောင်းခြင်း ရာမျှကို သိရှိကြောင်း၊ ဒေါ်ညွန့်နှင့်
ဒေါ်ကရင်မတို့က ဝန်ခံထားကြသည်။ ဦးအောင်ဖေက အခမဲ့ နေထိုင်
ခွင့်ပြုထားသည်ဟု နို့တစ်စာ၌ အတည့် အလင်း စွပ်စွဲ ထားပါလျက်
ယင်းစွပ်စွဲချက် မမှန်မကန်ကြောင်း ဒေါ်ညွန့်တို့က ပြန်ကြားခြင်း မပြု
သည်သာမက ရဲစခန်း၌ ဦးအောင်ဖေ၏ တိုင်ကြားချက်အရ ခေါ်ယူ
မေးမြန်းသည့် အခါ၌လည်း တင်ပြခြင်း မပြုခဲ့ချေ။ အလားတူပင်
၁၉၇၁ ခုနှစ်၌ မြို့နယ်လုံခြုံရေးနှင့် အုပ်ချုပ်မှု ကော်မတီက ဖြန့်ဖြေ
ရာ၌လည်း ခွင့်ပြုချက်အရ နေထိုင်ခြင်း မဟုတ်ပဲ အိမ်ငှားအဖြစ် နေသည်
ဟု တင်ပြခြင်း မရှိခဲ့ချေ။

ထို့အပြင် ၁၉၇၄ ခုနှစ်က အချင်းဖြစ်အိမ်ပြဿနာကို ကျောက်တန်း
မြို့နယ် ပြည်သူ့ကောင်စီ အလုပ်အမှုဆောင် အဖွဲ့ဝင် လူမှုရေးကော်မတီ
ဥက္ကဋ္ဌ ဦးအေးဌေးရှေ့တွင် ဖြေရှင်းသည့် အချိန်၌လည်း ဒေါ်ညွန့်တို့က
အိမ်ငှားခ တလ ၂၅ ကျပ် ပေးပြီး နေထိုင်လာသည်ဟု တင်ပြဖူးခြင်း
မရှိကြောင်းမှာ ဦးအေးဌေး၏ ထွက်ချက်အရ ထင်ရှားပေသည်။ လူ့
သဘာဝအရ တဘက်သားအပေါ် တိကျသည့် စွပ်စွဲချက်ပြုခဲ့လျှင် ယင်း
စွပ်စွဲချက်သည် မမှန်ပါက စွပ်စွဲခံရသူက ငြင်းဆန် ကန့်ကွက်မည်သာ
ဖြစ်ပေသည်။ တစုံတရာ ငြင်းဆန်ကန့်ကွက်ခြင်း မပြုပဲ နောက်ပိုင်းကျမှ
တင်ပြလာပါမူ ယင်းတင်ပြချက်သည် နောက်မှ အကြံရ၍ လုပ်ကြံတင်ပြ
ချက်သာ ဖြစ်သည်ဟု ယူဆရန်သာ ရှိပေသည်။

သို့ဖြစ်ရာ ဤအမှုတွင် ပေါ်လွင်နေသော အချက်များနှင့် ဖြစ်ဟန်
လက္ခဏာရှိသော အချက်များကို ထောက်ရှုလျှင် အခမဲ့ နေထိုင်ခွင့် ပြုပြီး

၁၉၇၈
ဦးအောင်ဖေ
နှင့်
ဒေါ်ညွန့် ပါ
(၂)ဦး

တနှစ်အကြာတွင် ငှားရမ်းခပေး၍ နေထိုင်ခဲ့သည်ဆိုသော ဒေါ်ညွန့်တို့၏ ထုချေချက်သည် နောက်မှ လုပ်ကြံတင်ပြသည့်တင်ပြချက်သာဖြစ်ကြောင်း ကောက်ယူရပေမည်။ ထို့အပြင် ဒေါ်ညွန့်တို့သည် သက်သေခံ အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၁၄ ဥပမာ (ဆ)အရ ခွင့်ပြုသူနှင့် ခွင့်ပြုခြင်း ခံရသူတို့၏ ဆက်ဆံမှု ကုန်ဆုံးပြီးဖြစ်ကြောင်း ယူဆနိုင်ရန် လုံလောက်သည့် သက်သေ အထောက်အထား တင်ပြခြင်း မပြုနိုင်ခဲ့ချေ။

ထို့ကြောင့် မူလရုံးနှင့် ပထမ အယူခံတိုင်းတရားရုံးတို့၏ ဆုံးဖြတ်ချက်များကို ပယ်ဖျက်ပြီး အယူခံတရားလို ဦးအောင်ဖေ စွဲဆိုသည့် အမှုကို စရိတ်နှင့်တကွ အနိုင်ဒီကရီ ချမှတ်ပေးလိုက်သည်။ တရားရုံးအဆင့်ဆင့်တို့၏ တရားစရိတ်များကို အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်ညွန့်တို့က ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်သည်။

တရားမ ပထမအယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးအေးမောင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးလှမောင်နှင့် ဦးစိုးလှိုင်
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရွှေတွင်

† ၁၉၇၀
ဩဂုတ်လ
၇ ရက်

ဦးအောင်မြင့်ပါ(၂) ဦး
နှင့်
ဒေါ်ဦးခင် *

အမှုတစ်မှုကိုစီရင်ပိုင်ခွင့်ရှိသော အဆင့်အနိမ့်ဆုံးတရားရုံးက စီရင်ရမည်မှန်
သော်လည်း အဆင့်မြင့်သော တရားရုံးက စစ်ဆေးစီရင်ထားသည်
ဆိုသည့်အကြောင်းတရားတည်းဖြင့် ဒီကရီသည်ပျက်ပြယ်ခြင်းမရှိ-ခွင့်ပြု
ချက် ဆုံးခန်းတိုင် ရောက်ပြီးနောက်မှ ဆက်လက်နေထိုင်ခြင်းသည်
ကျူးကျော်နေထိုင်မှုဖြစ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အမှုတစ်မှုကို စီရင်ပိုင်ခွင့်ရှိသော အဆင့်အနိမ့်ဆုံး
တရားရုံးကစီရင်ရမည်ဟု တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅ က ပြဋ္ဌာန်း
ထားသည်မှာ မှန်သော်လည်း စစ်ဆေးစီရင်ပိုင်ခွင့်ရှိသော တရားရုံးထက်
အဆင့်မြင့်သော တရားရုံးက စစ်ဆေးစီရင်ထားလျှင် ယင်းတရားရုံး၏
ဆောင်ရွက်ချက်မှာမှားယွင်းသည်ဟုမဆိုနိုင်ပေ။ အဆင့်မြင့်သောတရားရုံး
ကလည်း စီရင်ပိုင်ခွင့်ရှိနေ၍ စီရင်ပိုင်ခွင့်အတွင်း မကျရောက်ဟုကောက်
ယူရန်မသင့်ချေ။ အဆင့်မြင့်သော တရားရုံးက စစ်ဆေးစီရင်ထားသည်
ဆိုသည့် အကြောင်းတရားတည်းဖြင့် ဒီကရီသည်ပျက်ပြယ်ခြင်းမရှိကြောင်း
ကိုတရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၉၉ ကလည်း ရှင်းလင်းပြဋ္ဌာန်းထားပေ
သည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဦးအောင်မြင့်နှင့် ဒေါ်တင်အောင်တို့သည်
ပိုင်ရှင်မဟုတ်သူ ကိုအစ်စမိုင်အင်၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် နေထိုင်သူများဖြစ်၍
ကိုအစ်စမိုင်အင် ထွက်ခွာသွားသည်နှင့် တပြိုင်နက် ကိုအစ်စမိုင်အင်၏

* ၁၉၇၇ ခုနှစ်၊ တရားမ ပထမ အယူခံမှု အမှတ် ၂၈

† ၁၉၇၇ ခုနှစ်၊ တရားမ မူလမှု အမှတ် ၁၀၁ တွင် ချမှတ်သော
(၅-၇-၇၇) နေ့စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးအမှတ် (၅) ၏ စီရင်ချက်
နှင့် ဒီကရီကိုအယူခံမှု။

ခွင့်ပြုချက်မှာလည်း ဆုံးခန်းတိုင်ရောက်ရှိသွားမည်သာ ဖြစ်ပေသည်။ ခွင့်ပြု
ချက်ဆုံးခန်းတိုင်ရောက်ပြီးနောက်မှ ဆက်လက်နေထိုင်ခြင်းသည် ကျူး
ကျော်နေထိုင်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

၁၉၇၀
ဦးအောင်မြင့်
ပါ (၂) ဦး
နှင့်
ဒေါ်ဦးခင်

အယူခံတရားလိုများအတွက်—ဦးကိုမြင့်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

အယူခံတရားပြိုင်အတွက် —ဦးသန်းတင်(၂)၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၊ တရားမမှုလမှု အမှတ် ၁/၇၅ တွင် အယူခံ
တရားပြိုင် ဒေါ်ဦးခင်ကအယူခံတရားလိုဦးအောင်မြင့်နှင့်ဒေါ်တင်အောင်
တို့အပေါ် ကျူးကျော်ဆောက်လုပ် နေထိုင်လျက်ရှိသော ရန်ကုန်တိုင်း
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ကန်တော်ကလေးရပ် ၁၂၅ လမ်း၊ အိမ်အမှတ်
၅၈ ၏ ဘေးရှိ အဖီကိုဖျက်သိမ်းဖယ်ရှားပြီး အဖီမြေနေရာကို ဒေါ်ဦးခင်
အား လက်ရောက်ပေးအပ်ကာ မြေပေါ်မှ ထွက်ခွာသွားစေလိုကြောင်း
ဖြင့် တရားစွဲဆိုခဲ့သည်။ တိုင်းတရားရုံးက တရားပြိုင် ဒေါ်ဦးခင်စွဲဆို
သည့်အတိုင်း ဒီကရီချမှတ်ပေးခဲ့သည်။ အယူခံတရားလိုများက မကျေနပ်
ကြသဖြင့် ဗဟိုတရားရုံးသို့ အယူခံဝင်ရောက်ခြင်းဖြစ်သည်။

အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်ဦးခင်သည် ရန်ကုန်တိုင်း မင်္ဂလာတောင်ညွန့်
မြို့နယ် ကန်တော်ကလေးရပ် ၁၂၅ လမ်း၊ အိမ်အမှတ် ၅၈နှင့် မြေကွက်
တို့ကို ဦးထွန်းတင်ဆိုသူထံမှ ၁၁ - ၄ - ၇၃ နေ့စွဲပါ မှတ်ပုံတင်
စာချုပ်အမှတ် ၅၃၉/၇၃ ပြုလုပ်၍ ဝယ်ယူပိုင်ဆိုင်ခဲ့သည်။ အယူခံ
တရားလိုဦးအောင်မြင့်နှင့်ဒေါ်တင်အောင်တို့သည်ဒေါ်ဦးခင်၏ခွင့်ပြုချက်
တစုံတရာရယူခြင်းမရှိပဲ ကျူးကျော်၍ အိမ်အမှတ် (၅၈) ၏ ဘေးတွင်
အဖီဆောက်လုပ်နေထိုင်လာသဖြင့် ဒေါ်ဦးခင်က ဦးအောင်မြင့်နှင့် ဒေါ်
တင်အောင်တို့အား အဖီကို ဖျက်သိမ်း ဖယ်ရှားပြီး ထွက်ခွာသွားရန်
အကြိမ်ကြိမ်ပြောကြားခဲ့သည်။ သို့သော် ဦးအောင်မြင့်တို့က ဖျက်သိမ်း
ထွက်ခွာသွားခြင်းမပြုပဲ နေမြဲတိုင်းဆက်လက်နေထိုင်ကြသည်။ စာတိုက်မှ
အကြောင်းကြားစာ နှစ်ကြိမ် ပေးပို့ခဲ့သော်လည်း ဦးအောင်မြင့်တို့က
အကြောင်းကြားစာများကို လက်ခံရန်ငြင်းပယ်ခဲ့ကြသည်။ ထို့ကြောင့်
ဒေါ်ဦးခင်က ဦးအောင်မြင့်နှင့် ဒေါ်တင်အောင်တို့အပေါ် တရားစွဲဆို
ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

၁၉၇၀
ဦးအောင်မြင့်
ပါ (၂) ဦး
နှင့်
ဒေါ်ဦးခင်

အမှုတန်ဖိုး ပိုမိုသတ်မှတ်ထားသည်ဆိုသည့် အကြောင်းပြချက်နှင့် ပတ်သက်၍ အမှုတို့ကို လေ့လာကြည့်သည့်အခါတွင် ၄-၈-၇၆ ရက်စွဲပါ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းအရ၊ နှစ်ဘက်အကျိုးဆောင်များက အမှုတန်ဖိုးကို ငွေကျပ် ၆၀၀၀/-သတ်မှတ်ရန် သဘောတူညီခဲ့ကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ ယင်းသဘောတူညီချက်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ တိုင်းတရားရုံး၏ ၂၅-၈-၇၆ ရက်စွဲပါ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း၌ အမှုကိုစီရင်ပိုင်ခွင့်ရှိသော အဆင့် အနိမ့်ဆုံး ရုံးက စီရင်ရန်ဖြစ်သော်လည်း တိုင်းတရားရုံးကလည်း စီရင်ပိုင်ခွင့်ရှိ၍ လည်းကောင်း၊ အမှုမှာ အမိန့်ချမည့် အဆင့်သို့ ရောက်ရှိနေ၍လည်း ကောင်း၊ မြို့နယ်တရားရုံးသို့ လွှဲပြောင်းပေးပါက အမှုသည်များသည် ငွေကုန် အချိန်ကုန်ပြီး လူပင်ပန်းခြင်း၊ တရားရုံးအတွက်လည်း အချိန် ကုန် အလုပ်ပိုမည်ဖြစ်ခြင်းတို့ကြောင့် လည်းကောင်း တိုင်းတရားရုံးကပင် ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ရန် အမိန့်ချမည်ဟု အမိန့်ချခဲ့သည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။

အမှုတမှုကို စီရင်ပိုင်ခွင့်ရှိသောအဆင့် အနိမ့်ဆုံးတရားရုံးက စီရင်ရမည်ဟု တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၅ က ပြဋ္ဌာန်းထားသည်မှာမှန်သော်လည်း စစ်ဆေးစီရင်ပိုင်ခွင့်ရှိသော တရားရုံးထက် အဆင့်မြင့်သော တရားရုံးက စစ်ဆေးစီရင်ထားလျှင် ယင်းတရားရုံး၏ ဆောင်ရွက်ချက်မှာ မှားယွင်းသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။ အဆင့်မြင့်သောတရားရုံးကလည်း စီရင်ပိုင်ခွင့်ရှိနေ၍ စီရင်ပိုင်ခွင့်အတွင်း မကျရောက်ဟုကောက်ယူရန် မသင့်ချေ။ အဆင့်မြင့်သောတရားရုံးက စစ်ဆေးစီရင်ထားသည်ဆိုသည့် အကြောင်းတခုတည်းဖြင့် ဒီကရီသည် ပျက်ပြယ်ခြင်း မရှိကြောင်းကို တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၉၉ က လည်း ရှင်းလင်းပြဋ္ဌာန်းထားပေသည်။

အယူခံတရားလိုများက မိမိတို့သည် အချင်းဖြစ်အဖီတွင် ၁၉ နှစ်ကျော်မျှ အနှောင့်အယှက်ကင်းမဲ့စွာ နေထိုင်ခဲ့သည့်အတွက် တရားစွဲဆိုရန် ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်ပြီဆိုသည့် အချက်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ ကာလစည်းကမ်းသတ်အက်ဥပဒေနောက်ဆက်တွဲဇယား(၁)အပိုဒ် ၁၄၄ အရ အမှုကို ၁၂ နှစ်အတွင်း စွဲဆိုရမည်မှာမှန်သော်လည်း ၁၂ နှစ်ကာလကို တွက်ချက်သည့်အခါ တရားပြိုင်၏ လက်ရှိ နေထိုင်ခြင်းသည် တရားလို၏ ပိုင်ဆိုင်မှုနှင့် ဆန့်ကျင်လာသည့် အချိန်မှစတင်၍ ရေတွက်ရမည်ဖြစ်သည်။ ဆန့်ကျင်ဘက်ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ဆိုသည်မှာ သာမန်လက်ရှိနှင့် မတူပေ။ ပိုင်ရှင်အစစ်အမှန် မဟုတ်စေကာမူ ပိုင်ရှင်ကဲ့သို့ ထင်ထင်ရှားရှား ပေါ်ပေါ်လွင်လွင် ၁၂ နှစ်တဆက်တည်းနေထိုင်အသုံးပြုသူဖြစ်ရပေမည်။

၁၉၇၀
ဦးအောင်မြင့်
ပါ (၂) ဦး
နှင့်
ဒေါ်ဦးခင်

ထို့အပြင် အိမ်ဖြစ်စေ၊ မြေဖြစ်စေ သာမန်လက်ရှိထားအသုံးပြုခြင်းမျိုးကို ကာလစည်းကမ်းသတ်အက်ဥပဒေပထမဇယား(၁)အပိုဒ် ၁၄၄ က ဆိုလိုခြင်းမဟုတ်ပဲ ပိုင်ရှင်အစစ်အားဆန့်ကျင်ရန် လက်ရှိထားခြင်းကိုသာ ဆိုလိုပေသည်။ အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်ဦးခင်သည် အချင်းဖြစ်အိမ်နှင့် မြေကွက်ကို ၁၁-၄-၇၃ ရက်နေ့က မှတ်ပုံတင်စာချုပ်ဖြင့် ဝယ်ယူခဲ့သည်။ သို့သော် ဒေါ်ဦးခင်သည် အဖီနှင့်အမိမြေကွက်ကိုလက်ရောက် မရခဲ့ပေ။ အယူခံတရားလို ဦးအောင်မြင့်နှင့် ဒေါ်တင်အောင်တို့ကသာ အဖီနှင့်အမိမြေကွက်ကို ၁၂ နှစ်ကျော် နေထိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ တနည်းဆိုသော် ဦးအောင်မြင့်နှင့် ဒေါ်တင်အောင်တို့သည် ၁၁-၄-၇၃ ရက်နေ့မှစ၍ ဒေါ်ဦးခင်ကိုဆန့်ကျင်၍ လက်ရှိထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကာလစည်းကမ်းသတ်ကို ၁၁-၄-၇၃ ရက်နေ့က စတင် ထွက်ချက်ရမည် ဖြစ်၍ အမှုမှာ ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်ခြင်း မရှိသေးသည်မှာ ပေါ်လွင်ထင်ရှားနေပေသည်။

အယူခံတရားလို ဦးအောင်မြင့်နှင့် ဒေါ်တင်အောင်တို့က မိမိတို့သည် ငှားရမ်းခပေး၍ နေထိုင်ကြသူများသာ ဖြစ်သည်ဟု ဆိုထားသည်ကို လည်း တွေ့ရသည်။ သို့ရာတွင် အမှုတွဲပါ သက်သေခံချက်များအရ ဦးအောင်မြင့်နှင့် ဒေါ်တင်အောင်တို့သည် ပိုင်ရှင်အသီးသီးသို့ ငှားရမ်းခပေးနေခဲ့ကြောင်း၊ အထောက်အထားတစုံတရာ မရှိပေ။ မူလပိုင်ရှင်တဦး တယောက်ကိုမျှ ဦးအောင်မြင့်တို့က သက်သေပြခဲ့ခြင်း မရှိပေ။ ဒေါ်ဦးခင်ဘက်က သက်သေအဖြစ် တင်ပြခဲ့သော မူလ ပိုင်ရှင်တစ်ဦး ဖြစ်သူ ဦးထွန်းတင်ကလည်း နေထိုင်ရန် ခွင့်ပြုခဲ့ခြင်းမရှိ၊ ငှားရမ်းခယူခဲ့ခြင်းလည်း မရှိဟု ထွက်ဆိုထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်ဦးခင် တင်ပြခဲ့သော သက်သေခံ(၈)စာချုပ် အရဆိုလျှင် အယူခံတရားလို ဦးအောင်မြင့်နှင့် ဒေါ်တင်အောင်တို့သည် ဒေါ်ဦးခင်အရင် ပိုင်ရှင်ဖြစ်ခဲ့သူဦးထွန်းတင်၏ အိမ်စောင့်ကိုအစစ်စမှိုင်အင်က ခေတ္တနေခွင့်ပြုခဲ့သူများ ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ အိမ်ပိုင်ရှင်ဟောင်း ဦးထွန်းတင်က အချင်းဖြစ်အိမ်ကို ဒေါ်ဦးခင်အား ရောင်းသည့်အခါတွင် ကိုအစစ်စမှိုင်အင်တို့အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားပြီးနောက် အချင်းဖြစ်အိမ်၌ ဆက်လက် နေထိုင်ခဲ့သည်မှာ ဒေါ်တင်အောင်က ဟုတ်မှန်ကြောင်းဝန်ခံထားသည်ဖြစ်၍ ဦးအောင်မြင့်နှင့် ဒေါ်တင်အောင်တို့သည် ပိုင်ရှင်မဟုတ်သူ ကိုအစစ်စမှိုင်အင်၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် နေထိုင်ကြခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း ပေါ်လွင်သည် ဟု ဆိုရပေမည်။ ဦးအောင်မြင့်နှင့်

၁၉၇၈
ဦးအောင်မြင့်
ပါ (၂) ဦး
နှင့်
ဒေါ်ဦးခင်

ဒေါ်တင်အောင်တို့သည် ပိုင်ရှင်မဟုတ်သူကိုအစ်စမိုင်အင်၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့်
နေထိုင်သူများဖြစ်၍ ကိုအစ်စမိုင်အင် ထွက်ခွာသွားသည်နှင့်တပြိုင်နက်
ကိုအစ်စမိုင်အင်၏ ခွင့်ပြုချက်မှလည်း ဆုံးခန်းတိုင် ရောက်ရှိသွားမည်
သာ ဖြစ်ပေသည်။ ခွင့်ပြုချက်ဆုံးခန်းတိုင်ရောက်ပြီးနောက်မှ ဆက်လက်
နေထိုင်ခြင်းသည် ကျူးကျော်နေထိုင်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီမှာ ဥပဒေအရလည်း
ကောင်း အကြောင်းခြင်းရာအရလည်းကောင်း မှားယွင်းချွတ်ချော်ခြင်း
မရှိသဖြင့် ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ရန် အကြောင်းမရှိပေ။

သို့ဖြစ်၍ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၏ ၅-၇-၇၇ ရက်စွဲပါ စီရင်ချက်နှင့်
ဒီကရီတို့ကို အတည်ပြု၍ အယူခံမှုကို စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်လိုက်ကြောင်း
အမိန့်ချမှတ်သည်။

ရွှေနေစရိတ် ငွေကျပ် ၅၀/- သတ်မှတ်သည်။

တရားမ ပထမအယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးလှဘုန်း၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးလှမောင် နှင့် ဦးသန့်စင်
တို့ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရွှေတွင်

ဦးအိမ်စွမ်ပါ (၃)ဦး

နှင့်
ဦးစံရင်ပါ (၃)ဦး *

† ၁၉၇၀
အောက်တို
ဘာလ
၅ ရက်

တဘက်သတ်ဒီမိုကရေစီကို ပယ်ဖျက်ပေးရန် ရုံးတော်က ကျေနပ်လောက်အောင်
လုံလောက်သည့် အကြောင်းပြချက် တင်ပြရန် လိုအပ်ခြင်း— အထက်
တရားရုံး၏ ဆိုင်းငံ့ အမိန့်ကို လက်ခံရရှိလျှင် ယင်းဆိုင်းငံ့ မိန့်အတိုင်း
သာ လိုက်နာဆောင်ရွက်ရန် ဖြစ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။တရားမမှုမှ တရားပြိုင် တစ်ဦးသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ
အမှုနှင့် အချုပ်အနှောင်ခံနေရသည့်အခါ တရားမမှုမှ သမ္မာန်စာ အတည်
ဖြစ်လျှင် တရားမမှု စွဲဆိုထားသည့် တရားရုံးတွင် ခုခံချေပရန်အတွက်
ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြောင်းနှင့် ထိုသို့ဆောင်ရွက်ခဲ့ သော်လည်း မအောင်မြင်
ကြောင်းကို တင်ပြရမည် ဖြစ်ပေသည်။ ဤကဲ့သို့ တင်ပြနိုင်မှသာလျှင်
တဘက်သတ် ဒီမိုကရေစီကို ပယ်ဖျက်ပေးရန် လုံလောက်သည့် အကြောင်း
ရှိမရှိ တရားရုံးများက စဉ်းစားနိုင်ပေမည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။မွန်ပြည်နယ် တရားရုံးသည် ၂-၁-၇၀ ရက်
နေ့က ဗဟိုတရားရုံးမှ ဆိုင်းငံ့ အမိန့် လက်ခံရရှိခဲ့သော်လည်း ထိုနေ့ကပင်
ဇာရီမှုကို ဆိုင်းငံ့ ရမည့်အစား ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့က ဆိုင်းငံ့ အမိန့်
ချမှတ်သည့် နေ့စဉ်မှတ်တမ်းကိုရယူရန် ဦးစံရင်ထံမှ တောင်းယူကြောင်း
အမှုတွဲအရ ပေါ်လွင်သည်။ မွန်ပြည်နယ်တရားရုံးသည် ဗဟိုတရားရုံး၏
ဆိုင်းငံ့ အမိန့်ကို လက်ခံရရှိလျှင် ယင်းအမိန့်အတိုင်းသာ ဆက်လက်
ဆောင်ရွက်ရန်ရှိသည်။ ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့က ဆိုင်းငံ့ အမိန့် ချမှတ်
သည့် နေ့စဉ်မှတ်တမ်း၏ မိတ္တူကို တောင်းရန်မလိုပေ။

* ၁၉၇၀ ခုနှစ်၊ တရားမ ပထမအယူခံမှုအမှတ် ၈
† ၁၉၇၇ ခုနှစ်၊ တရားမ အထွေထွေအယူခံမှုအမှတ် ၄၆
၁၉၇၇ ခုနှစ်၊ တရားမဇာရီမှုအမှတ် ၉၅၁(၇)တွင် ချမှတ်သော
(၁၆-၂-၇၀) နေ့စွဲပါမွန်ပြည်နယ်တရားရုံး၏အမိန့်ကို အယူခံမှု။

၁၉၇၈
ဦးအိမ်စွမ်းပါ
(၃) ဦး
နှင့်
ဦးစံရင် ပါ
(၃) ဦး

အယူခံ တရားလိုများအတွက်— ဦးထွန်းတင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ
အယူခံတရားပြိုင်များအတွက်— ဦးဘိုးသာ၊ ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ

ဤအယူခံမှုနှင့် ဤရုံးတရားမ အလေ့ထွေ အယူခံမှုအမှတ် ၄၆/၇၇ တို့မှာ ဆက်စပ်နေသဖြင့် ယခုအမိန့်သည် ထိခတ်မှုစလုံးနှင့် သက်ဆိုင်သည်။ အယူခံတရားလို ဦးအိမ်စွမ်းတို့က အယူခံတရားပြိုင် ဦးစံရင်တို့အပေါ် ရာဘာခြံမြေများမှ ဖယ်ရှားပေးရန်နှင့် ရာဘာရောင်းရငွေအနက် စရိတ် ခုနိမ်ပြီး ကျန်ငွေကျပ် ၁၈၄၇၀/-ကို အယူခံတရားလိုများသို့ ပေးရန် မှန်ပြည်နယ်တရားရုံး တရားမမှုလမှုအမှတ် ၃၁၀/၇၇ တွင် တရား စွဲဆိုခဲ့သည်။ ရက်ချိန်းနေ့တွင် တရားရုံးသို့ တရားပြိုင်များ လာရောက်ရန် ပျက်ကွက်ခဲ့သောကြောင့်အမှုကိုတဘက်သတ်ကြားနာ စစ်ဆေးပြီးနောက် ၇-၉-၇၇ ရက်နေ့တွင် ဦးအိမ်စွမ်းတို့ စွဲဆိုသည့်အတိုင်း တဘက်သတ် အနိုင်ဒီကရီ ချမှတ်ပေးလိုက်သည်။

အယူခံ တရားပြိုင် အမှတ် (၁) ဦးစံရင်က အမှုပြန်ဖွင့် ပေးရန် မှန်ပြည်နယ်တရားရုံးတွင် လျှောက်ထားသော်လည်း မအောင်မြင်သော ကြောင့် ဗဟိုတရားရုံး၏ တရားမအလေ့ထွေ အယူခံမှုအမှတ် ၄၆/၇၇ တွင် အယူခံဝင်ခဲ့သည်။

ဦးအိမ်စွမ်းတို့က ရရှိထားသည့် ဒီကရီအရ ဇာရီမှုဖွင့်၍ ပစ္စည်းလက် ရောက် ရလိုကြောင်း လျှောက်ထားခဲ့သည်။ မှန်ပြည်နယ် တရားရုံးက လျှောက်လွှာကို ခွင့်ပြုလိုက်ပြီး ၁၀-၁-၇၈ ရက်နေ့တွင် ပစ္စည်းလက် ရောက် ပေးအပ်လိုက်သည်။ ထိုအတော အတွင်းတွင် ဗဟိုတရားရုံး တရားမအလေ့ထွေ အယူခံမှုအမှတ် ၄၆/၇၇ ၌ ဦးစံရင်က မှန်ပြည်နယ် တရားရုံးတွင် ဦးအိမ်စွမ်း ဖွင့်သည့်တရားမဇာရီမှုအမှတ် ၉၅၁(၇)/၇၇ကို ဆိုင်းငံ့ထားပေးရန် လျှောက်ထားသဖြင့် ဗဟိုတရားရုံးက ဆိုင်းငံ့အမိန့် ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ ထိုသို့ဆိုင်းငံ့ အမိန့်ကို မှန်ပြည်နယ် တရားရုံးက ရရှိသည့်အခါ ဦးစံရင်၏ လက်ထဲမှ ဦးအိမ်စွမ်းတို့အား အပ်ထားပြီးသော ပစ္စည်းကို ပြန်၍ ဦးအိမ်စွမ်းလက်ထဲမှ ဦးစံရင်လက်သို့ ပေးအပ်ရန် မှန်ပြည် နယ်တရားရုံးက အမိန့်ချ၍ ပေးအပ်လိုက်သည်။ ယင်းအမိန့်ကို မကျေနပ် ၍ ဦးအိမ်စွမ်းတို့က ဗဟိုတရားရုံးသို့ တရားမ ပထမအယူခံမှုအမှတ် ၈/၇၈ ကို တင်သွင်းခဲ့သည်။

မူလမှန်ပြည်နယ်တရားရုံးအမှုတွဲ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းအရ အမှုကို တဘက် သတ် စစ်ဆေးမည်ဟု ၂၂-၈-၇၇ ရက်နေ့က အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။ ထိုသို့အမိန့်ချမှတ်ပြီးနောက် ၇-၉-၇၇ ရက်နေ့တွင် တရားလိုနှင့် တရား

လိုပြသက်သေများကို စစ်ဆေး၍ တဘက်သတ်ဒီကရီ ချမှတ်ပေးလိုက်သည်။ ၁၆-၉-၇၇ ရက်နေ့တွင် ဦးစံရင်က တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၉၊ နည်း ၁၃ အရ လျှောက်လွှာ တင်ခဲ့သည်။ ယင်းလျှောက်လွှာတွင် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၉၊ နည်း ၁၃ ဟု ခေါင်းစည်း တင်ထားသော်လည်း လျှောက်ထားတောင်းဆိုချက်မှာ တဘက်သတ် ကြားနာစစ်ဆေးဆုံးဖြတ်ရန် ချမှတ်ထားသော အမိန့်ကို ပြန်လည် ပယ်ဖျက်ပေးပါရန်ဟု ရေးထားကြောင်း တွေ့ရသည်။ ဤအတိုင်း ဆိုလျှင် ၇-၉-၇၇ ရက်နေ့က တဘက်သတ် ချမှတ်ထားသည့် ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ပေးပါရန် လျှောက်ထားခြင်း မဟုတ်ပဲ တရားပြိုင် မလာသည့်အတွက် တဘက်သတ် စစ်ဆေးမည်ဟု ၂၂-၈-၇၇ ရက်နေ့က ချမှတ်သည့်အမိန့်ကို ပယ်ဖျက် ပေးရန် လျှောက်ထားခြင်း ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။ ၇-၉-၇၇ ရက်နေ့က အမှုကို တဘက်သတ် စစ်ဆေးပြီး တဘက်သတ် ဒီကရီချမှတ်ပြီးဖြစ်သဖြင့် အမှုကိုတဘက်သတ်စစ်ဆေးမည်ဟု ၂၂-၈-၇၇ ရက်နေ့က ချမှတ်သည့် အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပေးရန် အကြောင်း မပေါ်ပေါက်တော့ချေ။

၁၉၇၈
ဦးအိမ်စွမ်ပါ
(၃)ဦး
နှင့်
ဦးစံရင် ပါ
(၃) ဦး

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေကာမူ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၉၊ နည်း ၁၃ အရ ၇-၉-၇၇ ရက်နေ့က ချမှတ်သည့် ဒီကရီကိုလည်း ပယ်ဖျက်ရန် လုံလောက်သည့်အကြောင်း ဦးစံရင်က တင်ပြနိုင်ခြင်း မရှိပေ။ ဦးစံရင်က ၇-၆-၇၇ ရက်နေ့မှ ၂၂-၈-၇၇ ရက်နေ့အထိ ရေးမြို့နယ် ရဲစခန်းတွင် ချုပ်နှောင်ခြင်းခံနေရသည့်အတွက် ချုပ်နှောင်ခြင်းမှ လွတ်လာပြီးနောက် အမှုကို ခုခံချေပလိုပါသည်ဟု လျှောက်လွှာတွင် ဖော်ပြ ထားကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။ အမှုတွဲအရ အမှုစွဲဆိုပြီးနောက် တရားရုံးက ဦးစံရင်အပေါ် ရဲအချုပ်ခန်းတွင် သွားရောက် သမ္မာန်စာချ၍ အတည်ပြုခဲ့ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။ ဦးစံရင်သည် ယင်းအပေါ် ချမှတ်သည့် သမ္မာန်စာကို မရရှိပါဟု မငြင်းနိုင်ချေ။ ထို့ကြောင့် သမ္မာန်စာ ရရှိပြီး အချုပ်မှ အမှုကို ခုခံချေပရန်အတွက် ကြိုးစားခဲ့သည့် အထောက်အထား မတွေ့ရပေ။

တရားမမှုမှတရားပြိုင်တစ်ဦးသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုနှင့်အချုပ်အနှောင်ခံနေရသည့်အခါ တရားမမှုမှ သမ္မာန်စာ အတည်ဖြစ်လျှင် တရားမမှုစွဲဆိုထားသည့် တရားရုံးတွင် ခုခံချေပရန်အတွက် ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြောင်းနှင့် ထိုသို့ဆောင်ရွက်ခဲ့သော်လည်း မအောင်မြင်ကြောင်းကို တင်ပြရမည်ဖြစ်ပေသည်။ ဤကဲ့သို့ တင်ပြနိုင်မှသာလျှင် တဘက်သတ် ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ပေးရန် လုံလောက်သည့် အကြောင်း ရှိမရှိ တရားရုံးများက စဉ်းစားနိုင်ပေမည်။

၁၉၇၀
 ဦးအိမ်စွမ် ပါ
 (၃) ဦး
 နှင့်
 ဦးစံရင် ပါ
 (၃) ဦး

ဤရုံးတရားမ အထွေထွေ အယူခံမှုအမှတ် ၄၆/၇၇ ကို ဦးစံရင်က ၂၂-၁၂-၇၇ ရက်နေ့တွင် တင်သွင်းခဲ့သဖြင့် ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့က မွန်ပြည်နယ်တရားရုံး တရားမဇာရီမှု အမှတ် ၉၅၁(၇)/၇၇ ကို ဆိုင်းငံ့ ထားရန် ၂၉-၁၂-၇၇ ရက်နေ့တွင် အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။ ထိုသို့ယာယီ ဆိုင်းငံ့အမိန့် ချမှတ်ထားကြောင်းနှင့် ဆိုင်းငံ့ အမိန့်ကို မွန်ပြည်နယ် တရားရုံးက ၂-၁-၇၈ ရက်နေ့တွင် လက်ခံရရှိကြောင်း အမှုတွဲတွင် ဖော်ပြထားသည်။ ထိုသို့ယာယီဆိုင်းငံ့အမိန့်ကို ၂-၁-၇၈ ရက်နေ့က မွန်ပြည်နယ်တရားရုံးက ရရှိခဲ့သော်လည်း ဗဟိုတရားရုံး၏ အမိန့်အတိုင်း လိုက်နာခြင်းမရှိပဲ ၁၀-၁-၇၈ ရက် နေ့တွင် ပစ္စည်းများကို ဦးအိမ်စွမ် တို့သို့ လွှဲအပ်ခဲ့လေသည်။ ဤကဲ့သို့ ပစ္စည်းများကို ဦးအိမ်စွမ်အား လွှဲအပ် ပြီးနောက်မှ ဦးအိမ်စွမ် လက်ထဲတွင် ရှိနေသော ပစ္စည်းများကို ဦးစံရင်သို့ တဖန်ပြန်လည်အပ်ရန် မွန်ပြည်နယ်တရားရုံးက ၁၆-၂-၇၈ နေ့က အမိန့် ချခဲ့လေသည်။

မွန်ပြည်နယ်တရားရုံးသည် ၂-၁-၇၈ ရက်နေ့က ဗဟိုတရားရုံးမှ ဆိုင်းငံ့ အမိန့် လက်ခံရရှိခဲ့သော်လည်း ထိုနေ့ကပင် ဇာရီမှုကို ဆိုင်းငံ့ ရမည့်အစား ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့က ဆိုင်းငံ့ အမိန့်ချမှတ်သည့် နေ့စဉ် မှတ်တမ်းကိုရယူရန် ဦးစံရင်ထံမှ တောင်းယူကြောင်း အမှုတွဲအရပေါ်လွင် သည်။ မွန်ပြည်နယ် တရားရုံးသည် ဗဟိုတရားရုံး၏ ဆိုင်းငံ့ အမိန့်ကို လက်ခံရရှိလျှင် ယင်းအမိန့်အတိုင်းသာ ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ရန်ရှိသည်။ ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့က ဆိုင်းငံ့ အမိန့်ချမှတ်သည့် နေ့စဉ်မှတ်တမ်း၏ မိတ္တူကို တောင်းရန်မလိုပေ။

ဤအမှုတွင် ဗဟိုတရားရုံး၏ ဆိုင်းငံ့ အမိန့် လက်ခံရရှိခဲ့သော်လည်း မွန်ပြည်နယ်တရားရုံး အနေနှင့် ဇာရီမှုကို မဆိုင်းငံ့ပဲ ပစ္စည်းကို ဦးစံရင် လက်ထဲမှ ဦးအိမ်စွမ်လက်သို့ အပ်လိုက်ပြီးနောက်၊ ဦးစံရင်က ဗဟိုတရား စီရင်ရေးအဖွဲ့က ဆိုင်းငံ့ အမိန့် ချမှတ်သည့် နေ့စဉ်မှတ်တမ်း မိတ္တူကို တင်သွင်းသည့်အတွက် ဦးအိမ်စွမ်၏ လက်ထဲမှ ပစ္စည်းကို ဦးစံရင်သို့ ပြန်လည်၍ အပ်ပေးခဲ့ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ဤကဲ့သို့ ဆောင်ရွက်ခဲ့ခြင်း မှာ မှားယွင်းသည့် ဆောင်ရွက်ချက် တရပ်ကို ပြန်လည်ပြင်ဆင်ခြင်းမျှသာ ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ယူဆသည်။ သို့ဖြစ်၍ မွန်ပြည်နယ်တရားရုံးသည် ဦးစံရင် လက်သို့ ပစ္စည်းပြန်အပ်လိုက်ခြင်းမှာ မှားသည်ဟု မဆိုနိုင်ချေ။ အထက်ဖော်ပြပါ အကြောင်းများကြောင့် ဤပထမအယူခံမှုနှင့် အထွေ ထွေ အယူခံမှုများကို ပလပ်လိုက်သည်။ စရိတ်ခွင့်မပြု။

တရားမ ဒုတိယအယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဦးလှမောင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးတင်အောင်နှင့် ဦးသန်းစင်
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရွှေတွင်

ဦးအုန်းသော်ပါ (၄)

နှင့်
ဒေါ်လှတင် *

†၁၉၇၀

မေလ
၂၉ရက်

ဒီကရီကိုအကျိုးသက်ရောက်အောင် ဆောင်ရွက်ရာ၌ ဒီကရီတွင် ပါရှိသည့်
အတိုင်းသာ ဆောင်ရွက်ရန်ဖြစ်ပြီး၊ ပြုပြင်ဆောင်ရွက်ခွင့်မရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ဇာရီပြုလုပ်ရာ၌ ဒီကရီတွင် ပါရှိသည့်အတိုင်းသာ
လျှင် ဆောင်ရွက်ရမည် ဖြစ်သည်။ ပြုပြင်ပြောင်းလဲ၍ ဆောင်ရွက်ခြင်း
မပြုနိုင်ပေ။ ဇာရီပြုလုပ်သောတရားရုံးသည် ဒီကရီကိုအရှိအတိုင်း ဒီကရီ
တွင် ပါရှိသည့် စည်းကမ်းချက်များအတိုင်း ဆောင်ရွက်ရန်သာ ရှိသည်။

အယူခံတရားလိုများအတွက် -ဦးသန်းအောင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ

အယူခံတရားပြိုင်အတွက် -ဒေါ်လှရင်မြင့်၊ ဗဟိုတရားရုံးရွှေနေ

သာယာဝတီမြို့ ယခင်ရာဘက်ခရိုင် တရားမရုံး တရားမမူလမှုအမှတ်
၁/၆၆ တွင် အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်လှတင်က အယူခံတရားလိုများ
ဖြစ်ကြသည့် ဦးအုန်းသော်၊ ဒေါ်တင်ဝင်းနှင့် ဒေါ်ခင်ညို(ခေါ်) ဒေါ်
ခင်သန်းဝင်းတို့အား အချင်းဖြစ်မြေနှင့် အိမ်လက်ရောက် ရလိုကြောင်း
တရားစွဲဆိုရာ ဦးအုန်းသော်တို့က အိမ်နှင့်မြေကို နစ်နာကြေး ငွေကျပ်
၂၀၀/-နှင့် တကွ ပေးစေ သို့မဟုတ် ငွေကျပ် ၅၀၀၀/-နှင့် နစ်နာ
ကြေး ငွေကျပ် ၂၀၀/-ကို ပြန်ပေးစေဟု ဒီကရီ ချမှတ်လိုက်သည်။
ယင်းဒီကရီကို ဒေါ်လှတင်က မင်းလှမြို့နယ်တရားရုံး၊ တရားမဇာရီမူ
အမှတ် ၁/၇၄ အရ အတည်ပြုပေးရန် လျှောက်ထားခဲ့သည်။ ဦးအုန်း
သော်တို့က ငွေကျပ် ၅၀၀၀/-ကို ပေးသော်လည်း ဒေါ်လှတင်က

* ၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ တရားမ ဒုတိယအယူခံမှုအမှတ် ၁၀၁

† ၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ တရားမ အယူခံမှု အမှတ် ၂ တွင် ချမှတ်သော
(၂-၁၁-၇၆) နေ့စွဲပါ ပဲခူးတိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်ကို အယူခံမှု။

၁၉၇၀
ဦးအုန်းသော်
ပါ (၄)
နှင့်
ဒေါ်လှတင်

ယူရန် ငြင်းဆိုခဲ့သဖြင့် ဇာရီမှုကို မြို့နယ်တရားရုံးက ပိတ်လိုက်ပြီး၊ ဦးအုန်းသော်တို့က ငွေကျပ် ၅၀၀၀/- ပေးဆောင်ခြင်းပြုလျှင် အိမ်နှင့် မြေကို လက်ရောက်ပေးအပ်ရန်မသင့်ဟု မြို့နယ်တရားရုံးက အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။ ယင်းအမိန့်ကို ဒေါ်လှတင်က မကျေနပ်သဖြင့် ပဲခူးတိုင်းတရားရုံးသို့ အယူခံဝင်ရာ ယခင်ကာလတန်ဖိုး ငွေကျပ် ၅၀၀၀/- သည် ယခုခေတ်ကာလတန်ဖိုး ငွေကျပ် ၅၀၀၀/- ထက် များစွာ တန်ဖိုးရှိနေသည့် အတွက် အချင်းဖြစ် မြေနှင့် အိမ်၏ ယခုခေတ်ကာလတန်ဖိုးကို ဦးအုန်းသော်တို့က ဒေါ်လှတင်အား ပေးစေရန်နှင့် ထိုသို့ ကာလတန်ဖိုး မပေးနိုင်ပါက ဦးအုန်းသော်တို့က ဒေါ်လှတင်သို့ အချင်းဖြစ်အိမ်နှင့် မြေကို ပေးအပ်စေရန် တိုင်းတရားရုံးက အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။ ယင်းအမိန့်ကို မကျေနပ်၍ ဦးအုန်းသော်က ဗဟိုတရားရုံးသို့ စုတိယအယူခံမှု တင်သွင်းခြင်း ဖြစ်သည်။

မူလဒီကရီတွင် အိမ်နှင့် မြေကို နစ်နာကြေး ငွေကျပ် ၂၀၀/- နှင့် တကွ ပေးစေရန် သို့မဟုတ် ငွေကျပ် ၅၀၀၀/- နှင့် ငွေကျပ် ၂၀၀/- ပြန်ပေးစေရန် အမိန့်ချမှတ်ထားရာ ပထမအယူခံတရားရုံးက အိမ်နှင့် မြေ၏ ယခုခေတ် ကာလတန်ဖိုး ပေးစေရန် ဟူ၍ အမိန့်ချမှတ်ခြင်းမှာ မူလဒီကရီကို ပြင်ဆင်ရာရောက်ပေသည်။ ဇာရီပြုလုပ်ရာ၌ ဒီကရီတွင် ပါရှိသည့် အတိုင်းသာလျှင် ဆောင်ရွက်ရမည် ဖြစ်သည်။ ပြုပြင်ပြောင်းလဲ၍ ဆောင်ရွက်ခြင်းမပြုနိုင်ပေ။ ဇာရီပြုလုပ်သော တရားရုံးသည် ဒီကရီကို အရှိအတိုင်း ဒီကရီတွင် ပါရှိသည့် စည်းကမ်းချက်များအတိုင်း ဆောင်ရွက်ရန်သာရှိသည်။ သို့ဖြစ်၍ တိုင်းတရားရုံး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်သည် ဥပဒေအရ မှားယွင်းနေသဖြင့် ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။ စရိတ်ငွေ ကျပ် ၈၀/- ခွင့်ပြုသည်။